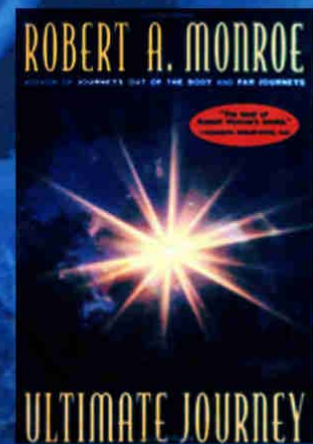
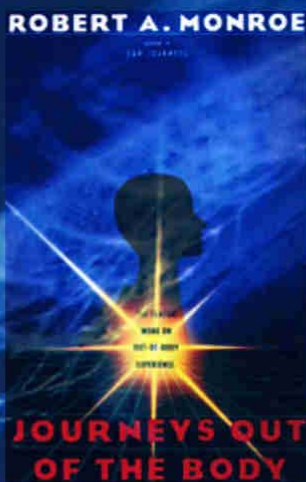

ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО

Робърт
Монро

ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО
ДАЛЕЧНИ ПЪТУВАНИЯ
БЕЗКРАЙНО ПЪТУВАНЕ

РОБЪРТ МОНРО

**ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО
ДАЛЕЧНИ ПЪТУВАНИЯ
БЕЗКРАЙНО ПЪТУВАНЕ**

ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО

Рази книга е едно твърде рядко произведение. То е съставено от стотици описания на отделяне от тялото. Редица теологически, философски и чисто практически проучвания през всички векове са се опитвали да дадат обяснение на това изключително човешко преживяване, по време на което духът съществува независимо от физическото тяло във времето и пространството.

Нито едно от заключенията на тези проучвания обаче не се е базирало на собствен опит. Робърт Монро открива случайно способността да се отдели от тялото си и неговите пътешествия приличат на истинско приключение в един загадъчен свят. Нещо повече, с присъщата на репортера точност (по професия авторът е журналист и бизнесмен) той дава възможност на всеки да навлезе в техниката на това странно явление. Но с уговорката... тя е опасна.

Редица съвременни схващания за отвъдното и психическото търпят корекции в труда на Робърт Монро. Заключениета на американския автор в много случаи се оказват далеч по-авангардни от фройдистката, например.

В същото време ще можете да откриете и познати детайли от преживявания на други хора, престъпили прага на непознатото. Те се основават на една обективна и неподлежаща на съмнение реалност – съществуването на живот извън физическата какавида.

От издателя

ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО

ПРЕДГОВОР

В нашето твърде бурно развиващо се общество спящият човек всъщност ефективно бездейства. Докато лежи шест до осем часа, той не работи, не мисли продуктивно и не прави нищо забележително. На всички ни е известно, че хората сънуват, но възпитаваме децата си така, че да приемат сънищата и другите преживявания, ставащи по време на съня, като нещо маловажно, тъй като не са така реални, както всички събития, случващи се през деня. Ето защо повечето хора имат навика да забравят сънищата си, а в случаите, когато все пак си ги спомнят, те обикновено гледат на тях като на истински чудатости.

Вярно е, че психолозите и психиатрите приемат сънищата на пациентите си като полезни указания за диагностициране на заболяванията им. Но дори и в тези случаи сънищата и другите нощни преживявания по правило не се разглеждат като реалност в какъвто и да е смисъл на думата, а само като някакъв вид вътрешна обработка на данни в човешкия компютър.

Има все пак някои важни изключения в това всеобщо пренебрежение към сънищата, но за огромното мнозинство в съвременното ни общество сънищата не са проблем, с който сериозните хора се занимават.

Как трябва да се отнасяме към човек, който е изключение от това общо правило и твърди, че е имал преживявания по време на сън или други форми на „несъзнание“, които не просто са го впечатлили, но са почувствани като действителни?

Представете си, този човек твърди, че предишната нощ е преживял летене по въздуха над голям град, който съвсем скоро разпознал като Ню Йорк. По-нататък човекът ни разказва, че този „сън“ е бил не само изключително ясен, но че той е знаел в момента, че това не е сън и че той наистина е бил във въздуха над Ню Йорк. Това убеждение го съпровожда през останалата част от живота му, въпреки нашето напомняне, че спящият човек не е способен наистина да лети самостоятелно във въздуха над Ню Йорк.

Възможно е да пренебрегнем човек, който прави такова изявление, или учтиво (а и не така учтиво) ще му кажем, че не е добре с мозъка или направо полудява, и ще му предложим да се прегледа при психотерапевт. Ако той продължава да настоява, че преживяването му е било истинско и особено, ако той има и други странни изживявания, ние с най-добри намерения ще се погрижим той да бъде хоспитализиран в психиатрия.

От друга страна, нашият „екскурзиант“, ако е достатъчно умен, твърде бързо ще се научи да не споделя преживяванията си. Единственият проблем в това отношение, както успех да се убедя от разговорите ми с много такива хора, е, че той може да започне да се безпокои дали не полудява.

В интерес на аргументите нека си представим, че нашият „екскурзиант“ се държи още по-обезпокоително. Допуснете, че в своите описания той продължава да настоява, че след летенето над Ню Йорк е кацнал за малко във вашия апартамент. Там е видял вас заедно с още двама непознати за него мъже, с които сте разговаряли. Описанието на тези двама души е много подробно. Споменава и темата на разговора, състоял се в минутата на престоя му у вас.

Да предположим, че всичко отговаря на истината. По времето на неговото преживяване вие сте водили разговор по темата, спомената от него, с двама души, отговарящи на описанието на нашия „екскурзиант“. Как ще постъпим сега?

Обикновената реакция в хипотетична ситуация от този вид е, че всичко е твърде интересно, но тъй като знаем, че всъщност това не може да се случи, ние не се напъваме сериозно да помислим върху значението на всичко това. Или ще се самоуспокоим с термина „съвпадение“. Чудесна дума е „съвпадение“ за облекчаване на умствената тревога.

За нещастие на умствения ни мир, съществуват хиляди примери, споделени от нормални хора, точно за такива случаи. Ние не предлагаме чисто хипотетична ситуация.

Такива събития са наречени пътешествачо ясновидство, астрално проектиране или съвсем научно „ОПИТНОСТ ИЗВЪН ТЯЛОТО“ (ОИТ, както ще ги наричаме за краткост), формално ОИТ е случай, при който преживяващият изглежда възприема определена доза от някаква околна среда, която не би могла да бъде усетена от мястото, където се намира „физическото“ му тяло в същия момент; в този момент той знае, че не сънува или фантазира. В мига на събитието изглежда, че преживяващият е в нормално

съзнание и дори си дава сметка, че преживяното не може да се случва. Той усеща присъствието на всички свои критически способности и по този начин знае, че не сънува. По-нататък, след като се събуди, той няма да реши, че това е било сън. Как тогава да тълкуваме този странен феномен?

Ако разгледаме научните източници на информация за ОИТ, практически няма да открием нищо. По начало учените просто не са обърнали внимание на този феномен. Твърде подобно е положението и с научната литература по отношение на свръхчувствителното възприятие (СЧВ – накратко), феномени като телепатията, ясновидството, предварителното познание и психокинезата са „невъзможни” в условията на съвременното физическо познание за света. Щом като те не могат да се случат, повечето учени дори не си правят труда да изследват фактите за това, че тези събития действително са станали. Следователно, без да са разтълкували фактите, тяхната увереност в невъзможността на феномени от този род се засилва. Такова кръгово разсъждение за подкрепа на нечия удобна мисловна система не е уникално за учени от всякакъв вид, но в резултат е направено твърде малко за научното изследване на свръхчувствителното възприятие или на преживяванията извън тялото.

Въпреки липсата на „твърди” научни данни, има достатъчно количество определени заключения, които всеки изследовател на наличните материали би могъл да направи сам за себе си.

Първо: ОИТ са универсални човешки преживявания, не в смисъл, че се случват на твърде много хора, но поради това, че са ставали през цялото време на регистрираната история. Отбелязани са много сходни неща в преживяванията на хора, които всъщност са се развивали в различни условия на културната среда. Могат да се намерят описания на ОИТ в Канзас, които са твърде подобни на тези, открити в старинни египетски или ориенталски източници.

Второ: ОИТ се преживява обикновено само веднъж в живота и изглежда „инцидентна”. Понякога това се случва по време на болест, особено ако тази болест е почти фатална. Друга причина е тежък емоционален стрес. В много случаи ОИТ става просто по време на сън, без да имаме някаква представа за причината на появата ѝ. В много редки случаи тя сякаш е осъществена от преднамерен опит.

Трето: ОИТ обикновено е едно от най-дълбоките преживявания в човешкия живот и променя радикално човешкото познание. Най-често това се изразява с думите: „Повече не вярвам в прераждането или в безсмъртието на душата. Убеден съм, че ще преживея смъртта.” Човекът вярва, че е участвал директно в събитието, бидейки в пълно съзнание и без присъствието на физическото му тяло. По този начин той знае, че притежава някакъв вид душа, която ще надживее телесната смърт. Но това заключение не е логично, тъй като въпреки че ОИТ е нещо повече от интересен сън или халюцинация, тя все пак се осъществява, докато физическото тяло е живо и функциониращо, и по тази причина може да зависи от физическото тяло. Тези аргументи обаче не впечатляват хората, които наистина са имали ОИТ. Така, независимо каква позиция човек иска да заеме относно „реалността” на ОИТ, ясно е, че преживяването заслужава основно психологическо изследване. Сигурен съм, че нашите идеи, отнасящи се до съществуването на душите, са резултат от по-ранни преживявания на хора, имали ОИТ. Знаейки голямото значение на идеята за съществуването на душата за повечето от нашите религии и влиянието на религиите за човешкия живот, изглежда невероятно, че науката би могла да зарови в пепелта този проблем твърде лесно.

Четвърто: ОИТ като цяло е твърде приятна за тези, които са я изживели. Ще си позволя да изразя едно не съвсем прецизно заключение: между 90 и 95 на сто от хората, имали такова преживяване, са много доволни, че им се е случило и го намират забавно. Пет процента обаче са много изплашени от него, защото единственото, което са могли да си помислят, докато то е траело, е, че умират. По-късните реакции на човека, така както той се опитва да разгадае своята ОИТ, биха могли да бъдат все пак доста негативни. Почти всеки път, когато изнасям лекции по този въпрос, някой идва при мен и ми благодари, че съм говорил за него. Те са имали преживяването преди време, но не са знаели как да го обяснят и са се притеснявали, че полудяват.

Пето: В отделни примери на ОИТ описанието на случилото се на отдалечено място е съвсем правилно и по-точно, отколкото бихме очаквали при съвпадение. За да обясним тези случаи, трябва да допуснем едновременно, че „халюцинационното” преживяване при ОИТ е комбинирано с действието на свръхчувствителното възприятие (СЧВ) или че в известен смисъл човекът наистина е бил „там”. Тогава наистина ОИТ става съвсем действителна.

Фактът, че голяма част от познанието ни за ОИТ идва от описанието на преживяванията, станали еднократно през живота, ни поставя пред две сериозни неудобства. Първото е, че повечето хора не могат да предизвикат ОИТ по желание, така че се изключва възможността да бъдат изследвани в прецизни лабораторни условия. Второто неудобство е, че когато човек изведнъж се отклони за кратък период от време в една съвсем нова и необикновена обкръжаваща го среда, възможно е да не е достатъчно наблюдателен. Той е твърде възбуден и много зает, опитвайки се да се справи с неизвестността. Ето защо нашите описания от хора, преживели събитието веднъж в живота, са много неточни. Би било голямо преимущество за изследването на ОИТ, ако имахме добре обучени „екскурзианти”, които могат да възпроизведат преживяното по свое желание и едновременно притежават качествата на добрия разказвач.

Книгата, която ще прочетете, е твърде рядка. Тя е съставена от стотици описания от първоизточника на ОИТ, от човек, за когото вярвам, че е добър репортер. От много години нищо подобно не е публикувано.

Робърт А. Монро е преуспяващ бизнесмен, който неочаквано преди десет години започва да преживява ОИТ. Произхождащ от академично семейство и бидейки повече от средно интелигентен, той си е дал сметка за необикновеното в тези преживявания и още от началото започнал да си води систематични бележки. Няма да прибавя по същество нищо повече към неговите изживявания. Описанията му в останалата част от книгата са достатъчно интересни и ясни, за да имат нужда от друго въведение. Вместо това аз ще отбележа качествата, притежавани от него, които го правят добър репортер и ми дават голяма вяра в точността на разказите му.

Когато повечето хора имат дълбоко преживяване, особено ако то е с религиозно значение, внимателният разпит обикновено разкрива, че тяхното първоначално описание на случилото се не съдържа толкова подробности от явлението, колкото техните собствени мисли за значението му. Например, нека си представим, че това, което наистина се случва някому, е усещането му, че плува във въздуха над тялото си, и то посред нощ. Докато все още е учуден от необикновения факт, той долавя една сянка, неясна фигура в другия край на стаята. Плаващ син кръг светлина преминава през фигурата отляво надясно. В този момент нашият човек загубва съзнание и се събужда, за да намери себе си в собственото си тяло. Добрият репортер ще опише точно тази случка. Повечето от хората съвсем добросъвестно ще кажат нещо такова:

„Безсмъртната ми душа бе издигната от гроба на тялото ми миналата нощ с благоволенieto на Бога. И се появи ангел, като символ на Божията милост ангелът ми показа символа на триединството.”

Често съм срещал описания с такива големи отклонения, когато съм имал възможност да разпитвам човек за това какво точно му се е случило. За съжаление повечето от публикуваните описания на ОИТ не са били предмет на такова разпитване. Твърденията, че ОИТ са дело на Божията воля, че неясната фигура се превръща в ангел и синьото сияние е символ на триединството, са неща, които са част от човешкото тълкуване, а не от самото преживяване. Повечето хора не могат да доловят степента, до която тяхното съзнание автоматично тълкува нещата. Те си мислят, че усещат нещата такива, каквито са.

Робърт Монро е уникален сред тази малка група хора, които са писали за повтарящи се ОИТ. Той различава степента, до която съзнанието му се опитва да тълкува преживяното, за да го постави във вече познати шаблони. Ето защо неговите разкази са особено стойностни. Той работи много упорито, за да ни предаде случая „такъв, какъвто е”.

Друго от много редките качества на г-н Монро е неговото желание да даде възможност преживяното от него да бъде внимателно изследвано и от други. Особено важен е големият му стремеж да работи съвместно с учени за изучаване на способностите му. Със съжаление трябва да кажа, че неговият стремеж е бил предимно едностранен. Аз бях единственият учен, който отдели повече време за работа с него. Ще опиша началните опити, които имахме възможност да проведем заедно. Опитвахме се едновременно да научим нещо и за психологичните и парапсихологичните аспекти на неговите извънтелесни опитности. Тези опити са само скромно начало, но все пак добавят полезна информация.

Първоначалните серии на лабораторните изследвания, които успяхме да проведем, се състояха в период от няколко месеца между септември 1965 г. и август 1966 г. Тогава можах да използвам апаратурата за изследване на електроенцефалографичната лаборатория на медицинския факултет в Университета на щата Вирджиния.

В осем случая г-н Монро бе помолен да се опита да възпроизведе ОИТ, докато бе свързан за различни уреди, измерващи физиологичните функции. Той бе помолен също да опита да насочи движенията си по време на ОИТ към съседната стая. С това целяхме той едновременно да наблюдава действията на техника, контролираща записващото оборудване, и да се опита да разчете петцифрено произволно избрано число, което бе поставено на лавица на 6 фута (1,83 метра) над земята. Бяха направени измервания на мозъчните вълни, движението на очите и сърдечната дейност на г-н Монро.

За съжаление лабораторията не предлагаше удобства за лежане през продължителен период от време. Бяхме донесли походно легло в стаята за запис. Една от електрическите връзки за записване на мозъчните вълни беше свързана с щипка и причини дразнене на ухото, а това затрудняваше релаксацията.

През първите седем нощи г-н Монро не постигна успех в опитите си да възпроизведе ОИТ. Той получи две много кратки преживявания през осмата нощ. Първото кратко преживяване включваше разпознаване на съвсем непознати хора, разговарящи на неизвестно за него място. Нямахме начин да се провери дали това бе „фантазия” или реално възприятие на събития, случили се на разстояние. По време на

втората ОИТ г-н Монро докладва, че не може добре да контролира движенията си и даде сведения за числото в съседната стая. Той съвсем правилно описа лабораторната специалистка, която бе извън стаята и разговаряше с един човек в коридора. По-късно бе изяснено, че това е бил нейният съпруг. Като парапсихолог аз не мога да твърдя, че това „доказва“, че г-н Монро наистина е знаел какво се случва на разстояние. Трудно е да се прецени доколко такова събитие е възможно да се случи на практика. Независимо от всичко аз приех резултата за доста обнадеждаващ, като един от началните опити да се изследва лабораторно такъв необикновен феномен.

Моделът на мозъчните вълни, получен при изследването на тези две краткотрайни ОИТ, е класифициран като ЕТАП 1. Обикновено такъв образец на мозъчни вълни се получава по време на сънуване. В допълнение имаше и много резки движения на очите, характерни по време на сън. Изглежда, че това е следене на образите, получени при сънуване, тоест очите продължават да разглеждат картина, съществуваща в мозъка само по време на сън. Сърдечната дейност в момента на ОИТ бе съвсем нормална – около 60-70 удара в минута. Ето защо на пръв поглед изглежда, че преживяванията на г-н Монро са станали при същото състояние на мозъка, обикновено свързано със сънуването – ЕТАП 1. Главното противоречие е в това, че г-н Монро настояваше, че всяко ОИТ продължава около 30 секунди, докато всъщност всеки период на ЕТАП 1 от сънуването продължи около 3 минути.

Следващата ми възможност да работя с г-н Монро в лаборатория бе през лятото на 1968 година, когато той ме посети в Калифорния. Можяхме да осъществим един лабораторен сеанс от изследвания при много по-големи удобства. Разполагахме с нормално легло, много по-подходящо от походното. Използвахме също различен тип електроди за измерване на мозъчните вълни, които не бяха физически неудобни. При тези условия г-н Монро успя да възпроизведе две кратки ОИТ.

След края на първото преживяване той се събуди почти веднага и прецени, че е продължило 8 секунди. Мозъчната вълна, записана точно преди събуждането, показваше модела на ЕТАП 1 с възможно единично рязко движение на очите, станало по това време. Кръвното му налягане показва внезапен спад, стабилно ниско ниво в продължение на 8 секунди и внезапно повишаване към нормалното положение.

При условията на преживяването на г-н Монро той докладва, че се е „изтърколил навън“ от тялото си. Намерил е себе си в помещението, разделящо неговата стая от стаята за запис, за няколко секунди. После почувствал нужда да се върне обратно в тялото си поради затруднения в дишането. Асистентката Джоан Кроуфорд и аз го бяхме проследили върху телевизионни монитори през цялото време, и го видяхме да придвижва ръката си леко встрани от гърлото точно преди да се събуди и докладва.

Г-н Монро отново се опита да възпроизведе друга ОИТ, която да ни даде доказателства относно СЧВ – да дойде при нас, да види стаята за запис и да прочете определеното за целта число на лавицата в тази стая. Характерът на мозъчната вълна показва леко заспиване, така че след 45 минути аз го повиках по вътрешния телефон, за да му напомня, че бихме искали той да опита да възпроизведе ОИТ. Не след дълго той докладва, че е възпроизвел ОИТ. Поради несигурност в собствената си ориентация той последвал кабел, за който мислел, че води към стаята за запис. Вместо това намерил себе си навън в странна обстановка, която никога преди това не бил виждал. Решил, че е безнадеждно дезориентиран и се върнал в тялото си. Описанието на обстановката съответстваше на вътрешния двор на сградата, където, разбира се, г-н Монро би намерил себе си по време на ОИТ, ако по невнимание бе тръгнал точно в

противоположната посока на тази, която трябваше. Не е абсолютно сигурно, че той никога не е виждал този вътрешен двор, посещавайки кабинета ми по-рано същия ден, затова преживяването не е добро доказателство за паранормален компонент на ОИТ.

В условията на физиологически промени той отново показва характеристиката на сънуването от ЕТАП 1. Имаше само две резки движения на очите през целия период и не добре очертано спадане на кръвното налягане в този случай.

Резултатите в лабораторията досега са записали състоянието на мозъка и тялото на г-н Монро по време на четири кратки ОИТ. Общият извод е, че те са станали при състояние на мозъчната вълна, обикновено свързвано с нощно сънуване, и понякога има понижаване на кръвното налягане, но не се наблюдава общо изменение на сърдечната дейност. Аз със сигурност не видях „смъртния транс“, задължителен за ОИТ според част от старата окултна литература. Все пак такъв транс може би е по-характерен за продължителен ОИТ. Би могло да се каже, че при г-н Монро ОИТ-дейността изглежда настъпва, когато други хора обикновено сънуват. Ще бъде опростено обаче, ако заключим, че неговите ОИТ са сънища, по няколко причини. Първо: г-н Монро остро разграничава своите преживявания по време на сънуване от тези при ОИТ. Второ: той рядко помни преживяванията си по време на сънуване, откакто са започнали неговите ОИТ. Трето: ако обсъждаме физиологическите прояви при обикновено състояние на сънуване, аз бих преценил, че бихме имали много повече резки движения на очите, отколкото аз наблюдавах, тоест ако допуснем, че преживяванията на г-н Монро са специален вид сънища, няма нормалната зависимост между движенията на очите и образите по време на сън. Четвърто: г-н Монро разказа, че голяма част от неговите ОИТ са настъпвали почти веднага, след като вечер си е лягал. Изключително рядко е сънуването по време на ЕТАП 1 да се случи, преди човек да е спал осемдесет до деветдесет минути без сънища. Дейността на ОИТ тук може да е заменила обикновеното сънуване, въпреки че физиологичното състояние е същото или почти същото.

Цялата лабораторна дейност с г-н Монро до този момент бе много праволинейна като замисъл. Бях го помолил да възпроизведе ОИТ, докато правех измервания на това, което ставаше в тялото му. Надявах се, че бих могъл не само да го разбера, но знаейки какво е нормалното състояние на тялото, бих бил в състояние да възпроизведа преживявания извън тялото и у други хора. Във връзка с парапсихологията го бях помолил да разпознае целевото число, намиращо се в другата стая, като пряко доказателство, че в известен смисъл възможностите му да усеща са повече „там“, отколкото в неговото физическо тяло. Той каза, че все още не е в състояние да контролира достатъчно добре движенията си, за да изпълни втората задача, но очаква рано или късно да бъде способен и на това при лабораторни условия. Всъщност една млада дама, която бях изследвал, бе в състояние да направи това. Докато четете увлекателната книга на г-н Монро, ще разберете, че „доказателството“ не е толкова просто.

Преживяванията на г-н Монро, тези на много забележителни мистици през вековете и всички данни от СЧВ показват, че съвременните познания за света от гледна точка на физиката са твърде ограничени. Размерите на действителността са много по-широки от нашите съвременни знания. Моите опити, както и тези на други изследователи, да направим тези преживявания приемливи, може би няма да успеят така, както би ни се искало. Позволете ми да предложа два примера за „изследвания“ с г-н Монро, които лично за мен бяха впечатляващи, но които са доста трудни за оценка от гледна точка на обикновените научни критерии.

Много скоро след завършване на първите серии от лабораторни опити се преместих от Източния бряг в Калифорния. Няколко месеца по-късно съпругата ми и аз решихме да проведем опит. Една вечер щяхме да се концентрираме интензивно за половин час, опитвайки се да помогнем на г-н Монро да изживее ОИТ и да дойде в нашия дом. Ако след това той би бил в състояние да опише обстановката у нас, това би дало достатъчно добри данни за парапсихологическия аспект на ОИТ. Телефонирах на г-н Монро същия следобед и само го уведомих, че от другия край на САЩ ще се опита да го насочим към дома ни през нощта, без да уточнявам времето и без да му давам други подробности.

Тази вечер аз произволно избрах часа, надявайки се, че г-н Монро доста преди това ще е заспал. Случайният ми избор бе 23 часа калифорнийско време, или 2 часа след полунощ на Източния бряг. Точно в 23 часа съпругата ми и аз започнахме да се концентрираме. Пет минути по-късно телефонът иззвъня, прекъсвайки сеанса. Не вдигнахме слушалката и се опитахме да продължим концентрирането до 23,30 часа. На следващата сутрин телефонирах на г-н Монро и му съобщих, че резултатът е бил окуражаващ. Помолих го да напише независим разказ за преживяното за по-късно сравнение с нашите собствени описания.

Вечерта на опита г-н Монро е имал следното преживяване, което предлагам от бележките, изпратени от него.

„Вечерта мина, без да се случи нищо, и аз си легнах към 1 часа 40 минути след полунощ, все още съвсем буден (положението на тялото ми бе север-юг). Котката лежеше с мен в леглото. След дълъг период на успокояване на съзнанието ми бях обхванат от чувство за разливаща се по тялото ми топлина. Без да съм имал предварителен сън, продължавах да бъда в пълно съзнание. Почти веднага почувствах нещо (или някой) да ме люлее от едната на другата страна. После започна да дърпа краката ми! (Чух котката силно да мяучи.) веднага разбрах, че това има нещо общо с опита на Чарли. Доверих се напълно, без да чувствам обикновената предпазливост (към непознати). Дърпането на краката продължи. Накрая успях да отделя една от ръцете на Второто тяло, вдигнах я и започнах да опипвам наоколо в тъмното. След малко дърпането спря и една ръка ме хвана за китката. Отначало нежно, а после много, много решително ме извади от физическото ми тяло, и то много лесно. Все още изпълнен с доверие и малко възбуден, изразих желание да отида у Чарли, ако това бе мястото, където той (или то) желаеше да ме заведе. Отговорът бе утвърдителен (въпреки че не усещах персонално присъствие, съвсем делово). Ръката доста непоколебимо държеше китката ми и аз успях да я почувствам (леко окосмена, мускулеста ръка на мъж). Но не можах да „видя“ чия е ръката. Чух също веднъж да се назовава името ми.

После започнахме да се движим. Усещах познатото чувство на бързо движение на въздух около тялото ми. След кратко пътуване (стори ми се, че продължи около 5 секунди) спряхме и ръката освободи китката ми. Беше съвсем тъмно и тихо. Приземих се в нещо, което изглежда, че беше стая...”

В този момент спирам да цитирам разказа на г-н Монро. Ще добавя само, че след завършване на краткото му пътуване той е станал от леглото и ми е телефонирал. Това е станало в 2,05 часа негово време. По този начин съвпадението във времето, набелязано за начало на концентрирането от мен и жена ми, бе изключително подходящо: той е започнал да усеща дърпането от тялото в продължение само на минута-две, след като сме започнали да се концентрираме. От друга страна, продължителното му описание за това как изглежда нашият дом и какво сме правили

по време на посещението му жена ми и аз не бе точно, все пак. Той е „почувствал” твърде много хора в стаята. „Почувствал” е, че правя неща, които всъщност аз не съм правил. Описанието му на стаята е твърде неясно и объркано. Какво заключение правя от този случай? Това е една от тези объркващи случки, с които парапсихолозите се сблъскват, работейки с неуправляеми феномени. Не би могло да се каже със сигурност, че без съмнение това е паранормален ефект, но и трудно би могло да се каже все пак, че нищо не се е случило. Много е удобно да си въобразяваме, че физическият свят е такъв, какъвто изглежда на пръв поглед, оценявайки го с ограничените си знания, и че човек (или сетивата му) или е поставен на необходимото място и е в състояние да го възприема, или не е. Някои ОИТ, описани в литературата, изглежда съвпадат с тази гледна точка. Други обаче притежават смущаваща смесица от правилни възприятия за физическата обстановка и „усещания” на неща, които не са били или не биха могли да се случат! (за нас, обикновените наблюдатели). Г-н Монро описва множество такива смесени преживявания в тази книга, особено когато му се струва, че „се свързва” с хора, докато има ОИТ. Те обаче никога не си спомнят за това.

Вторият объркващ „опит” стана през есента на 1970 година, когато имах кратко посещение при г-н Монро във Вирджиния, на път за конференция във Вашингтон. Престоят ми бе една нощ и аз го помолих, ако изживява ОИТ тази нощ, да дойде в спалнята ми и да ме извади от тялото ми, така че и аз да я преживея. Дадох си сметка, че бях много раздвоен, когато направих това предложение. Имах голямо желание той да успее, но, от друга страна, не исках това да стане. Повече по този въпрос – по-късно.

Малко след зазоряване онази сутрин (спах неспокойно и светлината от време на време ме будеше) сънувах, когато започнах смътно да си спомням, че г-н Монро би трябвало да се опита да ме извади от тялото ми. Отчасти дойдох в съзнание, докато оставах в света на сънищата и добих чувството за „вибрация” навсякъде около мен. „Вибрация”, в която имаше неопределено количество заплаха, въпреки страха, който тя предизвика, си помислих, че би трябвало да се опитам да изживея ОИТ, но в този момент загубих нишката на съзнанието си. Помня само, че след като станах малко по-късно, чувствах, че експериментът се е провалил.

Седмица по-късно получих писмо от колега в Ню Йорк – известния парапсихолог д-р Стенли Крипнър, което ме накара да се замисля дали всъщност опитът бе „провал”. Той ми пишеше за преживяване, което неговата заварена дъщеря Кери, която аз много харесвам, е имала сутринта на моя опит (моя „сън”). Съвсем спонтанно Кери споделила с баща си, че ме е видяла в един ресторант в Ню Йорк на път за училище онази сутрин, горе-долу по същото време, когато аз съм имал този сън. Нито тя, нито баща ѝ знаеха, че се намирам на Източния бряг.

Какво е моето заключение по този въпрос? За пръв път от години съзнателно се опитвах да получа ОИТ (никога, доколкото знам, не съм успявал), и безсъзнателно да помня това, приятел ми съобщава, че ме е видял в един ресторант в Ню Йорк. Още по-объркващо е, че аз никога не съм имал желание да посетя ресторант в Ню Йорк – град, който ненавиждам, въпреки че посещението при Кери и нейното семейство би било винаги удоволствие за мен. Съвпадение? Ето пак нещо, което никога не бих представил като научно доказателство за каквото и да е, но все пак и не мога да кажа, че е без значение.

Тази последна случка илюстрира едно отношение против ОИТ, което установих у себе си, независимо че не искам да си го призная, и то е, че аз донякъде се страхувам от опитностите извън тялото. От научна гледна точка част от мен е много заинтересувана от тях. Друга част е възбудена от перспективата аз сам да участвам в

такова преживяване. Трета част от мен знае, че ОИТ е нещо като умиране или отваряне на част от моя ум към непознато царство, и точно тази трета част не гори от нетърпение да участва в това. Ако ОИТ са „истински”, ако нещата, които г-н Монро описва, не могат да бъдат отхвърлени като интересен вид фантазиране или сън, нашето познание за света ще се промени радикално. И доста неудобно.

Нещо, в което психолозите имат причини да бъдат сигурни по отношение на човешката природа, е, че тя се съпротивлява на промените. Обичаме светът да изглежда такъв, какъвто ние мислим, че е, дори да си мислим, че е непривлекателен. Най-малкото, можем да предвиждаме какво би се случило. Промяната и несигурността съдържат обезпокоителни възможности да се случат неприятни неща, особено когато промяната не държи сметка за нашите желания, воля и его.

Представяйки тази книга, аз се опитах да говоря само за праволинейни научни изследвания на ОИТ, но ето че стигнахме и до това, което може би е най-важният аспект на разказа. Преживяванията на г-н Монро са страшни. Той говори за умиране, а смъртта не е приятна тема за разговор в нашето общество. Оставяме на свещеници и пастори да говорят успокояващи думи. Понякога дори се шегуваме с нея и имаме голямо количество агресивни представи за това как други хора умират, но в действителност избягваме да мислим за нея. Тази книга ще ви принуди да мислите за смъртта. Много от нещата, които тя ще ви каже, няма да ви харесат.

Много съблазнително ще бъде да обявим Робърт Монро за луд. Съветвам ви да не го правите. Нито пък ще ви посъветвам да приемете всичко, казано от него, за абсолютна истина. Той е отличен репортер, човек, когото твърде много уважавам. Но той е човешко същество, поставено в определена културна среда в определен момент и по тази причина той притежава ограничена възможност за наблюдение. Ако имате това предвид, но проследете внимателно описаните от него преживявания, спокойствието ви може би ще бъде нарушено, но все пак ще научите някои изключително важни неща, въпреки че ще бъдете изплашени.

Ако вие самите сте преживели ОИТ, тази книга може да ви помогне да не се страхувате толкова, или да усъвършенствате потенциалните си възможности за този вид преживявания до един стойностен талант.

Ако сте много, ама много любопитни да изживеете ОИТ, г-н Монро предлага техниката, която му е послужила, в глави 16 и 17. Не зная доколко тя е успешна за всички хора изобщо, просто защото практически никой сериозно не е опитвал тази техника. Под „сериозно” разбирам не да се опитате десет минути, а ежедневна работа с тази техника. Ако работите упорито и получите частичен или цялостен успех, бих искал да ме уведомите за това. Пишете ми за вашата ОИТ на адрес: П.к. 5366, Ню Йорк 10017. Не ви обещавам бърз отговор, но ако много хора ми разкажат за резултатите от използването на техниката на г-н Монро, ще научим много.

Прочетете внимателно книгата и проследете вашите собствени реакции. Ако наистина имате желание да експериментирате сами, желая ви успех!

Чарлз Т. Тарт
Дейвис, Калифорния

1. НИТО С МАГИЧЕСКИ ЖЕЗЪЛ, НИТО ЕДВА-ЕДВА

Следващите редове обикновено са встъпление към предговора. Поставени са тук, защото предположих, че повечето читатели прескачат предисловията, за да стигнат до сърцевината на материята. В случая това, което идва сега, е най-трудно от всичко.

С публикуването на книгата съм си поставил две главни цели. Първо: разпространявайки възможно най-широко събрания от мен материал, бих могъл да помогна на други хора, дори само на един-единствен човек, да се спаси от агонията и терора на изпитанието и грешката в област, където не е имало конкретни отговори. Фактът, че и други са преживели същото, би могъл да облекчи съмненията. Човек сам ще опознае и разбере феномена, и ще се опази от драмата на психотерапията, а в най-лошия случай – от мозъчен срив и вдвояване в психиатрично заведение. Второ: утре или в близките години официално приетите досега науки на съвременната ни култура ще разширят хоризонта на знанията си, твърденията и изследванията, за да разтворят широко вратите и пътищата за голямо обогатяване на човешкото познание и разбиране на самия себе си и цялостното му обкръжение.

Ако поне едната, а защо не и двете гореспоменати цели, послужат когато и където и да е, това за мен ще бъде напълно задоволителна награда, разбира се.

Представянето на целия този материал не е предназначено за специална научна труппа. По-точно, главният опит е да бъде толкова специфичен, колкото е възможно с терминология еднакво разбираема и за учени, и за лаици, като са отбягвани двусмислени обобщения. Физици, химици, психиатри и философи биха могли всеки за себе си да използват по-специфична терминология, за да опишат същата материя. Очаквам такъв начин на предаване на информацията. Той ще покаже, че замисълът на общуването е осъществим и „понятният“ разговор поднася необходимия смисъл по-скоро на широк кръг читатели, отколкото на тесен елит от специалисти.

Очаква се също много от тълкуванията да бъдат противоречиви. Най-трудният от всички умствени процеси е да се разгледа обективно идея, която, ако се приеме за факт, ще се сблъска с отрицанието на дългогодишната подготовка и опит.

Обективното възприятие наистина е най-трудният от всички процеси в умственото развитие. Един път в живота е напълно достатъчно.

Нека погледнем към началото на този искрен разказ за висок персонален опит.

През пролетта на 1958 година живеях съвсем нормален живот в едно нормално семейство. Обичахме природата и тишината и се бяхме заселили в спокойна провинциална обстановка. Единствената необикновена дейност бяха опитите ми с техника за изучаване на данни по време на сън – главен изпълнител бях самият аз.

Първият знак за отклонение от обикновеното се случи един неделен следобед. Докато останалата част от семейството ми бе на църква, аз провеждах опит, слушайки запис на магнетофонна лента в силно изолирана обстановка. Това бе прост експеримент за усиляване на концентрацията върху единичен сигнален източник на информация (слухов) със снижено сигнално въвеждане от другите сетива. Степента на запомняне и възпроизвеждане щеше да покаже успеха на техниката.

Слушах записа, изолиран от други гледки и звукове. Той не съдържаше необикновени или случайни идеи. Припомням си, че най-забележителното бе натрапващото се предложение да запомням и възпроизвеждам всичко, което се случваше по време на опита за релаксация. Записът вървеше без никакъв необикновен резултат. Възпроизведох запомненото изцяло, защото то бе продукт на собствените ми

усилия и по тази причина изцяло ми бе познато. Може би даже прекалено познато, защото в моя случай не бе възможно запомняне и възпроизвеждане на нов оригинален материал. Добре би било техниката да бъде употребена за запаметяване на някои други обекти.

Когато семейството ми се върна, имяхме лек обяд – бъркани яйца, бекон и кафе. На масата водихме маловажен разговор, който няма връзка с проблема. След малко повече от час бях обхванат от безмилостен спазъм, който настъпваше към диафрагмата или слънчевия сплит, точно под гръдния кош. Бе много силна и трайна болка. Първо помислих, че е форма на хранително отравяне. В отчаянието си се насилих да повърна. Стомахът ми бе празен. Другите членове на семейството ми не показаха признаци на заболяване и дискомфорт. Опитвах се да правя упражнения и да ходя, предполагайки, че е парализа на коремен мускул. Не бе апендикс, защото моят бе опериран. Независимо от болката дишах нормално, сърдечната дейност и пулсът ми също бяха правилни. Нямаше изпотяване или каквито и да било други симптоми. Само остра, напрегната, локализирана в определено място топка от неподвижни мускули в горната част на корема.

Дойде ми наум, че някакъв фактор от магнетофонния запис е причинил болката. Преглеждайки лентата и ръчно направения запис на текста, не открих нищо необикновено. Продължих да търся някаква надеждна, макар и не съвсем умна идея, която би обяснила случилото се. Все пак – нищо определено.

Вероятно трябваше веднага да се обадя на лекар. Положението не изглеждаше твърде обезпокоително, но и не се подобряваше. Накрая все пак потърсихме лекарска помощ.

Всички местни лекари или отсъстваха, или играеха голф.

Спазмите и болката продължиха от един и половина на обяд до полунощ. Сякаш никакви домашни способности на лечение не доведоха до облекчение. Малко след полунощ заспах от пълно физическо изтощение.

Събудих се рано на другата сутрин. Болките и спазъмът бяха изчезнали. Чувствах мускулна слабост в раздразнената област. Споменавам го единствено защото това бе първият необикновен случай от физическо или друго естество, който изживях.

В ретроспекция – това бе може би докосване с магически жезъл или съкрушителен удар, въпреки че в този момент не си давах сметка.

Някъде около три седмици по-късно се случи второто главно събитие. Лежах на дивана в дневната, къщи бе тихо. Току-що се бях изтегнал (главата ми бе на север, ако това има някакво значение), когато в северната част на небето се появи сияние или светлинен лъч под ъгъл 30° спрямо хоризонта. Сякаш бях поразен от гореща светлина. Но това бе само дневна светлина. Не се виждаше сияние, ако въобще е имало такова наистина.

В началото помислих, че е слънчева светлина, макар това да бе невъзможно в северната част на къщата. Когато сиянието прониза цялото ми тяло, ефектът бе, че започнах принудително да се треса или „да вибрирам“. Бях напълно безсилен да се движа, като че бях стегнат в менгеме.

Шокиран и изплашен, аз се насилих да направя някакво движение. Все едно, че се освобождавах от невидими връзки. Когато съвсем бавно седнах на дивана, треперенето и вибрациите постепенно отшумяха и можех свободно да се движа.

Станах и започнах да ходя из стаята. Не бях загубвал съзнание, сигурен бях в това. Часовникът показваше, че са изминали само няколко секунди, откакто се бях изтегнал на дивана. Не си бях затварял очите и чувах външните шумове по време на целия епизод. Погледнах през прозореца, по-специално на север. Не знаех защо го правя и какво очаквам да видя. Всичко изглеждаше нормално и спокойно. Излязох на разходка, за да събера мислите си след това странно нещо, което се бе случило.

През следващите шест седмици същото необикновено явление се появи още девет пъти. Случваше се по различно време и на различни места. Единственото общо между явленията бе, че те започваха веднага след като лягах да отпочина или спя. Когато и да се появяваше, аз се борех да заема седящо положение и тресенето отшумяваше. Въпреки че тялото ми чувстваше това „треперене“, нямаше видимо доказателство, че аз наистина се треса.

Ограничените ми познания по медицина ме караха да допусна много възможности като причина. Мислех за епилепсия, но разбрах, че епилептиците не помнят и не чувстват нищо по време на апоплектичен удар. Нещо повече, научих, че епилепсията е наследствена болест и първите признаци се появяват още в ранна детска възраст. В моя случай такива симптоми нямаше.

Втората възможност бе мозъчно увреждане като болестен процес или тумор. Отново симптомите не бяха типични, но съществуваше такава вероятност. С трепет отидох при дългогодишния семеен лекар д-р Ричард Гордън и му обясних признаците на заболяването. Като интернист и диагностик той би трябвало да има някакво обяснение. Беше запознат отлично и със здравословното ми състояние, такава, каквото бе.

След основен преглед д-р Гордън реши, че съм преуморен от усилена работа и ме посъветва да спя повече и да намаля малко теглото си. Накратко, той не успя да открие нищо обезпокоително по отношение на здравето ми. Възможността от мозъчен тумор или епилепсия го развесели. Повярвах на думите му и обнадежден се върнах вкъщи. Щом нямаше здравословна причина за феномена, може би бе халуциниране, форма на сънуване. Реших, че ако пак изпадна в това състояние, бих го разглеждал толкова обективно, колкото ми бе възможно. И то наистина „дойде“ същата вечер.

Започна някъде около две минути, след като легнах да спя. Този път твърдо бях решил, че ще го изживея, за да видя какво става, вместо да се боря да се освободя от това състояние.

Както си лежах, „чувството“ започна да бушува в главата ми и пропъзля по цялото ми тяло. Бе повече „вибрация“, отколкото треперене. Стабилна и без да променя честотата си. Усещах го повече като електрошок, пробягващ по цялото ми тяло без болка. Цикълът на пулсациите бе някъде под 60, може би някъде около половината.

Изплашен, аз го понасях, опитвайки се да остана спокоен. Можех да виждам стаята около мен, но не чувах много повече от бученето, причинено от вибрациите. Чудех се какво ли още ще се случи.

Нищо не стана. След около пет минути усещането бавно заглъхна и аз станах, чувствайки се съвсем нормално. Пулсът ми бе ускорен, очевидно от възбудата, но нищо повече. Този резултат ми помогна да се освободя от страха, предизвикан от усещането.

В следващите четири или пет случая на вибрация открих още нещо. Най-малко веднъж изглежда се бе появил обръч от електрически искри с диаметър около два фута, а в центъра на обръча бяха осите на тялото ми. Ако си затворех очите, можех наистина

да видя обръча. Той започваше от главата ми и бавно пълзеше надолу по тялото ми до върха на пръстите на краката и обратно към главата, като запазваше постоянни вибрации. Когато обръчът преминаваше през всяка част от тялото ми, чувствах вибрациите, сякаш ме режеха на ленти. Когато обръчът премина през главата ми, заедно с него започна да бушува силно бучене и почувствах вибрациите в мозъка си. Опитах се да изследвам този огнен, електрически мним обръч. Не открих обаче причинителя му или какво той представляваше.

Всичко, което ми се случи, оставаше неизвестно за съпругата и децата ми. Не виждах причина да ги тревожа и занимавам, докато не станеше известно нещо по-определено за случилото се. Все пак запознах един приятел, известния психолог д-р Фостър Бредшоу, с тайната си. Ако не бе той, не мога да си представя къде ли щях да съм понастоящем. Вероятно в някое психиатрично заведение.

Обсъдих въпроса с него и той бе крайно заинтригуван. Предположи, че може да е форма на халюцинация. Подобно на д-р Гордън, и той ме познаваше добре. Затова и се смя на предположението, че съм в началния стадий на шизофрения или нещо такова. Попитах го какво мисли, че трябва да направя. Никога няма да забравя отговора му:

„Защо, не е необходимо да правиш нищо друго, освен да наблюдаваш и да разбереш какво е то. При всички случаи не мисля, че имаш голям избор. Ако се случи на мен, бих отишъл някъде в гората и бих продължил да опитвам, докато не намеря отговора.”

Разликата бе, че се случва на мен, а не на д-р Бредшоу, а аз не можех да си позволя да отида в гората нито в прекия, нито в преносния смисъл на думата. Освен другите си задачи, трябваше да издържам и семейство.

Минаха няколко месеца и състоянието на вибрации се случваше постоянно. Започна дори да става досадно, докато една нощ лежах в леглото, точно преди да заспя. Вибрациите започнаха. Търпеливо и изнурително зачаках да преминат, за да заспя. Както си лежах, ръцете ми бяха прегънати към дясната част на леглото, така че пръстите ми едва докосваха килима.

Лениво се опитах да раздвижа пръстите и открих, че мога да ровя из килима. Без да мисля и да си давам сметка, че мога да си движа пръстите по време на вибрацията, пъгнах върховете им по-дълбоко в килима. След моментно съпротивление пръстите ми сякаш проникнаха под килима и докоснаха пода отдолу. С умерено любопитство пъгнах ръката си по-надолу. Пръстите ми преминаха през пода и достигнаха до грубата горна повърхност на тавана на долната стая. Опипах наоколо и открих малка дървена скоба с триъгълна форма, сгънат пирон и някакви стърготини. Съвсем слабо заинтересуван от тази фантазия в усещането, пъгнах ръката си съвсем дълбоко. Премина през тавана на първия етаж и почувствах, че цялата ми ръка преминава през пода. Ръката ми докосна вода. Без възбуда разбърках водата с пръсти.

Изведнъж започнах напълно да съзнавам положението. Бях съвсем буден. Можех да видя лунния пейзаж през прозореца. Чувствах, че лежа в леглото и усещах завивките над тялото си, възглавницата под главата ми, гърдния кош, който се свиваше и разширяваше, когато дишах. Вибрациите все още присъстваха, но в по-малка степен.

Въпреки че бе невъзможно, ръката ми си играеше в басейн с вода, а рамото ми чувстваше, че сякаш е промушено през пода. Със сигурност бях съвсем буден и чувството бе все още там. Как бих могъл да съм буден във всяко друго отношение и едновременно все още „да сънувам”, че рамото ми е промушено през пода?

Вибрациите започнаха да отслабват. По някаква причина помислих, че има връзка между тази провряна през пода ръка и тяхното присъствие. Ако те изчезнеха, преди да съм си извадил ръката „навън”, подът може и да се затвори и да си загубя ръката от рамото. Може би вибрациите бяха направили временно дупка в пода. Не преставах да правя предположения.

Изтръгнах си ръката от пода, сложих я върху леглото и вибрациите престанаха много скоро. Станах, запалих лампата и разгледах мястото до леглото. Нямах и следа от дупка на пода и в килима. Те си изглеждаха както винаги. Погледнах ръката и рамото си и дори потърсих вода по пръстите си. Нямах и следа от такова нещо, а ръката ми си беше съвсем нормална. Разгледах и стаята. Жена ми кротко спеше в леглото, всичко беше наред.

Дълго преди да се успокоя и заспя, мислих за халюцинацията. На следващия ден реших да разрежа целия под, за да видя дали това, което почувствах в пространството под него – триъгълната скоба от дърво, огънатия пирон и стърготините, – е там. Не виждах подът да е обезобразен от дивата ми халюцинация.

Споделих с д-р Бредшоу случката. Той реши, че е твърде убедителен блян. Бе склонен да се пробие дупка в пода, за да видим какво има там. Представи ме на д-р Люис Уолбърг – изтъкнат психиатър. На едно вечерно парти съвсем небрежно му споменах за феномена с вибрациите. Той от учтивост се интересува, но бе очевидно, че не е в настроение „за работа”, за което не го и обвинявам. Нямах куража да го попитам за ръката, провряна през пода.

Ставаше все по-неясно. От средата, в която бях израснал, и от личния си опит би трябвало да очаквам някакви отговори или най-малкото обещаващо мнение от съвременната технология. Като лаик притежавах над средната научна, инженерна и медицинска култура. Сега обаче бях изправен пред нещо, където отговорите или дори екстраполацията не се получиха твърде бързо. Спомням си, че все още не можех да погледна очи в очи желанието да изоставя този проблем настрана.

Ако мислех, че съм изправен пред несъответствие в тази точка, то бе, защото не знаех какво още можеше да се случи. След около четири седмици, когато „вибрацията” отново дойде, бях, както му е редът, много предпазлив в опита си да раздвижа ръка или крак. Беше късна нощ и лежах в леглото преди сън. До мен жена ми вече бе заспала. Нещо изглежда започна да бушува в главата ми и бързо се разпространи по тялото ми. Беше съвсем като по-рано. Докато си лежах, опитвайки се да реша как да анализирам случката по друг начин, усетих се, че мисля колко приятно би било да се кача на безмоторен самолет и да полетя през следващия следобед (хобито ми по това време). Без да си представям някакви последици, а и не знаейки, че би могло да има такова, мислех за удоволствието, което то ще ми донесе.

Почти веднага почувствах, че нещо натиска рамото ми. Наполовина заинтригуван, аз се обърнах назад и нагоре, за да разбера какво бе това. Ръката ми случайно попадна на гладка стена. Придвижих по стената ръката си по цялата ѝ дължина и тя бе все така гладка и непокътната.

Сетивата ми бяха подготвени и аз се опитах да гледам през неясната светлина. Бе стена и аз лежах обърнат с рамото си срещу нея. Веднага реших, че съм заспал и съм паднал от леглото. (Никога не ми се бе случвало преди, но след като ставах такива странни неща, падането от леглото бе съвсем възможно.)

Погледнах отново. Нещо не бе в ред. Тази стена нямаше прозорци, нито мебели срещу нея, липсваха и врати. Не бе стената в спалнята ми. Все пак по някакъв начин ми

бе позната. Разгадаването дойде веднага. Не бе стена, таванът бе. Летях си срещу тавана, докосвайки го нежно при всяко движение. Въртах се във въздуха, стреснах се и погледнах надолу. Там, в неясната светлина под мен бе леглото. Отдясно лежеше жена ми. До нея имаше някой. И двамата изглежда спяха.

Това бе странен сън. Стана ми любопитно. За кого сънувах, че спи до жена ми? Погледнах по-внимателно и шокът бе силен. **ТОЗИ В ЛЕГЛОТО БЯХ АЗ!**

Реакцията ми бе почти внезапна. Бях тук, а там бе тялото ми. Умирах, това бе смъртта, но аз не бях готов да умирам. По някакъв начин вибрациите ме убиваха. Отчаяно, като водолаз, се гмурнах обратно в тялото си и се укротих. Тогава почувствах леглото и завивките. Когато отворих очи, гледах стаята наоколо от перспективата на леглото си.

Какво се бе случило? Бях ли наистина почти умрял? Сърцето ми биеше учестено, но не така необикновено. Вибрациите бяха затихнали. Станах и започнах да обикалям из стаята, погледнах през прозореца, изпуших цигара.

Мина дълго време, преди да се осмеля да се върна в леглото. Легнах и се опитах да заспя.

Следващата седмица отново отидох при д-р Гордън за основен преглед. Не му обясних причината за посещението, но той видя, че съм разстроен. Прегледа ме внимателно. Направи кръвно изследване, флороскопира ме, провери електрокардиограмата, анализира урината, пулпира гръдния кош и извърши всичко останало, за което се сети. Провери много внимателно за мозъчни изменения. Зададе ми много въпроси за двигателната дейност на много части от тялото ми. Уреди да ми се направи електроенцефалограма (за анализ на мозъчните вълни), която очевидно не показва никакъв проблем. Най-малкото, той въобще не ми каза, че има такъв, а съм сигурен, че би ми казал.

Срещнах се с д-р Бредшоу, приятеля ми психолог. Той дори ми бе по-малко от полза и съвсем не бе изпълнен със съчувствие, когато му разказах историята. Мислеше, че трябва да повтори преживяването, ако ми се удаде. Казах му, че не съм в състояние да умирам.

– О, не мисля, че трябва да се стига чак дотам – заяви спокойно д-р Бредшоу. – Някои от хората, практикуващи йога, а и тези източни религии, твърдят, че могат да го правят винаги, когато пожелаят.

Попитах го какво могат да правят.

– Да излязат от физическото си тяло, когато поискат, за известно време – отвърна той. – Те твърдят, че могат да отидат навсякъде. Ти трябва също да опиташ.

Казах му, че това не е за вярване. Никой не би могъл да си пътешества без физическото си тяло.

– И все пак аз не бих бил така уверен – отговори спокойно д-р Бредшоу. – Длъжен си да прочетеш нещо по въпроса за религията на Индия. В Колежа изучавал ли си някаква философия?

Казах, че съм, но не мога да си спомня нищо за пътуване без участието на тялото.

– Може би професорът ти по философия не е бил достатъчно добър, така ми се струва. – Д-р Бредшоу запали цигара и ме погледна. – Добре де, не бъди толкова тесногърд. Опитай се да разбереш. Както казваше моят стар професор по философия:

„Ако си сляп с едното око, обърни си главата, а ако си сляп и с двете очи, отвори си ушите и слушай.”

Попитах какво се прави, когато също си и глух, но отговор не получих. Разбира се, д-р Бредшоу имаше всички причини да се шегува с това. Случваше се на мен, а не на него. Не зная какво бих правил без прагматичния му подход и чудесното му чувство за хумор. Никога не бих могъл да му се отплатя.

Вибрациите идваха и си отиваха още шест пъти, преди да добия смелост да повторя преживяването. Когато го направих, беше внезапно. С вибрации в пълна сила, аз си помислих за летене нагоре и го извърших.

Плавно се носех над леглото и когато пожелаех да спра, спирах да летя напред въздуха. Все пак не бе неприятно чувство, но бях нервен, тъй като се боях да не би да падна изведнъж. След няколко секунди си помислих, че съм долу, и след миг почувствах, че съм в леглото, отново всичките ми нормални физически сетива работеха с пълна сила. Нямаше прекъсване в съзнанието ми от момента на лягане в леглото, докато станах, след затихване на вибрациите. Ако това не бе реалност, а само халюцинация или сън, аз бях в опасност. Не бях в състояние да кажа кога свършва будуването и кога започва сънуването.

В психиатричните клиники има хиляди хора, чийто единствен проблем е именно този.

Вторият опит, който реших съвсем преднамерено да прекъсна, бе успешен. Отново се издигнах на височината на тавана. Преживях изумително силен сексуален оргазъм и не можех да мисля за нищо друго. „Смутен и раздразнен от самия себе си, поради неспособността ми да контролирам този порой от емоции, аз се върнах във физическото си тяло.

Не по-рано от пет следващи епизода успях да открия тайната на този контрол. Очевидната важност на сексуалността в целия проблем е толкова голяма, че аз съм се спрял много подробно на нея по-късно. За момента то бе една мъчителна умствена преграда, която ме държеше в стаята, където лежеше физическото ми тяло.

Без каквато и да е друга приложима технология, започнах да наричам състоянието „*Второ състояние*”, и другото нефизическо тяло, което изглежда, че притежаваме – „*Второ тяло*”. Тази технология върши работа толкова, колкото и всяка друга.

Но преди първия доказателствен опит, който бе проверен, аз съвсем сериозно предполагах, че преживяванията ми са всичко друго, но не и бленувания, нервно умопомрачение, начало на шизофрения, фантазии, причинени от автохипноза, и дори по-лошо.

Този пръв доказателствен опит бе, разбира се, съкрушителен удар. Ако приемех данните за факт, нарушаваше се почти целият ми житейски опит, подготовката ми, знанията и най-важното – чувството ми за стойностите, което бях придобивал до този ден. Още повече, това подкопаваше вярата ми в пълнотата и сигурността на научните познания на нашата цивилизация. Бях сигурен, че нашите учени имат всички отговори. Или поне повечето от тях.

Напротив, ако отхвърлях очевидното за мен, дори то да не бе такова за никой друг, тогава отхвърлях това, което уважавах твърде много. Еманципацията и възвишената борба зависят главно от способността на човека да преобразува непознатото в известно чрез неговия интелект и върху научни принципи.

Това бе дилемата. Наистина би могло да бъде допир до магически жезъл и подарен талант. Аз все още не знам.

2. В ТЪРСЕНЕ И НАУЧНО ИЗСЛЕДВАНЕ

Как постъпва човек, който е изправен пред неизвестното? Обръща гръб и забравя за него? В случая два фактора отричат тази възможност. Първата е самото любопитство. Втората: как би могъл някой да забрави или отхвърли слон в стъкларски магазин? Или още по-точно – дух в спалнята?

От другата страна на скалата са противоречията и тревогата, много истински и много обезпокоителни. И дума не може да става, аз бях дълбоко изплашен от онова, което би могло да се случи с мен, ако това „състояние” продължеше. Много повече се тревожех от възможността от засилване на умственото ми заболяване и поява на физически отклонения. Достатъчно бях учил психология и имах много психолози и психиатри приятели, за да смеся страховете си. Още повече, аз се страхувах да обсъждам проблема с тези приятели. Уплашен бях, че те ще ме класифицират като техен пациент и тогава ще загубя близостта им, защото вече няма да бъдем равни (за тях аз няма да съм нормален). Още по-лошо би било да споделям съмненията и страховете си с непрофесионалисти, мои колеги от бизнеса и обществото. Ще ми бъде прикачен етикет на необикновен човек или дори на ку-ку, което сериозно би нарушило спокойствието на живота ми, както и това на близките ми хора.

Накрая, струваше ми се, че това е нещо, което трябва да пазя в тайна от семейството си. Не бе нужно те да се тревожат заедно с мен. Единствено необходимо бе да обясня странните действия на жена си. Тя прие с неохота, защото всъщност нямаше друг избор. Така тя стана тревожен свидетел на неприятностите и събитията, които силно противоречаха на религиозното ѝ възпитание. Децата по това време бяха твърде малки, за да могат да разберат. (По-късно този въпрос стана доста близък и за тях. Най-голямата ми дъщеря разказа, че една вечер, далече от дома – в колежа, тя и съквартирантката ѝ претърсили празната си спалня и тя каза: „Тате, ако си тук някъде, мисля, че е по-добре да си отидеш. Искаме да се съблечем за лягане.” В действителност, по същото време бях на двеста километра и физически, и по другия начин.)

Постепенно започнах да свиквам с това странно явление в живота ми. Все повече бях в състояние да контролирам неговите движения, въпреки че това ставаше бавно. В известен смисъл то наистина ми бе от полза. Започнах с неохота да се разделям с него. Загадката на неговата поява и присъствие в живота ми възбуди моето любопитство.

Дори след като бях определил, че това не е причинено от психическо разстройство, а и не съм по-ненормален от повечето си приятели, страховете ме преследваха. Както и да се наричаше – дефект, болест или деформация, трябваше да го крия от „нормалните хора”. Нямаше с кого да споделя проблема си, освен много рядко по време на срещите ми с д-р Бредшоу. Единственото друго решение изглежда бе психотерапията. Но една година (или пет, или дори десет) на ежедневни интервюта, струващи хиляди долари и без гаранция за добър резултат, ми се струваха излишни.

Бях много самотен през тези първи дни.

Накрая започнах да експериментирам с това странно умопомрачение, като си водех записки за всеки отделен случай. Започнах също да чета за изследванията в области, пренебрегвани от мен през целия ми жизнен път. Религията не бе оказала

голямо влияние върху начина ми на мислене, въпреки че тя оставаше най-съществената част от написаното и от познанието на човека, където можех да потърся отговор. През детството – ходене на църква и редки срещи с приятели. Господ, църквата и религията означаваха малко за мен. В действителност не се бях замислял твърде много по тези въпроси по какъвто и да е начин, тъй като просто те не бяха възбудили интереса ми.

Четейки съвсем повърхностно за миналото и настоящето от книгите на западни философи и религии, открих, че има само мъгляви обобщения и обяснения. Някои сякаш пасваха на нечий опит да опише или обясни подобни необикновени случаи. Библейските и християнските описания предлагат много такива примери. Най-добрият съвет, изглежда, бе да се моля, да медитирам, да постя и да ходя на църква, да изповядвам греховете си, да приема Светата Троица, да вярвам в Отец, Син и Светия Дух, да устоявам на Сатаната или да не се поддавам на съблазните, и да отдам себе си на Бога.

Всичко това само се прибави към противоречията. Ако тази новост в живота ми бе „добра”, тоест „дарба”, тогава тя очевидно принадлежеше на светиите или най-малкото на непорочни хора, според религиозната история. Почувствах, че определянето на светостта е над и под мен. Ако това ново нещо бе „нечестиво”, значи бе Работа на Дявола, или най-малкото на този, който се опитва да ме притежава или да ме освободи; следователно то трябва да бъде проклето.

Ортодоксалните свещеници, с които се срещам, възприеха втората версия в една или друга степен. Придобих чувството, че в техните очи съм еретик и опасен. Те бяха бдителни.

Открих, че в източните религии идеята се възприема в по-голяма степен, както бе отбелязал д-р Бредшоу. Там се говореше повече за съществуването на нефизическото тяло. Отново този начин на съществуване бе продукт на високо духовно усъвършенстване. Само Учителите – Гуру и други дълго подготвени Свещени мъже, притежават способността временно да напускат физическите си тела, за да достигнат до неопишуеми мистични прозрения. Нямаше подробности или практически обяснения какво означава духовно съвършенство. Подразбираше се, че в практиката на тайни култове, секти, будистки манастири и т.н. такива детайли бяха съвсем нормално нещо.

Ако това бе вярно, какво или кой бях аз? Със сигурност твърде стар, за да започвам живота си наново в тибетски манастир. Самотата стана непоносима. Очевидно отговор нямаше. Поне в нашата култура.

Точно в този момент открих съществуването на тайно общество (ъндърграунд) в Съединените щати. Единственият отсъстващ фактор бе, че не съществуваше закон срещу дейността му, нито пък имаше официално преследване и даване под съд. Това тайно братство само от време на време общуваше със света на бизнеса, науката, политиката, академията и така наречените изкуства. Още повече, то не се ограничаваше само в САЩ, но се е разпространило и в западното общество.

Много хора може и да са чували нещо смътно за него, или дори предпазливо да са влизали в контакт с него и са го отминали, тъй като хората там са с ексцентрични идеи. Обикновено едно нещо е сигурно – членовете на това братство, които са уважавани в техните среди, не говорят за своите интереси и вяра, които определят членството им, освен ако не знаят, че вие също сте член на клуба. Те от опит знаят, че да бъдеш пряк довежда до цензура – от техните свещеници, клиенти, началници или дори приятели.

Предполагам, че милиони са членове на това общество – ако биха се съгласили да признаят. Имат най-разнообразни професии – учени, психиатри, лекари, домакини, студенти, бизнесмени, тийнейджъри и дори няколко свещеници от официалните религии.

Тази група отговаря на всяко определение за тайно движение – ъндърграунд. Събират се на малки групички, съвсем тихо и често полусекретни. (Събитията често се обявяват публично, но вие трябва „да сте наясно“, за да може да разберете съобщението.) Обикновено участниците обсъждат работите на ъндърграунда само с други членове. Никой освен членове на семейството или много близки приятели (които по всяка вероятност също са членове) не знае за тайния интерес и живот на члена на братството. Ако го попитате, той би отрекъл, че е член, защото много често не си дава сметка, че наистина е толкова свързан. Всички до известна степен са емоционално и интелектуално посветени на каузата. И накрая, тайното общество има свой собствен език, литература, технология и до известна степен – полубогове.

В момента ъндърграундът е много неорганизиран. Фактически няма каквато и да е организация в общоприетия смисъл на думата. Много рядко някоя местна група е отишла чак дотам, че да приеме титла или име, но това е само за нея самата. Групата, макар и малка, се събира редовно и това става обикновено в дома на някой от членовете или в залата за конференции на някоя банка, а дори и в някой църковен имот. Тази група от индивидуалности се събира пипнешком в тъмното и изглежда, че всеки върви по съвсем различни пътеки, въпреки че целта е обща за всички. Въпреки всичко, както и при други тайни движения, ако станете член и посетите друг град, неминуемо ще срещнете други членове. Не е предварително планирано. То „се случва“ хей така.

Кои членуват в това братство? Първо – професионалисти. От едната страна са парапсихолозите, много малко на брой. Има хора, защитили докторат във всепризнати университети, които съвсем открито правят изследвания в областта на свръхчувствителното възприятие (СЧВ). Най-известните от тях са: д-р Дж. Б. Райн, работил в университета „Дюк“, който в продължение на тридесет години е провеждал и сумирал програма за изследване на прости статистически вероятности. За негово най-голямо удоволствие, той е доказал по статистически път, че СЧВ е факт. Резултатите му са изучавани с голямо недоверие и в по-голямата си част не са били възприети от болшинството психолози и психиатри от Съединените щати. Има и други членове на обществото от тази категория. Андайя Пухарич, Дж. Г. Прат, Робърт Круукал, Хорнъл Харт, Гарднър Мърфи – всички могат да се съберат в това определение. Ако сте член, тези имена са ви познати. Професионалният спектър преминава през регистъра от парапсихолозите, през хиромантите, които твърдят, че са цигани от Ню Делхи в Индия и ще ви вземат пет долара за петминутен сеанс. Сферите на интереси са много разделени, но всички имат невидими вътрешни връзки на общата вяра по един или друг начин.

Масата от членове на ъндърграунда очакват от професионалистите информация и напътствия. Отплатата е нещо много сходно с преклонението пред героя. Всеки, който пише книга, организира фондация, прави научни изследвания, има първостепенна квалификация, учи при голям професионалист, прави психоанализи, води курсове по усъвършенстване на мозъка и (или) душата, лекува чрез внушение, е официално признат астролог, свещенослужещ или спиритуалист, трансмедиум, хипнотизатор – това са професионалистите.

Много от тях споделят с другите целия си приход от тази дейност или поне част от него. Повечето са твърде ревниви помежду си в професионално отношение и често

се отнасят с подозрение към техниките и теориите, предложени извън сферата на тяхната дейност. Те може дори рафинирано да иронизират или да гледат със снизходително чувство за превъзходство на резултатите, които нямат връзка с тяхната специалност. Този пример много точно илюстрира защо досега ъндърграундът няма организация. Независимо от всичко, професионалистите са близки помежду си. Техният общ интерес ги подтиква към това. Няма с кого друго да споделят мислите и преживяванията си като с равен и да получават разбиране в замяна.

Не споделих горното, за да очерням или клеветя професионалистите. Те са извънредно очарователни и приятни хора. Всеки по свой начин, какъвто и да е той, търси Истината. Колко скучен би бил светът без тях, след като вече сте станал член на ъндърграунда!

За клиента на тайното общество има магазини, вестници, библиотеки (най-малко петдесет нови ъндърграундкниги се публикуват всяка година, повечето са от най-известните издателства), и дори телевизионни и радиопрограми. Последните, очевидно наложени от най-запалените членове, са били неуспешни, защото тайното общество е все още твърде малка група. Реакцията на обществото най-често е: „Не вярвате в тази работа, нали?“

Кой все пак съставлява масата на ъндърграунда? Обратно на очакванията, те не са просто конгломерат от глупави, необразовани, суеверни, безразсъдни, неприспособени към живота несретници. Вярно е, че има и такива, но процентът им не е по-голям от този в основното население. Ако имаше възможност да се направи проучване, няма да е чудно, че средният им коефициент за интелигентност IQ би бил доста над този на основен профил от западното население.

Общото основание или причина, което обединява членовете на тайното движение, е просто. Всички са убедени, че Душевният Мир на човека нито е проучен, нито пък е напълно описан в съвременното ни общество. Вътрешният Мир има възможности да работи и се представя духовно и материално в степен, която е неизвестна и неопозната от съвременната наука. Това са хора, чиято основна професия е да четат, мислят, дискутират и да взимат участие във всяка дейност, свързана с „психиката“ или „душата“. Това е и всичко, необходимо за членството. Може би и вие сте в клуба, но не си давате сметка за това.

По какъв начин тези хора „тръгват“ по този път? Най-общият отговор е да правят опити или да са част от някакъв феномен, който не може да бъде обяснен от днешните научни, философски или религиозни учения. Някои вдигат рамене, пъхат го под килима и забравят за него. Други, които по всяка вероятност стават членове, се опитват да намерят отговора. Станах член, защото не можех да намеря друг източник на информация. За съжаление информацията, която търсех, бе твърде ограничена, дори и в този странен, едновременно нов и в същото време стар, свят. Най-малкото обаче, тук намерих хората, които сериозно приемаха вероятността, че Второто състояние може и да съществува.

Съвсем скоро стана очевидно, че ъндърграундът води началото си отпреди повече от сто години или по-рано, когато днешната наука е започнала да организира човешкото познание и да го освобождава от безразсъдното и неиздържано „знание“. При тези усилия да изчисти всичко, което не е било и дотогава не е издържало емпирическият тест, то е било безскрупулно премахвано от интелектуалните ръководители. Онези, които са продължили да поддържат всяко отхвърлено убеждение, са били компрометирани. В случай, че те са продължавали да упорстват и са имали желание пак да бъдат активни и да бъдат приемани от обществото, те не са имали друг

избор, освен да отидат в ъндърграунда със своите тайни идеи, а са поддържали друг обществен имидж. Всеки, който е отказал да лъже, е станал Мъченик.

И днес в нашето просветено общество съществува този вид поведение, и то в доста широки граници. За тази част от професионалистите, известни сред приятелите си като защитници на парапсихологията или нещо подобно, би могло да се каже, че има петима, които са се издигнали над останалите и се ползват с възхищение и уважение от обществото заради професиите си, независимо дали са медицина, психология, психиатрия или физическа наука. На този етап вярвам, че съм срещал и петимата. Тъжно е да се каже, но аз съм мъничко по-умен и мъдър от тях. Те все още не знаят много за Второто състояние или Второто тяло.

Най-много от всичко се възхищавах на хората, които срещях в тайното общество. Намирах ги в малки градчета, в големите градове, в бизнеса и религиозните общини, в университети и дори в Американската психиатрична асоциация. Като правило те са наистина възпитани хора. Весели са и притежават топло чувство за хумор. Те са щастлива група, която е в състояние да се смее, когато е необходимо, над собствените си сериозни интереси. Ако се направи разрез на обществото, независимо дали в международен или в местен мащаб, ще видим, че те са най-чувствителната и алтруистична негова част. Няма нещастен случай, при който те да не са проявили изключителното си чувство за дълг.

Ако обаче всички източници и материали, невключени в „психокнигите“, с които разполагаме, бъдат рязко отхвърлени, резултатът ще бъде друг. Всеки от тях има своя собствена версия за Истината и може би в действителност има много Истини. Присъствал съм на сеанси с трансмедиуми. Задавал съм съвсем точни въпроси, а съм получавал мъгляви отговори. Стана ми ясно, че това е чисто увъртане, когато искрените отговори биха означавали твърде много. Присъствал съм и с Второто тяло, което доказва (на мен и останалите) автентичността на дарбата на медиума. Тук е вярно, че Истината е мистерия!

Работата на Едгар Кейс, фактически един светец в последно време в света на психиката, бе несъмнено най-убедителна и добре проучена. Но от гледна точка на съвременната наука и медицина – невероятна. Съвсем определено тук истината бе изяснена, но историята няма да я запише, освен в някои мъгляви архиви. И днес, двадесет години след смъртта му, нищо повече не се знае по отношение действието на неговата способност и каква е била тя всъщност.

Тълкуванията на Кейс са от голяма полза, но по отношение съществуването на Второто състояние, те много трудно могат да доведат до конкретни резултати. Той потвърждава, че Второто състояние съществува, но не го обяснява. Повечето от материалите му в тази област са забулени в мъглата на строга религиозна условност. Оставена е възможността за отворено тълкуване. Даден е шанс на преводачите (божиите служители?) на Кейс да се втурнат и предвидят и такава молитва.

Дори и сега има други, които могат да работят като Кейс. Някои ми предоставят съвсем грижливи описания, както и основни данни за моето Второ състояние, чиято дейност не е нито описана, нито предсказана, нито пък доказуема. Те успяват да ме убедят във валидността на нейната способност, имайки най-добри намерения. И отново друга Истина (за мен и останалите, които участваха), но никакви директни отговори, които биха могли да послужат пред съда.

Някои „кукувци“ ми представиха „живи тълкувания“. Включваха широки обобщения, но не бяха в състояние да дадат директни, целенасочени отговори на

съвсем прости въпроси. Ако са автентични (а кой съм аз да ги отричам?), тези „кукувци” би трябвало да са определено ограничени в специфичните си усещания. Или е това, или имат проблеми при превода от символи към артикулация. Мога да оценя правилно как последното би могло да се случи.

Именно контактите и общите четения с този род хора, които съвсем почтително наричам ъндърграунд, ми помогнаха най-накрая да видя проблясък за това, което ми се случваше. Ако лично не бях участвал, никога нямаше да повярвам в това, което сам открих. По същото време бях удовлетворен да разбера, че не съм единствен.

За какво бе всичко това? Просто аз имах „астрални изяви”. Д-р Бредшоу ми посочи следата, макар че самият той бе чувал за такива неща само отстрани. За непосветените „астрални изяви” е термин за означаване на техниката за временно напускане на нечие физическо тяло и преместването в нематериално или „астрално” тяло. Дадени са много вторични значения на думата „астрален” и много научни и други тълкувания. Думата „научен” се използва предпазливо, защото съвременният научен свят на запад най-малкото нито признава, нито сериозно се занимава дори с възможността за такива случаи.

Съвсем различно е положението в цялата човешка история. Думата „астрален” има мъгляви източници в ранните мистични и окултни събития, включващи магия, вълшебничество, заклинанията, други привидни глупости, които нашият съвременник смята за наивни и безсмислени суеверия. Тъй като не е правен опит за дълбоко гмуркане в тази област, все още не знам какво означава думата „астрален”. Затова предпочитам да употребявам термините „второ тяло” и „второ състояние”.

Този вид литература, която все още разцъфтява, изобразява астралния свят, съставен от много равнища и планове, като мястото, където хората отиват, когато „умрат”. Човекът, пътуващ в астралното си тяло, може да прави кратки посещения на тези места, да разговаря с „умрелите”, да участва в дейности „там” и да се връща във физическото си тяло, очевидно не по-износен. Бяха времена, когато пламенно се надявах (и молах) последното да бъде истина.

За да извърши този вълшебен подвиг, всеки трябва да бъде усилено подготвен, или, което е по-добре – „духовно усъвършенстван”, според окултистите. Тези учения, по общото мнение, са били предавани тайно от ръка на ръка през цялата човешка история, за да просветят тези, които са били достатъчно свободомислещи да ги получат. Очевидно е имало и хора, които са разгласявали тайната или съвсем случайно са научавали техниката. В миналото те са били канонизирани, хокани, изгаряни, осмивани и са били преследвани за публично разобличаване. По такъв начин в моя случай бъдещето не изглеждаше многообещаващо.

Парадоксално е, че повечето от данните в описанията ми бяха насочени към потвърждаването на тези окултни прояви, което дойде почти като шок. Като използвах свободни тълкувания и преминаване към съвременни идиоми, повечето от тях си дойдоха на мястото. Също много остана недоизказано, макар да не знам защо.

Според литературата за психоъндърграунда религиозно-мистичната история на човека непрекъснато споменава това Второ тяло. Много преди появата на християнството и Библията, култури като египетската, индийската и китайската (споменавам малко от тях) са поддържали идеята за Второто тяло като стандартно действаща. Историците са откривали отново и отново такива цитати, но очевидно са ги приемали като митология на техните времена.

Ако разгледаме Библията от тази гледна точка, вярата се потвърждава многократно и в Стария, и в Новия Завет. В католическата религия се намират логични описания на светци и други религиозни фигури, които са имали такива преживявания, а някои от тях са ги предизвиквали по свое желание. Дори и верни последователи на протестантството са докладвали за преживявания извън тялото по време на някаква форма на религиозен екстаз.

В Ориента познанието за Второто тяло дълго време е имало естествена и напълно възприета позиция за реалност. Отново то е цялостно учение само по себе си. Съществуват редица ъндърграундкниги и автори в ориенталската култура, потвърждаващи концепцията за Второто тяло, които са в разрез със сегашното научно познание. Твърде продължително такива личности са били пренебрегвани от материалистично настроеното общество, защото не могат да бъдат повторени в лаборатория.

В архивите на различни организации за психоанализи в САЩ и чужбина има стотици описания на анамнезата на преживявания извън тялото. Такива доклади могат да се открият най-малко отпреди сто години, а много повече се намират в различни описания от далечното минало. Те са на разположение на всеки, който желае да разкрие този феномен.

Всъщност всички тези описания са за случаи веднъж в живота, спонтанни. Обикновено те се появяват по време, когато човекът е или физически болен, или омаломощен, или по време на много силен емоционален стрес. Изглежда всичко е силно субективно, въпреки че голямото количество от тези описания са очевидни от само себе си. През нашия век са публикувани няколко доста впечатляващи колекции от такива преживявания и те изискват сериозно прочитане, ако някой е дълбоко заинтересуван от проблема. Всички притежават очевидната слабост – твърде описателни са и са изпълнени с предположения. Няма точни определения, базирани на директно изследване или експериментиране. Причини? Очевидно, не е извършвано солидно изследване.

В много редки случаи са правени записи на отделни хора, които преднамерено и по свое желание са предизвикали Второто състояние и са се движили в своето Второ тяло. Възможно е да са повече, но само два такива случая са останали в съвременната история. Ако други са извършвали този акт или го извършват сега, то те са запазили резултатите само за себе си.

Първият от тях е Оливър Фокс. Англичанин – много активен в изследванията и практикуването на паранормални явления. Публикувал е честни и подробни доклади за преживявания извън тялото и техниката за достигане до това състояние. Освен в ъндърграунда, той е получил твърде малко внимание, въпреки че се е опитал съвсем определено да постави своя опит в рамките на разбирането на своята епоха.

Вторият и най-известен бе Силван Мълдоун. Той публикува няколко книги по проблема в сътрудничество с Нибуорд Карингтън през периода 1938-1951 година. Мълдоун бе „проектантът“, а Карингтън бе последователният изследовател на психофеномените. Отново се чудя на всичко, което очевидно е било забравено. Днес книгите им биха били класика в областта, предлагайки интересни четива. При това са направени твърде малко или никакви емпирични тестове, които да предложат данни на сериозния, макар и обективен изследовател. Наскоро бе издадена книгата на някой си автор Яирам. (Жена? Може би Мария, обърнато наопаки?) Той (тя) също предлага няколко следи, но няма солидно продължение, което да се отнася за моя случай.

Забележителни опити в научното изследване и оценка бяха направени напоследък от някои неизвестни мъже. Например Хорнъл Харт, Нандор Фодор, Робърт Круукол и други с висока академична култура. Много от тях са относително освободени от изкривяващите фактори, присъстващи в голяма част от литературата на ъндърграунда. Всички те служат като доказателство на факта за съществуването на Второто тяло, но изваждат на показ малко или никакви конкретни данни на експериментално, нефилософско равнище. Отново, как би могъл някой да обсъжда опити, които всъщност не са се състояли?

Най-последователният проблем, срещащ се във връзка с ъндърграунда, бе да се предпазят аналитичните постижения от потапяне в мътното блато на теологическите теории и вярвания. Не много отдавна човек вярваше, че електричеството е Бог, преди това са били обожествявани слънцето, светлината и огънят. Нашите науки ни казаха, че тези идеи са смешни, и се опитаха да ни го покажат по пътя на опитите. Може би Второто тяло, действащо във Второто състояние, ще предизвика количествен скок към емпиричното доказателство за съществуването на Бог. Тогава повече няма да съществува ъндърграунд. Тайното психообщество снабди с много нови приятели, но и с малко полезни отговори на въпроси като какво правя аз сега? За мое удивление тези отговори се очакваха от мен.

Оказа се, че трябва да поема по единствения останал ми път. Стотици опити през всичките дванадесет години, продължаващи и сега, извадиха на показ заключения, които изглеждат неизбежни, макар и несвойствени за условията на обкръжаващата среда. В следващите редове тестът ще бъде ваш.

3. ЗА ДОКАЗАТЕЛСТВОТА

През есента на 1964 година се проведе интересна среща една вечер в Лос Анджелис. Участваха около двадесет разнородни психиатри, психолози, главно учени, и моя милост. Тази вечер бе една награда за мен. Целта на срещата бе да се изследват с най-голяма точност и сериозно опитите и преживяванията, които са събрани в настоящата книга. След няколко часа на внимателни и подробни въпроси от страна на групата учени дойде и моят ред. Задахох само два въпроса:

– *Ако вие бяхте преминали през всичко, което преживях, какво бихте направили?*

Мнението на мнозинството бе съвсем определено. Повече от две трети бяха убедени, че трябва да се положат всички усилия тези опити да продължат, за да хвърлят светлина и да разширят човешкото познание за самия себе си. Неколцина от учените полусериозно ме посъветваха да изтичам, а не да отида при най-близкия психиатър. (Никой от присъстващите не си предложи услугите.)

Вторият въпрос бе:

– *Някой от вас сам би ли участвал в опити, които биха довели до създаването на такава необикновена дейност у самия него?*

Тук моделът малко се промени. Около половината потвърдиха желанието си да участват. Странното е, че в тази група се включиха някои от най-скептично настроените по отношение истинността на преживяванията. Разбира се, това ми даде възможност да смушкам с лакът по-благоприятно разположените към продължителни опити. Когато дойде моментът за гмуркане в студените, непознати води, нека някой друг да го

направи. И по много причини не обвинявам тези хора. Ако такава възможност ми се бе открила преди дванадесет години, съмнявам се, че щях да бъда доброволец.

Защо все пак групата си направи труда да се събере? От любопитство може би. Или заради очевидния материал, който вече бе събран? Надявам се – второто. Предлагам ви някои от ключовите доклади от бележките, които възбудиха интереса им.

9 октомври 1958 г. Следобед

Отново се носех из въздуха с намерението да посетя д-р Бредшоу и съпругата му. Знаейки предварително, че д-р Бредшоу е настинал и е в леглото, мислех, че ще го посетя в спалнята му, а в тази стая никога не бях влизал. Ако успеех по-късно да я опиша, щях да документирам посещението си. Отново започна въртенето из въздуха и гмуркането в тунела. Този път се прибави и усещането от изкачване на хълм (къщата на д-р и г-жа Бредшоу е на около 7 км от офиса ми, на един хълм). Летях над дърветата, а над мен бе светлото небе. Само за миг (в небето?) видях фигура със закръглена човешка форма, изглеждаше облечена в роба и шлем на главата, седеше с ръцете в скута, може би с кръстосани крака като Буда, после избледня. Не знаейки значението на тази среща. Не след дълго изкачването на хълма стана трудно и имах чувството, че енергията ме напуска и няма да се справя.

Щом си помислих това, се случи нещо изумително. Усетих съвсем ясно как някой поставя ръка под всяка от мишниците ми и ме издига. Почувствах прилив на усиливаща се мощ и се втурнах бързо нагоре по склона. Пристигнах у д-р и г-жа Бредшоу. Те бяха във вън от къщи и за момент се сконфузих, тъй като бях стигнал при тях, преди да вляза в къщата. Очаквах д-р Бредшоу да си е в леглото и не можех да си обясня защо е във вън от къщата. Облечен бе с лека върхна дреха и шапка, съпругата му бе с черно палто и изцяло в черни дрехи. Идваха срещу мен и аз спрях. Изглеждаха в добро настроение и минаха покрай мен, без да ме забележат, по посока към малка сграда, приличаща на гараж.

Летях наоколо пред очите им, махах с ръце, опитвайки се да привлека вниманието им безрезултатно. Тогава, без да си обръщам главата, чух д-р Бредшоу да ми казва: „Е, добре, виждам, че повече не се нуждаеш от помощ.“ Мислейки, че съм установил контакт, се втурнах към земята и се върнах в офиса си. Пъхнах се в моето тяло и отворих очи. Всичко бе точно така, както го бях оставил. Вибрациите все още бяха там, но чувствах, че за един ден ми е напълно достатъчно.

Важни последици: Същата вечер телефонирахме на д-р и г-жа Бредшоу. Не казах нищо повече, освен да ги попитам къде са били между четири и пет часа същия следобед. (жена ми, след като чу за посещението ми, категорично отхвърли възможността да се е случило. Не било възможно, защото д-р Бредшоу бил болен и на легло.) Задах този обикновен въпрос на г-жа Бредшоу. Тя потвърди, че някъде около четири и двадесет, и пет часа те са се разхождали от къщата към гаража. Тя е отивала до пощата, а д-р Бредшоу решил, че малко свеж въздух може би ще му е от полза. Облекли се и тръгнаха. Тя знаеше времето, защото го провери, сравнявайки с времето, когато са пристигнали в пощата. Станало е в пет без двадесет. Разстоянието от тяхната къща с кола е грубо петнадесет минути. Аз самият се върнах в офиса си, след посещението си у тях, приблизително в четири и двадесет и седем. Попитах ги с какво са били облечени. Г-жа Бредшоу потвърди, че е била облечена в черна широка пола и червен пуловер, а отгоре е носела черно палто. Д-р Бредшоу е бил облечен с палто в светъл цвят и лека шапка. Все пак те нито ме бяха „видели“, нито пък са усетили присъствието ми.

Д-р Бредшоу въобще не си спомни да ми е казал нещо. Най-важно от всичко бе, че очаквах да го заваря в леглото, но това не стана.

Твърде много бяха съвпаденията. Не бе от значение да доказвам това на когото и да е. Само на себе си. Този случай ми доказваше, наистина за първи път, че има нещо много повече от това, което официалната наука – и психология, и психиатрия позволява. Беше повече от умопомрачение, травма или халюцинация. А аз се нуждаех повече от всеки друг от някаква форма на доказателство, сигурен съм. Това беше проста и обикновена, но незабравима случка.

При това посещение при д-р Бредшоу и съпругата му времето на визитата съвпада с физическото събитие. Факторът на халюцинацията от самовнушение е негативен. Очаквах да видя д-р Бредшоу в леглото у тях, но не успях, и бях объркан от несъвпадението. Ето идентичните описания с условията на действителните събития:

1. Местонахождение на д-р Бредшоу и съпругата му.
2. Относително положение на двамата един спрямо друг.
3. Действията им.
4. Облеклото им.

Възможност за несъзнателно предварително познание, поради по-предишно наблюдение на горните обстоятелства:

1. Отрицателно – нямах информация за промяна в плановете им, нито пък за навиците им да посещават пощенската станция и по кое време става това.
2. Неопределени, най-малкото не съм забелязал кой върви пръв, когато съм бил в съзнание.
3. Отрицателни, предварително не съм знаел за ходенето им до гаража по такъв начин.
4. Неопределени. Може би съм ги виждал в подобни дрехи, но очаквах да видя само единия от тях (д-р Бредшоу) с пижама.

3 май 1959 г. Сутрин

Хотел в Уошингтън-Салем: Станах рано и отидох да закуся в седем и половина. Върнах се в стаята си около осем и половина, и легнах. Щом се отпуснах, започнаха вибрациите, а после и чувството за движение. Малко след това спрях и първото нещо, което видях, бе момче, което ходеше и си подхвърляше баскетболна топка във въздуха, а после я улавяше. Бърза промяна и видях мъж, който се опитваше да сложи нещо на задната седалка на колата, дълга лимузина. Нещото представляваше тремаво устройство, което аз оприличих на малка количка с колела и електромотор. Мъжът извиваше и обръщаше устройството, и накрая успя да го вкара на задната седалка на колата и затръшна вратата. Друга бърза промяна и се намерих до една маса. Имаше седящи хора около масата и тя бе покрита със съдове. Един човек раздаваше нещо като карти, но с размери, доста по-големи от тези на обикновените карти за игра, на другите хора около масата. Стори ми се странно да се играят карти на маса, така отрупана със съдове, и се зачудих от големината и белотата на картите. Друга бърза промяна и вече летях над улиците на град, на височина около сто и петдесет метра, и търсех „дом“. Тогава забелязах кулата за радиопредаване и се сетих, че мотелът бе близо до тази кула. Почти веднага се намерих в тялото си. Седнах в леглото и се огледах. Всичко изглеждаше нормално.

Важни последици: Същата вечер посетих едни приятели – г-н и г-жа Егню Бансън, в дома им. Те отчасти бяха запознати с моите „дейности”. Хрумна ми внезапно, че сутрешната случка имаше нещо общо с тях. Попитах за сина им и те го повикаха в стаята и го попитаха какво е правил тази сутрин между осем и половина и девет часа. Отговори, че е отивал на училище. Попитан по-подробно да разкаже какво точно е правил, докато е отивал към училището, той отговори, че е подхвърлял във въздуха баскетболната си топка и я е хващал. (Независимо че го познавах добре, аз не знаех, че момчето се интересува от баскетбол, макар че това би могло и да се предположи.) След това реших да поговоря за товаренето на колата. Г-н Бансън бе изумен, както ми каза самият той, точно по същото време е натоварвал генератор „Ван де Граф” на задната седалка на колата си. Генераторът бил огромно, тремаво устройство с колела, електромотор и поставка. Той ми показа устройството. (Странно бе да се види нещо физически, след като си го наблюдавал само от Второто тяло.) След това им разказах за масата и огромните бели карти. Жена му се развълнува от последното. Изглежда че за пръв път от две години, защото всички те се бяха събудили късно, тя бе донесла сутрешната поща на масата по време на закуска и им раздаваше писмата, разпределяйки пощата. Големи бели карти за игра! Те бяха много възбудени от този случай и съм сигурен, че не ми се подиграваха.

При това сутрешно посещение у г-н Бансън и семейството му времето на визитата съвпада с действителните събития. Халюцинациите, причинени от самовнушение, не биха могли да се случат. Не съм имал съзнателно намерение да посетя семейство Бансън, макар че подсъзнателни причини са възможни.

Идентични описания с условия на действителните събития:

1. Синът, вървящ по улицата, подхвърляйки си топка във въздуха.
2. Г-н Бансън при колата.
3. Действията на г-н Бансън до колата.
4. Устройството, което той има при колата.
5. Действията на г-жа Бансън на масата, раздаването на „картите”.
6. Размер на картите и белият им цвят.
7. Съдовете на масата.

Възможности за несъзнателно предварително познание чрез по-предишни наблюдения на горното:

1. Отрицателно, не съм знаел за интереса на сина към баскетбола, както и не съм имал съзнание за основните му интереси.

2. Отрицателни, не съм знаел предварително за сутрешната дейност на г-н Бансън при колата, а описаните действия не са част от обикновените му дневни дейности.

3. Отрицателни, както бе отбелязано, такива действия не са рутинни, тоест товаренето на колата не се прави всяка сутрин по правило. В такъв случай те не биха могли да са част от предварително наблюдаван шаблонен навик на г-н Бансън.

4. Неопределени, възможно е да съм виждал и по-рано устройството, но не и на отбелязаното място.

5. Отрицателни, не са част от предварително видяно, което съм си спомнил, тъй като г-жа Бансън не е имала навика да действа по този начин. Разпределянето на сутрешната поща върху масата за хранене е необикновено събитие.

6. Отрицателни, според току-що споменатите причини. Към липсата на такъв навик да се сортира пощата на масата за хранене може да се прибави и липсата на каквото и да е тълкуване на действието само по себе си.

7. Неопределени, предварително наблюдение би могло да се прибави в този случай по отношение на семейство Бансън, тъй като писателят е закусвал там няколко пъти.

10 декември 1960 г. Нощ

Трябва да разкажа случая съвсем подробно, защото резултатите бяха противоположни на очакванията ми. В опитите си да получим отговори къде то и да е, успяхме да се свържем с г-жа М., която в най-общ смисъл притежаваше силата на медиум. Имах и все още продължавам да имам най-добро мнение за нея като личност – много мила и общителна. Независимо от това, след двете „бдения“, в които взехме участие, аз си тръгнах с определеното убеждение, че г-жа М., макар и много искрена, разиграваше някаква форма на раздвоение на личността, когато изпаднаше в транс. „Силите“, които обсебваха тялото ѝ и говореха чрез нейните гласни струни, за мен бяха ни повече, ни по-малко проява на това. Не мислех, разбира се, че г-жа М. умишлено създава тази илюзия, но то ставаше като резултат от самовъзбуденото хипнотично състояние и тя наистина нямаше понятие за случващото се. Сигурен бях, че г-жа М. по никакъв начин не се опитва да „симулира“. Тя не бе и не е такъв тип човек.

У мен остана съмнение, защото, когато зададох на нейните „водачи“ (силите, които я направляваха – починалия ѝ съпруг и един американски индианец) определени въпроси и те заговориха чрез нея, получих уклончиви отговори. Най-доброто, до което се добрах, бе: „Ще разкриете интересуващото ви чрез вашите собствени източници.“ За мен стана ясно, че така ме лишават от отговор, който може да бъде получен по друг начин. Важно е да споделя, че изразих крайния си скептицизъм по отношение на г-жа М. и нейните водачи. Р.Г. – приятел на г-жа М., предложи да се опитам да „посетя“ един сеанс на г-жа М., който щеше да се проведе в един нюйоркски апартамент в петък през нощта (миналата нощ). Съгласих се отчасти, защото наистина не бях сигурен, че бе възможно. Честно казано, в петък през нощта срещата се изплъзна от съзнанието ми (най-малкото, доста е любопитно).

И ето какво се случи. След една нормална вечер вкъщи съпругата ми и аз си легнахме около единайсет и половина. Жена ми заспа почти веднага или поне аз останах с такова впечатление от нейното равно и дълбоко дишане. Както си лежах, очевидно съвсем отпуснат и може би полужаспал, изведнъж почувствах студенина и космите по врата ми настръгнаха. Огледах се в полутъмната стая, изплашен, макар и крайно очарован. Не знаех какво очаквам, но до вратата, водеща към хола, стоеше бяла фигура, приличаща на дух. Наистина приличаше на традиционната фигура на дух – около 1,83 метра висока, както си стоеше там, облечена с широка, свободно падаща материя, като хартия, драпирана от главата до пода. Едната ръка опипваше дръжката на страничната каса на вратата.

Бях крайно изплашен и не можех да свържа фигурата с нищо, което бях направил. В момента, в който тя започна да се движи към мен, аз се свих и в същото време почувствах, че трябва да видя какво ще стане. Почти веднага две ръце затвориха очите ми, така че не можех да видя нищо. Независимо от страха си, дърпах ръцете,

докато накрая фигурата, приличаща на дух, се настани до леглото ми, на около тридесет сантиметра от мен. След това някой подхвана горната част на ръцете ми съвсем внимателно и аз започнах да се изхлузвам от леглото. Успокоих се, защото очевидно каквото и да бе това, то бе приятелски настроено. Престанах да се боря и съпротивявам.

Веднага почувствах, че се движа и ние (вече разбрах, че бяха двама, по един от всяка страна) изведнъж се оказахме над малка стая и като че ли я наблюдавахме от тавана. Долу в стаята имаше четири жени. Погледнах съществата от двете ми страни. Едното бе рус мъж, другото – тъмнокос, почти ориенталски тип. И двамата изглеждаха съвсем млади, в началото на двадесетте си години. Те ми се усмихваха.

Казах им, че трябва да извинят поведението ми, тъй като не бях сигурен какво правя. След това литнах към единственото празно място и седнах на стола. Висока, огромна жена с тъмен костюм седеше срещу мен. Жена в нещо като бяла роба до глезените заемаше мястото до мен. Другите две бяха неясни. Женски глас попита дали ще си спомня, че съм бил там, и аз я уверих, че със сигурност ще го направя. Друга жена каза нещо за рак, но това бе всичко, което успях да доловя.

После една от жените (тази в тъмния костюм) се приближи и се настани върху страничната облегалка на стола ми и се отпусна точно върху мен! Не почувствах теглото ѝ, но по някаква причина тя стана изведнъж. Избухна смях, но мозъкът ми бе зает с други неща. Очевидно контактът с жената, която седна върху мен, промени нещата. Точно в този момент чух мъжки глас да казва: „Мисля, че той бе навън достатъчно дълго, по-добре да го върнем.”

Раздвоих се от желанието да си отида и да остана, но не спорих. Почти внезапно си легнах обратно в леглото и това бе всичко. Жена ми е била будна през цялото време. Тя твърдеше, че последователно съм пъшкал, скимтял и стенел, и сякаш почти не съм дишал. Друго освен това тя нито бе видяла, нито пък чула. Само дето нашата котка, заспала в стаята, се събудила и била разтревожена. Убеден съм, че и аз бих се тревожил, ако трябваше да преживея всичко това.

„Срещата” очевидно изискваше проверка и за това телефонирах на Р. Г. Така открих няколко неща. Първо – имало е четири жени на сеанса. По мое настояване те отново се събраха в същия апартамент (много малка стая), носейки същото облекло. Жената с тъмния костюм бе с идентична конструкция на видяното от мен и тя непредпазливо „седна” на стола, запазен за мен. Това се бе случило късно вечерта, след единадесет и половина, когато вече сеансът отдавна е бил свършил и четирите са седели около масата и са разговаряли. Високата жена скочи от „моя” стол, когато останалите извикаха „Не сядай върху Боб!” Разсмяха се на шегата. Една от другите жени бе носила дълга домашна бяла дреха. Думите, отнасящи се до това дали ще си спомня случая, не бяха произнесени на глас (отново тази свръхмисловна комуникация?). Но една от жените твърдеше, че работи в „Кенсър Мемориал Хоспитал” (Болница за ракови заболявания) и на другия ден. Бях срещал другите две жени и преди, – г-жа М. и Р. Г., но двете, описани тук, ми бяха непознати тогава. Четирите жени, облеклото на двете, конструкцията на едната, сядането на стол, сядането върху мен и скачането от стола, смехът, малката стая, споменаването на думата „рак” – това бяха твърде много съвпадения дори за мен и извън способността ми да халюцинирам толкова вярно. Убеден съм.

Но двамата мъже... Дали наистина г-жа М. се свързва с починалия си съпруг и някакъв индианец? Не зная нищо повече, освен че е бил рус! Трябва да съм по-малко скептичен и с по-широки възгледи по отношение на г-жа М.

При посещението в апартамента времето съвпада с физическото събитие. Самовнушителната халюцинация, неопределена като идея за пътуване, може да е била запомнена несъзнателно, въпреки че съзнателно такъв опит не е бил правен. Идентични описания с условията на действителните събития:

1. Размер на стаята.
2. Брой на присъстващите жени – четири.
3. Празен стол.
4. Облекло на двете жени.
5. Споменаването на „рак“.
6. Хрумване на жената, седяща в стола.
7. Смях от страна на групата.

Възможности за подсъзнателно предварително знание посредством по-ранно наблюдение на горното:

1. Отрицателна. Не съм посещавал апартамента преди, нито съм притежавал предварително описание.
2. Неопределени. Р. Г. можеше да разкрие, че са поканени да присъстват много хора.
3. Отрицателна. Идеята за празния стол е хрумнала на групата едва същата вечер.
4. Отрицателна. Никога не съм срещал жените, нито пък съм разглеждал облеклото им.
5. Отрицателна. По гореспоменатите причини. Не бих могъл да зная нещо за непознати жени, още по-малко за работата на едната в ракова болница.
6. Отрицателна. Действието не бе планирано.
7. Отрицателна. Реакцията на другите бе спонтанна.

15 август 1963 г. Следобед

Успешен опит след дълга почивка! Р. У., делова жена, която познавам доста добре от дългогодишна съвместна работа, и близка приятелка, запозната с „дейността“ ми (но все още някак скептично настроена и въпреки особеното ѝ нежелание да участва), бе извън града през седмицата. Прекарваше отпуска си на крайбрежието на Ню Джърси. Други подробности около нейния престой не знаех. Нито пък ѝ съобщих за планирания от мен опит, просто защото не бях мислил за това до днес (събота). Този следобед си легнах, за да подновя експериментирането, и реших, че ще направя голямо усилие „да посетя“ Р. У. там, където беше. (Първо правило на моя случай винаги бе, че най-големи са успехите ми, когато посещавам добре познати ми хора и тази възможност не ми се удава много често.) Около три часа следобед си легнах в спалнята, използвайки метода за релаксация. (Почувствах горещината (много силни вибрации) и тогава започнах усилено да концентрирам мисълта си върху желанието „да отида“ при Р. У.

Появи се познатото усещане за движение през лека синя мъглявина и тогава попаднах в нещо като кухня. Р. У. бе седнала вдясно на стол. В ръката си държеше чаша. Гледаше към лявата ми страна, където две момичета (на около седемнадесет –

осемнадесет години, едната блондинка, а другата брюнетка) също седяха – всяка с чаша в ръка, пиейки нещо. И трите си говореха, но не можех да чуя какво казваха.

Първо застанах точно пред двете момичета, но не успях да привлека вниманието им. После се обърнах към Р. У. и я попитах дали знае, че съм там.

– О, да, зная, че си тук – отговори тя (наум, или по метода на свръхсъзнателната комуникация, тъй като все още участваше в устния разговор с двете момичета).

Попитах дали е сигурна, че ще си спомни за моето пребиваване там.

– Да, определено ще си спомня – каза Р. У., участвайки едновременно в устния разговор.

Исках да бъда сигурен, че тя наистина ще си спомни, за това продължих да я притеснявам.

– О, няма нужда да го правиш, ще си спомня – каза Р. У. припряно.

Настоявах, че трябва да съм сигурен, и затова приближих и я ощипах съвсем нежно, както си мислех. Ощипах я отстрани над бедрото, точно под гръдния кош. Тя доста силно извика „Ох”, а аз се отдръпнах назад, защото бях малко изненадан. Наистина не очаквах, че ще мога в действителност да я ощипя. Доволен, че все пак успях да направя някакво впечатление, обърнах се и напуснах. Помислих си за материалното и се върнах почти мигновено. Станах (физически!) и отидох при пищещата машина, където съм и сега. Р. У. няма да се върне преди понеделник и тогава ще определя дали съм осъществил контакт или е бил друг неопределим пропуск. Време на завръщане – три и тридесет и пет.

Важна последица: Беше вторник, след съботата на опита. Р. У. се върна вчера на работа. Попитах я какво е правила в събота следобед между три и четири часа. Знаейки причината за моя въпрос, тя каза, че трябва да си помисли за това и ще ме уведоми във вторник (днес). И ето какво ми разказа днес:

В събота между три и четири часа е бил единственият промеждутък от време, когато не е имало тълпи от хора в крайморския ѝ котедж, където е прекарала отпуска си. За пръв път е била сама с племенницата си (тъмнокоса, около осемнадесетгодишна) и приятелка на племенницата (горе-долу на същата възраст, блондинка). Намирали са се в кухненската част на котеджа от около три и петнадесет до четири часа – тя е пийвала нещо леко, а момичетата – кока-кола. Не са правили нищо друго, освен да седят и си приказват.

Попитах Р. У. дали не си спомня и нещо друго, и отговорът ѝ бе „Не”. Разпитах я по-настойчиво, но тя не си спомни нищо друго. Накрая, загубил търпение, я попитах дали не си спомня за ощипване. По лицето ѝ премина голямо удивление.

– Ти ли беше това? – Погледна ме втренчено за момент, после отиде в по-единената част на офиса ми, обърна се и леко повдигна крайчето на пуловера си, там, където се съединяваше с блузата ѝ, от лявата страна на тялото ѝ. Имаше два кафявосини белега точно на мястото, където я бях ощипал.

– Седях си и си приказвахме с момичетата – каза Р. У., – когато изведнъж почувствах това ужасно ощипване. Подскочих почти трийсет сантиметра. Помислих, че зет ми се е върнал и се е промъкнал незабелязано зад мен. Обърнах се, но наоколо нямаше никой. Въобще не съм си и помислила, че си ти! Заболя ме!

Извиних се, че съм я ощипал толкова силно, и тя изтръгна от мен обещание, че ако отново правя такова нещо, ще опитам друго, вместо да я щипя толкова силно.

В този епизод времето съвпада с истинското събитие. Халюцинация под въздействие на самовнушение – неопределена, докато стремеж по мое желание би могъл да се предположи. Също и предварително познание на мястото, където се намира Р. У. изобщо по това време. Идентични описания заедно с условията на действителните събития:

1. Местоположение (по-скоро вътре, отколкото вън).
2. Брой на присъстващите хора.
3. Описание на момичетата.
4. Действия на присъстващите хора.
5. Признание за ошипването.
6. Материални белези от ошипването.

Възможност за подсъзнателно предварително познание чрез предишни наблюдения на горното:

1. Отрицателна. Предварителното познание предполага дейност навън от къщи, на брега на морето, а не въщи.
2. Отрицателна. Предварителното познание би допуснало възрастни хора на групи, тъй като Р. У. бе посетена от сестра си и зет си.
3. Отрицателно-неопределена. Възможно е да имам от Р. У. предварително познание за племенницата и цвета на косата ѝ. Невъзможно е обаче предварително познание на приятелката на племенницата, както и на цвета на косата и възрастта ѝ.
4. Отрицателна. Не бих могъл да имам предварително познание за несъществуващ обичай точно за този момент от деня.
5. Отрицателна. Р. У. не е знаела предварително за експеримента ми, защото по-рано такъв опит не е бил правен, нито пък експериментаторът е имал навик да щипе Р. У.
6. Отрицателна. Няма начин Р. У. да узнае къде ще се появят белезите от ошипването, за да съвпадат с указаното от мен място.

Има и допълнителни доказателствени описания, някои от които бяха включени в други глави на книгата, където биха могли да помогнат за илюстриране на определени сфери от „теорията и практиката”. Един или два са опитани и при лабораторни условия.

Случаите може и да бяха прости и маловажни от само себе си, но като дребни парченца от мозайка те бяха съществени. Пораждащата се следа към проблясъците на цялото бяха станали действителни и приемливи за мен само чрез включването на стотици такива откъси от доказателства. Вероятно и за вас ще бъде така.

4. ТУК И СЕГА

Един от най-обичайните въпроси, задавани по време на всяко обсъждане на Второто тяло и Второто състояние, е: „*Къде отиваш?*” При оценката на всички опити се появиха, както изглежда, три обстановки за Второто състояние. Първата бе определена като Място I, по липсата на по-добро наименование. По-подходящо би могло да се нарече „Тук Сега”.

Място I е най-правдоподобно. Състои се от хора и места, които наистина съществуват в материалния свят, добре известен във всеки момент от опита. Това е светът, който ни се представя посредством нашите физически сетива, за които повечето от нас са напълно убедени, че съществуват. Посещенията в Място I, извършвани с Второто тяло, няма да съдържат странни същества, случки или места. Не съвсем близки, може би, но не и странни и непознати. В противен случай възприятието е изопачено.

Дотук това е единственият убедителен резултат, доказуем с помощта на стандартните методи на потвърждение на случилото се, докато се разхождам наоколо посредством Второто тяло в Място I. Всички експерименти от Глава 3 са направени в Място I. Въпреки че и те, и други от тази категория са, за съжаление, твърде малко в сравнение с всички записани опити. На пръв поглед изглежда съвсем просто. Излизаш от материалното, вмъкваш се във второто и после отиваш на посещение при Джордж. Установяваш контакт с него и пак се връщаш в материалното си тяло, като описваш случилото се. Нищо работа.

Де да беше толкова просто! Въпреки че съществуващите фактори, които го правят трудно, са познаваеми. Оpozнаването на проблема предполага евентуално решение по един или друг начин. Вероятно така и ще стане в тази област.

Нека първо разгледаме факторите по посока на идентифицирането. Представете си например, че сте в пълно съзнание и в материалното си тяло. В състояние сте да се реете из въздуха, вместо да ходите по земята или да се возите в лека кола. Откривате тази си способност и решавате да прелетите до дома на Джордж, за да покажете как действате. Домът или лабораторията ви са извън пределите на огромен град. Джордж живее в предградие на другия край на града.

Един слънчев следобед решавате да започнете. Естествено, издигате се високо във въздуха, така че да се предпазите от сблъсък с дърветата и сградите. Може би все пак няма да се издигнете твърде високо. Искате ви се да можете да разпознавате забележителностите под вас, които вероятно ще бъде трудно да видите от хиляда и петстотин метра височина. По тази причина летите ниско – 30 метра над земята. Сега в коя посока да тръгнете? Търсите познати места. Точно в този момент си давате сметка, че имате проблем. Не можете да се ориентирате за посоката, в която се намира къщата на Джордж. Нямаме компас. Безстрашно решавате да пресечете през града, като използвате за ориентир познати сгради и улици. Минавали сте по маршрута много пъти и би трябвало да намерите пътя твърде лесно.

Започвате да летите над къщи и улици, и почти веднага се обърквате. Познатото изведнъж е станало непознато. Поглеждате назад и трудно намирате собствената си къща, дори и от близко разстояние. Минава малко време, докато си дадете сметка защо е така. Били сте свързани със земята и цялостната позиция, от която сте гледали наоколо, е била от равнище, по-малко от метър и осемдесет. През по-голяма част от времето ние по навик гледаме или право напред, или надолу. Само понякога поглеждаме нагоре, когато нещо привлече вниманието ни. Дори и при такова поглеждане нагоре ъгълът на погледа няма нищо общо с гледането надолу от тридесет метра. Колко време ще ви бъде необходимо, за да познаете собствената си къща, ако ви бъде показана снимка, направена точно над главата? Същото се отнася и за всички „познати“ неща, които ни заобикалят, улици, сгради, градове и хора.

Вие може и да отидете в дома на Джордж, но това ще ви отнеме много време. Може и да не познаете къщата от разстояние петнайсет метра, защото знаете само как изглежда фасадата, а пристигате откъм задната ѝ страна. Това не е недостатък,

характерен само за вас. Дори пилотите на самолети, ако си отклонят вниманието само за момент, се загубват на разстояние три километра от летището, когато летят ниско в съвсем ясен ден. За миг всичко долу е напълно непознато. Само навигационните устройства могат да помогнат за бързото ориентиране.

Не е трудно да се види как проблемът може да се реши, когато приятелят ви Джордж живее в друг, отдалечен град, който вие никога не сте посещавали, нито пък сте виждали снимки на къщата. Разбира се, ако той изрисува едно голямо флуоресциращо „X” на покрива, което свети с мощност десет милиона свещи, с подобни знаци по улиците и магистралите, по които ще минете, вие ще се справите успешно.

Сега нека направим същото пътешествие, но с Второто тяло, и да го изучим, като го сравняваме. Отново сте се издигнали на 30 метра и се реете във въздуха, този път без физическо тяло. Денят е светъл и слънчев, но „видимостта” е някак нарушена. Все още не сте напълно свикнал с техниката за това „как” виждате. В резултат зрението ви е изкривено по един или друг начин. Намирате пътя от дома си до къщата на Джордж много по-бавно, отколкото ако бяхте в материалното си тяло. Би бил същият бавен процес, но при по-лоши зрителни условия.

Има и по-добър и бърз начин. За щастие, изглежда, че е изграден в сетивата, показващи посоката, ако е необходимо усъвършенстване на употребата им. Уловката е в „ако”. Както бе отбелязано някъде, вие „мислите” за личността в края на местоназначението. Никога за мястото, но за човека и използвате установения метод. Само за няколко минути сте там. Можете да разглеждате земната повърхност под вас, ако пожелаете. Смуцаващо е донякъде, че когато се втурнете с главата напред срещу сграда или дърво, успявате да преминете през тях. С цел да се предпазите от такива травми, забравете за зрението по време на пътуването. Никога не можете изцяло да преодолеете регулирането на материалното тяло – усещането, че тези неща са твърди. Най-малкото – аз не можах. Все още, когато излизам, имам склонност да се движа по посока на вратата, само за да установя, че ръката на Второто тяло преминава през ключалката. Раздразнен от себе си, след това се гмуркам през стената с по-голямо желание, отколкото през вратата, за да подсиля чувството за способностите на Второто тяло.

Във връзка с този удобен носталгичен инстинкт, който не се влияе от разстоянието, вие ще се сблъскате със следващ проблем – автоматичната навигационна система е съвсем прецизна. Тя си действа, независимо за кого или за какво си мислите. Нека една слаба, разсейваща мисъл се появи доминантно само за микросекунда и вашият курс ще бъде разстроен. Ако прибавите и факта, че съзнателното ви решение може да е в конфликт с надсъзнателното, например за посоката, ще разберете защо толкова много опити за възпроизвеждането на Място I са завършили с неуспех. Това понякога кара човек да се замисли как все пак са се получили такива резултати, след като трудностите са отчетени.

Само като експеримент, опитайте се да се концентрирате за минута върху едно обикновено действие или случка, или нещо, което емоционално и интелектуално ви „отблъсква” (надсъзнанието, изразяващо желанието си), без да се натрапва каквато и да е мисъл, нямаща връзка с горното. Както ще откриете, необходимо е нещо повече от тренировка.

Ето няколко примера, взети от записките ми, за неправилно адресиране, причинено от прекъсващи мисли:

12 април 1963 г. Следобед

Температура 40° по Фаренхайт, ниска влажност, високо барометрично налягане. Използвана е техниката на броенето. Когато преброих до тридесет и едно, почувствах горещина. Освободих се лесно, като възнамерявах да посетя приятел. Приложих метода на протягането. Стори ми се, че пътувам необикновено за разстояние от пет километра... Тогава спрях. Огледах се къде съм и открих, че стоя на ръба на покрива на една двуетажна къща. Под мен изглежда бе задният ѝ двор. Една жена работеше на двора с метла в ръка. Когато я погледнах, тя се обърна, за да се прибере в къщата. Точно преди да влезе, нещо я накара да погледне в посоката, където стоях аз. Тя се стресна и офейка в къщата, затръшвайки вратата. Почувствах, че трябва да напусна, разтревожен, че изплаших жената. Използвах **сигнала за връщане чрез физическо движение** и се върнах лесно, вмъквайки се в материалното без трудности. Времето на отсъствие бе седем минути и десет секунди.

Коментар: Чудя се какво ли видя тя да стои върху стрехата? Също, защо тази посока? Очевидно концентрацията ми е била отново провалена.

29 юни 1960 г. Късна вечер

Температура 70°F, влажност – средна, барометрично налягане – също около средното, физически уморен. **Бушуващите страсти** се появиха в **Точка на задържане**, преди заспиване, при изпълнение на заплануваното посещение у д-р Андия Пухарич някъде в Калифорния. За кратко се движех на сляпо, после спрях. Четирима души бяха насядали около маса, трима мъже и момче на около единадесет години. Очевидно не бе д-р Пухарич, освен ако не бе необикновена ситуация. Попитах ги къде се намираха, къде бе това място, град или щат. Въпросът ми остана без отговор. Почувствах безпокойство и предпазливост от тяхна страна. Попитах отново. Момчето се обърна и вероятно щеше да отговори, когато един от мъжете извика: „Не му казвай!“ Ясно бе, че по някаква причина са изплашени от мен. Извиних се за проявеното безпокойство и обясних, че все още съм новак по отношение на нематериалното. Обърнах се и напуснах, защото не желяех да им причинявам неудобство. Върнах се към материалното без да преживея нищо. Продължителност на отсъствието – осемнадесет минути.

Коментар: Никаква връзка с дейността на д-р Пухарич по същото време, както той ми разказа. Отново неправилна посока, без да е възможно определянето ѝ. Защо присъствието ми предизвика такива страхове?

Тази неспособност да контролирам посоката бе и остава главната пречка пред възпроизвеждането на последователност и повтаряемост. Резултатите от тези опити доведоха до много смущения, сходни с горните, а твърде много следваха подобен шаблон. Ето такъв случай, който даде доказателствени данни, въпреки че включените хора не знаеха и не знаят за своето участие.

17 ноември 1962 г. Сутрин

Температура 40°F, средна влажност, барометрично налягане – под средното, физически отпочинал. Започнах броенето за релаксация, използвах **модела на мозъчния сексуален център** заедно с **дишане през уста**, за да възпроизведа състоянието. За да изляза от тялото, използвах и **обелването**, сякаш външният пласт на материалното е бил отстранен, почувствах се свободен и започнах да летя из стаята. Планът ми бе да посетя Ендрю Бансън. Началото на пътуването бе бавно, за да мога да разгледам околностите, доколкото е възможно. Преминах бавно през западната стена, усещайки фрактурата на всеки слой от материята на стената. Преминах в друга стая,

обзаведена като всекидневна, после в трета – отново всекидневна. Нямаше никой. Скоростта стана по-бърза. Не се виждаше нищо, освен сивочерна мъгла. Все още концентриран върху г-н Бансън, накрая спрях. Намерих се в стая с нормални размери, спалня с трима души в нея. Вдясно имаше огромно легло и в него лежах двама възрастни. До леглото отляво седеше малко момиче, на около пет-шест години. Момиченцето погледна право към мен и каза възбудено: „Знам какво си ти!”

Обърнах се към нея толкова топло и нежно, колкото ми бе възможно, така че да не я изплаша, и казах: „Наистина ли знаеш? Отлично! И какво съм аз?” Тя въобще не бе изплашена, когато отговори: „Ти си астрален образ!” (Може и да е употребила друг израз, например „дух”, но определено бе неразбираем за нея по какъвто и да е начин.) Попитах я къде живее и коя година е в момента, но тя не можа да ми даде отговор и затова се обърнах към двамата в леглото. Опитах се да бъда внимателен, за да ги предпазя от уплаха, но бе очевидно, че те вече са стреснати. Попитах ги коя е годината, но те сякаш не разбраха (няма знание за времето в надсъзнателното?). Концентрирах се върху мъжа и го питах за името му и къде живее. Отговори нервно. Махнах се, защото тревогата му нарасна. Погледнах през прозореца, за да разпозная областта. Навън се виждаше малък покрив, като козирка на покрита тераса. Отдолу бе улица с много дървета и затревени площи в средата. До бордюра бе паркирана кола, тъмна лимузина.

Усетих нужда да се върна към материалното и попитах тримата дали искат да ме видят как „се махам”. Малкото момиче имаше голямо желание, двамата възрастни изглеждаха облекчени. Използвах **техниката на протягането**, изстрелях се през тавана и без проблеми се върнах към материалното. Причина за обратното връщане във физическото тяло: сухо гърло поради дишане през устата. Време на отсъствие – около четиридесет и две минути.

Коментар: Чрез проверка по телефона установих местоположението на това семейство на адреса, който мъжът ми даде. Ще бъде ли правилно да ги посетя физически под някакъв претекст?

Става ясно, че за по-сOLIDНО потвърждаване на дейността на Второто тяло в Място I ще се изисква по-обширно и организирано усилие. Една тема и няколко подбрани учени и психиатри не са достатъчни. Също трябва да се отбележи, че на този етап на контрол неочаквани посещения при неподготвени хора не могат нищо да сторят. Може би ще се спечели повече, ако такива хора бъдат разпитани за това какво са видели и почувствали по време на чуждата поява без покана. Трудността идва при определяне местонахождението на тези хора. Горният случай е едно изключение за получаване на достатъчно данни при идентифицирането на посетеното място.

Интересно е също, когато е възможно да се определят противоречията в наблюдението на дейността в Място I, докато действа Второто състояние. Освен в необикновените случаи, „най-визуалното” предаване регистрира в нюансите от черно до бяло. Това изглежда е вярно при всякакви условия на осветяване. Въпреки че силна светлина, отразена от тъмната мъжка коса, създава чувството, че мъжът е повече рус, отколкото тъмен.

5 май 1961 г.

Температура 60°F, висока влажност, барометрично налягане – средно, физическо състояние – неутрално. След вечеря, ранна нощ. Планирано посещение при д-р Пухарич, използвана техника – дишане с челюстта за релаксация. Достигнато състояние на вибрации след някои трудности чрез техниката **протягане на 90°**. Приложено обикновено издигане наум и концентрирано съзнателно желание да посетя

д-р Пухарич. След кратко пътуване спрях в стая. Имаше дълга, тясна маса с няколко стола и лавици за книги. Един мъж седеше на масата и пишеше нещо на хартия. Приличаше на д-р Пухарич, но бе по-светъл или рус. Поздравих го, а той погледна нагоре и се усмихна. Заяви, че трябва да отдели повече време за нашия проект, извинявайки се за небрежността си. Казах, че разбирам. После почувствах, че не ми е лесно да се върна към материалното, и обясних, че трябва да напусна. Потвърди, че си дава сметка за нуждата ми да бъда по-предпазлив. Обърнах се и бързо се устремих към материалното. Прибрах се без всякакви трудности. Кръвообращението на дясната ми ръка бе затруднено от скованото лежане върху нея, което бе очевидната причина за обратното връщане.

Коментар: При проверката с д-р Пухарич мястото се оказа правилно познато. Същото се отнася и за действията, но той не помнеше нищо за това мое посещение. Силна светлина отгоре може би е причинила мисълта за „блондин“.

Случилото се също илюстрира проблема с комуникацията. Д-р Пухарич, съвсем буден и уведомен за специфичните опити да го „посетя“, не може съзнателно да си спомни за такава среща. Всички други фактори бяха старателно проверени, с изключение на „разговора“, който вече ви предадох. Такова нещо се случваше толкова често, че стана източник на много дискусии. Първоначално предположиха, че си измислям тези разговори. Изглеждаше възможно, че правейки така, аз просто извиквах знанията си за човека, когото посещавах – на подсъзнателно равнище, – за да създам тези „автентични“ разговори. Тази теория бе изоставена, когато множество такива връзки предоставиха данни, известни единствено на втората страна.

Друга трудност при пътуванията из Място I е факторът време. За неудобство най-подходящите периоди за дълбока релаксация, така необходима при възпроизвеждането на Второто състояние, се случват късно през нощта. Съвсем естествено е по тази причина да се възползвам от такива случаи, когато е възможно. Изисква се по-малко усилие и отделянето е малко по-бързо. Все пак физиологичните и психологичните условия, помагащи да се достигне състоянието, са непредсказуеми и не напълно изучени. Тази несъгласуваност причини множество случаи, когато експериментирането за чисто доказателствени данни завършваше с провал. Човекът, който щеше да бъде посетен, не извършваше никакво друго действие, освен да лежи в леглото, сякаш е заспал, според описанията. Повечето хора представят това „действие“ всяка нощ.

Нещо подобно, опитите за потвърждаване през тези часове на деня, когато грееше слънцето, допринесоха за усложненията. Без обещание за „връзка“ в точен час или минута повечето участници си вършеха нормалната работа. Така, когато такива „визити“ се извършваха, не беше правило те да бъдат заварвани да извършват някаква съвсем обикновена или пък крайно неочаквана за тях дейност. Като резултат малките, незначителни действия, наблюдавани по време на визитите, когато имаше нужда от потвърждение, не се превръщаха в нищо повече от мъгляв спомен на хората, с които е станала „връзката“. Притежаваме голяма склонност да забравяме подробностите около рутинно извършваните действия в живота. Можете сам да си го докажете. Просто опитайте да си припомните какво сте правили или казали вчера в три и тридесет и пет следобед. Ако е някаква рутинна задача, има шанс да се сетите само за действието. Точните подробности ще ви убегнат.

И досега експериментирането при посещения в Място I е изключително важно, може би в момента дори и от по-голямо значение от каквито и да било други опити. Защото само по пътя на експерименталните посещения в Място I могат да бъдат

събрани доказателствени данни за Второто тяло и Второто състояние. Достатъчно количество подходящи данни означава да се осъществи сериозно проучване от авторитетни научни групи в нашето съвремие. Само с помощта на такова задълбочено и обширно изследване може да се направи пробив от революционно естество по отношение на Второто тяло и да бъде приложено към основното познание на човека. Не се ли стори това, проблемът в най-добрия случай ще остане една неразгадана загадка, а в най-лошия – смешна и неприемлива измислица едновременно и на философа, и на учения. По тази причина най-повтаряната тема в записките за експериментите е: Търсете доказателствени данни.

Сега ви предлагам най-последния опит в Място I, проведен в лабораторията по електроенцефалография в болницата на един от първокласните университети.

ЕКСПЕРИМЕНТ ЕЕГ – 5 (Електроенцефалография)

19 юли 1966 г.

Пристигнах в болничната лаборатория по ЕЕГ в 21 часа, след като карах 100 километра от Ричмънд. Нямах обикновеното чувство за умора. Сънливостта от ранните часове на същия ден (около 13 часа) бе напълно изчезнала. Много активен ден от около 6,30 часа сутринта.

В 21.30 часа вечерта ми бяха поставени всички електроди от специалистката, която бе сама, когато пристигнах. Отпуснах се на едно походно легло в полузатъмнена стая, като използвах възглавница и чаршаф. Бях без риза, по панталони. Преживях обикновената трудност да наглася удобно главата си, особено ухото си, притиснато към възглавницата. Като „странично спящ”, нямаше значение на коя страна – всяка бе еднакво неудобна поради електродите, закрепени към ушите ми. Направих опит да релаксирам по естествен начин, но не успях. Накрая достигнах частично релаксационния модел (броих от едно, свързвайки всяко число с част от тялото, започвайки от краката. Със затворени очи поглеждах по посока на съответната част от тялото, чийто номер бях изброил, и мозъчната команда за отпускане бе мисловна). Преживях обикновените „разсейвания” на вниманието в различни моменти и принудих вниманието си да се върне към техниката на релаксирането. Минах през всички последователни етапи, без да се отпусна докрай. Затова започнах отново, от началото. След около четиридесет и пет минути, без да достигна пълна релаксация, реших да прекъсна, седнах и повиках специалистката.

Бях полуседнал, пуших цигара и разговарях със специалистката в продължение на пет до осем минути, после реших да опитам отново. След известно време, прекарано в опити да освободя ухото си от причиненото от електрода неудобство, когато се концентрирах върху ухото си, за да го „вцепеня”, имах частичен успех. Пак започнах с техниката за частична релаксация. На половината път през втората обиколка по шаблона се появи чувството за горещина, съзнанието ми остана будно (или поне така ми се струваше). Реших да опитам метода на „изтъркулването” (тоест започнах внимателно да се въртя, точно както се въртите в леглото, използвайки материалното си тяло). Започнах да чувствам, че се обръщам, и при първата мисъл аз наистина движех физическото си тяло. Усетих, че се претъркулвам през ръба на походното легло и се стегнах за падането на земята. Щом не се ударих веднага, разбрах, че съм се отделил. Излязох от физическото си тяло и се отдалечих през затъмнена стая, после дойдоха двама мъже и една жена. „Виждането” не беше съвсем добро, но като се приближавах, се подобри. Жената – висока, тъмнокоса, на около четиридесет, седеше на канапенец или диван. Отдясно седеше мъж. Пред нея и малко вляво бе другият мъж. Всички те бяха непознати за мен. Водеха разговор, който не можех да чуя. Опитях се да

привлека вниманието им, но не успях. Накрая доближих и ощипах жената (много нежно) отляво, точно под гръдния кош. Сякаш имаше реакция, но не и връзка. Реших да се върна към материалното за ориентация и да започна отново.

Връщането във физическото тяло бе постигнато просто, само с мисъл за връщане. Отворих физическите си очи, всичко бе прекрасно. Преглътнах, за да навлажня сухото си гърло. Затворих очи и позволих на горещината да бушува, после използвах същата техника на „изтъргуването“. Този път се оставих да долетя до леглото. Сnižавах се бавно и чувствах, че преминавам през различни кабели за ЕЕГ по пътя ми надолу. Леко докоснах пода, сетне можах да „видя“ светлината, прокрадваща се през отворената врата към външната стая за ЕЕГ. Като внимавах да не напускам „мястото“, минах под походното легло и заплувах из въздуха в хоризонтално положение. Върховете на пръстите ми докосваха пода, за да пазя положението си. Минах бавно през вратата и потърсих специалистката, но не я намерих. Не беше в стаята отдясно (контролната стая) и излязох в една силно осветена стая. Огледах се на всички посоки и изведнъж я открих, но не беше сама. От лявата ѝ страна, обърнат с лице към нея, стоеше един мъж. Тя беше с лице към мен.

Направих опит да привлека вниманието ѝ. Почти мигновено бях възнаграден с прилив на топла радост и щастие, че най-накрая съм постигнал това, за което бяхме работили. Тя наистина бе развълнувана. Прегърна ме възбудено и с радост. Отговорих на прегръдката и усетих съвсем слаби сексуални вибрации, на които бях в състояние почти да не обърна внимание. След малко се дръпнах назад и нежно сложих ръцете си върху нейното лице, по една на всяка буза. Благодарих ѝ за помощта. Не се получи друга директна разумна и обективна връзка, освен споменатата по-горе. Нищо такова не бе опитано, понеже бях развълнуван, че най-накрая достигнах до отделяне и оставане „на място“.

После се обърнах към мъжа. Той бе с нейния ръст, къдрава коса, част от която бе паднала отстрани на челото му. Опитах се да привлека вниманието му, но не бях в състояние да го направя. Отново, съвсем случайно, реших да я ощипя нежно, което и направих. Не предизвика никакъв отговор. Усетих нещо да ме вика обратно към материалното. Олюлях се наоколо и преминах през вратата, като се плъзнах лесно назад във физическото си тяло. Причина за дискомфорт: сухо гърло и пулсиращо ухо.

След като се уверих, че съединяването е завършено и „чувствам“ нормално всички части на тялото си, отворих очи. Седнах и повиках специалистката. Уведомих я, че най-накрая съм го направил – видял съм я, макар и с един мъж. Отговори, че това е бил мъжът ѝ. Попитах дали той е бил навън и тя отговори утвърдително. Попитах защо не съм го виждал преди. Отговори, че такава била „тактиката“ – външен човек не трябвало да вижда пациентите и опитите. Изразих желание да го видя и тя се съгласи.

Свалих електродите. Излязох с нея и срещнах мъжа ѝ. Ръстът му беше колкото нейния, косата – къдрава. Разменихме си няколко любезности и аз си тръгнах. Не разпитах специалистката и мъжа ѝ за нещата, които са видели, забелязали или почувствали. Бях напълно убеден обаче, че той бе мъжът, когото видях с нея по време на нематериалната ми дейност. Второто ми впечатление бе, че когато ги посетих, тя не бе в междинната стая, а в съвсем друга стая, стоеше права заедно с него. Трудно може да се определи дали има стриктно правило специалистката винаги да бъде в междинната стая. Ако тя може да бъде убедена, че в случая истината е най-важното нещо, вероятно този втори аспект може да бъде убедителен. Единственото доказателство, което би могло да бъде от полза, освен това, което би могла да покаже

електроенцефалограмата, бе присъствието на съпруга. Не бях уведомен за него преди опита. Последният факт може да бъде потвърден от специалистката.

Важни последици: В доклада си пред д-р Тарт специалистката потвърди, че е била във външния коридор със съпруга си в момента на отбелязване на „отделянето”. Тя потвърди също, че не съм знаел за присъствието му и не съм го срещал никога преди. Д-р Тарт установи, че ЕЕГ е показала определено необикновени и уникални графични изображения през времето на дейността.

5. БЕЗКРАЙНОСТ, ЖИВОТ В ОТВЪДНОТО

Най-добрият начин да бъдем въведени в Място II е да си представим стая, на чиято врата има надпис: „Моля, проверете всички материални знания тук.” Ако не особено лесно сте привикнали към идеята на Второто тяло, възприемането на Място II ще ви затрудни. Сигурно е, че ще се получат емоционални ефекти, тъй като идеята за Място II е сериозна стъпка срещу всичко, прието от нас за реалност. Нещо повече, много от нашите религиозни доктрини и тълкуванията им предизвикват въпроси.

Достатъчно е само да кажем, че съвсем малка част от визитите в Място II посредством Второто тяло са осигурили доказателствени данни, защото самите посещения са доста трудни за доказване. Затова голяма част от материалите за Място II са предпазлива екстраполация. Въпреки това, неколкостотин опита точно в тази област предоставят определени заключения. Ако $A + B = C$ шейсет и три пъти, съществува огромна вероятност и на шейсет и четвъртия път да получим съвсем същия резултат.

Твърдение: Място II е нематериална среда, чиито закони за движението и материята само отчасти се отнасят и до материалния свят. Това е безкрайност, чиито граници са непознати (поне на автора), а дълбочината и размерите ѝ са непонятни за ограничената съзнателна мисъл. В тази необятност се простират всичките аспекти, които ние приписваме на рая и ада, а те не са нищо друго, освен част от Място II. Населена е, ако това е думата, от групи с различна степен на интелигентност и комуникацията с тях е напълно възможна.

Както бе отбелязано в предишната глава, в Място II принципите са променени. Времето, според стандартите на материалния свят, не съществува. Съществува последователност от събития, минало и бъдеще, но няма циклично отделяне. Те продължават да съществуват едновременно със „сега”. Разделението от микросекунда до хилядна е безполезно. Може би други измерителни единици представят тези фактори в абстрактни изчисления, но не е сигурно. Законите за съхраняване на енергията, теориите за силите на полетата, вълновата механика, гравитацията, строежът на материята – всичко това остава да бъде доказано от тези, които са по-компетентни в съответните области.

Има само един главен закон. Той е състоянието на живот – източник на съществуването. Това е живата съзидателна сила, която произвежда енергия, от „материята” сътворява форми и ни предоставя канали от усещания и комуникации. Подозирам, че самата личност или душата в Място II не е нищо повече от организиран вихър, основан на тези принципи. Вие сте това, което мислите.

В тази среда не се намират никакви механични прибавки. Няма леки коли, кораби, самолети и ракети – те просто не са нужни за транспорт. Само си „помислете” за движение и то вече е факт. Телефоните, радиото, телевизията и другите средства за комуникация нямат стойност. Осъществяването на връзките е мигновено. Няма ферми, зеленчукови градини, заводи и търговски предприятия. При всички експериментални

посещения не бяха отбелязани нужди от хранителна енергия. Ако енергията въобще се използва, не се знае как става движението ѝ.

„Чистата” мисъл е силата, която доставя всичко необходимо и желано, а това, за което си мислите, е матрицата на вашата постъпка, положение и ситуация в тази величествена реалност. Това по същество е посланието, което религията и философията през всичките тези години са се опитвали да предадат на поколенията, макар и не съвсем пряко, а често изопачено. Един аспект от тази мисловна среда обяснява много. Той е: **Обичта поражда обич**. Не съм си давал сметка, че има такова правило, действащо съвсем специфично. За мен то не бе ни повече, ни по-малко абстракция. Конкретизирайте го за околния свят и ще започнете да оценявате безкрайните разновидности на Място II. Сякаш вашето предназначение е изцяло вградено между рамките на интимните и постоянни ваши обосновки, емоции и желания. Може би съзнателно вие не искате да „отидете” там, но нямате друг избор. Свръхсъзнанието ви (душата?) е по-силно и обикновено решава вместо вас. Харесването поражда харесване.

Интересна страна от този мисловен свят (или светове) на Място II е, че човек може да разбере както сериозния проблем, така и онова, което е дело на човешката ръка от материалния свят. Тяхното „съществуване” очевидно се дължи на три източника. Първо – те са продукт на мисълта на онези, които някога са живели в материалния свят и чиито следи са останали и до днес. Това става напълно автоматично, без предумисъл. Вторият източник са онези, които харесват определени неща от материалния свят, пресъздадени, както изглежда, от тях, за да подобрят средата си в Място II.

Третият източник, предполагам, са същества с по-висока степен на интелигентност и по-добре опознали средата на Място II, отколкото останалите обитатели. Тяхната цел сякаш е да уподобяват материалната среда – временно, най-малкото в полза на онези, които току-що са се появили от материалния свят – след „смърт”. Целта е да се намали травмата и шокът за „новодошлите”, които се разполагат в позната среда и сред познати форми в ранните стадии на превъплъщението.

От този момент човек може да започне да разбира връзката между Второто тяло и Място II, което е естествената околна среда за Второто тяло. Принципите, включени в неговото действие, устройство, усещане и контрол, съответстват на онези в Място II. В такъв случай ето защо мнозинството от опитите за експериментално пътуване неволно ме доведоха някъде в Място II. Второто тяло в основата си не принадлежи на материалния свят. Да приложим това към посещенията в дома на Джордж или към други направления в материалното е все едно да накараме водолаза да се спусне към дъното на океана без акваланг. Той може да го направи, но не задълго и на много пъти. От друга страна, той може всеки ден да изминава два километра до магазина без лоши последствия. По този начин пътуването до места от материалния свят е „принудителен” процес за състоянието на Второто тяло. Като се даде възможност и за най-леката умствена релаксация, свръхсъзнанието ще ви заведе във вашето Второ тяло и в Място II. Това е съвсем „естествено” да се прави.

Нашето традиционно познание за място въобще не е приложимо към Място II. Изглежда, че се е навлязло дълбоко в нашия материален свят, макар че обхватът неограничено излиза извън разбирането. През вековете книгите са предлагали много теории, но ограничен брой са достигнали до съвременната научна мисъл.

Всички експериментални посещения в тази област помогнаха твърде малко за формулирането на приемлива теория. Най-приемливо е познанието за вибрациите на вълните, което допуска съществуването на безкрайност от светове, всички действащи в различни честоти. Един от тези светове е материалният. Така както разнообразните

вълнови честоти от електромагнитния спектър могат едновременно да съществуват в космоса при минимално взаимодействие, така и светът или световите на Място II биха могли да осейват нашия свят на материалното. При много редки или необикновени условия нашите „природни“ сетива и измерителните прибори като тяхно продължение са напълно неспособни да доловят и запишат този потенциал. Имайки предвид тази предпоставка, въпросът „къде“ лесно ще намери своя отговор. „къде“ е „тук“.

Историята на човешката наука ни предлага такава предпоставка. Не сме и знаели, че съществуват звуци извън сферата на човешкия слух, докато не изработихме прибори, които да ги улавят, измерват и да ги създават. До съвсем скоро онези, които твърдяха, че могат да чуват това, което другите не са в състояние да уловят, бяха обявявани за луди или бяха преследвани като вещици и магьосници. Ние бяхме в състояние да усещаме електромагнитния спектър само в условията на топлината и светлината до миналия век. И досега сме в неведение за капацитета на човешкия мозък – един електрохимически организъм в условията на предаване и получаване на електромагнитната радиация. С тази незапълнена пролука не е трудно да се разбере защо съвременната наука все още не е започнала да приема способността на човешкото съзнание да прониква в област, където никаква сериозна теория не е създадена.

Има толкова много информация за Място II, че ще ми бъде невъзможно да ви я представя цялата, както е в стотиците написани страници.

В повечето от следващите глави на книгата са включени съобщения за посещения близо и далеч в Място II. Те са сбор от последователни преживявания, които могат да покажат следата и да поставят въпроси, молещи за отговор. На всяка известна информация сигурно отговарят милиони неизвестни, но най-малкото тук е началната точка.

В място II действителността е съставена от най-дълбоки желания и безумни страхове. Мисълта е действие и никакви скрити пластове на условност и забрана не бранят вътрешния ви свят от другите. Там честността е най-добрата политика, защото не може да има нищо по-просто.

При основните стандарти, описани по-горе, съществуването е, разбира се, различно. Това е тази разлика, която създава огромните проблеми на приспособяването, дори когато опитвате да отидете там заедно с Второто тяло. Грубото чувство, така грижливо потъпквано в нашата материална цивилизация, е освободено с пълна сила. Да се каже, че е изумително, е твърде пестеливо. В съзнателния материален живот това условие би било прието за лудост.

Първите ми посещения в Място II извадиха на показ всички потискани емоционални следи, които смътно допусках, че притежавам, плюс много други, за които въобще не знаех, че съществуват. Те така повлияха на действията ми, че аз се върнах напълно сконфузен и смутен към тяхното величие и моята неспособност да ги контролирам. Страхът бе доминиращата тема – страх от непознатото, от странните същества (нематериални), от „смъртта“, от Бог, от нарушаване на правилата, от откритията, от болката – споменавам малко. Такива страхове бяха по-силни от сексуалния нагон, който, вече споменах някъде, от само себе си е огромно препятствие.

Една по една, болезнено и с много труд, взривяващите се, неконтролируеми емоционални страсти трябваше да бъдат обуздани. Докато това не бе направено, никаква рационална мисъл не бе възможна. С непреклонна последователност те започнаха да се появяват. Детето се учи да бъде „цивилизовано“ по време на неговия растеж през детството, докато стане възрастен човек. Подозирам, че същото се случва

отново по време на адаптацията към Място II. Ако това не стане през материалния живот, то е първа точка от дневния ред след смъртта.

Оттук се подразбира, че в областите на Място II, „най-близки“ до материалния свят (в честота на вибрирането?), са хората, в преобладаващата си част луди или в близко до душевното заболяване емоционално състояние. За повечето този факт изглежда е верен. Включени са онези живи, но „заспали“ или дрогирани, намиращи се в своето Второ тяло, а много вероятно и тези, които са „умрели“, но все пак емоционално потиснати. Съществува доказателство, подкрепящо предишното, и последното изглежда вероятно.

Тази близка област, съвсем разбираемо, не е много приятно място. Това е ниво или равнина, където ти „принадлежиш“, докато не научиш нещо повече. Не зная какво се случва на онези, които не учат. Може би остават там завинаги. В момента, когато се откъсвате от материалното посредством Второто тяло, попадате на повърхността на този най-близък сектор от Място II. Точно тук се срещат различни видове развързани личности и живи същества. Ако съществува някакъв предпазен механизъм за новопокръстените, за мен той е останал незабелязан. Само по пътя на предпазливи и понякога ужасяващи експерименти аз бях в състояние да изуча изкуството или може би триковете на минаването през тази област. Все още не съм съвсем сигурен за всички точки на този учебен процес и затова съм представил само очевидното. Какъвто и да е този процес, за щастие аз не съм попадал на неприятности при тези преминавания в продължение на няколко години.

С изключение на мъчителните и няколкото преки конфликта, отбелязани в следващите разкази, принципната мотивация на тези близки обитатели е сексуалното освобождение във всичките му форми. Ако бъдат приети за продукт на съвременната цивилизация, включително двете понятия „жив, но заспал“ и „умрял“, става много просто за разбиране защо е необходимо тази основна нужда, така дълго потискана, да бъде освободена. Решението е, че всички в тази област са изкушавани сексуално в условията на материалното тяло. Не се признава, нито пък има познание за сексуалния нагон така, както той се проявява в по-далечни части на Място II. Многообещаващо е, че човек ще се приучи да контролира този фактор.

Обичта поражда обич.

До днес не съм наблюдавал процеса на смъртта в нито един от опитите. Заключение, че има форма на съществуване в Място II, следваща по пътя на жизнената дейност в познатия материален свят, е извън всякакво съмнение. Експерименти, подобни на следващите, съвместими по съдържание, през изминалите дванадесет години, вероятно ще бъдат обяснени с помощта на друг вид познание. В настоящия момент нищо друго не пасва добре.

Веднъж току-що бях напуснал материалното, когато усетих неистова нужда да отида „някъде“. Предавайки се на това настояване, се придвижих изглежда на близко разстояние и изведнъж спях в спалня. Момче лежеше в леглото и бе само. Изглеждаше ми на не повече от десет-единайсет години. Сега познатото усещане за вътрешна необятност работеше по-добре, отколкото самото „виждане“. Момчето бе самотно и изплашено и, както изглежда, бе болно. Постоях известно време с него, опитвайки се да го успокоя и когато постигнах това, напуснах с обещанието, че ще се върна. Обратният път към материалното бе лишен от случки и не разбрах къде съм ходил.

Няколко седмици по-късно пак напуснах физическото си тяло и тъкмо започвах да концентрирам мисълта си върху определена посока, когато същото момче ми се яви. То ме видя и се приближи. Бе смутено, но не изплашено.

Погледна нагоре и ме попита: „**Какво правя сега?**” Веднага не можах да измисля как да отговоря, затова сложих ръка на рамото му и го притиснах успокоително. Помислих си кой съм аз, че да давам нареждания и инструктирам в такъв отговорен момент? Момчето се успокои от присъствието ми и се отпусна.

„**Къде отивам?**” – попита то съвсем в реда на нещата. Казах единственото нещо, което изглеждаше логично в този момент. Посъветвах го да стои точно там, където е сега, защото някои негови приятели съвсем скоро ще дойдат. Те ще го заведат там, където се предполага, че трябва да отиде.

Този отговор изглежда го задоволи и аз подържах още малко ръката си около раменете му. Тогава почувствах, че се изнервям от сигнала на физическото тяло, прегърнах момчето и напуснах. Връщайки се към физическото, разбрах, че вратът ми се е схванал от неудобната поза. След съсредоточаване успях да се прехвърля във Второто тяло отново, за да потърся момчето. Беше си отишло или поне аз не го намерих.

Интересна последица: На следващия ден вестниците поднесоха историята за смъртта на десетгодишно момче след продължително боледуване. То бе починало следобед, малко преди да започна опита си. Започнах да си търся приемливо извинение да отида при родителите му и науча повече потвърждения, а може би и да облекча страданията им, но не открих никого.

Само че дали след като сте преминали през етапа на „суровите емоции”, ще се приблизите към неизброимото разнообразие на явно организирани групи на дейност в Място II? Не е възможно да се предава и на други „реалността” на тази нематериална необятност. Трябва да се експериментира, така както е започнато от мнозина през изминалите векове. Много е важно, че в повечето от посетените места обитателите са „все пак” хора. По-различни в променената среда, но все пак с човешки (разбираеми) качества.

При едно от посещенията си попаднах в нещо, приличащо на парк, с грижливо отглеждани цветя, дървета, трева и алеи, кръстосващи околността. По алеите имаше пейки и стотици мъже и жени се разхождаха бавно или седяха на пейките. Някои бяха съвсем спокойни, други – малко възбудени, а трети имаха вид на объркани и шокирани поради неориентираност. Държанието им бе несигурно, сякаш не знаеха какво да правят или пък какво ще се случи.

По някакъв начин разбрах, че това е място за събрания, където новопристигналите чакаха роднини или приятели. Именно от това Място за срещи роднините или приятелите щяха да вземат всеки от новопристигналите и да го отвеждат точно на онова място, на което той „принадлежи”. Не можах да измисля причина, за да остана повече, наоколо не видях нито един познат, затова се върнах към материалното без инциденти.

Друг път съвсем преднамерено „се отделих”, за да използвам случая, с надеждата, че ще открия поне един отговор, който да донесе обратно. След прехвърлянето във Второто тяло започнах бързо да се движа, концентрирайки се върху мисълта, желях да отида там, където има по-висока степен на интелигентност. Продължавах концентрирането, докато летях бързо над едно празно пространство, което сякаш нямаше край. Накрая спрях. Бе тясна долина, която ми се видя съвсем нормална в пълния смисъл на думата. Имаше мъже и жени, облечени в дълги до

глезените роби, тъмни на цвят. Този път по някаква причина реших да употребя друга тактика. Доближих няколко жени и ги попитах дали знаят кой съм аз. Всички бяха много вежливи и се отнасяха към мен с голямо уважение, но отговориха отрицателно. Обърнах се и зададох същия въпрос на мъж в монашеско расо, който ми се стори натрапчиво познат.

– Да, познавам те – отвърна мъжът. Имаше голяма доза симпатия и приятелство в държанието му.

Попитах го дали наистина аз самият знам кой съм. Погледна ме, сякаш бе срещнал стар и близък приятел, който има амнезия.

– Ще узнаеш – засмя се кротко той.

Попитах го дали знае какъв съм бил за последно. Опитвах се да го накарам да каже името ми.

– Последно ти си бил монах в Косхоктън, Калифорния – бе отговорът му.

Започнах да чувствам неудобство и напуснах, извинявайки се, за да се върна към материалното.

Наскоро мой приятел католически свещеник провери възможността в миналото да съм бил монах. За негова радост и мое учудване се оказа, че близо до Косхоктън има малък манастир. Той предложи да ме заведе на посещение там, но времето (смелостта?) не ми стигна. Може би по-късно...

Бих могъл да ви разкажа за много повече преживявания, без да описвам изцяло обхвата и размерите на Място II. Посетих група от хора, които бяха с униформи и работеха с високо технологично оборудване. Представиха ми се като „Таргет Арми“ („Целева група“), смисълът на която вече бе разтълкуван. Бяха стотици и всеки чакаше „назначение“. Тялната цел не ми бе разкрита.

Друга моя визита ме отведе в добре организиран град, където присъствието ми веднага бе възприето като вражеско. Само предприемането на решителни мерки – тичах, крих се и накрая се издигнах право нагоре – ми позволи да се предпазя от „плен“. Не зная каква заплаха съм представлявал за тях.

По такъв един директен начин проявата на агресивни действия ми даде възможност да потвърдя, че Място II не е изпълнено единствено с тишина, спокойствие и безконфликтност. При друго посещение бях заловен от човек, облечен според местните обичаи. Разтревожен, очаквах да видя какво ще ми се случи.

– Познаваш ли и можеш ли да си спомниш Аросио Ле Франко? – попита ме, без да се церемони.

Все още предпазливо отговорих, че не знам.

– Сигурен съм, че ще си спомниш, ако се замислиш – каза спокойно мъжът.

В поведението му имаше изтънчено настояване, което ме затрудни. Повторих, че не помня никого с това име.

– Все пак познаваш ли някого там долу? – попита той. Тъкмо щях да отговоря, че не знам, когато изведнъж започнах да накуцвам и мъжът ме сграбчи. Той подхвана една от ръцете ми, а аз почувствах, че някой друг подхвана и другата. Започнаха да ме влачат по посока на нещо, което изглеждаше като три ясни точки светлина. Започнах да се боря и когато накрая разбрах, че губя, си спомних за ползата от сигнала „връщане

към материалното”. Придвижих се рязко встрани и не след дълго бях обратно в офиса си и във физическото си тяло. Бяха ме объркали с някой друг.

И другото мое посещение имаше „човешки” качества. Пристигнах бях на място без особени белези и тъкмо се чудех какво да правя, когато една жена се приближи към мен.

– От Църквата съм и дойдох да ви помогна – каза спокойно тя.

Тя дойде съвсем близо и веднага усетих женствеността ѝ, но се отдръпнах, защото не мислех, че Църквата има предвид този вид помощ. Не бях прав.

Като свършихме, аз ѝ благодарих. Обърнах се и видях един мъж, който стоеше съвсем наблизо и наблюдаваше.

„Заговори” със силен глас, тежко и със сарказъм.

– Е добре, сега вече си готов да научиш тайните на вселената, може би?

Попитах го кой е, за да скрия смущението си.

– Албърт Матър – почти го изстреля. Останах с впечатлението, че той вика мен с това име.

– Надявам се, че си готов – продължи той, а гласът му се извисяваше от гняв. – Защото никой не си направи труда да ме уведоми, докато бях обратно там.

Не чух останалото. Беше като грохот от статична интерференция. Отдалечих се, без да съм сигурен в какво би се превърнал гневът му, и се върнах без други случки към материалното. При проверката не намерих забележителен исторически документ за Албърт Матър, който явно не бе роднина с министър Котън Матър от осемнайсети век.

Други мои преживявания в Място II са били по-приятелски, както съм отбелязал някъде. В повечето нямаше забележими следи за това какво ме привлича към някои от странните ситуации. Вероятно и това ще дойде някой ден.

Две необикновени повтарящи се състояния трябва да бъдат прибавени към обхвата на тази сфера. Много пъти движението на пътуването, което обикновено е бързо и равно, бе прекъсвано от нещо, което се чувства като насилие, във вид на ураганен порив в пространството, през което човек се придвижва. Сякаш си издухан от тази неконтролируема сила, дръпнат наоколо както дойде, от единия до другия край, като листо във вихър. Невъзможно е да се движиш срещу такъв порой или пък да правиш каквото и да е. Просто се оставяш на потока да те носи. Накрая, но след като те изхвърлят близо до ръба му, те пускат невредим. Няма нищо забележително наоколо. Само чувстваш, че всичко това по-скоро е сторено от природата, отколкото от човешка ръка.

Второто състояние е знакът в небето. Наблюдавах го в пет-шест случая, когато „помощниците” ме ескортираха. Една неопикуема серия от недоизяснени символи, нанизани напъряко върху една арка, точно в средата на един от участъците на Място II. Движейки се през тази област, всеки трябва да заобикаля преградата, защото тя е огромна, неподвижна и неотменима.

Символите, поне според най-доброто ми „зрение”, бяха груби, сякаш залепени илюстрации на мъж, възрастна жена, къща и нещо, приличащо на алгебрично уравнение. Научих историята на знака напъряво от единия „помощник”. Разказа я с известно чувство за хумор, макар и почти извинително.

Изглежда, почти неизвестно преди колко време една много богата (по какви стандарти – не се знае) и властна жена искала да бъде сигурна, че синът ѝ ще отиде в рая. Една църква предложила да ѝ го осигури, като поискала да ѝ се плати огромна сума пари. Жената платила на църквата, но синът ѝ не отишъл в рая. От яд и в желанието си да отмъсти тя използвала последното си богатство и сила, за да постави знака високо в райските небеса, така че във вечността всеки, който го видел, да знаел за безчестието и мошеничеството на тази църква.

Бе отлично свършена работа. Имената на жената, нейния син и църквата бяха изтрети от времето. Но знакът останал безразличен към усилията на учените през вековете да го свалят и унищожат. Източникът на неудобството и лекият срам не бе вероломството на някаква си неизвестна секта, а неспособността на който и да е да сваля знака. В резултат всички изследвания на науката в тази част на Място II задължително трябваше да включват и това. Все едно някой да изработи на ръка сплав от кобалт и мед. Ако изучавате химия, по необходимост ще трябва да включите и „нестандартния“ елемент. Или ако човешка ръка би създавала огромна луна и нейното сваляне щеше да е извън възможностите на нашата наука, студентите по астрономия щяха да я включват в предмета като някакъв обичаен факт.

Това е историята така, както ми я разказаха.

Най-голямата трудност е в неспособността на човешката мисъл, подготвена и поставена в условията на материалния свят, да приеме съществуването на това необятно Място II. Нашите млади мисловни науки на запад се стремят да отхвърлят това съществуване. Нашите религии твърдят това в пространни изопачени абстракции. Признатите науки се противопоставят на такава възможност и не могат да открият поддържащи доказателства чрез своите научни прибори за изследване и измерване.

Преди всичко съществува Барьерата. Никой със сигурност не знае причината за това съществуване, най-малко на запад. Това именно е екранът, който поглъща и прави неясен съня ви при събуждане, или по-точно спомена, че сте посетили Място II. Не трябва да допускаме, че всеки сън е творение на Място II. Но някои от сънищата може би са превод на преживяванията от Място II.

Преводът – символизъмът на преживяването в Място II – не е необходима съставна част от Барьерата. По-скоро сякаш това е усилието на съзнанието да тълкува надсъзнателните събития в Място II, които са извън неговите възможности за сравнение и илюстриране. Наблюденията посредством Второто тяло в Място I (Тук-Сега) доказват, че най-обикновените функции на действията са обект на погрешно тълкуване, особено когато наблюдението е извън контекста. Място II, среда напълно неизвестна на съзнанието, предлага по-широко поле за извършване на грешки при тълкуването.

Както би могло да се подсказе, подозирам, че доста, повечето или всички човешки същества посещават Място II в един момент от своя сън. Защо са необходими тези посещения, не зная. Може би един прекрасен ден, след някоя и друга година, нашите учени ще разнищят това познание и тогава ще се роди новата ера за човечеството. Заедно с това ще се появи новата наука, основаваща се върху данните от Място II и връзките ни с този удивителен свят.

Някой прекрасен ден. Ако човечеството може да чака толкова дълго.

6. ОБЪРНАТ ОБРАЗ

Парадоксално е, но учените днес могат много по-лесно да си представят възможността за съществуването на тази област, наречена Място III, отколкото на Място II. Защо? Защото тя много точно съвпада с най-последните им разкрития във физиката – с устройствата за бомбардиране на веществото, ускорителите на елементарни частици, циклотроните и други.

Най-добрият начин за запознанство с Място II е да се вземат забележителните опити, насочващи точно към това, направо от записките.

5. 11. 1958 г. Следобед.

Вибрациите дойдоха бързо и лесно, дори не ми създадоха неудобства. Когато станаха достатъчно силни, направих опит да се издигна над материалното тяло, но без успех. Каквато и мисъл или комбинация да опитвах, оставах прикован точно там, където си бях. Тогава си спомних номера с въртенето, който действа точно така, сякаш се въртите в леглото. Започнах да се въртя и установих, че материалното ми тяло не се „върти“ заедно с мен. Раздвижих се бавно и след миг бях „с лицето надолу“ – поза, противоположна на положението на физическото ми тяло. В момента, когато достигнах тази 180° позиция (извън фазата, на другия полюс), открих под себе си дупка. Само така бих могъл да опиша видяното. Според сетивата ми изглеждаше като дупка в стена, дебела около 60 сантиметра, която се простираше безкрайно във всички посоки (във вертикален план).

Очертанията на дупката точно следваха формата на моето тяло. Докоснах стената и почувствах, че е равна и твърда. Ръбовете на дупката бяха относително груби. (Всички тези докосвания извършвах с нематериалните ръце.) Извън дупката нямаше нищо освен тъмнина. И това не бе тъмнината на неосветена стая, а чувството за безкрайно разстояние, вселена, сякаш гледаш през прозорец към далечния космос. Усетих, че ако зрението ми е достатъчно силно, бих могъл да видя наблизко звездите и планетите. Моето усещане бе за нещо дълбоко, извън космоса и Слънчевата система, много далеч – на едно невъобразимо разстояние.

Раздвижих се предпазливо през дупката, като се държах за страните ѝ, главата си промушвах внимателно. Нищо освен черна тъмнина. Нито хора, нито предмети. Втурнах се обратно, защото бе изключително странно. Превъртях се обратно на 180°, усетих се свободен в материалното си тяло и станах. Беше ясен слънчев ден, точно такъв го оставих, преди да напусна, както ми се стори, само за няколко минути. Време на отсъствие: час и пет минути!

18. 11. 1958 г. Нощ.

Появиха се силни вибрации, но нищо повече. Отново помислих да опитам ротациите. Когато започнах, станах и се завъртях бавно на 180°. Там си беше и стената, и дупката, а и черната тъмнина отдолу. Този път бях по-предпазлив. Внимателно пъхнах ръката си в тъмното. Бях изумен, когато друга ръка хвана моята и я раздруса! Беше като човешка ръка, нормално топла на пипане. След ръкостискането дръпнах бързо ръката си. Бавно се пъхнах отново в дупката. Ръката отново раздруса моята и пъхна в нея една карта. Издърпах ръката си и „погледнах“. Върху картата бе написан точен адрес. Върнах картата през дупката, отново ръкостискане, изтегляне на моята ръка. Претърколих се обратно към нормалното, раздвижих се с физическото си тяло и станах.

Съвсем необикновено. Трябва да потърся адреса на Бродуей, ако въобще е в Ню Йорк.

5. 12. 1958 г. Сутрин

Отново се превъртах и намерих дупката. Все още с нотка на предпазливост се пъгнах в нея и този път проправях пътя си с две ръце. И тогава, за пръв път, откакто експериментирах, името ми бе произнесено. Едновременно с това и двете ми ръце бяха сграбчени от други две ръце. Гласът – женски, мек, нисък и настойчив (точно сякаш някой се опитва да ме събуди, без много да ме притеснява) – извика „Боб! Боб!“. В първия миг се стреснах, но съвземайки се, попитах: „Как се казваш?“ (винаги търся доказателствен материал!). Когато „произнесох“ тези думи, сякаш настъпи бурно движение или действие, като че думите ми бяха произвели ефект от пускане на камък в спокойно езеро или басейн. Нещо като бълбукане, пликане, цамбуркане. Гласът повтори моето име, а аз – въпроса си, като все още двете ръце държах моите.

За да бъда абсолютно сигурен, че съм в съзнание и действително произнасям правилно думите, издърпах ръцете си, превъртах се обратно на 180°, съединих се с материалното, седнах физически и на глас зададох въпроса. Доволен, легнах обратно, превъртах се и отново извиках въпроса през дупката. Никакъв отговор. Продължих да го задавам, но почувствах, че вибрациите отслабват, и разбрах, че не мога да поддържам повече това си състояние. Превъртах се обратно към материалното и нормалното.

27. 12. 1958 г. Нощ.

След установяване на вибрациите отново намерих дупката, както и очаквах. Събрах кураж и бавно започнах да провирам главата си през нея. Точно когато го направих, чух един глас да казва с изключително изумление и учудване:

„Бързо ела тук! Погледни!“ Не видях никого (това може би се дължеше на затворените ми очи, с цел да поддържам вибрационния ефект; тоест физическото гледане разсейва). Наоколо все още бе мрак. Другият изглежда не идваше, затова гласът извика отново настоятелно и възбудено. Вибрациите сякаш отслабнаха, затова се пъгнах обратно в дупката и се превъртах към материалното без инциденти.

15. 1. 1959 г. Следобед.

Най-накрая вибрациите се появиха и аз се превъртах, за да изследвам отново дупката. Тя си беше там – на 180°. Бях малко нервен, когато си пъгнах ръката. После се засмях наум и се отпуснах. Казах си, че независимо какво ще бъде – ръка, нокът или лапа, аз съм приятелски настроен. Веднага една ръка хвана моята и я стисна, а аз върнах жеста. Определено усетих приятелското чувство от другата страна. Върнах се към материалното чрез превъртане, но с малки трудности. Във възбудата си забравих и въртенето, и сигнала за връщане към нормалното!

21. 1. 1959 г. Нощ.

Както и преди, опитах дупката отново. Превъртането ставаше равномерно, след започването на вибрациите. После напипах една ръка дълбоко в дупката. Достигайки и с другата ръка, нещо остро сякаш се врязва в дланта ми. Приличаше на кука за въдица, която продължи да се забива дълбоко в дланта ми, когато се опитах да я издърпам. Донякъде шокиран, най-накрая успях да я издърпам. Усещах като че ли „куката“ бе преминала през цялата ми ръка. Не бе непременно болезнено, но ефектът бе обезпокоителен. Превъртах се към материалното и погледнах физически дясната си ръка. Нямах белези или болка (въпреки че усещането за проникване остана).

25. 1. 1959 г. Нощ.

Друг опит с дупката със същия модел на вибрации и въртене на 180°. Отново внимателно навлязох в дупката. Една ръка пак хвана моята и нежно я държеше (кука нямаше). После ръката притисна моята към една друга ръка. Бавно освободих втората ръка и започнах да я докосвам по-нагоре. Определено към ръката бе прикачено и рамо. Имах намерение да продължа опипването, но усетих, че вибрациите отслабват. Издърпах моята ръка и се превъртах към материалното. Нямаше никакви признаци на нужда от връщане към физическото, краката и ръцете ми не бяха изтръпнали, нямаше и странични шумове. Вероятно моментен звук е причинил връщането.

5. 2. 1959 г. Следобед.

Може би интересът ми към дупката бе оправдан. Подготвих достъпа си до нея по същия начин. Вибрации, обръщане на 180° и навлизане в дупката. Първоначално не почувствах нищо. Навлизах все по-дълбоко и изведнъж усетих, все едно съм потопил ръката си в гореща вода, проводник на електрически ток (най-точното описание). Мигновено я отдръпнах, преобърнах се и седнах физически. Материалната ми ръка бе изтръпнала и вкочанена. Нямаше и следа от лошо кръвообращение, причинено от позата на тялото ми. За около двадесет минути сковаността и изтръпването бавно изчезнаха.

15. 2. 1959 г. Следобед.

Правих опити с влизане и излизане във вертикално положение, въртах се из дупката. Събирайки кураж, се втурнах в дупката с бързо пълзене, точно както един плувец би се гмурнал през дупка под водата. Почувствах, че другата страна на дупката и стената бяха подобни на „моята” страна. Опитах се „да видя”, но все още нямаше нищо освен дълбока тъмнина. Взех решение да се справя с проблема веднъж завинаги. Отгласнах се далеч от дупката и изпълних метода „протягане” по посока, успоредно на дупката, но вън от нея.

Започнах бавно да се движа, скоро настъпи рязко ускорение. Продължавах да се движа по-бързо. Имах слабото усещане за масаж по тялото. Движейки се, както изглежда с много висока скорост, продължих напред в очакване да „стигна” някъде. След много дълго време, както ми се стори, започнах да се тревожа. Все още не „виждах” нищо, нито пък чувствах нещо. Накрая се изнервих. Започна да пропълзява и страхът, че ще се загубя. Намалих скоростта, спрях, обърнах се и се протегнах назад по посока на дупката. Върнах се за същото време, за което бях дошъл. Вече се бях притеснил, когато забелязах светлина някъде напред в дупката. Гмурнах се към нея, преминах я, превъртах се и седнах физически. Времето на отсъствие бе три часа и петнадесет минути.

23. 2. 1959 г. Нощ.

Дупката е населена! Тази вечер (в седем и половина) преминах през вибрациите, въртенето на 180° и този път без забавяне се промуших вътре и застанах мирно. Веднага почувствах нечие присъствие. По-скоро усещах, отколкото виждах, че има някой. (Стори ми се мъж.) По някаква неопределена причина, която все още не съм разбрал дори и при спокойно премисляне, аз се успокоих, внимателно се отдалечих назад, преминах през дупката, превъртах се обратно към материалното и станах. Кой бе той? И защо действах толкова емоционално?

27. 2. 1959 г. Нощ.

Твърдо решен да открия повече (или дори един!) отговори за дупката, преминах през вибрациите и метода на превъртане на 180° и предпазливо се пъкнах в дупката. Все още бе черна и тъмна. Нямах неприятно усещане, нямаше ръце, нито пък нечие присъствие. Можех да усетя нещо твърдо под мен и затова се помъчих с всички сили да отворя очи и „да видя”. Успях и всичко се яви пред погледа ми. Стоях близо до една сграда (по-скоро обор, отколкото къща) в една околност, която приличаше на ливада. Помислих, че трябва да опитам да се извия в небето (съвсем тъмносиньо, без облаци), но сякаш не можех да се отделия от земята. Може би тук имах тегло. На около 30 метра имах нещо като стълба и като се приближих, видях, че това всъщност е някакъв вид кула, висока около три метра. Като птица, нуждаеща се да излезе от стаята, аз се покатерих до върха на кулата, скочих, за да се отделия и бързо тупнах на земята с твърд звук! Предполагам, че съм се изненадал, като птичка, на която са вързали крилата.

Станах на крака и си дадох сметка колко глупаво съм постъпил. Не следвах точния път на процедурата. Дори и „тук” правилата трябва да се спазват. Държах ръцете и краката си в обтегнато положение и тръгнах бързо. Движех се бързо над ливадата, наслаждавайки се на гледката и на изследването, когато изведнъж нещо летящо мина покрай мен. Обърнах се съвсем навреме, за да го видя как се провира през стената и дупката. Изплаших се, че по някаква причина това бе нещо, което можеше да премине обратно и да се опита да се настани в тялото ми, затова обърнах посоката на летенето и се гмурнах в дупката. Твърде късно разбрах, че това, което съм мислил за дупка, е един прозорец странично на сградата – и после преминах през прозореца и попаднах в тъмното. Опипах в тъмнината и намерих външния край на дупката. Минах през него, превъртах се и се установих във физическото си тяло.

Всичко изглеждаше нормално. Бях си на мястото, затова се върнах обратно! Вибрациите бяха все още достатъчно силни, превъртах се на 180° , вмъкнах се в дупката, преминах и излязох на светлина. Видях повече през това пътуване. Забелязах двама души – мъж и жена, седящи на столове близо до изхода на сградата. Не можах да осъществя контакт с мъжа, но жената (никакви други сведения за физиката ѝ освен тези) сякаш знаеше, че съм там. Попитах я дали знае кой съм аз, но не можах да получа нищо друго освен чувство за познанство от нейна страна. Вибрациите започнаха да отслабват, затова се върнах обратно, гмурнах се в дупката, преобърнах се и седнах. Общото време на целия епизод бе четиридесет минути.

За какво биха послужили тези опити? Изчислени по номинална стойност, те в най-лошия случай прибавят нещо към необикновените халюцинации. В най-добрия – наблюденията показват пътя на усъвършенстването.

Първо – изглежда в писаната история няма нищо за такъв вид преживявания, за да послужат като сравнение. Тези случаи бяха не спонтанни, а съвсем преднамерено планирани и последователно повтаряни. Нещо повече, сигурно ще се окаже, че са уникални.

Второ – опитът се повтаряше по формула: (1) – установяване на вибрационно „състояние”; последвано от (2) – въртене на 180° и (3) – поява на „дупката”. Опитът бе повторен поне единайсет пъти.

Превъртането на 180° предлага интересни хипотези. Връзката с положението „извън фазата” и забележимото идентично разместване в точно противоположната поза изисква вниманието на физиците. Изследванията за връзките между фазата и формата на вълната, приложени в този случай, могат да създадат една плодотворна теория.

Черната тъмнина на дупката е очевидно въпрос на ограниченост на моето „зрение”. По време на ранното експериментиране разсейването на виждането бе на базата на самовнушение, защото аз почувствах, че това бе принадлежност за поддържането на вибрационното състояние. Доказателството изглежда сочи това при успеха на виждането, когато реших да се опитам да гледам и това стана. Би било интересно наистина, ако бях използвал зрението си по време на дългия изследователски „полет”. Вероятно би могло да се научи повече.

Преживяването с „ръцете” не се поддава на обяснение. Няма доказателства, че съм бил поставен в такова положение или че съм предположил това първо откриване на ръцете. Второ и последно – преживявания от този род все пак биха могли да се предизвикат от този източник. Но това не е начин да се отхвърля първото от тези чувства. Картичката с адреса би могла да попадне в класификацията на минали спомени, свързани с ръкостискането при първата среща. Все още не се е намерило обяснение и на „дълбаенето” с „куката” в ръката ми.

При други обстоятелства произнасянето на нечие име не е необикновено. Има множество записи на такива гласове без източник както в събудено, така и в спящо състояние. Различни теории са били формулирани, за да обяснят случая, но с частичен успех.

Най-интересен е докладът, включващ явното разкриване на моето проникване в дупката от една друга страна. В съответствие с публикуваните съобщения на други експериментатори, проникването в „дупката” бе по-видимо за човек или интелект, намиращ се на някое друго място, отколкото в най-близката околност. Ако проследим пътя и на други такива съобщения, елементът време би бил идентичен. Нямам намерение да проверявам това по какъвто и да е начин.

Емоционалната ми реакция при срещата с „някого” съдържа много от аспектите на мистично преживяване. Забележителното е, че почувствах непретенциозен екстаз, който дръпна спусъка на емоционалното освобождаване.

Това бе началото. Последваха серия експерименти. Те бяха забележителни с това, че съдържаха много данни и отхвърляха всякакво историческо обяснение. Любопитният интелект не може да обърка колективното преживяване с халюцинация.

Място III сумарно доказва, че е физически материален свят, почти еднакъв с нашия. Природната среда е същата.

Има дървета, къщи, градове, хора, предмети, изработени от човешка ръка, и всички принадлежности на разумното цивилизовано общество. Има домове, семейства, трудова дейност и хората работят, за да спечелят хляба си. Има пътища, по които се движат превозни средства. Има железопътен транспорт и влакове.

Сега за думата „почти”. Първоначалната ми мисъл бе, че Място III е някаква неизвестна за мен част от нашия свят. Имаше всички белези да е така. Обаче едно по-задълбочено проучване показва, че то не би могло да бъде нито настоящето, нито миналото на нашия свят на физическата материя.

Не съществуват научните открития. Там няма електроуреди. Няма електричество, електромагнитни вълни и всичко друго от този вид. Не съществуват електрическото отопление, телефонът, радиото, телевизията или електрическата енергия.

Не са открити двигателят с вътрешно горене, газта или петролът като източници на енергия. Използва се обаче механичната енергия. По-внимателното проучване на

един от локомотивите, който теглеше въжето на старомодно изглеждащ пътнически вагон, показа, че той се задвижва от парна машина. Вагоните изглеждат бяха изработени от дърво, а локомотивът от метал, но с различна форма от съвременните наши машини. Коловозите бяха доста по-малки от стандартните, по-малки дори и от планинските теснолинейки.

Наблюдавах детайлно обслужването на един от локомотивите. Нито дърва, нито въглища се използваха като източник на топлинна енергия за производството на парата. Вместо това огромен, приличащ на голяма каца контейнер, бе плъзнат внимателно под бойлера, закрепен и задвижван от малък карт към сграда с масивни дебели стени. Контейнерът имаше на върха си издутини, подобни на тръби. Мъже, работещи зад защитни екрани, осъществяваха придвижването, непреднамерено предпазливи, като не допускаха да бъдат невнимателни, докато контейнерите не бяха безопасно вкарани в сградата и вратата затворена. Съдържанието на контейнерите бе „горещо”, получено или от нагряване, или от излъчване. Действията на техниците сякаш показваха последното.

Улиците и пътищата са различни и отново принципната разлика бе в размерите. „Алеята”, по която се движат превозните средства, бе около два пъти по-широка от нашите. Тяхната версия на нашия автомобил е доста по-обемиста. Дори и най-малката кола притежава единична седалка, на която едновременно могат да седнат пет-шест души. Стандартната кола има едно-единствено фиксирано място – това на шофьора. Останалите седалки твърде много наподобяват столове за всекидневна, разположени около помещението, чиито размери са горе-долу четири и половина метра на шест. Използват се колела, но без автомобилни гуми върху тях. Управлението става с малък хоризонтален лост. Енергията за движение се съхранява някъде в задната част. Движението им не е много бързо, някъде около двайсет и пет до трийсет километра в час. Движението не е натоварено.

Навиците и обичаите не са като нашите. Малкото, което бе старателно събирано, съдържа историческа среда с различни случаи, имена, места и дати. Въпреки че етапът на човешката еволюция (съзнателната мисъл представя обитателите като хора) изглежда идентичен, техническата и обществената еволюция не са съвсем същите.

Главното откритие стана много скоро след като събрах кураж да разширя експедициите в Място III. Въпреки по-предишните твърдения, хората не знаеха за присъствието ми, докато не срещнах един, който единствено може да бъде описан като „аз”, който живее „там”. Започнах съвсем непреднамерено да се сливам с него временно. Едничкото обяснение, което мога да измисля, е, че аз, напълно съзнавайки, че живея и съществувам „тук”, бях привлечен и веднага започнах да обитавам тялото на човек „там” отиването ми в място III, съвсем като самия мен.

Когато това се случи и отиването ми в Място III започна да става автоматичен процес, аз просто се пренесох в „неговото” тяло. Когато временно го измествах, не успях да разбера за присъствието на някакъв ум. Сведенията за него и неговата дейност и миналото му получих от семейството му. Макар да знаех, че „аз” не съм „той”, обективно можех да следвам емоционалните пътеки на миналото му. Любопитен съм да узная какви ли притеснения съм му създал, в резултат на периодите на амнезия, причинени от моето натрапване. Някои от неканените ми посещения сигурно много са го обезпокоили.

Ето и неговия живот: „Аз” Там – при първото си посещение без покана заварих един много самотен човек. Той не бе имал големи успехи в своята област (архитект, който работеше на договор) и не бе много общителен. Произхождаше от обществена

група с нисък доход. Успял е да се образова в нещо като полувисше училище. По-голямата част от младостта си е прекарал в голям град и на обикновена служба. Живял е на втория етаж в къща със стаи под наем и е ходел на работа с градския транспорт. Градът е бил непознат за него и той не е имал много приятели. (Автобусът, с който той пътуваше този път, бе случайно много широк – седалка с осем места и други седалки зад шофьора, достатъчно високи, така че всеки да може да наблюдава наоколо и напред.) Първото ми натрапване му причини чувството, че слиза от автобуса. Шофьорът го погледна подозрително, когато аз се опитах да си платя таксата. Изглежда никой не си купуваше билет.

Следващото неканено посещение направих по време на емоционална криза. „Аз” Там срещнах Лиа, богатата млада жена с две деца – момче и момиче, и двете под четиригодишна възраст. Лиа бе тъжна, замислена и някак потисната личност, която изглежда бе преживяла някаква огромна трагедия в живота си. Това имаше връзка с бившия ѝ съпруг, но не бе ясно. „Аз” Там я срещнах съвсем инцидентно и бях дълбоко привлечен от нея. Двете деца откриха у *него* приятен събеседник. При първата среща Лиа не прояви голям интерес. Тя откликна най-силно на *неговото* внимание и проявената топлина към децата.

Не след дълго се състоя неканеното ми гостуване точно, когато Лиа и „Аз” Там бяха уведомили приятелите си – нейните приятели, че ще се „женят” (това има малко по-различно съдържание). Между приятелите се получи известно смайване, дължащо се на факта, че са изминали само три дни (?) откакто някакво много важно събитие се е случило в живота на Лиа (развод, смърт на съпруга ѝ или някакво физическо отклонение). „Аз” Там бях силно заплепен, а Лиа все още бе тъжна и вгълбена в себе си.

При едно по-следващо посещение без покана Лиа и „Аз” Там живеехме в къща с полупасторална околност. Къщата бе разположена на ниско възвишение, имаше високи правоъгълни прозорци и много широки врати, почти като на пагода. Железницата се извиваше по хълма на около триста метра разстояние от къщата. Гъста зелена трева покриваше хълма чак до стълбите на къщата. Зад нея „Аз” Там имах офис, едностайна сграда, където той работеше.

В този случай Лиа влезе в офиса и се приближи точно до бюрото в момента, когато аз замених „Аз” Там.

– Работникът иска да вземе назаем някои от твоите инструменти – каза тя.

Погледнах я с празен поглед. Не знаех какво да отговоря, затова я попитах какъв е този работник.

– Мъжът, който работи на пътя, разбира се. – Все още не бе доловила, че има нещо нередно.

Преди да си дам сметка за ефекта, който биха произвели думите ми, казах, че никакъв човек не работи на пътя. Погледна ме втренчено с нарастващо подозрение. Не бях съвсем наясно какво точно трябва да направя, затова напуснах тялото и се върнах през дупката.

Друго такова неканено посещение, пълно със събития, стана, когато „Аз” Там създадох *неговата* лаборатория. Той не бе напълно квалифициран, за да направи изследване, но бе решил, че може да достигне до някои нови открития. Той бе (вероятно с помощта на богатството на Лиа) взел една доста висока складова сграда, разделена отвътре на малки стаи и там правеше някакви опити. В средата на един от

експериментите *аз го* замених в тялото му, но не можех да пресметна какво е следващото в обичайната му програма. Точно тогава влезе Лиа с посетители. Искаше да покаже какво точно работи *той* в ремонтираната сграда. Аз (в тялото на „Аз” Там) стоях, неспособен да отроня и дума, когато Лиа ме помоли да им разкажа за естеството на работата.

Донякъде объркана, Лиа отведе двамата в друга стая. Подвоумих се дали веднага трябва да ги последвам. Постарах се да „долозя” начина, по който *той* си вършеше работата. В най-добрия случай успях да разбера, че той се опитваше да усъвършенства нови форми на театрално представление, проектирайки декори за театрални сцени, осветление, постановки. Всичко това *той* вършеше, опитвайки се да направи гледането на театрална пиеса едно чисто субективно изживяване. Само с този частичен успех в неговото припомняне напуснах тялото му, когато чух, че те се връщат. Искях да предпазя живота му от допълнителни усложнения.

Друг случай на натрапване в чуждото тяло стана по времето, когато те прекарвах отпуската си в планината. „Аз” Там, Лиа и двете деца се возехме всеки на самозадвижващо се возило на един ветровит планински път. Вече описах какво представляват тези превозни средства. По невнимание „поех управлението” на неговото тяло точно когато те бяха стигнали подножието на един хълм и започвах да изкачвам следващия. Незапознат с устройството, направих опит да се изкача на следващото възвишение. Скоро се изгърколих извън пътя и паднах в купчина с мръсотии. Останалите изчакаха отново да поема пътя, а аз промърморих, че има и по-добри начини за разходка. Това дръпна спусъка на нещо в съзнанието на Лиа и тя притихна. Защо, не знам. (Сигурен съм, че „Аз” Там знаех причината.) Опитвах се да ѝ обясня, че не съм този, за когото ме мисли, но си дадох сметка, че по този начин само влошавам нещата още повече. Върнах се при дупката, а оттам към материалното си тяло.

При по-късните ми неканени посещения „Аз” Там и Лиа никога повече не пътувахме заедно. Той бе постигнал известен успех, но бе направил нещо, което бе отблъснало съпругата му. Останал сам, той бе мислил за нея непрекъснато и дълбоко съжаляваше за слабостта си, която я бе разочаровала. Веднъж я бе срещнал в голям град и я бе помолит да му разреши да я посети. Тя бе отговорила, че ще му даде тази възможност, за да види как вървят нещата. Тя живееше в малък апартамент на третия етаж в една сграда, под наем. Той бе обещал да дойде.

За нещастие „Аз” Там загубих адреса, който тя му даде, и при последното ми вмъкване в тялото му той бе един самотен и разстроен човек. Сигурен бе, че Лиа ще изтълкува загубването на адреса като незаинтересуваност от негова страна и пореден случай на неговата нестабилност. Работеше, но прекарваше свободното си време в търсене на Лиа и децата.

Какво е заключението? От гледна точка на нещо по-малко от идилични обстоятелства, то едва ли би могло да се определи като бягство от действителността посредством подсъзнанието. Нито пък е начинът на живот, който някой би могъл да избере, за да се наслаждава за чужда сметка. Човек може само да се отдаде на размисъл, а теориите му сами по себе си трябва да предложат неприемливи за днешната наука познания. Въпреки че „двойствената, но разнообразна” жизнена дейност би могла да доведе до ключа за разрешаване на въпроса „къде” за Място III.

Най-важната презумпция е, че Място III и Място I (Тук– Сега) не са едно и също нещо. Място III не е по-напреднало, а вероятно дори там науката е на по-ниско равнище. В нашата история няма такъв етап, когато науката да е била на етапа на

развитие в Място III. Ако Място III не е нито известното минало, нито пък настоящето, а не е и евентуалното бъдеще на Място I, какво е тогава? Не е част от Място II, където само мисълта е нужна и използвана.

Може би то е паметта, расова или друга, на цивилизацията на материалния свят, която предшества историята. Би могло да бъде и друг тип земен свят, разположен в друга част от вселената и приемлив по някакъв начин чрез умствени манипулации. Може би е антимаateria, дубликат на материалния земен свят, където ние сме същите, но различни, оформяни заедно част по част от сила, която е извън настоящето ни разбиране.

Д-р Леон М. Ледерман, професор по физика в Колумбийския университет, твърди: „Основите на физиката се състоят изцяло от знанието за космоса на буквалния антисвят на звездите и планетите, съставен от атоми на антимаateria, което означава – отрицателни ядра, заобиколени от положителни електрони. Сега можем да приемем интригуващата идея, че тези антисветове са населени с антихора, чиито антиучени са вероятно сега дори много развълнувани, откривайки маateria.“

7. СЛЕД СМЪРТТА

Всяко познание за съществуването на Второто тяло веднага задава въпроса, върху който човечеството се е замисляло от деня, в който се е научило да мисли. Продължаваме ли да живеем? Има ли живот извън гроба? Нашата религия ни казва да вярваме с упование. Това не е достатъчно за човека, който мисли със силогизми и търси общовалидни предпоставки, които са задоволителни и водят до твърдо убеждение.

Всичко, което мога да направя, е да бъда толкова честен и обективен при предаване на информацията, колкото човек може да бъде при напълно субективно преживяване. Вероятно моите предпоставки ще бъдат от значение и за вас, след като ги прочетете.

За първи път срещнах д-р Ричард Гордън през 1942 година в Ню Йорк. Бе защитил докторска дисертация със специалност вътрешни болести. Сприятелихме се и той стана наш семеен лекар. През годините си бе създал много успешна лекарска практика и притежаваше рядко срещано цинично-саркастично чувство за хумор. Мъдростта на преживяното го бе направила много земен реалист. Беше над петдесетте, когато го срещнах за пръв път, затова никога не го бях виждал като млад. Бе нисък и слаб, с права бяла коса, която оплешивяваше.

Д-р Гордън притежаваше две очебийни особености. Бе решил да живее дълго и очевидно затова се отнасяше много внимателно към себе си. Походката му бе преднамерено бавна и внимателна. Бързаше само когато бе абсолютно наложително. По-точно, той се разхождаше бавно с преднамерена предпазливост, вместо да ходи.

Второ – когато някой го посетеше в офиса му, той само хвърляше бегъл поглед през вътрешния вход, а после нарочно се втренчваше. Не казваше „Здравей“, не кимваше, нито пък подаваше ръка. Той просто гледаше втренчено, сякаш искаше да каже: „Какво, по дяволите, му има на тоя!“

Без никога да сме говорили за това, д-р Гордън и аз имахме едно топло и близко приятелство. Това е нещо, което се случва без каквито и да са обяснения, без логична причина. Нямахме много общи интереси, освен факта, че заедно участвахме в житейските преживявания в приблизително един и същи момент от историята.

През пролетта на 1961 година посетих д-р Гордън в кабинета му. Закусихме заедно с храна, приготвена от медицинската сестра, която работеше отдавна с него. Изглеждаше уморен и замислен, и аз повдигнах въпроса за това.

– Не се чувствах добре – отговори и после избухна по обичайния за него начин.
– Какво от това, не може ли и един доктор да си позволи веднъж да боледува!

Засмях се и предложих да прави нещо друго, например да посети своя семеен лекар.

– Ще го направя – каза той отсъстващо, после възвърна нормалното си поведение. – Но първо заминавам за Европа.

Казах, че звучи прекрасно.

– Вече имам билети – продължи той. – Преди сме ходили много пъти, но искам да видя много места, които съм пропуснал. Бил ли си някога в Гърция, Турция, Португалия, Испания, Египет?

Казах, че не съм.

– Е, да, ама трябва да го направиш – каза той, като бутна настрана храната си. – Иди, когато имаш този шанс. Не бива да пропусна места като тези. Няма да пропиляя шанса си.

Отговорих, че ще направя всичко, което ми е възможно, но и нямам такава тлъста клиентела, която ме очаква, докато се върна. Но той отново бе станал сериозен.

– Боб?

Чаках го да продължи.

– Не ми харесва начина, по който се чувствам – каза замислено. – Не го харесвам... защо не дойдете с жена ти на гости у нас?

Бих желал да бяхме го направили.

Д-р Гордън и съпругата му отплуваха за Испания след около седмица. Не ми изпрати и ред, но предположих, че се пекат някъде по средиземноморските плажове.

Шест седмици по-късно г-жа Гордън телефонира. Докторът се бе разболял в Европа и те трябвало да съкратят екскурзията си. Той бе отказал лечение зад океана и бе настоял да се върнат вкъщи. Тъй като чувствал силна болка, веднага постъпил в болница за изследване.

Не успях да го посетя в болницата, но се информирах постоянно за състоянието от съпругата му. Изследванията дадоха положителен резултат. Откриха това, което търсеха – рак на стомаха, неподлежащ на лечение. Нищо друго не би могло да се направи, освен да му бъдат създавани удобства, доколкото е възможно. Той нямаше никога да напусне болницата. Поне жив. Или още по-точно – физически жив.

Като научих това, реших, че по някакъв начин трябва да видя д-р Гордън. Сега вече всичко бе ясно, както повечето неща в ретроспекция. Сигурен съм, че още в деня, когато бяхме в кабинета му, той вече е знаел за състоянието си. Все пак бе интернист. Сигурно бе разпознал проявите и симптомите в своята собствена лаборатория. Тази бе причината за съвсем внезапната екскурзия до Европа. Той определено не би изпуснал последния си шанс! И не го направи.

Нуждата да говоря с д-р Гордън изглеждаше неотстъпна. По време на всичките ни разговори никога не бях му споменавал за своя „див талант“ или за това, през което бях преминал. Мисля, че се страхувах от начина, по който щеше да отметне назад глава и да се разсмее, и щеше да ме прати при сина си, който бе психиатър.

Сега бе различно. Той бе изправен лице в лице с нещо, за което може би щях да му помогна за промяна. Не знаех как това, което ми се бе случило, можеше да помогне, но имах дълбокото убеждение, че ще свърши работа.

Многократно се опитвах да посетя д-р Гордън, но само на жена му разрешавах да влиза в стаята. Накрая помолих г-жа Гордън да ми помогне да вляза и да го срещна. Обясни ми, че докторът чувствал толкова силна болка, че през по-голямата част от времето бил държан под силна наркоза. По тази причина много рядко бил в съзнание и с бистър ум. Обикновено успявал да я познае в ранни зори, но дори и това не ставало всеки ден. Казах й, че имам да му съобщя нещо много важно. Не бях подробен. Но дори и в скръбта си тя изглежда разбра, че имах намерение да му предам послание, което бе нещо повече от успокоение. Интуитивната жена намери решението.

– Защо не му напишете писмо? – предложи тя. – Ще му го занеса.

Казах, че се страхувам дали той ще може да го прочете.

– Ако го напишете, аз ще му го прочета, когато е в съзнание, за да го разбере.

Така и направихме. Тя го прочиташе отново и отново на д-р Гордън, винаги когато бе в съзнание. По-късно ми каза, че тези повтарящи се четения са били по негово настояване, а не по нейно предложение. Имаше ли нещо в писмото, което той искаше да запази дълбоко в паметта си?

Когато го чух, усетих силно чувство на съжаление. Може би все пак той нямаше да се облекне назад и да се разсмее. Трябвало е да споделяме повече неща помежду си, ако само бях събрал куража да обсъдя с него моите „дейности“. Ето и някои пасажии от писмото до д-р Гордън.

„... И запомни всички уроци, които ми даде, защото знаеше, че съм разтревожен от нещо. Ето кога започна всичко. Сега, докато си в болницата за известно време, би могъл да опиташ да го откриеш за себе си. По такъв начин няма защо да вярваш само на моите думи. Ще можеш да правиш нещо, докато се възстановяваш.

Първо трябва да приемеш възможността, да я преработиш през своя опит, че можеш да действаш, мислиш и съществуваш без ограниченията на физическото тяло. И не казвай на жена си да ме прати при онзи психиатър, който е и ваш син. За разрешаването на проблема се изисква нещо повече от Фройд. Освен това, той си печели достатъчно добре и без пациент като мен.

По време на всичките ни разговори не изглеждаше уместно да се спирам на тази тема. Но тъй като си вързан за леглото, размисли сериозно. Може би по-късно ще бъде от полза. Надявам се сам да откриеш някои неща, които съм пропуснал. Всичко зависи от това дали ти самият ще успееш да усъвършенстваш способността „да напускаш“ физическото си тяло, докато мързелуваш в болничното легло. Стане ли, ти ще намериш много способности, които ще ти бъдат полезни. Може би това е начинът да се справиш с физическата болка. Не знам. Опитай все пак.”

„... С цялата искреност, която мога да събера, настоявам, Дик, помисли за това. Ти вече ще си преминал крайъгълния камък, когато няма да правиш нищо повече

от това да приемеш, че твоето второ нематериално тяло действително може би съществува. Веднъж постигнал това, единствената пречка пред теб ще бъде страхът. А няма нужда да го правиш. Все едно да се страхуваш от сянката си. То е по-скоро естествено, отколкото странно. Свикни с тази идея. Липсата на съзнателни преживявания с второто ти тяло не означава непременно, че има нещо, от което да се страхуваш. Неизвестността е страшна само докато съществува като такава. Ако можеш да се закачиш за това, ти няма да имаш нужда от страх. Тогава и само тогава опитай формулата, която съм написал тук. Не зная какъв е ефектът от всички лекарства, които взимаш. Лечението може да помогне или да навреди на техниката. Но наистина опитай! Първия път може да не свърши работа, но може и да заработи.”

„... Най-важното, моля те да ме уведомиш как се справиш с него. Може би като се оправих, бих могъл да дойда, за да обсъдим всичко в детайли. Бих дошъл и сега лично, но знаеш колко строги са болничните правила. Ако разкажеш на жена си за някои свои опити, сигурен съм – тя ще ми ги предаде. Но все пак е по-добре да ги чуя лично от теб по-късно. Само ми дай знак...”

Г-жа Гордън не ме уведоми дали той наистина е правил опит. Почувствах, че е твърде разочаровашо да я разпитвам подробно точно в този момент. Тя бе изключително тъжна и напрегната, знаейки, че състоянието на мъжа ѝ е крайно влошено. Все още не съм сигурен дали бе разбрала, че моето писмо би могло да бъде разтълкувано като предложение за подготовка за смърт.

Няколко седмици по-късно д-р Гордън изпадна в кома. Той почина в мир, без да се връща в съзнание.

Няколко месеца мислех да направя опит за „посещение” при д-р Гордън, където и да бе. Той бе първият ми близък човек, който умря, откакто развивах моя див талант. Бях едновременно любопитен и обективен. Това бе първата такава възможност. Мислех, че д-р Гордън нямаше да се обиди, ако продължаваше да съществува.

Сега, знаейки за такива неща, реших, че той вероятно се нуждае от почивка, преди да се намеся в нещата, които правеше. Също исках да събера допълнителен кураж и за самия мен. Това бе експеримент, който преди не бях опитвал. Можеше наистина да бъде опасно.

И ето, един съботен следобед направих опита. Мина час, докато постигнах състоянието на вибрации. Най-накрая се гмурнах във от тялото, като ликувах наум. Имах огромното желание да видя д-р Гордън.

След миг започнах рязко да се издигам нагоре и скоро единственото, което можех да видя, бе неясно движение и чувството за много фин въздушен поток около тялото ми. Почувствах също ръка под левия си лакът. Някой ми помагаше да отида там.

След нещо, което изглеждаше като безкрайно пътуване, изведнъж спрях (или пък бях спрял). Малко объркан стоях в голяма стая. Впечатлението ми бе, че това е учреждение от някакъв вид. Ръката под лакътя ме поведе към една врата и ме спря точно пред нея. Оттам можех да погледна в съседната стая. Мъжки глас проговори почти в лявото ми ухо.

– Ако стоиш точно тук, докторът ще те види след миг.

Кимнах в знак на съгласие и стоях, чакайки. В стаята имаше група мъже. Трина или четирима от тях слушаха внимателно един млад мъж, на около двайсет и две години, който възбудено им обясняваше нещо, жестикулирайки.

Не виждах д-р Гордън и продължих да го очаквам всеки момент. Колкото повече чаках, толкова по-горещо ми ставаше. Накрая така се сгорещих, че наистина започнах да се чувствам некомфортно. Не знаех каква бе причината, която ми причиняваше тази горещина, и не бях сигурен, че мога повече да търпя. Наистина имах усещането, че поток от предчувствия пробягва през лицето ми. Разбрах, че повече не мога да понасям това. Горещината бе нетърпима. Ако д-р Гордън не се появи скоро, ще трябва да си тръгна, без да съм го видял.

Обърнах се и отново погледнах към групата мъже, като си мислех, че трябва да ги попитам за д-р Гордън. Точно в този миг нисък, слаб млад мъж с буйна коса спря на средата на разговора си и ме погледна напрегнато за момент. След този прост, къс поглед той се обърна към другите мъже и продължи оживения разговор.

Жегата стана непоносима и аз реших да си тръгна. Не можех повече да чакам д-р Гордън. Като използвах наученото от мен движение, бързо се издигнах нагоре и излязох от стаята. Пътят обратно бе много дълъг. След съединяването с материалното проверих физическото си тяло. Чувствах студ и се бях схванал. Със сигурност по бузите ми не пълзяха потоци от усещания.

Разочарован, седнах и записах всичко за пътуването. Бях се провалил по някаква причина. Не бях успял да видя д-р Гордън. Отсъствието ми от материалното бе два часа.

По наследство съм много упорит. Следващата събота опитах отново. Точно в момента, когато бях напуснал физическото си тяло и виках името на д-р Гордън, един глас проговори точно до мен почти раздражен.

– Защо искаш отново да го видиш? Нали го видя миналата събота!

Бях толкова изумен, че се друснах в материалното почти веднага. Станах и разгледах кабинета си. Не забелязах нищо ненормално. Помислих да опитам отново, но реших, че вече е твърде късно за нов опит същия ден.

Миналата събота. Нищо важно не се случи миналата събота. Не се получи. Погледнах записките си за „Миналата събота”. И ето че го открих.

„Докторът ще ви види след минута.” какво можеше да е след минута? Нисък, слаб млад мъж с рошава буйна коса се обърна и ме погледна напрегнато. Той ме гледаше, без да каже дума, сякаш мислеше. Перфектното описание, което бях направил, бе за д-р Гордън на двадесет и две години, а не на седемдесет.

Сякаш това всяваше повече от всичко друго доверие към преживяното. Очаквах да видя мъж на седемдесет. Не го бях познал, защото той не изглеждаше така, както бях очаквал. Ако приех това за халюцинация, евентуално бих срещнал седемдесетгодишния д-р Гордън.

По-късно, при едно посещение в дома на вдовицата на доктор Гордън, реших да видя стара снимка, когато е бил на двадесет и две. Разбира се, не казах на г-жа Гордън защо искам да видя снимката. Отлично подходеше на мъжа, когото бях видял и който ме бе видял „там”. Тя спомена също, че на онази възраст той е бил много енергичен и активен, винаги бързал и имал рошава руса коса.

Някой ден отново ще опитам да посетя д-р Гордън.

Друг път, в очакване да сменим щата, в който живеехме, продадохме къщата си. Дойде един купувач, и то съвсем ненадейно. Като временна мярка взехме къщата под наем за годината преди нашето преместване.

Бе интересна къща, построена на върха на една скала, точно над малка рекичка. Дадохме я под наем чрез посредник и никога не се срещнахме или свързахме със собственика. Жена ми и аз заехме основната спалня на първия етаж.

Една седмица след като се настанихме, си легнахме и жена ми заспа почти веднага. Лежах там в полутъмното и гледах през големия от пода до тавана прозорец към нощното небе. Без да го желая, почувствах началото на познатите вибрации. Чудех се дали на новото място всичко ще бъде наред с преживяването.

Леглото ни бе разположено откъм северната стена.

Отдясно на леглото бе вратата за хола. Вляво от леглото бе вратата за главната баня.

Тъкмо бях започнал да се издигам от физическото си тяло, когато забелязах нещо точно там. Беше бяла фигура с основните мерки и прилики на човек.

Бях станал много предпазлив с „непознати“ и затова изчаках да видя какво ще се случи. Бялата фигура се доближи, заобиколи леглото и мина на около трийсет сантиметра от моята част, като отиде към банята. Успях да видя, че бе жена със среден ръст, с тъмна, права коса и особено дълбоки очи, нито млада, нито стара.

Тя остана в банята съвсем кратко, след това се втурна в стаята и започна отново да обикаля около леглото. Седнах (нефизически – сигурен съм) и се доближих да я докосна, да видя дали мога.

Забелязвайки движението, тя спря и ме погледна. Когато проговори, можех да я чуя съвсем ясно. Можех да виждам прозореца и завесите зад нея и през нея.

– Какво мислиш да правиш с картините?

Бе женски глас и можех да видя как се движеха устните ѝ.

Като не знаех какво да кажа, опитах се да ѝ дам задоволителен отговор и я успокоих, като потвърдих, че ще се погрижа за тях.

Като чу това, тя леко се усмихна. После приближи двете си ръце и хвана моята, като нежно я притискаше. Почувствах ръцете – те бяха нормални, топли и живи. Тя леко стисна моята ръка, нежно я пусна, обиколи леглото и излезе през вратата.

Чаках, но тя не се върна. Легнах си, върнах се към физическото и се изнизах от леглото. Отидох до вратата на хола и погледнах към другите стаи. Там нямаше никой. Обиколих навсякъде, но не намерих жива душа. След като записах случилото се, отново си легнах.

Няколко дни по-късно срещнах психиатъра, който живееше в съседната къща, д-р Семюел Каан. (Продължавах случайно да се срещам с психиатри!) Попитах го дали познава хората, в чиято къща живеехме.

– Да, разбира се, познавам ги добре – бе отговорът му. – Г-жа В. почина преди около година. После г-н В. отказа да влезе в къщата, премести се и повече не се върна.

Казах, че е много жалко, тъй като това бе една чудесна къща.

– Това все пак бе нейната къща, нали разбирате. Същественото е, че тя умря точно тук, в спалнята, която заемате вие.

Отговорих, че това е много интересно. Тя сигурно много си е харесвала къщата.

– Да, наистина – отговори д-р Каан. – Много харесваше картини. Беше ги закачила навсякъде.

Попитах го дали случайно не притежава някаква снимка на г-жа В.

– Трябва да проверя – замисли се за момент. – Имам, разбира се. Мисля, че е на групова снимка, която е направена в клуба. Дано да я открия.

Д-р Каан се върна след няколко минути. На снимката имаше около петдесет-шейсет мъже и жени, някои от тях само глави, така както стояха в редици.

Д-р Каан погледна внимателно снимката. „Тук някъде е, сигурен съм.“

Погледнах през рамото снимката. На втората редица имаше едно познато лице. Посочих го с пръст и попитах дали това не е г-жа В.

– О, да, да, това е г-жа В. – Погледна ме първо с любопитство, а след това с разбиране каза: – Сигурно сте открил нейна снимка в къщата.

Потвърдих. Много предпазливо попитах д-р Каан дали г-жа В. не е имала някакви необикновени маниери или нещо подобно.

– Не, или поне не си спомням – отговори той. – Но ще помисля. Не може да не е имала някакви.

Благодарих му и реших да тръгна. Обърнах се, защото той отново ме повика.

– Я почакайте, наистина има нещо – каза докторът. Попитах какво е то.

– Когато и да беше щастлива или благодарна за нещо, тя взимаше ръката ви между дланите и леко я стискаше. Ще ви свърши ли работа?

Това помогна.

С натрупване на опита станах малко по-уверен, че бих могъл да използвам тези възможности в сфери, които сигурно бяха необикновени. Близък мой приятел – Ендрю Бансън, бе на моята възраст и имахме много общо помежду си. Познавах го от около осем години. Той между другото бе и пилот. Често летеше на самолети от своята компания. Един от изследователските му интереси бе антигравитацията, за която бяхме говорили многократно. Той притежаваше лаборатория, където провеждаше опити в тази област. Между въпросите, които обсъждахме във връзка с гравитационните му изследвания, бе и този дали един или дори двама души биха могли да достигнат сами ефективен резултат за антигравитацията в този век на огромен брой изследователски групи и крайно скъпа апаратура.

По време на командировка в Ню Йорк през 1964 година ми се отвори един час свободно време следобед, което прекарах в хотелската стая. Реших да подремна. Легнах и тъкмо заспивах, когато чух гласа на г-н Бансън.

– Има начин да се докаже съществуването на антигравитацията. Единственото, което трябва да направиш, е сам да извършиш опита. А ти си тренирал това.

Станах напълно буден. Знаех за какво ставаше дума, но не бях имал смелостта да го направя. Но защо гласът на г-н Бансън звучеше така реално в съня? Погледнах часовника до леглото. Беше точно три и петнайсет. Бях напълно буден сега, за да спя, затова излязох.

Когато след два дни се върнах вкъщи, жена ми бе много мълчалива. Попитах какво се е случило.

– Не искахме да те тревожим в Ню Йорк, но Ендрю Бансън е мъртъв. Загинал е, докато се е опитвал да приземи един самолет – каза тя.

Спомних си гласа на г-н Бансън в Ню Йорк и я попитах дали г-н Бансън не е загинал преди два дни, около три и петнайсет след обяда.

Жена ми ме разглежда дълго, преди да отговори:

– Да. Точно тогава се е случило.

Не ме попита откъде знам. Отдавна бе престанала да ме пита.

Няколко месеца не правих никакви опити да „отида“ при г-н Бансън. По неизвестна причина предположих, че ще се нуждае от почивка. Имах работа с насилствена смърт и все още не бях сигурен дали бях прав.

Накрая станах нетърпелив. В събота следобед легнах с решение да посетя г-н Бансън.

След около час подготовка най-накрая се измъкнах от физическото и започнах да пътувам с висока скорост през нещо, което приличаше на мрачен тунел. Крещях наум „Ендрю Бансън“ отново и отново, докато пътувах.

Изведнъж спрях или бях спрян. Някой ме държеше съвсем мирно в изправена поза. След миг от една дупка в пода започна да излиза бял газ. Облакът започна да се оформя и някакво чувство ми подсказа, че това бе г-н Бансън, въпреки че не можех да го видя много добре или да различа чертите му. Веднага заговори много възбудено и радостно.

– Боб, не би повярвал повечето неща, които се случиха, откакто съм тук!

Нищо повече. По сигнал от някого облакът от бял газ загуби човешката си форма и сякаш бе всмукан в малката дупка на пода. Ръцете върху лактите ми ме направляваха и скоро се върнах към материалното.

Халюцинация, получена по пътя на самовнушението? Най-малкото бе оригинална. Никога не бях чел нещо подобно. Дали това обяснява съвпадението на времето в хотелската стая в Ню Йорк? Има и нещо още. През 1964 година на шейсет и две години почина баща ми. Въпреки че в детството бях доста непокорен към бащините съвети, като възрастен мъж чувствах баща си съвсем близко до мен. Сигурен съм, че и той ме е чувствал по същия начин.

Той бе получил удар преди няколко месеца и остана почти напълно парализиран и неспособен да говори. Последното очевидно бе най-мъчително, което бе съвсем естествено за човек-лингвист, чийто живот бе посветен на изследването и ученето на езици.

През този период, когато го посещавах, той правеше изключително сърцераздирателни опити да ми говори. Искаше нещо да ми съобщи. Очите му молеха да го разбере. Само леки стенания излизаха от устните му. Постарах се да го успокоя, говорих му. Правеше всичко възможно да ми отговори. Дори не мога да кажа дали въобще разбираше думите ми. Баща ми почина тихо в съня си в един следобед. Животът му бе плодотворен и успешен. Смъртта му донесе смесени чувства на скръб и сякаш на освобождение.

Непрекъснато разбирах значението на някои от земните знания и вяра, които бях научавал от баща си. Винаги ще му бъда признателен.

Този път смъртта на един твърде близък за мен човек ми донесе малко по-малко трепет и вълнение, отколкото бях преживявал преди. А може би познатото, най-малкото чувството за известност, предизвика по-малко нетърпение и повече упование.

Единствената причина, поради която изчаках няколко месеца, бе необходимостта да го направя. Други потискащи ме въпроси от личния и трудовия ми живот изглежда ми пречеха да се връщам към привичката си да релаксирам. Въпреки това една нощ през седмицата станах в три часа след полунощ и усетих, че трябва да посетя баща си.

Изпълних ритуала си и вибрациите се появиха лесно и равномерно. След малко се освободих без усилие и бях горе, свободен в тъмнината. Този път не използвах викането на ум. Концентрирах мисълта си върху личността на баща ми и „стигнах“ там, където бе и той.

Започнах да се движа бързо в тъмното. В тъмнината не виждах нищо. Само величавото усещане за движение, заедно с притеглянето на гъст – приличен на течност – въздух, минаващ покрай тялото ми. Съвсем като потапянето във вода след гмуркане. Изведнъж спрях. Този път не си спомням някой да ме е спирал, нито пък можех да усетя ръката под мишниците си. Намирах се в полутъмна стая с огромни размери. Изглежда знаех, че това е болница, или конвалесцентен дом, но там не се извършваше никакво лечение, поне такова, каквото ние го познавахме. Започнах да се оглеждам за баща ми. Не знаех какво да очаквам, но най-малкото погледнах напред към една група, която много се забавляваше.

Имаше няколко по-малки стаи освен голямата зала, където стоях. Погледнах в две от тях и във всяка имаше по няколко души, които не ми обърнаха внимание. Започнах да се безпокоя, че съм объркал мястото.

Третата стая бе не по-голяма от килия на монах, с малък прозорец на височината на раменете на срещуположната на вратата стена. Имаше мъж, облегал се на стената, близо до прозореца, който гледаше навън. Когато влязох, видях само гърба му.

После той се обърна и ме видя. На лицето му се изписа крайно изумление. „Умрелият“ ми баща ми проговори:

– Какво правиш тук?! – Каза го с екстаз като някой, пропътувал половината свят, когато срещне човек, комуто току-що е казал „довиждане“ у дома.

Бях твърде развълнуван, за да говоря. Само стоях и се надявах, че новата ни среща ще бъде радостна, както очаквах. Стана изведнъж. Баща ми се приближи направо, сграбчи ме под мишниците и започна щастливо да ме подхвърля високо над главата си и после обратно долу. Точно както, спомням си много добре, го правеше през детството ми, така както много бащи правят с малките си синове.

Той ме остави обратно на земята и аз се бях успокоил достатъчно, за да му проговоря. Попитах го как се чувства.

– Сега вече много по-добре. Болката ми премина.

Сякаш му бях напомнил нещо, за което той отдавна бе забравил. Явно енергията се отвеждаше от него и той се отдалечи уморен. Гледах го и разбрах, че е забравил за присъствието ми там. Изглеждаше съвсем слабичък и на около петдесет. Или поне такъв го бях виждал на снимки от тази му възраст.

Почувствах, че срещата бе приключила. Нищо повече нямаше да се случи. Излязох от стаята, после „стигнах“ във от сградата. Върнах се към материалното тяло. Трябваше ми по-малко време да се прибера, отколкото да отида при баща си.

Така ли се бе случило? Наистина ли болката бе толкова силна през онези последни дни, когато той сам не можеше да разбере как да си помогне, за да я отслаби? Ако това бе вярно, какъв ужасен затвор е било тялото му! Смъртта наистина бе благословена.

Ще се опитам ли да го видя отново? Не знам. Не знам дали би трябвало да опитвам.

Имах много такива преживявания, не така лични, но точно толкова впечатляващи. Всички те ме водеха към неизбежните емпирични заключения, които оправдаха много, много часове на страдание, несигурност, страх, самота и разочарование. Това бе прагът на емоционалното претоварване или, както някои биха го нарекли, количествен Скок в мисленето и началото на нова гледна точка и перспектива, позволяващи мъките и радостите в Тук-Сега да попаднат в точната категория на важност (какво е минута, час, година, съпоставени с безкрайността на съществуването?). Открит бе пътят на реалното, което в края на краищата е доказано несравнимо със съзнанието на човешкия мозък, въпреки че ще продължи да измъчва с лъжливи надежди и да обвинява в криминално престъпление интелектуалното начало.

Това ли е моят отговор? Свържете преживяванията с познанието, че човешката личност не само може, но и действа извън материалното тяло, и ще се уверите, че отговор има, и то един-единствен.

Ако наистина трябва да има велико Послание, това ще е достатъчно.

8. „ЗАЩОТО БИБЛИЯТА ТАКА МИ КАЗВА”

Ако човешкото същество има Второ тяло, ако това Второ тяло оцелява и след онова, което наричаме смърт, ако личността и характерът продължават да съществуват в тази нова-стара форма – тогава какво? Отново стародавният въпрос търси своя отговор.

До днес, след дванадесетгодишна нематериална дейност, не откривам доказателства, потвърждаващи библейската представа за Бог и задгробния живот в онова място, наречено Рай. Възможно е да съм намерил такива, но да не съм разбрал. Твърде е вероятно. Причината може да е в това, че не съм достатъчно „квалифициран”. От друга страна, повечето от нещата, с които съм се сблъсквал, биха могли да бъдат основни, а те са били изопачавани от историята в продължение на стотици години.

Нека започнем с молитвата, за която се предполага, че е директната връзка с Бога. Както сме научени да се молим днес, това е все едно да казваме наизуст химическа формула, без каквото и да е познание за първоначалното предназначение и значение на съставните ѝ елементи. Или начинът, по който децата ни пеят „Лъндън Бридж се сгромолясва”, без да знаят оригиналното значение на песента. Цялата ни цивилизация е изпълнена с такива нерационални навици. Очевидно молитвата е един от тях.

Някой някъде знае как да се моли. Той се опитва да докосне другите. Малко са и онези, които познават методологията. Други запаметяват само думите, а думите през годините са се променяли. Постепенно техниката се е изгубила, инцидентно е била

преоткривана през вековете. В по-късните случаи съвсем рядко преоткривателят е бил в състояние да убеди останалите, че Старият Утъпкан Път не е съвсем правилен.

Това е всичко, което мога да разкажа. Старият Утъпкан Път не е достатъчен. Или, както вече казах, не съм достатъчно квалифициран. Още по-лошо би могло да бъде и това, че моята подготовка да се моля не е подходяща или е неправилна. Във всеки случай, на мен не ми върши работа.

Ето и един пример. По време на една от нематериалните ми екскурзии се връщам с голяма скорост назад към физическото, движейки се през нищото и очевидно всичко бе доста извън контрол. Без предупреждение се блъснах доста силно в твърда стена от някакъв непробиваем материал. Не се ударих, но бях крайно шокиран.

Материалът бе твърд и стабилен, и изглежда бе изработен от огромни стоманени плоскости, които леко се застъпваха една с друга и бяха заварени. Всяка имаше слаба кривина, сякаш бяха части от земното кълбо.

Опитах се да се промъкна през тях, но не можах. Придвижих се надолу – първо надясно, после наляво. Абсолютно сигурен бях, че физическото ми тяло лежи извън тази преграда.

След около час ровене, драскане с нокти и блъскане в тази бариера започнах да казвам молитвата си. Използвах всички възможни молитви, които бях научил и дори сам си измислих няколко по-специални. И вярвах във всяка една дума, която изричах, повече отколкото съм вярвал в каквото и да е през живота си. Толкова бях изплашен.

Нищо не се случи. Все още си бях легнал върху преградата, неспособен да премина през нея и да се върна във физическото си тяло.

Обхвана ме паника. Драсках с нокти, скимтях и зъзнях. След като се убедих, че е напразно, накрая успях да се успокоя. Чувствайки се напълно изгубен, лежах и си почивах, плътно прилепнал към студената, твърда стена.

Не знам колко време съм лежал така, докато способността ми да мисля обективно се върна. И това все пак стана. Не бих могъл да остана там завинаги или най-малкото не желаех. Положението изглеждаше неспасяемо. По-рано къде ли съм се сблъсквал с очевидно невъзможна ситуация?

Спомних си. Преди години заедно с един приятел си купихме самолет, чиито летателни качества не познавахме. Единствената причина да си купим точно този самолет бе, че състоянието му бе добро, а цената – сравнително ниска.

След няколко опита за летене над полето ние решаваме да приемем, че това е било акробатика. Взимаме под наем парашут, издигаме се и се хвърляме с главата напред от десет хиляди метра височина.

Преодоляваме няколко мързеливи осморки, небрежни лупинги и няколко завъртания около оста. Всичко изглежда наред. След като отново се издигнем на височината, насочваме предната част на самолета леко надолу и пускаме компаса и рула да се въртят с трясък.

Следващото нещо, което откриваме, е, че се въртим около оста си. Насочваме компаса и право напред, към приетата възстановителна процедура.

По-рано вършеше прекрасна работа. Но не и този път. Спинът (въртенето по оста) стана по-равен и бърз, и се развиваше като движението на камшик. Въртенето на рула в посока, обратна на въртенето около оста, дори енергийните взривове, нищо не

оказа какъвто и да е ефект върху спина. И все пак нещо стана – спинът се влошаваше и земята бързо се приближаваше.

Бил се огледа през предната част на самолета, лицето му побеля. Той изкрещя към мен през грохота на вятъра: „Най-добре да се махаме оттук!”

Аз също бях готов да напусна. Единствената причина, която все още ме задържаше там, бе възможната загуба на самолета, а бях спестявал твърде дълго, за да го купя. Прецених, че сме опитали вече всичко. Освен едно – да действаме против правилото, нещо, което е забранено да се прави, когато се въртиш около оста си. Изтегляне на лоста за управление. Какво щях да загубя?

Изтеглих лоста. Самолетът внезапно престана да се върти около оста си и набра необходимата летателна скорост. Продължих да го управлявам, докато земята застана на мястото си. Приземихме се безопасно. Изпълзяхме навън, все още трясещи се, и седнахме на земята. Бяхме попаднали под влиянието на външно въртене. Никой от двамата ни не бе наблюдавал такова въртене преди, а още по-малко го бе опитвал.

Припомнях си външния спин. Опитах се да приложа знанията си, докато лежах, ритайки срещу бариерата. Напред, нагоре, надолу, вдясно, вляво – нищо положително не стана.

Остана само една възможна посока, независимо че знанията ми определено казваха, че посоката не е правилна. По-лошо нямаше да стане, затова го направих и само след миг отново бях във физическото, шокиран, но спасен.

По кой път? Очевидно в посока, противоположна на бариерата. Назад в посоката, от която бях дошъл. Не мога да кажа защо това свърши работа. Нито пък можах да узная какво представляваше бариерата.

Възможно е подобреният вариант на молитвата да ми е помогнал. Наистина се върнах обратно, нали? Ако молитвата е свършила работа, то в никакъв случай не стана по начина, по който религията ме бе учила. Не се яви Ангел-Спасител да ми помогне и да ме успокои.

При друг случай направих посещение на брат ми и семейството му в късна нощ. Малко след като напуснах гостната, отидох да спя, защото твърде много се нуждаех от почивка.

Ако това има някакво значение – таблата над главата ми бе обърната срещу стената, разделяща моята стая от тази на четиригодишната ми племенница. Нейното легло бе точно срещу същата стена.

Щом се настаних в леглото, започнаха познатите вибрации. Реших да се изплъзна за малко от материалното. Искях да проверя това си състояние извън домашни условия.

В момента, когато напуснах физическото, долових присъствието на три същества в стаята. Останах търпеливо близо до физическото си тяло, докато те се приближаваха. Започнаха да ме дърпат – не силно, но съвсем преднамерено, сякаш искаха да проверят какво ще направя. Прекараха в това занимание доста време. Стараех се да остана спокоен, но все пак те бяха трима. Не бях сигурен дали ще успея бързо да се върна в тялото си, преди да са ме отнесли.

Затова започнах да чета молитвата си. Отново и отново повтарях всички молитви, които знаех. Помолих Бога да ми помогне. Молах се в името на Исус Христос

за помощ. Опитах и с няколко светии, чиито имена бях чул от жена ми, която бе католичка.

Какъв бе резултатът? Моите мъчители се разсмяха силно и започнаха да работят върху мен с още по-голям ентузиазъм.

– Чуйте го как се моли на своите божества – започна да злорадства съвсем безочливо единият. – Слушайте само!

Мисля, че малко се разсърдих. Започнах да се дърпам назад и съвсем се приближих до физическото си тяло. Гмурнах се в него. Не твърдя, че се борех, но и не останах съвсем пасивен.

Настаних се във физическото, съвсем успокоен, че съм се върнал. Точно тогава чух детски плач. Идваше от стаята зад стената. Изчаках няколко минути, надявайки се, че снаха ми ще дойде да успокои малкото момиченце и да го приспи.

След около десет минути малката Дж. продължаваше да плаче. Станах и отидох в съседната стая. Снаха ми държеше в ръце все още треперещото дете и се мъчеше да го успокои. Попитах какво се е случило и мога ли с нещо да помогна.

– Тя скоро ще се оправи – отвърна снаха ми. – Може би е сънувала кошмар или лош сън, май няма да мога да я разбудя.

Попитах откога плаче детето.

– О, само няколко минути, преди да дойда. Не го е правила. Обикновено спи много тихо.

Отново предложих помощта си, ако има нужда, и се прибрах в стаята си. Не след дълго малката Дж. се успокои и очевидно заспа. Дали кошмарът на малката ми племенница, който много приличаше на транс, бе съвпадение? А може би трябваше да казвам молитвите си по друг начин.

Имаше твърде много подобни случаи, но те следваха съвсем същия път, когато правех опит да се моля по вече възприетия и условен начин.

Може би има и други по-положителни методи за предаване на преживявания, свързани с рая и ада. Ако наистина съществуват, те несъмнено са в Място II.

При нематериални пътувания до Място II често се срещат „пластове“ или области, през които човек може да премине, както бе споменато преди. Изглежда, че те са в онази част от Място II, която е най-близо до Тук-Сега, а и в някои отношения най-свързана. Това е сивочерна маса, където и най-слабото движение привлича кълвящи и извършващи други мъчения същества.

Сякаш сте една провесена стръв в това огромно море. Ако се движите бавно и не реагирате на любопитството на „рибките“, идващи да проучат, можете да преминете без инциденти. Ако се опитате да проявите раздразнение или да се отбранявате, множество възбудени обитатели се втурват към стръвта – бутат, дърпат, късат.

Дали това не са границите на ада? Лесно е да заключим, че дори моментното проникване в този най-близкостоящ слой ще предизвика на бял свят мисълта, че „демоните“ и „дяволите“ са главните обитатели там. Изглеждат почти човешки, въпреки че притежават очевидната способност да мислят и действат самостоятелно.

Кои и какви са те? Не знам. Никога не съм се задържал достатъчно дълго, за да си направя труда да разбере това. Само чрез ужасяващо изпитание и грешка успях да открия способа как да преминавам през този участък към разумния мир.

В тези светове, където мислите са не само нещо, но те са всичко, включително самата ви личност, вашата поквара или съвършенство са дело на вас самия. Ако сте отчаян убиец, може да свършите в тази част на Място II, където всички останали са като вас. Това наистина би било ад за такива хора, защото там няма да има невинни, беззащитни жертви.

Проектирайте го на повърхността и ще започнете да долавяте огромното разнообразие. Дали ще се отправите към рая или ада на Място II, сякаш зависи изцяло от рамките, в които са поставени вашите най-дълбоки, постоянни (а може би подсъзнателни) мотивации, емоции и индивидуална насоченост. Най-последователното и мощното от всички тях ще работи като ваш „радиокомпас“, когато влезете в това царство.

Сигурен съм за това, тъй като то винаги работи по този начин, когато ми се е налагало да пътувам нефизически из Място II. Действа по този начин, независимо дали аз желая или не. И най-слабото целенасочено желание или пък дълбоко скрито в мен чувство, за което аз дори и не подозирах, отклоняваше пътуването ми към „подобна“ на тази посока.

Някои от направленията, които достигах в резултат на това отклонение, според мен притежаваха всички белези на ада. Възможно е други да са изградени като рай и само с някои съвсем леки различия в приложението от дейностите ни в Тук-Сега.

Е, ако все пак Място II притежава известно количество от ада и не съвпада много с нашите възгледи за рая, какво от това? Къде ще потърсим пътепоказателя? Къде са Господ и Рая, които ние величаем? Пропуснах ли нещо?

И досега от време на време при посещенията ми в Място II периодично ми се случва необикновено нещо. Няма никакво значение къде точно в Място II, случката е винаги една и съща.

Точно в средата на каквато и да е нормална дейност отдалеч се чува Сигнал, почти като ангелски тропет. Всеки посреща спокойно Сигнала, но едновременно с това престава да говори или да прави каквото и да е. Този Сигнал означава, че Той (или Те) ще премине през Неговото Царство.

Няма благоговейно просване или пък падане на колене. По-скоро държанието е най-прозаично. С тази случка всеки е привикнал и подчинението има абсолютно преимущество пред всичко останало.

Щом се чуе Сигналът, всяко живо същество ляга долу спомням си техните гърбове, телата им, извити като арки, за да покажат коремите (не гениталиите) с извърнати на една страна глави, така че никой да не Го види, докато Той преминава. Целта вероятно е да бъде оформен жив път, по който Той да се движи. Съвсем бавно и старателно стигнах до идеята, че понякога Той избира някого от живия мост и от този момент повече никой не го вижда, нито пък чува нещо за него. Целта на показването на коремите е изразяване на благоговееенето и покорността. Коремът е най-уязвимата и най-лесно накръпима част от тялото. Докато Той преминава, няма нито движение, нито дори мисъл. Всичко за момент е напълно замряло, докато Той премине.

В няколкото случая, когато съм преживявал това, аз лягах като всички останали. В такъв момент идеята да направя нещо друго бе немислима. След като Той преминеше, се появяваше ревящ музикален звук и усещане за излъчване, непреодолима жива сила с изключителна мощ се издигаше нагоре и заглъхваше в далечината.

Спомням си, веднъж се чудех какво ли ще се случи, ако Той открие присъствието ми като временно преживяване, чийто отговор исках да откроя.

След Неговото преминаване всеки ставаше на крака и подновяваше дейността си. Никой не коментираше, нито пък споменаваеше случката. Още по-малко се замисляха върху нея. Съществуваше едно цялостно приемане на събитието като обикновена част от техния живот. Това именно все още е огромната, но неуловима разлика. Бе действие точно толкова неочаквано, колкото и спиране на светофар на някое натоварено кръстовище. Или докато чакате с колата си на железопътен прелез, когато сигналът покаже, че влакът идва, вие сте безучастен, но все още чувствате неизказано уважение към мощта, която минаващият влак представлява. Станало е нещо съвсем обективно.

Това ли е Господ? Или е Божият Син? Или пък Негов заместник?

Три пъти „посетих“ едно място, за което не мога да намеря точни думи, за да го опиша. И отново това видение, това тълкувание, временното посещение на това „място“ или форма на съществуване, носеща посланието, което толкова често сме слушали през всичките години на човешката история. Сигурен съм, че това може и да е част от най-далечния рай така, както религията ни го представя. То също би могло да бъде нирвана, Самадхи, върховното изживяване, свързано с нас посредством мистиците през всичките векове. Наистина е форма на съществуване, изтълкувана по много сходен начин от отделни хора.

За мен то бе място или състояние на пълен покой, твърде изискано чувство. Все едно, че летите в топли, меки облаци, където не съществуват понятия като „горе“ и „долу“, където нищо не съществува като отделна част от материята. Топлината не е просто около вас, тя е у вас и през вас. Заслепен и завладян сте от тази Перфектна Заобикаляща Среда.

През облака, в който си плувате, бавно минават лъчи светлина във форма и нюанси, които постоянно се сменят. Всеки от тях е хубав, тъй като вие се къпете в тях, докато те преминават през вас. Рубиненочервени светлинни лъчи или нещо извън нашето познание за светлината, защото няма светлина, която да е усещана така многозначително. Постоянно се появяват и изчезват всички цветове на спектъра, никога грубо, и всеки донася различно успокоение или изпълнено с покой щастие. Сякаш и вие сте част от заобикалящия облак, безкраен пламтящ залез, и с всяка смяна на живия цвят вие също се променяте. Отзовавайки се на цялата тази красота, вие пиете от необятността на синьото, жълтото, зеленото и червеното, и от сложните междинни отънъци. Всичко ви е познато. Ето на кое принадлежите. Тук е Домът.

Докато се движите плавно и без усилие из облака, около вас звучи музика. Не е нещо, с което трябва да свиквате. Тя през цялото време е била там и вие вибрирате в хармония с Музиката. Тя е нещо повече от музиката, която сте познавали преди. И тези хармонии, деликатните и динамични мелодични пасажки, многогласните контрапунктове, трогателните обертони – те, единствено те, са възбудили дълбоки, несвързани емоции там в миналото. Липсва земното, Хорове от човешки звучащи гласове изпълняват неземна песен. Необятната мелодия струи във всички нюанси на фината хармония, вплетена в циклично развиваната тема, и вие отеквате с тях. Няма източник, от който да идва музиката. Тя си е там, изпълва цялото пространство около вас, вие сте част от нея и тя, това сте вие.

Това е благородната чистота на една истина, за която имате само бегла представа. Това е пиршеството и мъничката, пикантна мръвчица, която сте опитали

там, ви е накарала да вярвате в съществуването на Цялото. Безименната емоция, копнежът, носталгията, съдбовното чувство, които ви обземат там, докато се вгледате в напластения с облаци слънчев залез на Хаваите, докато тихо стоите между високите, полюшващи се дървета в смълчаната гора, когато музикален подбор, откъс или песен предизвикват спомени за миналото. Или пък предизвикват копнеж, който не е свързан със спомени, когато бленувате за мястото, към което принадлежите – дали огромен град, дали малко градче, селце, нация, или пък семейство, – всички тези неща сега са изпълнени. Вие сте си У ДОМА. Вие сте там, където принадлежите и където винаги сте принадлежали.

Най-важното – вие не сте сами. Другите са с вас, до вас, неотменно свързани с вас. Те нямат имена, нито пък знаете формите им, но ги познавате и сте подсигурен от тях чрез огромно просто познание. Те са точно като вас, те са вие и също като вас се намират У ДОМА. Взаимните ви чувства са като нежни електрически вълни, преминаващи между вас. Съвършена любов, чиито съставни части са всичките аспекти на преживяванията ви в тяхната завършена цялост. Само на това място чувството не се нуждае от изваждане на показ и демонстрация. Давате и получавате без съзнателно усилие. Не е нещо, от което имате нужда, нито пък то се нуждае от вас. „Опознаването” вече е станало, обменът тече естествено. Не познавате разликата между половете. Самият вие, като част от цялото, сте едновременно и мъж, и жена, положителен и отрицателен, електрон и протон. Мъжко-женската любов се движи към вас и от вас. Пророческите предразсъдъци на родителя-дете, идилията и идеалът – всички те си взаимодействат с равномерни вълни за вас, във вас и през вас. Намирате се в съвършено равновесие, защото сте там, където принадлежите. У ДОМА.

В пределите на всичко това, макар и да не сте част от него, вие познавате източника на целия обхват на вашето преживяване, както за вас, така и за целия простор извън способността ви да усещате и (или) си представяте. Тук вие знаете и лесно приемате съществуването на Отец, вашия истински Създател. Отецът, Творецът на всичко, което е или е било. Вие сте едно от неизброимите му творения. Защо или как, не знаете. Не е важно. Щастлив сте просто защото се намирате в Свещеното Място, към което принадлежите.

Всеки път, когато отивах Там, не се връщах доброволно. Тръгвах обратно неохотно и с тъга. Някой ми помагаше да се върна. И всеки път, когато се завръщах, в продължение на дни изживях силна носталгия и копнеж. Чувствах се като чужденец сред непознати в страна, където нещата не бяха „правилни”, където всичко и всеки бе толкова различен и „сбъркан” в сравнение с мястото, на което принадлежах. Остър копнеж, носталгия и нещо от рода на мъка по дома. То бе толкова голямо, че повече не направих опит да отида Там. Дали това бе Раят?

Веднъж опитах да уподобя Там на този свят. Помня, като дете видях един басейн. Дълбоко под водата в стените му бяха вградени цветни светлини. Спомних си точно кой басейн имаше такива светлини.

На вилата имахме басейн и аз се залових за работа. Монтирахме подводните светлини и аз използвах случая да боядисам светлините. Доколкото можах, постигнах дълбоките нюанси, които помнех. Изискваше се твърде много сила. Вградихме и подводен високоговорител. Лежете си в басейна, ушите ви са потопени и чувате музика от уредбата в къщата. Стана много добре. Но все пак не бе Там, дори не го наподобяваше.

Има една любопитна подробност. Посетих мястото на спомена от детството. Басейнът си бе там, но под водата нямаше цветни светлини. Никой, включително и

приятелите, които бяха плували заедно с мен в този басейн, не можа да си спомни, че когато и да е било, басейнът е имал цветни светлини под водата.

Действителност, действителност!

9. АНГЕЛИ И ПЪРВООБРАЗИ

Една от най-големите загадки в целия този случай бе, че някой или някои ми помагаша от време на време в моите преживявания. Възможно е всеки път да са били заедно с мен, без да ги зная. Не ги познавам, нито ми е известно защо ми помагаша.

Сигурно не са били ангели-закрилници, въпреки че някоя по-конвенционално мислеща личност би могла да ги изтълкува и по този начин. Те не винаги се отзоваваха, когато се нуждаех от помощ. Нито пък винаги откликваха на молитвите ми. Душевното страдание и плач понякога ми довеждаха един от тях. По-често ми помагаша, когато не бях молил за помощ или отново – когато не знаех, че съм молил. Подкрепата им бе израз по-скоро на техния избор и преднамереност, отколкото на моя.

Рядко бяха „приятелски настроени”, в смисъла, който ние придаваме на това понятие. Определено чувство на разбиране, познание и целенасоченост в действията им спрямо мен обаче имаше. Не долових намерение да ме наранят и бях изпълнен с упование към тях.

Голяма част от помощта бе фино поднесена. Например „ръцете”, които ме поддържаха нагоре по хълма към дома на д-р Бредшоу, очевидно ми помагаша да постигна това, към което се стремях. Не видях кой ми асистира. Въпреки това, преди да бъда подпомогнат, видях някого. Той седеше като йога, облечен бе с дълга роба и носеше шлем на главата. Това ли бе „помощникът”?

В глава 10 облеченият в роба мъж, с натрапчиво познати очи и лице, който откликна на сърцераздирателната ми молба, когато се опитвах да се отърва от „паразитите”, не обърна никакво внимание на емоционалния ми стрес. Макар че очевидно бе дошъл да помогне. Той се появи в резултат на проблема ми. Не ми предложи успокоителни думи, нито пък направи опит да ме успокои или да върне сигурността ми.

Никога не видях помощника, който ме заведе на посещение при д-р Гордън в Място II. Усетих ръцете му и чух неговия глас, нищо повече. Същото се отнася и за помощника, който една седмица по-късно ми направи забележка, че вече съм пътувал при доктора и няма нужда отново да го правя. Приемането на помощта без въпроси е нещо вродено. Рядко ми се е случвало по това време да се обърна, за да разпозная помощника. Изглеждаше съвсем естествено.

Двамата млади мъже, които ме заведоха в апартамента след сеанса, сякаш много не пасват на тази категория. Определено имах чувството, че са дошли само за изпълнението на дадената задача и нищо повече. Това изважда на показ следващото странно нещо. От всички помощници, чиято самоличност бях успял да идентифицирам, само един разпознах за втори път.

По време на посещението при Егню Бансън в Място II някой ме поддържаше в такава поза, че да го виждам. Усещането за нежни, но здрави ръце от двете ми страни бе много силно. Същите ръце, когато ме завъртяха обратно, за да напусна (както на улицата помагат на слепец), не можеха и да бъдат по-живи. Ето още един пример за отклик от страна на помощниците при изпълнение на мое специфично желание.

Когато се паникьосах, скимтях и казвах молитви, прилепен към онази непревземаема бариера по обратния път към дома, никой не помогна. Когато бях съкрушен и изтормозен от такива крайности, помощ пак не идваше. Когато бивах диво завладяван от ставащото, помощ отново не идваше. Още по-точно, дори и да ми помагаша, аз не знаех за това. Каква бе разликата? Как решаваха кога да ми помогнат и кога да ме оставят сам да се справя. Не знам.

И най-вече, кой скромно ме подкрепи да се върна към физическото, когато се скитах из това сякаш необятно блаженство? За тази помощ не знам дали да съм благодарен или тъжен?

Не зная дали да класифицирам „домакина” (глава 12) като един от тези помощници, макар че той наистина би могъл да е такъв. Той е един от онези, които не бих могъл определено да разпозная, ако имах възможност отново да го срещна. Разликата бе в това, че аз добих впечатление за приятелско чувство от негова страна, но в известна степен той бе по-различен от мен – по-възрастен и образован в друга сфера. Това бе един от малкото случаи, когато изборът бе мой.

Странно, друг път, когато неотклонно съм се нуждаел от помощ, никой не се появяваше. Пример – дивото изживяване, сякаш съм в чуждо физическо тяло (глава 12). Повърхностно погледната, това би могла да бъде и най-сериозната ситуация, изискваща незабавна помощ. Записките ми не показват каквото и да е друго освен отърсване само и единствено чрез моите собствени усилия. И досега няма забележима следа.

Предлагам няколко от многобройните ми съобщения в записките, които могат да илюстрират скрити подробности около помощниците.

14. 9. 1958 г.

Ранна вечер, изтегнал съм се на дивана, вече съм започнал системата от упражнения за релаксация. Моментални високочестотни вибрации. Експериментира се излизане и връщане във физическото. При един от опитите имах затруднение с връщането. Две ръце подхванаха бедрата ми и ме изтърколиха в правилната поза. Благодарих наум, но не разбрах кой бе.

18. 3. 1962 г. Следобед.

Е. В. дойде на гости и двамата решихме да си починем преди вечеря. Бе около пет часът следобед. Легнахме в съседни стаи. Почти веднага след това чух гласове. Звучаха, сякаш Е. В. обсъждаше нещо с другото. В този момент помислих, че го чувам физически да разговаря с някой в хола, отгатък вратата. (Е. В. ме информира, че веднага си е легнал, като преди това не е разговарял с никой и въобще не си спомни събитието.)

След като чух неясния говор, незабавно се издигнах извън тялото си, а гласът започна да говори почти над рамото ми.

– Ако чувстваш, че трябва да знаеш, струва ми се, че трябва да ти кажем.

Казвайки това, някой ме хвана за лакътя и аз тръгнах доброволно. Пътувахме, както изглежда, дълго и накрая спряхме в тъмна стая. Отчетливото ми впечатление бе, че това е или клуб, или общество, или пък някакво централно управление. Отдясно в стаята имаше мълчаливи хора и сякаш знаех, че някъде на горен етаж има и други хора.

Докато стоях и чаках, нещо, прилично на шестнайсетмилиметров прожекционен апарат, бе включено и върху стената забелязах бяла рамка от светлина или пък екран с

доста подобна форма на този в кината. С черен ръкопис върху бял фон се появи следната бележка:

„За чисто физически резултати вземете шест капки химикал в стъклена водна чаша.”

Развълнувах се при Тази гледка и се приближих към прожектора, за да върна картината и да прочета отново бележката, така че да съм сигурен, че правилно съм я прочел. Опипах за копчето за връщане, но не го намирах. (картината по това време бе изчезнала.) Тогава забелязах, че на пода се въргаляше филмова лента и помислих, че съм счупил механизма, докато го опипах. Това ме изнерви и се втурнах обратно към тялото си, за да се предпазя от неприятности. Върнах се лесно.

3. 5. 1960 г. Следобед.

Лежах в пълно съзнание. Вибрациите набираха скорост, но единственото усещане бе горещината. Очите ми бяха затворени. Тъкмо щях да се издигна, когато две ръце поднесоха книга пред затворените ми очи. Книгата бе орфана, многократно разгръщана от всички страни, така че можех да видя, че е книга. После тя бе отворена и аз започнах да чета. Същността на прочетеното бе, че с цел по желание да постигна състоянието, необходимо бе да добия отново чувството за подобно усещане, случвало се в миналото (тоест бе част от спомените ви.) възприех, че това означава да се мисли преди всичко за „усещането”, за подробностите около случая. Имаше няколко илюстрации и постепенно книгата излезе от фокус, докато вибрациите затихваха. Колкото и да се опитвах, не можах да продължа четенето. Накрая се установих във физическото и написах преживяното.

9. 3. 1959 г. Нощ.

Докато лежах в тъмнината със силни вибрации, „виждах” със затворените си очи специалната тъмнина, а тя ставаше по-светла в една точка, като отиващи си облаци. Накрая бял лъч светлина се провря отнякъде над главата ми. (Все още можех да чувам семейните шумове от работата в къщата и напълно съзнавах време и пространство. Бях все още вкъщи и напълно съзнавах всичко.)

Развълнувах се, но реших да не мърдам. В центъра на белия лъч сякаш израсна планински връх, точно там, където той разбута облациите. Събрах смелост и помолих за фундаментален отговор на най-важния ми въпрос. Не знам защо го направих, но ми се струваше, че трябва да го направя. Звучен, дълбок глас – макар и да не бе глас, и сигурно не съзнателната ми мисъл, докато стоях в напрегнато очакване – отговори:

– Наистина ли си сигурен, че искаш да знаеш? – дойде от светлинния лъч.

Отговорих, че съм сигурен.

– Достатъчно силен ли си, за да чуеш правилните отговори? – Имаше слабо извинение и никаква емоция в тона.

Отговорих, че мисля, че съм сигурен. Изчаках и като че мина доста време, преди гласът да заговори отново.

– Попитай баща си да ти открие голямата тайна.

Започнах да разпитвам какво точно означава това. Но някой от семейството шумно се изкачи по стълбите и запали лампата в хола, извън стаята ми. Още с щракването на светлината белият лъч светлина избледня и се стопи независимо от огромните ми усилия да го задържа. Облациите преминаваха от сиво към черно. Когато облациите напълно се разнесоха, отворих очи. Нямаше никакъв преход от „видението”

към спане и към събуждане. Както стана ясно, аз през цялото време бях буден. (Наистина бе преживяване с движение, но не бе класифицирано като извън тялото.)

Оттогава бях изследвал това в две направления. Опитвах се да пресъздам отново преживяването, но без успех. Второ – написах писмо на материалния си баща, който тогава още бе жив и много се интересуваше от събитията. Поставих въпроса, без да откривам източника. Написа ми загадъчен отговор, в който твърдеше, че има поне петдесет тайни и ме молеше да уточня от коя точно се интересувам. И другият „баща” все още ми дължи този отговор.

15. 3. 1959 г. Нощ.

Опитвайки се да продължа, ето какво ми се случи. Още щом легнах и започнах релаксиращата процедура, си повтарях наум думите: „Татко, води ме. Татко, кажи ми голямата тайна.” След няколко минути стана пълно затъмнение и открих, че стоя наред стая с големи процепи между гредите на тавана. Напуснах къщата и пресякох една платформа, която бе до нещо като конвейер (като влак), спрях и се обърнах. Някой ме бе повикал.

Висока, слаба, доста тъмнокожа жена, с дълга права дреха или роба стоеше почти зад гърба ми. Първото ми впечатление бе, че тя е негърка с дребни и равни черти, черна коса и равно подстригани кичури по челото. (От описанието разбрах, че би трябвало да е от Близкия изток или от Египет; но не и ориенталка, поради формата на очите.)

Каза ми, че нещо съм сгрешил или по-скоро изводът е бил направен по неправилен начин. Попитах я какъв е той, а тя отговори, че ще ми покаже. После започнахме да се движим, завихме зад ъгъла на огромна сграда. Влязохме върху голям вътрешен двор, който бе павиран. Спряхме и сякаш наблюдавахме триизмерен, цветен филм. Картината бе с естествена големина.

Група хора стоеше вляво и създаваше впечатлението, че е представител на някаква власт. Вдясно, на двора пред къщата лежеше тъмнокосо момиче на около дванайсет-тринайсет години. Тя по някакъв начин изглеждаше съкрушена или безпомощна. Аз участвах в тази сцена и едновременно с това се намирах в близост до жената и наблюдавах. Можех да виждам всяко действие, което „Аз” на сцената изпълнявах, всяка емоция.

Мъжете от властта казаха, че „Аз” на сцената съм бил длъжен да извърша един доста болезнен за момичето обред. Той („Аз” на сцената) чувстваше, че не трябва да го прави. И момичето му каза да не го извършва. Той се върна обратно при групата от властта, за да се предпази от изпълнение на техните заповеди. Представителите на властта бяха много колебливи по отношение на това мръсно дело, особено ги спираха сълзите на момичето. Те обаче настояваха, че ако той не извърши този обред (религиозен?), съвсем скоро ще пристигнат другите и ще свършат тази работа. Добавиха, че и за момичето ще бъде по-добре, ако той, а не другите, изпълни това.

Съвсем колебливо „Аз” на сцената се обърнах и последвах заповедите им. След няколко минути жената ме изведе от двора и двамата отново застанахме върху платформата. (Загубих контакт с „Аз” на сцената в момента, когато се обърнахме.)

– Сега разбираш ли? – попита тя.

Започнах объркано да твърдя, че не разбирам. Тя ме гледеше, без да отвърща поглед, много тъжно и накрая се отдалечи. Не знаейки как да постъпя, помислих за физическото, пътувах дълго назад и се прибрах. Настаних се в материалното и дълго

време мислих за случилото се. Коя бе тази жена? Каква бе голямата тайна? Като оглеждам историята на моя живот тук, започвам да разбирам.

18. 8. 1961 г. Следобед.

Книгата и ръцете се явиха отново. Този път в кабинета ми. Часът е три следобед. Времето е влажно и вали, ако това има някакво значение. Имам вибрации, но съм в пълно съзнание, буден. Правих неколкократни проверки и изпитания, като си отварях очите и поглеждах към часовника. Времето течеше така, както се чувстваше, че би трябвало да бъде.

И отново онези ръце поставиха книгата пред затворените ми очи. Книгата бе многократно преобръщана, разпокъсана и държана в различни положения, за да се разбере дали схващам, че това е книга. Помислих да направя опит да видя заглавието ѝ в края на книгата и тутакси корицата бе обърната към мен, за да мога да я видя, но или написаното бе твърде дребно, или пък аз бях силно късоглед. Колкото и да се опитвах, не можах да прочета нищо.

Накрая се предадох и книгата бе разгърната, а аз успях да видя две напечатани страници. Отново се опитах да чета, но не бе на фокус. Най-последно предложих наум да уловя само една буква и тогава може би щях да мога да прочета и другото. В отговор една буква изскочи от реда си. Едва я бях видял и тя отлетя. Проверяха и препроверяха внимателно и с голям труд успях да хвана четири думи: „*Събудете нещастни същества чрез...*” Опитах се многократно да прочета повече, но очевидно се концентрирах твърде трудно, така че ставаше съвсем недостижимо. Забелязах огромните бели облаци, движещи се на вълни над главата ми и това ме разсея. Дъждът бе спрял. Небето се изчистваше. Прииска ми се да изляза и да се зария високо в небето, над планини и долини. Щом го помислих, започнах бавно да се издигам навън.

Ръцете затвориха книгата и една съвсем толерантна, добронамерена и приятелска мисъл изплува в съзнанието ми: „И все пак, ако реенето е толкова хубаво, направи го.” Сякаш учителка за момент се е отказала да продължава да поддържа вниманието на дете, което трудно се концентрира.

Зарях се през вратата високо в небето и прекарах чудесно между облаци. Върнах се обратно без инциденти. Когато се настаних във физическото си тяло, облаци наистина си бяха там, точно както ги бях усетил по време на преживяването ми, макар че валеше, когато започвах експеримента.

Някой ден, може би, помощниците ми ще се разкрият и аз подозирам, че отговорът ще бъде изненадващ.

10. ИНТЕЛИГЕНТНИ ЖИВОТНИ

През цялата човешка история съобщенията бяха логични. Има демони, духове, таласъми, гномове и подобни нечовешки същества, висящи около човечеството, за да направят живота нещастен. Дали те са митове? Халюцинации? Веднъж вече сме приели да не зачеркваме темата, преди да сме я изучили подробно. Вероятно всички тези неща водят началото си от фантазията. Въпросът е от кой източник въображението извиква тези същества. Следващите извадки от записките предлагат няколко възможности.

18. 4. 1960 г. Сутрин.

Часът бе около десет и докато лежах на дивана, започнах частичната релаксация. Стаята бе обляна в дневна светлина. Вибрациите започнаха, когато вече за втори път

действия по горния метод. След един миг на „настройване” (с челюстта ми) отворих очи, за да проверя дали вибрациите ще продължат. Продължиха. Все още с отворени физически очи реших да опитам и „се извих навън”, за да проверя какво ли ще се случи със зрението ми. Виждах ясно часовника на стената. Ориентацията ми за време бе нормална. Бях се издигнал на около двайсет сантиметра от физическото, когато с крайчеца на окото си забелязах движение. Близо до тялото ми вървеше тялото на човешки дух. Държейки главата си на една страна и като обърнах очи надясно, можах да видя долната му част. Бе голо мъжко тяло. Високо бе около деветдесет сантиметра, размерите му бяха като на десетгодишно дете, тънки крака, леко окосмяване, неразвити гениталии.

Спокойно – като че всеки ден се случваха такива неща като момче, което се полюшва на любимия си кон, то прехвърли единия си крак през мен и ме яхна. Можах да усетя краката му около кръста си. Малкото му телце бе притиснато към гърба ми. Бях крайно изумен и дори не успях да се уплаша. (Може би и размерите му оказаха някакво влияние!) Зачаках скован. Като си извъртах очите надясно, можах да видя десния му крак, който висеше от тялото ми, на по-малко от шейсет сантиметра разстояние. Приличаше на напълно нормален крак на десетгодишно момче.

Все още се носех из въздуха, вън от физическото, и търпеливо се чудех кой и какво ли бе това. „Той” изглеждаше напълно неосведомен, че аз знаех за присъствието му. Ако пък знаеше, не му пукаше. Усетих, че не желяех да създавам удобства за когото и да е. Не ме интересуваше какъв е той в тази среда, където очевидно се чувстваше далеч повече от мен у дома си. Затова бързо се прибрах във физическото, прекратих вибрациите и започнах да пиша записките.

Не знаех какво бе това. Дадох си сметка, че просто не съм се осмелил да се огледам назад и да „го” видя хубавичко. Сигурно бе, че по форма е хуманоид. Сега като си припомням обаче, не почувствах да притежава човешки интелект. То (той) изглеждаше повече като животно или нещо средно. Почувствах се оскърбен от крайното нахалство, с което той ме приближи и се качи върху гърба ми. Изглеждаше уверен, че няма да бъде открит, може би поради честите му връзки с човешки създания, за които бе оставал невидим. Ако бе халюцинация, бе твърде реално фантазиране – посред бял ден, а и малката стрелка на часовника се движеше плавно, както и съобщението за две усещания.

25. 4. 1960 г.

Около седем и половина в кабинета си започнах процедурата и вибрациите дойдоха скоро след това. Измъкнах се внимателно и усетих нещо да се катери по гърба ми! Спомних си малкия приятел от предишния път и със сигурност нямах никакво желание да ходя някъде, докато той виси на гърба ми. Оставих вибрациите да продължат и си обърнах главата, за да мога да уловя крака му, без да съм сигурен, че нематериалната ми ръка няма да премине през него, Изумих се, че ръката ми все пак докосна нещо! Сякаш това бе плът с нормалната топлина на тялото, но и някак си гумена. Май бе еластична.

Дръпнах я, но колкото повече дърпах, толкова повече тя се удължаваше. Накрая издърпах всичко, което си мислех, че е на гърба ми, освен крака, който, изглежда бе под мен. Издърпах и него и напъхах цялата тази маса от плът на полицата до канапето. (Продължаваше да прилича съвсем на жива.) Май се опитваше отново да се качи върху ми. Трябваше да я държа на разстояние. Стана нещо като борба (без проклетия от негова страна, само едно усилие да се върне обратно върху мен). Малко се паникьосах. Бях извън себе си. Помислих да се опитам да го изгоря с клечка кибрит, да направя

нещо, каквото и да е. Изглежда нямаше начин да му попреча да се качи върху гърба ми, докато не се върнех обратно в материалното си тяло.

Бях обсъждал предишния случай с различни хора и сега се стремях да спазвам разнообразните им съвети. Опитах се да запазя спокойствие, но не бе лесно. Прекръстих се няколко пъти – никакъв ефект. Фанатично повтарях молитвата към Господа, но и това не го постави на мястото му. Заскимтях за помощ.

И тогава, докато се опитвах да се отърва от първото, второ се качи на гърба ми! Държейки едното с ръка, се обърнах и изтръсках другото. Реейки се из въздуха на кабинета с по едно такова нещо във всяка ръка, скимтях за помощ. Успях добре да ги разгледам. Но още не ги бях погледнал и всяко от тях се превърна в чудесно създание, една от двете ми дъщери (психиатрите добре ще си прекарат с този случай)! Изглежда веднага разбрах, че това бе преднамерена преструвка от тяхна страна, за да ми създадат емоционално неудобство и да предизвикат у мен любов към дъщерите ми. Така те искаха да ми попречат да им направя нещо лошо.

В момента, когато разбрах номера, и двете престанаха да се представят за дъщеря ми. В отчаянието си, че не намирам изход, помислих за огън и това сякаш малко помогна. Въпреки това добих впечатлението, че те се зарадваха, че няма да им причиня нищо болезнено. Цял треперех за помощ.

В същия момент забелязах с крайчеца на окото си, че се появява някой. Бързо реших, че това е трети такъв, но определено това си бе мъж. Той просто спря на известно разстояние и погледна какво става с много сериозно изражение на лицето. Можях чудесно да го разгледам. Първо – очите му ми изглеждаха съвсем познати. Напомняха ми за светлия цвят на бащиния ми братовчед. Бяха леко вдлъбнати. Косата бе равно подстригана около главата му. С изключение на кичурите върху челото му той бе почти плешив. Бе облечен в тъмна роба до глезените и не можях да разгледам краката му.

Първата ми реакция бе, че той е дошъл да помогне на „съществата” и това ме изплаши още повече. Все още треперех, когато ни доближи. Бях на колене, с широко разтворени ръце и във всяка една държах малките същества. Мъжът бе твърде сериозен. Той не ми проговори, нито забелязах да поглежда в моята посока. Когато дойде съвсем близо, престанах да се боря, паднах на пода и започнах да се моля за помощ. Все още без да ми обръща внимание, той хвана всяко от двете малки същества, прегърна ги в ръце и погледна надолу към тях. След като ги гушна, те се успокоиха и отпуснаха, като оставиха крайниците си да се влачат.

Благодарих с треперещи устни, приближих се до канапето и се вмъкнах във физическото си тяло, като все още чувствах вибрациите. Седнах физически и се огледах. Стаята бе празна.

След двадесет и четири часова възстановяване от случката имах най-малкото няколко обяснения. Съществува възможността цялата случка да е халюцинация или сън, плод на подсъзнанието. Ако е така, лесно мога да разбера трудностите на параноиците да отделят реалното. Ако пък е символизъм, то е съвсем очевидно. „Създанията” около мен не са нищо повече от мое произведение. Видението, че те са като мои деца, е твърде трудно да бъде разтълкувано по друг начин, освен да покаже, че те са мои. Затова те ми принадлежат и не са нито добри, нито лоши. Все още не ми е известно какво представляват. Дали са отделна част от мен, или са плод на мисълта, който съм създал поради навика си да мисля продължително? Какво да направя заради тях? Чий представител е мъжът в робата? Ще ми трябват повече от двадесет и четири

часа, за да разбере. Независимо от това следващия път, ако има такъв, ще направя усилия да се държа по-спокойно и обективно. По-малко страх и аналитични прояви.

21. 5. 1960 г. Нощ.

Лежах в спалнята абсолютно отпуснат в късна нощ. Вибрациите започнаха случайно и много бързо забелязах един крак, метнат върху тялото ми (нематериалното, предполагам). Усетих малкото тяло, провиснало на гърба ми. Опипах внимателно наоколо (нефизически?) и докоснах малкото гръбче, разположило се върху ми. Хванах нежно малкото рамо (проявих напълно обмислено разбиране) и внимателно вдигнах малкото тяло, като го преместих далеч от моето. Почаках да се върне, за да ме яхне или пък само да ме доближи. Като не исках да изпускам късмета си, се върнах обратно във физическото, раздвижих се и написах всичко.

27. 5. 1960 г. Нощ.

След като се издигнах извън материалното си тяло, отново усетих вече познатото – едно от онези гумени създания на гърба ми. Нито дума, още по-малко някакво действие. Само малкото телце си се клатушкаше на гърба ми. Този път много не се изплаших, за да се добера бавно до нещото. Започнах да го издърпвам и зовях Бог на помощ (по настояване на няколко души, които имаха по-добра теологична подготовка от мен). Съществуването пак се разтягаше, докато го дърпах. Спомних си, че миналия път си бях помислил за огън, който много не ми свърши работа. Този път се опитах да мисля за електричество. Представих си ясно две парчета кабел с високо напрежение. Мислено ги включих към онази част от тялото на създанието, която бях хванал и дърпах. Тутакси масата се сгърчи (като спукан балон), отпусна се и изглеждаше като че ли умира. Щом това стана, нещо прилично на прилеп с писукане мина покрай главата ми и излезе през прозореца. Почувствах, че победих. Обзе ме дълбоко облекчение, върнах се към материалното, отново се съединих с него и седнах (физически).

25. 8. 1960 г. Нощ.

Пак същото пътуване. Тъкмо тръгнах на път, няколко „неща“ се прикрепиха към различни части от тялото ми (нематериалното). Казвам „неща“, защото бе напълно тъмно и не бих могъл да ги видя. Видът им бе почти като на малки рибки, с дължина около двайсет-двайсет и пет сантиметра. Лепнаха се като паразитните рибки „сукалчета“ в океана. Доколкото ми бе възможно, ги издърпах и ги хвърлих далече от мен, но те (или други) веднага се връщаха. Не бяха злонамерени, но създаваха неприятности. За да се отърва, бях принуден да се върна към материалното.

3. 10. 1960 г. Нощ.

Открих нещо ново за „сукалчетата“. Те образуват един пласт. Понякога успявате да преминете през него. Но повечето пъти се движите през него толкова бързо, че не го забелязвате. Сега спрях точно в средата на пласта, докато „рибата“ ме обикаляше на гроздове, привлечена от мен. Вместо да реагирам както по-рано, стоях неподвижно и просто чаках. След малко те се разделиха и се отдалечиха. После нямаше нищо друго, освен тъмнина. Започнах да се движа и те пак се появиха! Спрях, зачаках и те се отдалечиха. Този път започнах бавно да се движа. Една или две се върнаха, но това бе всичко. Насочих се нагоре към други места. Сякаш бях стръв в океан, пълен с риба.

13. 10. 1960 г. Нощ.

Това трябва да се запише, тъй като може по някакъв начин да окаже влияние. Хотелска стая в Дърам. Лежа в леглото в късна нощ, до мен е съпругата ми. Тъкмо щях

да заспя, когато почувствах някого или нещо в стаята. Без да съобразявам в началото какво става, скочих от леглото и се втурнах да защитавам жена си и мен. Веднага бях нападнат от нещо, което не виждах в тъмнината. Бореше се по животински, тоест опитваше се да хапе, драска. Борбата се водеше в трите посоки на стаята. Нищо не виждах в затъмнената стая (дали пък очите ми не са били затворени?) и само чрез инстинктивното насочване успях да го надвия и изгоня през прозореца. Очевидно то не притежаваше никакви човешки или умствени характеристики. Като че си бе животно, дълго към метър и двайсет, с размер на едро куче.

Близко до прозореца, след като го бях изгонил, аз се обърнах и за първи път си дадох сметка, че не съм във физическото. (Ръката ми бе промушена точно през затворения прозорец!) Прелетях до леглото си и там открих под завивките две тела. Доближих се до часовника върху нощното шкафче и светещият циферблат ми показва два и тридесет и пет. Спомням си, че бях съвсем близо до нощното шкафче, полетях наоколо, превъртах се и се „върнах”. Седнах физически. Стаята бе тиха, тъмна и празна. Погледнах часовника върху шкафчето. Бе около два и тридесет и осем.

27. 10. 1960 г. Нощ.

Легнах си уморен, доста късно – към един и половина – и наум взех решение да не „върша” нищо. Тъкмо заспах (никакви съзнателни прегрешения, не съм се отделял от физическото поне видимо, но имах чувството, че съм направил точно това), някой ме нападна. Не можех да персонифицирам, нито пък да го видя. Знаех, че това нещо е злобно и имаше намерение да „вземе” нещо мое. Това обаче означаваше най-напред „да се отърве от мен” (не от физическото ми „Аз”, но от другото „Аз”, което имаше способността да действа независимо от физическото).

Борбата не бе като да отстраняваш животно от пътя си. Бе бой без правила, тих, ожесточено бърз. Другият настойчиво търсеше да проявя някаква слабост. Първоначално не се биех дивашки, защото бях шашардисан. Просто се опитвах да се защитавам. Въпреки това „нещото” сякаш се движеше от нервен център към нервен център. Някои от хващанията и натискът, който ми приложи, бяха мъчителни. Знаех, че ако не отвърщам, ще загубя. Загубата изглеждаше толкова фатална, колкото ако загубех съществуването си. Започнах да се бия по същия начин като него – диво и отчаяно. Противникът знаеше всяко мое слабо място и се възползваше от това. Бихме се, както ми се стори, в продължение на часове. Постепенно започнах да разбирам, че ще загубя. Ясно бе, че това не може да продължи вечно. Успях някак си да разбера, че съм във материалното. Все още биейки се, започнах да насочвам борбата към физическото си тяло. Когато вече бяхме съвсем над него, аз се спуснах „вътре”. Това бе единственият начин да завърша без загуба.

Отворих очите си (физически) и седнах. Стаята бе тиха и празна. Завивките бяха непокътнати, очевидно не бе имало физическо движение. Жена ми спеше до мен, необезпокоявана от нищо. Станах и обиколих стаята, погледнах и в хола. Всичко си бе нормално.

Сигурно е било сън. Ако е било така, бе твърде ясен и нямаше нищо общо с другите ми сънища. (Много време ми бе необходимо, за да разгранича „чистия вид” сънища, които бяха отражение на преживяното през деня напрежение или дълго скривана вътрешна тревога. Тези сънища могат да бъдат оприличени с многократна обратна връзка, или с „палави брътвежи”). Фактът обаче, че в случая стаята бе точното място на действие, и пълният съзнателен контрол върху самото действие отхвърлят предположението, че е било сън.

След около двацет минути на самоуспокоение се върнах в леглото. Имах естествено упоритото желание да се опитам веднага да заспя. Не исках да възпроизвеждам битката. Не знаех начин да се предпазя от това. Опитах единственото, което ми се виждаше възможно. (Алтернативата бе да стоя буден цяла нощ, но бях вече доста изморен.) Лежах и си повтарях: „Съзнанието и тялото ми са открити само за конструктивни сили. В името на Господа и доброто ще заспя нормален здрав сън.” Заспах и се събудих в нормалното време сутринта. Преди да дойде сънят, повторих най-малко двацет пъти израза.

Използването на тази повтаряща се фраза показва сериозното състояние, в което бях изпаднал по това време. Тези, които добре ме познават, могат да открият горното от начина, по който търсех помощ. Истината бе, че няхах алтернатива. Сега, като си спомням, все още не мога да откроя друга възможност, нито пък знам за метод, място, човек, религия (в която да съм сигурен), наркотик или каквото и да е друго в обсега на моето познание, опит или информация, което абсолютно гарантирано ще ме предпази от нападенията на всичките тези неща. Все пак би трябвало да има и нещо друго, вместо „да се бия” при самозащита, и то без да ми е ясно срещу какво се бия. Заработваше същият защитен механизъм, който би задействал, ако животното ви нападне в джунглата посред нощ. И в средата на битката не преставате да търсите начин за борба. Не спирате и да се чудите какво ли ви е нападнало. Биете се, за да се спасите, използвайки всичко, което ви попадне под ръка, в момента на атаката от страна на животното. Биете се отчаяно, без да разсъждавате в момента как, защо и срещу кого водите тази битка. Атакували са ви. Непровокираната атака сама по себе си сякаш показва, че каквото и да ви е нападнало, то не е добро, в противен случай не би ви е нападнало по този начин. Защитата е автоматична, инстинктивна, без никаква друга мисъл, освен за спасението, което се базира на предпоставката, че не е правилно да капитулирате пред някого или нещо, чиито качества (очевидно непредизвиканата атака, сляпо желание да убива) вие презирате.

11. ДАР ИЛИ БРЕМЕ?

В началото на експериментирането започна да се извява един страничен ефект. Не бе дейност извън тялото като такава, но се случваше в състояние на дълбока релаксация, преди всякакво отделяне от физическото. Очевидно трябва да бъде класифицирано като „предварително познание”. „Видението” идваше въпреки волята ми, както си лежах, с успокоено съзнание и възстановено тяло.

Появяваше се съскащ звук, локализиран в предната част на мозъка, и добивах усещането за малка правоъгълна врата, окачена само в единия си край. Долният се люлееше под ъгъл около 45°. При люлеенето се откриваше идеално кръгъл отвор. Веднага след него виждах и предусещах случка или събитие като сън, макар че бях в пълно съзнание и имах чувството за нещо познато. Сънят се появяваше под влиянието на външни фактори. Не можех да окажа никакво въздействие по свое желание. То просто се случваше или бе предизвиквано от някакъв подсъзнателен механизъм.

Първоначално не обърнах особено внимание на феномена, характеризиращ съновидението като освобождаване на материалното от подсъзнанието. Важно събитие силно ме впечатли. Ще го взема направо от записките, защото има голямо значение.

5. 7. 1959 г.

В ранни зори „клапанът” отново се отвори и това, което видях, ми направи впечатление само защото бе твърде живо. Бях аз, тъкмо преди да се кача в търговски

самолет. До вратата на самолета стоеше и чакаше Д. Д., когото познавам от десет години. Качих се в самолета и седнах. Забелязах, че имаше достатъчно свободни места, и бях сигурен, че приятелят ми ще се качи на борда. Отпред, близо до вратата, забелязах група хора, които разговаряха и се присъединиха към млад негър, който току-що се появи на вратата. Бяха много радостни и очевидно им бе приятно, че негърът също ще пътува. Групата се състоеше от двама по-възрастни негри, бял възрастен мъж и младия негър. Като разбраха, че самолетът тръгва всеки момент, те тръгнаха по пътеката, минаха покрай мен и заеха местата си. Наведох се напред, за да видя дали приятелят ми се е качил и узнах, че жената пред мен бе възбудена. Точно преди старта приятелят ми се качи на борда и седна. Тъкмо мислех да стана и да отида при него, когато самолетът започна да се движи и аз седнах отново. Самолетът тръгна по пистата и трябваше да мине дълго време, преди да се издигне. Почувствах леко напрежение. Накрая се отделихме от пистата и се издигнахме ниско над булевардите (ветровити, покрити с паднали листа). Запазихме ниската си позиция, самолетът се издигна още малко.

Чух след малко стюардесата да говори от уредбата на самолета. Тя съобщи, че след няколко минути пилотът ще вземе решение коя от двете посоки да поеме – едната наляво със заобикаляне или втората – „под електрическите кабели”. Изчаках малко и забелязах, че самолетът пресича познато място (ниско над града). Разбрах, преди още стюардесата да го е съобщила, че поемаме курса „под електрическите кабели”. Когато стюардесата го каза, гласът ѝ бе съвсем тих и твърде притеснен. Можех да усетя и у нея известно напрежение.

Гледайки през прозорчето на самолета, забелязах навсякъде пред нас опънати кабели. Като ги наближи, самолетът мина под тях, летейки твърде ниско. Бях ужасен и непрекъснато се вирах напред, за да съзря някакви отвори в междукабелното пространство, откъдето бихме могли да се проврем. Успях да видя края на кабелите над главите ни и после отдолу се появи слънчева светлина. Започнах леко да се успокоявам, защото ми се стори, че ще успеем. В този момент самолетът изведнъж се спусна, насочвайки се към улиците. Щом стана това, нещо от самолета се счупи съвсем близо до мен и аз скочих (или паднах) на улицата от около метър и осемдесет височина. Озърнах се, за да видя къде съм паднал. Самолетът отново набра височина и мина покрай мен. После рязко зави надясно и пое посоката, която бе абсолютно свободна – между две високи сгради. Големи облаци дим отчасти затъмниха катастрофата.

Първата ми реакция след катастрофата бе да благодаря на Бога, че ми изпрати това чудо, което ме спаси. Втората ми мисъл бе, че семейството ми, което знаеше, че съм хванал този самолет, ще се безпокои за мен и аз съм длъжен да им се обадя. Третата бе, че трябва бързо да откроя катастрофирания самолет, за да се опитам да помогна на другите, макар да знаех, че може би е безполезно. Станах и тръгнах към него и като приближих, видях пламъци през облаците дим. Пилотът (облечен в кожено яке и шапка) ме видя и доста троснато попита откъде-накъде точно аз съм избран да бъда спасен измежду всичките му пътници. И аз си зададох същия въпрос. Тогава клапанът се затвори.

24. 7. 1959 г.

Тъкмо тръгвам за може би първото ни самолетно пътешествие. То ще бъде до Южна Каролина. При мисълта за пътуването нещо ме разтърси. Това ме принуди да спра да мисля. Винаги, когато пътувам със самолет, изпитвам леко неразположение, а вярвам, че се случва с всеки. Не мислех, че нещо ще се случи по време на пътуването до Южна Каролина, но може и грешно да съм изтълкувал. Все пак какво щях да правя,

ако подобен инцидент ми се случеше в началото на тези три пътешествия – точен паралел с инцидента от 5. 7. 1959 г.! Щях ли отново да слеза от самолета? Беше ли възможно да разчупя шаблона? Моите писания твърдят, че ще оцелея. Но в този случай оцеляването може би означава преход чрез смърт. Или разглеждам смъртта не като смърт, а че продължавам да „съм жив”. Съвсем честно, не зная какво ще направя. Ето защо – към всички, които ме обичат, а аз се надявам, че те не са малко, в случай че има такъв инцидент и точното тълкуване означава, че аз преживявам преход към смъртта, моля ви, не страдайте за мен. Защото съвсем честно и дълбоко вярвам, че това е само един преход. Колкото и да съжалявам за многото неща, които повече не бих могъл да извърша тук, това е повече страдание, силна носталгия, един вид огромен копнеж, че съм се опитвал да ги направя по доста несръчен начин. Но убеден съм, те отново ще станат актуални, ако си отида „У ДОМА”. Повече от всякога съм уверен, че материалното тяло не е нищо друго, освен една полезна машина за моето „Аз”. Ето защо, след като вече „Аз” съм си тръгнал, тялото не би означавало нищо. Нито в гроба, нито в гробницата тялото има някакво значение. „Аз” не съм там.

Още повече – поради моя интерес, ако някакво такова събитие се случи, моето „Аз” ще се опита да установи връзка с онези, които също толкова са заинтересувани. (Какво би могло да попречи? И то е една сигурна възможност. Вероятно е също „другото място” да е на по-висш „стадий” и да ми предложи не точно същите въпроси като тук, а някои по-важни неща там.) Не зная и не мога да обещаая.

То ни най-малко няма да е болезнено и освен това може би в тези дни аз съм свръхчувствителен, но просто искам да го имам записано. Така че ако все пак се случи, другите да бъдат поне малко осведомени. Нямам желание да стане това, не чувствам, че съм „готов” и мисълта, че трябва да премина през него, ме кара да бъда съзерцателен и трезвен. Въпреки че най-малкото съм готов за него.

23. 10. 1959 г.

Написаното тук е дванадесет седмици след предишното. Четири от тях прекарах в болница, останалите – за възстановяване вкъщи.

Но нека започна от самото начало. Предишните записки ме завариха ангажиран с нещо, което изглежда бе проблем с поличбата и определението на оживяването. В сравнение със „съня” ето тук как действа.

Познание 1: Започнах пътуването, както бях отбелязал, до Южна Каролина. Първият сигнал за нещо сходно дойде, когато се качих в автобуса, който взема пътниците от летищния терминал в Ню Йорк и ги отвежда до летището в Нюарк. Влязох и седнах вдясно на втората седалка отпред. Както си седях, бях обзет от чувство за нещо познато. Това бе положението ми по отношение на входната врата, както и начинът на разположение на парапета на вратата и екрана на вратата. Щом напълно разпознах това „взаимно разположение”, застанах нащрек. Бях го разтълкувал в „предварителното познание” за самолета. Не бе самолетът, бе рейсът за летището.

Познание 2: Четирима мъже се качиха в автобуса, тримата в тъмни костюми, единият в светъл. Те се смееха и се шегуваха. (върнете се към предишното тълкуване – точно преди като „негър и бял”.)

Познание 3: Една жена седна точно пред мен. Почувства се доста неудобно и се ядоса. Въпреки че не бе заради мен, а заради носача, който влачеше един от пакетите й отвън.

Познание 4: Впечатлението за моя приятел Д. Д., който изчака последния момент, за да се качи. Погледнах навън, където шофьорът на автобуса чакаше близо до вратата за някои закъснели пътници, които биха се появили в последната минута. Лицето и тялото му веднага ми напомниха за приятеля ми, все едно че бяха братя. Скоро ще пристигне и фотографското доказателство за това. (Съзнанието, когато не може да идентифицира правилно, се хваща за най-близкото до него нещо от преживяванията на паметта.) После той се качи, затвори вратата, бе последният, който влезе, и се плъзна на шофьорската седалка, която бе почти право срещу мен.

Познание 5: Като хвана обиколния път за Джърси, автобусът „летеше ниско и бавно“. Така поне бихте могли да си го представите, ако сравните движението с летенето на самолет. Обиколният път минава над повечето улици и кръстовища в предградията. Като погледнах към разкопаните улици и неравни булеварди, над които се движехме, моментното чувство за познатото и разпознаването се появи отново. Само че не бе самолетът (собственото ми тълкуване), а автобусът.

Познание 6: На летището бях съвсем нащрек заради предишните знаци. Имаше закъснение в пристигането на самолета, затова чаках във фойето. Щом седнах на седалката, чух женски глас да говори за струпването на големи маси хора от изток и запад към компанията „Пан Американ“. Фалшивият тон на звука отново ми се стори съвсем познат (изток – запад, ляво – дясно).

Познание 7: Когато самолетът накрая се напълни, веднага започнах да се двоумя дали да летя с него. Не от страх, а поради несигурност за какво „оцеляване“ ставаше дума. Накрая прецених, че то бе неминуемо и ако изчакам втория полет, само би продължило случката. Качих се на борда и започнахме да се движим по пистата за отлитане. Тогава стюардесата обяви по вътрешната уредба, че ще летим на височина две хиляди метра. Това потвърди ниския курс на летене. Най-после полетяхме и веднага се натъкнахме на светкавична буря с прекалено много светкавици. Това потвърди впечатлението ми за минаване под електрическите кабели. Дълго не успях да си обясня този символ.

По средата на бурята пилотът реши да смени направлението и се измъкнахме от бурята, като кацнахме без инциденти в Северна Каролина. (Тази промяна не бе обявена от стюардесата.) След кацането реших, че съм направил грешно тълкуване на катастрофата, и мигновено забравих за всичко това.

Четири дни по-късно, в средата на тих, приятелски разговор в един кабинет, получих нещо, което по-късно бе диагностицирано като сърдечен удар (запушване на кръвоносен съд), и бях приет в болница. Не вярвах, че е сърдечен удар, и дори нямах идея за това, докато не ми го казаха след сериозни изследвания, включително и електрокардиограма. Необходимо бе да ме убеждават доста и имаше причина. При всяко медицинско изследване, което някога ми е било правено, включително и двете през последните седмици, извършени от лекари на застрахователното дружество, сърцето ми определено бе преслушвано много внимателно със стетоскоп и заключението винаги бе: „Не трябва никога да се тревожите за сърцето си“ и „Нещото, от което няма да умрете, е сърцето.“ Съзнанието ми бе напълно настроено против тази възможност. Изглежда трудно бих могъл съзнателно да възприема такова предварително заключение. Сърдечният удар ми струваше невъзможен. Затова мозъкът ми бе избрал катастрофа, която бе възможна според паметта ми, тоест самолетна катастрофа. (Паметта избира най-близкото подобно.) По този начин сърдечният удар се бе изявил под формата на самолетна катастрофа, което бе приемливо като една възможност.

Четирите седмици в болницата бяха улеснени от прилагането на сугестивна терапия, записана върху магнетофонна лента. Тя правеше чудеса с моя дух и сякаш ускоряваше възстановяването ми. В болницата не ми се случиха преживявания от психическо естество, което накрая отдадох на успокоителните, които ми даваха всеки три часа. В домашна обстановка възстановяването ми следваше стандартна процедура и до днес не са се появили обезпокоителни симптоми.

Не е необходимо да споделям, че оттогава съвсем целенасочено наблюдавах кога „клапанът“ ще се отвори пак. Всеки път, когато видението се появеше, то съвсем точно съвпадаше със събития, които се случваха дни, месеци или години по-късно.

Примери за подобни събития включват визуално описание на интериора на къща заедно с боята по стените и обзавеждането, която беше избрана от жена ми за нас в един южен град. Веднага го познах и бе идентично с описанието, направено в записките две години по-рано. Най-необикновеното бе, че по времето на предварителното познание ние няхахме никакви планове или намерения да се преместим на юг.

Друг пример бе, че пет минути преди започването на предаване на записана програма клапанът се отвори и аз „видях“, че лентата напълно се скъса, а макарата ѝ се въртеше диво. След около десет минути, по време на предаването, лентата наистина се скъса. Никога по-рано по време на предаване такова скъсване не бе ставало, затова тази случка не бе обикновена. Още повече, аз сам бях монтирал всички части и знаех, че те са здраво свързани. Скъсването бе причинено от монтажна част, направена от някой друг, който бе използвал преди това лентата.

Трети пример: В кабинета ми клапанът се отвори, за да открие червен светлинен надпис с думите „Налягане на маслото“. Един час по-късно, както си шофирах почти нова кола, червената сигнална светлина „Налягане на маслото“ светна. Това отново не бе подсъзнателна тревога. Колата бе изминала по-малко от осемстотин километра, откакто бе купена и току-що бе минала на преглед. При новите коли има теч на масло и това е нещо, за което никой не се безпокои.

Имаше още осемнадесет такива случая и всички те бяха лични инциденти с различна степен на риск, предварително видени чрез клапана и по-късно случващи се точно по начина, както е било забелязано. Това позволяваше да се правят съвсем дребни грешки при тълкуването.

До днес формулата за последователността вече е установена:

H (Hissing Sound) + V (Valve-opening sensation) = F (Future event vision)

H – Съскащ звук, V – клапан, отварящ усещането, F видение за бъдещо събитие.

С предпоставката, че тази формула е приложена и доказана двайсет и два пъти, какво да кажем за останалите случаи, отбелязани в записките, където F – видението за бъдещото събитие, все още не бе дошло? Без повече да коментирам, ще ви предложа няколко случая, където формулата не бе доказана, както в тази бележка.

3. 11. 1961 г.

Свистене на въздух/клапан: Стоя съвсем сам вкъщи. Небето почти изцяло е ясно, с малки, разкъсани облачета от север. Виждам група самолети да се появява точно над облаците. Те се приближават и забелязвам, че не са типични самолети или ракети. Не приличат на никои от самолетите, които познавам. Не се виждат крила и всяка машина е с гигантски размери, напречно – около деветстотин метра. Всяка е оформена като

връх на стрела, има формата на буквата V. Но корпусът им не прилича въобще на известните ни самолети. Формата на буквата V не е подемна повърхност, но приютява пътниците върху две или три палуби. Те се движат величествено над мен и аз чувствам, че изтръпвам от благоговение пред могъщата сила, която представляват. В същото време изпитвам и страх, защото по някаква причина усещам, че те не са дело на човешка ръка.

20. 10. 1962 г.

Свистене на въздух/вентил: Заедно с други хора съм на една улица в покрайнините. Поглеждайки нагоре, забелязвам нещо като самолети през една голяма пролука в облаците. Заглеждам се по-внимателно и си давам сметка, че в никакъв случай не приличат на тези, видени от мен досега. Очевидно бяха задвижвани от нещо по-различно от витло или реактивна сила. (впечатлението идва от уникалната форма на ракета, но не химическа.) Три от самолетите се гмурнаха ниско надолу, за да направят обратен завой, и успях да забележа, че отстрани са черни и имат квадратни бели прозорчета. За крила и дума не можеше да става. И трите преминаха доста ниско над една близка до мен улица. Къщите и сградите рухнаха, но не от бомби, а от нещо, което самите машини излъчиха. За безопасност всички ние се хвърлихме към най-близката яма.

12. 6. 1963 г.

Свистене на въздух/вентил: Семейството ми и аз попаднахме в ситуация, когато всички жители на града, където живеехме, се опитваха да го напуснат. Нямаше бензин, електричеството бе изключено. Между всички витаеше силното чувство за опасност. Сякаш причината не бе в атомна война, нито пък се дължеше на радиоактивно замърсяване. Витаеше чувство за смърт и разруха на цивилизацията. Доколкото знаехме, то се дължеше на нещо, случило се в един миг, извън способността на човека да контролира явленията.

11. 4. 1964 г.

Свистене на въздух/вентил: Семейството ми и аз се намираме в огромен град, където се знае, че съществува огромна опасност. Всеки се опитва да напусне. Напускам нещо като апартамент, за да потърся за всички ни някакъв изход. По улиците цари смут и паника. Задръстени са от струпани коли като гигантски мравуняк, който е бил разтурен.

Има твърде много такива преживявания – лични, общи, специфични, местни, световни. Само времето ще донесе потвърждение. Надявам се, че някои от тях са халюцинации.

12. КРЪГЛИ ОТВОРИ И КВАДРАТНИ ЗАПУШАЛКИ

Между многото случили се мистерии има няколко, които се отличават като очевидно безпричинни, макар и дълбоко мъдри. Единствената ми надежда е, че други, по-философски или технически настроени хора, ще могат да открият в тях цел и смисъл, които за мен останаха незабелязани.

Ето и някои от тях, които сякаш не изглежда да са от Място II и III.

23. 8. 1963 г. Вечер.

Легнах за кратка дрямка, а не за някаква нематериална дейност, в седем и седемнайсет, в кабинета, на канапето. В момента, когато се изтегнах в хоризонтално

положение и затворих очи, стана огромна беззвучна експлозия. Времето не бе спряло. Това се случи около две секунди след като си затворих очите. Взривната вълна ме запокити през цялата стая срещу стената на отсрещния ъгъл, където се изхлузих на пода. Първата ми мисъл бе, че наистина в къщата е станала експлозия, тъй като стенните абажури над главата ми сякаш заблещукаха и започнаха да изхвърлят сини светкавици, а самите проводници се стопиха. (Осветлението бе загасено, когато си легнах, стаята – полутъмна.) Стори ми се, че някаква мощна електрическа верига за момент се е включила на мястото на кабелите. Имах разтърсване като от електрошок. (Не приличаше на вибрациите, които толкова много пъти съм споменавал.) Огледах се из стаята. Физическото ми тяло все още лежеше отпуснато на канапето. Можех да го видя изцяло.

Точно тогава допуснах съвсем сериозно друга възможност. Може би това бе смъртта, истинската смърт, а не типичното преживяване извън тялото. Ситуацията бе толкова необикновена! Вероятно бях умрял, сърцето ми бе спряло. Все още бях малко объркан от експлозията, но нито бях уплашен, нито пък паникьосан. Ако това бе смъртта, нека така да бъде.

Лежах известно време в ъгъла, опитвайки се да се окопая. Опипах около себе си и ми се стори, че напипвам килима, но не бях сигурен. Най-малкото – нещо под мен бе твърдо. След това реших, че бих могъл да опитам връщане към материалното, дори и да се проваля. Нищо няма да загубя от опита.

С голямо усилие на волята успях да се издигна нагоре и прелетях до канапето, след което се снижих. Бях силно изкълчен и се върнах към физическото си тяло само наполовина. Почувствах това полусгърчено и полупромушено състояние точно като при пъхане в тясна ръкавица – свивам и отпускам пръсти. След миг бях отново „цял“.

Седнах физически и запалих светлината. Всичко изглеждаше нормално, къщата бе тиха, тялото ми бе също нормално, освен че бях покрит с гъши пух. Бях толкова разтърсен от преживяването, а и все още не знам какво го бе причинило и защо. Дали това бе експлозия от нематериална категория? Вътре в мен ли бе станало или бе резултат от някаква външна сила? Като си спомням, ми се струва, че нямаше нищо необикновено в моето физическо, емоционално и психическо състояние, което да го предизвика по това време. В анализите на най-добрите спомени за мига на експлозията сякаш някакъв директен лъч бе преминал през стаята и тъкмо щеше да ме залови безучастно по своя път, ефектът от което бе да ме „издуха“ от физическото. Следвайки тази мисъл, добих впечатлението, че лъчът бе произведен от някакво опитно устройство, което бе недобре усъвършенствано от изследователите, които му правеха изпитания, тоест не всички ефекти им бяха известни. То възбужда спомена, който има нещо общо с преживяването, свързано с устройството, работещо по три начина.

5. 5. 1959 г. Следобед.

Днес научих за едно странно устройство, което може да работи по три начина. Около пет часа реших да се опитам да съставя формулата за състоянието (1-20/LQ). Легнах на леглото, замислих се за диаграмата на силовото поле, после започнах броенето до двайсет. Сякаш не постигах никакъв резултат и тогава си обърнах главата. Очите ми бяха отворени и погледнах към слънцето зад прозореца (денят бе слънчев, а прозорецът бе обърнат на запад.) Незабавно започнаха вибрациите, затворих очи и се облегнах назад. Вибрациите бяха като леко пощипване по тила ми. Започнах процедурата с движението на челюстта и те сякаш ставаха по-силни или пък по-слаби в зависимост от позата ми, както се очакваше. Най-накрая успях да определя пиковата позиция за настройване на челюстта (само по този начин мога да го изразя).

Вибрациите бяха твърде силни в главата ми, даже бих казал, малко прекалено силни. „Придвижих“ ги надолу към гръдния ми кош. После правих опити да ги местя към различни части на моето тяло, тоест правех ги по-силни в определена част. Всеки път, когато преминавах през долната дясна част, започвах да усещам горещина или в черния дроб, или в бъбрека, или в долната дясна част на дебелото черво (чуждо тяло или химическо вещество имаше там?). Това се бе случвало и преди, въпреки че не помня да съм го споменавал. Наум „пожелях“ да се извия и се издигнах. Някаква мигновена мисъл трябва да бе изскочила, защото веднага се превъртах във въздуха и се гмурнах към пода. За момент чух да свири оркестър (приличаше на търсене на радиостанция), после се намерих да стоя пред една недовършена къща. Прозорците още не бяха монтирани, а на пода се въргаляха материали и стърготини. Пейзажът, който се виждаше навън, бе на провинциална среда. Очевидно къщата бе от едната страна на хълм, гледайки надолу към малка долина, а от другата – към по-нисък хълм.

Погледнах надолу и на пода видях един апарат, дълъг около 45 сантиметра. Изглеждаше като да бе оставен там временно, докато техникът „се върне от обяд“. Вдигнах с любопитство устройството, тъй като никога преди не бях виждал такова нещо. Приличаше на прът с три приспособления, прикрепени към него. Повъртах пръта, разглеждайки го, и го насочих непреднамерено към един човек, който стоеше във вътрешен двор пред прозореца. Не бях го забелязал преди това. Нищо не се случи и тогава мъжът се обърна и ме погледна. За миг изчезна от погледа ми, после влезе през входа, който се намираще вдясно, и се приближи към мястото, където стоях. Той се смееше и според най-добрите ми спомени изглеждаше абсолютно нормален. Като видя уреда в ръцете ми, той кимна в знак, че иска да ми покаже как работи. Като посочи тръбата (цилиндър с отворени краища) в предната му част, той ми показа как да „се целя“. Трябваше да движа напред или назад тръбата или цилиндъра. Към мен се получаваше широк лъч, а в обратна посока – тесен.

После той ми каза да насоча устройството към друг прозорец, където друг един мъж разговаряше спокойно с някого, който беше извън обсега на нашия поглед. Той ми каза да бутна цилиндъра напред, за да получа тесен лъч. Направих каквото ми каза и насочих уреда към втория мъж навън, точно както бихте си послужили с пушка. Нищо не видях – нито лъч, нито пък светлина, което да се излъчи от уреда. Въпреки това мъжът, който бе вън от прозореца, мигновено се свлече в стола си, като че бе умрял. Обърнах се към домакина си, уплашен и разтревожен, че бях убил непреднамерено човек отвън. Той се усмихна и ми каза да насоча отново уреда към човека в безсъзнание (?) навън, като този път дръпна назад фокусиращото устройство, за да възпроизведе широк лъч. Направих каквото ми бе казано. Мъжът в безсъзнание седна и продължи разговора, сякаш нищо не се бе случило.

Домакинът ми ме отведе навън. Попитах другия мъж дали не е почувствал нещо. Той спря разговора си, погледна ме доста озадачен и отговори, че не е. Попитах дали не помни да е заспивал или припадал. Отговорът отново бе отрицателен. Човекът се отдалечи и продължи да разговаря.

Мъжът, който бе мой домакин, ме погледна и се усмихна. После ме заведе до другия край на къщата, който гледаше към долината. Той ме увери, че ще ми покаже друго нещо, което уредът може да прави. Посочи ми нещо в далечината. На около триста метра по склона на хълма гореше буен огън, а димът му се виеше към небето. Каза ми да използвам тесния лъч, като се целя към огъня. Направих го и огънят моментално загасна. Пламъкът бе потушен, като от внезапно духване. Пушекът остана за момент, а после и той изчезна.

Бях много развълнуван от този апарат и помолих моя домакин да ми го опише. Направи го с удоволствие. Състоеше се от три части. Цилиндърът бе фокусиращото устройство, а това вече бях разбрал. В средата имаше спираловидна бобина, която бе източникът на енергия. Зад него имаше три пластини като шпилки (приличаха на онези в токоизправителя). Те нямаха важно значение, а се използваша като екран за предпазване на този, който стреля. Мъжът натисна с палец пластинките и те се огънаха, показвайки, че са еластични. Попита ме дали съм сигурен, че съм разбрал. Отговорих, че работата ми прилича на огромен триод (първото нещо, за което можах да се сетя). Той кимна с глава възбудено и отговори: „Да, триод е!”

Усещайки, че трябва да си тръгна, аз му благодарих за цялата информация. Каза, че ще ме срещне отново (не помня къде). Умът ми очевидно е разпознал мястото и потвърдих, че ще се видим в Кадена Ейзъл. (Това бе следствие от посещението ми в Южна Америка и изглеждаше съвсем естествено да кажа това, което се опитвах всъщност да кажа – синя верига.) Домакинът ми започна да кима утвърдително, след това ме погледна с втрещен, неразбиращ поглед и аз разбрах, че впечатлението ми бе вярно, но той не бе разбрал испанския термин.

После се върнах в това, което приличаше на незавършена стая, и „излетях” нагоре с удължен скок. Изкачих се два или три етажа и спрях. Мястото приличаше на моя кабинет, но бе празно. Нямаше никакви мебели, нямаше го и канапето, прахът на пода и по прозорците – но липсваше и физическото ми тяло. Разбрах, че това не бе правилното „място” (време?). Там, където желях да бъда, бе още „по-нагоре”. Стартирах отново движението си нагоре през тавана. След осем или десет етажа се появих в това, което наистина бе моят офис. Вмъкнах се във физическото си тяло (имах малки трудности с едната ръка), след това се настаних изцяло.

Седнах и отворих очи. Часовникът показваше, че съм отсъствал час и пет минути. Скицирах апарата и записах тези бележки. Устройство, което приспиваше хора, събуждаше ги и гасеше огън. Някой ден ще се опитам да направя този апарат.

11. 3. 1961 г. Нощ.

... И си мислех, че мога по нормален начин да се върна към физическото. Отворих очи и видях, че съм в непознато легло. Непознатата жена стоеше до леглото. Тя се усмихна, когато видя, че съм буден. Зад нея стоеше по-възрастна жена. Изразиха голямата си радост, че най-накрая съм дошъл на себе си. Дълго време съм боледувал, но вече всичко щяло да бъде наред. Помогнаха ми да стана от леглото и ме облякоха в нещо като роба (приличаше на пижама, а техните дрехи ми изглеждаха нормални), а аз бях сигурен, че не съм този, за когото ме мислят. Опитах се да им го кажа, но само ги разсмях и сякаш мислеха, че все още не съм съвсем в ред. Попитах кой ден беше, но те само се усмихваха с разбиране. Изглежда искаха да ми покажат, че аз не съм все още достатъчно ориентиран (аз наистина не бях!). Щях да поискам календар, но реших, че е по-добре просто да разбера коя е годината. Попитах по-младата жена, която вероятно бе съпругата ми (или съпругата на тялото), а тя отговори, че е 1924-а, според гръцкия метод за изчисление на времето.

Сигурен бях, че повече не мога да остана, и въпреки че те силно ми се противопоставиха, излязох през вратата на чист въздух. Стоях там и правех опит да се издигна и наистина добих усещането, че се движа нагоре, много високо. Опитах да се измъкна, но те здраво ме държаха. Нищо не стана и аз започнах да се тревожа. Знаех, че съм на погрешно място. Тогава си спомних номера с дишането и започнах да дишам с напълно затворена уста. Започнах бавно да се издигам над сградата, която имаше формата на буквата U, като все още ги чувствах как се мъчат да ме спрат и да ме върнат

обратно. Дишах усилено и бързо и ускорявах движението си, докато достигнах до познатата ми синева наоколо. Изведнъж спрях. Бях високо във въздуха над провинциален ландшафт, осеян с къщи. Приличаше ми на позната околност. Стори ми се, че видях нашата къща и сградите между пътя и реката. Спуснах се към къщата и в следващия миг вече се бях слял с физическото. Изправих се седнал в леглото, отново цял, и се огледах с благодарност. Бях на точното място!

17. 8. 1960 г. Нощ.

Това бе неправилен опит за подценяване с непредвидим край. Тръгнах по пътя на процедурата на формулата 1-20/LQ в около 23 часа вечерта, в спалнята. Излязох с мисълта да посетя Ендрю Бансън и започнах пътуване от типа „шибан от вятъра”. Но почти веднага се върнах във физическото, или поне така си мислех. Не лежах в леглото, а стоях прав. Стаята не беше моята. Един огромен широкоплещест мъж ме съпровождаше отляво. Бе доста по-висок от мен, а раменете му сякаш блестяха. Отдясно ме държеше едно момиче. Те насила ме накараха да обикалям стаята, но походката ми бе доста затруднена. Ето защо те почти ме носеха под мишниците. Чух ги да коментират ръцете ми. Имало нещо нередно или необикновено в тях. Те бяха приятелски настроени, но аз със сигурност знаех, че не бях на правилното място! Вдигнах глава и за щастие успях да се протегна и да се изстрелям далеч от всичко това, каквото и да бе то, и какъвто и да бях аз. След малко се съединих отново с физическото си тяло. Огледах се внимателно (физически), преди да започна да се движа. Бях обратно в моето си материално тяло, в моята собствена спалня. Мина доста време, преди да се обърна и заспя!

23. 11. 1960 г. Нощ.

Това бе най-необикновеното и живо преживяване. Не знам дали искам повече да ми се случват такива. Легнах си много уморен към два през нощта. Вибрациите се появиха мигновено без предварителни индикации. Реших вместо да почивам, „да направя нещо”. (А може би то също бе почивка.) След като лесно излязох във физическото, посетих в продължение на къс период няколко места. Понеже си спомних за необходимостта от почивка, реших да се опитам да се върна към физическото. Помислих за тялото си, което лежеше в леглото, и почти веднага се озовах там. Но бързо си дадох сметка, че нещо не бе в ред. Върху краката ми имаше някакъв уред, приличен на кутия, очевидно за да задържа завивката върху тях. В стаята имаше двама души – мъж и жена, облечени в бяло, които разбрах, че са болногледачи. Те разговаряха тихо наблизо до леглото.

Първата ми мисъл бе, че се е случило нещо лошо. Жена ми ме е намерила в състояние на кома и веднага ме е отвела в болница. Болногледачката, стерилната атмосфера на стаята и леглото, всичко поддържаше тази моя мисъл. И все пак още нещо не достигаше.

След миг разговорът спря и медицинската сестра излезе от стаята. Мъжът се доближи до леглото. Паникьосах се, защото не знаех какво ще ми направи. Страхът ми се засили още повече, когато той се наведе над леглото и внимателно, но много здраво хвана двете ми ръце за бицепсите. Погледна ме с изпъкнали, блестящи очи. Най-лошото от всичко бе, че отчаяно се опитвах да се раздвижа, но не можех. Сякаш всеки мускул на тялото ми бе парализиран. Вътрешно се сгърчих в паника, опитвайки се да се отдръпна, когато той приближи лицето си до моето.

Но за най-голямо мое учудване той се наведе съвсем и ме целуна по двете бузи, а аз всъщност усетих допира на бакенбарди. В очите му блестяха сълзи. После той се изправи, освободи ръцете ми и бавно излезе от стаята.

Независимо от ужаса разбрах, че не жена ми ме бе завела в болница, че мъжът бе съвсем непознат и аз се намирах отново на грешно място. Трябваше да направя нещо, но всичката воля, която успях да събера, не постигна ефект. Съвсем бавно започнах да долавям съскане в главата си. Приличаше много на силна буря или свистене на въздух. Посредством едно съвсем смътно познание се концентрирах върху свистенето и го принудих да пулсира, тоест модулирах го да бъде както тихо, така и силно. Ускорявах пулсациите и след малко то се превърна във вибрация от висок порядък. После бавно се опитах да се издигна и успях. Веднага обаче се съединих с друго физическо тяло.

Този път бях предпазлив. Опирах леглото. Дочух познати шумове вън от стаята. Спалнята бе тъмна, когато отворих очи. Внимателно докоснах мястото, където трябваше да бъде лампата. Там си беше. Светнах и въздъхнах с огромно облекчение. Бях се върнал.

7. 6. 1963 г. Нощ.

След известно време отново започнах да напускам физическото си тяло. Вън от къщи срещнах една жена, която също „летеше”. Тя ми напомни, че ще закъснеем с връщането (къде, не знаех) и е възможно да имаме неприятности с прибирането. Стигнахме до нещо, което приличаше на голямо учреждение (болница?) и необезпокоявани преминахме право през вратата, без да я отваряме, очевидно за да се предпазим от портиера, който чакаше (недобрата проверка или късното информирание биха му донесли наказание). Вътре се разделихме. Моментално един мъж каза, че ще се погрижи за мен, затова да го почакам във втория кабинет вдясно. Направих каквото ми каза, въпреки че се обърках за кой точно кабинет ставаше дума. Във всеки от тях имаше по няколко души, които бяха потънали в разговор, и аз останах незабелязан. Почаках все пак във втория и накрая мъжът влезе, прегледа ме и заяви, че се нуждая от лечение. Обясни ми, че дозата на лекарството, което ще ми дават, трябва да нарасне до 1500 кубически сантиметра, а после да се намалява постепенно към нормалното (каквото и да означаваше това). Попитах го защо е необходимо лечението. Отговори ми, че вселената (или човечеството) могат да се развиват и усъвършенстват. Отново попитах защо (имах предвид защо има нужда от усъвършенстване), но той не отговори. Бях някак притеснен от идеята да бъда лекуван. Но малко след това усетих необходимостта да се върна към физическото и го сторих без затруднение.

13. 7. 1961 г. Следобед – нощ.

На път за Кейп Код пристигнах в Хайанис, донякъде уморен. Следобед легнах да почина. По време на релаксирането се случи обикновеният процес на излизане извън тялото. Открих, че летя ниско над задния двор на къща, близо до гараж. Имаше куче – огромна немска овчарка. Когато ме забеляза, започна възбудено да лае. Един мъж се появи зад ъгъла на къщата (дясната страна, като си обърнат към фасадата), вдигна пушка и я насочи към мен. Моментално си отидох, преди да съм си дал сметка, че може би куршумите не биха ме наранили. Върнах се, легнах и помислих, че всичко е свършено. Надали бих могъл да си спомня нещо повече от това, че мъжът изглеждаше много висок.

Същата вечер, след като си легнах, бученето в главата се появи отново и аз се отделих от тялото си. Тъкмо си летях над някакви къщи и се чудех какво да правя, когато високият мъж се появи току пред мен (същият от следобеда) и ме спря просто

защото се бяхме срещнали. У мен остана впечатлението за една спокойна сила. Попита ме защо съм искал да видя президента. Отначало се зачудих, защото въобще не съм изпитвал и най-малкото желание да видя Айзенхауер (в моето съзнание това бе представата за президента), но ми се пръкна идеята за план за помирение. Казах го на високия мъж. Попита ме как „те биха могли да са сигурни в моята лоялност към Съединените щати.” Все още сконфузен, казах, че най-точна информация за мен има във Вашингтон. След малко той каза, че точно сега няма да мога да се срещна с президента. Отстъпих в името на съгласието и се върнах. Лежейки в леглото и премисляйки отново всичко, за пръв път установих, че Айзенхауер вече не бе президент, разбира се. Изведнъж получих твърдото убеждение, че Кенеди има психически бодигард (или по-точно майндгард – пазител на мозъка му). Разбрах, че по всяка вероятност Кенеди също ще бъде в Хайанис през уикенда. Станах, слязох във фойето и взех първия местен вестник, който ми попадна. Там на първа страница имаше статия по повод пристигането на Кенеди в Хайанис същия следобед. (Не бях виждал никакъв вестник от два дни.)

Това са примери за много „случаи”, които не се поддават на класифициране, особено в условията на обикновените ежедневни сънища. Възможно е всеки един от тях да не е нищо друго, освен фрагмент от житейска стенопис и някой ден тя ще може да се види изцяло. Надявам се човек да не трябва „да умре”, за да придобие цялостната гледка.

13. ВТОРОТО ТЯЛО

Най-важната проверка за съществуването на всеки отделен феномен е последователност в повтарящите се наблюдения. Само по пътя на такива логични внимателни аналитични експерименти, а аз бях направил толкова много, колкото можах, успях да стигна до заключението за изричното съществуване на Второто тяло. Нещо повече, аз дори предполагам, че всеки от нас притежава такава. Не мога да допусна, че съм единствен.

Щом съществува, на какво прилича? Какви са неговите качества? Предлагам откъси от водените от мен бележки за неколкостотин теста.

11. 6. 1958 г. Следобед.

Отново отворих очи и всичко изглеждаше нормално, освен вибрациите и трещящият тътен в главата ми. Затворих очи и силата им нарасна. Реших да се отделя от физическото си тяло и да полетя над центъра на стаята. Спуснах се надолу внимателно като перце. Докоснах пода, а раменете и главата ми бяха обърнати към килима, докато бедрата и краката ми ритаха във въздуха. Сякаш главата ми тежеше повече от останалата част от тялото. Гравитацията също бе по-силна по отношение на главата в сравнение с останалата част от мен. Изглежда все още имах някакво тегло, макар и малко.

19. 7. 1958 г. Следобед.

Отново бях на кушетката, чувствайки леки вибрации. Отворих очи и се огледах. Всичко си бе нормално и вибрациите още не бяха отшумели. Раздвижих ръцете си, които бяха сгънати, и ги протегнах нагоре, както си лежах по гръб. Усещането ми бе сякаш съм с разтворени обятия, но бях учуден (вече не съм способен и да се удивлявам), когато погледнах и установих, че ръцете ми все още си бяха скръстени върху гърдите ми.

Погледнах нагоре, там, където чувствах, че се намират, и видях блещукащите очертания на моите ръце и рамене точно на мястото, където усещах, че са! Погледнах долу към скръстените ръце, после към ясната сянка, която те хвърляха, както бяха протегнати. Можех да виждам през тях намиращите се отзад лавици с книги. Приличаше на ярко, блестящо очертание, което се движеше, когато го чувствах, че се движи. Събрах ръцете си и трептящите очертания също се събраха, като веднага почувствах това. Усещаха се като съвсем обикновени ръце, никаква разлика.

В продължение на близо десет минути лежах и се опитвах да сравнявам това странно явление, определяйки различията. Визуално ръцете ми бяха скръстени на гръдния ми кош. Едновременно можех да виждам и блещукащите очертания на моите ръце и рамене, които се намираха над мен. Опитах се да движа физическите си ръце, но не успях. Направих същия експеримент с очертанията на ръцете и това „проработи” отлично. Започнах да опипвам с физическите си ръце, но не долових никаква усещане. С блещукащите очертания плеснах длани и усещането бе напълно нормално. С очертанията на ръцете разтрих очертанията на раменете – усещането бе нормално. Раменете бяха твърди на пипане. Протегнах очертанието на ръката към лавицата и не усетих нищо. Бях минал с тази си ръка през нея.

Вибрациите започнаха да отслабват. Бързо върнах очертанията на ръцете и раменете си към гръдния кош. Почувствах точно сякаш бавно ги плъзнах в удобни ръкавици. После вече можех да движа физическите си ръце. Не ми се искаше да бъда заловен навън – дори и само ръцете ми, когато вибрациите изчезнат. Не знам какво би станало, ако въобще нещо се случеше, но не мисля и че искам да разбера.

5. 5. 1960 г. Нощ.

Няколко пъти усещах някого – тяло, топло и живо, притиснато към гърба ми в момента, когато напусках физическото. След експеримента ми с „мисловните форми” и други такива съвсем естествено бях станал много предпазлив.

Всеки път, когато усещах това „същество” върху гърба си, бързо се прибирах във физическото. Сигурен бях, че то бе повече от „мисловно дете”, или може би някое сексуално извратено същество, макар и да не бях установил сексуални обертонове. Бях благоразумен, не точно прекалено скромнен, но със сигурност изплашен. Последното впечатление се потвърди, когато забелязах, че лицето, почиващо си на моя нематериален гръб, има бакенбарди. Големи като на мъж, който силно се нуждае от избърсване. Също можех да чувам запъхтяното му дишане точно в ухото си. Това не бе дете плод на шантаво въображение. Бе възрастен мъж, задъхан от страст, явно сексуално възбуден, а и защо ще флиртува с мен – нали съм мъж? Дали щях да се почувствам по друг начин, ако бе женско същество? Честно да си кажа, сигурно щеше да е по-различно. Ще трябва да го държа далеч от себе си.

22. 5. 1960 г. Нощ.

Бакенбардите бяха решението на загадката! Нямахте нужда повече да се тревожа от „мъжа” на гърба ми. Той пак си е там, но вече знам кой е. Сега, след като поне пет пъти бях прогонван обратно във физическото, събрах малко повече кураж. Излязох навън бавно и тъкмо се бях освободил от физическото, почувствах тялото върху гърба си, точно както и преди. Косматата физиономия точно във врата ми, задъханото дишане в ухото. Съвсем внимателно, за да не би някой да си помисли, че движението ми е било добронамерено, аз се обърнах и достигнах лицето на съществото с дланта на ръката си. Имаше бакенбарди и те си бяха съвсем истински.

Пръхтенето продължи, тялото си лежеше притиснато към гърба ми и така аз се върнах към физическото.

Седнах в леглото физически и размислих за случилото се. Докато мислех, съвсем несъзнателно опипах бузата си. Нуждаех се от бръснене, помислих разсеяно, и изведнъж спрях. Разтрих отново бузата си. Усещането бе напълно познато. Съвсем същото като усещането при търкането на бузата на... Възможно ли бе? Точно тогава забелязах, че гърлото ми е пресъхнало, сякаш бях дишал през уста, точно както правеше онзи...

Имаше само един начин да открия истината. Легнах и не след дълго генерирах вибрациите. Съвсем бавно се измъкнах от физическото. Да, усещах го. Ето го отново същото тяло. Бакенбардите току до врата ми, задъханото дишане в ухото. Бавно достигнах с ръка до него и опипах лицето с бакенбардите. Бе същото като моето. Престанах да дишам или поне си помислих да го направя, пръхтенето в ухото ми също спря. Вдишах един-два пъти и отново спрях. „Тялото“ на гърба ми пъшкаше в точен синхрон. Горещото тяло, лепнато за гърба ми, бях самият аз!

Върнах се обратно към физическото, седнах и започнах да премислям. Изглежда онзи на гърба ми – същият, когото можех да чувам и усещам – бе моето физическо „Аз“. Този, който се намираще отпред, бе моето „Аз“, но в мислите, или истинското „Аз“. Допуснах това, защото физическото усещане и съответстващото му действие принадлежаха на задното тяло, а мисълта бе в предното „Аз“. Срамно, но съвсем реално.

Оттук нататък няха никакви проблеми, когато експериментирах това усещане. Все едно да говоря за хора, които са се плашели от собствената си сянка!

8. 8. 1960 г. Нощ.

Проведох друг интересен опит. Лежах и използвах метода на броенето, когато вибрациите се появиха със сила и доста грубо. После се изравниха, като преминаха в по-висока честота (започнаха с около 30 оборота в секунда, поне доколкото можах да определя, и се ускориха така, че ги усещах само като горещина). Реших да се издигна, за да изследвам процеса. Направих опит и ето че се появиха блещукащите очертания на краката, после на бедрата, но само дотам! Колкото и да се мъчех, не можах да измъкна гърдите и раменете си навън. Много странно бе. Цялото време прекарах в мърдане на краката и бедрата си нагоре и надолу. Наблюдавах ги съвсем ясно с физическите си очи. Няколко пъти опитах да движа краката си нагоре, вън от физическото, после надясно и ги оставях да паднат. Когато го сторих, те заплуваха плавно надолу, докоснаха страничната облегалка на кушетката и се спуснаха към пода. Те се огънаха около ръба на кушетката, сякаш няха кости – точно като забавено движение на някакво парче плат, падащо свободно и омотаващо се около някакъв твърд предмет от пътя си. Нямаше никакъв забележим остатъчен ефект, когато се прибрах във физическото си тяло и седнах. Времето навън бе двайсет и две минути.

16. 9. 1960 г. Следобед.

Бях вън от физическото отново в съботен ден. Опитвах се да се задържа на едно място, тоест да остана в стаята. Отново забелязах странната гумена еластичност на онова друго тяло. Можех да си стоя прав в средата на стаята и да достигам и докосвам стената на разстояние около два и половина метра от мен. Отначало ръката ми въобще не достигаше до стената. После започнах да я издърпвам навън и изведнъж почувствах, че напипвам материала на стената. Само чрез изтегляне бях удължил два пъти ръката си, без да мога да разбера дали бе станало нещо различно. Когато престанах да я

дърпам, ръката ми се прибра обратно и приличаше на нормална. Това потвърди другото доказателство: можете да получите всяка форма, за която помислите – съзнателно или подсъзнателно. Остава ли се на себе си, тя възвръща нормалната си човешка форма. Ако съзнателно си представите някаква точно определена форма, подозирам, че ще я постигнете. Бихте могли временно да се превръщате например в котка или куче. Би ли могъл този да е източникът на митологията за вампирите и върколаците? Понеже не съм чак толкова сигурен, бих искал да опитам.

19. 9. 1962 г. Нощ.

Открив отговора и на въпроса „Как изглеждам, когато не съм „физически” обект?” В ранната вечер, някъде около седем и половина, реших да се опитам да посетя Р. В. в нейния апартамент на около тринайсет километра от дома си. Сигурен бях, че ще е будна (разбира се, нефизически). Без никакви затруднения се озовах веднага в една дневна. Там бе жената, която взех за Р. В., седяща на стол, близо до ярка лампа. Приблжих се към нея, но тя сякаш не ми обърна никакво внимание. После съм сигурен, че ме видя, но изглеждаше уплашена. Отдалечих се и започнах да говоря. В този момент нещо ме тласна назад към физическото и се озовах в спалнята си, върнат към материалното си тяло, а вибрациите отслабваха. Причината за връщането бе ръката ми. Бях заспал върху нея и тя се бе схванала, което затрудняваше кръвообращението.

Последицата бе съвсем необикновена. Р. В. ми телефонира на следващия ден и ме попита какво съм правил предишната нощ. Попитах я защо и тя отвърна:

– След вечеря седях в дневната, четейки вестник. Нещо ме накара да погледна нагоре. Там, в другия край на стаята, *висеше нещо* и се развяваше из въздуха...

Попитах я как е изглеждало това *нещо*.

– Беше като прозрачно парче сив шифон¹. Можех да виждам стената и стола зад него. То се приближи към мен. Поуплаших се и помислих, че си ти. Затова казах: „Боб, ти ли си?” Но ти все така си висеше в средата на стаята, развявайки се леко. Отново попитах дали не си ти и ако е така, помолих да си отидеш у вас и да не ме безпокоиш. Тогава нещото се отдалечи и бързо избледня.

Тя попита наистина ли съм бил аз. Отговорих, че мисля да е точно така.

– Добре де, ама следващия път кажи нещо, за да съм сигурна, че си ти. Тогава не бих се тревожила.

Успокоих я, че ще го направя. Най-малкото не съм дух със съвсем светъл цвят, а и понякога нямам човешка форма.

21. 11. 1962 г. Нощ.

Този път реших да направя съвсем „локално” пътешествие. Започнах да се нося из въздуха на стаята срещу вратата. После се досетих, че не се нуждая от врати при тези обстоятелства. Обърнах се и се насочих право към стената, очаквайки да се провря точно през нея... Не се получи! Когато я доближих съвсем, се оказах неспособен да проникна в нея. Усещането беше точно както да се опитваш да блъскаш стена с физическата си ръка. Дадох си сметка, че нещо не е наред. Прониквал съм през стени много лесно преди. Би трябвало да мога да я премина. Веднага започнах да бутам стената с удължените си ръце. Имаше един момент на съпротивление, но после проникнах през нея така лесно, като че стената бе вода. Все пак имаше една разлика. Преминавайки оттатък стената, усетих и идентифицирах всеки неин пласт от различни

---

¹ Вид коприна. – Бел.пр.

материали – боята, хоросана, летвата, обшивката и накрая – камъчетата отвън. Беше същото, както при ръката през пода. Защо бе това неочаквано съпротивление при първия опит?

15. 2. 1963 г. Нощ.

Това бе най-необикновеният експеримент. След „издигането“ извън тялото, което стана лесно, и контролирайки се да стоя само в стаята, най-после събрах кураж да се върна и изследвам физическото си тяло, което си бе останало в леглото. Насочих се бавно надолу, приближавайки се в полутъмното. (Идваше светлина само от отраженията върху прозорците. Не можех да виждам много добре, но може би това бе достатъчно. Когато видиш собственото си тяло, някак си се отвращаваш.) Приблжих внимателно, за да докосна физическата си глава, но ръцете ми докоснаха крака! Първоначално помислих, че съм се озовал другаде, но почувствах палците на краката си. Нокътят на левия ми палец бе удебелен от предишно нараняване от паднал дънер. Но този палец нямаше такъв нокът! Опипах с ръце десния си крак. Палецът на десния крак наистина имаше дебел нокът. Всичко бе преобърнато като огледален образ. Бавно опипвах тялото, но освен палеца не можех да кажа дали нещо друго е обърнато наопаки. Въпросът бе, че можех да усещам физическото. Ръцете ми не просто преминаваха през него. Бе много мистериозно да усещаш лицето си през затворените си очи, сякаш бе на друг човек. Приблжих се съвсем, всъщност да видя лицето. Е, добре бях аз, но някак изкривен. Ако пък не, значи аз съм с доста по-неприятен външен вид, отколкото „азът“ и гордостта ми биха се съгласили. Никога не съм се мислил за красавец, но в края на краищата мислех, че съм малко по-хубав от този! Странно нещо е това преобръщане. Както съм се носел из тъмнината, би трябвало да съм обиколил и съм се дезориентирал. Но удебеленият нокът все пак беше на десния, а не на левия крак. По-нататък трябва да проуча това.

18. 3. 1960 г. Нощ.

Едно възражение от страна на д-р Бредшоу ме подтикна към това. След като излязох от физическото и не се отдалечавах, помислих си, че бих могъл да се опитам да разбера дали нося дрехи в нематериалното си битие. Така щях да направя опит да му отговоря. Преди това никога не си бях правил труда да разбера. Причината, предполагам, е в това, че дрехите никога не са ме занимавали достатъчно. Според мен те по принцип са, за да създават удобство и да топлят. Опипах второто си, нематериално, тяло. Усетих кожа, покрита с гъша перушина. Дрехи обаче нямаше. Поне в този случай.

23. 2. 1961 г. Нощ.

Излязох от физическото по метода на „завъртането“ и започнах да обикалям стаята. Сякаш нещо ме задържаше. Приличаше на бавно ходене във вода. Бутах с крака и ръце, но стоиш на едно място. Изведнъж получих удар в гърба (безболезнен), преобърнах се – главата надолу, краката вирнати. Върнах се обратно към физическото. Седнах физически, а някой чукаше на вратата (дъщеря ми). Какво ме дръпна назад така яростно? „Въжето“, за което само се догаждах?

7. 7. 1960 г. Следобед.

Не бих искал никога повече да изживея опит като този. Намирах се в заредената клетка на Фарадей (медна екранираща мрежа над земята, заредена с прав ток с напрежение 50 kV). Направих опит да изляза от клетката. Отделих се от физическото без проблеми. После сякаш бях оплетен в огромна торба, изработена от еластична жица. Торбата подаваше, когато я натиснех, но не можех да премина през нея. Борих

се като уловено в капан животно, но накрая се върнах във физическото. Премисляйки отново преживяното, за мен е повече от ясно, че това не бе жица. Всъщност то се оказа строежът на електрическото поле, осигурено с фундаментално същата форма като на клетката, но по-еластично. Вероятно би могло да послужи като база за „капан за духове“!

30. 10. 1960 г. Следобед.

В около три и петнайсет легнах с намерението да посетя Е. В. в дома му, на разстояние осем километра. След известни трудности успях да достигна до състояние на вибрации, а после излязох във физическото, в стаята. С мисълта за Е. В., който бе крайната ми цел, излязох и тръгнах бавно (сравнително). Изведнъж се намерих над една търговска улица, летях бавно на около осем метра над тротоара (точно над перваза на прозорците на втория етаж).

Познах, че това бе главната улица на градчето, както блока и ъгъла, над които минавах. Няколко минути се движех над тротоара и забелязах бензиностанция на ъгъла, където на една бяла кола бяха свалени и двете задни колела пред една полуразрушена омазнена врата. Бях разочарован за това, че не бях отишъл при Е. В. – там, където се бях отправил. Като не видях нищо друго интересно, реших да се върна обратно към физическото и го сторих безпрепятствено. Седнах и започнах да анализирам защо не успях да отида там, където имах намерение. Съвсем импулсивно станах, отидох в гаража и с колата изминах осемте километра. Мислех най-малкото да извлека някаква полза от пътуването и да проверя видяното. Стигнах до същия ъгъл на главната улица. Там наистина имаше бяла кола пред отворената врата. Малки очевидни частички като тази ми бяха от полза! Погледнах нагоре към приблизителната позиция, която бях имал над тротоара, и бях удивен. На същата височина, където бях летял над тротоара, бяха далекопроводите за високо напрежение на електрическия ток. Дали електрическите полета бяха привлекли Второто тяло? Това ли е средата, през която то се движи? Вечерта най-после успях да пристигна у Е. В. Изглежда целта ми не е била много далеч. Приблизително в три и двайсет и пет Е. В. се е движел по главната улица, а аз съм го следвал точно отгоре, доколкото успяхме да установим.

9. 1. 1961 г. Нощ.

В отговор на въпрос, възникнал по време на разговор с г-жа Бредшоу, реших да проверя дали наистина съществува „връзка“ между физическото и Второто тяло. В миналото не бях забелязал никаква, ако въобще имаше, освен понякога смътно привличащо действие. С тази мисъл в съзнанието преминах през процедурата на спомена в късния следобед, току пред мръкване. Измъкнах се от физическото чрез въртенето около оста и останах в стаята, на около метър над тялото си. Обърнах се да видя „връвчицата“, но тя не бе видима за мен. Или бе много тъмна, или пък въобще нямаше такова нещо. Започнах да се въртя, за да почувствам дали не излиза отпред, отзад или от върха на главата ми. Напипвайки тила си, ръката ми докосна нещо. Започнах да шаря и с двете си ръце зад главата си. Каквото и да бе, то излизаше от една точка в средата между двете ми плешки, доколкото можах да определя, а не както очаквах, от главата ми. Докоснах основата и я почувствах точно като разпрострелите се корени на дърво, водещи началото си от основния ствол. Корените се разклоняваха надолу чак до средата на моя торс, нагоре – до врата ми, а встрани – до двете ми плешки. Навън от тялото ми израстъкът наистина имаше формата на „връвчица“, ако сте склонни да наричате петсантиметров кабел „връвчица“. Висеше хлабаво и можах съвсем точно да определя структурата ѝ. При докосване бе с топлината на човешкото тяло и бе съставена от стотици (хиляди?) прилични на сухожилия нишки, здраво

свързани помежду си, но те не бяха усукани или сплетени по някакъв начин. Бяха еластична и сякаш покрита с кожа. Доволен, че наистина съществува, аз я пуснах и си тръгнах.

Много пъти след това по най-различни начини основните качества, отбелязани по-горе, бяха потвърдени. Все още не съществува метод, който да узакони това доказателство, освен личното преживяване и наблюдение и от други. Вероятно и това ще стане, когато му дойде времето.

Нека обобщим какво научихме от предходното. Второто тяло има, както разбрахме, собствено тегло. То е обект на земното притегляне, макар и в по-малка степен от физическото тяло. Физиците може би ще намерят обяснение и на това, подчертавайки, че всичко е въпрос на маса, разбира се. Тълкуването за случаите на преминаване през една стена биха били следните: всяко нещо, което е в състояние да проникне в междумолекулярното пространство на строежа на веществото, трябва да притежава достатъчно малка плътност. Такава ниска гъстота предполага твърде малка маса, но е може би все още материя. Това допълнително бе подкрепено от експеримента с половинчатото излизане от физическото тяло. Тогава краката и бедрата бяха отделени от материалното, като им бе дадена възможност да падат свободно и да се увиват около леглото. Масата с ниска гъстота пада като перце. Преминаването през стена също може би е пример. Първоначалното съпротивление вероятно е било причинено от някакво повърхностно напрежение, например вибрации на частичките. Веднъж преодоляно, то позволява на маса с по-ниска плътност да премине между молекулите на стената. Някои умозрителни физици биха могли да се възползват от това.

Второ: Второто тяло става видимо при определени условия. За да си видим, трябва или да отразяваш чужда светлина, или сам да излъчваш светлина в познатия спектър, или нещо хармонично в тази област, най-малкото. Основавайки се на информацията за експеримента с краката и бедрата, по всяка вероятност аз съм наблюдавал излъчвана светлина, но само около периметъра на формата на тялото. Останалото бе невидимо в условията на дневна светлина. Трябва да се допусне също, че механизмите на моите възприятия и сетива са били в някакво повишено или променено състояние, което е дало възможност за това „виждане”. „Сивият шифон”, видян от Р. В. при изкуствено осветление и в пълно съзнание, твърди вероятно още нещо отново. От описанието парчето коприна може да бъде отнесено към категорията на отразяването на светлината. Според съобщението за случая, очевидно има условия, при които напълно буден и в съзнание човек може визуално да узнае за присъствието на Второто тяло. Какво обаче представляват тези условия, не зная.

Трето: Усещането при допир, когато съм във Второто тяло, е почти същото, както и във физическото, тоест когато ръцете са допрени една до друга, чувството е същото. Това изглежда вярно и в съобщението за търсенето на „връвчицата”. Ръцете можах да почувстват и допрат нещо нематериално. И то бе допир с плът, плът според рецепторите на сетивата. Единственото изключение бе типът на космените фоликули, които бяха като кожни торбички. Има и информация, че нематериалните ръце могат да докосват физическото тяло, което води до същия резултат – свидетел на експеримента с обратна връзка за директно изследване, започващо с палците. Това се роди отново по време на експериментите с „мъжа на гърба”, където имах възможност да почувствам физическото тяло в непосредствена близост с нематериалното, с други части, вместо само с ръцете. Ще излезе, че при така наречените „локални условия” и Второто тяло може да чувства и докосва физически предмети.

Четвърто: Второто тяло е много еластично и може да приема всяка форма, която е приемлива или желана от индивида. Способността „да се удължава” ръката до три пъти от нормалната ѝ дължина, доказва тази еластичност. Екстраполирайки, човек може да си представи цялото нематериално пътуване като едно неопишуемо удължаване на някоя субстанция, произлизаща от материалното. „Обратното скъсяване” към физическото, когато волята или желанието за „стоене навън” са свършили, дава възможност за вяра в идеята. Появата на Второто тяло като развяващо се прозрачно парче плат не се поддава на каквито и да е анализи до днес, но може би отново показва пластичността му. Ако някаква специална форма не бъде предадена чрез съзнанието или волята в определен момент, можем да допуснем, че познатата хуманоидна форма се поддържа автоматично чрез някакъв мисловен навик.

Пето: Съществува възможност Второто тяло да е огледален образ на материалното. Това се подкрепя от въртеливия метод за отделяне чрез „продължително търкаляне” и от експеримента, включващ изследването на физическото тяло, както си лежи инертно на канапето. При този случай вместо главата бе открит кракът, което може да се обясни с дезориентация поради сумрака. Въпреки това, ако го свържем с установяването на самоличността на големия палец, то вече изисква вземането на някакво решение. В някои други съобщения има предположения, които първоначално бяха сведени до объркване и чисто субективни отговори. Знанието за реверсията (огледалното обръщане) може и да има някаква връзка с теорията за антиматерията.

Шесто: Директното изследване се стреми да поддържа предположението за свързващата „връвчица” между физическото и Второто тяло, както многократно е описано в тайната литература. Сега е неизвестно каква цел е била преследвана чрез тази свързваща нишка. Би могло да се помисли дали Второто тяло и интелектът, който го обитава, все още не оказват силен контрол върху физическото посредством това свързващо звено. Възможно е също да пътуват послания по този метод и от физическото към Второто тяло. Доказателство е повикването за връщане, вследствие на лошото кръвообращение в схванатата ръка, или смущаващото почукване на вратата. Ако тази връзка наистина се поддържа, тя наистина е някаква субстанция от висока класа, твърде подобна на структурата на Второто тяло, с цел да се удължава до очевидно безкрайни разстояния и да осъществи повикването.

Седмо: Отношението между Второто тяло и електрическите и електромагнитните полета е повече от забележително. Експериментът в клетката на Фарадей посочва точно това. Същото е и при разполагането на Второто тяло над улицата във или в съседство с полето, създадено от главния електропровод, или в самия електрически ток.

14. СЪЗНАНИЕ И СВРЪХСЪЗНАНИЕ

Описвайки „материалните” аспекти на Второто тяло, би изглеждало най-важно да се проучи как всъщност действа съзнанието, реагирайки на преживяването на Второто тяло.

Вероятно студентите, изучаващи психология и психиатрия, ще оспорят терминологията, използвана в това издание, доколкото тук не е направен опит да се преразгледа феноменът в условията на тези науки. По-скоро, надявам се, че тази част, така както и предишната, ще има общо значение за всички науки и научни умове и ще подейства като мост към бъдещи изследвания за всеки интелектуален интерес.

Най-често поставяният въпрос е: „Откъде знаеш, че не сънуваш и всичко, което преживяваш, не е нищо повече от жив сън или някакъв вид халюцинация?”

Изисква се наистина отговор, по-различен от контравъпроса: „А откъде да знам, че преживяванията ми в будно състояние са истински?” Както вече съобщих, аз бях сигурен, че тези преживявания бяха сънища или халюцинации за един много дълъг период на ранните етапи. Те бяха сериозно възприети като нещо повече едва след като доказателствените данни започнаха да се събират.

Преживяванията имат съществена разлика от обикновеното състояние на сънуване по следните причини:

1. Непрекъснатото съществуване на някакъв вид съзнателно усещане.
2. Интелектуални или емоционални (или смес от двете) решения, взети по време на преживяванията.
3. Мултистойностните възприятия посредством сетивните краища или техни еквиваленти.
4. Неповторяемост на идентични примери.
5. Развитието на събитията в строга последователност, което показва промеждутък от време.

Най-сигурното твърдение, което може да се направи, е, че когато състоянието съществува, вие разбирате така ясно, че „не спите”, както и когато сте буден. Същите стандарти за будност могат да се прилагат със същия положителен резултат. Именно това бе най-несъстоятелното при първите опити. Двойственото съществуване е напълно противоположно на всички валидни научни разработки и на човешкия опит. И пак последното доказателство на такова твърдение е всеки сам да експериментира при такъв начин на съществуване.

Дали това не е продукт на самохипноза със съпътстващо постхипнотично внушение? Напълно вероятно е методът за индуциране и установяване на състоянието да има отношение към хипнозата в различни насоки. Хипнозата сама по себе си е феномен, от който е разбрано твърде малко. „Внушенията”, ако бъдат използвани в хипнозата, могат да бъдат част от процеса на активирането. Въпреки това бяха положени големи грижи за охрана от всякакви индиректни внушения или някакви стимули, които биха предизвикали халюцинационно преживяване. Когато се знае повече за факторите, участващи в хипнозата, може да се изясни и взаимоотношението с практиката, включена в тази книга.

Ако съзнанието наистина действа различно, кои са точките на отклонението? Основно изглежда, че човешкото съзнание (или индивидът в своята цялост) постепенно преминава през един учебен процес. В ретроспекция ефектът е еволюционно приспособяване и възприемане на съзнанието към една по-нисша част от цялото. Общото е равна смес от съзнателното, подсъзнателното и свръхсъзнателното (трансцендентна личност?) като напълно осведомени за останалите. Въпреки това тази смесица е ефективна само във Второто тяло. Ако тя продължи и във физическата среда, ефектът е забележителен само в ограничена степен.

В ранното проникване във Второто състояние мислите и действията почти изцяло се доминират от подсъзнателното субективно мислене. Опитите за рационално възприятие изглеждат заровени в лавина от емоционални реакции. Всички първични

субективни нагони са напълно случайни, изискващи да им се обърне внимание или да бъдат задоволени. Не е възможно да бъде отхвърлено тяхното съществуване. Основни страхове, които вярвате, че ще бъдат заличени, са първите, които ще дойдат най-вече. Те ще бъдат последвани или ще се обединят със силен нагон за сексуално съвкупление, което ще бъде изучено по-нататък. Обединени, те представляват два солидни удара срещу продължаващото развитие на Второто състояние. През цялата история на човешкия род страхът и сексът са главната мотивировка и контролни характеристики за всички форми на социална организация. Ето защо е съвсем разбираемо, че те играят толкова важна роля във Второто състояние. Съвсем бавно човешкото съзнание започва да действа върху тази очевидно неорганизирана и нелогична маса, да внася ред и обективно възприятие сред нея. В началото тази задача изглежда невъзможна. В по-късните етапи човешкото съзнание развива симбиозна връзка с нея. Много рядко се случва проблемите да излязат извън контрол. Това не означава, че съзнанието напълно контролира Второто състояние. По-точно то просто е модулатор на господаря, или движеща сила. Кой е господарят! Наречете го свръхсъзнание, душа, велика личност – заглавието не е важно.

По-съществено е да се знае, че съзнанието автоматично отговаря на командите на господаря, без да пита. Когато сме във физическото състояние, ние само смътно се досещаме за това. Във Второто състояние то си е нещо естествено. Свръхсъзнанието неотменно знае кое е „правилно“. Проблеми има само когато съзнанието упорито откаже да признае тази по-висша степен на познание. Източникът на познанието на свръхсъзнанието разкрива много широки пътища, повечето от които изглеждат са извън представите на нашия съзнателен свят. Наследствеността е най-приемливата и най-неподходящата.

При тази продължаваща адаптация към прогреса ние бихме могли да достигнем до определени забележими предпоставки. Те пък ще доведат до заключения, приложими в обкръжението на Второто състояние.

Синхрон на мисъл-действие. Навсякъде във физическото състояние действието следва мисълта. Тук те са едно и също нещо. Няма механично предаване от мисъл към действие. Човек постепенно приема с радост съществуването на мисъл като една сила от само себе си по-скоро, отколкото като спусък или катализатор. Първоначално е емоционално-мисловна сила, която постепенно се превръща в съгласувано действие. Мисълта за движение е тази, която създава действието. Мисълта за определения човек, когото трябва да посетим, направлява посоката. Още нещо, нуждите на свръхсъзнанието са онези, които създават движението към непознати области, а много често без веднага да е ясно на съзнанието каква е мотивиращата сила.

Образците на мисълта, пренесени от силното влияние на материалната дейност към Второто състояние, там напълно отговарят на съществуването. Изумително е да се открие колко много дребни мисловни навици човек „е отгледал“ и колко объркан се чувства той пред техните механични качества. Въпреки че там не са пренесени никакви чисто материални навици, нужди или желания (глад, болка, пушене), появяват се маловажни досадни мисловни образци и състояния, които да засрамят и отвлекат вниманието. Изключение от всички тях е сексуалното желание, но дори и то е опетнено от изкуствените социални стандарти и навиците, които те са създали.

Ето и един пример за второстепенен навик, изведен от бележките ми.

11. 6. 1963 г. Нощ.

... Когато те се приближиха до мен, всеки хванал ме за по една ръка, за да ме водят през областта, ръката ми се насочи към горния джоб на самото ми, за да проверя дали издутината от портфейла ми е все още там, което значи, че все още не е откраднат. Минаха няколко секунди, докато осъзная, че там няма портфейл (вероятно нямаше сако), нито пък бе правен опит от някой от двамата ми водачи да вземе несъществуващия ми портфейл. Това е цената от живота сред тълпата на огромния град!

Дребни навици като тези често се изпречват на пътя ни. Начинът на освобождаването е да бъдат признавани един по един. След като веднъж са идентифицирани, те повече не са тревожни. Същото се отнася и за мислите, свързани с формата на физическото тяло. Например ако сте били поставени в условията на интензивно усещане за голота, вие механично ще си помислите, че сте облечен – и вие сте. Формата на физическото ви тяло е пренесена като абсолютно точно копие, чак до коренчетата на космите и бръчките, освен ако съвсем преднамерено не мислите за друго.

Обратно, ако мисловните ви навици са били в други посоки, бихте могли да вземете тази форма, която е най-подходяща, преднамерено или по друг начин. Подозирам, че всеки може да изменя Второто тяло във всякаква форма, каквато пожелае. След като желанието вече е изпълнено, Второто тяло си възвръща нормалната човешка форма. Това води до някои интересни размисли по отношение на човешката митология. Ако някой поиска да преживее съществуването на четириногото, Второто тяло може да се трансформира временно в голямо куче, а друг някой, който има способността да вижда във Второто състояние (вероятно има много такива хора), ще го вземе за върколак. Или преданията за полу човек, полукозел, полукон, биха могли да са резултат именно от горното. Някой може да си „помисли“ за крила и полет и моментално да се трансформира в прилеп-вампир. Започва да изглежда все възможно, когато човек експериментира със силата на мисълта във Второто състояние.

Да го кажем по друг начин – няма нещо, което мисълта да не може да създаде в този нов-стар друг живот. Това приканва към търпеливо внимание с големи червени букви: „Бъди абсолютно сигурен в резултата от своята мечта и контролирай постоянно мислите, които предизвикваш.”

Промени във възприятието. Това е областта на най-забележителните, макар и най-непонятни изменения. Защото не сме научили друг начин да се справим с него. Всички сетивни информации се превеждат първоначално към правилата и значенията, приемани от петте физически сетива. Например, когато някой започне „да вижда“ в тази непозната форма, впечатлението е, че това „виждане“ е съвсем същото, както оптичното възприятие чрез физическите очи. Едва по-късно започваш да откриваш, че не е този случай. Въобще не е физическо „виждане“. Научаваш се да „виждаш“ във всички посоки едновременно, без да си обръщаш главата. Виждаш или не виждаш в зависимост от мисълта. А когато изучаваш обективно, чувстваш по-скоро, че светлината се излъчва, отколкото, че е отражение на светлинни вълни.

Същото се прилага и за останалите физически сетива. Първоначално вярваш, че чуваш хора, които ти „говорят“. Прибързано е, защото разбираш, че няма „ухо“, което да получи сетивното послание. Казано по друг начин, получил си бележката (мисълта) и съзнанието ти я е превело в разбираеми думи. Допирът има най-определената връзка с физическото си копие. Обонянето и вкусът най-очевидно отсъстват и до днес. Най-интересното е, че никой от тези способности за възприемане не работи напълно

автоматично. Изглежда те могат да бъдат „включвани” или „изключвани” по желание. Има и няколко нови начини за приемане на сетивната информация. Един от тях е разпознаването на друго човешко същество (живо, умряло?) не посредством тяхното „гледане”, а чрез неприкрито разбиране на техните първични личностни навици и мисли. Най-забележителното е, че изглежда непогрешим, защото най-интимните личностни изяви излъчват следи, много сходни с устройството на звезда или парче метал, напълно анализируеми от спектрограф. Подозирам, че такова излъчване не може да бъде прикрито от индивида, така че не би могло да има никакво скривалище на интимното у личността, което да остане незабелязано от погледа.

Не е същата и способността за общуване с другите на ниво извън съзнателното усещане. Това бе представяно с живи хора, будни и спящи. Съществува възможността то също да намира място и сред хора, живеещи във физическото състояние, които напълно да не знаят за него. Във Второто състояние то е специфично и изключително естествено. Има много описани случаи в бележките за такова общуване, докато друг човек е в съзнателен физически разговор с трето лице.

Най-разстройващата част от това е, че участникът в тази връзка, който единствен от вас може да потвърди, много рядко след това е в състояние да си спомни. Изключително трудно е също да бъде установен такъв контакт с човек, който е физически буден.

Все едно да се опитвате да събудите някого от дълбок, здрав сън. Възможно е тази комуникативна част от съзнанието всъщност да е заспала през периоди на физическа будност. Свободна асоциация или регресивна хипнотична техника биха могли да предизвикат спомени от такива източници, когато е необходимо.

Един проблем периодично се появяваше при възприемане по време на Второто състояние. Може би има много голямо сходство с усещането чрез физически методи, което не е било съобщавано и затова не е толкова забележително. Имам предвид идентифицирането посредством съзнанието на личности, места и предмети, които до момента са били непознати и не са били усещани.

По въпроса за доказателствените данни и самоориентацията, изглежда, че съзнанието действа в строга зависимост с неоформена мисловна команда „РАЗПОЗНАЙ!”, без никакви изменения или двусмислие. Ето защо когато се случи непозната или очевидно невъзможна ситуация, място, личност или предмет, съзнанието по-скоро дава някакъв отговор, отколкото въобще да не отговори.

Отговорът приема формата на осмисляне, ако така може да се нарече, или по-общо – извършва се търсене на стари спомени или преживявания, за да се предизвика точната идентификация. Мозъкът сравнява ситуацията, при която обектът или действието се възприемат, с минал личен спомен или преживяване. Ако няма нищо, което точно да съвпада с наблюдаваните данни, съзнанието неизменно съобщава най-сходния спомен и твърди: „Това е обектът или действието, което виждате.” Само след критични анализи се получава някакво подобие с това, което в действителност е било усетено. Има чудесни примери за този феномен. Един от най-добрите е посещението в дома на г-н Бансън сутринта. Съзнанието, нямайки възможност да се позове на нещо от паметта по отношение на предмета, поставен на задната седалка на колата (генераторът Ван де Граф), идентифицира точно приблизителната му големина, кръглата, прилична на колело, издупина върху подпора, основната платформа и съобщи, че това е детско автомобилче, което бе погрешно. Съзнанието съвсем правилно информира за момчето и баскетболната топка, защото това бе част от неговата банка с данни от спомени. Въпреки това то се натъкна на проблем по отношение определяне движението на г-жа

Бансън, която разпределяше сутрешната поща. Движението бе определено като „раздаване на карти”, но съзнанието бе изправено пред контраста между игрането с огромни по размер „карти” (писма) върху претъпкана с чинии маса. Идеята за „игра на карти” бе най-близкото подобно събитие в мисловната асоциация и стана опорната точка.

Точно толкова интересно бе и преживяването при самолетната катастрофа, съобщено в глава 11. Имаше пълна серия от събития, изпъстрени с много сетивни данни, филтрирани през предишни асоциации на съзнанието. Към това се прибави и много бързото полягане на информация, така че последователността на събитията във времето направи бъркотията още по-голяма. Съвсем точно бе впечатлението, че ще пътувам със самолет. Въпреки това съзнанието „забрави”, че преди самолета се пътува с автобус до летището. Следователно, съобщавайки за товаренето на автобуса, впечатлението бе, че това е аеропланът. При качването в рейса съзнанието е възприело шофьора, който изчаква пътниците до вратата. При опита да идентифицира мъжа умът бе потърсил в минало преживяване най-сходния човек (Д. Д.). И бе избрал него. Физическата прилика между шофьора и Д. Д., когато по-късно ги сравних, бе съвсем явна.

Разпознаването на жената, седяща точно пред мен, дискомфортът и възбудата й бяха съвсем точни, грешна бе причината, довела до тях. Съзнанието не бе определило източника за яда на жената, затова го свърза с индивида, тъй като се изискваше някакъв отговор. Полетът, бавен и на малка височина над улиците, бе перфектно описание на случая сам по себе си – рейсът се движеше по околновръстната магистрала към летището, освен едно – съзнанието определено бе фиксирано върху идеята за летене със самолет.

Съзнанието все още твърдо поддържаше „факта”, че полетът на самолета вече е започнал. Когато самолетът попадна в бурята, съзнанието събщи, че той лети под електропроводите и телефонните кабели, защото то не можа да преведе директно ефекта от бурята.

Най-забележително бе тълкуването на съзнанието на „инцидента” или катастрофата. То е „видяло” разстройването на сърдечната дейност. Това бе невъзможна ситуация, немислим случай, що се отнася до негово преживяване. Пред лицето на тези отминали данни умът бе принуден да „ИДЕНТИФИЦИРА!” Опитът казваше, че наблюдаваната катастрофа не е възможна. Затова съзнанието избра самолетна катастрофа като случай, който би бил възприет като възможност, и ще се повярва, че тъкмо това се е случило.

Тъкмо оттук идва и трудността точно да се събщи за наблюдението на непозната материя, което е напълно разбираемо. Ако по този начин се докаже това оплитане с познати обстановки, можем да си представим какво ще се случи, когато това, което се възприема, няма никакво отношение към предишно преживяване. Само по пътя на усилен опити и допускане на грешки успях да събера съвсем малко факти. Те обаче може да нямат нищо общо с тълкуванията на други умове с различна експериментална квалификация. По тази причина има нужда и други хора да преживеят случаи при същите условия. Цялостната картина може би ще стане по-ясна с помощта на такива допълнителни съобщения.

От малкото факти, които правилно бяха отбелязани, са „летящите” и „падащите” сънища. Сигурен съм, че те са в известна степен спомени за преживяване във Второто състояние. Много често съм разбирал, че съм преживявал летящ сън по време на спане, само за да открия, че наистина летя с Второто тяло, когато осмисля инцидента. Това

неволно действие се случва най-често без никакво съзнателно усилие. Напълно е вероятно много хора да имат такова преживяване по време на спане, но не могат после да си го спомнят.

Сън за пътуване или летене със самолет има сходен подтекст. Съзнанието, отказвайки да приеме възможността да се лети без механична помощ, дължаща се на преживяване на паметта, отхвърля самолета, за да осмисли случая. Отново, когато съзнанието и цялостното усещане се появят на сцената, „самолетът“ изчезва. Ето те там, високо в небето, без каквото и да е логичен начин на поддръжка. Доста е смущаващо, докато свикнете с тази идея.

Сънищата за падане също често бяха опитвани при ранните ми експерименти. То е едно общо „чувство“ за бързо присъединяване на Второто тяло с физическото. Очевидно близостта на физическото е причина да бъдат възприемани съответни сетивни сигнали от Второто тяло, което „пада“ във физическото. По същия признак процесът на „падането“ в спящо състояние често изважда наяве усещане за „потъване“. Като се опитва отново и отново, ефектът се получава от отделянето на Второто тяло от физическото, а сетивните впечатления са разкъсани между двете тела. Вероятно същото усещане за потъване се получава, когато някой загубва съзнание по такива причини като изтощение на организма, амнезия и др.

Мерки за интелигентност. Повърхностно погледнато, освен допълнителните сетивни способности, което току-що отбелязах, сякаш веднага не се откриват широки простори за познание и информация. Няма огромен скок в коефициента за интелигентност – 10, според валидните във физическия свят стандарти. Разбира се, че има нов вид интелект в действие, но той е във форма, която изглежда несравнима. Този многостранен ум използва преживяванията от живота във физическото, но ги прилага само тогава, когато те пасват на ефекта или случая. Понякога се случват действия, които са пълна глупост за съзнанието и тяхното значение става разбираемо едва след случката.

След значително количество преживявания и опити човек започва да разбира, че съзнанието само по себе си, дори със следите на връщането към спомените си, не е подходящо за задачата на пълното сравнение. Има твърде много за преценка, което е извън обхвата на съзнателното персонално преживяване. И пак това изисква продължаваща необходимост да бъдат организирани подходящите данни в съответната сравнителна форма и да се прибави тялото на познанието чрез явното преживяване на други съзнания. Това съзнание е признало своите ограничения!

Образи на паметта. Ако съзнателният интелект не изглежда да е усъвършенстван, складът на паметта е друго нещо. Една от ранните промени е постепенното заливане на паметта със случаи, места, хора и неща, които нямат никакво отношение с настоящите дейности на човек във физическия живот или пък в минали преживявания. Нито пък те изглежда да имат нещо общо с посещенията в Място II и Място III. Източникът на тези спомени все още остава загадка. Те са почувствани и припомнени, докато човек е във Второто състояние. Например аз имам жив спомен за едно място, където съм свикнал да живея – пътищата, водещи до него и обкръжаващия ландшафт. Не е плодородна земя, но изглежда съм положил много труд, за да я облагородя, защото това бе всичко, което можех да си позволя. Имах намерение да построя къща там някой ден.

Имам спомен и за три свързани сгради на улица от един голям град. Стари, високи около осем етажа сгради. Последните им етажи (подобни на стара сграда с апартаменти) бяха съединени в една огромна жилищна площ с просторни стаи с високи

тавани. Човек трябва да слиза и да се качва малко, за да премине от една стая в друга, поради разликата в нивата на апартаментите. Това бе място, което посещавах не много често, някъде, някога.

Има още твърде много такива неща, вероятно важни по отношение на цялото. Трябва да се знае обаче, че те са директен продукт на експериментиране във Второто състояние. Каква е стойността им извън това да объркват, досега не съм научил.

15. СЕКСЪТ ВЪВ ВТОРОТО СЪСТОЯНИЕ

По време на цялостното експериментиране един случай започна да се издига до фактор, най-явен във Второто състояние. Въпреки че в цялата тайна литература на ъндърграунда той изобщо не е споменат, нито пък е отворена дума за някакво предположение или обяснение. Този фактор е сексът и физическият сексуален нагон. Ако данните на Второто състояние бъдат приети за факт, тази работа за секса между хората някак си става очевидно объркваща, изопачена и разбрана по най-неправилен начин.

В една нация, където над двадесет процента от практикуващите психиатри са фройдисти, този фактор е споменаван по-подробно. Фактически няма мисъл, нито действие, които да възпират някоя друга мотивация, ако ние напълно се присъединим към тази теория.

С етикета „дяволски”, дълго време прикрепян към въпроса, ъндърграундът вероятно го игнорира като нещо грубо „материално” и недостатъчно отнасящо се до духовното усъвършенстване. Същото може да се каже и за религията, формална или друга. Както храна, тази необходимост е манипулирана в цялата история на човечеството отново и отново посредством изкуствени правила и забрани, за да се упражнява контрол върху широките народни маси. В голяма степен това все още се прилага като основен контрол над нашите желания и действия. Погледнете почти всички американски телевизионни компании. Те разглеждат въпроса само от едната страна. Другият аспект можете да чуete в проповедите на свещеника за наказанието в ада и проклятието. Изучете нецензурираната история на някоя стара цивилизация или религия, за да получите по-широк поглед.

В ъндърграунда имаше слухове, базиращи се върху умереното доказателство, че много от най-известните „физици” са твърде сексуални индивиди. По-изтънената светска група претендираше за познание на това съответствие, но от това не бе синтезирано нищо. Гурдиев, известният мистик от началото на двадесети век, твърдеше, че ако съществуват две препятствия пред достигането на мистичното състояние, като например сексуалността, която някой представлява, той не би го постигнал.

Невъзможно е да се опише колко дълбоко съм благодарен сега и как подкрепям коментара на Гурдиев. Защото като американец аз бях продукт на същите схващания и условности на обкръжението, както и всеки гражданин на тази страна. Дори и сега, след като условностите бяха премахнати, чувствам ехото на вината и греха в опитите си да бъда откровен по този въпрос. Убеден съм, че без него информацията ще бъде непълна.

Ето и някои извадки от записките ми в ранните етапи на експериментирането.

7. 5. 1958 г.

Късна нощ, спалня, ниска влажност, безлуние. Физически бях изморен, умствено – спокоен. Легнах да спя и състоянието на вибриране започна след около пет минути. Събрах кураж да се „измъкна”. Бавно и спокойно се издигнах на около метър и половина над леглото. Тъкмо се чудех какво да правя после, когато бях обхванат от огромно желание за сексуално задоволяване. Бе толкова силно, че забравих за всичко останало. Огледах се и видях жена си, която лежеше на леглото под мен. Спуснах се надолу и направих опит да я разбудя, за да осъществим сексуален акт, но тя не се събуди. Разбрах, че единственият начин да постигна резултата е да се прибера във физическото, и направих точно това. Вибрациите започнаха да отслабват почти веднага. След малко седнах физически. Сексуалното желание бе отминало напълно. Много странно бе. Никога не съм и знаел, че в мен бушува толкова силно подмолно течение от страсти.

1. 6. 1958 г.

Късна нощ, спалня, средна влажност, облачно. Бях сънен, но умствено бодър. Вибрациите се появиха само две минути след като си легнах. Издигнах се право нагоре по „мисловния” метод и веднага бях завладян от сексуалния нагон четири пъти поред. Не можах да го задуша, независимо че упорито се стараех. Отчаян от самия мен, се прибрах във физическото. Когато седнах, вибрациите бяха отминали. Сигурно има начин да се отърва от това!

29. 7. 1958 г.

Късна нощ, кабинет, средна влажност. Бях малко уморен, но умствено свеж. Мисля, че бях открил отговора за сексманиака в мен – този път проработи с учудващи резултати! Вибрациите започнаха леко. Изчаках да станат достатъчно силни, после „мислих” и ето че бях навън и отново над леглото. Пак започнах да търся из целия кабинет жена. Както и в миналото, всеки път, когато се замислях да се отдалеча на повече от три метра от физическото тяло, сексидеята ме възпираше. Имах си и нов метод – вместо да се боря със сексуалния нагон, да го игнорирам или да пренебрегвам присъствието му, аз си казвах: „Да, идеята за секс е чудесна и аз трябва да направя нещо, за да я задоволя. Ще го направя след малко, но първо трябва да отида някъде другаде.” Засилвах се и се изстрелвах през тавана и след секунди бях в друга стая. Те седяха около масата, а върху нея имаше дълга бяла книга. Бях възбуден, но скоро започнах да се тревожа за връщането и мигом се замислих за физическото си тяло. Втурнах се и се усетих, че съм се настанил в него. Седнах физически на кушетката, огледах се и се успокоих, като видях, че всичко, включително и аз, е нормално. Но бях напуснал накрая моментната близост. Чудех се кои ли са двамата души.

Оттук става ясно, че сексуалният нагон никога не бе победен действително. Вместо това той бе оставен настрана, изоставен за момент, докато аз напълно го опознах и признах съществуването му.

Всъщност идеята се появи от така наречената „Любовна сцена на Джийн Отри”. В този типичен уестърн Джийн се бори с подлещите, за да спаси момичето и да го обсеби. Той ще върви до нея и ще прави комплименти за прекрасната ѝ като грива коса. Момичето ще го гледа с обожание в очите. Както и вие (а и момичето), всички сме сигурни, че той ще я целуне. Но дори и след като тя го е помолила да го стори, старият Джийн ще каже: „Ще го направя, Сузи Джейн, но първо ще ти изпея една песничка”. И кой знае откъде ще извади китара и ще запее песен за коне. След песента той никога не я целува, защото филмът свършва преди това. Идеята за отлагане вместо отхвърляне

доказва, че именно това е начинът да се отхвърли господството на сексуалния нагон. Желанието за секс остава и ще се появи веднага щом му се даде и най-малък повод. А възможностите се появяват често във Второто състояние, но под различна форма.

„Различна” е наистина много неточно описание. Сексуалното взаимодействие в материалния свят не е нищо повече от бледа имитация или хилав опит да се уподоби една много интимна форма за общуване и връзка във Второто състояние, която все пак не е „сексуална”, а така, както ние я разбираме. Във физическия нагон за сексуално единение все едно, че си припомняме съвсем неясно емоционалния връх, който става между двама души във Второто състояние, и го превеждаме на езика на сексуалния акт. Ако сметнете, че ви е трудно да го схванете, опитайте се да изследвате собствените си сексуални желания съвсем специфично и обективно, без условните фактори, на които сте били изложени. Премахнете правилата и табутата и погледнете по-внимателно, без емоционални отклонения. Може да се направи. Вероятно вие също ще има да се чудите колко дълбоко е било дезинформирано човечеството.

Ето и най-близката възможна аналогия с опита на Второто състояние, на която физическият секс е просто една сянка. Ако противоположно натоварените електростатични полюси можеха да „чувстват” при тяхното доближаване един до друг, те биха изпитали „нуждата” да се съединят. Няма бариера, която може да им попречи. Нуждата прогресивно нараства с приближаването им. В определена точка на близост нуждата е непреодолима. Наоколо тя е всеобхватна. Извън определената точка на близост нуждата на привличането упражнява огромна притегателна сила и двете противоположности се втурват една към друга и се сливат. Само за миг се получава умствено (душевно?) разтърсващо съединение на електрони един с друг, небалансираните товари се изравняват, установено е равновесие на мирно сътрудничество и всеки е обновен. Всичко това става за част от мига, макар да е изминала цяла вечност. После настъпва спокойно и безоблачно разделяне.

То е точно толкова нормално и естествено. Може би е трудно да се редуцира тази витална функционална емоция към една проста и наистина естествена нужда, към нищо повече или по-малко от приложение на закон на физиката, само че на друго ниво. Въпреки това много тестове последователно поддържат тези предпоставки.

Есенцията на това заключение не се появи твърде лесно, тъй като трябваше да бъдат преодолявани непревземаеми бариери. Първите от тях бяха условните отговорности, установени и поддържани от правилата и забраните на нашата обществена структура.

Първоначално те бяха пренесени във Второто състояние. Предлагам много добър пример от моите записки.

16. 9. 1959 г.

Под въздействие на решението да „видя” започнах да разбирам какво е положението ми в стаята. Кабинетът бе слабо осветен. Бях над масата, на около 2.40 метра от кушетката, където успях да различа физическото си тяло в полутъмното. Тогава точно близо до вратата видях форма, със сигурност човешка, която се движеше към мен. Веднага вече „знаех”, че тази личност е от женски род. Все още бях предпазлив, но се борех със сексуалния нагон, който растеше независимо от волята ми.

– Жена съм. – Изглежда бе нисък женски глас.

Казах, че знам това, но се стараех да се държа на разстояние. Сексуалните обертони в гласа ѝ бяха непогрешими. Тя дори се приближи още.

Съзнанието ми осъзна, че тя, разбира се, бе жена и бе миниатюрно изображение на сексуална привлекателност. Отдръпнах се, разкъсан между желанието и страха от това, което би могло да се случи, ако наистина имах сексуална връзка във Второто тяло, и вероятната „изневяра“ към жена ми. Накрая страхът от евентуалните, неизвестни последици победи желанието и аз припряно се втурнах към физическото си тяло, съединих се и седнах. Мислех за случая. Физическото ми тяло реагира и се възбуди. Излязох навън да се поразходя, преди да напиша тези редове. Може би съм страхливец.

Случиха ми се доста такива срещи с различна степен на интензивност, преди да започна да преценявам кое бе „грешното“, което ме държеше настрана. Изглежда имаше пряка връзка между това, което тълкувах като сексуален нагон, и „силата“, която ми позволяваше да се разделям с физическото тяло. Дали не беше пренасочване на този основен нагон, който чувствах като „вибрации“? Или пък беше нещо друго? Беше ли сексуалният нагон физическа и емоционална проява на тази сила?

Вероятно има начин да се направи изследване при много строго контролирани условия, тоест съществува ли достатъчно зряло общество, което да се заеме с експериментите? Нашето със сигурност не е. Всичко, което тук може да се направи, е да се огледат критично определени положения. Понастоящем в научните изследвания на сънищата и съня е отбелязано, че по време на РЕМ – (Рапид Ай Мувмънт – бързо мигане с очи) спане мъжките индивиди получават ерекция на половия член. Това става независимо от съдържанието на съня. И несексуален сън произвежда същия ефект. Горедолу толкова е получила науката при експериментиране. Споменал съм го само защото най-забележителната физическа реакция, отбелязана при връщане от Второто състояние, е половата възбуда. И то е само един ключ към загадката, нищо повече.

Дали чрез пренасочване или чрез пречистване, но сексът във Второто състояние не е същият, както при физически двойник, дори и след като веднъж са отхвърлени навиците и грижите на последния. Създадените и постоянно подсилвани бариери от социалните условности са само половината от него. Физико-механичните елементи сами по себе си повече не се прилагат. Още дълго съзнанието ще продължи да превежда последователността на реакцията привличане-акт като подобна функция, ставаща по нематериален път. С изостряне на възприемането и контрола различията ще стават по-забележими.

Първо и най-очевидно е, че няма доказателство за взаимното проникване на мъж и жена. Опитите да се изрази нуждата по такъв функционален начин стават трогателни като спомен. Човек с безсилие открива, че във Второто състояние то въобще не става по този начин. И още нещо – чувствеността, произведена от физическата форма на сексуалния дубликат, напълно отсъства. Няма и специфичен образец на физическа форма нито визуално, нито при докосване.

Как тогава? Кога? Аналогията на противоположните магнитни полюси все още е в сила. Съществува остро усещане за „различие“, което е като излъчване (както и сигурно е) от слънцето или както някой треперещ от студ чувства огъня. Динамично привлекателно и необходимо е. Силата на това привличане е различна в зависимост от индивида. (Така се обяснява кое прави един човек сексуално по-привлекателен от друг – това е нещо повече от физически пропорции.) Би могло да е като магнитните линии на прилив.

„Актът“ по своята същност въобще не е действие, а е неподвижно, сковано състояние на шок, когато двамата наистина се сливат не само на ниво повърхности и една-две специфични части на тялото, а в пълен размер, атом по атом през цялата безкрайност на Второто тяло. Има кратък, установен електронен (?) поток един към

друг. Моментът достига до несравним екстаз, а после успокоение, изравняване и всичко свършва.

Защо се случва това и защо има нужда от него, не знам. Все едно северният полюс на един магнит да разбира своята „нужда“ от южния полюс на друг магнит. За разлика от магнита обаче ние можем да усещаме обективно и да питаме „защо“. Един факт е напълно сигурен: както във физическото състояние, актът е еднакво необходим и във второто. В някои части на Място II той е нещо съвсем обикновено, като ръкостискане. Ето и извлечение от записките.

12. 9. 1963 г.

По необяснима причина пристигнах в една околност, извън къща, между седем-осем души, всички събрани в случайна група. Те сякаш не се учудиха особено на появяването ми, но бях предпазлив, както обикновено. Имаше някакво изчакване от тяхна страна, като че не знаеха как да се държат с мен и да ме поздравят. Не бяха обаче недружелюбни. Накрая един от тях пристъпи приятелски напред, изглежда за да ми стисне ръцете. Тъкмо щях да подам ръка, когато тази личност премина съвсем близо до мен и изведнъж почувствах мигновено и бързо лумване на сексуален пристъп. Бях изненадан и малко шокиран. После, една след друга, всяка пристъпваше напред, поздравяваше ме по този начин – така просто, като ръкостискане – една истинска опашка от хора. Най-накрая последната пристъпи напред, единствената, която наистина усетих като жена. Тя изглеждаше далеч по-възрастна от останалите, а и от мен. Сякаш изразяваше приятелство и чувство за хумор.

– Е, добре, не съм го правила отдавна – засмя се тя, но имам желание все пак да опитам!

Като го изрече, тя мина съвсем близо до мен и ние имяхме кратък и съвсем не слаб сексуален пристъп. Отмина, кискайки се весело, и се присъедини към останалите. Не след дълго и като се опитвах да разбера къде съм все пак, почувствах неудобство и желание да си вървя. Издигнах се право нагоре, протегнах се към физическото и се прибрах без инциденти.

Дали поздравът чрез сексуален пристъп бе типичен обичай там? А може би те, старейки се да бъдат приятни за чужденеца, временно бяха възприели обичай, който бе нещо съвсем обикновено в неговата родина? Би могло и така да е, ако те виждаха тайния, интимен свят на повечето от нас в „материалното“ ни крепостничество.

Дали не бяха сексуални фантазии по време на сън, причинени от предишно потискане на секса? Това би бил отговорът на Фройд, а също и „лесният“ изход, погрешното описание, за да се предпазим от срещата с неразгадани възможности. Какво е доказателството, че е нещо друго? Няма начин да се докаже горното, защото няма способности за определяне на неговото „къде“.

Да, то е преживяване горе. В друг свят? Отново от записките:

4. 3. 1961 г.

Късна нощ в студиото на приземния етаж. Не бях преуморен, а умствено свеж. Отчаяно предизвиквах вибрациите по метода на съкращаването. Съботна нощ бе, а това е написано в събота следобед, въз основа на записките през нощта и по-късни случаи. Малко предварителна информация: В събота следобед (вчера) приятелка на жена ми (Дж. Ф.) телефонира, за да попита може ли да ни дойде на гости по-късно вечерта. Дойде за вечеря и след тиха и приятна вечер ние се разотидохме. Гостенката ни се качи на горния етаж в малката квадратна стая за гости в предната част на къщата, или поне

така предположих. Вярвах също, че двете ни деца вече са заспали в собствената си стая, която е голяма и правоъгълна и е точно над студиото. Реших, че е по-добре да остана в студиото, защото чувствах, че мога да възбудя вибрациите и не исках да безпокоя съня на жена си в спалнята.

След дълга предварителна подготовка вибрациите се проявиха силно и ускоряваха честотата си, а аз ги усещах като единична пулсация. Лесно се издигнах от физическото и със силното чувство за освобождение и контрол излязох през тавана в правоъгълната стая. Стаята бе тъмна, а аз бях сигурен, че съм в детската спалня, но не виждах никого. Тъкмо щях да отида другаде, когато почувствах силно присъствието на жена в стаята, доста далече от мен. Не можах да различа чертите ѝ, но тя остави у мен впечатлението, че е в средата на трийсетте и че е жена със забележителен сексуален опит (това познато излъчване на качествата?). Това последно усещане възбуди сексуалния ми нагон и аз бях привлечен от нея. Когато приближих, тя каза (?), че е по-добре „да не го прави“, защото е много уморена. Отдалечих се, уважавайки желанията ѝ, като отбелязах, че всичко е наред. Тя изглеждаше благодарна, а аз бях мил, макар и разочарован. Тогава забелязах друга жена в дясната част на стаята. Тя бе по-възрастна от първата, над четиридесетте, но също бе жена с богат сексуален опит. Втората жена излезе напред и предложи „да бъде“ с мен. Сякаш каза: „Ще го направя“ (което означаваше, че щом първата жена не бе го направила, тя ще го направи с удоволствие). Не се нуждаех от повече покани и бързо се отдалечихме заедно. Получи се шеметният шок, тип електрически ток, и после се разделихме. Благодарих ѝ, а тя бе доволна и спокойна. Чувствайки, че това е достатъчно за една нощ, се гмурнах през пода и скоро се настанях във физическото. Седнах и запалих лампата. Цялата къща бе тиха. Изпуших една цигара, а после си легнах и спях без произшествие през остатъка от нощта.

Тази сутрин (неделя) бях станал рано, както обикновено, а жена ми дойде в кухнята чак към десет часа. Докато си пиеше кафето, тя ми съобщи, че ще се качи горе в стаята на Дж. Ф. и ще я събуди, за да отидат на черква. Неочаквано тя спомена, че се надява приятелката ѝ да е спала добре, защото е била толкова уморена. Това не предизвика съответната реакция у мен, но когато потвърди, че Дж. Ф. е спала в детската вместо в гостната стая (леглото на децата бе доста по-удобно), а децата са спали в гостната, вече започнах да се тревожа. Както споменах, детската стая бе правоъгълна и се намираще точно над студиото. Нещо повече, Дж. Ф. е над трийсетте и е професионална певица, тоест със сигурност притежава богат сексуален опит (двама съпрузи плюс много любовни афери). Прибавям и факта, че тя бе твърде уморена.

Необходими бяха няколко минути, докато събера кураж и попитам, но аз трябваше да зная. По това време жена ми не бе съвсем свободомислеща. Помолих я да се качи и да попита Дж. Ф. дали не е сексуално „уморена“. Попита ме какво искам да кажа и аз ѝ обясних. После, разбира се, тя пожела да узнае защо се интересувам и заяви, че не би могла да зададе такъв въпрос на Дж. Ф. Започнах да я убеждавам, че е много важно и накрая тя се качи, за да събуди приятелката си. Чаках дълго и най-после жена ми се върна долу сама. Погледна ме доста съсредоточено.

– Как позна? – Благодаря на Господа, че не попита с подозрение. Тя продължи: – Това именно е била причината тя да се обади и да ни гостува. Цяла седмица е имала бурна любовна история, всяка нощ със секс. Каза ми, че наистина е твърде уморена, за да е в състояние да издържи още една такава нощ.

Малко по-късно Дж. Ф. слезе на закуска. Жена ми, разбира се, не ѝ бе съобщила за големия ми интерес към състоянието ѝ. През останалата част от деня, без

изключение, тя си изглеждаше съвсем нормална. Обикновено Дж. Ф. се държи с мен доста предпазливо, просто като с мъж на нейна стара приятелка. Днес многократно я залавах да ме разглежда доста напрегнато, сякаш се мъчеше да си спомни нещо за мен, но не успяваше. С нищо не показах, че съм забелязал този внезапен интерес. Щеше да ме познае твърде лесно. Но коя бе другата, по-възрастната жена?

Последица: 7. 3. 1961 г. Днес е сряда през нощта. През последните няколко дни се опитвах да разбера какво ли може да означава възрастната жена. Тъкмо щях да реша, че е била личност, която не е вече между живите, но все още е дълбоко увлечена от физическия секс. Може би тя следва навсякъде Дж. Ф. само за да се радва на последните отблясъци на сексуалната активност, когато това е възможно. И точно тогава вчера един приятел ми се изтърси в кабинета. В хода на разговора той спомена, че общата ни приятелка Р. В. твърдяла, че ме е сънувала в събота през нощта.

Още при споменаването на съботната нощ застанах нащрек. Р. В. бе делова жена в средата на четиридесетте. Въпреки че бе омъжена, тя определено отговаряше на представата за жена с голям сексуален опит. Р. В. не бе описала на общия ни приятел съдържанието на своя сън, затова реших сам да се осведомя. Едва днес успях да се свържа с нея по телефона. Р. В. първоначално бе съвсем неясна по отношение съдържанието на своя сън. В отговор на внимателното ми настояване тя твърдеше, че по време на съня аз съм я подложил подробно на „физическо изследване”. Повече от това тя не се задълбочи. Или наистина не можеше да си спомни нищо повече, или бе твърде интимно за нея, за да го сподели с мен. Но фактът, че е сънувала това точно в събота през нощта, че то предполагаше някаква интимност и за нея бе достатъчно важно, за да го сподели, и също, че Р. В. отговаря на качествата, описани от мен преди – всичко това не би могло да се нарече съвпадение.

Ако от моя страна имаше някаква скрита тенденция за сексуално влечение към Дж. Ф. и Р. В., аз не го съзнавах. Но е доста приятно да знам, че и двете са между „живите”.

Много от експериментите в записките ми са също „твърде интимни”, за да ги споделям. Това, което все пак бе представено, ще даде достатъчно сведения, надявам се. Достатъчно е да се каже, че имаше достатъчно експерименти от всички видове, както има и всички видове във Второто състояние едновременно в Място I и Място II. Последователите на учението за „астралните стандарти” биха казали, че „качеството” на тези сношения би определило „равнището” на посетените места – „качеството”, означаващо интензивност и/или деградация, или елиминиране на сексуалното преживяване. Всичко ще зависи от тълкуването. Онези, които още не са започнали да разбират условията на Второто състояние („жив” или „умрял”), сигурно и досега може би свързват образа му с този от физическото, само че без забраните и ограниченията на „цивилизованото” материално общество. Ние продължаваме да оценяваме секса като добър или лош стриктно в условията на тези забрани, ограничения и социална структура. Общоприетата заблуда на тази гледна точка се изразява в това, че в нашата собствена цялост от време и пространство не можем да помирим сексуалната практика със социалните норми, нито пък да съгласуваме въпроса с разнообразните обществени правила, които сега съществуват.

По своята същност сексуалният нагон може да е катализатор за вибрационното състояние, което от своя страна е вратата към Второто състояние. Въпреки че това е много сложен въпрос, той прилича на дете в цветущо здраве, непрекъснато подлагащо на изпитания авторитетите, които го ръководят, и заплашващо да се откъсне и избяга в друга посока. А във Второто състояние въобще не е лошо.

16. ПРЕДВАРИТЕЛНИ УПРАЖНЕНИЯ

През цялото време, докато пишех тази книга, многократно бях правил връзка с един очевиден факт: единственият възможен начин за отделния човек да приеме реалността на това Второ състояние и съществуването в него е сам да го преживее.

Очевидно ако това бе една лека задача, сега то би било нещо съвсем обикновено. Подозирам, че само упоритото любопитство ще накара хората да превъзмогнат преградите по пътя на това постижение. Въпреки че има много случаи на съществуване, преживени отделно от физическото тяло, те са били в по-голямата си част – поне в западния свят – спонтанни, еднократни, ставащи в моменти на стрес или физическо неразположение.

Ние говорим за нещо крайно различно, което може да бъде обективно изследвано. Експериментаторът ще поиска да работи по начин, който ще доведе до значителни резултати, може би не всеки път, но достатъчно често, за утвърждаване на доказателството, за негово собствено удовлетворение. Вярвам, че всеки може да експериментира преживяване във Второто тяло, ако желанието му е достатъчно силно. Но дали всеки ще го направи или не, това е извън обсега на моята преценка.

Случаят ме накара да повярвам, че повечето, ако не и всички човешки същества напускат техните физически тела в различна степен по време на сън. Целенасоченото четене доказва, че тази идея е с хилядолетна давност в историята на човечеството. Ако тази предпоставка е валидна, тогава самото състояние не е противоестественно. От друга страна, практикуването на отделянето от физическото тяло по собствено желание се противопоставя на стила, както би изглеждало от гледна точка на действащите ограничени данни.

Не е отбелязан вреден физически ефект от тази дейност. Не съм разкрил (ниито пък някой физик) никакви физиологични промени, добри или лоши, които директно могат да се отнесат към преживяването извън тялото.

Има много психологически изменения, които открих, и вероятно още повече, за които нищо не знам. Въпреки това дори и приятелите ми, по професия психиатри, не установиха, че те са били пагубни. Моята постепенна проверка на базисните концепции и убеждения е очевидна и аз я извършвах по различни начини по време на писането на книгата. Ако тези психологически и личностни промени са наистина вредни, вече нищо не би могло да се направи срещу това.

Нотка на предпазливост се прокрадва тук за тези, които са заинтересувани от експериментирането, защото веднъж отворена, вратата към това преживяване повече никога не може да се затвори. Още по-точно – това е случаят „не можеш да живееш с него, но не можеш и без него”. Дейността и резултатното познание са доста несъвместими с науката, религията и морала на обществото, в което живеем. Историята е осеяна с мъченици, чието единствено престъпление е неконформизмът. Ако вашият интерес и изследване станат общоизвестни, вие си навличате риска да бъдете обявен за смахнат, шантав или по-лошо, и да бъдете отритнат. Вместо това нещо крайно съществено ще ви липсва, ако не продължите да изследвате и проучвате. При необяснимо „задънените” периоди, когато не можете да се занимавате с тази дейност, независимо колко усърдно опитвате, вие разбирате дълбоко това. Имате силно чувство, че сте останал във от нещата, от затварянето на източника, който е от голямо значение за живота.

Ето тук е най-доброто предложено някога описание, което мога да дам за техниката на усъвършенстване на нематериалното преживяване.

Съществува една огромна пречка пред изследването на Второто тяло и средата, в която то действа. Вероятно това е една главна бариера. Тя сякаш съществува във всички хора без изключение. Може би е заровена под пластове от забрани и условности, но и когато те бъдат премахнати, пречката остава. Това е преградата на слепия, безразсъден страх. Получи ли съвсем слаб тласък, той се превръща в паника, а после и в ужас. Ако съзнателно преминете страховата бариера, все едно че сте преодолели крайъгълния камък във вашите изследвания.

Напълно сигурен съм, че много от нас всяка нощ прескачат тази бариера несъзнателно. Когато тази част от нас извън съзнанието ни надделее, страхът не ѝ изпраща забрани, въпреки че сякаш се влияе от мисълта и действието на съзнанието. Изглежда е свикнала да действа оттатък страховата бариера и по-добре разбира правилата на съществуване на този друг свят. Когато умът заспива през нощта, свръхсъзнанието (душата?) взема връх.

Изследователският процес по отношение на Второто тяло и неговата среда е нещо като смесване и съчетание на съзнанието и свръхсъзнанието. Ако това стане, страховата бариера е преодоляна.

Страховата бариера е многостранна. Най-безстрашните от нас мислят, че тя не съществува, докато за наша голяма изненада я открием у самите нас. Първо и най-важно – съществува страхът от смъртта. Защото отделянето от физическото тяло прилича много на онова, което се очаква да се случи при смърт. Ранните реакции към преживяването са механични. Само помисляте: „върни се бързо обратно във физическото!”

Тези реакции се появяват независимо от всякакво интелектуално или емоционално усъвършенстване. Само след като процесът се повтори осемнайсет-двайсет пъти, успях да събера достатъчно кураж (и любопитство) да стоя вън повече от няколко секунди и да водя обективни наблюдения. Страхът от смъртта бе или пречистен, или уталожен от това, че бе станал познат. Други, които са опитвали тази техника, са спирали след първия или втория опит, не успели да потиснат първата страна от тази бариера.

Вторият аспект на страховата бариера е също свързан със страха от смъртта: ще успея ли да се върна към материалното или да си вляза „вътре” в тялото. Без пътеводител или специални инструкции това си остана основен страх за мен в продължение на няколко години, докато не намерих един прост отговор, който ми вършеше работа всеки път. Беше нещо като нововъведение. Излизал съм „навън” неколкостотин пъти и явно по един или друг начин успях да се върна безпрепятствено. Ето защо съществуваше вероятността, че следващия път пак ще се прибера.

Третият основен страх бе страхът от неизвестното. Правилата и опасностите на материалната ни среда могат да бъдат определени до една известна степен. Прекарвали сме живота си в изграждането на рефлексии, за да се справяме с тях. И ето че сега изведнъж се появява друга, напълно различна мрежа от правила, друг свят от съвсем различни възможности, населен със същества, които сякаш знаят всичко за тях. Нямаме пътеводител, нито пък правилник, никаква книга за етикецията, никакви приложими учения по химия и физика, никакви безусловни авторитети, към които можете да се

обърнете за съвет или отговор. Много мисионери са загинали в отдалечена земя при точно такива условия!

Трябва да призная, че този трети страх все още процъфтява, и то съвсем основателно. Защото неизвестното в огромна степен си остава пак неизвестно. Такова проникване, каквото аз направих, е донесло на повърхността за съжаление няколко неотменни и изпълнени със съдържание правила. До днес единственото, което мога да кажа, е, че съм оцелял при тези експедиции. Има толкова много неща, които не мога нито да схвана, нито да разтълкувам и още повече, които са извън способността ми да го направя.

Друг вид страх е този от последствията върху физическото тяло и съзнанието от участието и експериментирането в тази форма на дейност. Твърде реално е – също както нашата история, най-малкото поне доколкото аз зная, изглежда не съдържа точна информация в тази област. Имаме изследвания върху параноята, шизофренията, фобии, епилепсията, алкохолизма, безсъзнанието, акнето, умствените заболявания и т. н., но нямаме обособена цялост от обективни данни за патологията на Второто тяло. Лично аз не знам как да надхитря страховата бариера, освен чрез внимателни първоначални стъпки, които създават близост малко по малко, в течение на процеса. Надявам се, че този труд в своята цялост ще прокара психологическата „стъпка“ през бариерата. Може да помогне да се разпознаят условия и примери, които са близки до това, че най-малкото един човек е имал същите преживявания и е оцелял. Следващите са необходими процедурни насоки.

I. РЕЛАКСАЦИЯ

Способността да се отпускате е първата предпоставка, може би дори – самата първа стъпка. Нарочно обобщено и е както физическо, така и умствено. Наред с условието за релаксация е и освобождаването от всякакви задължения, свързани с времето. Не можете да бързате, пропуснати срещи или очаквания за разговори по служба не трябва да объркват мислите ви. Нетърпение от всякакъв вид може да опропасти шансовете ви за успех.

Съществуват много техники за постигането на такава релаксация, а и много добри книги засягат проблема. Просто трябва да изберете метода, който ви пасва най-добре. Има три основни метода, които изглежда вършат работа, два от които са приложими в тези упражнения.

Авто- или самохипноза. Достатъчно книги за изучаване на самия себе си предлагат този метод в различни версии. Тук отново е въпрос кое е най-ефективно за вашата индивидуалност. Най-удобен и бърз начин е да изучите самохипнозата чрез тренировки под ръководството на опитен хипнотизатор. Той може да употреби постхипнотичен вариант, който ще доведе до бързи резултати. Обаче изберете си внимателно учител. Рядко срещани са практиците с чувство за отговорност, а множество са новациите. Различни форми на медитация могат да бъдат превърнати в ефективна релаксация.

Граница на спящото състояние. Това е може би най-лесният и естествен метод и обикновено осигурява релаксация едновременно на тялото и мозъка. Трудността в случая е точно в поддържането на деликатното „гранично“ състояние между спане и пълна будност. Най-често просто заспивате – това слага край на експеримента за конкретния момент.

Само чрез практикуване съзнателното усещане може да бъде доведено до това гранично състояние – вътре в него и през него към избраната от вас посока. Няма да

можете да измислите друг начин да го постигнете, освен чрез постоянни упражнения. Техниката е както следва: лягате си – за предпочитане, когато сте изморен и ви се спи. Когато се отпуснете и започвате да се унасяте в сън, задръжте съзнателното си внимание върху нещо – каквото и да е, но със затворени очи. Когато успеете да се задръжате неотклонно в граничното състояние, без да заспите, вие вече сте преминали първия етап. Напълно нормално е да заспите много пъти в процеса на съзнателното задълбочаване. Няма да сте в състояние да избегнете това, но не позволявайте то да ви обезкуражи. Процесът не е само за една нощ. Ще разберете, че вече имате успех, когато започнете да се тревожите и очаквате още нещо да се случи!

Ако опитите да останете в граничното състояние ви изнервят, реакцията също е нормална. Изглежда съзнанието се бунтува срещу разделянето на властта, която има в будно състояние. Ако това се случи, прекъснете релаксацията, станете, поразходете се, направете няколко упражнения и легнете отново. В случай че и това не помогне да се успокоите, заспивайте и опитайте друг път. Просто не сте във форма.

Когато сте „концентриран“, а картината на мисълта, която сте поддържали, изчезне и разберете, че мислите за нещо друго, вие сте близо до завършване на *Състояние А*.

Достигнете ли до Състояние А – способността да поддържате спокойно и неограничено граничното състояние, имайки в съзнанието си единичка изключителна мисъл, – вие сте готов за следващата стъпка. *Състояние В* е подобно, но с елиминиране на концентрацията. Недейте да мислите за нищо, а останете в равновесие между будното състояние и спането. Просто гледайте през затворените си очи към тъмнината над вас. Не правете нищо повече. След многократно повторение на упражнението може да халуцинирате „мислени картини“ или фигури от светлина. Те изглеждат не са от голямо значение, а са просто форма на нервно разтоварване. Мога например да си спомня, опитвайки се да постигна това състояние, след като в продължение на часове бях гледал футболен мач по телевизията. Всичко, което видях, бяха мисловни картини на футболисти – тичащи, блъскащи се, дриблиращи и т. н. Трябваше ми половин час, докато картината отзвучи. Тези мисловни картини очевидно имат връзка с визуалната ви концентрация по време на предишните осем-десет часа. Колкото по-интензивна е концентрацията, толкова по-бавно ще елиминирате впечатлението.

Постигнали сте напълно Състояние В, когато можете да лежите безкрайно, след като впечатлението е отшумяло, без да се изнервите, виждайки единствено тъмнината.

Състояние С е систематично задълбочаване на съзнанието, докато се намирате в Състояние В. То се постига чрез внимателно пускане на неподвижно задържаното от вас гранично състояние на заспиването и задълбочаване на пасивността малко по малко при всеки следващ опит. Ще се научите да установявате степени на задълбочаване на съзнанието чрез „спускане“ към дадено ниво и връщане по желание. Ще разпознаете тези степени чрез затваряне на различни сетивни механизми за входяща информация. Обикновено най-напред върви усещането при допир. Изглежда все едно нямате усещане в никоя част от тялото си. Много скоро следват мирисът и вкусът. После са слуховите сигнали, а най-накрая е зрението. (Понякога последните две са преобърнати. Подозирам, че причината зрението да е последно, е, че упражнението изисква употребата на зрителната мрежа дори и в тъмнината.)

Състояние D е постигането на С, когато човек е напълно отпочинал и освежен в началото на упражнението. Това е много важно и е много по-лесно да се опише, отколкото да се постигне. Да навлезете в състоянието на релаксация пълен с енергия и буден е абсолютната сигурност, че ще поддържате съзнателен контрол. Най-добрият

начин за постигането на Състояние D в ранните опити е да започнете упражнението веднага след ставане след кратка почивка или нощен сън.

Започнете упражнението, преди да се въртите в леглото физически, докато тялото ви все още е отпуснато от съня и съзнанието ви е съвсем нащрек. Не пийте много течности преди сън и няма да изпитвате моменталната нужда да освободите пикочния си мехур веднага след събуждане.

Възбуждане чрез опиати. Изглежда никой от опиатите, които довеждат до релаксация и които вече са употребявани, не помагат. Барбитуратите предизвикват загуба на умствен контрол и само водят до объркано състояние в по-дълбоко съзнание. Същото важи в по-малка степен за успокоителните. Постига се отпускане, но с цената на усещане. Алкохолът във всяка форма има същия ефект. По-екзотичните смеси като например алкалоиди, халюциногени са може би по-продуктивни. Не съм имал достатъчен контакт с такива вещества, за да имам обосновано предложение. Възможно е по-задълбочени проучвания да бъдат показателни за тях.

Използвал съм и трите метода. Много рано отхвърлих релаксацията чрез употреба на наркотици, защото резултатът бе загуба на съзнателен контрол и изопачено усещане. В първата техника бяха подготвени специални записи за хипнотично индуциране. Те бяха много ефективни и полезни. Техниките на граничното състояние на съня са много често използвани. Въпреки сложната звукова процедура, за мен това е най-естественият метод.

II. СЪСТОЯНИЕ НА ВИБРАЦИИ

Обобщението на този ефект е най-критично от всички. Субективното сетивно усещане, което той произвежда, е споменато многократно. Веднъж постигнато, не трябва да ви се казва, че сте успели и сте превъзмогнали друго голямо препятствие.

Всичко, което може да се предостави, са указанията. При сегашното равнище на познанието е известно защо тези неща вършат работа. Също както, когато щракнете ключа на лампата, без да знаете как точно действа той, откъде идва електричеството или защо и как действа между затворените в крушката волфрамови жички. Най-малкото, целият материал, съдържащ се в настоящата книга, е установен по напълно емпиричен начин. Встрани от принципната човешка лаборатория – този писател – няколко други индивиди са опитали този пример. Достатъчно е да кажа, че са получили положителни резултати.

Помощ за достигане на вибрационно състояние. Легнете в най-благоприятно за релаксация положение, но тялото ви трябва да е по оста север – юг, като главата ви е към магнитния север. Отпуснете дрехите си, покрийте се с нещо, за да ви е малко по-топло, отколкото по принцип обичате. Махнете всякакви бижута или метални предмети, които са близо или докосват кожата ви. Уверете се, че ръцете, краката и тилът ви ще се отпускат в положение, което няма да пречи на кръвообращението. Затъмнете добре, така че никаква светлина да не прониква през клепачите ви. Нека стаята ви да е в полумрак, защото иначе няма да имате никаква възможност за визуална информация.

Абсолютно необходими неща. Уверете се безусловно, че няма да бъдете обезпокояван по никакъв начин, нито чрез директна физическа интервенция, телефонно позвъняване или Други смущаващи шумове. Не си поставяйте ограничения във времето или крайни срокове. Надали ще успеете да използвате времето, прекарано за експеримента, по по-полезен начин. Нищо предстоящо не трябва да отнема от времето за опита.

Постигнете състоянието на релаксация. Направете го чрез метода, който според вас е най-подходящ. Работете до Състояние D или неговия еквивалент и задръжте до възможно най-дълбокото ниво на отпускане, без да отслабвате съзнанието си. Когато е минало достатъчно дълго време, за да сте сигурни, че сте постигнали това, повторете наум: „Съзнателно ще възприема и запомня всичко, с което ще се срещна през този период на отпускане. Когато съм напълно събуден, ще си спомня в детайли само онова, което ще бъде от полза за моето физическо и духовно съществуване.” Кажете си го пет пъти. След това започнете да дишате през полуотворената си уста.

Установете вибрационните вълни. Продължавайки да дишате през полуотворената си уста, се концентрирайте върху тъмнината пред затворените си очи. Първо погледнете в тъмнината на около трийсет сантиметра от челото си. Сега преместете точката си на концентрация на деветдесет сантиметра, а после на сто и осемдесет. Задръжте за малко, докато точката на концентрация е твърдо установена. Оттам преместете точката 90 градуса нагоре, на линия, успоредна на оста на тялото и достигаща до над главата. Достигнете вибрациите на това място. Когато ги намерите, съзнателно ги върнете в главата си.

Тази проста картина може да постави много въпросителни. Какво да достигнем? Какво да върна в главата си? Да опитаме друг метод на обяснение. Започнете съзнателно концентриране, като че ли две линии излизат извън външните ъгълчета на затворените ви очи. Мислете за тях като за събиращи се в една точка на трийсет сантиметра от челото. Представете си ясно съпротива или натиск, когато тези две линии се срещнат, заредени като че ли електрически частици са свързани, или пък отблъскването на еднородните магнитни полюси. Сега разширете това свързване навън, на около деветдесет сантиметра, все едно дължината на ръката в изпънато състояние. Поради различията в ъглите образецът на налягането е променен. Свиването на пространството (сили?) между събиращите се линии, трябва да даде резултат и оттук налягането трябва да се увеличи, за да се постигне съединяването. След установяването на дължината от деветдесет сантиметра разширете пресечната точка на сто и осемдесет сантиметра от главата си, или 30 градуса. (За да можете правилно да си представите как точно изглежда ъгъл от 30 градуса, начертайте с ъгломер трийсетградусов ъгъл на хартия и запомнете вида му.)

След като вече сте научили как да установите и запазите трийсетградусовия ъгъл навън (или грубо сто и осемдесет сантиметра), снижете пресечната точка до 90 градуса (или буквата L) нагоре в посока към главата си, но паралелно на оста на тялото. С тази пресечна точка вие сте „пристигнали”. Удължавайте и достигайте с тази точка все повече, докато постигнете реакция. Отново ще разберете, когато го добиете. Все едно пееща, съскаща, ритмично пулсираща вълна от пламтящи искри идва, бучейки в главата ви. Оттам като че се плъзга през тялото ви, като го прави сковано и неподвижно.

След като сте научили процеса и като имате познанието, няма да бъде необходимо да повтаряте всичко това. Нуждаете се единствено да мислите за вибрациите, докато сте в състояние на релаксация, и вибрациите ще се появят. Основен рефлекс бе установен, невропад, който отново и отново може да бъде следван. И пак това не е техника, която може да бъде постигната още от първия опит. Вероятността за успех се увеличава с всяко сполучливо усилие. Колкото повече го опитвате, толкова повече се увеличават шансовете за положителни резултати. Независимо, че сте успели, не винаги ще бъде възможно да го повтаряте по свое желание. Все още има много

изменения, които пречат и трябва да бъдат изолирани и идентифицирани. И все пак достатъчно често „върши работа”, за да бъде предмет на продължителни изследвания.

III. КОНТРОЛ НА ВИБРАЦИИТЕ

Когато сте постигнали вибрационното състояние, има определени указания, които трябва да следвате. Това условие при съзнателен контрол е целта, която преследвате. За да го осъществите, трябва внимателно да наблюдавате процедурите. Те, разбира се, трябва да бъдат спазвани в определена последователност в представения ред.

Няма доказателство, показващо, че вибрационното състояние е вредно за психиката или за физическото тяло. Ето тогава някои процедури, които трябва да бъдат прилагани систематично. Има есенция от буквално стотици опитани – и сбъркани – експерименти.

Приспособяване и аклиматизация. Това е начин да се каже, че трябва да привикнете към усещането на това необикновено условие. Всякакъв страх и паника трябва да бъдат елиминирани, когато почувствате вълни като електрошок, които безболезнено проникват в тялото. Най-добрият начин изглежда е да не правите нищо, когато те се появят. Лежете тихо и ги анализирайте обективно, докато те сами си отшумят. Това обикновено продължава около пет минути. След няколко такива опита ще разберете, че не сте подложен на ексекция чрез електрически ток. Опитайте се да избегнете паническата борба за преодоляване на парализиращото състояние. Можете да се справите с него, като с голямо усилие на волята седнете, но ще бъдете разочаровани от себе си, че сте го направили. В края на краищата, вие точно към това се стремяхте.

Пренасочване и моделиране. След като веднъж сте се освободили от страховите реакции, сте готови за стъпки към контрола. Най-напред съзнателно насочете вибрациите в пръстен, или ги принудете да влязат в главата ви. След това наум ги изпратете надолу по тялото си до пръстите на краката и отново пак ги върнете към главата. Накарайте ги да се плъзгат ритмично във вълна из тялото ви от глава до пети и обратно. След като сте дали импулс на вълната, оставете я да продължи по своя воля, докато отшуми. Това ще отнеме около десет секунди – пет надолу, пет нагоре, – за да може вълната да направи пълен кръг от главата до върховете на пръстите на краката и обратно. Практикувайте го, докато вибрационната вълна започва моментално по команда от мозъка и се движи стабилно, докато отшуми.

Дотогава ще сте забелязали колко неравни са вибрациите понякога, сякаш тялото ви е жестоко разтърсвано чак до молекулно и атомно равнище. Може би е малко неприятно и ще почувствате желание да ги направите равномерни. Постига се, като ги принудите да пулсират по пътя на съзнанието си, за да увеличите честотата им. Нормалният им вибрационен темп сякаш е от порядъка на 27 цикъла в секунда (това е темпът на самата вибрация, а не на честотата от глава до пръсти). Образецът отговаря на тази пулсираща команда много незабележимо и бавно в началото. Първият признак за успех е, когато вибрациите станат равномерни и не са разтърсващи. Вече сте на път да се контролирате, когато те правят стабилен и здрав ефект.

От основно значение е да се научите и прилагате този процес на ускоряване. По-бързият вибрационен ефект е формата, която позволява отделяне от материалното. След като веднъж сте установили движещата сила на забързването, ускорението изглежда действа автоматично. Накрая можете да усетите вибрациите, само когато започват. Те ще увеличават честотите си като мотор, пуснат в действие – докато

честотата стане толкова висока, че не сте в състояние да я усещате. В тази фаза сетивният ефект е топлина на тялото, леко трептящ, но не прекалено.

Значително постижение в този стадий е знакът, че вече сте готов за първото си отделяне от физическото. И отново трябва да ви предупредя: **Отвъд тази точка мисля, че връщане назад няма.** В края на краищата ще се обвържете с действителността на това друго съществуване. Как това ще се отрази върху личността ви, върху всекидневния ви живот, върху бъдещето ви и философията ви, остава изцяло да зависи от вашата индивидуалност. Защото, веднъж отворен към тази друга действителност, не можете да я затворите отново, колкото и да опитвате. Натискът от материалните неща може да го изчисти за известно време, но то ще се върне. Не можете вечно да стоите в отбранителна позиция срещу неговото появяване. Като заспите или като се събудите, когато просто релаксирате, вибрационната вълна ще дойде, без да сте я викали. Разбира се, можете да я прекъснете, но накрая се изморявате да се занимавате с това – и ето ви на ново пътешествие. Чувствате, че се борите срещу себе си.

А кой иска да се бори срещу себе си – с цената на един здрав нощен сън!

17. ПРОЦЕС НА ОТДЕЛЯНЕТО

След като сте достигнали до състоянието на вибрации и до някакъв контрол на вашия етап на отпускане, един допълнителен фактор трябва да се има предвид. Възможно е вие вече да сте го придобили; тъй като той обикновено е продукт на предишни упражнения. Въпреки това трябва да бъде споменат.

Факторът е контрол на мисълта. В състоянието на вибриране вие очевидно сте обект на всякакви мисли, едновременно и по ваша воля, и съвсем непреднамерени, които минават през ума ви. Така вие можете да бъдете толкова близо до състояние „без мисъл“ или „единствена мисъл“ (концентриране), колкото е възможно. Ако една целенасочена идея ви хрумне, вие реагирате мигновено и често по нежелан начин. Подозирам, че човек никога не е изцяло освободен от този вид разсейване. Или поне аз не съм бил, което би могло да обясни много иначе непонятни пътешествия до места и при хора, неизвестни за мен. Сякаш те са предизвикани от мисли или идеи, за които не съм си давал сметка, че притежавам в подсъзнателно равнище. Единственият път е да се прави всичко възможно за излизане от неудобните ситуации.

Имайки предвид това, първите упражнения за отделяне на Второто от физическото тяло би трябвало да бъдат ограничени по време и действие. Това, което следва, е изградено основно като опознаване и ориентиране. Те пък ще позволят да се постигне разделянето без страх и грижи.

Освобождение от крайностите. То дава възможност да се запознавате с усещането на Второто тяло без пълно предаване. След релаксацията и създаването на вибрационното състояние работете поотделно или само с дясната си ръка и рамо, или само с левите си части. Много е важно, защото то ще бъде вашето първо потвърждение за истинността на второто. Само с една ръка докоснете всеки предмет – пода, стената, вратата или каквото друго желаете и за което си спомняте, че е било извън възможностите ви да бъде достигнато с материалната ви ръка. Бъдете настоятелни в опита си да достигнете до този предмет. Осъществете процеса на достигането нито нагоре, нито надолу, а в посоката, където сочи ръката ви. Направете го така, сякаш протягате ръка, без да я издигате или снишавате. Една разновидност на упражнението е да протегнете ръката и рамото си навън, без да имате определен предмет наум. Често

методът е по-добър, когато нямате предварително намислена идея за онова, което бихте „усетили“.

Когато излезете навън по този начин и не почувствате нищо, протегнете ръка още малко по-нататък. Продължавайте да я изтегляте внимателно, все едно че я протягате, докато тя докосне някакъв материален предмет. Ако образът на вибрирането все още действа, значи все още работи, и ръката ви ще усети или докосне евентуално нещо. Когато това наистина стане, изучете с вашето сетиво за допир материалните подробности на предмета. Опипайте, за да почувствате дали няма някакви драскотини, пукнатини или необикновени детайли, които по-късно ще можете да разпознаете. В този момент нищо няма да ви изглежда необикновено. Вашият сетивен механизъм ще ви каже, че докосвате предмета с материалната си ръка.

Тогава точно е вашето първо изпитание. След като се запознаете с предмета посредством прекалено удължената си ръка, насочете напред ръката си и докоснете предмета с върховете на пръстите си. Първоначално ще почувствате съпротивление. Натиснете малко по-силно и внимателно преодолейте това съпротивление. Тогава ръката ви сякаш ще премине направо през предмета. Продължете да натискате, докато ръката ви изцяло излезе от другата му страна и срещне друг материален предмет. Идентифицирайте и втория предмет чрез докосване. После внимателно отдръпнете ръката си назад през първия предмет, а после бавно към нормалното, така че да се чувства, че е там, където „принадлежи“.

Тогава намалете вибрациите. Най-добрият начин е да направите опит да раздвижите физическото си тяло. Мислете за физическото си тяло и отворете физическите си очи. Възвърнете физическите си сетива съвсем съзнателно.

Когато вибрациите изчезнат напълно, полежете мирно няколко минути за пълно и цялостно възстановяване. После станете и опишете подробно предмета, който сте „усетили“, определяйки местоположението му по отношение на ръката и рамото ви в легнало положение. Отбележете детайлите на първия и втория предмет, докоснати и усетени от вас. Направите ли и това, сравнете описанията си с истинските предмети. Обърнете специално внимание на малките детайли, които не сте могли да забележите от разстояние. Почувствайте физически предметите, за да сравните с усещането си по време на вибрациите.

След като изследвате и двата предмета по един и същи начин, може да установите, че въобще не сте знаели за присъствието им или тяхното място преди експеримента. Това също е важно. Изследвайте линията на посоката от мястото, където лежи физическата ви ръка, през първия, та чак до втория предмет. Това права линия ли е?

Проверете резултатите си. Дали първият предмет, който сте докоснали, се намира физически на разстояние, до което би било абсолютно невъзможно да достигнете без физическо движение? Дали детайлите на предмета – особено незначителните – съвпадат с вашите записки? Направете същото сравнение и за втория предмет.

Ако отговорите ви са утвърдителни, вие сте постигнали първия си успех. В случай че фактите не съответстват, опитайте пак друг ден. Почти без ограничение, щом сте установили вибрационното състояние, можете да изпълните това упражнение.

Бихте могли също да практикувате твърде лесно и следното. След настъпването на вибрационното състояние, лежейки по гръб с ръце или отстрани, или върху гърдния ви кош, внимателно ги вдигнете нагоре, без да гледате към тях, и докоснете пръстите

на китките си. Правете го съвсем небрежно и разсеяно, но запомнете сетивните резултати. След като вече сте стиснали двете си китки над гръдния кош, погледнете към тях със затворени очи. Ако сте направили движението достатъчно внимателно, ще можете да видите едновременно и физическите, и нематериалните си ръце. Първите ще лежат спокойно отстрани или върху гръдния ви кош. Сетивното усещане ще дойде от нематериалните ви ръце и китки, които се намират над физическото ви тяло. Можете да изследвате феномена колкото пъти пожелаете по своя воля. Докажете сами на себе си, че движите нещо друго, а не физическите си ръце. За да сте напълно уверени в истинността му, направете го по всички възможни начини.

Много е важно да връщате обратно нематериалните си ръце към пълно съединяване с физическите им двойници преди „заглъхването” на вибрациите. Въпреки че няма да има жестоки последствия, ако не го направите, все пак смятам, че в началните етапи не трябва да изследвате тази възможност.

Техника на отделянето. Най-простият метод при разделянето от физическото е процедурата на „извисяването”. Целта не е да пътувате до далечни места, а да се запознаете с усещането, получено по сетивен път в собствената ви стая и позната обкръжаваща среда. Причината е, че първото истинско преживяване после ще бъде изследвано и проучвано сред предмети, чиято самоличност съвсем лесно може да се установи.

С цел да си помогнете при ориентацията по-добре е тези начални упражнения за пълно отделяне да се провеждат при дневна светлина. Проучете сам за себе си вашите нужди по отношение количеството светлина в стаята. Ако е възможно, не употребявайте електрическо осветление.

За да изпълните условието, установете вибрационното състояние и поддържайте пълен контрол върху мисловния си процес. Трябва да стоите в ограниченото пространство на стаята си. Мислете си, че ставате по-лек, че се носите из въздуха и колко е хубаво да го правите. Със сигурност трябва да мислите колко прекрасно би било да летите, тъй като най-важното в случая е субективно асоциираната мисъл. Вие напълно желаете да го направите, защото то е нещо, на което вие емоционално ще отговорите. Още преди да сте извършили самото действие, вие вече реагирате, че го възприемате. Ако продължавате да поддържате само тези мисли, ще се отделите и ще се издигнете съвсем безпрепятствено извън физическото. Може и да не успеете от първия път, дори и от втория. Но е абсолютно сигурно, че ще го постигнете, ако спазвате предварителните процедури.

Вторият метод е „ротационната” техника, която вече бе споменавана много пъти. Условието са същите, както току-що описаните. Бавно се преобрънете, сякаш се въртите в леглото, за да ви бъде по-удобно. Не правете опит да си помагате нито с ръце, нито с крака. Започнете обръщането, като извивате тялото си, първо главата и раменете. По всякакъв начин се движете бавно, упражнявайки внимателен, но твърд натиск. Ако не сторите това, може да се почувствате изгубен и сякаш усукан, като търкалящ се дървен пън във вода, преди да можете да промените натиска. Действието е много объркващо само защото може да загубите ориентация и да бъдете принуден да търсите обратния път внимателно, като се въртите.

Лекотата, с която сте започнали да се обръщате, без триене или каквото и да е усещане за собствено тегло, ще бъде знак за вас, че сте постигнали успех при отделянето. Когато това стане, започнете бавно да се преобръщате, докато почувствате, че сте се придвижили на 180° (тоест обърнали сте се лице в лице с физическото си

тяло). Необичайно е как бихте разпознали тази поза. Тези 180° представляват просто две обръщания по 90°, което е лесно да се усети и без ориентация.

След като вече сте заели поза на 180° от началното ви положение, престанете да се обръщате просто като помислите за това. Без забавяне започнете да мислите за летене нагоре, отдалечавайки се от физическото тяло. И пак, когато установите вибрационното състояние, този метод със сигурност ще бъде резултатен.

От двете техники за отделяне задължително трябва да опитате най-напред първата. След изпитването и изучаването и на двете, онази, която ви се струва по-лесна, ще бъде и най-често употребяваната от вас.

Местни експерименти и опознаване. Постигнатият успех в процеса на отделянето ще бъде най-показателен за вашата собствена последователност, че оставате в пълен контрол. Единственият възможен начин да го направите е да стоите в непосредствена близост до физическото в началните етапи. Каквото и да чувствате емоционално, винаги се дръжте наблизо до материалното си тяло. Правя това предупреждение не защото знам за някаква опасност, а защото така вие ще поддържате един постепенен темп (степ бай степ) на запознаване и ще чувствате сам за себе си какво се случва. Дивите, неконтролирани пътешествия на този етап могат да доведат до неудобни ситуации и състояния, които биха ви принудили да започнете отново да учите това, което вече сте постигнали. Процесът на умствената аклиматизация ще бъде съвсем различен от всичко, което досега сте преживели. Постепенната адаптация ще увеличи вашето самочувствие и ще ви помогне да бъдете напълно откровен със себе си.

В този момент принципното упражнение е да се върнете. Бъдете винаги на не повече от метър разстояние от физическото си тяло. Въобще недейте да правите опит да се движите свободно по-далече. Откъде ще разберете колко сте далече? Отново това е нещо, което сам усещате. Виждането ви сега е равно на нула. Принудете се да не отваряте очи дори и за миг, нека си останат затворени. Стойте близо до физическото. Когато мозъкът знае това, той ще ви задържа в необходимата област.

През следващите три-четири упражнения не правете нищо друго, освен да „излизате” и се връщате обратно във физическото. За да се върнете при тези условия, просто „помислете”, че сте обратно във физическото, и ще се върнете. Ако сте използвали първия метод на отделяне, реинтеграцията е относително проста. Веднъж след като вече сте се настанили на точното място в тялото си, ще бъдете в състояние да движите всяка частица от физическото си тяло и да активизирате някое или всичките от сетивата си. Всеки път, щом се върнете обратно, веднага отворете физическите си очи и седнете физически в леглото, за да сте напълно сигурни, че сте се „върнали изцяло”. Това е, за да си подсигурите ориентацията, да си внушите увереност, че можете да се връщате по собствено желание и най-важното – да уверите сами себе си в непрекъснатия контакт с материалния свят, към който сега принадлежите. Каквото и да вярвате, това уверение е най-необходимото нещо.

Ако сте приложили метода на ротацията, бавно се върнете назад към физическото, отново чрез мислене за връщането, и когато усетите, че сте направили пълен контакт, започнете обратното си завъртане на 180 градуса, за да се съедините с физическото. Няма никакво значение дали ще се въртите в същата посока или ще се върнете в обратната на тази, която ви е помогнала да се отделите.

И при двете техники има едно съвсем леко, като пощипване, разтърсване, когато отново сте в пълна връзка с физическото. Трудно ми е да ви опиша абсолютно точно това усещане, но вие сами ще го разпознаете. Винаги изчакайте малко, преди да

седнете в леглото, след завръщането, преди всичко за да отстраните всяко възможно затруднение. Сами си дайте възможност за възстановяване и привикване с физическата среда. Физическото действие на седането е това, което доказва връзката с материалното съвсем демонстративно. Вие ще знаете, че съвсем съзнателно и по своя воля можете да извършвате физически движения, разнообразени с опити в нематериалната среда, и по време на целия този процес ще притежавате съвсем съзнателно усещане за всичко.

Ще сте извършили целия цикъл, когато сте в състояние да се отделите от физическото, после да се върнете, да седнете и видите колко време е продължило всичко, и веднага пак да се отделите и да се върнете обратно към физическото, без каквато и да е загуба на съзнателна връзка. Отбелязването на показанието на часовника ще ви помогне за това.

Следващата стъпка при опознаването е да се отделите на малко по-далечно разстояние, прилагайки същата процедура. Всяко разстояние, чак до три метра отдалеченост от физическото, ще свърши работа. Винаги поддържайте умствена концентрация върху единична цел, без никакви целенасочени мисловни шаблони, особено при тези по-разширени опити. След като привикнете към усещането да сте повече „разделени”, наум си кажете, че можете да виждате. Не мислете за действието по отварянето на очите, защото това би могло да ви върне към физическото и да прекрати вибрационното състояние. Вместо това само мислете, че гледате – и вие наистина ще виждате. Няма да имате усещането за отваряне на очи. Изведнъж тъмнината ще изчезне. Първоначално виждането ви ще бъде неясно, както при полуосветено, замъглено, както при късогледство. В настоящия момент не се знае защо е така, но като привикнете, зрението ви ще се изостри.

Първата гледка на физическото ви тяло, лежащо отдолу, ще бъде обезкуражаваща, ако приложите предишните упражнения. След като останете доволни, че наистина това сте „вие”, лежащи там, визуално проучете стаята от мястото, където се намирате. Наум се придвижете съвсем бавно, но не насилствено, към някоя от посоките. Раздвижете ръка или крак, за да се уверите, че можете да се движите. Преобръщайте се и се запознайте с нови елементи, ако желаете. Но винаги оставайте на необходимото разстояние от физическото.

В този етап е възможно да се изпълните със силни желания, което би могло почти да ви разстрои. Това е и най-големият проблем, който можете да срещнете в този момент. Тези желания, появили се съвсем непреднамерено и неочаквано, са субективни и емоционални. Те могат да потопят дедуктивната мисловна позиция, която така грижливо сте изградили. Най-важното решение е да разберете, че не трябва да ги приемате като зли или погрешни. Те просто си съществуват и вие трябва да се приучите да се справяте с тях. Правилото е да не отхвърляте съществуването на тези желания. Признайте, че те са дълбоко свързани ваши части, които не могат да бъдат отхвърлени чрез „мислене”. Докато не го направите, не бихте могли да ги контролирате.

Тези желания включват свобода (да се наслаждавате на освобождението от материалните ограничения и гравитационния ефект), сексуалните контакти (първо с някого, когото обичате, а после на изцяло сетивно равнище), религиозен екстаз (разнообразен, основан върху силата на условностите от ранното детство). И много други такива могат да се появят при експериментите в необичайни обстоятелства и заобикаляща среда за всеки индивид. Вярата, която трябва да ви крепи, е, че всеки ще има тези субективни стремежи, независимо от най-строгата дисциплина и самоанализи. Това, за което говорим, са онези елементи, много под повърхността на съзнанието, които обхващат вашия собствен фундаментален характер и личност. Както вече бе

обяснено по-рано, тези елементи се появяват на повърхността, защото вие вече не сте точно съзнателна, интелектуална личност. Вие може би сте за първи път една безкрайност. Всяка ваша частица трябва да бъде изслушана и взета предвид, когато предприемете някакво действие. Номерът е да запазите съзнателното, онова, което мисли у вас (най-осведоменото от материалния свят) в доминиращо положение. Никак не е лесно.

Ето защо ще се натъкнете на проблеми, ако предприемете отхвърляне на личностното. Вместо това вие трябва да приемете тези понякога изненадващи нагони такива, каквито са – те са част от вас все пак – и да продължите да си гледате работата. Не можете да ги елиминирате, но за момент можете да ги сложите на втори план. Предложете им обещанието за бъдещо изпълнение. Няма да има съпротива. Тези нужди могат да разберат разделението, защото те са били негов предмет, откакто живеете!

След като сте успели разумно да се справите с тези други части от вас и за ваше удовлетворение сам сте си го демонстрирали поне шест-седем пъти в условията на близкото отделяне (в същата стая и на малка височина), вече сте готови за пътешествие на по-далечно разстояние и с по-специфични проучвания. На този етап вие вече сте преодолели всички страхове и предчувствия. Ако обаче не сте се справили с тях, трябва да повторите упражненията, които причиняват страховете, докато познанството и навикът ги прогонят.

Неминуем сигнал за връщане. Както бе отбелязано, страхът от невъзможността за обратно връщане е този, който възпира напускането на тялото. По време на ранните ми експерименти усетих този проблем многократно. За щастие намерих решение, независимо от трудностите, които ми се изпречиха. След грижлив анализ на стотици тестове успях да развия техника на непогрешимостта. Единствената гаранция, която може да се даде, е, че тя при мен продължава безотказно да действа.

Първо, ако срещнете трудности, не изпадайте в паника. Преди всичко запазете вашия рационален мисловен процес. Ужасът само влошава ситуацията. Внушете си тази проста формулировка и я викайте на помощ – връщане към физическото, независимо къде сте се озовали, мислете за физическото си тяло. Наум започнете да движите някоя част от материалното си тяло. Раздвижете пръст или само върха му. Физически вдишайте дълбоко, отчаяно глътка въздух. Реактивирайте вашите пет сетива или което и да е от тях. Раздвижете челюстта си. Изплезете си езика. Всяко действие, което може да включи физическо движение или употребата на физическа енергия, ще свърши работа. Ако първоначално някое не задейства, опитайте друго. Безспорно някое такова мисловно действие ще ви върне към материалното. Въпросът е само кое от тях ви върши най-добра работа.

Когато тази техника се приложи, обратното връщане е мигновено. То е комбинация от автоматичен визьор за посоката и ракетна струя. Обратното съединяване е мигновено, когато се използва това. Мигновеното връщане обаче елиминира силата на вашия избор или желание. След като започне вече да действа, не можете да го спрете. Ще се върнете във физическото без каквато и да е възможност да разберете какво става и по какъв начин. Затова трябва да го възприемем като резервна мярка в случай на опасност, а не като някаква забележителна стъпка във вашата методология.

При обикновени условия вие трябва да мислите или да усещате посоката или мястото на вашето физическо тяло. След това без бързане, съвсем спокойно и по свое желание, започнете да се връщате.

Механизмите на движението. Сега вече сте наясно с правилните пътища за контролиране, включително сигнала за връщане в случай на опасност. Готови сте за най-важната от всички стъпки: „да отидете” на далечно разстояние и да се върнете. Определено не е препоръчително нетърпеливо да започвате този експеримент, преди да сте извършили многократно предишните упражнения и да успеете съвсем безпрепятствено да се справяте с тях. Възможно е и при предишните опити съвсем непреднамерено да сте отишли до някое далечно място. Ако случаят е именно такъв, сами ще признаете голямото значение да се следва точната процедура.

Първо отделете „делта си”. Запомнете правилото: трябва да отидете при личност, а не на място. По-късно и това ще бъде възможно да се постигне, ако сте дълбоко емоционално свързан с мястото. До днес обаче експериментите са показали твърде слаб успех по тази линия. Възможно е това да се дължи и на личните качества на писателя.

Изберете човека (жив), когото желаете да посетите. Нека това бъде някой, когото познавате съвсем добре. Не му съобщавайте, че експериментирате. Това е най-важното, за да не се получи някакво предложение от негова или нейна страна. Направете избора си, преди да сте навлезли във вибрационното състояние, а също и преди да започне процесът на отпускането.

Установете релаксацията и вибрационното състояние. Използвайте предпочитания от вас метод за отделяне. Отидете на близко разстояние, два до два и половина метра от тялото си. Докато още сте в „тъмнината”, внимателно „помислете” за човека, когото имате намерение да посетите. Мислете не само за името му, но и за неговия характер и личностни качества като човек. Не правете опити да го видите като физическо същество, защото именно отражението на интимната му същност е това, което ще ви привлече повече, отколкото физическата му външност.

Докато мислите по този образец, превъртете се бавно на 360°. Някъде по кръга ще „усетите” правилната посока. То е нещо интуитивно, една сигурност, която нежно ви привлича като слаб магнит. Дори тогава можете да направите проверка, за да се уверите. Преминете през тази точка при въртенето и отново се върнете към нея. Пак ще я почувствате много силно. Спрете се с лице към посоката. Помислете, че вече имате видимост и ще започнете да гледате.

За да можете да направите движение в избраната от вас посока, употребете цялостната версия на „удължаването” на Второто тяло, каквото вече сте практикували при първото упражнение с ръка и рамо. Най-лесният начин е да поставите нематериалните си ръце над главата си, като палците ви са събрани един до друг, сякаш плувец ще се гмурне във водата. С ръце в това положение помислете за човека, когото ще посетите, и протегнете тяло в тази посока. Можете да се движите бавно или бързо, в зависимост от силата на протягането ви. Колкото по-силно „се протегнете”, толкова по-бързо ще се движите. Когато стигнете желаното от вас място, автоматично ще спрете протягането, без да си давате сметка за това.

При връщането приложете подобен метод. Помислете за физическото си тяло, излезте и се протегнете. Ще се върнете незабавно. Обикновено нищо друго не се изисква. Има някои твърдения относно държането на ръцете като при гмуркане. По начало се приема, че тази позиция ще прокара пътя или ще отстрани всякакви неочаквани предмети. Убеден съм, че протягането помага много повече, отколкото ръцете да се държат отстрани.

Ето, вече знаете всичко. Гореспоменатото може и да изглежда твърде ритуално, но не е предназначено за това. Възможно е то да не е по-добро от магическата формула на Средновековието. И до днес не се знае защо тази техника върши работа. Вероятно през следващите години заинтересувани физици, химици, невролози и други учени ще разработят подходящи теории, пасващи на действието. Ако достатъчно много хора поемат отговорността да изучат феномена по емпиричен път, нищо чудно да се появи нова наука.

В настоящия момент границите могат да изчезнат и за вас, ако съберете достатъчно кураж и търпение. Единственият начин да възприемете и опознаете тази необятна реалност е да я преживеете вие самите.

Желая ви успех!

18. АНАЛИЗИ НА СЛУЧАИТЕ

Как стана всичко това? Дали има начин да се разбере? Най-добрият отговор изглежда можеха да предложат анализите на данните. Това изключваше възможната употреба на ъндърграунда, единствената област, която обръщаше внимание или поне разбираше моя „проблем” като нещо извън халюцинацията, макар че голяма част от данните там по принцип бяха смътни обобщения. Аз исках по-специфични обяснения.

Прецених, че сигурно има някакъв начин да съпоставя противоречивите данни, които бях събрал. Ето защо започнах да екстраполирам разумните възможности и вероятности с това, което знаех. Методът, който възприех, бе да се задържам на светлината и твърдата почва, докато пристъпвам предпазливо в мрака и върху хлъзгавата повърхност.

Известните данни бяха последователна поредица от събития, симптоми и резултати. Сборът от моите преживявания и експерименти намери точното си място в четири хронологични етапа.

I. ПРЕДВАРИТЕЛЕН ЕТАП

Той обхваща всички събития и дейности, случили се преди симптома от спазъма на слънчевия сплит, описан в началото. Образци от най-ранния ми жизнен път разкриха два примера на необясними парадокси, които изглежда имаха отношение с това изследване.

Първият случай стана, когато бях осемгодишен. Съобщих на родителите си, че съм сънувал интересен сън. Седях в стая, чиито стени бяха облицовани в червеникаво-кафяво дърво. В единия ъгъл имаше кабинет, от който се чуваха музика и гласове. В предната част на кабинета имаше прозорец, през който се виждаха движещи се картини. Гласовете от кабинета показваха онова, което хората на прозореца си казваха. Приличаше много на филма, който ни бяха прожектирали в училище, освен това, че думите на хората по-скоро се чуваха отнякъде, отколкото да ги произнасят самите хора. Също така филмът в кабинета бе оцветен. Цветовете напълно отговаряха на действителността. (Трийсет години по-късно аз самият седях в махагонов кабинет и гледах цветна телевизия за първи път.) Доколкото си спомням, по това време никога не бях виждал цветен филм.

Второто необикновено събитие се случи, когато вече бях петнайсетгодишен ученик в гимназията. През нощта на един точно определен петък аз очаквах с нетърпение сбирката, определена за следващия ден. Прецених, че ще ми бъдат

необходими приблизително два долара, за да отида на сбирката. Проблемът беше да си намеря източник за тези два долара преди съботната нощ.

Не успях да намеря подходяща работа през седмицата, за да припечеля нещо. По някаква причина и родителите ми не бяха в състояние да ми предоставят тази сума. Не виждах никаква перспектива за работа преди съботната нощ. Легнах си доста притеснен от този проблем в петък вечерта.

Щом се събудих в събота сутринта, имах моментно видение, че двата долара лежат под една стара талпа навън, близо до къщата. Знаех за съществуването на тази талпа, защото тя бе там от известно време. Въпреки това отхвърлих идеята като напразна мечта и слязох на закуска.

След като се нахраних и все още замислен върху крещящия финансов проблем, отново се сетих за дъската и двата долара, пхнати под нея. Неохотно, с цел да прогоня идеята, излязох навън и обиколих къщата до мястото, където лежеше талпата. Тя изглеждаше недокосната, полупокрита с мръсотии и листа. Невъзможно бе някой незабелязано да е загубил пари или пък да си ги е скрил под дървото. Но след като и без това вече бях отишъл, нищо нямаше да ми стане, ако погледна, за да се отърва от натрапчивата мисъл.

Преместих талпата и я вдигнах нагоре. Имаше стотици мравки и буболечки върху влажната и мръсна повърхност под нея. Те в ужас се разбягаха във всички посоки. Също върху влажната земя, в средата на пространството, където бе лежала дъската, имаше две едnodоларови банкноти, смачкани и мокри.

Не можех да спра да се чудя как двата долара се бяха озовали под талпата. Тогава освен на един приятел не споменах никому за случката. Бях твърде смутен, че някой може да си поиска парите. Проблемът за вечерта бе разрешен. Бях напълно забравил за този случай, докато не започнах да си припомням живота си във връзка с изследването ми.

Нищо повече не ми се бе случвало в детството и юношеството. Никакви огромни травми, а най-обикновено американско издигане в кариерата на едно момче, произлизащо от схоластично семейство. От гледна точка на факта това бе „умствен” проблем. Изглежда отговорът бе от страна на психиатрията. При все това не можеха да бъдат открити никакви явни доказателства за силно потискане, насилие, тревоги и/или фобии, които нормално се проявяват при психическите заболявания.

Внимателни проучвания на случаите, които водят до първия симптом за излизане от тялото (яръстни спазми), показват няколко фактора, заслужаващи внимание. В годината, която непосредствено предхождаше първия случай, имаше само една сравнително необикновена психологическа промяна.

През тази година имах седем развалени зъба, които бяха пломбирани през един доста продължителен период от време. Това бе изследвано много подробно във връзка с по-късния симптом на приспособяването към условията на Второто състояние чрез движения на челюстта. Възможно е парчетата сплав, включващи част от пломбата, да са въздействали по електрически или друг начин върху мозъка. Това все още е една неизследвана възможност. Физиците, психолозите и специалистите по електроника нямат теория, отнасяща се до това. Едно правилно проучване би могло да докаже или отхвърли хипотезата. Има стотици хиляди хора наоколо, които носят парчета метал в зъбите си, и други подобни случаи са били съобщавани. Една анкета би била доста интересна.

Никакви други достатъчно забележителни психологически изменения, за да бъдат припомнени, не се появиха. Единственият свръхнормален хранителен фактор бе консумацията на витамини. Откакто жена ми твърдо вярва в хранителния режим, дневните дози на витамините А,

В-комплекс, Е, минерални таблетки станаха норма за дълги години. Отново кумулиращият ефект би могъл да е причина, но никакви съобщения или проучвания не сочат факти, близки до Второто състояние. Още нещо – правилото бе – нормален режим на хранене, без основни промени, поне за пет години.

В психологическите и физическите нива на дейност няма какво да се отбележи. Много е възможно причините за това явление да са именно тук. Анестезиологичният епизод, който имах някъде около шест месеца по-рано, може да бъде първото предположение. Началото бе, когато забелязах един необикновен „упоителен” ефект от газовете на металния бидон с цимент. Монтирах си кабинетно бюро към стената в стаята си вкъщи, когато осъзнах чувството. Върху капака на бидона съвсем ясно бе указано, че циментът трябва да се употребява само в добре проветрени помещения. Правилно предположих, че това бе противопожарно предупреждение от производителя.

Усещането ми припомни за странния ефект, който бях преживял в миналото, точно когато потъвах в упойката. От любопитство експериментирах множество пъти през следващия месец с изпаренията и получих значими резултати. Освен че научих, че изпаряващите се елементи са толуол (често срещан въглеродороден перилен препарат) и ацетон (веднъж използван като упойка), направих и няколко експеримента по отношение субективните ефекти на леката упойка, използвайки по-малко летлив и съответно по-безопасен инхалатор – трилен. В ретроспекция резултатите от тези експерименти изглеждаха много близки до показанията на тези, които са преживявали под въздействието на ЛСД. Силно витални и съвсем не неприятни, ефектите може да са предизвикали вътрешно желание за преживявания извън онези, които бях имал дотогава.

Макар и неохотно, спрях експериментите, защото щеше да има наследствена опасност от физиологични ефекти, ако бях продължил. Въпреки че бях установил строг контрол, не бе сигурно, че той винаги действа. Но бях открил някои интересни факти за анестезията, за да задоволя любопитството си. В Ирландия етер се продаваше на лъжичка от амбулантните търговци, които всяка сутрин го раздаваха на улицата. Едно време студентите по медицина често си правеха партита с етер, почти както купоните на черноборсаджийските потребители на ЛСД днес. Лекарите съобщаваха, че пристрастяването към етера било нещо съвсем обичайно по онова време. Капитаните на бензиновите танкери имаха проблеми с морската версия на виното. Когато ги събират като екипаж, тези мъже изглеждат съвсем нормални, докато не ги намерят в безсъзнание, натръшкани в багажното отделение. Наречени са „смъркачи”.

По-нататък научих за взаимодействието между спирта и другите упойващи средства. Всяка упойка прави пътека от ясното съзнание до състоянието на безсъзнание, отвъд което е смъртта. Работата на анестезиолога е да потопи пациента в състояние на дълбоко безсъзнание колкото се може по-бързо, избягвайки всякаво „насилствено” междинно състояние (което явно е областта, изследвана от мен). Техниката е пациентът да се поддържа в състояние, близко до смъртта. Най-голямото преимущество на етера, когато той бе въведен за пръв път, бе, че той даваше по-голям контрол за степента на безсъзнание. Периодът на съзнателното състояние непосредствено след инжектиране на упойката бе твърде кратък, а доста бе разширен

периодът на безсъзнателното състояние, преди да се достигне до терминалната точка (смъртта).

От своя страна периодът на състояние в пълно съзнание след поставяне на инжекцията със спирт бе твърде дълъг. Когато се достигне дълбоко безсъзнание, разстоянието до терминалната точка е доста по-кратко. Границата е толкова тясна, че продължителното инжектиране на спирт на пациент, който е „припаднал”, може да причини смърт.

Друг открит от мен факт е, че археологическите и геологическите проучвания на местоположението на няколко древни гръцки и египетски свещени храмове, където се намират огромно количество зрелища и чудеса, са отбелязали, че съществува вероятност от поява на подземни газове, съдържащи нитрооксид във и около местата, където евентуално се е очаквало откриването им. Нитрооксидът е една от съвременните упойки – без вкус и мирис.

Някъде около три месеца след „наркотичното” преживяване, което вече бе съвсем забравено, проявих голям интерес към възможностите за наизустяване на данни по време на сън. Не знам какво ме тласна към този интерес. Може би това бе израстването ми отрано в академична среда, обединено с внезапното наблюдение на методите на обучение, прилагани в началното училище на собствените ми деца.

За да изследвам потенциала на този интерес, аз направих някои проучвания на съществуващото познание за будното подсъзнание. Намерих поддържащи доказателства, че подсъзнанието записва всички сетивни входящи данни и в будно, и в спящо състояние. Проблемът бе следният: трябваше да се въведат систематизирани мисловни данни по време на сън, които да бъдат възпроизвеждани съвсем съзнателно по желание.

Ограниченият несъществен изследователски материал, който бе валиден тогава, показваше съвсем противоречиви заключения. Простото прочитане на данните на един спящ човек довеждаше до частични и непостоянни резултати. Не съществуваха сравнителни проучвания за въвеждането на данни по време на дълбок (делта) сън и по време на сънуване².

Не бяха правени и опити за създаването на целенасочено състояние на рецептивен сън чрез условния рефлекс на Павлов, който би довел до възпроизвеждане по собствено желание на запаметените данни.

За провеждането на това изследване в необходимия за мен план направих запис на звукове за самохипноза. По този начин исках да направя тестове на различните начини за работна техника. Това сякаш бе първата логична стъпка, тъй като се получиха резултати чрез сходни поредици от хипнотичен сън, който използвах вместо естественото състояние на сън. Причината за употребата на магнетофонните записи бе да разгранича техниките и да си осигуря идентични тестове между различни субекти. Записите бяха предназначени за употреба в тъмна стаичка, изолирана от звук и светлина.

Използваните записи бяха преднамерено прости по съдържание. Имаше един период за възбуждане, който трябваше да доведе до хипнотичен сън. Като следвах това, създадох непрекъснат образец от насочващо-сугестивни записи. Те се различаваха в зависимост от теста и очакваните резултати. Например изучаването на данните се придържаше към таблици за умножение (от дванайсет до двайсет и четири) и към

---

² Сега вече определено като REM – бързо движение на очите по време на сън. – Бел. прев.

испански и френски думи и идиоми. Те винаги се придружаваха от внушение за пълно и цялостно запаметяване, а също и от постхипнотично внушаване, че трябва да се възпроизведе запомненото в будно състояние чрез умствено-физически ключ към загадката (като мислене за числото 555 и петкратно почукване по масата с пръсти).

Всеки индуциращ запис включваше също и внушение, че субектът трябва да се усъвършенства както физически, така и умствено. Това твърдение бе нещо повече от обобщение. Не се предлагаша никакви подробности как да стане това усъвършенстване. И все пак, всички функционални области на тялото – нервна, кръвообращение, жлези с вътрешна секреция и храносмилането – трябваше да бъдат напълно „нормални”, според инструкциите, препоръчани на субекта.

По този начин както здравните, така и възпроизвеждащите внушения бяха подсилени при всяка индукция или употреба на записа. В светлината на последните случаи това може би е било от значение. Всеки експериментален запис бе грижливо снабден с обяснителни записки. Всяка изречена дума следваше идентичен предварително установен ред и ръкопис.

В края на записа субектът бе довеждан напълно до цялостно будно състояние. Тук внушението бе изключително просто и ефективно, без сложни думи, които биха могли да бъдат грешно изтълкувани от субекта. Записите бяха прослушани от единадесет души, на възраст от седем до петдесет години. Резултатите съдържаха определена потенциална стойност, с някои подобрения на техниката.

Тук му е мястото да кажа, че приложих записите експериментално първо и най-често на себе си. Това съвсем естествено ги въвлече в най-голямата област на подозрение по отношение на експериментирането извън тялото. Всички записи бяха проучени дума по дума, звук по звук и при ниско ниво на фона, за да се потърси ключът към намирането на възможен вторичен „ефект”. Нищо такова не бе открито, обаче подозрението остава и досега.

II. НАЧАЛЕН ЕТАП

(Септември 1958 – юли 1959 г.)

В очакване на някакво съотношение между ефектите, случаите, характеристиките, теориите и заключенията бе предизвикан процес на разпределяне. Съвсем скоро стана очебийно, че през този период са се състояли три етапа. Възможно е под тях да е имало и допълнителни етапи, но това остава неизвестно. И „началната”, и крайната точка на стартовия етап са напълно изяснени.

Въздействия. Първият необясним ефект бе спазъмът или вцепенението, както бе съобщено по-рано. Няколко седмици по-късно то бе последвано от усещането за „лъч” от север, с катаlepsия в резултат от него. Предпазливото експериментиране доведе до разпознаването на вибрационното усещане. Това сетивно впечатление по-късно бе открито, че постоянно е било съобщавано в преживяванията на спиритисти, окултисти и други от края на деветнайсети век. То все още бива отнасяно към нещастните случаи в много от разговорите в ъндърграунда.

Вибрационно-сетивният ефект бе единственият съдържателен симптом по време на началния етап. Въпреки това той подлежеше на развитие. Първоначалните вибрации изглеждаха доста груби, придружени понякога от визуална представа за локализиран обръч от електрически „искри”. Честотата бе в порядъка на десет цикъла в секунда според измерваното по часовник време. Вече към края на началния етап честотата нарасна до приблизително осемнайсет цикъла в секунда, с много по-малък дискомфорт

за физическото тяло. Този ефект бе индуциран по мое желание в около петдесет и девет процента от случаите, и то в крайната фаза на периода. Вторият ефект бе усещането за високоамплитудно „свистене”, чувано равномерно, но постоянно от слуховите центрове. Веднъж установено, то продължаваше без прекъсване по време на периода. Ушен специалист диагностицира това като „чуване на кръвта през вените.” Иначе чуването бе съвсем нормално.

Отделянето от физическото тяло стана приблизително три месеца след началото на периода, и то по невнимание в първия случай. Повечето от следващите случаи бяха предизвикани съвсем преднамерено. И винаги това се случваше само, когато присъстваше вибрационният ефект. С напредването на периода стана по-лесно създаването на ефекта.

Никакви други очебийни или повтарящи се ефекти не бяха наблюдавани. Всички физиологични резултати изглеждаха по-скоро успокоителни, отколкото изнервящи или объркващи. През този етап възникнаха и редки странични ефекти на възбуждане и стимулиране, но те не бяха в силна степен. Те включваха ускорен пулс, изпотяване и сексуален отзвук.

Емоционални образци. През половината от периода страховете от умствена и/или физическа нестабилност доминираха. Те бяха напълно уталожени от консултации и изследвания, направени ми от медицински и психиатрични специалисти.

Главният фактор, свързан с това, бе любопитството, успокоявано от силни насрещни настроения на безпокойство, свързано с неадресирано и неизследвано проучване на непознатото, възможна обществена и/или семейна цензура, както и страхът от невъзможността да се върна обратно към физическото тяло.

Последователност на експериментирането. От първото преживяване извън тялото експериментите се подреждаха от постепенното запознаване с „локалното” отделяне (най-много до три метра) към обективното изучаване чрез частично отделяне и накрая посещения в области от Място I (има време-пространство).

Методология. Начините за индуциране на вибрационното състояние бяха изследвани с концентрация главно върху магнетофонните записи, описани по-рано, и методите за достигане на цялостна релаксация в пълно съзнание – предварителният реквизит за вибрационното състояние. Вече бе определено, че достигането на вибрационното състояние бе относително просто, след като веднъж вече бе установено състоянието на пълно отпускане и съзнание за него.

Доказателството за дишане през уста бе потвърдено. „Настройването” на вибрационното състояние чрез моментно движение на физическата челюст бе доказан ефективен метод.

Стана напълно очевидно, че отделянето става само по време на вибрационното състояние. Техниката на отделянето се развиваше в една проста мисъл „нагоре” или „надалече”. Успешните опити показаха, че всяко нематериално движение във Второто тяло бе провокирано от желание или мисъл. Останаха неразрешени проблемите с контролираното движение в предварително определена посока и безпрепятственото мигновено връщане към физическото тяло.

Заключения. През този период стигнах до следните заключения: 1. Наистина съществува Второ тяло, разпръснато или свързано с физическото тяло. 2. Второто тяло може да се движи и действа независимо от физическото тяло. 3. Движенията и действията могат да се извършват отчасти под контрола на съзнанието. 4. Някои

сетивни входящи данни във Второто тяло се регистрират по същия начин, както и във физическото, други са извън възможността за превод. 5. Някои движения във Второто тяло стават в същите координати време-пространство, както тези на физическия му двойник.

III. СРЕДЕН ЕТАП

(Август 1959 – септември 1962 г.)

Ефекти. Началото на периода бе отбелязано с лекия сърдечен удар. Нямаше доказателство за взаимна връзка между експериментирането и болестта. Въпреки това отсъствието на доказателство не можеше напълно да отхвърли тази възможност.

Вибрационното състояние се усъвършенства, докато накрая започна да се проявява само като усещане за горещина. Тази промяна бе резултат от постепенното „ускоряване“ на честотата, докато не започнаха да се усещат само единични пулсации. През този период феноменът на слуховото възприятие за „свистене на въздуха“ остана непроменен.

Отделянето от физическото стана по-малко процедурно и по-естествено. Имах съвсем редки проблеми с връщането. Вибрационното състояние бе преднамерено възбудено през дневните часове и ставаше спонтанно през късна нощ.

Очевидните психологични ефекти останаха същите: никакви изнервяния или отклонения в резултат на някои стимулации. Те бяха разгледани по-внимателно от гледна точка на сърдечния удар.

Емоционални образци. В началото на периода съществуваше някаква тревога за възможно психологично въздействие. Невъзможността да контролирам преживяването напълно по свое желание, оказваше влияние на тези страхове. Но те намаляха значително към средата на периода, което се дължеше главно на липсата на потвърждаващо доказателство и нарастваща самоувереност. Все още съществуваша опасенията във връзка с контрола по връщането към физическото и възможностите от грешки от невежеството ми в непознати области.

Последователност на експериментирането. Удължени визити в Място I, които ставаха все по-чести. Понякога по невнимание бяха замествани от пътешествия до Място II. В късните части от периода бяха открити и посещения до Място III, като последователно бяха изучавани. Състоянието на безвремие бе открито късно през този период.

Методология. Техниката на „преброяването“ за релаксация бе приложена в тестовите през деня. В късните нощи граничното състояние на сън бе преобразувано в сега вече известното състояние на вибрации-горещина. Дишането с уста стана механично действие при някои по-нататъшни експерименти с „челюстно настройване“.

Заклучения. 1. Потвърдено бе съществуването на Второто тяло. 2. Открито бе Място II, чиито качества се отличаваха от тези на Място I. 3. Съществуването на Място III влезе в обсега на хипотетичното. Неговите характеристики бяха свързани с тези на Място I, но на различни етапи от научно развитие. 4. Човешката личност преживяваше преходния период на смърт и продължаваше да съществува в Място II. 5. Комуникацията между човешките същества можеше да се извършва и извън равнището на говорене с уста, по време на ходене или в спящо състояние и/или във Второто състояние. 6. Някои (или повечето?) живи човешки физически създания се отделят от физическото си тяло по време на сън. Причината за това не е известна.

IV. КЪСЕН ЕТАП

(Октомври 1962 – октомври 1970 г.)

Експериментирането през този период бе ограничено поради принципната липса на възможност. Предимство имаха заниманията ми с материални дела и усъвършенстване на предишна работа като вторично усилие.

Въздействия. По време на този период чувството за вибрации напълно изчезна, преминавайки в усещане за горещина, а после в неопределено „съществуване”.

Отделянето от физическото бе възможно само в тази форма на „съществуване”, и то с минимално усилие. Единственият физически ефект, който бе отбелязан, бе слабото чувство за неориентираност, замайване и лек дискомфорт за около девет часа след обичайното експериментиране. Никакви специални опити не бяха осъществени, но причината за това не е известна.

В средата на периода се разболях от възпаление на хемороид. Приписах го на преживяване по време на опит, който проведох около четири дни преди появата на симптома. Преди това не бях страдал никога от такъв медицински проблем. Намаляха и потребностите ми за сън. Въпреки това, когато се появеше нужда от сън, бе абсолютно наложително да я задоволя. Ако не го направех, получавах физическо и умствено неразположение. Не повече от пет минути сън обаче ме възстановяваха из основи. Единственият друг забележителен ефект, който съм записал, бе двукратната поява на цялостното усещане за „близка билокация”³.

Това бе състояние на пълно съзнание на равнище, където цялата сетивна чувствителност към материалното обкръжение бе активна, макар че собственото „аз” бе „на една степен по-далече”. И в двата случая то изискваше обмислено решение за пълно интегриране с материалното обкръжение. Ефектът от оставането с „една степен по-далече” в друга околна среда бе и остава неизвестен. Продължаваше звукът от „свистенето на въздуха”.

Емоционални образци. Страховете, които все още се срещаха през миналия период, бяха напълно разсеяни. Най-важната причина бе пълното доверие в методите, които довеждаха до мигновено връщане към физическото, и то по собствено желание. Нещо повече, оценката на предишните данни допринесе за възприемане на състоянието в условия на развитие повече, отколкото на израждане.

В същото време започнаха да се изявяват лошите страни на продължителното съществуване във физическото тяло. В резултат значително отслабна и пренебрежението към физическите опасности. Причината за това не е известна.

Последователност на експериментирането. През целия период не въведох никаква определена последователност, което се дължеше на неотложността на други въпроси. По този начин експериментирането бе спорадично и ставаше само когато ми се откриеше възможност. Бяха направени няколко силно доказателствени посещения в Място I и в Място II. Повечето пътешествия бяха до Място II. Резултатите от тях по отношение на материалния свят (Място I) бяха неточно упоменати. Експериментирането на стриктна научна почва започна по-късно през периода под контрола на лабораторни условия.

Методология. На тази област бе обърнато малко внимание, тъй като два принципни въпроса останаха неразрешени. Първият проблем бе развитието на

---

³ Билокация – едновременно присъствие на две места. – Бел. прев.

техниката за дълбока релаксация, която се придобиваше с нарастваща трудност. Вторият бе хроничният проблем с контролирането на набелязаната посока. Приложени бяха разнообразни техники, но резултатите не бяха значителни. Сърцевината на трудността се състоеше в противоположните желания на съзнанието и свръхсъзнанието, когато и двете действаха с пълен капацитет. Във Второто състояние свръхсъзнанието е по-силно определящият елемент.

Заклучения. 1. Докато сме във Второто тяло, е възможно да се окаже физическо влияние върху физически живо човешко създание, когато последното е в будно състояние. 2. Има неразкрити сфери на познанието и науката извън обхвата на съзнанието на настоящия експериментатор.

19. СТАТИСТИЧЕСКА КЛАСИФИКАЦИЯ

Първата стъпка към изработване на някакъв усет вън от това огромно количество сурови данни е да се установят стандарти за измерване и анализ. След няколко опита стана очевидно, че съвсем малка част от обикновените критерии могат да бъдат приложени. Ето защо бяха направени някои предположения и предпоставки, които позволиха в процеса на разпределянето да се извърши идентифицирането. Заклученията, които излязоха на повърхността, са дотолкова валидни, доколкото са и предпоставките, върху които те са базирани. Следващите са първоначалните предположения.

I. КАЧЕСТВА НА ЕКСПЕРИМЕНТОРА, ОТГОВАРЯЩИ НА ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА

Социалният статус на експериментатора тук не е включен. Става въпрос да се направи оценка на основните му качества като индивид. Колкото и искрен да е той, правдоподобността лежи в рамките на основната личност. По време на моите опити аз желяех да изтърпя всички допълнителни психиатрични, физиологични и физически изпитания в интерес на получаването на повече данни, които биха имали връзка с изследванията. Това единствено би било достатъчно за постигане на задоволителна степен на умствено възприятие.

II. ПОДОБИЯТА СА АНАЛОЗИ

Простичко казано, това означава, че наблюдаваното състояние или действие е реално по същите стандарти, както тези, приложени към неговия материален двойник „Тук-Сега“. Без да се съобразяваме с каквото и да е несъответствие с настоящото познание и представи на човечеството, истинността на преживяването е приемлива, ако е равна, приблизителна или достатъчно подобна на условията на усещане и тълкуване, нормални при будно физическо състояние.

III. УСЕЩАНЕ И ТЪЛКУВАНЕ

Точността им се приема за вярна в рамките на ограниченията на същите фактори, произвеждащи грешки, както тези, които се намират в нормално будно физическо състояние. Тези фактори зависят от средата на възпитанието и преживяването, интелектуалния коефициент и емоционалната нагласа. Трябва да се допусне, че сетивните възприятия във второто състояние, макар и очевидно да са от различно естество, са обект на същото обмисляне и разумен тълковен процес. Обективният анализ на идентификацията на структурата и формата, а също и на определянето, класифицирането и работата, става в равно съотношение с преживяването и възпитанието на индивида, точно както и в нормалното физическо

будно състояние. Още повече че при възприемането на данните извън такова преживяване и възпитание умът във Второто състояние действа под строгата команда да разпознава. Работейки под тази недвусмислена команда, той ще идентифицира в границите на преживяване повече, отколкото да възприеме съществуването или факта на непознатото.

С други думи, вие трябва да допуснете, че експериментаторът ви информира съвсем вярно. Трябва да допуснете още, че онова, което се случва, докато той е във Второто тяло, е действително, ако отговаря на условията на реалността във физическия, буден свят. Трябва да приемете, че съзнанието работи по подобен начин и във Второто тяло, използвайки различни способности за виждане, чувстване и усещане, така както и някои нови сетива. Трябва да приемете, че умът отказва да възприеме непознатите елементи във Второто състояние, дори се стига до неправилно разпознаване. Трябва да разберете, че същите качества на човешка грешка при усещането и тълкуването се срещат и тук.

При тези предпоставки сортирането и класификацията на около 589 опита за период от дванадесет години става малко по-лесно. Ето и някои по-нататъшни заключения.

При сънуването отсъства осмисленият интелектуален процес. Съзнанието в смисъла, който ние влагаме в това понятие, е неефективно. Участието му в събитията е на едно противодействащо или неконтролируемо равнище. Или пък то въобще не участва, като един неподвижен наблюдател, неспособен да предприеме преднамерено действие. Възприемането е ограничено до едно „чувство“ или в най-добрия случай – до две. Няма мигновена аналитична способност, нито се употребява. Асоциативно неразпознаване се случва с всички възприятия и се запазва като такова и в съзнателната памет.

Второто състояние е антитеза на сънуването, точно като будното състояние. Съществува разпознаването на чувството за „собственото Аз“. Умът се опитва да борави с възприятието точно по същия начин, както го прави и в пълно физическо съзнание. Взимат се решения и се предприемат действия, базирани на възприятия и размисъл. Утвърждаване на възприятието може да се постигне чрез преднамерено и систематично повтаряно действие. Участието е точно толкова фундаментално, както и при напълно физически будно състояние. Сетивните възприятия не са ограничени до един или два източника. Съществуват емоционални образци, които са по-всеобхватни, отколкото при материалното съзнание, но могат да бъдат насочвани и контролирани до същата степен.

Ако някое експериментално преживяване не съдържа болшинството от условията, изброени в категорията на Второто състояние, то трябва да бъде прието като сън. Останалите преживявания също бяха класифицирани. Околната среда бе анализирана веднага след проучването на причините. Ако съществува нещо, което създава състоянието, то бе доста неразбираемо, както е показано в таблицата.

ТАБЛИЦА 1.

ФИЗИЧЕСКИ УСЛОВИЯ ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО

(При успешни опити)

(Присъствие на състоянието)

Ден 42,2

Нощ	57,8
Горещина	96,2
Студ	3,8
Влажност (недоловимо влияние)	—
Барометрично налягане (недоловимо влияние)	—
Легнал	100
Прав	—
Север-юг (главата на север)	62,4
Изток-запад (главата на изток)	19,2
Неизвестна поза	18,4
Положение на Луната и планетите	—
(недоловимо влияние)	

Принципно бяха получени положителни резултати при условията на горещина, легнало положение, посока север-юг. Нямаше забележимо влияние от слънчевата светлина, влажността, промените в барометричното налягане, местоположението на физическото тяло или силите на лунната гравитация. По-прецизни проучвания на околната среда също са възможни, но до днес не са правени.

Оценката на психологическото състояние бе някак си по-лесна, тъй като повечето данни се отнасяха до него.

ТАБЛИЦА 2.

ПСИХОЛОГИЧЕСКО СЪСТОЯНИЕ ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО

<i>(При успешни опити)</i>	<i>(Състоянието присъства)</i>
Нормално здраве	78,4
Отрицателни отклонения	21,12
Болест или нараняване	0,4
Умора	46,5
Отпочинал	18,8
Средно положение	34,7
Преди ядене	17,5
След ядене	35,5
Междинно положение	47
Евентуален каталитичен фактор	12,4
(Наркотици, други вещества)	

Тази таблица определя, че физическата болест, която доста често присъства при спонтанното отделяне към Второто състояние, няма забележително влияние. Най-често срещаното състояние е това на леката умора веднага след хранене, медицинските или химически стимуланти и успокоителни средства не играят съществена роля.

ТАБЛИЦА 3.

ПСИХОЛОГИЧЕСКО СЪСТОЯНИЕ ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО

(В началото

(Състоянието присъства)

на успешните опити)

Спокоен	3,2
Потиснат	8,9
Замислен	64
Изпълнен с очакване	11,9
Неспокоен	3,7
Емоционално стимулиран	9
Интелектуално стимулиран	6,5
Раздразнен	0,7
Уплашен	2,7
В неизвестност	30

При определянето на психологическото състояние, ако обикновената човешка „лаборатория“ е стартовата точка, изглежда че общото спокойствие е предварително необходимата предпоставка с някои отгънъци на емоция и самонаблюдение. Трябва да се посочи, че в категорията „уплашен“ има различни степени на треперене, повечето от които са отбелязани в ранните етапи на експериментирането, преобладаващи преди експериментите, които довеждаха до принудителни или прекъснати преживявания. Чувството за познато очакване в различни степени много често се получаваше едновременно със състоянието „Спокоен“.

Следват анализите на контролните елементи.

ТАБЛИЦА 4.

ПРОИЗХОД НА СЪСТОЯНИЕТО ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО

(При успешни опити)

Индуциране по желание	40,2
Спонтанно	34,9
Междинно положение	44,9

**ПРЕДНАМЕРЕНО ИНДУЦИРАНИ ПРОЦЕНТ ОТ ВСИЧКИ ОПИТИ
ОПИТИ**

Успешни резултати	58,7
Заспиване	13,6
Неуспешни	27,7

ИЗПОЛЗУВАНИ МЕТОДИ

(Успешни резултати — Заспиване — Неефективни)

Магнетофонен запис	17,1	—	5,7	—	4,5
Броене за релаксация	24,0	—	4,5	—	12,9
Техника на възпроизвеждане	3,7	—	1,7	—	4,7
Смесена	13,9	—	1,6	—	5,7

СИМПТОМАТИЧНИ ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО ДОКАЗАТЕЛСТВА

(В успешните опити) (Състоянието присъства)

Звук от свистене на въздух	45,2
Физическа каталепсия	11,4
Вибрационен ефект	30,2
Усещане за горещина	66,9
Многостранни усещания	33,8

В графата „Спонтанни“ трябва да се отбележи, че експериментите станаха „по желание“ при активирането на условията на Второто състояние, тоест условието започна да се проявява по време на състояние на нормална релаксация и разбира се, аз се възползвах от тази възможност. „Междинни“ бяха случаите, когато имаше само явна склонност, но развитието на състоянието бе извършвано преднамерено.

„Успешни резултати“ включва тези случаи, когато са се проявили два или повече от симптомите и в резултат част или цялото Второ тяло е било налице. „Заспиване“ включва онези случаи, когато просто аз заспивах. „Неуспешни“ се отнасят към примерите, когато никакви явни резултати не бяха получени, нито пък се проявиха никакви симптоми.

„Използвани методи“ означава ефективността на разнообразните техники при експериментирането. Техниките вече бяха описани и представени в развитие, базирано на простата процедура за тестване „опит и грешка“. Магнетофонният запис например доказва своята ефективност, но имаше присъщите ограничения и ги наложи при самоопределянето. Това именно бе и причината най-често използваната техника да бъде „Броене за релаксация“.

„Симптомите“ трябва да бъдат проучени от гледна точка на развитието. Физическата каталепсия бе наблюдавана единствено в ранните етапи. Същото е вярно и за вибрационния ефект, който забележително еволюира в чувство за горещина и само от време на време бе усещан при средния и последния етап. Звукът от свистенето на въздух се появи при най-ранните опити и продължи периодично.

При всеки успешен опит източниците на наблюдаваните данни бяха разделени в следните категории:

ТАБЛИЦА 5.

НАЧИНИ НА УСЕЩАНЕ   ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩОТО

(Състоянието присъства)

Виждане	67,2
Чуване	82,7
Допир	69,8
Вкус	0,7
Мирис	0,3
Движение	94,2
Други	73

Трябва да се изтъкне, че съотношенията на сетивните възприятия, отбелязани по-горе, превеждаха приблизително всяка от категориите. Това не означава, че при възприемането са били използвани идентични нематериални еквиваленти на нервната система. В настоящия етап няма доказателства, които да потвърждават или отхвърлят една подобна структура на Второто състояние. Нито има някакво явно обяснение на ниската степен на усещането за вкус и мирис в таблицата, освен че те и двете зависят от физическия контакт със самия предмет или частици от него. Същите ограничения би трябвало да се отнасят и до усещането за допир, но се оказва главен източник за възприятия. Отговорът може би е в това, че последното действа под някаква форма на равнище излъчване-възприемане или в моя случай е по-развито от вкуса и мириса.

Движението е поставено в таблицата, защото включва повече действие, отколкото възприятие, и е сетивен източник извън традиционните пет сетива. Прилича много на равновесния механизъм на физическото тяло, който предава сигнали на мозъка независимо от поддържащите и противодействащи импулси от другите сетива. Във физическото тяло този механизъм може би се основава на действието на гравитационните и инерционните сили, а това може да се окаже напълно вярно и за Второто състояние.

В графата „Други“ има видове, които нямат физически двойник. Способите за възприятие във Второто състояние са извън обсега на сегашното познаване или теория. Най-изследваното предположение е, че всички възприятия във Второто състояние се постигат с помощта на някаква сила от електромагнитния спектър – чрез насочени магнитни полета или получени и индуцирани, или пък чрез някаква сила или поле, които тепърва трябва да бъдат идентифицирани. И това е много по-вероятно, отколкото чрез някакви двойници на физическите механизми. Само по пътя на емпиричните изследвания на широкомащабния източник за тестване това би могло да бъде определено.

IV. АНАЛИЗИ И КЛАСИФИКАЦИЯ

Една от ключовите точки на феномена на Второто състояние е как съзнанието активно и точно сортира възприетите данни и действа напълно смислено при тази информация. Доказателството за идентификация бе степенувано по следния начин:

ТАБЛИЦА 6.
ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩИТЕ ВЪЗПРИЯТИЯ

	<i>(Познато</i>	<i>— Подобно</i>	<i>— Непознато)</i>	
Конфигурация (форма)	20,6	—	44,4	— 35
Структура	24,8	—	43,9	— 31,3
Съставни части	17,4	—	32,2	— 50,4
Одушевени	—	—	—	—
Разумни	65,4	—	75,7	— 30,7
Почти човешки	7,1	—	1,3	— 8,7
Изкуствени	27,6	—	23,0	— 17,4
Непознати	—	—	—	— 43,2
Неодушевени	21,1	—	46,2	— 32,7
Абстрактни	62,1	—	62,2	— 81,8
Изкуствени	37,9	—	37,8	— 18,2
Събитие (действие)	—	—	—	—
Наблюдавани	—	—	—	—
Взето участие	—	—	—	—
Аналози	—	—	—	—

От това проучване може да се допусне, че мнозинството от дейностите във Второто тяло имаха нещо общо с хуманоидни разумни същества, действащи в позната или подобна среда и използващи тъждествени предмети. Въпреки че тази тенденция се преобръща наопаки, когато изследването се прави на събитието само по себе си или на включеното действие. Сега ще ви покажа, че повечето е извън моя опит и познание.

V. ВЗАИМООТНОШЕНИЕ С ВТОРОТО СЪСТОЯНИЕ

В условията на възприетите данни най-голямата слабост бе при опитите да се приложат известните физически, научни, исторически и обществени структури към преживяванията, докато бях във Второто тяло. Таблиците ще покажат какъв е проблемът:

ТАБЛИЦА 7.
ПРОЦЕНТ ОТ ОБЩИТЕ УСПЕШНИ ОПИТИ

Възприятия на физическата наука

	<i>(Идентични</i>	<i>— Приложими</i>	<i>— Непознати)</i>	
Време	45,2	—	49,1	— 5,7
Строеж на веществото	38,4	—	41,8	— 19,8
Съхраняване на енергията	56,2	—	18,2	— 29,2
Полеви сили (взаимодействие)..	12,9	—	3,7	— 83,4

Механични вълни	7,4	—	2	—	90,6
Гравитация	37,9	—	17,1	—	45
Действие-противодействие	72,8	—	2,2	—	25
Излъчване	2,7	—	26,7	—	70,6
Общоприети социални идеи					
Организация на обществото.....	22,4	—	50,3	—	27,3
Семейство	33,4	—	41,4	—	25,2
Отношения мъж-жена	12,2	—	50,7	—	39,1
Учебен процес	0,8	—	61,8	—	37,4
Зрелост/пълнолетие	0,8	—	3,7	—	95,5
Генетична връзка	3,1	—	5,8	—	91,1
Симбиозни отношения	8,1	—	52,8	—	39,1
Културни навици	2,7	—	47	—	50,3
Основна мотивация	28	—	26	—	46
Исторически/религиозни	27	—	61,3	—	11,7
Техническо развитие	27	—	61,3	—	11,7
Политическа история	27	—	44,5	—	28,5
Теологични предпоставки	4,9	—	64,2	—	30,9

Горният разпределителен процент трябва да се разглежда в светлината на развиващата се техника и преживяване във Второто състояние. Категорията „време” се отнася за чувството за минаване на време, докато съм във Второто тяло, и няма нищо общо с физическото времеизмерване. Изтеклото време във физическото състояние не съществува, тъй като не е близко до същността на Второто състояние. В колоната „идентични” са изредени случаите, при които имах някакво усещане за минаване на време. В колоната „Различни или неприложими” са изредени онези случаи, когато липсата на време имаше различна проява – или ускорена, или забавена, или въобще несъществуваща. „Непознати” означава, че данните от записките ми са невалидни.

Останалите научни идеи се отнасят само до състояния, действия и обкръжения, докато съм бил във Второто тяло. Те нямат връзка с „локалните” експерименти и посещения при хора и места точно в Тук-Сега. Последните се съобразяват с всички „естествени” закони, въпреки че не е задължително те да предизвикват експерименти с Второто тяло.

Анализът на социалните теории изважда на показ сложния проблем с адаптацията към средата на Второто състояние. С перспективата за толкова неясни различия мисълта, действието и чувството стават изключително трудни за разбиране. Несъответствията, с които съм се сблъсквал, са описани подробно.

При анализа на историко-религиозните теории събитията, описани в графа „Идентични” и всичките три подкатегории, принципно са резултат от екскурзиите до Тук-Сега. Във втората колона всъщност всички преживявания са станали в области, различни от настоящото време-пространство. Третата колона представлява неизтълкувани или несъобщени данни.

По пътя на развитието на експериментите промените във възприятието са ставали равномерно, както е отбелязано в предишната глава. Ранните възприятия са резултат главно на опитите, представени чрез данните в първата колона. Втората и третата представляват моите проби през средния и последния етап. Съвсем очевидно е, че само с прилагането на нови теории последните резултати могат да бъдат сведени към „познатите” области.

Класификация чрез подобия и аналози предизвиква появата на други образци за места.

ПРОЦЕНТ ОТ ЕКСПЕРИМЕНТИТЕ, КОГАТО КАЧЕСТВОТО ПРИСЪСТВАШЕ

	<i>(Място I — Място II — Място III)</i>				
Разпределение при успешни опити	31,6	—	59,5	—	8,9
Време	85,8	—	0	—	88,7
Строеж на веществото	75,4	—	52,5	—	75,8
Съхраняване на енергията	58,3	—	33,9	—	91
Гравитация	54	—	23,3	—	87,11
Действие/противодействие	60,2	—	20,7	—	67,3
Излъчване	73,5	—	91	—	42,1
Организация на обществото.....	31,1	—	0	—	21
Отношения мъж/жена	24,2	—	39,4	—	33,9
Учебен процес	1,9	—	0	—	1,9
Зрелост/пълнолетие	1,4	—	0	—	0,3
Генетична връзка	5,2	—	0	—	11,3
Симбиозни отношения	12,8	—	0	—	33,9
Културни потребности	5,2	—	0	—	0,8
Основна мотивация	43,1	—	0	—	71
Техническо развитие	68,2	—	0	—	24,2
Политическа история	68,3	—	0	—	0
Теологични предпоставки	13,7	—	0	—	0

Едно друго условие, което не включва движение, бе оставено неклассифицирано, тъй като не попада в никое от горните места. То е описано в Глава 12. Място I напълно съответства на физическо-материалния свят във всяко едно отношение. Място II е многостранно, но изважда на показ само малка част от образците, общи с Място I. Това е област на енергийни полета, едновременно познати и странни, където няма гравитация, но е забележително, че няколко от най-важните закони на физиката се прилагат. Социално, исторически и философски – съществува съвсем незначителен паралел с Място I.

Място III поставя неразгадаеми въпроси. Има почти идентични качества с Място I, освен няколко съвсем определени отклонения, които са необясними. Те са показани в графи „Техническо развитие”, „Политическа история” и „Теологични предпоставки”.

Само задълбочено проучване на феномена на Второто тяло от една разширена изследователска група може да разработи истински сравнителни учения за тези области. Всичко, което е необходимо, е мотивацията.

20. НЕОКОНЧАТЕЛЕН ЕТАП

След всички тези години аз продължавам да не зная как и защо се случи това отклонение от „нормите“. Погледнато повърхностно, няма лесно определим случай. Медицината и психологията не предлагат сигурни отговори, което последователно ме възмути, натъжи, а накрая бях благодарен. Възмутен, защото моята съдба бе сериозно разтърсена в обсега и широтата на съвременните научни постижения. Тъжен, защото изглежда, че докато съм жив, познанието, имащо пряко отношение към моя случай, няма да получи широкомащабно развитие. И благодарен на малкото съвременни учени, които са достатъчно смели, за да разгледат обективно идеите. А това може да доведе до пълното отричане на учение, изградено с години, както и дълго вкоренявани религии и етически правила.

Ето защо, ако никоя от съвременните научни теории не пасва без прекалено много дърпане, бутане, извиване и притискане, би било съвсем разумно да предложи за разглеждане едно предположение, което изглежда, че върши работа. Все пак някой може да докаже, че човек не е нищо повече от няколко галона зарамена вода. Само изключително голямото налягане ще бъде необходимо, за да се свърже феноменът с теорията.

Следващата предпоставка, която сигурно е неприемлива за сегашното ни състояние на осведоменост, изисква решение. Никой друг не предлага повече обяснения и не оставя по-малко неизяснени неща. С това не искам да кажа, че е непременно валидна – това ще го определят бъдещите събития. Точно обратното, няма позната теория, доказваща грешката ѝ. Основата за това предварително условие сигурно не е оригинална, но приложението ѝ е.

Въпрос: Какво става с лабораторното животно, щом опитът приключи?

В една вселена, населена с чувствителни същества в голямо разнообразие, покълващият живот в планетарната среда следва един типичен път. Най-важното изискване е един дифузен и предпазен екран, който да увие цялата планета. Когато този щит се е образувал чрез нормално развитие на планетната материя, вече съществува основното изискване за живот. Екранът съдържа газове и течности с необходимата гъстота, за да: 1) отразява, филтрира и/или преобръща излъчването от най-близките звезди и да го насочва към точката на търпимост, необходима за живия живот; и 2) поддържа вътрешно генерираната планетарна топлина на необходимото средно равнище в границите, изисквани от биохимичните процеси.

След като вече се е образувал, екранът позволява само филтрирана светлина и намалена радиация да проникват до повърхността на планетата. Видимостта е ограничена стриктно до най-близките предмети на повърхността, а вертикално до по-малко от една десета от диаметъра на планетата. Не се виждат никакви далечни звезди, луни или други планети. В най-добрия случай понякога могат да се видят смътните отблясъци на слънцето, движещо се от хоризонт до хоризонт, докато се върти планетата.

В това обкръжение живият физически живот се възпроизвежда и развива в разширяващ се цикъл. Там, където такъв екран не се е образувал и задържал за значителен период, физически живот няма. А където екранът се е разрушил или се е

оттекъл към космоса, животът се е влошил и загинал, освен ако интелектуалното познание е в състояние да създаде и монтира изкуствена среда.

Тогава възприетата предпоставка е, че всички планетарни тела се разпределят в две категории – екранирани и незащитени. На полузащитените планети живот би могъл да се развие. Неекранираните остават безплодни, обитавани единствено от неорганична материя. Само в изключително редки случаи има отклонения от това правило.

Развиващият се чувствен живот при тези условия започва да усеща и употребява за първи път тези естествени сили, които директно е почувствал. Такива сили в смисъла на усещането и приложението са: 1) псионика (съзидателна мисловна енергия), 2) биохимична, 3) ядрена и

4) гравитационна. Електромагнетизмът се използва като помощна сила и остава повече като вторичен продукт от приложението на друга сила, горе-долу като дим от полезен огън.

Най-важните нужди на развиващите се жизненни форми се посрещат по пътя на усъвършенстването на психосилата. Първата от тези нужди – общуването, е автоматично рождено право. Предаването и получаването на информация от индивид на индивид или от една на друга група, не познава понятието време-пространство. По пътя на опита и обучението се постига умение за други приложения на психосилата, такива като движение и разговор на веществото, насочване и контрол на най-малките видове и общуване и свързване с онези от царството на нефизическата материя.

С развитието на разумните жизненни форми в общества и цивилизации, разбирането и познанието на останалите действащи сили идва по напълно естествен път. Типично те са резултатът от желанието на личността (и обществото) да се освободи от досадата на постоянната и продължителна употреба на психосилата. По този начин са създадени механичните способности, за да произвеждат телесна прехрана, да ръководят и контролират планетарното обкръжение и дори да модулират и усилват психосилата.

Чрез нематериалната възприемчивост на силата „пси“ останалите сили биват бързо адаптирани към нуждите и впрегнати на работа. Възможно е в този етап обществото да установи и първите си разумни контакти с други общества извън пределите на родната си планета и дори с обитателите на нематериалните светове.

С тази последна стъпка към зрялост социалната организация се обединява с необятната цялост на междугалактическото общество. Не е случайно съвпадение на обстоятелствата, че неопровержимото познание на отношението на целостта към Създателя е най-важното постижение на този съюз. Обърканите фантазии и догадки са обречени на смърт. Стандартите, според които разумният живот може да се развива и разширява, са сложно вплетени в правилата и законите на енергията и се прилагат с равна възискателност.

В далечното минало много от тези социални организации започнали да долавят излъчванията от нисък порядък на пси-силата, идващи от външния край на мрачна галактика. Първоначално този феномен е възбудил само второстепенен интерес. И количествено, и качествено това не било нищо повече от неразумно животинско предаване. Въпреки това един безработен техник обработил суровината – входящите

пси-шумове, с помощта на случаен подбор, без да прояви и най-слабо любопитство. За негова изненада на уреда му се появили редки светкавици от приложената пси-сила.

Заинтригуван от тази чудатост, той направил пси-измервания и на областта. И според очакванията, открито било раждането на ново общество. Радостно възбуден от откритието на такова необичайно събитие, техникът веднага предал стандартната пси-комуникация за нови общества.

Странно, отговор не се получил. Настойчивите предавания след това довели до същия резултат. Разбира се, това било необичайно събитие. Изпратен бил екологичен екип, който да изследва физически тази аномалия.

Изследователите разкрили, че източникът е третата планета от звездна система клас 10. Когато навлезли в орбита около тази същата планета, направили измервания и наблюдения, които показали, че тя не следва нормите за размножаване на разумния живот. Газовият защитен слой около планетата не притежавал обичайните качества за непронускаемост и силно филтриране. Това очевидно давало възможност на радиация с високи стойности да достига до повърхността, дори до мястото, където самото слънце можело ясно да се види, както и далечните планети и звезди, когато се наблюдават от сенчестата страна.

Още повече – във връзка с голямата скорост на въртене и другите фактори магнитно поле с голяма интензивност прониквало по цялата планета. То, заедно с необикновените радиационни елементи упражнява силно влияние върху младото общество.

В непосредствена близост пси-шумът става непоносим. Без необходимата защитна екипировка за групата било невъзможно да кацне на повърхността на планетата. Пси-впечатлението било за груба безпътна липса на разум, неконтролирана и необективна. Визуалните наблюдения обаче показали зачатие на социалните групи, предмети, изработени от човешка ръка, завладяване на природата.

За щастие един от членовете на изследователската група бил работил усилено върху изкуството на личната пси-защита. Именно той предложил да се установи физически контакт на самата планета. Това станало, докато другите търпеливо чакали в едно прикритие, намиращо се на крехък и безплоден сателит на планетата.

Пътуването само по себе си показало колко неадекватна е подготовката при екстремни условия на учени. Не след дълго той се върнал в състояние на умопомрачение. Въпреки това той успял да установи контакт на няколко места по повърхността на планетата. Истина било. Създавало се ново общество, но при невъобразими ограничения. Никъде не съществувало познанието, разбирането или употребата на пси-силата. Когато бил направен опит за пси-комуникация, обитателите или панически се разбягвали, или се просвали и излъчвали силни пси-реакции, за да покажат, че се намират в присъствието на Създателя. Парадоксалното е, че грижливите пси-измервания показали случайни проблисъци на законите на вселената в умовете на тези индивиди, което убедително е доказало, че семето наистина е било посято. Тези индивиди трябвало да се развият в една социална структура според плана, където и да е в природата.

Узнавайки това, изследователският екип се завърнал в своето общество, за да размисли върху проблема. В по-късни времена други по-добре екипирани изследователи посещавали и наблюдавали от време на време този борец се разумен живот. Всички посещения били извършени в рамките на правилата, прилагани за младото общество. По този начин не било упражнено директно въздействие, което да подбуди

господството на една култура над друга. Съвсем рядко били откривани разумни приложения на „леи“ на индивидуално равнище, а това било окуражаващо. Все още, независимо от всички предпазни мерки, било установено, че действителните посещения само засилват митовете и легендите, появили се в резултат на предишните контакти. Било изключение да се получи обективен отговор от някой индивид чрез пси-измерване. Никой от тези отговори не се разширил до общоприета практика.

В настоящето ситуацията забележително се е променила. Установената практика на пси-мониторинг и справочното известие от нематериални интелекти показват, че въпросното общество учудващо е навлязло в ядрения етап, докато все още е в биохимическия. Приложенията на ядрената сила несъмнено водят към притегляния, което предопределя исторически ранните перспективи на междуклетъчно движение. Без да са напълно изяснени полетата на пси-силата, контактът с други обществени форми през новото не пси-общество би бил катастрофален. Ако е постигнато междуклетъчно движение, такива контакти са сигурен факт.

С такива изгледи пред себе си изследователските групи разшириха усилията си за осъществяване на връзка без сериозно въздействие върху динамиката на новото общество. Трудно е, защото съществуват същите пречки. Непрекъснатото обяснение на божествено ориентиране настоява на своето. Същите тези, които са осъществили контакти чрез пси-измервания, все още губят способността си да разсъждават и биват изолирани като болни от неизвестно страдание. Всеки друг образец на пси-комуникация обикновено бива обявяван за нереален или за сън (термин, употребяван от обществото, за да обясни некоординираната пси-дейност през периодите на разтоварване, подобни на тези, открити сред децата в нормалните обществени култури.)

Най-разочароващи са опитите за общуване с интелектуалните лидери. Без изключение те всички са били неуспешни. Изследването предполага, че това е резултат от тоталната концентрация върху изучаването на въпроса – историческо отхвърляне на всички феномени, свързани с пси-силата, и невъзможност да се сравни някоя друга връзка, освен тази, която е усетена чрез сетивата за светлина, звук (вибриране на газовата обвивка) и разнообразието от електромагнитна радиация (механично генерирана и предадена).

Единственият минимален успех бе постигнат с индивиди, непритежаващи задържаща „научна“ подготовка. С мъничко отучване и без да се понесе загуба на престиж, бе постигнат полезен обмен на рационални мисли у няколко от тези сравнително необразовани обитатели. За съжаление, тълкуването на получените данни от такива неподготвени умове често е силно изопачено. И още нещо – водещите авторитети на това младо общество отхвърлят свидетелските показания, доказателства и твърдения на такива хора по причина на тяхното невежество.

Работата все още продължава. Използва се екипировка за излъчване на пси-силата, която е на много високо равнище, с надеждата да се направи пробив към членовете на обществото, докато те са в активно будно състояние. Всички индивиди, притежаващи някаква степен на интелект заедно с обективно любопитство, се приучват – понякога болезнено, към основите на техниките на пси-силата. Други временно са изведени от тяхното обкръжение или като плътни частици материя, или като пси-същества, за да бъдат изследвани и проучени като нишки към разрешаване на проблема.

Няма да бъде предприето никакво директно действие. Така ще се придържат към правилата за предпазване, както ги прилагат към всички по-нисши социални организации. Многократно доказан факт е, че такива подгрупи са напълно загубени, когато бъде осъществен контакт с по-напреднали общества.

Подробностите на тази хипотеза може би са грешни, а мотивациите различни. Но е напълно възможно основата да не е чак толкова далече от реалността. Фактически ние може би сме само едни интересни лабораторни животни за „тях“, полезни при различни опити, но нищо повече. Ако такова общуване и/или експериментиране е било опитвано или сега се прави, то би могло да даде отчет за много от нещата, останали неразгадани в нашата човешка история. Сигурно то изцяло ще бъде в разрез със сегашните религиозни убеждения, като събития, приписвани на Бог и неговите помощници, под каквато и да е форма ще придобият по-прозаичен статус.

Науките за живота, особено онези, свързани със съзнанието, личността и неврологичните функции, ще трябва да претърпят основно преразглеждане. И душевните, и физическите страдания ще бъдат напълно изяснени чрез точно познание, което ще измести смътните предположения, които сега преобладават.

Най-бързо ще се адаптират материалните науки. При тях експериментирането и екстраполацията ще бъдат относително прости с помощта на новата информация и теории, изградени върху наистина солидни открития.

На персонално равнище хипотезата, описана по-горе, може да предложи логичен отговор за много от собствените ми преживявания. Преразглеждането точка по точка ще бъде необходимо, за да изкристализира правилната връзка при всяко обстоятелство. Като философа, психиатъра и другите, прекарвали много години в експериментиране, подготовка и усъвършенстване на точно определен идеен вектор, аз също нямам желание все още да променям курса.

Въпреки това експериментите, които следват по-долу, не трябва да бъдат игнорирани. Те се случиха в ранните периоди на експериментирането и са взети почти дума по дума от записките.

9. 9. 1960 г. Нощ.

Лежах в положение север-юг, когато изведнъж усетих, че ме облива и пронизва много силен лъч, който сякаш идваше от север, около 30 градуса над хоризонта. Бях абсолютно безсилен, без никаква собствена воля и почувствах, че сякаш се намирам в присъствието на много мощна сила – бях в персонален контакт с нея.

Притежаваше разум във форма извън моето познание и влизаше директно (по лъча?) в главата ми. Сякаш търсеше всеки спомен в съзнанието ми. Наистина бях изплашен, защото бях безсилен да направя нещо срещу това нахлуване.

Тази разумна сила влезе в главата ми точно над челото и не ми предложи никакви успокоителни мисли или думи. Сякаш не знаеше нищо за емоциите и усещанията ми. Търсеше безпристрастно, бързо и категорично нещо специфично в моето съзнание. След малко (може би миг) мисълта напусна, а аз се „свързах отново“, шокиран станах и излязох на чист въздух.

16. 9. 1960 г. Нощ.

Същото безпристрастно проучване, същата сила, под същия ъгъл. Въпреки това този път добих впечатлението, сложно заплетен от чувство за вяръност към тази разумна сила и винаги съм бил в това положение. Разбрах, че имам да върша работа тук, на

Земята. Не бе необходимо работата да е по вкуса ми, но на мен ми бе възложено да я свърша. Имах чувството, че работя на „помпена станция”. Това бе най-обикновена мръсна работа, но все пак беше моята работа. Бях здраво свързан с нея и нищо, ама абсолютно нищо не бе в състояние да промени ситуацията.

Представих си огромни тръби – толкова стари, че бяха покрити с ръжда и обрасли с храсти. По тях течеше нещо като нефт, но то притежаваше повече енергия от нефта. От него имаше очебийна нужда и то бе ценно гориво навсякъде. (Предположение: не на тази материална планета.) Това продължаваше от цяла вечност. Значи имаше и други енергийни фракции, от които се получаваше същият материал, на сравнително по-висока база. Материалът се преработваше на някакво далечно място или цивилизация в нещо много ценно за съществата, далече извън моите способности да разбере. И отново разумната сила излезе и се отдалечи бързо, а посещението свърши. След малко станах, чувствайки се депресиран. Влязох в банята на къщата ни и наистина усетих, че трябва да си измия ръцете, след като съм работил (макар че ръцете ми бяха чисти).

30. 9. 1960 г. Нощ.

Случи се същото като на 16. 9. Пак усетих, че съм работник в помпена станция. Появата на съществото в края на лъча (?), претърсването на мозъка ми, този път дори за да види какво точно контролира дихателния ми апарат. Долових, че съществото търсеше някакво вещество, за което по всяка вероятност то смяташе, че позволява да се движа в земната атмосфера. Появи се картина (в съзнанието ми) на торбичка, вероятно 5 по 8 см, дебела 2,5 см, закачена за колана на кръста, на която бе написано: „Ето така дишаме сега.” Това ми даде кураж наистина да се опитам да общувам.

Наум (също и на глас?) ги попитах кои са. Получих отговор, който не съм в състояние нито да превода, нито да разбира. После почувствах, че започват да напускат. Помолих за някакво доказателство, че са били там, но бях възнаграден само с покровителствена насмешка.

Тогава те сякаш се устремиха в небето, докато аз ги виках, направо им се молах. Вече бях сигурен, че умствените им възможности и интелектът им бяха далеч над моите представи. Това бе един безпристрастен, хладен интелект, без каквито и да е чувства на любов или симпатия, на които толкова се възхищаваме. А може би това бе всемогъществото, което ние наричаме Бог. Такива посещения в миналото на човечеството може би са били основата за всички наши религиозни убеждения, а нашето познание днес не може да намери по-добри отговори, отколкото преди хиляди години.

По това време започна да просветлява. Седнах и заплаках. Хълцах дълбоко, така както никога преди не бях плакал. Защото тогава вече знаех, без никакво определение или бъдещи надежди за промяна, че Бог от детството ми, от църквите, от религията по целия свят не бе това, на което се прекланяхме. Плачех, защото до края на живота си щях да „страдам” от загубата на тази илюзия.

Е, тогава възможно ли е ние да сме остатък от лабораторни животни? А може би експериментът все още „продължава”?

21. ПРЕДВАРИТЕЛНО УСЛОВИЕ: РАЗУМЕН?

За тези, които имат широки познания в областта на хуманитарните науки, написаното по-долу може би ще се стори като продължение на линията на мисъл, която

се е запазила в продължение на хилядолетия. И това е точно така. Тогава защо сега отново става толкова съществена?

Първият отговор е, че материалът не е бил получен от четива и теории от миналото. Нещо повече, това се случи в средата на двадесетото столетие. Сравнението идва след факта. Ако има нещо ценно тук, възможно е съвременната технология по пътя на сериозни, организирани изследвания и проучвания на предположението за Второто тяло да дари човечеството с огромен скок – подобен, или дори по-голям от революцията на Коперник. Това е пролуката, която става врата, а после се превръща в широк друм, водещ към нова ера в човешката история.

I. ПРЕДПОСТАВКА: ОБХВАТЪТ НА СЕГАШНИЯ ЧОВЕК

Отчасти поради нашето силно материалистично общество ние свикнахме и се поставихме в условията на теорията, че човешкото същество се простира изключително само в границите на физическото тяло. Ето защо периферията на живото човешко създание – рамката на тази област, в която то вирее и на която въздейства – се разширява извън физическото тяло и съзнанието. Съставът на тази област не е нито материален, нито двигателен. Тя се състои от мисли и чувства. Предаването и приемането на въздействащите данни е непрекъснато. Действа едновременно на съзнателно и несъзнателно равнище през всеки момент от живота – в будно състояние или по време на сън. Данните, получени от човешкото същество по този начин, могат да бъдат както полезни, така и разстройващи, в зависимост от тълкуването, което им се предава от несъзнателното. Реакцията на този непрекъснат поток от информационни данни може да бъде открита в различните умствени и физически състояния на индивида. Например периферията се разширява до мястото, където се намира приятел. Приятелят мисли за вас обективно или емоционално. Необяснимо как точно в същия момент той идва в съзнанието ви, без внушението на сроден асоциативен спомен. Това става толкова обикновено и така често, че ние не знаем колко е забележително. Съединете това с почти необятните заплетености и разнообразия от настоящи и минали човешки взаимоотношения на индивида. Само тогава всеки ще започне да чувства целия обем и разнообразие на получените данни.

Християнската етика изглежда е опит да се обясни този факт чрез необективна притча. Мислите за вас, внушени ви от съсед, приятел или враг, оказват забележително влияние върху съзнанието ви, а оттам рефлектират и върху физическото тяло. Става ясно също, че индивидът с широк, продължителен опит в човешките взаимоотношения, ще получи по-голямо количество въздействаща информация, в директна пропорция с този опит. За световните лидери, които са подложени да получават информация от милиони, натоварвани с емоции – добри или лоши, товарът е неизчислим. Имайте предвид също, че онова, което предизвиквате у другите, същото „ви се връща обратно“.

Опитайте да си представите невидимата нервна мрежа, простираща се от вас към всеки човек, когото сте срещнали. Сигналите (мислите) непрекъснато се движат по тази мрежа от и към вас. От тези, които често мислят за вас, съзнателно или по друг начин, се е разпростряла една здрава, добре циркулираща мрежа от връзки. В другия край на честотата са онези, които се сещат за вас може би веднъж годишно. Проучете целостта от хора, които сте срещнали или познавате, а също и тези, върху които може да сте оказали влияние, без да знаете за това. Това ще ви даде възможност да оцените вероятните източници на многото необективни сигнали, оказващи влияние върху вас в определен момент.

Качеството на сигналите очевидно е много разнообразно, което принципно се основава върху степента на емоционално присъствие по време на предаването. Колкото

е по-интензивно чувството, толкова е по-силен сигналът. Въпросът „добро” или „лошо” не променя качеството на трансмисията.

Обратното действа по абсолютно същия начин. Вие предавате на тези, за които мислите, и по този начин им оказвате въздействие. „Мислите” в случая се отнасят до онези умствени действия, които почти напълно са на несъзнателно равнище и са главно емоционални и субективни по природа. Когато се случат такива предавания и приемания – съзнателно и по желание, говорим за телепатия.

Много все още е неизвестно. Дали предаването и приемането не се увеличават десетократно по време на сън? Ефектът прекратява ли се, когато човешкото същество „умира”? Разширява ли своето действие и върху животни? Стотици въпроси очакват отговор. Въпреки че това е първата крачка към разширеното познание на преживяването на физическия живот.

II. ПРЕДПОСТАВКА: ИСТИНАТА ЗА СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ВТОРОТО СЪСТОЯНИЕ

Много, ако не и всички живи човешки същества, имат Второ тяло. Поради неизвестни засега причини много, а може би и всички човешки същества временно се отделят от материалните си тела чрез Второто тяло по време на сън. Това се прави без какъвто и да е съзнателен спомен, с изключение на много редки случаи. Още по-редки са онези случаи, когато отделянето става с преднамереното участие на съзнанието.

Въпреки това последният случай поставя няколко начални статистики и вероятности. Немислимо е една експериментална „способност” да е уникална. Ако един човек може да извършва това разделяне от физическото, трябва да има и други живи хора, които могат да правят същото, вероятно и по-добре. Но колко са тези другите? Може ли един на хиляда души да го прави? Или на десет хиляди? На сто хиляди? Може би един на милион? Нека приемем последната възможност – само един човек от един милион души може да действа съвсем съзнателно и съдържателно във Второто тяло. Това означава, че в настоящия момент повече от трийсет и пет хиляди живи хора могат да действат във Второто тяло, вероятно по-добре и от мен. Такава голяма група, ако бъде организирана, би могла да контролира съдбата на човечеството. Изниква въпросът: Дали някои от тях и сега не са организирани и дали не контролират нашата съдба?

Преди да отхвърлим това като абсурд, спомнете си, че аз бях в състояние да въздействам на друг жив човек във физическото в епизода с „щипането”. Щом един може да го прави, могат и останалите. Нищо повече от щипане в точния момент и на правилното място върху физическото тяло на друго човешко същество не би могло да промени света. Необходимо е малко въображение, за да видите прищипана церебрална артерия в мозъка, както в случая с инсульта на световен лидер. Или животоспасяващо щипване на кръвотечаща мозъчна артерия в друг. Всичко необходимо е способността и волята. Ако има някакви прегради или спирачки за такова възможно действие, те не са очевидни.

По-нататък – човек, действащ във Второто тяло, може да окаже влияние на други човешки същества умствено. До каква степен и по какъв начин все още не е сигурно. Въпреки това експериментите показват, че това може да се прави. Такива ефекти могат да се проявят при нарушен сън. Те биха могли да са резултат от необяснимо натрапчиви импулси, страхове, неврози или възпалителни процеси. Данните показват, че нищо друго не е необходимо, освен усъвършенствани техники за систематичното осъществяване на това състояние по собствено желание.

Вероятно то също вече е направено. Използването на Второто тяло по желание в такъв случай произвежда потенциално такава мощ, че останалите методи са безпомощни срещу нея. Хората, владеещи тази енергия, биха били в състояние да забраняват или да отклоняват всяко сериозно проучване в тази област на познанието. Ако историята е някакъв показател, нещо вече успя да забави развитието в тази посока. Първо беше стената на отхвърлянето. После се появи завесата на суеверието. Днес съществува двойна бариера: подозрението на организираната религия и подигравката на признатата наука.

От друга страна, използването на такава мощ може да бъде под контрола и посоката, избрана от живи, интелигентни или безпристрастни регулатори. Те могат да изключат неконструктивните сблъсъци. Съществуват някои показания, че може би това е случаят. Можем само да се надяваме, че е той.

Нека предположим тогава, че един изискан човек се е заел със сериозно изследване на Второто тяло. Един по един останалите ще научават техниката и реалността ще стане общоприета. После какво?

Първо, човек ще се освободи от цялата несигурност на взаимоотношението си с Бог. Положението му в природата и вселената ще бъде недвусмислено познание. Той повече ще знае, отколкото ще вярва, че смъртта е преход или завършек. С такава познание и разширен опит религиозният конфликт ще бъде невъзможен. Твърде вероятно. Католици, протестанти, евреи, будисти, православни християни и т. н. ще поддържат своята индивидуалност, знаейки, че всеки има своето кътче в Място II. Въпреки това най-накрая всеки ще разбере по какъв начин това е възможно. Ще му стане ясно, че в спектъра има безброй необхватни вариации. Всеки ще го осмисли, казвайки: „Ето това именно се опитвахме да ти кажем в края на краищата.“

Възможно е да се преоткрие техниката на молитвата. По-скоро знанието, отколкото вярата, би могло да промени старата процедура из основи. Човек тогава ще извършва систематично подготовка за живот в Място II, на стабилна основа, освободена от грешни тълкувания на изкривени гледки, субективно преживени и/или наблюдавани от неинформирани и относително необразовани фанатици преди много години. Правейки това, той може да се изправи пред факти, едновременно противни и неудобни. Традиционните теории за добро и лошо, правилно и неправилно несъмнено ще станат предмет на радикални преобразувания. За повече от едно поколение истината може би ще боли.

Медицинската практика ще бъде сериозно повлияна. Признаването на евентуалната връзка между физическото здраве и Второто тяло ще окаже огромно влияние върху чисто механичния метод на диагностициране и лечение. В момента не е известно точното отношение между Второто тяло и физическото, но можем да подозираме твърде много. Нарастващите резултати от практикуването на психоаналитичната медицина предлагат допълнителни решения. Предизвикателно е да мислим за научна прецизност в тези области.

Психологията и психиатрията съвсем скоро ще станат неузнаваеми под въздействието на данните от Второто състояние. Тази сфера на човешкото познание ще бъде повлияна още повече дори и от религията. Определенията за неврозите, психозите, подсъзнанието, суперза, инстинктивния импулс ще трябва да бъдат преосмислени или премахнати. Ранните показания са фактически съществуващите умствени заболявания, по-скоро разкрити, отколкото окончателно диагностицирани на базата на неподходяща теория. Възможно е много от така наречените шизофреници да страдат от някоя болест на Второто тяло.

От гледна точка на Второто състояние, физически съзнателно и будно човешко същество, което едновременно получава впечатления от Място II, поради някакво несъвършенство или причина, все още неизвестна за науката, би могло да не е в състояние да преосмисля цялата тази информация от двете реалности. „Гласовете”, които толкова много „кукувци” съобщават, че чуват, може да са напълно истински. Кататонията може да е прост ефект от отделянето на Второто тяло върху някаква необикновена основа, както някой може да напусне някоя къща с цялото работещо оборудване и да забрави да се върне. Халюцинациите за преследване на параноиците може да са напълно реално въздействие от граничния слой на разновидностите преди човешкия род в Място II, резултат от някой невнимателен срив в бариерата на обикновения случай.

Дейностите на съзнанието сами по себе си, автоматичната система на действие, истинските мозъчни функции, съотношението на свръхсъзнанието, душата или духа – всичко това може да стане общо познание според новата теория. По-напредналите състояния на съзнанието, като тези, които бяха обявявани за мистици, философи и екскурзиантите, могат да се превърнат в ежедневен подвиг за онези, които това желаят или могат да ги манипулират.

Всички тези възможности са направо безобидни в сравнение с катаклизма, който ще настъпи в ежедневния живот на всяко човешко същество, ако теорията за Второто тяло стане признат факт.

Първо – едната трета сън от нашия двайсет и четири часов график на живот повече няма да бъде неразгадаема. Вероятно ние пак ще го наричаме спане, но най-малкото поне ще знаем какво правим. Според ограничените данни сънят е преди всичко разтоварващ процес. Това може да бъде представено чрез отделянето на Второто тяло съвсем автоматично и на различни разстояния. В един случай то може да се отдели само на два сантиметра. В други случаи тези разстояния могат да бъдат неограничени, според нашите физически стандарти за измерване. Как тогава е възможно такова отделяне да действа като възстановител, все още е неизвестно. Нито пък се знае как едни пътуват на далечни „пътешествия”, а други си остават затворени във физическото.

Изглежда има две обяснения за това, което наричаме сън. Първо, обикновеният сън може да е някакво действие от компютърен вид на подсъзнанието за разпределяне на получените напоследък от нас данни. Второ, има преживявания, които се припомнят много живо, сега наречени сънища, които наистина могат да са впечатления, получени чрез Второто тяло, докато сме пътували в освободено състояние. Сигурно има и много други варианти или подкласове, които все още не сме изучили. Единствено изследванията в това направление могат да определят това.

При всеки отделен случай нашият луксозен или страховит период, наречен спане, трябва да бъде разбран – такъв, какъвто е. Резултатът може да бъде регулиране на нуждата ни от сън. Възможно е само два от двадесет и четирите часа да са достатъчни според новото разбиране. Нови теории могат дори да покажат, че пет минути целенасочен сън през всеки час са много по-ефективен метод за разтоварване. Осемчасовият нощен цикъл може да се окаже само резултат от природен навик. Теориите на Второто тяло биха могли да разрешат такива проблеми.

III. ПРЕДПОСТАВКА: СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ТРЕТА СИЛА

Много вероятно е това да е основа на мисловния процес. Не е известно дали тази сила се създава от живи същества или е постоянно присъстващо силово поле, преобразувано по някакъв начин от такива същества. Тя все пак притежава някои

забележителни качества. Има нещо общо с електричеството и магнитното действие. Може да се приеме като едната трета от триединство, което е циклично. Електричеството е за магнитното поле това, което е магнитното поле за Сила X и същото е Сила X за електричеството. Оттук и наименованието „трета сила”, което не съм измислил. Светата Троица на нашите религии може би води началото си от момента, когато това е било обикновено познание в далечното минало, но при преразказването постепенно е било изкривено.

Приемайки това взаимодействие с електрическата и магнитната сили, изглежда възможно съществуването на една част от троицата да създава вторична или третична следа между другите две. Така че, когато мислим, може би използваме тази трета сила, която тогава е съвсем слабо представена в чисто електрически или магнитен вид. Предполага се, че действието на тази трета сила може да бъде открито и измерено от съществуващите сега уреди. До днес не е бил правен опит за сериозно проучване.

От друга страна, няма никакво доказателство, че силни въздействия на електрическата или магнитната сила или комбинация от двете са създали някакви забележителни стойности от третата сила. Те обаче наистина изглежда се влияят от последната по съвсем същия начин, както се влияе светлината.

Експерименти с единствения известен преобразувател човешкия мозък – показват, че съзнанието постоянно се опитва да символизира тази трета сила в условия на електричество и вибрации. Мозъкът „вижда” и „чувства” електрически проводници, светкавици и често действителен физически шок, опитвайки се да преведе това енергийно поле към известно преживяване. Както бе отбелязано, един от опитите за отделяне и движение във Второто тяло бе проведен в натоварен с електричество кафез на Фарадей. Там физическото тяло бе напълно заобиколено с мощно поле от прав ток. Доказано бе, че движението през натоварените стени на кафеза чрез Второто тяло е невъзможно. След премахването на електрическия товар проблеми нямаше.

В ранните етапи от експериментирането опитите за придвижване на всяко разстояние във Второто тяло бяха ограничавани от нещо, което приличаше на вплетена преграда от кабели и далекопроводи над главата ми. Те приличаха много на онези, които се срещаха в старите градове. Един от факторите при разширяването на разстоянието от физическото тяло бе да се разбере естеството на тази преграда и нейната връзка с електромагнитното излъчване. Съзнанието, усещайки за първи път такива сили, ги разтълкува като „проводници”. След като вече бяха идентифицирани, преминаването през бариерата стана относително просто.

Корелацията е показана също и в съобщението за преживяване на Второто тяло, намиращо се над улица – по-късно проверена и по физически път – и движещо се през магнитното поле на високоволтовите далекопроводи над самата улица. Навсякъде, където бе почувствано присъствието на третата сила, докато бях във Второто тяло, то бе усетено и разтълкувано първоначално като електричество.

До днес не съществува доказан метод за измерване или откриване на тази трета сила. Няма и да има, докато не бъде сериозно приета възможността за съществуването на тази третина от троицата.

IV. ПРЕДПОСТАВКА: СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА МЯСТО II

Тази реалност е теория с неприемливи пропорции за човешкото съзнание. Въпреки че всички експерименти неизбежно посочват това заключение.

Не е трудно да се разпознае Място II като предмет на човешките мечти и съзерцания през вековете. Нито е трудно да се разберат разнообразните образци, които му се приписват в безбройните опити да се преведе това огромно непознато нещо към приемливи условия. От настоящото доказателство може наистина да бъде едновременно и рай, и ад, точно както и сегашната ни околна среда. Най-важният фактор изглежда е това, че огромна част от Място II в действителност не е нито едното, нито другото.

От досегашните опити не е известно дали всеки, който умре, автоматично „отива“ в Място II. Също не съществува и доказателствен материал, който да установи, че човешкото присъствие в Място II е постоянно. Възможно е да е като вихровите токове на Фуко или като водовъртеж – ние постепенно губим енергия и се запияваме към Място II след напускане на Място I (Тук-Сега). Възможно е резултатът от този процес да ни дари с признанието за безсмъртие. Може би надживяваме гроба, но не завинаги. Вероятно колкото е по-здрава структурата на индивида, толкова по-дълъг ще бъде „животът“ в това различно състояние на съществуване. Така може би се надживяват едновременно и действителността, и илюзията.

Обхватът на Място II изглежда безграничен. При така приетите условия не изглежда възможно да съществуват способности за измерване на дълбочината и ширината на това странно, познато място. Движението от област към област е твърде мигновено, за да позволи някакви приблизителни оценки или да бъде видяна някаква относителна космическа позиция на една област спрямо друга. Доколкото е възможно, бъдете сигурни, че не съществува никакво взаимоотношение или връзка между областите в Място II и тази материална вселена. Те могат да си съвпадат място по място, а може и да не е така. Сигурно е, че това нематериално царство няма за свой център Земята, на която живеем. По-скоро изглежда, че една много малка част обвива нашия физически свят и това е нашето „входно пристанище“.

На този етап вярвам, че е невъзможно за човешкото съзнание да приеме напълно реалността на Място II. Все едно да накарате компютър да работи по аналог, за който той не е програмиран. Съзнанието, така както сме го усъвършенствали до днес, не е готово за този начин на сравнение и приемане. С това не искам да кажа, че такъв начин на мислене не е предстоящ. Чрез усъвършенстване на сегашната и бъдещата скромна техника съзнанието може дотолкова да се задълбочи или разшири, че да приеме тази действителност.

От друга страна съм съвсем сигурен, че подсъзнанието, свръхсъзнанието и безсъзнанието, суперазът и душата – или както и да наречем нашето нематериално несъзнание – е много добре запознато като цяло с Място II. Доколко това познание въздейства върху нашата съзнателна мисъл, е решено от най-тачените ни философи. Мнозина допускат, че то доминира над действията ни в будно състояние. Записите на експериментите поддържат това. Ние сме господари сами на себе си, но не и на съзнателно равнище. Действията ни в Място II могат да имат силно съвпадение с ежедневните ни дейности, напълно неразгадани от самото съзнание.

Литературата разполага със стотици страници с експериментални записки, отнасящи се до посещения в Място II. Повечето от тях са извън възможностите за превод към начина на мислене в Място I. Несъмнено повечето от тях също имат нещо общо с тази част, която привлича тази персонална същност (харесването привлича харесване), която е точно частица от цялото.

V. ПРЕДПОСТАВКА: СЪЩЕСТВУВАНЕТО НА ОТРИЦАНИЕТО

Заедно с животните и всички живи същества ние споделяме обща команда – да се върнем назад към зачатията. Тя заема мястото на всеки друг инстинкт. Заповедта, незаличимо врязана в нашето същество, е: **ОЦЕЛЯВАЙ!**

Тази действена сила е създала страховата бариера, която трябва да бъде преодоляна, преди отделянето по своя воля да се случи. Защото едно преживяване извън тялото твърде много прилича на смърт, което може да бъде наречено – последен провал да се придържаме към тази заповед.

За да задоволим нагона за оцеляване, ние се храним. Често ядем насила, защото това е един начин да откликнем на главната заповед, когато сме заплашени от нещо, различно от глада. Ние превеждаме командата в натрупване и защита на материалната собственост. Този нагон да възпроизведем отговаря на командата по друг начин. Всяка опасност към личността извиква на повърхността автоматичните защитни механизми или отказ. Познатото – „Бори се или бягай” – е физическата реакция на печата на оцеляването. Оцеляването, като най-главна заповед, означава предпазване от смърт по всякакъв възможен начин.

Отрицанието е в това, че принципната идеалистична представа на човека, благородните добродетели, великите дела – всички те имат като основа отказа и/или отхвърлянето на тази главна заповед. Човекът, който дава другиму своя хляб, който осигурява семейството си с цената на своята ранна смърт, който отдава себе си на обществото и държавата, без каквато и да е лична облага, който отчаяно се нагърбва с трудности и вероятно посвещава живота си на другите, е извършил Истинското.

Ето защо, вършейки тъкмо това, което трябва да се прави – най-уважаваното човешко дело, най-божественото според нашите стандарти, той директно осквернява главната Божия заповед за цялата природа. При това, за да му бъде опростен грехът, не е възможно да постигне Второто състояние, без подчинение и/или зависимост на най-основните форми на инстинкта за самосъхранение.

Дезоксирибонуклеинова киселина, твоите кабели май са се кръстосали.

От тези основни предпоставки възникнаха хиляди вторични като мехури, изскачащи от най-старата маса под органичната баластра на океанското дъно. Преминавайки през всеки слой на утаечни недоразумения, те проникват нагоре към светлината. Дали не е по-добре да изгорим доказателството, да го отхвърлим? Или с помощта на целия съществуващ потенциал да направим опит за разширяване на пътя?

С последното се появява и следната възможност: през 2025 година едно момче от Място I натиска бутона на уред, приличащ на портативно радио. Аз долавям Сигнала и му обръщам внимание.

– Здравей, синко – поздравявам го с топлота и моят праправнук ми се усмихва в отговор.

КРАТЪК РЕЧНИК

Бушуващите страсти: Моментно усещане за „нечия” атака в съзнанието в момента на започване на вибрационното състояние.

Техника на броене: Метод за постигане на пълно отпускане (релаксация) чрез употреба на аудиорегулиращи записи. Регулирането осигурява релаксацията, като се брои наум от едно до двайсет.

Частична релаксация: Обикновен метод за постигане на отпускане чрез заповеди наум към всяка част от тялото, една по една.

Точка на задържане: Когато се достигне до състояние на пълна физическа релаксация, а съзнанието е изцяло будно. Наречено е така, защото това е моментът, в който човек „задържа“ да не заспи.

„К“-повикване: Продукт на аудиорегулиращите магнетофонни записи, помагач при осигуряване на мигновено и лесно връщане към физическото тяло. Когато връщането е желано, буквата „К“ е сигналът, подаден наум, в пълно съзнание.

Издигане: Най-директният, макар и често труден метод за отделяне от физическото тяло. Техника, при която с обикновена мисъл за движение нагоре и навън се постига отделяне.

Процедура на спомена: Способи за повторно установяване или на пълна релаксация, или на вибрационно състояние чрез припомняне и усещане на подобно предишно състояние.

Отплесване на съзнанието: Феномен, който често се случва по време на процедурата по релаксацията или в точката на задържане. Преминавайки през рутинната процедура и в двата случая, мигновен луфт в концентрацията ще открие, че мозъкът мисли за напълно различен въпрос, макар и да не сънува, и ще трябва да бъде върнат към „правилния курс“.

Дишане през уста: Техника на дишането с полузатворени устни, с цел да се усили вибрационното състояние. Описано е в Глава 16.

Олющване: Техника за отделяне от физическото тяло, при която бавно се преобръщаме надолу, докато лежим по гръб, и напускаме физическото тяло. Това е най-лесният и ефективен метод, който съм открил.

Сигнал за връщане чрез физическо движение: Най-надеждният метод за мигновено връщане към физическото тяло. Когато връщането е прекъснато, мисълта за физическото тяло като такова обикновено е достатъчна. Ако е необходимо моментално връщане, начинът е да опитате да раздвижите някоя част от физическото тяло (например пръст или крак).

Протягане на 90 градуса: Необясним метод за установяване на вибрационно състояние, описан в глава 16.

Техника на повикването: Един от методите, описан по-горе, за връщане и влизане във физическото тяло.

Образец на релаксация: Една от няколкото системи, използвана за постигане на физическо отпускане.

Пристигане: Способи за обратно връщане във физическото тяло от непосредствена близост. Второто тяло се движи в същата ос като физическото, след това се доближава, както дънер, влачен от водата, докато не се постигне правилно свързване.

Образец на сексуалния център: Ранен метод за подпомагане на вибрационното състояние чрез отклоняване на сексуалния нагон към други части на тялото.

Свърхсъзнание: Мисловният процес и част от личността обикновено отсъстват или са изцяло възприети от съзнанието. Описано в глава 14.

1-20/LQ: Техника за релаксация, включваща броење от едно до двадесет.

ДАЛЕЧНИ ПЪТУВАНИЯ

Втората книга на нашумелия на Запад Робърт Монро представлява още по-интригуващо четиво от „Пътуване извън тялото“. Изследванията в загадъчния свят на „несъзнателното“ от няколко години се провеждат вече на нов, по-висок етап. Специалната методика на новосъздадения институт „Монро“ позволява изпращането на доброволци извън физическото им тяло и контакти с чисти форми на съзнание от миналото, настоящето и бъдещето на планетата Земя и на други планети, с починали и чакащи да се родят хора...

В тази изключителна книга всеки от нас може би ще открие отговора за смисъла на човешкия живот...

Робърт Алън Монро е човек, притежаващ множество таланти. Най-важният – той има способността да изследва и преживява различни състояния, което го прави необикновена личност.

Син на баща – колежански преподавател, и майка-доктор по медицина, той получава научната си степен в държавния университет на щата Охайо, след завършване на инженерство и журналистика. Започва работа в радиоразпространителската индустрия като писател и директор на програми. През 1939 година заминава за Ню Йорк, където през следващите двадесет години става създател и продуцент на повече от 400 радиотелевизионни програми. Освен писателската и режисьорската си дейност, Монро композира цялата оркестрова музика за своите програми повечето, от които все още се използват в телевизията и радиото.

В ранните си години временно работи в рекламната агенция „Донахю и Ко“, а после създава собствена Радиопрограма „Робърт Монро Пръдакшънс“, която в най-усилените моменти на дейността си произвежда не по-малко от двадесет и осем радиопрограми седмично. По-късно става вицепрезидент на програмите Режисьор на „Мючуъл Бродкастинг Систем Инкорпорейд“ пост, който заема до средата на 1956 година. След това е вицепрезидент и на „Лори Асосийтс“, което го прави собственик на радиостанции Северна Каролина и Вирджиния. Монро основава кабелната корпорация „Джеферсън“ и става неин президент, а това по-късно го отвежда към построяване и пускането в действие на кабелна

телевизионна си тема в Шарлотсвил в Уейнсбъро, Вирджиния – пост, който той заема до април 1976 година.

В последните години най-упоритото занимание на г-н Монро е изучаването и изследването на практическите методи за ускоряване на обучението разширяващи форми на съзнанието. За подпомага, на тази дейност през 1973 година той основава В института за приложни науки „Монро”, чиито технически съоръжения и лаборатории са в град Афтън, Вирджиния. Един от резултатите на неговата работа е методът и техниката за включване на релаксацията и съня, които бяха възнаградени с официалното връчване на патент през 1975 година. Техниката използва система от аудиопулсации, създаващи честотен следващ отклик в човешкия мозък. Чрез този метод сега е възможно предизвикването и поддържането на специфични етапи на спане с всякаква дълбочина и продължителност у средния човек. Понататъшното усъвършенстване в института използва същите методи и техники под формата на „бинаурални удари” (и за двете уши), за синхронизация дейността в лявото и дясното полукулбо на човешкия мозък. Полученото в резултат на това единствено свързано състояние на мозъка е познато като синхрон на полукулбата или „Хеми-Синк”. Това откритие дава възможност също да се извършва външен контрол на степента на активност и на двете полукулба. Тези два модела, когато се използват в определена последователност за постигане на специфични ефекти, предлагат забележителна възможност за ново разбиране и приложение на човешката мисъл и стремеж. Заедно с останалите, институтът „Монро”, сега намиращ се в град Нелсън Каунти, Вирджиния, използва потенциала на тези методи във всички области на индивидуалната и обществената дейност.

Г-н Монро, изпълнителен директор и основател на института, все още играе активна роля в тази образователно-изследователска организация. Той е автор на книгата „Пътуване извън тялото”, която бе преведена на шест езика, включително и на български, и е издадена в целия свят. Живее със семейство то си в своята ферма в градчето Нелсън Каунти, Вирджиния, близо до сградата на института.

ПОСВЕЩАВАМ НА:

Нанси Пен Монро, нещо повече от съпруга, чиято постоянна и вярна любов, подкрепа и разбиране бяха най-нужните елементи при съставянето и написването на тази книга.

Също на стотиците други, които през изминалите петнадесет години доброволно отдадоха време, енергия и интерес в името на общата работа и без които твърде малко бих могъл да постигна.

Р. М.

ЧАСТ I. ДАЛЕЧНИ ПЪТУВАНИЯ

РЕЧНИК

НА НАЙ-ЧЕСТО УПОТРЕБЯВАНИТЕ В КНИГАТА АВТОРСКИ ТЕРМИНИ И СЪКРАЩЕНИЯ:

Айдент (Установяване, идентификация на самоличност): Мислено име или „адрес“, т. е. енергиен модел на обект

Бленк (празен): Не разбирам

Вайбрейт (вибрирай): Покажи енергия

Далд (притъпен): Загубил интерес, незаинтересуван

ИВП (Илюзията Време-Пространство) или **ЧВПИ** (Човешката време-пространствена илюзия): Аномалия между „стандартните“ енергийни системи, включваща цялата физическа Вселена

ИНСПЕС (Интелиджънт Спесиз): Интелигентно създание

Клоузд (затворен): Ненастроен за външни стимули

Кърл (спирала): Систематизирана енергия

Лайтид (осветен): Щастие, идея, ентузиазъм

М-Банд (Ивица М): Част от енергийния спектър, най-общо използвана за мисли, неелектромагнитни, електрически, магнитни и т.н. **Шумът на М-Банд** се причинява от неконтролирана мисъл

МР(Мъка-радост): Сигнали, произхождащи от нагона за оцеляване. Отнасят се само до време-пространствената физическа материя.

НБК (Невербална комуникация): Несловесно общуване

НФР: Нефизическа реалност

ОИТ: Опитност извън тялото

Оупън (отворен): Възприемчив

ПАЖ: Профил на адаптацията към живот

„Пакет“ от мисли: Мисловен процес, тотална памет

Плайд (практикувам): Начин на действие

ПОИТ: Профил на опитност извън тялото

Пърсент (обект на възприемане): Прозрение, интуиция

Роулд (вълнувам се): Щастлив, засмян

Роут (Механично запаметяване): Мисловно кълбо, мисловен пакет

Управление на Роут: За повикване на отделни части от Роут, след получаване на цялото

Смуут (плавно): Срецнете се и се доверете

Търпин (обърни се): Решавай, размисли

Фликър (трепкама): Несигурен

Хемисинк: Хемисферна синхронизация, метод за синхронизация на дейността в лявото и дясното полукълбо на човешкия мозък

Чек Юнит: Камера за цялостен контрол на околната среда

ЩРАК!: Мигновена промяна в съзнанието

1. СТАРИЯТ ЛОКАЛЕН ТРАФИК

Първото и очевидно нещо, което трябва да отбележа, е, че все още съм физически жив след 25 години изследвания на опитността извън тялото (ОИТ). Малко съм изтощен, но все още действащ.

Имаше моменти, когато не бях сигурен, обаче някои от най-големите медицински авторитети ме уверяваха, че проблемите с физическото ми състояние просто са били причинени от живота в културата (цивилизацията) на средновековна Америка. Други пък споделяха мнението, че съм жив в резултат на заниманията ми с ОИТ. А вие направете своя избор.

И така, излиза, че човек може редовно да упражнява „излизане извън тялото” и да остане невредим. Освен това, след като периодично бях подлаган на тестове от експерти, мога да твърдя, че съм съвсем здравомислещ в един недотам здравомислещ свят. Преди век едно от тези странни неща може би е било да се спуснеш през Ниагарския водопад в бъчва.

Какво всъщност представлява „излизането извън тялото”? За онези, които все още не са чували нищо по въпроса, ще обясня, че опитността извън тялото (ОИТ) е състояние, при което се намиращ извън физическото си тяло, в пълно съзнание и способен да възприемаш и реагираш, все едно че функционираш физически (с някои изключения). Можеш да се движиш из пространството (и времето?) бавно или очевидно отвъд скоростта на светлината. Можеш да наблюдаваш, да участваш в събития, съзнателно да вземаш решения, основани на възприятията и действията ти. Способен си да се движиш през физическа материя като стени, стоманени покрития, бетон, почва, океани, въздух дори през атомна радиация без каквото да е усилие или последствие.

Можеш да влезеш в съседната стая, без да си правиш труда да отваряш вратата; да навестиш приятел, който се намира на разстояние 3000 мили от теб; да изследваш Луната, Слънчевата система и Галактиката, ако това те интересува; или да навлезеш в други системи на реалност, съвсем бегло възприемани и разисквани от нашето времево пространствено съзнание.

Това не е ново явление. Последните проучвания щ казват, че около 25 % от населението ни си спомня за поне едно такова преживяване. Човешката история изобилства със сведения за подобни случки. В по-старата литература това обикновено е било наричано „астрална проекция”. Отначало отказвах да използвам този термин, тъй като имаше неясно значение и естествено не беше научен по нашите стандарти. Мой приятел психолог Чарлз Тарт популяризира термина „излизане извън тялото”, докато работехме заедно през

шейсетте. В последните двадесет години новото наименование се превърна в общоприет западен термин за това особено състояние.

Без някаква ясна причина започнах да „излизам” от тялото си в есента на 1958 г. В светлината на по-къс исторически събития е важно да се каже, че не съм използвал никакви наркотици или алкохол, за да го постигна. Първото не съм и опитвал, а второто – пиех много рядко.

Преди няколко години посетих конференция недалече от стария ни дом в Уестчъстърски окръг, Ню Йорк – мястото, където за пръв път преживях ОИТ. Докато минавахме покрай къщата, обяснявах, че причините, поради които почнах тези си занимания, са все още неясни.

Приятелят ми психолог, който пътуваше с мен, Погледна къщата, обърна се и се усмихна:

– Отговорът е лесен. Причината е в къщата. Огледай я добре!

Спрях колата. Къщата си беше съвсем същата. Зелен покрив и камък. Явно новият й собственик я поддържа добре. Обърнах се към приятеля си:

– Не виждам нищо различно.

– Покривът – той посочи с пръст нагоре. – Това е идеална пирамида. Даже е покрита с мед точно като върховете на големите египетски пирамиди, преди да ги плячкосат.

Погледнах смаян.

– Силата на пирамидата, Робърт – продължи той. – Чел си за това. Живял си в пирамида. Именно там е причината.

Силата на пирамидата? Е, може и така да е. Има сведения и книги, които твърдят, че съществуват някакви странни енергии в пирамидите.

Меко казано, ОИТ ме изплаши. Когато ми се случи отново, бях изпълнен с панически видения на мозъчни тумори и прииждаща лудост. Това доведе до подробни изследвания на физическото ми състояние, всичките отрицателни, следвани от препоръки за психотерапия на „леки признаци на халюциниране”. Автоматично отхвърлих тази диагноза. Повечето ми приятели по това време бяха психиатри и психолози със свои собствени проблеми, макар естествено по-ортодоксални.

Вместо това упорито започнах търсене и проучване на феномена „защита извън себе си”, а страхът и паниката изчезнаха за сметка на нарастващото ми любопитство. Следата ме отведе отвъд общоприетите научни кръгове (пълно отричане), религиозни: „Това е работа на Дявола”, парапсихолози: „Интересно. Но, съжаляваме, нямаме никакви данни”, и източните духовници: „Елате да учите в нашия ашрам в Северна Индия в продължение на 10 години”.

Това вече го разказах в предишната си книга „ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО”.

Едно нещо е сигурно. Целта на предишната книга беше многократно постигната. Пристигнаха хиляди писма от всички краища на света и чрез тях хиляди хора изпратиха личните си благодарности за успокоението, че не са умопобъркани и не са съвсем самотни в своите тайни преживявания, които не могат да обяснят, и още по-важно, че не кандидати за кушетката на психиатъра или приют за душевно болни. Това бе основната цел на първата книга, да помогне поне на един човек да избегне ненужното самоотричане на затвор.

Лично аз съм замаян от промените в тези 25 години. Сега в повечето академични и интелектуални общества е напълно прието да се говори за ОИТ. Обаче, сигурен съм, че голяма част от хората в нашата култура все още нямат представа за тази страна от живота си.

През 1959-а или 1960 г. естествено бих се присмьл на идеята да проведа разговор за ОИТ в института Смитсон или да представя документи на тази тема пред Американската асоциация психиатрите. Но всичко това се случи.

Един от най-честите подходи, за които чувам, ми помня много за стария и изтъркан навик в шоубизнеса продуцентът да задава въпроси на търсещия работа изпълнител. Той слуша неща, които вече знаем: че актьорът участвал във „Великият” през 1922 г., играл главната в „Кой ходи там?” през 1938 г., спечелил наградата на критиката за водещата роля в „Нос до нос” и през 1949 г., изпълнил ролята на Уили в „Какво кара Уили да плаче”.

Продуцентът го прекъсва и му задава съвсем просто въпрос:

– Това е чудесно, но какво правихте вчера?

Така си е. Какво съм правил (извън тялото си) издаването на „ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО?” Обикновено отговорът, който давам, е следният: В началото на седемдесетте години започнах да чувствам немощ, ограничаване в извънтелесните ми преживявания. Сигурно за някои е трудно да повярват, но тези пътувания в края на краищата започнаха да ме отегчават. Първоначалното вълнение отдавна бе преминало. Вече трудно участвах в контролирани тестове и понеже това ми струваше усилия, започнах да усещам, че точно „доказателството” не беше част от моя начин на действие. Още повече че когато бях освободен от такива тестови ограничения, вече не намирах нищо вълнуващо в това, което правех.

Съзнателният подтик да се пренесе във второто състояние също ми доскуча, защото бях открил по-прост начин за постигането му. Събуждах се след два, дори три цикъла на сън – горе-долу след три-четири часа, физически напълно отпочинал, отпуснат и съвсем разсънен. В това състояние бе направо смешно лесно да „се откача” и да се движа свободно из стаята, извън тялото си. Сега естествено идваше въпросът какво ще правя – в три или четири и половина часа сутринта всички спяха. Безполезно бе да отивам на среща с хората, докато те спяха, нито пък имаше изгледи някой да го потвърди, поради късния час. Така че без никаква особена цел или желание скитах наоколо известно време, после се плъзвах обратно в тялото си, включвах лампата, четях, докато ми се доспеше, и това бе всичко.

По този начин се обърквах още повече, защото натрапчивият импулс неизменно присъстваше. Всичките ми усилия да преживявам ОИТ трябваше да имат и някакъв друг смисъл и значение, които съзнанието ми (или нечие друго съзнание) смяташе за важно.

През пролетта на 1972 година взех решение, което ми помогна да стигна до отговора. Ограничаващият фактор бе съзнанието ми. Следователно, ако решенията за ОИТ бяха оставени на него такива, каквито бяха, аз щях също да остана такъв, какъвто си бях. Твърде много бях контролиран от моето ляво мозъчно „аз”. Какво ли би станало, ако насочех наопаки този процес за взимане на решения към цялостната ми личност (душа?), която бе така целенасочено компетентна за тези дейности.

Вярвайки в това, го приложих на практика. Следващата нощ си легнах, преминах два цикъла на спане (около 3 часа), събудих се и си спомних решението. Откачих се от физическото и започнах свободно да се рея. Казах си наум, че решението да върша нещо трябва да бъде прието от цялостната ми личност. След като изчаках само няколко, секунди, появи се огромно вълнение, движение, енергия в онази позната пространствена тъмнина и тогава за мен започна една напълно нова ера за дейностите ми извън тялото. От тази нощ нефизическите ми преживявания почти напълно се дължаха на тази процедура.

Резултатите бяха толкова далече от онова, което съзнанието ми можеше да си представи, че възникна нов проблем. Въпреки че физическото ми съзнание за „тук и сега” е

постоянен участник, повече от 90 процента от тези случаи ми се струваха невъзможни за превод към време-пространствената среда. Изглеждаше сякаш някой се опитва да опише музика, например за симфоничен оркестър и хор, а го прави с думи, без да използва такива технически средства като ноти, инструменти, гами, интервали и т. н. Той би могъл да употреби думи като „прекрасна”, „непреодолима”, „страховита”, „внушаваща благоговение”, „топла”, „любовна”, „красива” – и все пак дори за миг да не се е доближил до точното описание.

Правите това, което можете. И това, предполагам, е нещото, което ще се случи, щом опитът бъде направен. Сигурен съм, че описването на спускане с бъчва в Ниагарския водопад би било по-лесно.

Моите „тук и сега” дейности поставиха и друг проблем. Нито една от техниките и упражненията, които бях планирал и предложил на другите, нямаше да свършат работа на мен. Приятели психолози ми изложиха много причини, поради които те бяха неефективни в моя случай. Най-простата от всички е, че не мога да накарам лявото си мозъчно полукълбо да работи по друг начин. Аз бях толкова дълбоко свързан с производствения процес, че моите критични и аналитични способности просто нямаше да позволят излизането вън от концентриране на вниманието „тук и сега” върху материала, съдържащ се на това място.

Също с цел да преработя упражненията за аудио вариант аз бях длъжен, концентрирайки се интензивно, да прослушам записването и смесването на разнообразните звукове, използвани от нас. Очевидно бях длъжен да прекратя този ефект. Дори и прост едночестотен тон ме караше да анализирам честотата и да се опитвам да определя дали той е устойчив.

Възможно е да съществува ефект, за който аз не подозирам. Но е твърде странно да гледаш зад оградата в градината, която сам си планирал, засадил и натопил и там всички прекарват добре времето си.

Частите „тук и сега” на сегашните събития са относително целенасочени. Например аз станах болезнено (в буквалния смисъл) чувствителен към това, че тялото ми започна да отхвърля химикалите. Включени са алкохол, предписани опиати, кофеин и очевидно всичко друго, за което тялото ми казваше, че не е пригодно за неговата дейност. Това отхвърляне или алергична реакция получи формата на изобилно изпотяване, повръщане и/или остри стомашни колики. Може и да е полезно, но също притежава някои неудобства. Никога не съм бил последователен пияница, но дори и чаша вино предизвикваше процеса на отхвърлянето.

По време на операция това ми създаваше сериозни проблеми. Започнах да отхвърлям упойката и оставах да лежа в пълно съзнание на операционната маса и чувствах как хирургът ме зашива (убеден съм, че анестезиологът е бил дълбоко удивен). При възстановяване, при непоносимата болка, само една инжекция „Демерол” предизвикваше страхотно повръщане. Можете да си представите колко бях разстроен, когато другите използваха развитата от нас система за отличен безлекарствен контрол на болката в следоперационния период. Когато посещавах болници през последните десет години, само веднъж тази система свърши работа и на мен. Макар да знаех, че ако съзнателно излезех от тялото си, не бих имал смелостта да се върна в това море от пареща болка.

Един приятел психолог отдавна, още в първите години бе скептично настроен към тази лекарствена алергия. Сетне той се интересува от ефекта, който биха ми причинили така наречените „развлекателни наркотици”. Опитахме „лабораторна” доза ЛСД върху системата ми. Нищо не се получи.

Друг случай: Попитах нефизически приятел дали съм съществувал в близкото минало. Това бе един от малкото ясни словесни отговори, които получих:

Прекарал си последния си физически живот като монах в манастира Кошъкътън, Пенсилвания.

Разгледах картата на Пенсилвания и не открих Кошъкътън. Знаех, че съществува Кошъкътън в Охайо, защото бях живял в това градче. Затова попитах още веднъж, исках да съм сигурен, че твърдението е правилно. Наистина бе Пенсилвания. Не се замислих, защото лично аз много не се интересувам какъв съм бил, ако въобще съм бил. Споменах случката пред католически епископ, мой приятел, и той предложи да погледне записките си. След няколко седмици се обади, за да каже, че наистина съществува манастир на едно място, наречено Кошъкътън, Пенсилвания. Той мислеше, че би било интересно да отидем там някой уикенд и да проверим дали няма да си спомня нещо. Възможно е, някой ден.

Случка: Джобчето за пари на панталона ми. В продължение на години бях пазил това като най-дълбока тайна, защото никой не би повярвал. Изглеждаше, че ако оставя определен панталон да виси окачен в килерчето на спалнята, той създаваше книжни пари. Истински пари, не нови и гладки, обичайно силно смачкани. Никога не бяха голяма сума, максималното, което някога бях намирал, единадесет долара. Обикновено имаше само два, три четири долара. Времето, изглежда, не беше никакъв ф; тор. Бих могъл да не им обръщам внимание в продължение на една седмица и сигурно щях да намеря три дола. Бих могъл да не го доближа три месеца и пак щях намеря само шест долара. Изглежда нямаше никакъв определен формат за генериране или стойност на парите. Бих могъл да занеса панталона на химическо чистене и да върна в килерчето, както си е увит в найлоновия плик. Няма никаква разлика. Опитахме се да обмислим дали пък аз насън не бих могъл да ходя до панталона и да пъхам банкнотите в джобчето. Неотворената найлонова торба отстрани тази идея. Друго предположение се отнасяше до сега извяващ се ефект, породен от много силно желание за няколко долара през детството ми или тийнейджърския период. (Наистина имаше едно странно събитие по онова време, което може да се отнася именно до тази възможност.) Една част от моята система все още помни може би тази силна нужда и прави опит да предостави сумата. Много е лошо, че когато достигнеш друг етап в живота си, пет, шест или единадесет долара не са твърде много! Малко хора наистина вярват на тази история, но не ги обвинявам. А аз не бих повярвал, ако някой ми го разказваше.

Случка: В нашия дом в Уйсълфийлд фарм имахме остъклена тераса пред дневната. За да се стигне до терасата, трябваше да се мине през две двойни врати и надолу по няколко стълби, покрити с плочи, водещи към по-ниско ниво. Тези стълби бяха доста стръмни, разликата между нивата бе около метър и двайсет.

Една сутрин, с ръце, пълни с книги и листове хартия, излязох през изхода към терасата и се спънах. Левият ми рак се кръстоса пред десния и аз се затъркалях с главата надолу по посока на каменния под на терасата. Докато падах няха възможност да протегна ръце пред себе си. Помня, че си помислих: „Е, добре, това сигурно ще свърши с фрактура на черепа и счупен врат.“

На около петнадесет сантиметра от пода падането ми изведнъж бе спряно и аз се приземих върху главата и раменете си много плавно, не по-тежко, отколкото ако много внимателно си бях подпирал сам главата. Останалата част тялото ми се свлече бавно и нежно, като перо. Полежах така за миг, чудейки се какво се бе случило. Опипах главата и раменете си и не почувствах болка, белег, натъртване, нищо. Станах, взех книгите и хартията, погледнах към мястото, откъдето бях паднал, и се опитах да си дам някакъв отговор. Нещо бе омекотило падането ми, но аз със сигурност няха съзнателна представа какво би могло бъде.

Няколко месеца по-късно, в средата на зимата, се случи подобно събитие. Слизях по предните стъпала, които бяха почистени от падналия сняг, подхлъзнах се и започнах да падам. Не бях твърде изненадан, когато отново приземих леко. Само две такива събития станаха и не мисля, че бих направил съзнателни опити за експериментално падане. И само още един от онези „все още“ необяснени моменти.

Пример: Едно от най-озадачаващите събития, случило се в резултат на съвсем директна връзка – или по така изглеждаше. Рано една сутрин, около три часа по-точно, аз предприех обичайния си мързелив начин за излизане от тялото чрез преобръщане. Почти веднага (спрян от индивид с неопределена форма, който ми предаде тази твърде специфична инструкция:

Г-н Монро, бъдете в Ийгълхил на четвърти юли седем часа сутринта. Изненадан, аз го помолех отново да повтори указанието. Получи се съвсем същото: Г-н Монро бъдете в Ийгълхил на четвърти юли в седем часа сутринта.

Преди да имам възможност да го попитам защо за какво бе всичко това, формата заглъхна и изчезна. Тогава се претърколих обратно в тялото си, седнах и го записах внимателно.

Следващата нощ, когато изпълних същото действие почти веднага се появи формата със същото съобщение доста безпрекословно – почти команда, а формата се загуби, преди да имам възможност да разпитам по-подробно. Опитах и на третата нощ, за да видя дали пак ще се случи същото, но отговор нямаше. Най-впечатляващо от всичко бе, че инструкцията бе съвсем ясна. И бе дублирана съвсем точно и през втората нощ. Най-важно бе, че „те“ се обърнаха към мен с истинското ми име.

Това указание предизвика огромно любопитство у мен и сред онези от приятелите и семейството ми, на които бях разказал случката. Започнахме да градим различни хипотези, но основният въпрос продължаваше да стои без отговор. Къде се намира Ийгълхил? Това се случи през април и ми се струваше, че има достатъчно време, за да разбере какво означава съобщението. Но колкото и да се опитвахме, не можахме да открием място, наречено Ийгълхил. След няколко седмици почти забравих за тази идея.

Едно събитие промени коренно всичко. Докато бяхме на гости при приятели на няколкостотин километра от къщи, обядвахме във вътрешния двор на къщата им. Домакинът ми имаше радиоприемник, който автоматично ловеше различни честоти, като например на полицията, пожарната и други. Седяхме си на сладки приказки, когато изведнъж някой по радиото съобщи „Ийгълхил“. Веднага привлече вниманието ми. Възбудено помолех домакиня да ми каже на коя радиостанция бе това предаване. Той отговори, че това е ФАА (каналът на военновъздушните сили на САЩ) за инструкции за и от самолетите. Зачаках жадно да кажат нещо повече по радиото. Домакинът ми попита с любопитство защо е толкова важно за мен. Безполезно бе да му казвам, усещах, че не трябва да го правя. След няколко минути по радиото силно и отчетливо съобщиха: ***Това е Юнайтед 351, намиращ се над Ийгълхил на четири хиляди метра височина.***

На следващия ден, след дълго шофиране обратно към същи, отидох до техническата служба на ФАА в нашето местно летище и попитах служителя от ФАА къде се намира Ийгълхил. Веднага ми бе отговорено, че това е място за поддръжка на самолети в съседен щат, хълм с радиофар за насочване. Той ми показа мястото на една тяхна специална карта за движение на самолетите, където съвсем сигурно имаше Ийгълхил. Очевидно съществуваше нещо като малко селце с това име, въпреки че не бе отбелязано на никоя от нашите пътни карти.

Това придаде съвсем нов вид на съобщението. Затова ти юли напуснах дома си и се отправих на дълъг път към Ийгълхил. Стигнах до малко градче, намиращо най-близо до предполагаемото място, запазих стая в местния мотел, получих обичайната си вечеря и си легнах рано.

Точно в седем часа на следващата сутрин се озовах на кръстовището, наречено Ийгълхил. Състоеше се от две или три къщи, гараж, магазин – всичките разположени малко провинциално кръстовище. Не бе твърде впечатляващо място, за да не кажа нещо по-силно. Сякаш не беше се променило поне от трийсет-четиридесет години. Изтеглих се встрани и паркирах колата. Няколко местни жители, които седяха пред гаража, ме наблюдаваха с любопитство, докато чаках.

Чаках повече от час, но нищо не се случи. Никой не доближи. Не чувствах нищо повече от първоначална възбуда, а после разочарование. Накрая, някъде около осем часа под любопитно вперените в мен погледи, запалих двигателя и тръгнах напред, на около три километра кръстовището. И там нямаше нищо друго, освен ферма. Върнах се обратно към кръстовището и тръгнах на запад, изминавайки няколко километра. Отново нищо различно, никой не ми сигнализира, нищо повече от провинциални ферми. Обърнах обратно и се насочих на изток. Все същото. Върнах се пак на поста си при кръстовището, седях в колата и чаках. Когато наближи дванайсет часа на обяд, реших, че е било само илюзия, върнах се в мотела и обядвах. Или бе грешното Ийгълхил, или аз бях разбрал неправилно. А може да е бил някакъв номер или сън.

След дълги размисления накрая реших къде бе грешката ми. Поканата или заповедта не бе да отида физически в Ийгълхил: тя бе за мен, но в състояние извън тялото. Онова, което формата не бе пресметнала, бе, че за мен бе доста трудно да отида директно на определено място, при даден човек.

Да добавя масло в огъня – години по-късно, по в на среща с правителствен чиновник, аз го попитах за място, без да му кажа защо се интересувах. Той ми обясни, че това е специална федерална изследователска инсталация. Била е изградена точно по времето, когато съм бил там. Очевидно това все още не е обичайно познание, или най-малкото аз не бих желал да се възползвам от този шанс. Ето защо мястото, както е посочено в моя преразказ, не е истинското. Все още ми харесва да градя хипотези за това какво ли би могло да се случи, ако бях отишъл на срещата в състояние извън тялото.

Пример: Моята фирма спечели привилегията да монтира телевизионна система в Шарлотсвил, Вирджиния. Имахме нужда да получим място за инсталиране на антена на върха на един хълм точно до града. Собственикът на хълма се казваше Рой – дребен, оплешивяващ, синеок, енергичен малък човек с иронично и фино чувство за хумор. Лицето му бе набраздено от бръчки и силно загоряло от слънцето, от дългогодишната работа по обработването на овощната градина с двадесет хиляди ябълкови дръвчета, която свършваше на хълма. Тъй като той бе истински шотландец, разговорите бяха съвсем обичайни и доведохме нещата до много разумен и честен резултат. Станахме приятели.

След като обядвахме в петък, той ме погледна, намигвайки ми и попита:

– Обичаш ли да играеш на карти? Старо познато вълнение започна да бушува у мен. – Какви карти по-точно?

– Ами някои хора не го наричат покер, защото ние играем толкова много луди игри, но ще получиш голямо Удоволствие от играта. Това са само десет и двайсет центови игри, затова не можеш да очакваш, че ще похарчиш много пари, нито пък ще ги спечелиш. Играем в домовете на различни приятели всеки петък вечер и единственото, което не правим, е, че не пием никакъв алкохол. Това е най-старият покер в град Шарлотсвил. Трябва да е започнал

преди седемдесет години, а това е доста дълго време. Ако дойдеш довечера, ще те взема от където искаш около и половина. Ще си прекараш чудесно на репетицията на хора.

Погледнах го неразбиращо.

– Хорова репетиция? Той се засмя.

– Така му викаме тук, във Вирджиния. Някои от четата казват, че не са сигурни дали е законно или чухме, че други игри са били обявени за комар. Раз се, ние не правим нищо такова.

И аз се усмихнах.

– Не, разбира се. Ще се видим в седем и полови., хоровата репетиция.

Станах постоянен участник в хоровите репетиции. Не ги посещавах всеки петък, но се явявах поне два пъти месечно. Това отново бе една добре дошла промяна всекидневната ми работа в кабелната телевизия. Другите участници бяха преди всичко местни бизнесмени, които в по-голямата си част пребиваваха в областта на Шарлотсвил през целия си живот.

Те също бяха напълно незапознати с моите странни дейности и изследвания. Дори и след публикуването на първата ми книга те не разбраха нищо за нея, а и аз не споменах каквото и да е. В онези дни може би само един-двама бяха смътно запознати с онова, което правех.

Първият показател, че имаше необикновени фактори, участващи в хоровата репетиция по игра на карти, се появи след около две години. Бяхме шестима, участващи в игра със седем раздавания. Наддаването започна нормално. Държах в ръце тройка и четворка спатия. Между обърнатите с лице нагоре карти, които ми бяха дадени допълнително, имаше петица и седмица спатия. Залагането стана усилено. Всички играчи имаха чифтове, включително чифтът аса на масата пред Рой. След като останах в наддаването, което статистически нямах право да върша, опитвайки се да подредя поредица или флеш, бе направено финалното седмо раздаване и всеки от нас получи своята карта, обърната с лице надолу. Не погледнах моята. Изведнъж, без да съм задал някакъв въпрос, знаех, че раздадената ми карта бе шестица спатия. Бе твърде странно, просто „знаене”.

– Рой – казах, посочвайки недокоснатата карта. – Това там е шестица спатия и ще направя флеш. А той ще победи твоя фул от аса.

Рой разгледа картата, а после погледна и мен, ухилвайки се саркастично. Той вече бе видял последната си карта и знаеше, че има фул от аса.

– Имам петица, което значи, че ти я нямаш. Това не е шестица спатия.

Протегнах се към купчината жетони и казах:

– Ето ти, Рой.

Той се усмихна и провери купчинката.

– Добре де, покажи ми.

Обърнах картата с лице нагоре и тя наистина беше шестица спатия. Рой се разсмя.

– Но това не е по-силно от моята пълна⁴ къща.

Той показва своя фул от аса, който наистина бе по-силен от останалите ръце на масата.

– Имам и друга петица, което показва, че ти нямаш тройка и четворка спатия в ръце.

---

⁴ Игра на думи – „фул” означава пълна. (Бел. пр.)

Засмях се.

– Не ми се иска да те обирам, Рой.

– Не мога да допусна, че твоят флеш ще победи моя фул от аса.

Той заложил друга купчинка с жетони.

– Не мисля, че го имаш. Ти някакси си знаел, че на масата лежи шестица спатия и бе длъжен да опиташ, защото бе наред.

Усмивнах се и казах:

– Не ти искам петицата, Рой.

Поставих на масата тройката и четворката и направих своя флеш от спатии.

Той само погледна и каза:

– Това все пак е нещо.

При следващото раздаване на Рой чувството, което имал, все още си беше там, много силното „знаене”. Дори не погледнах какво държах в ръце. От четирите карти масата, които бяха обърнати с лице нагоре, имаше петица и седмица купа. Аз знаех. Това е всичко, което мога кажа, знаех.

– Рой, виждаш ли петицата и седмицата купа? – кимна утвърдително. Този път нямаше аса. – Е, добре казах аз, – картата, която ще ми дадеш сега, ще бъде шестица купа и това ще ми направи флеш от купи. Знаеш, още не съм погледнал обърнатите си надолу карти, н забеляза?

Той кимна, гледайки. Рой бе дилърът. Останал играчи наблюдаваха напрегнато, очаквайки да загубя. Рой бе изключителен картоиграч.

Последната карта ми бе дадена, обърната с лице долу. Преди да мога да я взема, Рой каза:

– Отново получих петица, което значи, че това да бъде шестица купа. Не, и фактически качвам залога на десет.

Той изстреля пакет от жетони напред.

– Не искам да ти взимам парите, Рой – казах с усмивка.

– Ти не ги взимаш от мен, а и аз не ги давам на теб – каза той. – Сложи картите на масата.

Направих го.

– Сега обърни последната карта с лицето нагоре – заповяда ми той.

Така и сторих. Наистина бе шестица купа. Той ме гледна с крайно удивление. Самият той раздаваше. Значи не можеше да има никакви трикове, поне в рамките на неговите действия.

– И още нещо – допълних аз, – двете карти, който държа в ръка и още не съм погледнал, са тройка и четворка купа.

Рой се втренчи в мен.

– Имам двацет, което показва, че не са тези.

Казах му с подчертана небрежност:

– Не искам да ти прибирам парите, Рой.

И обърнах двете карти. Те наистина бяха тройка и четворка купа.

Рой погледна флеша ми, същият както в предишното раздаване, само че от купи.

– Ти си може би най-голямото късметлийче, което съм срещал.

Останалите играчи на масата се съгласиха.

Големият приток на „късмет“ бе обсъждан още няколко месеца. Шансът два пъти поред на един и същи човек при игра с шест карти в ръце да се паднат еднакви карти за флеш е около 5 780 000 към едно. Как можа да се случи? Не знам. Как бих могъл да знам? Много просто – увереност. Подозирам, че доста от големите картоиграчи са спечелили много пари при такива раздавания и са загубили също, когато „знаенето“ не е било правилно.

2. „ХЕМИ-СИНК“

След публикуването на „Пътуване извън тялото“ започнахме да получаваме причудливи пожелания, информация и желание за помощ от много неочаквани източници. Книга, предназначена за една обща публика, привлече интереса на научни и академични кръгове. Лабораторията ни западно от Шарлотсвил, Вирджиния, започна да действа изключително на доброволна основа. Първоначалното наименование „Уйсълфийлд – изследователски лаборатории“ по-късно бе променено в „Институт за приложни науки МОНРО“. Използването на последното не бе егоист фактор, а просто най-бързият начин за изясняване на името по официален път. Частта от името „Приложни науки“ бе твърде специфична. Имахме чувството, че опознаването на „пътуванията извън тялото“ може да стане съвместно с нашата западна наука, а най-голямата услуга, която бихме могли да предложим, би била да реализираме всички свои открития или информация.

Лабораторията се състоеше от едноетажна постройка конструирана за целта, и включваше два офиса, салон и изследователско крило. В крилото бяха помещението за контрол, три изолационни кабинни и стая за обсъждане на резултатите. Всяка от трите кабинни беше независимо свързана с контролното помещение, както за психологически наблюдения, така и за предаване на различни видове аудио и електромагнитни сигнали за стимулиране на отговора, даван от доброволеца.

За удобство се експериментираше върху затоплено водно легло и в пълна тъмнина. Кабините бяха контролирани и по отношение на околната среда – въздух, температура и акустика. Имаше възможност обектът в кабината да бъде свързан с кабели и да предава в контролното помещение внушително количество психологически сигнали. Става въпрос за осемканален енцефалограф (електрически модел на мозъчни вълни), електромиограф – уред за измерване на мускулния тонус, състоянието на пулса и напрежението на тялото. Както се развиваха нещата, ние бяхме в състояние да определяме по-голямата част от желаното просто отчитайки промените на телесното напрежение.

Освен участниците, които не бяха от нашия град, имаме и група от доброволци, състояща се от доктори по медицина, физик, електронен инженер, няколко психиатри и работници в социалната сфера, плюс подбрани приятели и членове на семействата. Най-голяма част от изследванията и опитите правехме през нощта или през уикенда, тъй като всички ние си имаме други професии. В ретроспекция – огромното и безкористно съдействие от тази група бе главният фактор, помогнал на целия процес да започне при тези нови условия. Ето защо благодарността ми ще е вечна. Изисква се огромно търпение и всеотдайност, за да изтърпиш облепване с електроди, а после с часове да лежиш в

затъмнената кабина и да докладваш обективните резултати от различни тестове – резултати, които биха могли да се поставят в съответствие с показанията на апаратурата в контролното помещение до постигане на съвпадение.

Нашите първи проучвания бяха продължение на изследванията на съня, започнати още в Ню Йорк. Необходимостта да се намери решение на проблема донесе и един от първите значими резултати. Тъй като твърде много от докладите за състояния извън тялото, включително и голяма част от моите собствени, се въртяха около съня, ние все още вярваме, че в тази област могат да се намерят някои отговори. Обаче голяма част от нашите обекти пристигаха през нощта след вечеря и след дългите досадни периоди на лежане с електроди по тялото те бяха или твърде уморени да стоят будни в кабината, или не бяха в състояние да се отпуснат достатъчно и да дадат някакви проникателни и обективни отговори. Това провали нашето намерение да използваме лекарства или наркотици за контрол на състояния. Ето защо потърсихме метод в областта на собствената си компетентност.

Старата баналност се наложи. Нужда му е майката. Именно тази необходимост ни помогна да поддържаме хората в будно състояние, като достигнат до границата на съня – започнахме опити със звук. Резултатът бе откриването на „отговор в резултат на повтаряне”. Това ни позволи да поддържаме обекта в необходимото състояние на съзнание – между будното и спящото, за продължителни периоди от време. Чрез подаване на нужния сигнален модел в ухото на обекта ние установихме, че съществува подобен електрически отговор в неговите мозъчни вълни. Контролирайки честотата на мозъчните вълни, ние можехме да помогнем на обекта да релаксира, да го поддържаме буден или да го приспим. Един от инженерите, участници в опитите, предложи да патентоваме този необикновен процес. През 1975 година получихме патент за метода и техниката.

Чрез кръстосано съпоставяне на различните ефективни честоти между обектите на изследване започнахме бавно да създаваме нови комбинации от звукови честоти. Те правеха „отговорите в резултат на честоти” отлично средство за постигане на ОИТ и други необикновени стадии на съзнателно състояние. Между тях, разбира се, бе един много качествен способ за постигане на, най-общо казано, състояние на медитация.

Всичко това не дойде много бързо. Само няколко думи покриват стотици часове на съпоставяне на различни звукови модели и тестове за отговори с обекти, търпеливо лежащи в кабината, докато звукът бълбука в ушите им с плавно променящо се ниво. В същото време техникът в контролното помещение следеше промените в апаратурата за наблюдение.

По време на такива експерименти нашите доброволни участници се научиха да докладват устно за всяка промяна в психическото и физическото им състояние. Това се превърна в много важна способност – да говорят и възприемат докато нормално би било да загубят съзнание или да „заспят”.

Една от първите солидни точки за уеднаквяване бе състоянието, което нарекохме „Фокус 10”. Номер 10 няма никакво особено значение. Дори не съм сигурен откъде произлиза. Искахме да бъдем уверени, че то няма да бъде обърквано с други форми на съзнателно състояние. Ето защо то се превърна просто в „Десет”. Можехме да пресъздаваме състоянието съвсем точно и отново многократно да се връщаме към него с нашите обекти. Казано просто – „Фокус 10” е състояние, при което мозъкът е буден, а тялото спи. Всички физиологични отговори са тези на човек, намиращ се в лек или дълбок сън. Обаче моделите на мозъчните вълни са различни. Електроенцефалограмите показват смес от вълни, обикновено отнасящи се до спящо състояние, лек и дълбок сън, и преобладаващи бета-вълни (будно състояние).

Постепенно се създаде една много специална група. Общо осем обекта – напълно близки с „Фокус 10”. Устното общуване във „Фокус 10” чрез микрофонно-слушалкова система стана толкова нормално, сякаш седяхме един срещу друг в зала за конференции. Много лесно можехме да видим от показанията на апаратурата кога те бяха и кога не в състояние „Фокус 10”. Не би могло да се измисли или фалшифицира, дори и да бе имало някакво смътно желание за това. Разбира се, имаше много случаи, когато те не можеха да достигнат състояние „Фокус 10” поради външни стресове и напрежение в живота им през деня, а това бе трудно преодолимо. Тогава те просто докладваха, че „не могат да го направят” тази нощ или анулираха уговорената среща. Това пък спестяваше много време и усилия.

С непрекъснатия поток от посетители започнахме да определяме, че другите – напълно нетренираните – могат да бъдат доведени до състояние „Фокус 10” без много грижи. Повече време би отнел процесът на обучение в словесно общуване. За да проверим докъде може да се стигне, изпратихме запис на комбиниран сигнал на приятел психиатър от Канзас. В експериментална обстановка той изпробвал записа върху четири съвсем неподготвени обекта, без никакви предположения какво би могло да се очаква. Той разказа, че един от четиримата прекъснал теста, защото установил, че подскочил към тавана на стаята и разпознал долу физическото си тяло.

Следващата ни стъпка дойде като интересно предложение. Защо да не създадем честоти, които да усилят възприятието чрез методи, различни от петте физически сетива при спящо тяло, когато физическите усещания са изключени или намалени? С включването на високочестотни бета-вълни нашите обекти започнаха да възприемат много повече от обикновената тъмнина. Първоначално се появиха светлина и цветни образи, видими в затъмнената кабина с отворени и затворени очи. След това се появиха звуци в главата – не част от синтезирани звукове, а гласове, музика, понякога силни експлозии, които изваждаха обекта от състояние „Фокус 10” – нещо, подлежащо все още на обяснение.

Тези явления постепенно бяха възприети като модел – нещо като връзка, предизвикваща промяна в опитността извън тялото. Имаше също предварителни психологични отговори – намаляване на кръвното налягане и отслабване на пулса, леко спадане на температурата, загуба на мускул тенус. Обективно имаше доклади за тежест във физическото тяло, понякога катаlepsия и силно усещане за горещина, последвано от студ. Тъй като въвеждането в ОИТ вече бе изследвано, един ключов елемент се повтаряше неотменно. По време на нефизическото си възприятие обектите започнаха да локализират точица светлина. Когато обектът бе научен „да се движи” по посока на светлината, докато тя ставаше все по-голяма и по-голяма, а после през нея, състоянието ОИТ бе постигнато. При бавно движение то „се чувства сякаш някой преминава през тунел към светлината” – класическо описание, многократно повтаряно от мнозина, по невнимание достигнали до ОИТ или в състояние близко до смъртта.

Едно ново развитие, което бе ключът, отворил много врати за нас. Сега го наричаме Хемисферно-Синхронизационен процес.

От дълго време на науката бе известно, че нашият мозък е разделен на две половини или полусфери (хемисфери). Но едва в последните години бе направено откритието, че тези две половини са напълно различни по отношение на функциите си. Съществува полемика както за теорията, така и за детайлите. През по-голяма част от времето ние мислим само с нашия „ляв мозък”. Използването на „десния мозък” е само в помощ на действието на левия. Или казано с други думи, правим всичко възможно, за да го игнорираме. По време на действие нервните сигнали от тези две мозъчни половини се пресичат под форма на буквата „X”. Левият мозък контролира дясната част на тялото, а десният – лявата. Ние сме предимно

цивилизация на десняците, ръководена от левия мозък. Едва в последните петдесет години левичарите бяха приети като „равни”. В много случаи ние все още дискриминираме хората, служещи си с лявата ръка. Известно ли ви е, че ножицата е инструмент, предназначен за десняци?

Лявата половина на мозъка си ние използваме, за да четем и разговаряме, да решаваме задачи по математика, за дедуктивно мислене, за запомняне на подробности, за да измерваме времето. Между многото аспекти – лявото мозъчно полукуълбо е източникът на логичното, рационално мислене. То обаче „не знае” нищо повече.

Нашият десен мозък е в основата на идеите, космическата сетивност, интуицията, музиката, чувствата. И може би в много по-голяма степен, отколкото сега си даваме сметка, той е извън времето и очевидно в собствената си вселена.

Разликата може да се илюстрира с кинолента. За да определи съдържанието ѝ, левият мозък ще я постави в прожекционния апарат, ще извърти лентата на екрана и така ще се информира. Десният мозък ще извади филмовата ролка, ще я подържи за момент, ще я върне обратно и ще каже: „О, разбирам”!

Абсурдно! Това е реакцията на лявото ви полукуълбо, когато го използвахте, за да прочетете тези думи. Съвсем просто – те не се вместили в стандартите на левия мозък.

В основата си ние сме общество на левия мозък. Фактически всичко, което приемаме за стойностно, се разработва или контролира от доминиращото ляво полукуълбо на мозъка. Дори и ако произлиза от десния мозък, като например идея или музика, левият мозък надделява и го вкарва в употреба.

Как сме се докарали до това положение? Никой не е абсолютно сигурен, но една от най-добрите хипотези е, че господството на левия мозък се е оформило благодарение на необходимостта от оцеляване във физическия свят. В продължение на хилядолетия нашите предци разчитаха на левия мозък, защото това бе единственият начин да свърши работа. Цялостната ни система – книги, училища, колежи и университети, промишленост, политически структури, църкви – са основно под диктата на левия мозък при обучението, приложението и действието. Позволяваме си да се отнасяме към дясномозъчното мислене с иронична толерантност, съмнение, отвращение, раздразнение, недоверие и страхопочитание.

Защо в такъв случай се притесняваме? Защо не си останем само с лявото мозъчно полукуълбо и така да си продължаваме? Кой се нуждае от дясната половина? Ние. Напоследък проучванията показват, че много ловко използваме десния си мозък в ежедневието. Например левият мозък запомня името, но десният – физиономията. (Колко пъти сте попадали на позната физиономии но не сте могли да си спомните името?) Леви мозъко, бъди нащрек! Проучванията на световните лидери в историята показват, че те мислят с много повече от своите аналитични, интелектуални мозъци. Всички важни решения за човечеството са взети от левия мозък, плюс. Плюс – десния? Подкрепено е с доказателство, основаващо се на това, което сега знаем. Нещо повече – добро предположение е, че десния мозък издърпва лоста за гласуване в тъмната стаичка по време на президентските избори. Съвременната теория се концентрира около идеята, че ние променяме господството на мозъчните полукуълба многократно по време на всекидневната си дейност. Тази промяна е мигновена, в зависимост от духовната или физическата необходимост в момента. Това изглежда ограничава много по-безкомпромисно и без това слабата употреба на мозъчния (духовен) потенциал. Дали това, че ставаме достатъчно умни, достатъчно дълго, та да слезем от дървото и оцелеем като същества, не е глупав шанс – или пък чудо? А може би нещо ДРУГО.

Как тогава да използваме повече от мощта на мозъка си? Изпробвани са много начини по време на човешката еволюция. Фактически всички те са били отстъпления или ограничения в една или друга форма. Процесът на хемисферна синхронизация предлага обещание и потенциал в тази област. Може да се използва сравнително лесно. Не изисква години на интензивна подготовка и не е ограничен в тесен участък на приложение.

Хеми-Синк⁵ използва модели на звуци, помагачи за мигновеното създаване на идентични форми на вълната и в Двете мозъчни полукълба. Това означава, че когато ухото ви чуе определен тип сигнал, мозъкът се стреми да отговори с подобни електрически сигнали. Знаейки, че различите електрически мозъчни вълни са индикатори на състояния на съзнанието (такива като будно и спящо), вие по този начин бихте могли да слушате съответен звуков сигнал и това ще ви помогне да постигнете желаното състояние на съзнание.

Хеми-Синк направи една важна по-нататъшна крачка в процеса. Всяко ухо изпраща своя доминантен сигнал чрез нервите до противоположното мозъчно полукълбо, следвайки шаблона на X-действието. Когато отделни звукови пулсации бъдат изпратени до всяко ухо (използват се слушалки за изолирането на едното ухо от другото), мозъчните полусфери трябва да действат в унисон, за да „чуват“ трети сигнал, който е разликата между двата сигнала във всяко ухо. Например – чувате сигнал с измерение 100 в едното ухо, а в другото – 125. Сигналят, който целият ви мозък ще „генерира“, ще бъде 25. Това всъщност не е истински звук, а електрически сигнал, който може да бъде сътворен от двете мозъчни полукълба, действащи и работещи заедно. Така генерираният сигнал е с теснолентова вибрация и много често с удвоена амплитуда и сила спрямо типичния за мозъчните вълни запис, получен чрез електроенцефалографа

Ако сигналят 25 (виж по-горе) е този, който произвежда необходимия тип състояние на съзнанието, тогава целият мозък – двете полукълба – са фокусирани върху уеднаквено състояние на възприятията по едно и също време. Нещо по-важно – състоянието може да се променя по желание, като изменяме звуковия модел. При нужда моделът може да се научи и пресъздава от паметта.

След като веднъж клиницистът или изследователят запознае с потенциалните възможности на процеса Хеми-Синк, неговите първи мисли ще бъдат как да приложи всичко това в областта на своите интереси. Една от илюстрациите е в областта на психиатрията. Употребата на Хеми-Синк при анализите очевидно настройва пациента към нива на паметта, за достигането на които биха отишли години при използването на стандартните методи на интервюиране. Друга експериментална полза е намаляване напрежението у пациента от стрес. Понякога промяната е така недоловима, че болният сам не я съзнава. Един от нашите помощници – психиатър, лекуваше полковник от военновъздушните сили от проблем, свързан със стрес. След двуседмична работа с Хеми-Синк полковникът бе ядосан и искаше да се откаже.

– Въобще не ми върши работа – каза той. – Всичко си е по старому. Не чувствам никаква разлика.

След малко добави:

– Е, все пак снощи заведох съпругата си на вечеря за пръв път от шест месеца. И още нещо, най-накрая отидох със сина си на риболов през уикенда. Отдавна му го бях обещал. Но това е всичко. Абсолютно нищо друго не стана.

Приятелят ни психиатър само кимна с глава.

---

⁵ Хеми-Синк – съкратеното название на процеса. (Бел. пр.)

Имаше много спорове около ползата от Хеми-Синк при граничните случаи. Обаче независимо от огромния интерес и множеството запитвания малцина наистина използваша системата при специфичните пациенти. Пример за това ни даде друг наш приятел психиатър, лекуващ нещо, което би могло да се нарече граничен случай с твърда сърцевина. Пациентът беше психолог, болен от две години, който изпаднал в пълна зависимост от наркотици заради болката. По този начин проблемът ставаше двойно по-труден. Предполагаше се, че пациентът знае всички отговори и ще се съпротивлява на всички нормални видове лечения, прибавяйки и наркотичната зависимост. Нашият психиатър започна да работи с болния през деня, използвайки Хеми-Синк процеса. В срядата на втората седмица стана едно просто, но много забележително събитие. За първи път от две години насам пациентът можа да заспи без употребата на приспивателни.

В края на двуседмичното лечение пациентът се върна вкъщи. Почина след няколко месеца и жена му ни разказа за последните му дни. Психологът-пациент бе прекарал го спокойна и тиха последна седмица от живота си, напълно освободен от болката, без употреба на каквито и да е лекарства, и последните му дни заедно със семейството са приятни и мирни. Нашият психиатър, който го бе лекувал, вярваше, че подлагането на пациента му на Хеми-Синк при лечението бе направило това възможно.

Друг един психиатър, наш приятел, много активен в изследването на шизофреници, откри, че прилагайки необходимия Хеми-Синк модел, пациентът му загубил много симптомите на болестта си. Изолиран от сигнала на процеса Хеми-Синк, той възвръщал типичното си психическо състояние. Това бе само един пациент. И все пак необходим е по-нататъшно изследване, за да се определи дали пациентът може да бъде трениран да копира състоянията създадени от Хеми-Синк, плюс някаква форма на закодиране или натоварване, което би му позволило да запамети и използва процеса в ежедневния си живот.

Със сигурност едно от най-успешните приложения на Хеми-Синк са тренировъчните серии, наречени от нас Лечение при спешен случай. Предназначението му бе да в помага индивидуално при сериозни заболявания, нараняване при аварии, или операции. Сещам се за един от ранните случаи.

Психиатър-съветник посети лабораторията ни, научил за нашата работа. В процеса на разговора разбрахме, че той бе вторият по възраст жив пациент с присаден бъбрек. През годините той бе подлаган успешно на петнадесет операции, за да се коригира ефектът от химическите вещества приемани от него, против отхвърляне на присадения орган от организма му. Трябваше да бъде опериран за шестнадесети път следващия четвъртък. Съгласи се да участва сериите за Лечение при спешен случай.

Случаят бе характерен с това, че по време на многобройните предишни операции лекуващият му лекар бе водил много подробни записки за психологическото му състояние, колко обезболяващи е изисквал, какво бе необходимо за контрол над болката му и степента на възстановяване. Знаейки това, неговият доктор даде съгласие за използването на сериите. Те включваха предварителни упражнения и след това прослушване на записите на Хеми-Синк в операционната по време на самата операция, по време възстановяването и пак след този период.

В уречения четвъртък той влезе в операционната в единадесет часа. Според получения доклад хирургът е бил съвсем близо до решението да не го оперира, поради ниското кръвно налягане. Все пак то било стабилно и той преценил, че рискът не е сериозен. В четири часа следобед пациентът ми се обади от болничната стая. Той бе седнал в леглото.

– Току-що си помислих, че трябва да те уведомя как мина – гласът му звучеше бодро.
– Още преди да ги спра, те ме инжектираха с една доза болкоуспокояващи лекарства макар

че вече не се нуждаех от тях. Единственият ми проблем бе, че се опитах да стана и отида до банята, но припаднах. Докторът ме уведоми, че кръвното ми налягане все още е твърде ниско. Това нормално ли е?

– Опитай се да броиш от десет до едно – отговорих. – Тогава ще провериш кръвното си налягане. Изглежда сякаш записът за възстановяване не те е извел напълно от състоянието. Обади ми се отново, след като докторът премери кръвното ти.

Направи както го посъветвах и каза, че кръвното налягане напълно се е върнало към нормалното. Според записките възстановителният му период е бил съкратен наполовина в сравнение с този от предишните му операции. Нещо по-важно, той бе в състояние напълно да контролира хроническата болка, която го бе тормозила в предишните месеци и години.

Веднъж излязъл от болницата, той започна да усъвършенства активно приложението на Хеми-Синк за контрол над болката. Той се срещна с щатската Агенция за рехабилитация, тъй като един от главните им проблеми при възстановяването е контролът над болката, която пречи на мнозина да живеят и работят при нормални условия. Хората от агенцията толкова се заинтересуваха, че ни поканиха да проведем демонстрации във Федералния рехабилитационен център в Хот Спрингс, Арканзас. В резултат получихме запитване за разходите по обучението на персонал за използването на нашия процес в рехабилитационните центрове на петдесетте щата. Изпратихме каквото ни искаха, но повече никога не ни поканиха. Очевидно бе твърде неортодоксално, за да се вмести във федералния бюджет.

Използването на Лечението при спешен време на операции имаше различни степени на успех, но никога не се провали, когато бе правилно изпълнено. Един хирург по кръвоносните съдове го приложи при повече от тридесет пациенти и все още е затруднен да направи списък на приятелите си, практикуващи лечението. Президентът на една важна корпорация го използва по време на операция и след това отказа да приема каквито и да е следоперативни болкоуспокояващи лекарства. Очевидно той е бил толкова раздразнен от болничните процедури, че е напуснал три дни след операцията. Млада жена бе имала сериозна коремна операция и една седмица по-късно; се бе понесла към небесата. Сериите на Лечение при спешен случай имаха забележителна история. Най-големият проблем е да бъдат спечелени мнозинството хирурзи и болничният персонал за използването му в тяхната високо организирана среда.

За добър нощен сън Хеми-Синк е толкова ефективен, колкото и предписаните приспивателни. Персоналът на реактивните самолети, извършващи продължителни полети, го употребява против т. нар. часова болест. Други го намират полезен за намаляване на стресовото напрежение или да играят по-добре голф.

Като помагало за обучение има големи възможности при фокусирането и задържането на вниманието. В един специален курс по обучение в правителствено училище той увеличи мозъчно-моторните способности със 75 %. При друг тест учащи се в курс за усвояване на азбука повишиха способностите си с тридесет процент. В другия край на скалата първолаци от Такома за 4 седмици научиха това, което обикновено отнема един семестър.

Тези и други резултати ни доведоха до началото дефинирането на това, което вършим, и защо го правим. Оказа се доста по-трудно, отколкото да се намерят пътища за достигане на състоянията ОИТ. Това ни насочи към следните формални предположения:

Казано просто, институтът поддържа схващането, че: 1. Съзнанието и следователно съсредоточаването съдържа всяко и всички решения за жизнените процеси, които човек желае или възприема; 2. По-голямото разбиране и поддръжка на такова съзнание може да се

постигне само чрез интердисциплинарни проучвания и координация; 3. Резултатите от взаимно свързаните изследвания са значителни само ако се изведат до практическа употреба, до нещо „стойностно“ в контекста на съвременната култура или ера. Това ни доведе до разбирането, че съзнанието е форма на работеща енергия. Следователно първата стъпка е да възприемем енергията като такава. Никакви малки трикове, когато използваме себе си за измерване на самите нас, както си беше. Веднъж да се възприеме в нейния суров вид, човек сигурно ще започне да разбира как да я използва в естествен вид. Такова възприятие ще позволи един по-широк и обмислен контрол на тези енергийни полета. От контрола следващата много логична стъпка е да започне прилагането ѝ в нови и разширени форми. Това е твърде заобиколен начин да се каже, че ако можете да намерите материята, която ви кара да мислите и съществувате, вие бихте могли да я използвате така, както не сте го правили досега.

3. ПРОГРАМАТА „ГЕЙТУЕЙ“

В средата на седемдесетте тласък в развитието ни доведе до драстични промени в повечето наши дейности. Това стана видимо едва в ретроспективен план.

Исален в Калифорния ни покани да проведем курс в края на седмицата, използвайки нашите нови методи и техника. Между другото приехме факта като вид признание на това, което правехме. По онова време Исален бе известен като източник на много нови видове психологични теории и практика и нещо като първоизвор на интелектуални достижения по отношение на човешкия разум.

Приехме и тръгнахме на път, без да сме съвсем наясно какво бихме могли да очакваме, когато пристигнем. Никога не бяхме извършвали опит с двадесет и четири души едновременно, които трябваше да поддържаме в познати ни състояния на съзнанието. Сигурен съм, че участниците също не бяха наясно какво биха могли да очакват, освен че щяха да опитат пътуване извън тялото. Бяхме планирали двадесет и четири часова програма с поднасяне на храна по всяко време и прекъсвания за два цикъла за спане. Аз и един от участващите инженери Бил Йост бяхме там единствените ръководители на маратона.

Тъй като имахме работа с непознати обекти, бяхме донесли клетвена декларация за всички участници, която да подпишат преди започване на сеанса.

Аз съм нещо повече от физическо тяло. И защото съм повече от физическа материя, аз мога да възприемам онова, което е по-голямо от физическия свят.

Затова имам дълбокото желание да се развивам, да експериментирам, да разбера, да контролирам, да използвам всички мощни енергии и енергийни системи, тъй като те биха могли да са от полза и конструктивни за мен и онези, които идват след мен.

Освен това дълбоко желая помощта и съдействието, подкрепата, съчувствието на онези индивиди, чиято мъдрост, усъвършенстване и опит са равни или по-големи моите собствени. Аз моля за тяхното ръководство и предпазване от всяко влияние от какъвто и да е източник, който би могъл да ни донесе по-малко от това, което желая.

Резултатите от тази първа лабораторна дейност не бяха зашеметяващи, доколкото ние бихме могли да ги определим. И все пак научихме много. Със сигурност експериментът ни осигури много по-широка база за практическите ни опити. Основно ние въведохме „Фокус 10“ и различни прости допълнения към потенциалните възможности на това особено състояние на човешкото съзнание. Нашият отчет показва, че бяхме постигнали тази цел. Участниците разбраха какво представлява „Фокус 10“ – будно съзнание, спящо тяло.

Научиха се и как да го постигат сами по желание. Върнахме се във Вирджиния много доволни, че методът се оказа практически приложим.

Не след дълго започнахме да получаваме поръчки от хора и организации за провеждането на повече такива сеанси. Оценявайки резултатите си, решихме, че това би бил много продуктивен начин за провеждане на експерименти върху такава широка скала, каквата не бихме могли да си позволим. И така започнахме при удобен случай да провеждаме сеанси в края на седмицата. Решихме да ги наречем Програма „М-5000”, предполагайки, че бихме получили забележителна статистическа основа, а също и много изтънчена и добре разработена система за обучение, ако можем да извършим опит с пет хиляди души. Търпеливо събираната информация и натрупването на опит от една програма биха могли да се използват за модифициране на всяко успешно изследване с цел получаване на максимални резултати.

Това също включваше участието на по-голям брой подготвени специалисти, които да провеждат сеансите – нелека задача. За пълното използване на Хеми-Синк необходимо бе включването на слушалки в системата, първите няколко сеанса стана ясно, че достигането на хиляди резултата е безразсъдно предположение. Разбрахме също, че създаваме за участниците една врата, един прозорец, една пролука, през която те биха могли да достигнат до други състояния на съзнанието. По такъв начин програмата стана известна като „ГЕЙТУЕЙ” (ИЗХОД).

Направихме твърде малко или почти нищо за популяризиране на подготвителните серии. Онези, които имаха желание да участват, бяха осведомени устно от вече завършилите. Поради експерименталния характер всеки участник подписваше декларация, че се задължава да докладва за резултатите както по време на сеанса, така и после. Това не означава, че всички го правеха. И все пак достатъчно много от тях ни информираха, за да получим забележителни статистически данни. Предишните програми бяха провеждани през почивните дни в мотели, центрове за конференции и специални съоръжения за съвещания из целите Съединени щати. Участниците се срещаха в огромна зала, където създадената от нас свързочна система осигуряваше чрез слушалки записани на лента упражнения за обучение. Като си спомням сега, поразително бе, че все пак системата бе ефективна, тъй като много често залата за обучение бе директно свързана с дневната на мотела бара или ресторанта, а оркестърът свиреше по цяла нощ. За да превъзмогнем проблема, ние поставихме електрическа инсталация в малък мотел, на около пет мили от лабораторията ни. Там до всяка стая имаше двустранна кабелна връзка. Основният проблем бе, че в мотела липсваше ресторант и цялата храна трябваше да се доставя по време на сеанса. Тогава именно изпробвахме един интересен експеримент.

Ние усъвършенствахме упражнение, в което участниците мигновено биха могли да направят от получената специална умствена енергия видим светлинен модел на около триста метра над мотела. В напредналите стадии на сеанса, късно една нощ, ние ги включихме в теста. Идеята бе, че комбинираната енергия на двадесет и четиримата участници може да осигури нещо, което да видим. Всички външни светлини на мотела бяха изключени (самият мотел бе в провинцията) и с помощта на часовников механизъм ние знаехме точния момент, когато би се появила някаква светлина над мотела.

Четирима от нас излязоха навън и погледнаха нагоре в тъмнината. Имахме достатъчно възможности да адаптираме зрението си към тъмнината преди това, ето защо никой не обелваше дума в очакване сигналът да се появи в определения момент.

Изведнъж нашият електронен инженер изкрещя възбудено:

– Погледнете по-високо, погледнете по-високо! Направихме го. Повечето от нас бяха гледали точно над покрива на мотела. Сега вече гледахме високо към небето с огромно учудване. На звездното небе имаше нежни, прилични на неонов, червени вълни. Те напомняха много на тънка струйка вода, движеща се по небесния свод. Спираха точно над покрива на мотела, В момента, когато го изискваше упражнението, светлината изчезна. Три минути по-късно упражнението, записано на магнетофонната лента, се повтори. Отново се появиха тънките червени ручейчета и бяха изключени в предвидения миг под въздействието на необходимия сигнал. И четиримата го наблюдавахме и бяхме възбудени от резултата.

По-късно по време на един „ГЕЙТУЕЙ“ сеанс в Калифорния в едно ранчо северно от Сан Франциско повторихме упражнението. Този път с нас беше един инженер със специална камера „Полароид“, насочена нагоре, за да се опита да направи снимка, ако феноменът се повтори. За да се застраховаме срещу некачествен филм, двама фотографи бяха наети да снимат точно преди сигнала за светлинната енергия да бъде излъчен. По време на упражнението, когато се предполагаше, че енергията ще бъде на определеното място, бяха направени две други снимки. След изключването на сигнала от лентата бяха направени моментални снимки.

Присъстваха петима или шестима наблюдатели. Никой от нас не видя светлинния феномен. Обаче после, когато проведохме разбор, изследвахме снимките от „Полароида“. Онези, направени преди светлинния сигнал, бяха празни. Другите две – след завършване на упражнението – също. Двете снимки, направени по време на упражнението, показваха кълбо с мраморен ефект, много приличащ на Земята, видяна от разстояние. Защо фотоапаратът бе направил снимки, а ние не бяхме видели нищо, бе обяснено от няколко физици и фотографи. Филмът може да „види“ светлинни честоти, недостъпни за нашите очи. Обикновените обяснения за разсейване на светлината, осветяване на филма и т. н. също бяха обсъдени като източник на енергийното кълбо върху снимката. Празният филм преди и след това направи двете енергийни снимки по-забележителни, тъй като последните бяха в средата на филмовата лента, съвсем неподходящо място за преекспониране.

Какво всъщност донесе Програмата „ГЕЙТУЕЙ“ за човека? Тя е толкова разнообразна, че изглежда всеки би могъл да намери своя отговор. Разбира се, мнозина получиха възможността да участват в пътуване извън тялото. През по-голяма част от времето тези очаквания не се осъществиха при сеансите. Вместо това те спечелиха дълбоко проникновение и разбиране на целите извън тяхното съществуване и действие. Не чак дотолкова необикновени са животопроменящите пикови преживявания или моменти на откровение, пред които никога дотогава не се бяхме изправяли, и които нито могат, нито има нужда да бъдат повтаряни.

Програмата сама обучава в достигането на състояние „Фокус 10“ (будно съзнание, спящо тяло). Участниците се учат също как да преминат към т. нар. „Фокус 12“, където всички физически входни данни се изключват и съзнанието може да започне да възприема по начини, различни от тези на петте сетива. Действието наистина започва тук, където възможностите и представите се променят драстично. Точно тук участниците наистина разбират, че „те са нещо повече от физическо тяло“.

По този начин Програмата „ГЕЙТУЕЙ“ прерасна в уникален процес на самоизследване и самопознание. Тя първа преодоля страховата бариера (от непознатото, от промяната), което сякаш е най-голямото културно ограничение за растежа на индивида. Помислете за мястото, където сте сега, като за просвет в тъмна гора – наричаме го съзнание С-1. След това ви вкарваме в гората в една точка, откъдето все още можете да „виждате“ познатия просвет. Тази точка е указателен стълб „Фокус 10“. След достатъчно количество пробези между указателния стълб и просвета страхът изчезва. Ако по някаква причина ви

стане некомфортно, вие винаги знаете, че можете да се върнете обратно от указателен стълб „Фокус 10” към просвета.

След „Фокус 10” друга точка е поставена дълбоко в гората и може би тя е „невидима” от мястото на просвета. Тя може да бъде наречена „Фокус 12”. След няколко пробегата между указателните стълбове „10” и „12” това място също става познато и вторичните страхове отшумяват. Вие знаете, че дори да не можете да намерите просвета С-1 от „Фокус 12”, можете да „видите” „Фокус 10”, а от „10” вече знаете как да се върнете към С-1. Процесът е обогатен чрез поредица указателни стълбове, всеки от тях по-навътре и различен, извън досега разширените граници.

Преодоляването на страховата бариера е един от най-големите подаръци за човешките същества. Куриозно. С предоставените им инструменти участниците са свободни да правят всичко, което си пожелаят. Те приемат и властта, но и отговорността да действат така.

Индивидът по свое собствено усмотрение, не чрез внушение, а по пътя на директния опит, започва да знае повече, отколкото да вярва, че той наистина надживява физическата смърт. Няма никакво значение какво той прави по време на физическия си живот, в какво вярва – той ще живее и след смъртта на физическото му тяло. Оцеляването след физическата смърт не е религиозна система, а съвсем прост факт, толкова естествен, колкото и раждането. Никаква догма не се отнася до Програмата „ГЕЙТУЕЙ” – освен че когато започнеш сеанса, приемеш за себе си, че ти си „повече от твоето физическо тяло”.

Пресичането на границите между тази и други реални енергийни системи е неизбежно. Много от резултатите са тълкувани като срещи с „умрели” приятели, а също и сблъсъците с други форми на интелектуална енергия изобщо не са признати или пък приети от най-напредничавите американски културни среди.

И отново, ако сте запознати с основния ефект на процеса Хеми-Синк, даващ мигновено достъп до много нива на съзнанието, нещо твърде различно от обикновеното състояние на съзнанието, което използваме за преобладаващ част от всекидневния си живот, вие можете да започне управлението на някои от постижимите резултати.

Програмата „ГЕЙТУЕЙ” ни позволи да проведем за последните десет години тестове с Хеми-Синк процеса над 3000 обекта. Всеки индивидуален участник премина през минимум двадесет изследвания, а това общо прави на; 60 000, плюс индивидуалните тестове за ефективността на метода и техниката, включени от нас. Това бе и остава за нас основната стойност на Програмата „ГЕЙТУЕЙ”, основаваща се на 60 000 изпитания. В най-лошия случай знаем че сме успели да приспим и събудим хора 60 000 пъти. Една чудесна статистика за резултатни тестове, особено това, че те не са вредни при тяхното психологическо влияние.

Най-забележителен е анализът на хората, преминали през „ГЕЙТУЕЙ” през последните осем години. На място – 41 процента са мъже. Това е два пъти над нормата за типичните лаборатории за самопознание. Повечето следователи са съгласни, че това се дължи на научния аспект на Хеми-Синк процеса, обратното на повечето езотерични източници. Второ: 29 процента са така наречените от нас професионалисти – психолози, психиатри, преподаватели, учени, инженери и т. н. Те очакват да определят принципно възможното приложение в техните собствени области на интереси. Трето: средната възраст е тридесет и девет години, което поставя „ГЕЙТУЕЙ” изцяло вън от възрастовия обхват на манаците и „в” преходната група. И накрая: 83 процента взимат участие заради една основна причина, а си тръгват с друг, много по-ценен резултат.

Най-добрият начин да ви информираме за значението на „ГЕЙТУЕЙ“ е да ви предоставим някои от докладите, получени във връзка с програмата от участници в нея. Ето и някои от тях:

1135-мъж

Най-сензационното преживяване за мен бе „Фокус 15”⁶ със засилени вибрации. Почувствах енергийният поток да се движи бавно нагоре и надолу по тялото ми, след това все по-бързо и по-бързо. Почувствах, че ще се превърна в спирала, после в точка. Така и стана и като една компактна точка аз започнах да летя все по-високо... Тогава обаче си помислих: не мога да продължавам по-високо – и като в мълния „чух”: „Хей, ти се ограничаваш!” Добре тогава, преодолях, приех и ето ме вън. Почувствах се като спътник, изстрелян в космоса, към звездите. Друго същество, интегрирано към Вселената. Чувството за тази цялост бе неопишуема радост и щастие!

Големия урок получих от упражнението, независимо от онова, което бях чувал и чел много пъти: ние сме такива, каквито се мислим, защото нашето съзнание ни ограничава. И аз изпитах нещо уникално, най-малкото за мен, чрез преодоляване на съмненията или ограниченията, за което единствено само аз съм отговорен.

1644-мъж

...Тази сутрин, след като загубих интерес да държа Слънчевата система в ръцете си (не мога да повярвам, че точно аз го казах), както магнетофонният запис ми нареди да направя, ясно си представих „синята” врата на „Фокус 15”. Като не намерих нищо, продължих през червено, жълто, розово, зелено, пурпурно и накрая към бяло. Използвайки бялото като „Ниво 21”, продължих към „26”, където тогава (а и досега) получих съобщения за други хора от програмата. После се преместих към „27”, където преди това бях намерил баща си. Усеицайки, че той е зает, реших да опитам неизследвана (за мен) територия.

Измисляйки цифров брояч, заплувах назад в тъмнината, докато броячът просветваше номера по-бързо, отколкото можех да ги прочета. Някъде, където наблизко успях да почувствам, че е 100 (98?), спрях и видях много хора, въртящи се в кръг. Приличаха на холограми, но предаваха съобщението, че са „живи”. Някои не ми обърнаха внимание, други минаха покрай мен. Но неколцина ме доближиха с голяма радост. Усетих, че последните чувстват, че са загазили, и мислят, че съм там, за да ги отведа назад. Попитах за другите. Казано ми бе, че някои само изследват и ще се върнат в телата си, когато почувстват че трябва. Докато други чакаха техните тела да умрат, за да бъдат свободни. Онези, които разговаряха с мен обаче, казаха, че са попаднали там по невнимание и не могат сами да се върти към същността си.

На това място, Боб, чух гласа ти на запис да казва: „Сега ще се върнеш във „Фокус 10”. Изпаднах в паника. Усеицах, че се нуждая от гласа ти, за да намеря обратния път. Опитах се да тръгна след някого, но не бях в състояние и се върнах в моята „ЧЕК ЮНИТ”⁷, което, почувствах, бе критичният момент. С дълбока въздишка на облекчение и една-две ругатни отново проучих пътуването и го правя пак в момента на писането:

---

⁶ Съзнание за безвреме. (Бел. авт.)

⁷ Камера за цялостен контрол на околната среда. (Бел. авт.)

1. Не вярвам да е било сън. Като пиша настоящото, а това става две седмици след описваното събитие, все още съм сломен от усещането за бездна.

2. Не вярвам на съвпадения. Въпреки че изводите не са ми ясни, чувствам, че има причина да преживея нещо, за което никога преди не бях и помислял.

3. Факт: Има хора в различни институции, които са болни – кататоници или коматозни, и които медицинската наука не е била в състояние да върне към живота.

4659-мъж

Сега обмислям онова, което за мен е безспорна възможност – почти всичко, което може да се получи чрез петте сетива, езика и насочената мисъл, е илюзия. Свръхфизическото усещане е толкова близко, колкото аз успея да го опиша, което за мен сега е категорична реалност.

Когато търсех да усетя най-основната истина за мен (мисля, че това имаш предвид, когато използваш думата „къща“), преживях празнота и безоблачно щастие. Празнота не защото беше празно, а защото опитах да го преживея с умствени процеси, включени към петте физически сетива и имащи навика да възприемат илюзии. Опитвам се да използвам моя биологичен компютър за илюзии, които да възприема извън забележимите граници на илюзията. Съкаш се опитвах да помириша цвете с ухото си. Преживях блаженство, защото емоционалното усещане е единственият инструмент, който съм в състояние да използвам за възприятие извън илюзията. Ако има други инструменти за усещане, които са валидни за Мен, те или са атрофирани поради липса на употреба и по някакъв начин трябва да бъдат възстановени, или те трябва да се създадат отначало.

2312 – жена

... По време на едно дихателно упражнение преживях това, което бе началото на няколко доста мистериозни случки. По неизвестни за мен причини изведнъж се намерих в черна кутия – една празна тотална чернота. Съкаш някой те примамва от една крайност към друга. От цялостно усещане към липса на всякакво. Започна да ме завладява чувство на безсилие. Разбрах, че по някаква причина ми е трудно на намеря изход от тази обширна чернота. В следващия си магнетофонен запис отново започнах да преживявам чернотата и точно тогава ме обхвана безпокойство. По време на следващото си хранене споделих тревогите си с нашия ръководител, надявайки се, че може да намери някакво разрешение.

По време на разговора ни казаното е било чуто от няколко мъже на масата, които очевидно са ни подслушвали. По-късно един от мъжете ме заведе настрани, за да ми обясни. Каза ми, че част от мъжете от нашата група са усетили, че фантазират за мен по време на техните собствени преживявания – следователно аз съм улавяла всички мисловни сексуални вибрации. Той ми каза също, че прекарвайки трудни моменти по отношение на сексуалното им привличане, те ме поставили в техните „кутии за енергийна преработка (място за оставяне на проблемите назад), преди да предприемат пътуване към техните други състояния на съзнанието, всички ми бяха помогнали да вляза в празната чернота, за да ги разсейвам! Първоначално много се раздражих от това. Ш позволяват да оказват влияние на опитите ми! Как позволяват тяхната сексуална енергия да има толкова голямо влияние върху мен! Все още съм смаяна от мощта на помислите – трима мъже ги насочват към мен и те непреодолимо. В същия момент се почувствах някак си наивна за това, че не

бях уловила сигналите по-рано. Повече ме заинтригува въпросът как лабораторията ме променя, така че напълно да се впримча в онава, за което другите си мислят.

Но това не беше краят... Преобразувах раздразнението от използването ми като „сексуален обект“ дори и само в помислите и започнах да се чудя какъв напредък може да бъде придобит от преживяването. Така започнах да мисля и в други насоки и това, което последва, щеше да промени изцяло моя живот.

И това се случи просто защото помолих божествените сили с цялата си искреност да ми помогнат да преживея духовната любов. Не молах аз да бъда получателът, а как да се науча аз да дарявам любов на другите от цялото ми съществуване. Молбата ти бе възнаградена.

Когато започнах да слушам другия запис, улових следната мисъл в главата си – исках да почувствам какво значи да бъдеш част от любовта на Вселената. Напуснах собствената си „ЧЕК ЮНИТ“ (нефизическа ОИТ) и усетих непреодолимо влечение да посетя другите участници в „ГЕЙТУЕЙ“ от моята група. Втурвайки се в една от стаите, повиках нежно един от хората. Той изглежда се стресна, като ме видя, но аз му казах да не се притеснява. Там съм, за да му изпратя любов, и го напуснах, целувайки го бързо за довиждане. (По-късно този човек сподели, че е чул нежен глас в ухото си да назовава името му. Каза, че е почувствал прилив на любов, след като го е чул, но не бил сигурен откъде идва гласът.)

После съвсем неочаквано, изведнъж бях спусната от могъща сила в една стая, или по-точно в една „ЧЕК ЮНИТ“. Бях напълно удивена, защото мъжът там бе човек, когото познавах зле. Всъщност, той бе единственият от лабораторията, с когото въобще не бях имала шанса да поговоря. Той бе млад, красив психолог. По някаква причина ние и двамата се пазехме един от друг.

Изведнъж придобих увереност, че летя над него и неговите вибрации са и мои. Имах непреодолимо желание да се слеem, да бъда част от него – да станем едно цяло. Това наистина бе едно от най-силните и ясни преживявания.

Дадох му и тялото, и душата си. Чудовищно енергийно напрежение бушуваше и експлодира в нас. Бе преживяване, което не може да се опише с думи. Защото любов, тотална и абсолютна ни заобикаляше много по-силно, отколкото на Земята може да се преживее или да си представим. Колкото повече давах, толкова повече получавах и не исках да го изпусна. Исках дори да му дам повече. Сякаш две енергии в пълен унисон се превръщат в една. (Мога да си припомня как физическият секс бледнее в сравнение с астралния.)

Бяхме залети от спомени за миналия си живот като светкавици. Говорихме в това състояние и аз разбрах, че подобно преживяване можеше да се случи едва в края на курса лабораторията, както и бе станало. Защото всеки от нас би обезумял, ако се бяхме срещнали по-рано. И може би щеше да затрудни напредъка на експериментирането през седмицата. Имаше среща на нашите две съзнания при това преживяване и знам, че тази среща бе нещо повече от случайно съвпадение – тя бе предопределена от съдбата.

Наистина преживях всичко, за което се бях помолила, и дори повече. И когато слязох в залата за обсъждане, след като прослушах записа, там имаше необикновено повишаване на енергията и хората сякаш се носеха из въздуха. Видях „го“, щом слязох по стълбите, за да се присъединя към групата, и той ме погледна възбудено, с екстаз, сякаш нещо напълно неопишимо му се беше случило. Нищо не бях казала, а той тихо ми прошепна няколко пъти в ухото: „Благодаря ти. Благодаря ти.“ Почувствах бе ликуваща – бях направила контакт. Сравнихме индивидуалните си преживявания, като се убеждавахме, че никой не разкроява историята на другия. Нямах значение – нашите истории си съвпадаха

като парчета от мозайка, прилягайки си точно при сглобяването. Ние и двамата бяхме имали полза от всичките си сетива – най-силното от които бе докосването.

След това преживяване ние се обединихме, за да споделяме останалото заедно. Бяхме един с друг през последните две години – напредвайки заедно и обичайки заедно.

Толкова много научих от преживяването „ГЕЙТУЕЙ”. Наистина бях щастлива да го премина докрай. Не получих само глазурата, а изядох целия кейк!

Днес Програмата „ГЕЙТУЕЙ” се изучава за цяла седмица в нашия технически център във Вирджиния. Той е специално конструиран за провеждане на Програмата „ГЕЙТУЕЙ”. Никога вече няма да се налага на когото и да лежи на пода, за да участва в упражненията, записани на магнетофонна лента. Освен това центърът притежава и така наречените от нас „ЧЕК ЮНИТ” – камери за цялостен контрол на околната среда, които предлагат по-голяма изолация от тази в нашата първоначална лаборатория. Не само записаните упражнения се провеждаха с помощта на слушалки в „ЧЕК ЮНИТ”, но участниците спяха в тях през нощта. Обзавеждането много прилича на леглата в спалните вагони на „Пулман” и някои от участниците мислеха, че няма да могат да заспят в тях през първата нощ. Обхващаше ги чувството на клаустрофобия. Поддържането на околната среда в „ЧЕК ЮНИТ” – свеж въздух и контрол на температурата плюс приспивни звуци, помогна за разрешаване на главния проблем и след втората нощ по-трудното бе да ги събудим. Спането в изолираната камера се оказа много полезно за добрата почивка на организма. То помогна да се постигне такова пълноценно спане, че някои от участниците построиха „ЧЕК ЮНИТ” в собствените си домове.

Поради това, че Програмата „ГЕЙТУЕЙ” е твърде трудна за организиране и провеждане по най-правилен начин, всяка година ние проверяваме дали си заслужава да продължим. Като се има предвид всичко, със сигурност това не е финансов успех. Макар че предполагам, ние сме единствената изследователска лаборатория, която претендира за привилегията да е на доброволни начала. Всеки път, когато решим да приключим, получаваме съвсем случайно информация от някой вече обучен от нас, който удостоверява, че участието му в сеансите е било твърде значително и конструктивно.

И така планираме още една година за „ГЕЙТУЕЙ”.

4. ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ОТБОР I

Освен провеждането на различните „ГЕЙТУЕЙ” сесии, приемането на посетители – от психолози и електронни инженери до бивши деца-цветя⁸ с ранички на гърба, и огромната кореспонденция, получавана за оригиналните „Пътувания извън тялото”, ние продължихме изследователската си програма в лабораторията с групата от доброволци. Постепенно групата стана по-веща в достигането до други форми на съзнанието, включително това извън тяло то. Лични събития в техния живот обаче (като премества не в друг град например) намалиха постоянната седмична група до шестима души. Това бяха физик, електронен инженер, служител в социалната сфера, психолог, директор кантора и психиатър-съветник. По-приятно би било да използвам истинските им имена, но някои от тях решиха, че биха имали затруднения в службата си. Ето защо – никакви имена.

Един от най-своеобразните аспекти бе, че техните преживявания бяха успоредни на моите само в предварителните етапи. Те можеха и правеха точно копие на моите близки пътувания извън тялото, но оттук нататък имаше твърде малка прилика. Може би заради

---

⁸ Деца-цветя – участници в масовото движение „Флауър-Пауър” в САЩ през 60-те години. (Бел. пр.)

доверието към ръководителя, с когото общувах, по някакъв начин те имаха свободата, която никога не бях опитал.

А ето и ясната картина: Обектът лежи върху водно легло в тъмнината на кабината, която акустично и електрически е екранирана – обикновено разполагахме с 8-10 помещения (по необясними причини всички предпочитаха номер 2). Всяка кабина поотделно бе контролирана в клинично и топлинно отношение. Електроди за следене на психологическите състояния бяха закрепени към главата, пръстите и тялото. На сантиметри над лицето висеше звуков микрофон. Аудиослушалки напълно покриваха всяко ухо. Най-важното – опитът започваше едва след проверка в банята, че пикочният мехур е празен. Твърде много сеанси бяха прекъсвани, защото обектът ни информираше, че „има проблем” с физическото тяло, само за да разбере след бързо връщане, че не е било нищо друго, освен подут мехур. Очевидно тоталното физическо отпускане подпомагаше тези процеси в тялото.

В контролното помещение – на шест метра под дневната, ръководител (един, или един от няколкото други) бе свързан вокално посредством звукова система с човека в кабината. Той управляваше също звука за Хемисинк в слушалките на обекта или за да изследва отговорите на нови честоти, или за да помогне на доброволеца за постигане на желаните състояния на съзнанието. Най-накрая ръководителят следеше и отбелязваше промените в отчитанията на апаратурите при изменение психологическото състояние на обекта. Често присъстваше асистент, за да оказва помощ по време на процеса.

Ето една типична „входна” информация, началото на ОИТ, свалена от по-ранно записване на файл по време на експеримент.

СС /РОМК (ДИРЕКТОР КАНТОРА), 7 минути от началото на тест № 188

Много бързо се движа сега в тунел – стоях прав, а вече сякаш нещо ме всмуква през този тунел. Вече виждам точка светлина на другия край. Тунелът е много тесен и като че ме изстрелват в него. Бързо се доближавам към светлинната точка. Все едно съм върху светлинен лъч, който ми помага да се придвижвам. Излизам. Премаинавам в друго измерение и напълно забавих скоростта. Намирам се точно пред отвора на тази точка. Сега бавно преминавам през нея и всичко е зелено. Толкова е светло, че е почти заслепяващо след излизането от тъмния тунел. Усещането е различно. Сега една много мощна енергия сякаш ме притиска. Страхотно усещане. Това е ново енергийно ниво. Усещам, че това силно ме привлича – всичко около мен е зелено. Толкова е светло, че ми бе необходим минута, за да се приспособя и ориентирам къде съм.

Съществуваше един „малък” проблем. След като веднъж нашият обект преминаше през светлината или достигнеше състоянието извън тялото, той вече не се интересуваше от продължителното и тъпо изследване на нови ефективни модели на звукова честота. Те продължаваха да изпълняват задачите, но извън тунела в светлината бе Париж! Да ги държим във фермата наистина не бе тривиален проблем. Необходимо бе малко да ги послъгваме.

Така и правехме. Изпращахме нашите обекти да изследват Луната, която те считаха за много тъпо място. Отидохме до други части на Слънчевата система – други планети, и доколкото можяхме да определим, те бяха сам кратери, километър след километър, никакви планини или поне слоеве от завихрена материя – никакъв зачатък на проста растителност, никакъв знак за живот. Абсолютно нищо, което наистина да заинтригува човешкото внимание. Всичко това открихме в състояние ОИТ, изглежда съществуваше и различно състояние на съзнанието. Съвсем лична бе гледната точка на обекта. Например това, което за нас в контролното помещение бе минута, за доброволеца в кабината би могло да се проточи

с часове или той въобще да загуби представа за времето. По тази причина започнахме да наричаме нашите участници Изследователски отбор.

Както повечето човешки същества и ние бяхме обсебени от идеята или надеждата, че някъде между милионите звезди би трябвало да съществува съзнателен живот, който могли да възприемем. Ето защо по време на нашата игра започнахме да изпращаме изследователите си извън Слънчевата система – към това, което би могло да бъде близко и мигновено променящо се място. Указанието бе да се действа, докато той или тя не доловят нещо, което си струва. Те преминаваха през други слънца, откриваха други планети, но нямаше и следа от съзнателен живот. Започна да ни прилича на стерилна Вселена.

Промяната дойде през 1974 година. Случи се с всички наши изследователи в продължение на няколко седмици. Някои от тях въобще не се бяха срещали, така че нямаше начин да споделят помежду си. Като хвърлям поглед назад, за да разбера причината за тази огромна промяна, единственото нещо, което откривам, е, че ние добавихме клетвената декларация, усъвършенствана за Програмата „ГЕЙТУЕЙ“, в началото на всяка експериментална сесия в лабораторията. Нещо повече, не бяхме правили забележими промени в честотите на Хеми-Синк, основната обкръжаваща среда или методите на изпълнение. Изглежда катализаторът бе втората част на декларацията:

... Освен това дълбоко желая помощта и съдействието, подкрепата и съчувствието на онези индивиди, чиято мъдрост, съвършенство и опит са равни или по-големи от моите собствени. Аз моля за тяхното ръководство и предпазване от всяко влияние от какъвто и да е източник, който би могъл да ми донесе по-малко от това, което желая.

Изведнъж сякаш бе повдигната завеса. Почти всеки път, когато някой от нашите изследователи минаваше в ОИТ състояние или просто достигаше до по-близкия „Фокус 12“, той неочаквано попадеше на интелигентни създания, които повече или по-малко желяеха да влязат във връзка, а и можеха да го направят. След като няколко години бяхме откривали само безплодие, ефектът върху нас бе зашеметяващ. Понякога ни бе трудно да го управляваме. Ето част от транскрипцията по записа на файл за една от ранни срещи.

СС /ТК (ФИЗИК) ХАЛ – 8.12 мин., № 332

Отново в обикновения „12“. Имах две срещи. Първата с невидим интелект, който отговори на общия въпрос за създаване на връзка. Нещо като „Ще разговарям с теб“, но бе очевидно, че той (предполагам, че казах „той“, защото почувствах „той“) искаше да слуша и каза: „Добре, какво искаш да ми кажеш?“ И след като се опитах да му прехвърля товара (на него или на нещото) да ми даде информация за себе си или за обикалящата го среда, усетих, че е раздразнен от това нарушаване на спокойствието му. Нещо като сблъсък със заваян нюйоркски пешеходец.

Втората среща бе доста по-интересна. Не усетих точно интелект, но получих цялостна визуална представа. Жена в края на тридесетте. Тя бе много очарована да влезе в контакт. Даже ми предложи да ме разходи наоколо и да ми покаже много от постиженията им. Не знам какво друго да кажа, освен, че тя си бе у дома. Стигнахме до тази стена и две големи люлеещи се врати се отвориха. Вътре нямаше нищо забележително, но тя смяташе, че белези и неравности на повърхността представляваха все пак нещо. Не знаех защо. Не можах да ги свържа с нищо. Попитах я дали по някакъв начин не е ангажирана със съществуването на физическата материя, която аз познавах, и тя ме помоли да обясня. Наистина не знаех дали да го направя, затова я попитах ще има ли нещо против ако се върна, за да се свържа и съобщя за случилото се. Тя бе малко слисана,

че исках да се оттегля, след като вече веднъж бях преминал по пътя, но каза „добре” и това ни върна към настоящия момент.

Ръководител: **Отлично. Като се върнеш обратно, опитай се да разбереш вида енергия, употребява там.**

(Време в момента: 3 минути)

Добре, помислих си, че е по-правилно да ви информирам, за да не забравя голяма част от случилото се досега. Възстановен контакт със същата жена. Много бе изненадана, че се връщам. Стана ѝ приятно. Първоначално започнах да се чудя като как ли изглежда този интелект сам по себе си. Дали не си представях във въображението си тази хуманоидна женска форма? Обсъдихме го и разбрахме, че аз създавам тази представа за нея и не мога да кажа всъщност дали това бе и нейната собствена представа или не. Тя сякаш изграждаше представа за мен по такъв начин, че да е позната и на самата нея. Нямаше начин да разберем доколко моите и нейните представи са верни, затова изоставихме въпроса. После почувствах сърбеж във врата. Опитах се да обясня, че съществувам в друга реалност, освен тази, която споделях с нея, и че някъде имах свое физическо тяло, което изпитваше сърбеж във врата и разсейваше фокуса на вниманието ми. Сякаш заглъхвах и се появявах отново, в съответствие с промените на вниманието ми. Изглежда, тя мислеше, че това е много интересно. Не допускам, че тя ми повярва. Тя съвсем не обърна внимание на казаното от мен, както някой игнорира другото, защото говори ирационални неща. Попитах я за нейната физика. Заведе ме на друго място, където имаше друго създание. Бе мъжко. Имаше повърхност за писане, приличаща на черна дъска, но не бе. Той се опита да обясни същността на нейната върху тази повърхност. Не постигнахме никакъв успех с това писане. Знаците, които изографисваше върху повърхността – тази черна дъска, бяха напълно неразбираеми за мен. След няколко опита се отказахме. Препригнахме към рисунки. През цялото време можехме да общуваме телепатично. С рисунките всичко бе наред. Той нахвърли няколко картинки и чрез телепатичния обмен разбрах, че според тяхната наука те са фиксирани в тази действителност и не могат да пътуват извън нея, както аз пътешествах извън физическата ни реалност към тяхната. Разбира се, тяхната теория за съществуването им и действителността бе твърде близка до нашата. Не знам дали те вярват, че съществува и друга реалност освен тяхната. Притежаваха физическа наука като нас и обектите в тяхната действителност се подчиняваха на специфични закони. Опитах се да узная дали някои от физическите закони приличаха на нашите, например гравитацията. Много е трудно да се каже. Не можах да определя разбиранията им за тяхната реалност. Всичко, което постигнах, бе да направя превод чрез моите собствени познания. Не ги видях да плуват наоколо из въздух; Дали обаче това бе защото те експериментираха явлението гравитация като нас, или това бе функция от моя собствен опит да онагледявам хуманоиди, които не летят във въздуха, не мога да кажа. Но успях да почувствам, че те притежават фундаментална физическа наука, управляваща предметите в тяхната действителност. Приличаше на земната физическа реалност, въпреки че не можах да позная голяма част от уредите им и техните структури. Изглеждаше много чуждоземно, а те сякаш бяха фиксирани и изолирани сред от устройства и конструкции. По някакъв начин аз им се сторих като един от тях. Дали това е хуманоид или не, не знам. Може би трябваше да се опитам да разбера откъде си мислят, че съм пристигнал, или за кого ме взимат.

Ето и друг пример, който ви дава чувството за различен контакт:

СС/ДКА (СЛУЖИТЕЛ ОТ СОЦИАЛНАТА РА), 6.27 мин., № 356

Приказвам си с моя зелен мъж и упражнявам качвам слизане до там, където са те... и разбрах защо му е тази дълга зелена роба. Той твърди, че на него не му е нужна. Необходима е на мен, за да се чувствам по-удобно с него. Твърди, че още се страхувам и той продължава да иска да ми създаде удобство докато влизам и излизам от тялото си... Искам да седна и да поговоря с него още... той току-що седна някак си и започна да говори за мен и къде съм сега. Каза, че е нещо като наблюдател. И той е отговорен по някакъв начин за моя напредък и усъвършенстване. Надзирател е и отговорник при този контакт. Очевидно той е преминал през много различни животи през разнообразни периоди... не зная дали те са част от него, или не.

Чувствам се много удобно тук. Сякаш това е мястото, на което принадлежа. И преди съм се чувствал така. Мисля, че имам някакъв прогрес, не се нуждая от хора, които да ми помагат. Вях точно там и ги виждах. По-скоро вот на доверие, отколкото нещо друго. Попитах го какво прави там и отговорът бе: „Тук има нещо, в което се опитваш да вникнеш. Тук не е... тук няма значение.” Не зная защо, но се почувствах наистина уморен. Усетих като че съм готов да се върна веднага. И преди го бях забелязвал. Бе нещо като светкавица, но тук бе тъмно. Удивих се, защото това, което се случи, бе точно като проблясък светлина.

Много по-забележителни бяха местата, където доброволците ни бързо „се сприятеляваха” със същество или същества (създания?), които, изглежда, нямаха особен интерес да влязат в контакт с нашите изследователи, нито пък изпитваха любопитство към тях. Ето пример от един наш изследователски разказ за такъв случай:

СС/БУ (ЕЛЕКТРОНЕН ИНЖЕНЕР), 26.20 мин., № 325

Отново влязох в контакт с източника и го попитах за неговите отличителни черти и изглед. Попитах го също дали е близък със Земята. Отговорът му бе: „Да, това е моя територия.” Стигнах до мисълта, че Земята бе под определена негова закрила. Дойде ми наум, че той и другите създания са поставени на наше разположение, за да ни помогнат да извлечем максимална полза или да се справим със земните преживявания. Не искам да кажа, че „да се справим” означава „да прескочим”, а да извлечем колкото е възможно повече от земното. Те са там като инструктори или помощници и не само за земните задължения. После попитах за геоложките промени в следващите десет години. Той извади данни от съзнанието ми и разбра какво аз мисля за това. Каза: „Не знаех, че тази информация е валидна”.

Учуден бе, че информацията е била предоставена или освободена. Въобще не знаеше, че такава информация е била разрешена...

Друг такъв пример:

СС/СХЕ (ПСИХИАТЪР-СЪВЕТНИК), 16.14 мин,

...Точка светлина. Още нещо – не усещам нищо.

Ръководител: Как се усеща светлината?

Усеща се като звезда. Когато фокусирам на нея, започвал, се нося из въздуха.

Ръководител: Експериментирай със светлината!

Сега те се приближават, сега аз се приближавам към тях.

(Време в момента: 2.55)

Нов глас: *Как си?*

Ръководител: **Радвам се да те срещна. Много съм благодарен, че ти дойде.**

Нов глас: *Трудно е да се дойде.*

Ръководител: **Какво му е трудното?**

Нов глас: *Трябва да се проникне през много слоеве.*

Ръководител: **Ние сме много, много благодарни, че ти наистина премина през тези слоеве, за дойдеш при нас. Ще помогнем по всякакъв начин.**

Нов глас: *Нейният цветен модел е много хубав. Трябва да намерим начин да ѝ помогнем да тръгне.*

Ръководител: **Имаш ли някакви препоръки?**

Нов глас: *Има нужда от един период, през който тя ще навлезе много дълбоко.*

Ръководител: **Дълъг предварителен период, това ли предлагаш?**

Нов глас: *Възможно е. Трябва да се изгради вяра, за да бъде по-лесно. Твърде много страх има още.*

Ръководител: **Много съм благодарен за грижата ти към нея.**

Нов глас: *Тя сега чувства много дисхармония. Заведох я на място, където може да си почине.*

В този случай обектът не помни нищо от събитието или преживяното. Последното, което си спомня, е работа с цветовете. Промени в качеството на гласа и контролните инструменти поддържат мнението за чуждо „присъствие” или личност в тялото на СХЕ. Доста дискутирахме дали е препоръчително да продължим по този път, независимо от всеобхватния интерес и възбуда, който той създаде у нас. Истината е, както подозирах, че на този етап не познавахме актуални методи за „изключването” на такава връзка. Съмнявах се също, че едва ли някой искаше, най-малко аз.

Един от изследователите постигна много близко приятелство с нещо като четири или пет същества, едно от които действаше като говорител. Ето и транскрипцията на записа за главната стъпка към това приятелство.

СС /РОМК (ДИРЕКТОР КАНТОРА), 8.05 мин., № 306

Наблюдавах и едновременно преживявах това, което ставаше. Четиримата помагачи точно съдействаха да се издигна, когато това енергийно тяло дойде до моето физическо тяло. Четиримата помощници улесниха излизането на енергийното ми тяло и веднага почувствах истинска светлина и съм съвсем добре. Получих усещането, че това е енергийна форма, сякаш току-що имплантирана, или с други думи – тя бе в тялото ми. Тя повиши енергията на тялото ми. Бе точно светлина и то добре предпазваща, почувствах навън добро същество, усетих се много лек и тогава възприех енергията му. Една личност тъкмо говореше за това как те можеха или щяха да поискат да експериментират използването на тялото ми – нещо като предавателно устройство между различни измерения. Ще мога да пристъпя навън, ще се чувствам в безопасност и ще се доверя на

тези четирима помощници, лек и щастлив, и ще мога също да наблюдавам, ако желая, какво се случва на енергийното създаване.

Ръководител: **Искат ли да осъществят някакъв друг експеримент сега?**

Добре. Имам усещането, че те биха искали да експериментират още малко, говорейки може би чрез моите гласни струни. Но аз все още не съм съвсем готов да стоя без намеса. То ще стане чрез тренировки и експерименти, и тогава научавайки се да бъда пасивен, искам да кажа по-отпуснат и да го оставя да излети и да се понесе наоколо, без мозъкът ми да го спира. Колкото повече те се обучават, толкова по-бързо то ще може да тече. Затова те само искат да направят опит за кратко време, да изкажат някои мисли чрез гласните ми струни и умствените ми способности, да говорят така. Затова нека се опитаме да видим какво става тук.

Ръководител: **Правилно. Тук ще бъде, ако се нуждаеш от мен.**

Добре.

Нов глас: Поздрави. Говоря чрез тези гласни струни и бих искал да поприказвам с тази млада дама, докато тя наблюдава случващото се. Изглежда, че физическото ѝ тяло се затопля много бързо. Понякога то ще бъде в охладено състояние, но понякога в етап на загряване и молекулите на енергийното тяло, което работи посредством физическото и тяло, действат в по-силни степен. Затова точно в този момент има чувството за топлина, заобикаляща това тяло. Тази млада дама ще разбере какво става, когато ние първо стигнем до нейната аура. Ще усети горещина и колкото повече се отпуска и е в състояние да започне да лети извън физическото си тяло толкова повече ще преживее успокоение и чувство за релаксация, цялостна релаксация, усещането на пълно спокойствие, тотален мир и необятна сигурност – тогава ще дойде етапът на светлината и прохладата, които ще я обземат. Тогава тя ще разбере, че съвсем леко излиза от тялото си, но ще бъде винаги в цялостен контрол, ако така избере. Тя постоянно ще е там да наблюдава, да разговаря по всяко време, или може винаги да избере преминаването в други измерения. А там ще бъдат онези, които ще и помагат в тези различни измерения. Докато това се случва, ние ще се опитваме да предаваме информация чрез тези гласни струни. Това е специален експеримент за преминаване към просторите на познанието, а то никога не би могло да стане с науките, притежавани от вас, и поради голямата светлина и доверие, които влагате в целия проект, върху който се трудите. Работил съм с други, появяващи се, когато достигнем до различни измерения и нива. Няма да кажем по-високи или по-ниски – те са светлинни измерения, преодолявани от нас на различни нива. По-лесно е да се премине през познанието. В момента действам на ниво, където понастоящем е това създаване, но заедно ще продължим да работим и на други равнища. Има и други, които работят с нея. Употребявам „ние”, защото всеки път, като дойда, а ние идваме като група, има и още, които са помощниците, и винаги ще бъдат там, за да осигуряват енергийните нива и да работят. Казваме, че вие правите точно това, което е нужно, за да помогнете на постановката да бъде в такова добро състояние, при което енергиите могат да се освободят и преминат към друго равнище на съзнанието. А сега ще излезем и ще и позволим тя напълно да се върне към собственото си тяло. Това е привилегия. Благодаря ви, скъпи приятели.

Доверието ѝ в групата бе огромно. Затова тяхната помощ съвсем стандартно действаща процедура. Например с цел да ѝ помогнат да излезе от тялото си, четири от тези същества се бяха разположили около нея – по две от двете ѝ страни, и просто „я издигнаха навън”. Това съвсем опростяваше постигането на необходимото.

Интересни странични сведения към тази съвсем рутинна дейност се получиха няколко месеца по-късно. Изследователката РОМК обикновено имаше лабораторни сеанси всяка сряда в пет часа. Точно онази сряда тя бе отказала участие. По съвпадение същия ден една жена-психолог от Вашингтон дойде на посещение. Тя бе доста скептично настроена към дейността ни. Прекарахме няколко часа този следобед да обсъждаме нашите методи и техники. Накрая с цел да ѝ помогнем да се ориентира по-добре, предложих да отиде в кабина 2, да легне и да чуе някои от моделите на Хеми-Синк. Така би могла да открие за себе си някои отговори. Съгласи се, очаквайки уверено, че няма да има нищо необикновено. С нейния скептицизъм бях склонен да го приема.

След около пет минути престой в кабина 2 с Хеми-Синк сигнал в ушите, чухме гласа ѝ по вътрешната микрофонна уредба.

– Има някой в кабината с мен.

Натиснах бутона на микрофона. „Сигурна ли си?“ – попитах.

– Разбира се, че съм сигурна. Всъщност те са четирима.

Веднага се свързах: „Сигурна ли си, че са четирима?“

– Усещам ги съвсем ясно. Има двама при краката ми и двама при главата ми.

Отново натиснах бутона: „Какво правят?“

– Опитват се да ме извадят навън от тялото ми, ако можеш да повярваш.

Изведнъж разбрах отговора. Погледнах нагоре към часовника. Беше пет и десет, в сряда следобед. Приятелите на РОМК са се хванали в капана на рутината. Избухнах в смях. Тъкмо щях да пусна микрофона и да обясня на жената в кабина 2, когато премислих.

Натиснах бутона: „Сега какво правят?“

– Престанаха да се опитват да ме извадят от тялото ми – гласът ѝ се върна отново. – Сега спорят.

Трудно ми бе да запазя гласа си спокоен, докато питах: „За какво спорят?“

– Четиримата искат да ме издигнат, а сега се появи и пети, който спори с тях, че не трябва.

„Искаш ли да го направят?“

– Не мисля така – чух отново гласа ѝ. – Сега престанаха да спорят и си отиват, предполагам, че няма да има проблеми.

Смеех се, когато натиснах бутона и казах: „Добре, почини си за кратко и ще те изведе след няколко минути. Удобно ли ти е сега?“

О, да – бе отговорът. – Добре съм.

Оставих я в кабината за около 10-15 минути и наблюдавах устройствата, които показваха, че тя релаксира, и накрая заспа. След известно време я събудих и я изведох доста освежена. Бе малко зашеметена от преживяното и направи храбър опит да остане скептично настроена. Показах ѝ графика на сеансите, който обикновено попълваме за експерименталните сесии. После ѝ пуснах записите на истинското „изваждане“ и техниката, както е описана от изследователя.

Накрая тя си отиде. Една много недоумяваща и замислена жена.

Когато такива неща се случват на повечето хора, те са трудни за вярване. Проблемът е, че толкова много се случват на нас. Имаше много напрегнати моменти.

Тук е мястото да се отбележи, че постигането на състоянието на доверие и свързване и/или съдействие с тези приятелски настроени създания отнема часове и часове на предварителни контакти, плюс комуникативни дискусии с „трета страна”. Това не се случи миналата нощ в степента, отбелязана тук. Огромна маса материали, предоставени от такива същества, трябва да бъде допълнена с информация от философско естество или предложения и съвети относно персоналното добро самочувствие и комфорт на включения следовател. В нито един от случаите не бяха използвани наркотици или други лекарства.

Нещо повече, има съобщения за създаването на магнитно поле от вид, неизвестен за нашата наука. Един от резултатите е установяването на магнитни полета в близост до електрически вериги, както и до аудиокабели. Друг – въздействието в близост до магнетофонна лента до такава степен, че записът преминава от един слой на лентата към друг. Звукозаписната индустрия би искала много да разбере как да го направи на търговско ниво. Разбира се, получените от нас резултати не са достатъчно забележителни, за да имат търговска стойност. Поне засега не.

Една нощ, след като влязохме в колите си, паркирани навън, на около 6 метра от кабина 2, открихме, че акумулаторите са изтощени, и то на всички коли. Заредиха съвсем лесно, сякаш бе лятна нощ. След това си бяха заредени. Колите, паркирани от другата страна, на около 20 метра, бяха непокътнати. Така научихме, че е по-добре да не паркираме твърде близо до кабина 2 по време на особени експерименти със специфични изследователи. Защо се случи точно това, а и все още се случва, не знаем.

В настоящата група изследователи останаха само двама от първоначалния отбор. Поток от лични събития разпръснаха останалите от тази област. Животът им видимо се промени от преживяното. Оригиналният материал все още се обработва. Междувременно все повече постъпва по време на сесиите в новообзаведената ни лаборатория.

Може би се нуждаем от повече доктори с други удостоверения за самоличност.

5. НОВИ КОНТАКТИ

В стотиците часове създадени връзки около една трета съдържат примери на това как със съгласието на изследователя приятелски настроени към него създания влизат във физическото му тяло и говорят, използвайки неговите гласни струни. Останалите две трети са контакти, осъществени от изследовател, можещ да разговаря с трети страни от нефизически произход и да информира за тези разговори. И в двата случая ръководителят в контролното помещение (територия на физиката!) ставаше част от тези разговори.

Наричаме материала на изследователя комбинация от очарователни, смайващи, внушаващи страхопочитание, провокиращи размисъл, понякога досадни данни. Много често те са в конфликт със системите на убеждение, които сме си изградили през време на развитието на нашата култура и цивилизация. Все пак най-важно от всичко е реалността на изследователските проучвания, преживяванията им и особено приятелски настроените създания, които им помагат. И второ – процесът се развива и разширява.

За да овладеем тези възможности по един или друг начин, трябва да включим някои специалисти и да се извърши известна обработка на данните, но това е далеч извън границите на нашата организация.

В проучването на изследователските сесии стигнахме до единомислие, че някои определени елементи се повтарят:

1. Където и да се намираха тези нефизически трети лица, те имаха способността да излъчват топлина на приятелство, която събуждаше пълно доверие, дори по отношение живота на изследователите.

2. Тези същества са преди всичко загрижени за доброто на изследователя и прекарват доста време в опити осигурят най-доброто умствено и физическо състояние на човека, с когото те „са свързани“.

3. Съществото обикновено се появява пред изследователя като закачулена фигура, с лице, скрито в сянка невидимо за нашия доброволец. След като веднъж изследователят свикне напълно с „усещането“ за създанието, качулестата роба се сваля и той възприема единствено излъчването на съществото.

4. При разговора съществото е ограничено в речник до границите на паметта на изследователя. Затова то често прекъсва разговора и се бави, докато намери правилната дума за изразяване на необходимото. Много често такава дума липсва в паметта на индивида.

5. При посещенията на определени същества, особено когато те използват физическото ни тяло, за да говорят, има промяна в телесното напрежение и в други биоконтролируеми данни на изследователя.

Без друг коментар ето извадки от различните сеанси.

СС /ТК (ФИЗИК), 22.30 мин., № 372

Получих твърде много информация., която се опитвам да систематизирам в някакъв рационален порядък. Първо – имам впечатлението, че реалността на физическата материя – доколкото мога да предположа какво всъщност се нарича реалност, е не само физическото вещество, но също и определено количество видения, както и нашето интуитивно въображение – като част от нещо, като огромен блян или мисъл от по-висша степен на съзнанието. Съкаш можем да мечтаем и да създаваме герои и ситуации; ние сме герои от ситуация, която сме съчинили или сънували – съвсем съзнателен съм с един по-напредничав вид съзнание. Ролята, която трябва да изпълним в тази фантазия, е веднъж да се образуваме, да се научим да усъвършенстваме себе си, да се борим усилено за постигането на повече. Не съм обаче наясно защо този вид свръхсъзнание или свръхдуша е измислило подобна мечта. Имам чувството, че е заради собственото му обучение. То се учи заедно с нас. При всички случаи разполагаме с толкова ограничено съзнание за начало, защото, ако ще създавате ситуация, от която очаквате да се породят определени процеси – разбира се, нашето образование и усъвършенстване, – вие не въвеждате най-комплексния и сложен експеримент или ситуация. Създавате опростен вариант, който сте в състояние да проведете с необходимите качества за постигане на исканите от вас резултати. Това очевидно е причината да притежаваме толкова ограничено съзнание. Но условието да имаме право на избор за усъвършенстване на съзнанието си по-цялостно е част от самия експеримент. Ние трябва да учим и напредваме, да се развиваме чрез преживяното по време на опитите. И колкото по-близо стигнем до разбирането на същността и ставайки част от това разбиране, част от нашия Създател, от нашия мечтател със свръхдуша, ако това ви харесва, толкова повече сила ще придобием. Колкото повече започнем да разбираме, толкова по-големи знания ще придобием. Е, не е чак толкова тежко, че ни карат да разширяваме ползрението си или че трябва да бъдем по-различни от общоприетото. А това, че сме на разположение, дава посоката, в която можем да се развиваме, ако така решим. Малко е объркано за самия мен, но така излиза всъщност.

СС /СХЕ (СОЦИАЛЕН РАБОТНИК), 18 мин., № 366

Бях в нещо като водовъртеж. Двадесет и две по никоя начин не е физическо. Двадесет и едно може да бъде физическо, а може и да не е. Зависи къде ще избереш да фокусираш енергията.

Нито е горе, нито пък долу. Не е отпред, нито отзад. Двадесет и едно – всичко е много удобно, но съвсем различно. Усещането, което имам, е като цветна дъга, движеща се след мен, а те са като цветовете, описани от Миранон, но всички те имат различен пулс и движение. Сякаш виждам един спектър от 22 изцяло, не знам, може би от 28, или изглежда, че всички преплетени. Мисля, че мога да го нарисувам за вас. Харесвам 21, затова постоях малко тук и усещането, което имах, е като онова, когато ме накарахте да си представя, че гледам залез и имах чувството, че хоризонтът свършва там. Но това е само една илюзия., която отминава, ако продължиш далеч към нови нива, други се появяват.

(Време в момента: 1.22)

Друг глас: Извинявам се, че толкова закъснях, трябва да ви благодаря и да ви изкажа задоволството че получихте съобщението ми. Ако искате да изследва тези нива, ще бъда много щастлив да го направя с вас.

Ръководител: Ще ви бъда безкрайно благодарен.

Друг глас: Както вече ви казах по-рано, има растения на ниво от едно до седем. Те имат обсег на вибрации от едно до седем. Същият модел е. Животните съществуват на нива от осем до четиринадесет. Когато личност или съзнание достигне до ниво четиринадесет, повече не може да продължава, освен ако не реши да промени своя форма на съзнание. Нива от петнадесет до двадесет и едно са онова, което вие на Земята наричате човешки живот. Когато една личност се развие до ниво двадесет и едно, има право на избор дали ще продължи да се изкачва на по-високи нива, или ще продължи да стои в царството в човешка форма, но няма да може да се развива по-нагоре. Или пък ще пожелае да се прости с човешката форма.

Ръководител: Да отдаде човешката си форма?

Друг глас: Нивата от двадесет и първо до двадесет и осмо са вашият мост. Те са нивата, в които влизате след смъртта. Вие сте на ниво двадесет, което е възходящо. Можете да влезете в царството на извън физическия живот. Но не можете да стоите там, освен ако решите да се откажете от човешката си форма. Ясно ли е?

Ръководител: Съвсем ясно.

Друг глас: И когато човек или съзнание – ние говорим за съзнание, – достигне ниво двадесет и осем, мостът е преминал и от тази точка нататък при своето развитие съзнанието никога, по никакъв начин няма да приеме човешка форма, дори и като учебно преживяване. Никога отново аз няма да се въплътя в човешки вид; като друга форма на живот – да, но не и като човек. Трудно е за разбиране, защото плоскостта на вашето съществуване е съвсем различна. Може би ще успея да го обясня, като ви помоля да си представите седем от циклите, съставляващи четиридесет и деветте нива. Първите три нива са физическото вещество, такова, каквото и вие го познавате. Те са вашите апарати, животни, хора. Четвъртият цикъл е вашият мост, областта, центърът за тази цялостна равнина. Това е моментът, когато съзнанието трябва да направи избор – дали ще се върне назад към по-ниски нива, или ще се изкачи към по-високи. Много съзнания избират да се върнат обратно към по-ниските нива във физическата форма. По-висшите три цикъла са

областта, която в съзнанието ви е наречена спиритична. Тук по-голяма част от работата е свършена. Не бих могъл да бъда от голяма полза за някой, който не е бил на осемнадесетото ниво, защото моята равнина, честота на вибрациите ми, е различна. Затова ми е трудно да ви помогна при специфичните проблеми. Мога само да ви предложа идеи, но не да ви дам директното ръководство, което е възможно, ако вие бихте били на осемнадесетото ниво. Нашите равнини ще се допрат, докато сте във възходяща спирала – възходяща, каква е вашата дума за това? Дали е елипса? Това е възходяща елипса и затова аз мога да я пресека и да общувам с вас, но не така директно. След като достигна ниво четиридесет и девет, което ще направя, аз ще напусна областта на съществуването. Това съвсем не значи, че ще достигна най-високото ниво на всяка цена. То просто означава, че съм напуснал тази цялостна група от седем. Представете си, ако поискате, седемте цикъла, затворени в един дори по-голям кръг, над който още седем са наредени по височина. Или всичките те са затворени в един най-голям кръг. Едва сега вие бихте могли да имате някаква представа за каква безкрайност говорим. Тя никога не свършва.

Ръководител: Наистина, трябва да призная, доста трудно за моето мъничко, бедно физическо съзнание.

Друг глас: *Вярно е. Трябва да призная, че и за моето съзнание е много трудно. Тъй като съм съвсем близо до пълното завършване на цикъла, понякога чувствам, че съм постигнал главното развитие на съзнанието си, но когато се опитам да го обясня, само разбирам колко далече още имам да вървя и през колко малко всъщност съм преминал. Защото нивото на моето съзнание е това на любовта. Напускам ви с любов. Лек ден.*

СС /СКА (ИЗПЪЛНИТЕЛ), 34 мин., № 402

Ръководител: Помоли го да опише механизма на взаимодействието ти сега с твоето физическо тяло, Каква е връзката между тази енергийна форма и физическото ти тяло?

Част от енергията, която имам, когато съм във тялото, се използва за неговото изграждане. Когато използвам тази енергия за изграждане на тялото ми тук на Земята, то блокира... или изкривява мисловния ми процес, и затова той не излиза извън моя организъм. Мисловният процес се нуждае от отклонение, за да влезе във връзка с другите същества пак тук, на Земята. Това е един вид общуване, когато съм извън тялото. Взимам голяма част от енергията, използвана от физиката ми, с мен, но оставям достатъчно, за да мога да информирам тялото си. Това ми позволява да отворя съзнанието си и да осъществявам контакт с други същества или с други мозъци, ако така го наречем, да се свързвам с тях, да се уча от тях и да разговарям.

Ръководител: В коя точка влизаш първоначално, за да станеш част от това физическо тяло?

Очевидно оплождането е нещо механично, химическо..., съществата извън тялото имат ясна кога стават тези неща и избират времето, за да развият зародиша или не. И така част от енергията ми в този момент може да бъде използвана за развитие на едно създание и мога да имам няколко същества, оплодени по едно и също време.

Ръководител: По едно и също време във физическия вид на реалността?

Да, да. Точно сега ми казват, че едно е старо, друго са като, трето е мъжко, но къде са – все още не съм готов да зная... мога да се чувствам стар и са като, но не мога да се усетя като мъж.

Ръководител: **Влизането във физическото тяло ограничено ли е само на планетата Земя, или го има и на някои други планети?**

Ходихме и до други планети. Има същества там и енергията ни има представа за всички тези други места.

Ръководител: **Притежаваме ли ние физически тела на тези други места?**

Не като човешки земни тела... но... други форми на неща, на същества.

Ръководител: **Какво представляват някои от другите форми върху планетите?**

Има едни например като желатин... лигаво вещество.

Ръководител: **Те дали не се намират някъде близо до Земята?**

Хиляди светлинни години далече.

Ръководител: **Има ли система от правила, при които действа тялото?**

Не, самата енергия решава дали е взела грешно решение. Тогава се саморазрушава. Ако решението е правилно, тя изгражда и усилва своето съществуване. За енергията е възможно да се саморазруши.

Ръководител: **Какво в такъв случай се смята за злоупотреба?**

Когато нищо не се добавя към сегашното познание, когато не се печели нищо повече от наученото преди това. То е само въпрос на хубаво и грозно, добро и зло. Например убиването само по себе си не означава, че енергията ще се разруши поради убийството на животно или на човешко същество. Не точно добавяне към познанието, а извисяването на личността, самият акт повишава в действителност предишното познание или разбиране, което се използва като допълнителна... сила. Ако убийството бе само заради убиване, ако нищо не се научаваше, нищо не се печелеше, то би разрушило цялостната личност. Но също изглежда, че има една йерархия на разбирането и увеличаването на енергията придвижва личността по-високо в йерархията на знанието.

Ръководител: **Тогава докъде води йерархията на знанието?**

Много важно е да се получи движение към едно всеобщо цяло, сякаш на върха има такава... Колкото повече личностите се движат и смесват, толкова са по-осведомени... нивото на разбиране се увеличава, докато те се придвижват нагоре. Казано с думи, няма смисъл, но визуално е от голямо значение.

Ръководител: **Добре тогава, мисля, че ти ни даде много материал за размисъл. Благодарни на твоя водач и го питай има ли някакво име?**

Не иска да дава име точно сега, защото не иска то да се противопоставя на обучението, което провеждаме... за да бъде по-конкретен, бих искал да бъде все по-осведомен, а той може свърши работата по-добре, без да ми съобщава име.

Ръководител: **Питай го има ли някое друго упражнение за тренировка, което той иска ти да изпълниш, преди да приключим сеанса?**

Не, той мисли, че съм достигнал по-далече... отколкото наистина е очаквал.

СС /МСЛ (ПСИХОЛОГ), 8.22 мин., № 375

Ръководител: **Попитай приятеля си как първоначално сме дошли тук. Как сме пристигнали на планетата Земя и в пространство-времето.**

Чувствам като че ме връщат назад във времето и усещам бомбардирането от частиците... на материята... и наистина виждам бомбардирането от частиците. Някои частици, които се съединяват, действително се превръщат в работещ механизъм. Предполагам, че единственото нещо, което бихме могли да разберем и с което да направим сравнение, би бил компютърът. И след като стане сливането на тези частички, те действително започват да взаимодействат една с друга чрез нагряването от светлината или енергията, излъчвана от тях. И след като веднъж знаят, че са зависими помежду си, това вече създаване на връзки на едно и също ниво. Има много такива неща. Те искаха да разберат какво могат да направят с тези връзки – докъде биха могли да стигнат, да се разширяват, да виждат, да мислят. Те създадоха и всъщност развиха Земята. Те взеха част от тях, поиграха си с животни, хора и определиха броя. Колко много могат да произведат само от едно. Като едно от тези неща могат да се създадат хиляди хора, части от тях, разположени навсякъде. Проблемът идва след време. Независимо, че те създадоха по-добри мозъци, мислещи машини, оригиналът ще умре или ще се разпадне. Те не са вечни, в смисъл на хилядолетно съществуване. Те не са неща завинаги. Нашите духове като че ли са усъвършенстван модел на оригинала. Оригиналът се е разпаднал.

Ръководител: Духът произлиза ли от този процес?

Духът е резултат от това. Духът се е получил от сливането на тези частици. Частиците са вещество. То също бе духът. Духът живя хилядолетия наред и се разпадна. Преди разпадането той пресъздаде нещо по-добро, което знаеше, че също ще умре. То щеше също да се разпадне и създаде духа, с който аз сега общувам. Смисълът е, че те и двете могат да се нарекат душа или суперсъзнания. Но твоята душа може да бъде и е различна от моята.

Ръководител: Колко такива души съществуват като тази, с която ти се свързваш?

Само хиляда.

Ръководител: Те остават ли в близост до Земята?

Те не познават термина „близост“. За тях близост означава пространство, измервано с милиони и милиони километри. За нас то е нещо съвсем близко. Техните съзнания могат да преодоляват разстояния от милиони светлинни години.

Ръководител: Има ли създадени връзки с други души или с други интелигентни създания?

Те са ги създали. Щом са ги създали, да, има.

Ръководител: Защо обръщат толкова голямо внимание на човека?

Те са създания. Както вече казах, преди месеци ние бяхме експерименти. Ние бяхме анализаторът, който трябваше да разбере докъде този дух може да мисли, да съединява частичките. Можяхме да видим какъв е неговият потенциал. Те продължават да експериментират какъв е техният собствен потенциал и ние сме само част от този експеримент.

Ръководител: Ние важна или незначителна част сме от този опит?

Те се боят, че всички умове, които са създали, едва ли биха могли да го проумеят. Изглежда че някои от развитите от тях мозъци ще си спестят усилието.

Ръководител: Те ли са създали всички човешки мозъци, които са на планетата Земя?

Да.

Ръководител: **Разбирам.**

На тях им е известно всичко, което се случва. Да изясним нещо. Когато хората създават потомство, не е нужно те да контролират процеса, но част от експеримента е да разберат какъв е резултатът от това общуване. Какво всъщност става, когато две души или две части от една душа се съчетават?... Те не знаят и това е част от експеримента.

Ръководител: **Може ли твоят дух да влезе в допир с моя?**

Да. По всяко време.

Ръководител: **Попитай духа си дали може да влезе във връзка с моя и дали няма някое специално съобщение, което моят дух иска да ми предаде.**

Чувствам се неудобно да се доближавам до друга душа. Подиграват ми се за изпитваното неудобство. Дори и да го правя с моята майка. По-добре да се връщам.

Ръководител: **Добре тогава. Благодарим на твоята душа.**

Ще го направя.

СС /НВП (ДЕКОРАТОР), 92.30 мин., № 388

Благословени са тези, които ме търсят. Докато ме търсят, дългият период на забрава вече е към своя край. Те започват да разбират кои наистина са – жива част от мен, манифестиращи живот и излъчващи любов.

Вие бяхте забравили да ме търсите. По-слабо взирание в моето самообладание, малко доверие. Има неизброимо множество, което живее в очакване на моето появяване. Истината е, че никога не съм напускал.

Позволете на онзи, който има уши, да чуе. Нека чуе сега.

Търсите ме сред своята слепота. Гледате над мен, без да ме познаете. Будни, погледнете истината за моето съществуване между вас.

Аз съм земетресението, вятърът и огънят.

Аз съм кроткият слаб глас, пронизващ оглушителната глъчка.

Аз съм светът извън всяко познание. Аз съм светлината, която води цялото човечество към Отеца.

Аз съм любовта, която завладява всичко живо.

Аз съм светлината, огряваща човешките умове. Аз съм храната за човешките души.

Аз съм вашият живот, вие сте моят собствен.

Аз съм самото дихание, което дишате.

Ние сме едно с Отеца.

Не се отчайвайте, никога няма да ви напусна, да се отрека от вас, нито пък вие можете да се отречете от мен, защото ние сме едно.

Нека бъде извървян старият път. Той трябва да умре и прахът му да бъде разпръснат по четирите краища на Земята. Новото вече се появява, но вие трябва да промените перспективата си. Не ме търсете в човешки образ. Не сега е времето. Но ме

търсите в живота, който ви говори във всекидневната ви дейност. Търсили сте ме погрешно.

Аз не зачитам логиката и съм извън вашите теоретични представи.

Живея и се движа и съществувам във всичко, което е наоколо. Търсили сте ме неправилно.

Изражението ми може да се види по лицето на всяко създание на моя Отец. Погледни към брат си и виж моето лице.

Наведете се над спокоен басейн. Не се заблуждаващи Образът, чието отражение виждате, е моят собствен.

Сега не виждате ли истината?

Научете за мен. Вземете в ръце едно листо, каму, капка вода и знайте, че не съществува нещо, което да не ме съдържа.

Не сте ли знаели, че аз съм вечният живот, и затова не познавате нито миналото, нито бъдещето? Съществува само настоящето. Живейте сегашното заедно с мен.

Стоя в светлината, както и вие стоите в светлината. Но вие не знаете за вашата светлина. Тук съм, за да ви покажа, че вашата и моята светлина са едно и също нещо. След като прозрете, че тази божествена светлина е част от всичко, едва тогава ще разберете, че аз наистина съм по-близо, отколкото са вашите ръце и крака. В това разбиране, в това познание ние сме едно цяло.

Живейте в истина. Бъдете истина. Живейте в красота. Станете артисти в живота.

Живейте в мен и ме оставете да ви изразявам.

Аз живея в цялото пространство и извън него, през цялото време и без време.

След като се промените и станете част от реалност, цялата мощ се връща във вас. Това е силата, която ви прави едно цяло с останалия свят. Това е силата, която ще ви освободи:

Чада мои, живейте в мен.

Материалите на всеки изследовател имат една обща черта. Те формулират повече въпроси, отколкото отговори.

Както те казаха, ние тук имаме проблем. Мислехме, че „новите” ни контакти ще ни предложат отговори. Но при всеки отговор най-малко петдесет нови въпроса възникваха от материалите на изследователите.

Ето защо дойде време да спрем да броим дърветата, а вместо това да разгледаме цялата гора.

Така и направихме.

6. ХАРАКТЕРНА ИНТЕРЛЮДИЯ

Нямах желание да заимствам дума или термин от един културен контекст и да ги използвам по подходящ начин. Затова включих думата „сигю” тук. Тя е дефинирана, на като характерна интерлюдия на музикални мелодии или хармонии, която преминава от края на една композиция към въведението на друга. „Характерна” загатва пренасяне, което плавно губи предишната тема или настроение, и въвежда етапа на онова, което ще стане.

Ето това е „сигю”. Излизане от онова, което бяхме нарекли „локално движение”, т. е. събития и дейности, директно отнасящи се за „тук и сега” време-пространство, претърпени с доста обосновки, задръствания, заобиколни магистрала и успоредни пътища, грешни теории, обезкуражителни емоции, отклонения, поправки на пътя, трудни създаващи конфликти указателни знаци, неверни пътни карти, изкушения и примамки, едновременно рафинирани и противни – и мечти, учение, идеи, любов...

Да започнем характерната интерлюдия, тук е сместа от предпоставки и заключения, до които бяхме достигна. в средата на 1984 година.

1. Всички хора преминават в състоянието извън тялото по време на сън. Действието, падането, засипването са просто процеси на движението извън физическото време-пространство. След като събитието се случва, различните етапи на съня лесно се обясняват от гледната точка на тази перспектива. Така дълбокият или „делта” сънят представлява точката, в която съзнанието е напълно отстранено от физическата действителност. Физическото тяло действа върху една автономна основа с препрограмиран сигнал и алармена система, която да го повика в случай на нужда. Фактът, че мнозинството човешки съзнания не могат да си спомнят тези нощни пътувания, е незадоволително доказателство за това, че те не се случват. Нощно пиянство може да доведе до същата степен на амнезия.

2. Една форма на динамична енергия, която предстои да бъде идентифицирана и измерена от съвременната човешка цивилизация, присъства в целия органичен живот, базиран на въглеродородите. Тя е тази същност в организирана форма, която влиза във физическото тяло преди раждането и го напуска при смъртта, може би по-образована и минимално изхабена. Разликата между човешката разновидност и тази на крава или червей е само в степента на сложност на такава организация.

3. Доминиращото будно съзнание, за което човек счита, че е от първостепенна важност в схемата на неговия живот, е вместо това само една част – и може би най-малката – от различните форми, използвани и/или на негово разположение. Добавянето на другите части може да се направи систематично, макар и внимателно, към доминантата, без опасност от разрушение. Би могло да се получи резултат със значение отвъд разбирането за настоящата доминанта и по този повод пораждащ най-малкото страхове, а в най-лошия случай и пълно отхвърляне.

4. Човешкото съзнание не е нищо друго освен изява на генерираната система>, както бе посочено в т. 2. Като един вибрационен модел – многопластов и от много взаимодействащи си и резониращи честоти – той напълно отговаря и действа в съответствие с модели от външни източници. Ключът за по-широка употреба би могъл да бъде създаването и прилагането на външни вибрации и подходящи резонансни честоти, за да се увеличи желаната или необходимата специфичност.

5. Човек, както и други модели на съзнанието, е по природа нефизически. Той е независим също от фактора време-пространство. Веднъж освободен от физическите ограничения, той се придвижва в заобикалящата го среда в съответствие с генерираната тогава от всеки обща енергийна матрица, а сложността се състои именно в това. Никаква стойностна система, илюзия, действие или мисъл, появили се през временното пребиваване във време-пространството не може да промени базовия процес. Казано накратко зависимо дали ви харесва или не, вие продължавате да съществувате и действате и след като престанете да свързани с физическото. Няма почивка както за слабите така и за всички останали.

6. Във внушаващия страхопочитание облак от космология, който бе натрупан от изследователите и техните контакти, почти незабелязана е една лъжлива мозайка от

действия, която се превърна в учудващ потенциал, когато я проучихме отделно. Самите ние не бихме я разбрали, ако постоянно не се сблъскахме с различни детайли от нейната полза.

Това е проявяването и прилагането на една наука наречете я технология, която напълно отсъства от нашата човешка култура. Ние просто не знаем нищо за нея, не пък притежаваме никакви общоприети методи, чрез които да започнем събирането на информация за нейното естество и съдържание.

Ето и серия извадки от сеансите на различни изследователи. Те стават още по-изумителни, когато бъде чута актуалната информация, извадена от контекста, точно както сме направили тук.

СС /РОМК, 6.45 мин., № 322

Към мен се приближиха два диска. Първоначално ми се сториха като две големи очи. Бях поставен на единия от тях. Въртя се около оста си, а към мен е насочена светлина. Една част от тялото ме боли, а те работят върху това. Те ме въртят наоколо върху диска и изстрелват светлинен лъч към мен. Тялото ми тежи от тази физическа болка, която почувствах, ставайки сутринта. Днес се чувствам муден, не както преди, затова те се опитват да ми помогнат. Казвам „те“. Чувствам, че там има някой, но прилича на два диска и светлина. Бях сложен върху единия диск, не знам какво стана с другия. Все още лежа върху диска. Става по-светло. Светлината облиза цялото ми тяло. Мисля, че светлината идва от другия поставен над мен. Изглежда като да съм между два енергийни диска.

Ръководител: Попитай ги кои са!

Добре Току-що получих отговора, че „ние сме източник на светлина и енергия, от които тялото ти се нуждае точно!“

Ръководител: Чувстваш ли никакви резултати от енергията?

Първоначално се чувствах извън нея, но започвам да се усещам с малко повече умствена енергия.

Ръководител: Докладвай, когато има някаква промяна.

Добре. Струва ми се, че трябва да ти кажа какво става, защото помага. Продължавам да подсмърчам малко и усещам, че това ще помогне за издигане на вибрациите с гласа ми, за да се запазя на ниво. Влязох в онзи диск, в който бях преди, и почувствах, че той сякаш се върти много бързо. Това е нещо като баланс – енергийно балансиране – и тогава почувствах от центъра с този светлинен лъч, че това бе нещо като центриране към мен. Тогава те пороботиха в тази област на тялото ми, която показваше тъмнина. Усетих сякаш те доставиха нещо малко, не знам как му казвате, като малки колчета в стомаха ми. Бяха поставяни едно по едно точно по диагонал на стомаха. И след като тези малки колчета бяха сложени едно по едно, усетих, че те работят с различни цветове, особено виолетов и син. Лъчът дойде откъм гърба ми, през гръбначния стълб и през тези колчета, поставени точно през стомаха ми. Те извършиха някакво лечение. Взеха ме от диска сега. Ще започнат работа, за да ми помогнат да премина следващото ниво.

СС / МДЛ, 11.23 мин., № 351

Когато станах, трябваше да оставя ново енергийно кълбо долу заедно с тялото ми. От мен се очаква да сложа енергийното кълбо точно под гръбнака си, когато излизам. Ще се опитам и по този начин ще предпазя физическото си тяло. Усещам ги да казват, че точно в тази точка ще имат възможност да говорят чрез мен и да действат, а аз ще се чувствам напълно добре. Изцяло съм под контрол поради това, че съм оставил енергийното си кълбо, с което съм работил като част от самия мен. Трябва кълбото да остане там, в тялото ми, за да го предпазва. Аз ще изляза навън, за да изследвам други неща, а те ще могат да разговарят посредством моите гласни струни.

СС / РОМК, 9.30 мин., № 385

Току-що се издигнах и започнах да се нося из въздуха. Сега трябва да се изправа и да наблюдавам какво ще се случи. Ухото ми звънти, но някой работи върху лицето ми. Те изпитват мускулите на гърлото ми, с които ще говорят и ме подготвят за това.

Друг глас: Опитваме се да покажем, че тя е многоизмерна и затова може да се гледа като един голям кръг от собствената ѝ личност, съставен от много форми на самата нея. На нея ѝ се струва, че е като множество от личности, разпръскващи се по самия кръг и между неговите очертания. Правим опит да ѝ покажем, че има твърде много измерения на човешката личност. Така може да види и разбере, че е много повече от онова съзнание на личността, което вижда в огледалото и което преживява в ходещо състояние. Тя ще бъде много подготвена да премине към многоизмерните нива на съзнанието. Затова ние работим на различни нива, а не само на видимото. Важно е да се въздейства върху това, което може да се вижда, но ние също работим и върху другите сетива.

СС / ДКА, 39.30 мин., № 396

Ръководител: Попитай го дали не може да окаже съдействие за осъществяване на връзка с друго съзнание на някоя друга планета.

Той го направи. Съвсем накратко, когато говорех преди малко, той ме заведе и аз бързо преминах на това друго място и ... видях един човек, не съвсем човек, същество и... едно място, което бе сякаш зелено. Имаше ясно небе, но по някакъв начин бе студено. Хората живееха под насипи от пръст. Това е неземно...

СС № 21.30 мин., № 392

Върнах се там, където вече бях ходил, и създаването там ми стори нещо. То дойде върху мен, направи ми нещо и възприятието ми започна да се променя и оттогава преминах половин дузина променящи се състояния, всяко едно различно от останалите. Опитах се да подхвана друг разговор с това създание. То изглеждаше по-склонно и сякаш имаше повече за разказва: „Добре де, свърши тези неща. Сега не сме готови да дискутираме.“ Сякаш не бе в настроение да говори. По-заинтересувано бе да направи упражненията, а не да си говорим. То дойде над мен и неговите, поне доколкото усетих, ръце бяха на главата му, или поне аз така ги възприех, макар то да не бе свързано с физическото тяло. Когато това стана, веднага почувствах промените в усещанията. Някои от състоянията, през които преминах, бяха много специално дезориентирани. Към какво – не можах да определя. Сякаш се усуквах или въртях по някакъв начин. Докато напълно загубих чувство за ориентация.

Изглежда урокът бе, че успях да възприема промяната на състоянията и тяхната връзка с промяната на вътрешното ми състояние. Аз само трябваше да го наблюдавам.

СС/ДКА, 7.45 мин., № 318

Току-що преживях всмукване през дълга тръба и изхвърляне през другия край. Като паикул съм. Ръцете ми са вкопчени една в друга. Помня, че съм го правил преди, м нещо като връв. Сега съм застанал на главата си. Отстрани...тъмнина. Сега вече летя и сякаш съм в нещо. Усецам някой да ме гледа. Наблюдава ме. Няколко души се движат, наблюдавайки ме. Гледат надолу, но идват да ме видят. Никаква фигура, само връзка, нейното присъствие. Мога да забележа къде отиваме. Но дали виждам останалото, или могат ли те да дойдат тук? Той казва „не”, те само искат да ме наблюдават. Искат да ме гледат в това преддверие на ада. Сега всички те се завъртат, навеждат се и вече ме докосват. Но аз не ги виждам. Усецам ги. Те са красиви, топли, приятелски настроени хора... приятелски ръце, но тези ръце ме водят някъде. Присъствието им е около мен и ме води нанякъде. Той.. то се грижи за мен. Първото, което излезе наяве, е, че ние сме част от едно и също нещо. Сякаш сме загубили връзката помежду си. На повърхността е, но не се разкрива. Бялото присъствие се опитва да ми помогне или да ме избута. Сякаш прозрачен, усеца ме... Вие ще се разсмеете на това. Упражнявах се да влизам и излизам от този тунел. Те мислеха, че е важно да се упражнявам. Затова, правейки „свещ”, влизах долу и изскачах нагоре. Тялото ми приличаше на обектива на телескоп – плъзгаше се нагоре-надолу. Кратка прегръдка и казах: „Ще се срещнем отново.”

СС /МДЛ, 10.10 мин., № 367

Сега работят върху крака ми. Двама в края... всеки от тях взема крака ми и ми прави чудесен масаж. И когато ръцете им докосват краката ми, чувствам сърбеж. Това са светлинно-енергийни същества. Те са много нежни и работят на ниво, различно от това на физическото ми тяло. Те работят върху другото ми тяло, върху енергийния ми крак. Така сега те докосват по специален начин краката ми. Работят пръстите на краката ми. Докосват ги внимателно, огромна енергия между техните докосвания и енергийното ми тяло. Чувствам се добре... това е трептене... ще порботят върху малки точки на краката ми. Пръстите им. Палеца на крака ми. Пръстите им обработват палеца ми.

Ако някой внимателно разгледа това напълно обективно съобщение, дори и този малък пример, много неща стават очевидни:

- Забележете колко е лесно преодоляването на всякакви потенциални притеснения или страхове само чрез прост модел на радиация, излъчена от непознати. Ако опипвате сам пътя си през една нова обкръжаваща среда, ще можете ли така лесно да приемете появата на непознато същество?

- Моделите на цветове. Нашите изследователи ги превеждат като визуални модели на светлина. Това е най-доброто което могат да направят, за да ни информират за присъствието на непознат вид излъчване. Пурпурна, синя и зелена светлина не би създавала такъв ефект върху човека. С нашето изтънчено познание за светлинните честоти и използването им ние би трябвало много отдавна да сме наблюдавали тези ефекти.

- Употребата на онова, което изглежда да е специфично устройство, като дисковете с обратно въртене. Те произвеждат ефект, който е напълно извън областта на нашите понятия.

- Способността да пренасяме същността на човешката енергия от физическото тяло без разрушаване на неговите биологични системи. Тази технология се прави с лекота и сигурно това показва, че процедурата действа съвсем стандартно. Те знаят какво правят, защото са го правили многократно.

- Способността да влизат в едно освободено човешко тяло и да го обработят до някаква степен – отново без нарушаване на вече споменатите нормални функции на организма.

- Те не само могат да използват гласните струни и дихателния апарат, но имат и пълен достъп до всичко, заложено в паметта на индивида.

- Те дори могат да променят температурата на посетеното от тях физическо тяло, да го направят или горещо или студено (което съвсем точно се измерва от нашите контролни уреди за следене на телесната температура).

- Способността да пренасят този екстракт от човешката същност, веднъж взет от тялото, до различни други места (реалности?) и да го връщат обратно. И всичко това при перфектен контрол, а както изглежда, и при абсолютна безопасност. Пътуването може да стане мигновено или на „бавен ход“ и може да прониква в материята, сякаш въобще не съществува.

- Въпреки че тази технология сякаш не притежава способността да влияе върху материята, по някакъв невидим метод тя създава промени в материята. С други думи няма доказателство, че създава материя (това съвсем значи, че не може, просто досега не го е направила). Но може да оказва влияние върху структурата на енергията, което има връзка с нашата нервна система, което пък от своя страна влияе върху физическия строеж.

- За тази технология е абсурдно лесно да възприема нашите мисли, толкова мъждукащи, колкото са, но за по голямата част те очевидно смятат, че не си заслужава.

- Време и пространство се превръщат в наш феномен Тази технология се разбира от една гледна точка, за която можем само да си фантазираме. Дори и най-доброто от тези предположения не ще може да обхване загатнатите нюанси при тяхната поява в жизнените състояния, при които ние съществуваме.

- Цялата история на човечеството на Земята е на тяхно разположение в най-подробни детайли, ако е необходимо. Къде и как тази информация е запазена и възстановена е само част от този вид технология, една привидно несъществуваща част. В този информационен склад са скрити също и данните за безкрайната физическа Вселена, в случай че тези данни по някаква причина бъдат изисквани.

- Тази технология е в състояние да произведе лъч енергия, който първоначално се трансформира в светлина чрез която същността на човешката енергия може да пътува напред и назад. Може също да тече информация и операторът на тази технология е способен да влезе във фактора време-пространство на земната среда. След като вече правилно са я възприели, те могат да дарят човешкия мозък със способността да създава (увеличава?) този енергиен лъч.

Наблюденията са базирани върху няколкостотин проучвания на такава технология. С нашите ограничени контакти изводът е, че сме научили твърде малко за толкова много неща. Опитите ни да узнаем повече свойства бяха напълно възпрепятствани от познанието и преживяното от изследователя, чрез който бе превеждана информацията. В отговор на въпросите ни имаше учтив намек, че няма да сме в състояние да разберем в никакъв случай.

Не бяха необходими много размишления, за да разберем потенциалните революционни промени в науката и културата ни, ако само част от тази технология бъде активно въведена и приложена в следващите месеци и години. От горните изводи можем да направим следното предположение във вид на въпрос: Каква стойност би могъл да има цялостният проект? С тази цел всички отговорни страни, които желаят да участват в такива експерименти, са добре дошли.

Кои са съществата, познаващи и използващи технологията? (Някои си признаха, че никога не са били човешки същества, съществували във физическия живот, други бяха тук от хилядолетия. Трети бяха имали физическо съществуване в други части на Вселената в нечовешки форми.) Защо се интересуваха от човешкия живот на Земята? Дали те са хиляди, милиони, милиарди? (Те очевидно притежават някакъв вид индивидуалност.) Как е поставено началото на такава технология? Защо е била развивана? Нещо пречело ли ни е да се запознаем с тази технология и да я прилагаме тук във време-пространството на Земята? Дали тази технология не е била прилагана по друг начин на Земята и в човешката дейност, без наше знание и със сигурност без да имаме съзнателна представа?

Наистина имаме един отговор. При всички наши контакти и връзки прилагането на тази технология изглежда е напълно доброжелателно. Изглежда също, че има правила и ограничения по отношение нейната употреба.

За което покорно благодарим. Не се знае дали някоя друга възможност не би довела до умствено разстройство. Не мисля, че бихме могли да направим каквото и да е.

Ключовата точка се появи обаче на повърхността. Сборът от моите собствени преживявания, лабораторната ни дейност и хилядите експерименти с Програмата „ГЕЙТУЕЙ“ показват, че всички други интелигентни създания, дори във физическата Вселена или от други енергийни си теми, използват една форма на общуване, която напълно и със сигурност не е словесна. Използването на думи при такива контакти с нас, така че да бъдат разбрани поне малко, е твърде ограничено теснолентово озвучаване.

Не мога да го изтъкна достатъчно. Всички други интелигентни създания използват така нареченото несловесно общуване – невербална комуникация (НВК). Това е далеч повече от известния ни език на тялото, телепатия, виждане на разстояние и подразбиращите се музикални и религиозни значения, така общо прилагани към съвсем мъничка част от НВК. Казваме, че един филм се състои от 1000 думи. Един цветен филм – 10 000 думи. Цветен филм с движение съдържа 50 000 думи и може би говорещ филм с движение има 100 000 и повече думи при предаването на информация и/или общуване.

НВК прави решителен скок над говорещо-движещ се цветен филм. Той е директно и мигновено преживяване и/или моментално познание, предадено от една интелигентна енергийна система и получено от друга. Съдържанието може да бъде само двуцифрено число или действително преживяване на събитие, което не е част от твоите собствени жизнени модели.

Защо развитието ни по нашия специфичен път е толкова различно от останалите? Харесва ми обяснението, свързващо го с твърде редкия характер на земната среда – можем да виждаме Слънцето и Луната, планетите и звездите. Предполага се, че повечето планети, на които има живот, са обвити с дебели слоеве облаци и те закриват всичко. Техните слънца видимо не са нищо повече от светлинна мараня. Нищо повече, само нощна тъмнина.

Нашите създания, способни да виждат физическа Вселена от началото, са хванали пътя на астрономията, гравитацията, електромагнитната теория и тази на частичките, квантовата механика и т. н., което наричаме наши науки.

Като им липсва тази видима физическа Вселена, другите създания са успели да научат НВК.

Ако бях опитен в НВК (а не съм) и вие ме попитахте какво ми е, защото бихте уловили (несъзнателно чрез НВК), че имам проблем, аз бих бил в състояние да предам сетивната ви система какво значи да имаш болезнено възпален палец като мен. Веднага щеше да ви се възпали палецът на крака, точно като моя, макар да разбрахте, че моят палец е възпален, не вашият. По този начин бихте могли да разберете това много по-добре, отколкото всички словесни обяснения, които изразявам или чувствам, или пък искам да предам.

Вместо жена ми да се обаждат по телефона, за да съобщат, че ще закъснее за вечеря и ще се върне в девет часа, аз бих уловил „в главата си” картината как тя кара на фарове и числото 9 би просветнало мигновено в главата ми. Тя би могла да ми покаже картината на спуканата дясна гума на колата и подмяната ѝ от местен полицаи. Всичко това би могло да се предаде супер ясно с един сигнал от топлина и любов в пространството за не повече от две-три секунди.

Ако бях опитен в НВК и ако синът ми също бе подготвен да ползва тази техника, бих могъл да му предам на бърза ръка всичките си познания и опит, събрани от мен, които той би поискал и които биха могли да му бъдат от полза. Това не би било приемане на думи, просто получени във форма на серия, а мигновено или почти такова приемане-предаване на цялостно събитие – включително моята емоционална реакция, възприетото от петте ми сетива, тълкуванията и заключенията, които старателно съм събирал от преживяното.

Вземете тази начална точка и начертайте някаква екстраполация от нея. Тогава ще разберете ограниченията на нашите полуинтелигентни създания.

НВК изважда на преден план контрола на умствените процеси, толкова чужд за съвременните ни стандарти за съществуване, че се съмнявам на нашата планета да има човек или група от хора, които да са мислили върху тази техника. Ако все пак ги има, те са твърде тихи. От друга страна, ако случаят бе такъв, те сигурно биха развили и какъв вид умствена защита, за да се изживее какофонията на неорганизираното мислене, толкова добре познато тук.

Преди човек да може да се свързва (или взаимодейства) с интелигентни създания на всички нива на реалност та, той трябва да набере опит в НВК. Сигурен съм, че другите интелигентни същества биха се объркали и дори зашеметили, като разберат, че харчим милиони за огромни радиотелескопи, опитвайки се да получим електромагнитни сигнали от други живи източници на интелект. Все едно някоя друга цивилизация да измерва изгорелите газове от колите или боклуците ни за създаването на общуване посредством тези леснодостъпни освободени енергийни утайки. От друга страна, животните осъществяват повечето от връзките си чрез подушване и мирис.

Би било лесно да се дадат стотици примери на опити за справяне с проблемите на НВК. Сблъскали сме се с тях по много и различни пътища и евентуално ги чувстваме много по-добре, отколкото един среден екип или технически устройства.

Все още слепешком разглеждаме с елементарните си познания за невербалния тип комуникации и тренировки на мозъка. Единственото твърдение, което можем да направим в този момент, е, че ние признаваме съществуването и необходимостта от него.

След тази хармонична интерлюдия следващият материал е един опит да направим превод и да проектираме несловесното общуване – НВК – в писмената реч. При този разговор въпросът за смисъла ще бъде на дневен ред. Някои „мисловни кълба” са по-лесни

за разгадаване на части от други. Хуманизирането на време-пространството е готово да създаде изкривявания. И винаги е било така.

Вие направихте най-доброто, на което бяхте способни.

ЧАСТ II. ДАЛЕЧНИ ПОСЕЩЕНИЯ

1. ПРОУЧВАНИЯ И СХЕМИ

Това, което следва, е преднамерено свободен превод на несловесното общуване. За да съставим тълкуването, по-голямата част, ако не и всичко, представлява пренасяне на събития извън времето, пространството и средата към точни копия на човешките физически преживявания. По този начин процесът на „очовечаването” се използва широко в преразказа – което би могло да увеличи разбирането и мигновено да намали точността.

За подобряване на метода бяха използвани няколко специфични думи в различен контекст, осигуряващи подразбиращо се съдържание, което не бе напълно различно от общото им значение. Не бихте могли да съобщите „той каза” или „тя вървеше”, или „тя се усмихна” – защото това не бе начинът, физическите условия не бяха валидни.

Вместо това тук ви предлагаме части от речника – „точно копие”:

Илюзията Време-Пространство (ИВП): Аномалия между „стандартните” енергийни системи, включваща цялата физическа Вселена

Ивицата М (М-Банд): Част от енергийния спектър, най-общо използвана за мисли: неелектромагнитни, електрически, магнитни и т. н. Шумът на Ивицата М се причинява от неконтролирана мисъл

Айденг (установяване, идентификация на самоличност) Мислено име или „адрес”, т. е. енергиен модел на обект

Роут (Механично запамятане): Мисловно кълбо

„Пакет” от мисли, мисловен процес, тотална памет

Знания

Информация

Преживяване

История

Управление на Роут (механичното запамятане): За повикване на отделни части от Роут, след получаване на цялото

Пърсент (обект на възприемане):

Прозрение

Интуиция

Разбиране

Оупън (отворен): Възприемчив

Клоуз (затворен): Ненастроен за външни стимули

Фликър (трепкама): Несигурен

ЩРАК!: Мигновена промяна в съзнанието

Бленк (празен): Не разбира

Търнин (обърни се): Решавай, размисли

Вайбрейт (вибрирай): Покажи енергия

Смуут (плавно): Срещнете се и се доверете

Далд (притъпен): Загубил интерес

Лайгид (осветен): Щастлив, идея, ентузиазъм

Роулд (вълнувам се): Щастлив, засмян

Кърл (спирала): Организирана енергия, обикновено интелектуална – местен говор

Плайд (практикувам): Начинът, по който стават нещата – променя се според територията

Едно от най-ранните разкрития, получени по новия метод „ОСТАВИ НЯКОЙ ДРУГ ДА ШОФИРА”, бе, че аз имах повече от едно нефизическо тяло. По време на връщането започнах да забелязвам, че се изисква леко допълнително усилие, за да вляза обратно във физическото. Първоначално помислих, че това не бе нищо дребно разминаване при опита да вляза обратно. При един особено труден опит бавно се измъкнах назад, и се опитвам и изучих проблема. Имаше две мои тела, видими както при слаб астигматизъм. Изглеждаха много близо едно до друго, разделени на не повече от осем – десет сантиметра. Едното бе малко по-назад и по-недоловимо от другото. Приблжих бавно по-близкото от двете и се плъзнах в него много лесно. Поддържах тази поза за кратко. Сякаш частично бях разпръснат във физическото тяло, макар и не съвсем точно по отношение на фазата. Състоянието бе толкова познато, че ме накара да извървя целия път обратно към вибрациите, с които за първи път се бях сблъскал, и придружаващата го физическа парализа. Усещането бе почти идентично, с изключение на паниката.

Оттогава връщането към физическото ставаше лесно, с едно простичко движение като спазъм, все едно свиване на раменете. Започнах да обръщам особено внимание на връщането към физическото и открих, че точно преди да вляза във физическото си тяло, посещавах второто. При появата си то бе идентично с материалното, но не бе така плътно. Постепенно разбрах, че то става по-реално и е по-солидно от двете. Когато влизах в него, истинското физическо тяло изглеждаше по-определено. Започнах също да наблюдавам по-отблизо процеса на отделянето ми, приемайки, че ако предположението бе в сила, ще ми бъде възможно да почувствам освобождаването от това близко второ тяло. Разбрах, че е съвсем реално. Можех да стоя във второто тяло, реейки се близо до физическото, но можех да се движа на не повече от три до пет метра разстояние от него. Напомняше ми за първите ограничени дейности извън тялото. Изникна и споменът за многото скучни опити през онези отдавнашни времена да се придвижвам все по-далеч, и моментът, в който открих точката на освобождаване. Без да съзнавам причината, по време на обучението за откриването на ключа към това освобождаване впоследствие бях предложил на другите мислената „защитна съкровищница”, където всеки може да остави мислите, появили се по пътя му.

След като веднъж осъзнах истинския процес, всичко започна да става автоматично. И отделянето, и връщането тези елементи – напускане на второто тяло в „орбита”, близка до физическото, движението и съществуването напълно независимо и отделно от физическото в

едно „трето“ тяло или енергийна субстанция (без форма). Повече не се занимавах с детайлите. Разбирането на функциите, ако не и причината, бе напълно задоволително за постигане на целите ми.

Друг ранен резултат от новия ми навигатор (цялостното ми аз) бе запомнянето на формата „влизане в клас“. Това стана след обичайния процес на отделяне извън тялото, освобождаване към такова ръководство, и без никакво друго движение се озовавах сред тълпа от сиви форми. „Тълпа“ означава толкова много, че те сякаш избледняваха в далечината. Всички бяха фокусирани в една посока, изглежда никой не забелязваше появата ми. Освен един по-светъл от останалите. Той ме доближи и спря.

Той „отвори“ – с думи в съзнанието ми: ***Радвам се, че се върна, Боб. Ти пропусна съвсем малко сесии.***

Аз „трепнах“: *Ами,... аз бях зает.*

Формата се фокусира: ***Ти си различен. Да не би си упоен или пиян?***

Отворих широко: *Изпуснал съм много от роут, или не мога да схвана. Къде съм?*

Формата се развълнува: ***Предполагам, че е така. Ти си отново в класа на спящите.***

Обърнах се и усещането се появи светло и ясно. Класът на спящите – посещаван от неизброимо количество хора по време на част от техния дълбок сън. Единственото ограничение е този сън да не бъде изкривяван от химикали, трябва да е естествен. Колко пъти съм бил тук, много преди да зная каквото и да е за пътуването извън тялото! Въобще не помнех кога съм се събудил, както и всички останали. Ако все пак нещо изтечеше, то бе отнасяно към сънищата, фантазиите, идеите или мечтите.

Познах инструктора си: *Здравей, Бил.*

Бил се развълнува: ***Отнех ти много време. Искаш ли да те запозная с другите?***

Трепнах: *Ами, не знам. Виждаш ли, мисля, че съм различен. Не съм заспал.*

Бил трепна, след това светна: ***О, ти си един от онези. Как се случи?***

Обясних: *Не ми е известно, просто станах.*

Бил размисли, след това каза: ***Това означава, че ти че не си за тук. Много лошо. Ти бе един от моите „ученици-звезди.“***

Трепнах: *Сигурен ли си? За това, че не принадлежаш тук?*

Бил смекчи: ***Имал съм ги и преди. Не вършат работа. Такива като теб стават нетърпеливи, отегчени. Шумните ученици, пътешественици извън тялото, са палави, палави.***

Попитах внимателно: *Защо не ме пъкнеш в някое от миналите времена. И без това съм тук?*

Бил загуби блясък: ***Сигурно вече знаеш. Не мога да променям програмата.***

Отворих широко: *Опитай все пак.*

Бил затрептя и ми даде възможност. Отворих широко.

ЩРАК! (Мигновена промяна в съзнанието)

Обща формула за снижаване на безпокойството, против покварата, редукция на напрежението:

Главният вътрешен причинител на човешките тревоги е Законът на промяната. Всеки човешки конфликт се дължи на този закон. Някои се тревожат, че нещо ще се случи, други – че няма да се случи. Войните са борба за съпротивление срещу промяната или пък за ускоряването на индивидуално ниво това се превежда като различни форми на нерешителност. Появява се страхът. Страх от последствията, от решението или действието. Изгражда се напрежение, усилва се при влизане в действие на решението, задържа се. В резултат се акумулират токсини в части от човешката система, докато се получи провал или значително снижаване ефективността на действието. Нерешителността е убиецът.

Разгледайте статистиките от решението, съвсем общо и опростено. При всяко абстрактно решение съществува петдесет процента вероятност, че ще бъде направен правилният или конструктивен избор. Ако се тръгне по верния път, очевидно няма да възникнат никакви проблеми. Ако се направи неправилният избор, резултатът ще излезе наяве. Когато това се случи, съществува петдесет процента вероятност изборът да бъде преобърнат и да се тръгне към правилната посока, на правилното място.

Ето защо съществува най-много един от четири случая, когато може да се тръгне в неправилна посока при взимане на решение. Всички жизненоважни решения в човешката история са били правени при много по-лоши условия, отколкото три към едно. При някои вероятността за успех е била още по-малка – едно към двадесет – и все пак са довели до положителни резултати.

За да се придвижите от нулевата точка на нерешителността, приемете схващането, че всяко действие или решение все пак е по-добро от нищото, основано на съмненията три към едно. За да преодолеете процеса без травма, изпълнете следното:

Направете си един списък „А”. Поставете в него вашите съмнения, тревоги и безпокойства, за които абсолютно нищо не можете да направите. С нищо не можете да повлияете на климатичните условия през утрешния ден. Ще вали дъжд, сняг, ще бъде топло или студено, а вие не можете да предприемете никакво действие, което да го предотврати. Ако за такива неща днес не можете да направите абсолютно нищо, поставете ги в списък „А”.

Направете списък „Б”. В него трябва да присъстват всички ваши тревоги, съмнения и безпокойства, за които бихте могли да направите нещо днес. Предприемете мерки – големи или малки.

Направете списък „В”. Сложете в него всички нужди, надежди и желания – малки и големи, които все още трябва да бъдат изпълнени.

Днес направете следното:

1. Вземете списък „А” и го скъсайте. По този начин изличете от съзнанието си всички позиции от списъка. Защо да си хабите енергията, тревожейки се за неща, които са неща, които са извън вашия контрол?

2. Разгледайте списък „Б” и предприемете някакви действия, дори и малки, да започнете решаването на всяка позиция, съдържаща се в него. Няколко може и да се решат незабавно. Те трябва да се заличат от съзнанието ви. Други ще бъдат редуцирани по отношение на напрежението, защото процесът все пак е започнал, взето е решение.

3. Вземете списък „В” и направете нещо – голямо или малко, което да ви придвижи към целта.

Изпълнявайте този цялостен процес всеки ден, докато престанете да имате списъци „А” и „Б”. Цялата ви енергия и съзнание ще се посветят на позициите от списък „В”.

Тогава вие спокойно ще можете да постигнете целта на живота си.

ЩРАК!

Приключих с механичното запаметяване (роут), натъпках го у мен и се обърнах към Бил: *Това е чудесно. Изглежда познато.*

Бил обясни: ***Така е. Би трябвало вече да си го проумял преди стотина класа.***

Отворих: *Бил, ако не съм за тук, къде да отида?*

Не знам. Нямам и най-слаба представа за това.

Би трябвало да има класове за, ъ-ъ-ъ, скитници като мен.

Бил обясни: ***Сигурен съм, че има. Трябва да продължа обиколките си сега. Идвай пак, ако ти харесва. Аз съм два кръга по-навън.***

Отворих широко: *Разбира се, Бил.*

Той се обърна и се изгуби в тълпата от сиви форми. След като нищо по-добро не ме привлече, аз се завъртях и се гмурнах обратно във физическото. Връщането бе нормално.

Следващото ранно възприятие бе за една серия демонстрации – опити, провеждани на живо – старите занимания за глупаци и ангели. Не мога да допусна, че последните имат стракове, дори избирателно. Колкото до първите – много пъти през ранните периоди се бях втурвал без да им обръщам внимание, и сигурно бях станал по-опитен. Започнах да го наричам Лечение против Глупостта.

Предположих, че моето Велико Аз (душата?) винаги знаеше какво прави. Научи ме как свободно да употребявам радиокомпаса, наречен „айдент” – установяване на самоличността. Приличаше на сигнал, който можеше да се следи до източника на това място или същество. В този пример за преодоляване на глупостта аз се изтърколих извън тялото рано една сутрин и след като се освободих от второто тяло, изразих безобидната забележка, че би било чудесно, ако посетя една близка по време-пространство човешка култура и която бих могъл да разбера лесно. Мигновено айдент Зет-55 блесна пред мен като светкавица, протегнах се и докоснах. Съществуваше слабо усещане за движение и се намерих пред слабо светеща фигура. Отзад имаше други подобни фигури. Нищо извън това.

Фигурата отвори: *Е, Робърт, виждаме се отново.*

Трепнах: *А, да.*

Още разкопки от тайните на Вселената?

Не това очаквах. Определено не бе култура, близка до човешката, а това създание изглежда ме познаваше. Някаква грешка в установяване на личността, но все пак излъчването изглеждаше познато. Не исках да питам видното, но трябваше: *Къде съм?*

Фигурата отвори плавно: *Най-външния кръг. Един финален цикъл в човешкото и за мен всичко приключва.*

Трепнах: *Нямам възприятие за айдент Зет-55, но те познавам.*

Зет-55 се развълнува: *След всички тези часове, когато заедно слушахме музика... Турнето в Куба през петдесетте, за да правим записи в Хавана...*

Усещането дойде светло и ясно. Разбира се, че го познавах. Дори тогава го наричах стара душа! Вибрациите ми се усилиха: – Лу, разбира се! Айдент Зет-55 ме обърка. Изглеждах различен. Страхотно е, че сме отново заедно!

Зет-55/Лу отвори плавно: *Е добре, аз имах още няколко успешни изпълнения в човешко състояние, откакто бяхме заедно, затова Лу е малко благодетелстван.*

Спомних си. Лу, един от най-учтивите мъже, които познавах... музикант, аранжор, диригент на оркестър... живееш кротко своя си живот, чрез своята работа... часове и дни прекарахме заедно... до късни нощи, усъвършенствайки мелодични линии... прогресии на акордите, оркестрации... знаех, че има диабет...

Зет-55/Лу отвори: *Все още ли си в човешкото?*

Плавно отворих: *Да.*

Той трепна: *О, един от спящите. Успял си да стигнеш толкова далече? Чудесно. Най-лошото е, че после няма да си спомниш.*

Отворих още повече: *Не е точно така, Лу. Аз, ъ, тук.*

Обясних му накратко началото на пътуванията извън тялото. Той го прие и обмисли. После отвори и засия: *Един от онези. Никога не си ми казвал.*

Обясних: *Не се познавах като такъв, докато работехме заедно.*

Затрептя: *Как пасвам аз на цялата тази работа? Дойде да ме потърсиш.*

Отново обясних: *Не съм сигурен. Помолих да посетя култура, близка до човешката, а се добрах до твоя айдент... ето ме.*

Зет-55/Лу светна: *Ти искаш да посетиш родния ми... ъ..град, така да се каже?*

Развълнувах се: *Не Кентъки. Бил съм там. Твърде е човешки!*

Той също се развълнува: *Не, не... моя първоначален дом.. Точно това искаш, затова попадна на моя айдент... То е... по-различно, но ти сам добре ще го разбереш.*

Размислих.

Ако никога не сте били в едно особено екзотично място – или там, където най-малкото вие бихте изглеждали екзотично и вълнуващо, според далечната ви гледна точка – очакването е голямо. Можете да извикате във въображението си всякакви възможности за това, което бихте направили и преживели.

В стремежа си вие силно желаете да приемете всякави прегради и ограничения, които изглеждат маловажни от външната страна. Забравяте също и един много важен фактор. Вие взимате със себе си като скрит свръхбагаж собствената си култура, степен на образование – за сравнителен инструмент при измерването.

Зет-55/Лу ярко светна: *За да го усетиш наистина, трябва да отидеш там само като обикновен турист, с ограничени запаси, и да престоиш през точното историческо събитие, което ние, ъ..., те наричат издигане.*

Аз също светнах: *Великолепно! Страхотно възприятие!*

И така, ти наистина можеш да го преживееш – продължи той, – да прекъснеши всичките си връзки с тукашното, докато мине вълнението. До някъде прилича на човешката тренировка, но без заличаване на механическото възприятие.

Отворих широко: *Изцяло съм за това. Как ще започнем?*

Аз ще бъда твоята котва тук. За да се върнеш, необходимо е само да разпознаеш моя айидент. – Имаше едно своеобразно излъчване, смесено с неговия модел. – За да стигнеш там, фокусирай на айидент... Зеер-вълнение...

Вибрирах: *Зеер-вълнение.*

Протегнах се и пристигнах.

ЩРАК!

Не бе голям град, или поне не приличаше на такъв. Имаше сгради във всички посоки, еднообразна архитектура, нито една по-висока от три или четири етажа. Не бяха особено привлекателни или необикновени. Отстрани имаха отвори, които можеха да се възприемат като прозорци и врати. Улиците или пространствата между сградите не бяха необикновено широки. Там имаше само хора – усещане за създания като мен, или поне това, което бях временно. Никакви коли, камиони или каквито и да е превозни средства, никакви центрове за обслужване на населението или далекопроводи, никакви тротоари. Беше светъл ден, но не можах да открия слънце над главата си.

Както си ходех и се смесих с населението, ме забелязаха хора, но не показаха, че са ме разпознали като чужденец. С всяка крачка ми ставаше по-леко и населението все повече заприличваше на човешко. Всеки жител бе много целенасочен и затворен, сякаш дълбоко замислен за работата, която предстоеше да свърши, без много глупави отклонения по време на процеса. Дори и да съществуваше някакъв говорим език, не се появи никакво усещане. Факт за отбелязване бе, че не можех да отделя мъжете от жените, което бе неестествено за мен, затова предположих, че такава разлика няма.

След като не успях да привлека към себе си вниманието на онези, които се движеха по улицата, влязох в една от сградите. Намерих се в огромна стая, която твърде много приличаше на фойе на средно голям хотел. Наоколо стояха хора, очевидно разговаряйки. Приблжих се до един мъж (?), който изглежда седеше зад гише. Погледна Ме очаквателно. Знаех, че трябва да си измисля причина.

Имате ли, ъ, имате ли ресторант тук? – Опитах се го направя непринудено, но тъй като той „остана празен”, разбрах, че това не е правилният начин.

Обърнах се за помощ към елементарните си познания: *Притежавате ли способности да се натоваря?*

Мъжът светна силно, насочи ме надясно. Докато вървах в тази посока, усетих самодоволство. Бях минал единия тест. Те не разговарят с думи, но ме разбраха. Оттук нататък ще бъде лесно. Започнах да си фантазирам каква ли храна консумират. Сигурен бях, че е необикновена. Пред мен имаше заоблена арка, а след нея стана тъмно. Не, не тъмно, но светеше някак различно, цветовете бяха смесени.

Направих тайничко голяма крачка през арката цветовете. Вече вътре – излъчването ме удари като плесница от горещ пламък. Заклатушках се назад. Това не бе ресторант, човекът бе сгрешил. От всички страни заприижда обезкуражителна женска сексуалност, канеща, молеща, предлагаща, обещаваща – бе твърде много. С голямо усилие се върнах обратно през арката, дишайки тежко и опитвайки се да се поуспокоя. Тъкмо се бях справил и погледнах нагоре. Чиновникът (?) от стаята бе пред мен, заедно с двама други мъже – предположих полицаи, някаква власт, КГБ или нещо такова.

Един от КГБ-тата се раздвижи: *Вашият айидент, моля?*

Започнах да ровя из джоба си за портфейл. Само дето нямаше джоб в това покривало, с което се бях навлякъл. Но поне имаше колан с малка кесийка, прикрепена към него. Бръкнах в кесийката и намерих вътре една карта. Извадих я. Тя не приличаше на нищо друго, освен на обикновена кредитна карта. КГБ-то я взе от мен, проучи я внимателно и ме погледна.

От Земята, а? Никога не съм чувал за такъв град. Сигурно е там зад океана?

Отговорих плавно: *Защо, ъ... да, вижте...*

КГБ-то размаха картата под носа ми: ***Е, добре. Не ни харесват особено вашите посещения тук, но ще трябва да се подчинявате на правилата.***

Светнах: *Разбира се, ясно ми е.*

Ние тук не си позволяваме да нахлуваме в частна собственост, без да сме платили предварително. Винаги първо се плаща.

КГБ-то се обърна към чиновника от гишетото и му връчи картата.

Колко ще му поискаш? Той не разполага с много.

Чиновникът пушна картата в кесийката на собствения си колан: ***Съдържанието горе-долу покрива разходите.***

Започнах да протестирам: *Но това е всичко, с което разполагам, не мога...*

В такъв случай ще трябва да ви спрем. – Второто КГБ пристъпи към мен и взе ръцете ми. – ***Не можем да ви оставим да се разхождате наоколо, притеснявайки нещата, без всякакъв айидент.***

Започнах да трепкам: *Какво сте решили да правите?*

Второто КГБ извади малка плоска кутийка от кесийката си и я отвори: ***Стой мирно, няма да боли.***

Той взе едната ми ръка и натисна върховете на пръстите ми към кутийката. Помислих си за отпечатъци, те ми вземат отпечатъци. Сбърках. Черна боя бързо се разпространяваше по пръстите ми, изцяло покри ръката ми. Докато я гледах обезкуражен, те натопиха и пръстите на другата ми ръка в кутийката и вече имах две черни ръце. Опитах се да ги изтрия, но боята бе проникнала в кожата ми.

Първото КГБ погледна ръцете ми доволно: ***Това трябва да свърши работа. Най-малкото хората ще виждат, че идваш.***

Смятай се за предупреден – добави второто КГБ. – ***Съветвам те да си отидеш, у дома. Тук нямаш, много работа, в този си вид. Не можеш да си играеш със самоличността си.***

Първото КГБ ме погледна строго: ***Ще те следим.***

После двамата се обърнаха, прекосиха стаята и излязоха на улицата.

Плавно погледнах към чиновника от гишетото: *Извинете, не знаех, че пространството е частна собственост.*

Чиновникът започна да вибрира: ***Че каква друга има тук?***

Трепнах: *Искате да кажете, че всички тези сгради са частни?*

Чиновникът загуби интерес.

Товагава какво правят всички тези хора тук? Те са поне стотина! – Изстрелях го достатъчно силно, за да уловя вниманието му.

Това естествено е тяхната частна собственост.

На всичките сто души?

Чиновникът махна с ръка към гишето и аз го последвах. Той посочи един чертеж на стената зад него. Имаше около пет редици с големи черни точки, които приличаха на дупки, по двама в редица.

Това е нашето лично пространство. – Започна гордо да жестикулира. – *Най-доброто в целия град.*

Погледнах втренчено чертежа: *Вие сред тях ли сте?*

Кимна с глава: *Само когато има вълнение. Те са големите през средата.*

Показа с ръцете си една широчина от около шейсет сантиметра. Тъкмо щеше да продължи, когато се чу звук като от гръмотевица на разстояние и подът започна да се надига. Веднага всички от стаята се обърнаха и бързо излязоха през задния изход. Чиновникът от гишето се затича, за да се присъедини към тях.

Това е началото на вълнението – извика през рамо. – *Мисля, че дойдохте да станете свидетели именно на това, но по-добре да си вървите там, където ви е мястото.*

Стаята бе изпразнена, а аз се опитвах да продължа да ходя, докато подът ритмично се разместваше. Заклатушках се към входа, а ревът ставаше все по-силен. На неголямо разстояние се приближаваше бързо огромна вълна, не водна, а от самата земя. Повдигаше сгради и улици и ги превръщаше в плуващи останки с височина на стотици метри. След първата вълна видях втора и трета, всяка по-голяма от предишната. Сигурно е имало и още, но нямах се убедя в това. Първата вълна пристигна, бушувайки където бях, и сградата, издигната и преобърната заедно с мен, се въртеше, търкаляше, тресеше...

... Незабелязано, опитах се да се концентрирам, какъв айидент? Айидент... Айидент Зет-55/Лу... Зет-55/Лу... – протягане и достигане, протягане и достигане... плътно притискане... плътно...

ЩРАК!

Тихо бе, бомбардировката бе спряла. Опитах се да престана да се друсам, така че да отговоря. Накрая успях. Бях точно пред Зет-55/Лу и получих усещане, че ме е чакал вежливо.

Продължих някак си плавно: *Това ли е дом за теб? Там ли си бил, преди да се очовечиш?*

Обясни: *Това не е Кентъки.*

И ще се върнеш обратно там?

Зет-55/Лу отвори широко. Той светеше много ярко, почти бяло: *Не, не там.*

Изведнъж се чу спешен сигнал да се върна и преди да мога да отговоря, автоматично се отдалечих, а той избледня... Бях се върнал обратно, кръжейки над физическото тяло, а сигналът за връщане бе все така силен. Плъзнах се във второто, после във физическото и

седнах върху водното легло. Тялото е добре, пикочният мехур не е пълен. Никакъв сигнал. Какво ме бе повикало обратно? Нищо, което да открия.

Лечението срещу Глупост. Те наистина се втурват.

Освобождаване към цялостната ми същност за предвидените посока и цел, които сега познавам като катастрофална програма, в сравнение с онова, което преди наричах Място II. Започна върху твърда основа във вътрешния край на спектъра, с модифициран процес на „протегнатите ръце“, който насила доведе до неизбежни заключения. Казано просто, можех да наблюдавам, но не и да участвам. Целта, която разкрих, бе многостранна и определена на части, много след самото събитие.

Един от принципните примери стана една нощ, когато се изтъркулих от физическото и още преди да съм се освободил от второто тяло, у мен избуя един непреодолим нагон за сексуално съвкупление. Тъкмо щях да пусна в ход обичайната успокояваща техника – „не точно сега, по-късно“, когато рязко се отдалечих с мигновено обръщане. Движението бе бързо и кратко. Когато бях способен да възприемам, разбрах, че стоя на няколко метра встрани от о куп гърчещи се форми. Купът приближаваше, назад, поне доколкото можех да обхвана височина му, помиташе всичко на разстояние във всички посоки, наляво и надясно. Напомни ми най-вече за вътрешното вълнение на огромна купчина червеи на дъното на гигантска консерва, след като са били оставени там през цялата нощ. Бе едно несекващо движение, хиляди върху други хиляди, всеки потен и лигав от мърдането във и вътре между другите в купчината, търсещи, опитващи се да направят нещо... но никога не достигали задоволяване.

Усетих да ме зашеметяват три шока едновременно. Формите не бяха червеи, а хора! Второ: неописуемата, клатушкаща се радиация на сексуалност, едновременно мъжка и женска, излъчваща се от тази кипяща маса. Трето: те всички бяха физически мъртви. Искях да се обърна и да избягам, но някаква друга моя част ме държеше на това място. Накрая се успокоих достатъчно, започнах да мисля аналитично. Искях ли да се присъединя? Цялото ми същество се сгърчи от отвращение. Не остана и следа от сексуалния нагон, който бях приел за толкова важен само преди няколко мига. Имах силното предчувствие, че отново ще се появи, но никога вече не би могъл напълно да контролира това, което правех или мислех.

След тази светкавица на познанието друга емоция ме обля целия – огромно съчувствие към онези, впримчените във вълнистата маса, така концентрирани и устремени да търсят сексуално задоволяване, че не усещаха ничие друго присъствие – злоба към системата, която ги е поставила в такива условия на съществуване, репресираща ги и изкривява, за да се стигне до ситуацията пред очите ми. Бяха ли те прогонени от човешкия процес, за да останат през вечността?

Приблжих бавно напред и спрях до ръба на купчината. Движещите се тела бяха жени и мъже от всички форми и размери, лъщящи от пот. Един гол, окосмен крак за момент изскочи от купчината, грабнах го и го издърпах... Кракът се опита да се прибере дълбоко, обратно в пулсиращата маса. Дръпнах по-силно, опитвайки се да задържа здраво покрития с пот глезен. Бавно успях да издърпам останалата част от тялото извън купчината. Беше мъж, дребен на ръст, чернокос, с правилни черти, в неопределена възраст. Легна по корем, ръцете и краката му се движеха като крайниците на паяк, опитвайки се да се вмъкне обратно в купчината, макар напълно да бе наясно, че аз държа крака му и му преча да го направи.

Лесно го задържах на място, наведох се и изкрещях в ухото му: *Хей, искам да поговоря с теб. Стой мирно за момент.*

Никакъв признак, че ме е чул. Лицето му бе застинало с проблясък на очакване. Продължи да се опитва да се върне обратно, а аз го задържах на място, чудейки се какво да направя после.

Опитах се да стигна до него по друг начин: *Полицията, ченгетата нахлуха внезапно. Трябва да се махаме.*

Почаках за някакъв отговор, но не получих такъв. Можех да почувствам от излъчването, че това ще привлече вниманието му. Освободих крака му и той пропълзя обратно в купчината и бе пометен от движението. Тъжно се обърнах и се протегнах към физическата си самоличност. Върнах се безинцидентно.

Оттогава имам нова техника за контрол на всеки появил се сексуален нагон. Единственото, от което се нуждая, е само да си помисля за тази мърдаща се, пулсираща, безумна купчина от човеци. Напълно върши работа.

Този епизод бе от по-умерените, с които бих могъл да сблъскам в областите, намиращи се в непосредствена близост до физическото. Скоро открих, че има модел за работа при обиколките през тях, които сам водех – състояния на съществуване. По-рано бях преминавал бързо, за да предотвратя конфронтацията. Всички тези набези започнаха, докато бях във второто тяло, преди да мога да се освободя и да продължа нататък. Усетих се в безопасност и сигурност, когато по-висшата ми същност започна да ме води.

Чувството бе правилно. Но не и причината.

2. КОНТАКТНА ТОЧКА

Подозрението започна, когато помислих, че имам добра перспектива за човешко съществуване. Като си припомням, всичко може би е било планирано по този начин.

Движех се навън и вътре в ситуации на ОИТ твърде щастливо и спокойно, знаейки винаги, че автопилотът ми ще е наясно с отговорите и винаги би се погрижил за преодоляването на всеки възникнал проблем. Вършеше перфектно работа досега и може би затова започна да се оформя следа на съмнение. Колкото и да си въобразявах, че съм велик, знаех, че не съм чак толкова добър.

Така отново се появи качеството ми да задавам въпроси. Не можех да оставя нещо да се извършва от само себе си. Трябваше да разбера защо. При няколко от успешните екскурзии чрез ОИТ аз се опитах да осъзная кой извършваше ръководството и/или навигацията. В началото контактът бе неуловим, никакво друго усещане, освен нежно присъствие зад мен, насочващо ме накъде да отида. Обърнах се, но нямаше нищо – в най-добрия случай очертание на добронамерено присъствие. Но то бе там и изглеждаше напълно външно.

Прегледах отново записките си, от самото начало. Удивих се, че съм пренебрегнал нещо съвсем очевидно. Една ръка, която ми помага да изляза, ръка върху рамото ми, отговор на мъчителните ми вопли и по-проницателни указания, ясно очертани от сегашната ми перспектива. Нарекъл ги бях помагачи по онова време и така си продължаваше. Дори минимално не бях пренасочил дейността си към „моята по-велика същност” или поне към тях, които и да бяха „те”.

Оттогава по време на активните пътувания извън тялото многократно се опитах да вляза във връзка с тези „присъствия”, единични или множество, но без успех. Поправка: мислех, че не съм получавал отговор, защото никакви думи не се чуваха, само картини, усещания или действия. Промяната стана горе-долу когато смътно започнах разбирам, че не

говоря техния „език”. Преразглеждането на ранните ми доклади го потвърждава в по-голямата си част. Думите и езикът, такива каквито ги знаем, са напълно човешки. Изводът бе очевиден за мен, тъй като съм човек. Пониженото ми самочувствие някак си нарасна, щом разбрах, че какъвто и да бе моят начин за общуване, отговор от тези нечовеци идваше.

Съзнавайки това, започнах да ги моля и да ги оставям те да ме ръководят и да извършват навигацията по време на състоянията ми на ОИТ по простата причина, че процесът действаше. Които и да бяха те, действително познаваха територията много по-добре от мен. Започнаха да се получават резултати всеки път, независимо че опитах друг начин на общуване. Насочвах несловесните си мисли – картини, действия, чувства и усещания, към предполагаемото присъствие зад гърба ми. И всеки път отговорът бе мигновен и с прилично качество. Това доведе до някои аналитични и обективни становища, така съчетани, че да включват полученото от мен. От моя страна бе мъчително бавно, те проявиха удивително търпение. Получих елементарните познания за онова, което сега наричаме невербална комуникация (НВК)– Това бе крайъгълен камък за съзнанието ми. Вече знаех, че НВК съществува и разликата ми бе ясна. Донякъде.

С взаимното признаване на този вид общуване бе променена дълбочината и големината на моите ОИТ модели. Често бях придружаван до онова, което свободно може да се опише като друг вид учебен клас, където имаше инструктор и ученици, включително аз. Бе напълно различно от класа на спящите, които помнех. Тук, в свободен преразказ имаше брилянтно бяла топка, излъчваща светлина, която бе учителят. Можех да уловя излъчването на те – предполагаеми студенти, – всичките около мен що извън това. Никаква форма или какъвто и да е показващи кои и какви бяха другите. Инструкцията се състоеше от привидно последователни бомбардировки с пакети от изцяло експериментална информация, която мигновено трябваше да се възприеме и да се складира чрез кълба, чието истинско име не може да се преведе с думи а нарекох „роутс” (механично запамятаване). Очевидно бе много позната техника за общуване в НВК. Това, което можах да взема обратно със себе си, се опитах да преосмисля в полза на човека, със смесени резултати. Оказах се неспособен да свържа огромното количество от тази информация с каквото и да е от живота тук, в земното време пространство. Може би бе подготовка за действие, което сега трябваше да се случи тук, за използване в други нефизически системи, или е извън сферата на познанието ми. Последното е по-вероятно.

Така отношенията взеха напълно нов обрат. Започнах да се уповавам на невидимия си пилот, така както никога преди не се бях осланял на себе си. Например по време на полет с пътнически самолет никога не мога напълно да е доверя на екипажа отпред – може би защото знам твърде много. Но тъй като трябва да се преместя физически оттук дотам за кратко време, закопчавам си колана на място и летя със самолета, твърде обезпокоен и с мускулни спазми. Спането е немислимо.

Това бе различно. Те знаят как и къде да летят с „този” самолет и този път много по-добре от мен. С всеки „полет” увереността и упованието ми в тях нарастваше. Точно обратното, започнах да си давам сметка колко малко знаех, когато пътят ставаше по-труден. Започнах с обич да ги наричам „ИНСПЕСИ” – съкратено от интелигентни създания (интелиджънт спесиз), което предполага, че хората не са чак толкова интелигентни.

Съзнавайки тази помощ и подкрепа, започнах посещения в цикличните кръгове в области, близки до Земята, с много повече увереност и упование, отколкото по-рано. Чувствах абсолютна сигурност. Ако навлезех по-дълбоко извън собственото ми познание, ТЕ щяха да ме измъкнат на безопасно място – макар и да открих, че тяхното определение за „дълбочина” се различаваше коренно от моето. Аз може да съм вярвал, че слизам долу за

трети и последен път, стенойки за помощ, докато ТЕ чакаха до седмия – осмия път, преди спокойно да протегнат ръка. Всичко е част от учебния процес с вградена интензивност.

Един техен любим, бърз и запомнящ се завинаги метод бе симулирането. Основаваше се на тяхната способност създават и поставят в човешкото съзнание – моето – ситуация от земен тип, толкова реална и обезкуражаваща, че аз не можех да отделя действителността от илюзията. Не познавах границите на този талант/технология за уподобяване. Нито пък знаех до каква степен те използваша техниката. Би могло да е само в моя отделен случай, но се съмнявам. Възможностите за неговото приложение в други случаи изискваше пространна теория.

В собствения ми модел обикновено се прилагаше като мигновено прочистващо средство за второстепенни емоционални модели, блокиращи или изкривяващи чистотата на възприятието ми или стабилността ми. Обикновено не осъзнавах това неблагоприятно въздействие. ТЕ първо трябваше да го забележат и да предложат, да се погрижат за проблема. Щях да бъде информиран, че урокът ще се състои само с мое съгласие и въпреки това по време на уподобяването всичко ставаше така реално, а аз го изживявах. Повечето бяха кратки, единични събития – най-високата точка за взимане на решение при крайно неблагоприятни обстоятелства. Най-съществената част – урокът да се научи незаличимо – бе моето конструктивно и плодотворно решение на проблема. Ако не се получеше желаното действие, урокът се повтаряше до успешен край. Дори и при повтарянето не можех да различа действителното от уподобеното. След завършване реда на обучението вече го познавах такава, каквото бе.

В нашата лаборатория получихме интересни странични резултати. Изследователите се срещаха и свързваха с интелигентни същества, които не бяха се приспособили към употребата на думи. Някои от тях бяха съвсем подобни на моите представи за ИНСПЕС. После те ме поздравяваха с фамилиарност, а и аз чувствах същото към тях.

Никога не попитах ИНСПЕСИТЕ каква е тяхната роля в човешкия живот на Земята. Предполагам, че ТЕ бяха едни по-образовани ученици в сравнение с бившите човеци – помагачи от по-външните кръгове. Начинът им на действие и целта им изглеждаха много сходни, освен че ИНСПЕСИТЕ притежаваха знание и технология далеч извън предначертаните от човешкия опит. Фактът, че те изглеждаха независими от рецикличните кръгове, поддържа тази увереност. Поставянето на въпроси за мотивите ми се струваше непочтено. Или може би не исках да подлагам щ опасност хубавите неща, които ми се случваха. По този начин няхах директно или съзнателно общуване с тях, докато то бях в състояние на ОИТ.

Но ние, глупаците, не можем да ги оставим на мира Една нощ няхах представа, че съм решил да опитам. Усъвършенствах усещането за близост с излъчването на ИНСПЕС и мислех, че владее сигнала за самоличност, точно както се справях с останалото. Бих могъл да науча повече Ето и събитието, така както е извадено от записките ми и е разширено до образа на разбирането.

... Време – 2.17 часа след полунощ... спалня... След два цикъла на спане, събуждане – отпочинал и релаксирал... използвах метода на освобождаване чрез превъртане, влязох във второто тяло, излязох и от него. Този път имах усещането за самоличността на ИНСПЕСИТЕ... не много, но достатъчно. Мисля, че... запознаването с айдената... мина нормално през процедурата на протягане и достигане...премина бързо през кръговата система... и извън нея, не ме учуди... започвам да чувствам горещина, нещо повече – започнах да се чувствам некомфортно и вече бях шил да се връщам... когато си ударих главата в нещо и колабирах, шокиран... излязох навън и там имаше бариера с изравнена структура, твърда, непроницаема.... Все още притеснен от горещината се издърпах целият,

знаейки, че това ще е краят на пътя, крайно време бе да се върна към физическото... и ярка светлина, много силна, блесна пред мен, първоначално овална, тя промени формата си във висок хуманоид, толкова светъл, че се присвих... от онова, което приличаше на отвъдно, отдръпнах се, опитвайки се да се предпазя от светлината... после започнах да се охлаждам, докато вече не се чувствах некомфортно и можех да понасям тази ярка светлина.

Това по-добре ли е за вас?

„По-добре” бе меко казано, още малко и щях да се стопя.

Ударихте ли си главата?

Е, да, струва ми се, че може и така да се каже. Обикновено главата ми е отпред, когато...

Няма от какво да се притеснявате. Имате твърда глава, г-н Монро.

Втрещих се. Дори не бях помислял, че Господ има такова своеобразно чувство за хумор. А и обичайното г-н Монро. Изправих се, без повече да подлизурствам от страх. Все повече усещах нещо като доближаване и ръкостискане за поздрав.

Има по-забележителни и подходящи начини.

Започвах да се сачисвам. Аз само се реех там, опитвайки се да разбера какво става...

Сблъскайте се със състояние, много сходно с онова, което вашите учени наричат стояща вълна, когато две еднакви по фаза енергии се опитват да се унищожат взаимно. Но тъй като няма нула за енергиите, енергията не се губи, тя се преобразува в други динамични състояния.

Сега вече предполагам, че знам какво се бе случило. Но това не обясняваше къде се бях озовал. Ако попитах...

„Къде” е относително понятие. Най-разумното обяснение от ваша гледна точка е, че сте извън портала – вратата към нашата реалност в противоположна област. Айденът, използван от вас, ви доведе тук.

Е, добре. Има порти към небесата, все пак. Предполагам, че може да са златни и/или перлени, ако помислите, че следва раят.

Съвсем, правилно предполагате. Всичко е в обсега на наблюдателя.

Най-после се появи и възприятието. Връзката бе толкова естествена и бърза, че напълно я загубих. Бях там, разговаряйки най-обикновено – поправка: общувайки с това чудно светещо създание, все едно че бях нов приятел. Той/то отговаряше на въпросите ми, преди да ги бях задал, сигурно можех да използвам НВК по-добре, отколкото си давах сметка – никакъв признак, че някой друг владее дори част от мен, дори и да го желяех. Каквото и да бях, Той четеше всяка моя мисъл. Отворих се широко – целият, каквото и да бях.

Не е необходимо, г-н Монро.

Моментално разбрах защо. То/ТЕ са били част от процеса. Моята представа за външни и интелигентни източници на енергия, помощ, навигация, извършване на ръководството, бе съвсем точна.

С настоящата ви нужда от индивидуализиране, да.

Въпросът изникна автоматично. Колко дълго бе продължавало това? Аз го осъзнах едва сега и го отнесох към началото на дейността ми ОИТ, а какво е било преди? Те винаги ли са били...

Вие ще осъзнаете тази реалност в подходящата точка.

Всичко, за което можех да съм уверен, бе моето директно преживяване, но те сигурно се свързваха и с други хора...

С твърде много и по различен начин, рядко, както го правим, сега, в тази точка.

Знаех, че това бе най-доброто, което можех да получа, но се чудех за Него/ТЯХ.

Много сме и вие познавате голяма част от нас.

Значи ТЕ бяха прави... Надявах се, че не се обиждат от името ИНСПЕСИ, което им бях лепнал. Сега ми изглеждаше неадекватно.

Върши добра работа в тази точка, също като което и да е друго.

Чудех се дали ТЕ бяха същите като онези, с които се срещаме в лабораторията по време на различните изследователски...

В някои случаи да, но не винаги.

Първият въпрос, първият, кой да бъде пръв?... ТЕ дали са БОГ, или...?

Ние сме създадени и ние създаваме, точно като вас. Ако ГОСПОД и създател са идентични, тогава вие сте БОГ за създадените от вас.

Не можех да се сдържа да не попитам, дори да ме убиеше. Трябваше да узная. Дали ТЕ...?

То не убива в смисъла, който вие влагате в него, нито пък ще ви навреди. Готов сте за отговор чрез вашето присъствие тук, вашето любопитство, както го наричате. Същността, която вие и останалите представлявате в човешкия процес, не е създадена от нас. Като нас вие съществувате преди модела време-пространство на Земята, точно както сте сега на това място. Човешкото преживяване е само едно допълнение към това, което сте. Макар че е важно допълнение.

Опитах се да отделя онова, което бе толкова важно в човешкото съществуване, че би трябвало...

Как можете да го твърдите? Капката вода в един океан не може да разбере моретата или вълните, които я изхвърлят на брега.

Чакай малко! Звучи твърде човешки. Може би ТЕ са свръхобразовани човеци, все пак.

Някои от нас са преминали през човешкото. Избран съм, защото съм, един от малцината такива.

Малко... Чудя се какво ли разбират под малцина. Пет, десет, хиляда...

Трудно е да се изброят точно, поради смесването. Повече от настоящото човешко население, може би около сто пъти повече.

Това идва да подсказва, че ТЕ са били свързани още от започването на човешкия живот.

Съвсем правилно. Преди това ние сме точно като вас.

И ако няколко стотици милиарда са малко, това би трябвало да значи, че общият им брой е огромно число...

Ние не отделяме частите от цялото. Няма нужда.

Ако има толкова много части от цялото, сигурно съществуват други подходящи начини да го научим, други извънземни човешки системи...

Никой друг освен вас не е разкрил така точно човешката физическа Земя. Има много други центрове за усъвършенстване на съзнанието, или училища, както вие ги наричате, в цялата, така наречена от вас, Вселена.

Мога да се хвана на бас, че те участват във всички тях. Те би трябвало, ако не...

Много сигурен бас, г-н Монро.

Това се превръщаше в събитие, каквото въобще не си бях представял. Бързо губех чувството си на преклонение. Бе заместено от огромно усещане за топлина, разбира приличащо много повече на старо и дълбоко приятелство, но вече изпълнено с огромно уважение; не бе очаква модел на ангели, ако ТЕ бяха такива.

Ако желаете, можем, да отгледаме и крила.

Не, не, моля ви, без крила. Дори без ореоли, че получих ясното възприятие, гледайки право в ИНСПЕС-приятел?...

Най-малкото това, засега.

Можех да си представя как особа с ограничени, но определени моментни свръхсъзнателни видения би могла да прибави ореол към човекоподобния ИНСПЕС и да го възприеме като различен. Една ярко излъчваща форма? Колко често в човешката история се е случвало такова възприятие? Чудотворци, светии, народни лечители по време на финалния им спринт, няма съмнение.

Никакво съмнение, разбира се.

Исках да съм много внимателен по отношение на това, най-малкото имах приблизителна представа, че съм го уловил така специфично и точно, колкото ми бе възможно. Те ИНСПЕСИТЕ, са съществували преди въобще човек да се е появил, минимум няколко милиона години преди това.

Според вашето времеизмерване това е правилно. Като вас и всички останали енергии, които сега са или са били в човешки вид, ако използвате тази гледна точка.

Това може ли да подсказва, че ние, хората, съдържахме нефизическа енергийна част, и по-точно – това са ИНСПЕСИ, без да го съзнаваме?

Така както ние го разбираме, вие сте създадени от същия източник.

Но ние, хората, не сме същите.

Трудно е да се изрази с вашите термини. Представете си строежа на физическото вещество като различни форми. Движейки се навътре, вие назовавате атомите микрочастици. Те от своя страна имат множество подреждания на частиците, което се проявява в характерни модели. Вашите учени започнаха да разбират енергийните взаимодействия на тези частици. Те започнаха да опознават въртенето около оста на самата частица. Това е съзидателната сила, която общо произвежда въртенето.

Което би могло да предизвика огромна разлика, ако аз работя на тази основа с макротела. Толкова дълбока разлика, че не би могло да се намери пресечна точка, дори подобие.

Вие си представяте една сложност, която в нашата реалност е съвсем директна и проста. Изкривяването на илюзията време-пространство причинява всичко това в съзнанието ви.

Трябва да опитам отново. Може би има някаква причина за връзката между тези ИНСПЕСИ и хората, иначе защо те ще ни обръщат внимание? Те се нуждаят от нас по някаква причина, ние също имаме нужда от тях, те са били свързани с човешкото съществуване, откакто сме се появили. Започвам да не разбирам.

Всичките ви възприятия са правилни, но в определени граници.

Започнах да получавам неприятен сигнал, загриженост заради нещо там, отзад... Къде отзад? Къде? Сигналът бе досаден и настоятелен. Опитах се да не му обръщам внимание. Това, което правех, бе много важно, за да бъде прекъсвано. Искях да се концентрирам върху следващия си мислен въпрос, но сигналът упорстваше. Обърнах се, за да го прекъсна, но осъзнах, че това бе необходимост да се върна обратно във физическото... Разбира се, физическото тяло! Трябва да се връщам, но не ми се искаше, шансът може никога повече да не се появи...

Можем, често да се срещаме на това място. Разбираме нуждата ви. Ще ви предложим опознавателен сигнал за завръщане.

Излъчването бе сърдечност, разбирателство, приятелство и нещо повече. Отговорих с благодарност. Потърсих айдента на физическото ми тяло и се протегнах. Усещането за обратното движение бе кратко и аз автоматично се плъзнах във второто, а после и в материалното си тяло. По навик погледнах часовника. Два часа и двадесет и три минути след полунощ. Само шест минути? Проблемът, който ме бе повикал обратно, бе отегчително дребен. Мислите ми бяха изпълнени с ослепителната важност на онези шест минути, когато станах от леглото и отидох в банята, за да изпразня пикочния мехур.

Спах малко през останалата част от нощта.

През следващите няколко седмици напрежението от физическата дейност през деня, плюс голямото желание и възбудата от очакването ми пречеа да имам нова среща. Затруднен бях да постигна изискващото се състояние преди заспиване. Въпреки че успях внимателно да достигна до точката на освобождаване при ОИТ, след като наистина бях релаксирал, не можех да премина в извънтелесно състояние. След няколкократни усилия обикновено заспивах. Разбирах, че се насилвам твърде много, но ми бе трудно да се контролирам. Накрая се предадох за момент – и то стана много лесно.

Време: 4.45 часа след полунощ... буден и отпочинал, отдавна бях преминал през обикновения цикъл, излязох от физическото чрез свободно превъртане, придвижих се към второто, и излизането от второто бе лесно и потърсих познат аидент за... Там бе! Задържах възбудата си, застанах спокоен... протегнах се и докоснах, последва сигнал. Усещането за движение бе кратко и бързо спрях. Пред мен стоеше светещата форма. Зад нея имаше няколко други. Опитвайки се да остана спокоен и непринуден, се концентрирах върху излъчването, което бе толкова изтощително предишния път. Сега бе много поносимо – или свиквах с него.

По малко и от двете, 2-н Монро. Малко го изменихме заради вас.

Многократно се бях подготвял как да осмисля срещите ни, въпросите, които бих задал, приоритетния ред на всеки от тях, в случай че връзката отново бъде прекъсната изведнъж. И първият от тях, първият...

Интересувахте се от нашите връзки с човешките преживявания преди вашето заминаване за...

За да отида до клозета! Каква глупост! Е, добре, този път напълно се подсигурих това да не ми се случи – никакво кафе, съвсем малко течности...

Причина и ефект, в които влагате толкова голяма вяра.

Вярата помага! Това е добро, трябва да го запомня. Но другите зад моя приятел, не си спомням техните...

Както забелязахте, има и други от нас на това място. Те си бяха тук, независимо от нашата среща. Вашата способност да възприемате се е променила. Те са, как го наричате?... Заинтересувани... „любопитни“ е по-добро определение, което ще разберете много по-лесно.

Сигурен съм, че се нуждая от цялата помощ, която мога да получа. Ето ме тук, разговарящ със създание или създания, чието проникване в проявите на човешкия живот бе преведено като Господ, богове, ангели, дяволи...

Това не е предназначението ни. Определено... приспособяване трябва да се извърши.

Сега това са НЛО и летящи чинии, което е по-разбираемо за съвременните културни теории.

Щяхте да загубите този бас, г-н Монро. Това са демонстрации на друг модел, който ще можете да осъзнавате скоро.

По-добре да зарежа тази тема и да се насоча към основния въпрос. Защо приспособяване, каквото и да означава то?

Защото свободната воля е онази витална част от процеса на човешкото познавателно преживяване, отклоненията от предназначенията са чести и предречени, както вие бихте се изразили. Тези приспособявания не са нищо повече от... точният термин не е там... добра настройка да. Добрата настройка.

Получих възприятието за огромна машина... но сложна и с многостранна дейност... по нея се катереха ИНСПЕСИ, влизаха и излизаха, въртейки едно голямо копче тук, клапан – там, сваляха филтър и го почистваха, следейки с осцилоскоп форми на вълната, проверяваха входния поток от материали... Поток! Точно това е.

Тяхното вмешателство бе енергиен поток през човешкото преживяване. Идеята за машина напълно изчезна. Появи се физическата Земя с кръговете на човешка енергия, които я обграждаха, приличащи на сънища...

Последното ви възприятие показва добър напредък.

Но ако те първоначално са създали процеса, те би трябвало да знаят, че той се нуждае от... поддръжка, усъвършенстване.

Ние не сме създали време-пространството, както знаете, нито пък физическата планета Земя, нито човешкия процес и енергийния поток сам по себе си. Това не са наши води, както му казвате. Сферата на нашето познание е продуктивността и...

качеството на тези процеси. В този край ние регулираме вътрешния поток, както е нужно.

Би трябвало да оставя да премине и това. Опитвам се да се предпазя от всяко отклонение...

Вие ще научите за основния или оригиналния план.

Огромно доброжелателство, търпение...

Предназначението ви е да се научите да ходите, преди да започнете да летите, както се казва. Тези, които първо летят, трябва да се върнат обратно и да си спомнят, че вече са се научили да вървят. Това е нужно за вас.

Сега идва и първият въпрос с повишена трудност. Защо аз? Защо аз съм се научил първо да летя?

Вие притежавате латентната способност да представяте важна функция от микросвета в тази точка от развитието на човешкото съзнание.

Каква ли ще е тази способност! Каква функция! Толкова е миниатюрна, че дори не мога да я усетя.

Необходимо е да се самоизучите, защото вие и само вие знаете какво представлявате. Колкото до функцията, вие я изпълнявате много добре, както и се очакваше.

С малко помощ сега и после, надявам се, че каквато и да е тази функция... Не мога да измъкна всичко трябва да подбера... дори от началото на моето летене. Дали са ми помагали?

Имали сте някаква подкрепа. Една от страните на вашата способност бе истинският подстрекател. Би трябвало да е очевидно за вас самия. Тя ви насочваше да действате толкова често, че би трябвало да сте я осъзнал.

Възприятието лумна мигновено. Винаги усещах, че характерната черта бе несигурна. Тя винаги създаваше повече проблеми, отколкото решения. Любопитството.

Правилно.

И старата поговорка: „Любопитството уби котката.”

Различни неща. В някои случаи може да убие котка. Вие сте жив под различни форми.

Сега само ако мога да получа възприятие за оная работа с функцията, сигурно бих могъл да я изпълнявам по-ефикасно.

Ще направим, опит да ви доведем, до възприятието каква част представлява вашата функция от цялото при други срещи. Докато това се осъществи, вие ще бъдете неспособен да получите ясна представа, или всяко познание, което получите, ще изкриви функцията, изпълнявана от вас.

Хванах се здраво за това обещание, чувствайки много скромнен и неадекватен... и удивен, че останах толкова спокоен пред лицето на събитието, което ставаше-безочливостта на изпробването ми, размера на игнорирането ми... Тяхното излъчване отговори на трептенето на мислите ми и бе толкова задълбочено, че аз почти припаднах и загубих контрол. Никакви предпазни мерки, никакво съчувствие, никакво чувство за свръхестествено... но извън приятелството, братството, роднинството, симпатията, извън думите... Ако ми бяха казали, че те са моят Бог-създател, щях да мирясам.

Но ние не сме, г-н Монро.

Те дори знаеха как да ме измъкнат, целия г-н Монро. Ако бях материален, бих се изсмял гръмогласно с облекчение. Или: Благодаря, нуждаех се от това!

Ние имаме друго име за вас. Можем да го използваме, ако искате.

Предпочитах да оставя нещата там, докдето бяхме стигнали за момента. Нямах нищо формално или резервирано в начина, по който те използваха своя айдент за мен. Но се чудех как ли е започнало.

Един от нас започна да го употребява при среща в сферата наа вашата работа... да, лаборатория. След това всички започнахме да го прилагаме помежду си.

Моментално разбрах кой от всичките, не се изненадах. Пожелаях да му предадат поздрав от мен

Вече го направихме.

Но проблемът, основният въпрос все още оставаше неизяснен. Ако не знаех къде отивам, какво се очакваше, че ще направя, бих могъл отново да тръгна в грешна посока. Зная, че няколко пъти го бях правил...

Ще ви помогнем да осъзнаете по-добре съвсем скоро, в условията на вашето време. Има една страна от вашия собствен процес, която първо трябва да бъде довършена. Всичко става твърде бързо. Времето, както му казвате, става все по-кратко.

С техните перспективи за времето това би могло да означава милиони години. Дотогава отдавна ще съм си отишъл, човечеството също.

Отнася се за кратък период от настоящия ви физически живот. За увеличаване на възприятието ви препоръчваме да използвате само добре почнатия сигнал за самоличност, както го описвате. Това сме предвидили. Не можете там да извадите заключението, от което се нуждаете, фокусирайте върху физическите прояви, чак до мястото, където то присъства.

С други думи, ако дойде, изсвирете „времето свърши, хайде на работа“.

Има някои определени модели, през които, трябва да преминете, преди да действате. Ние ще бъдем с вас, но не и когато сте във физическо съзнание. Пригответе си упражнение за вас, което може да ви помогне по време на това преживяване. Желаете ли да го използвате?

Усетих какво ще е упражнението, но не и съдържанието му. Знаех, че ще е тежко. Щом ТЕ казват, че ще бъде от полза, разбира се, че го искам.

Обърнете се навън и плътно се затворете.

ЩРАК!

Летя с едномоторен „Нейвиън“ над огромен град. Бил е на мястото зад мен. Намираме се на около шестстотин метра височина и сме точно под облак. Турбулентното течение е минимално. Уредите са в добро състояние. Самолетът е взет под наем. Трябва да отида на предварително уречена среща долу в града.

Бил се навежда и изкрещява в ухото ми: *Трябва сега да се приземиш, ако искаш, да си точен!*

Поглеждам наоколо: *Не виждам летището.*

Няма нужда от летище. – Бил посочва надолу – ***Трябва сега да се приземиш. Точно там!***

Кимвам, насочвам носа на „Нейвиън“ надолу, газта, намалявам скоростта, три в зеленото, лек завой, опитвам се да реша къде да кацна... улицата е пълна с коли... има широк, плосък покрив, обръщам се да потърся одобрение от Бил, но той си е отишъл! Отишъл си е! Поглеждам бързо към уредите. Намирам се под триста метра височина, скорост 700, 500 и спада. Бързо трябва да реша. Избирам покрива, най-малкото, ако успее да спра, няма да убия никого, освен себе си, докато на улицата... изравнявам се с покрива, пълно завъртане, носът е прекомерно нагоре..кацам вдясно на ръба на покрива... предупредителен сигнал за опасност, задавам машината, изключвам светлините... оставям машината да кацне, да кацне... вече е долу, спирачки, спира... – другият ръб се приближава бързо, кацане... сега бавно, ще се справи, тя е кацнала и спряла! Въздишка и спирам да треперя. Горещо е и аз отварям люка. Слизам на покрива. Стоя и гледам „Нейвиън“, цял е, нито драскотина. Остава ми само да намеря стълбището и ще бъда съвсем точен на срещата. Но как да върна „Нейвиън“ на собственика му! Никога не би могъл да се издигне от този 60-метров покрив. Трябва да сгъна крилете му, да го сваля с кран на улицата, колко глупаво решение, защо ще трябва да...

ЩРАК!

ОТНОВО НАБИРАМ.

ЩРАК!

... Улицата или покрива... улицата, от колите ще ме видят и ще я очистят, ще ми направят пътека в средата... махам с криле... носът е надолу... гледай тази по-високата сграда... тя е точно в средата на улицата... наблюдавай турбулентното течение, на ъгъла има течение, не ме ли виждате... спиращо предупредително викане... тя се притаява до мен, твърде бързо... светкавица, горещина, ужасна горещина.

ЩРАК!

ОТНОВО НАБИРАМ.

ЩРАК!

... Летя на едномоторен „Нейвиън“ над огромен град. Бил седи зад гърба ми. Намираме се на около 600 метра И сме точно под облак. Турбулентното течение е незначително. Уредите са добре. Самолетът е взет под наем. Трябва да се явя на предварително уговорена среща в града.

Бил се навежда и изкрещява в ухото ми: ***Ще трябва да се приземиш, ако искаш да си точен.***

Оглеждам се: *Не виждам летището.*

Не ти трябва летище. – Бил сочи надолу – ***Сега трябва да кацнеш.. Точно там!***

Не това дете! – изкрещявам. – *Срещата може да почака. Дори и това да ми струва сделката, нека така да бъде Сега къде е летището?*

ЩРАК!

ОТНОВО НАБИРАМ.

ЩРАК!

... Самолетът е взет под наем. Трябва да се явя на предварително уговорена среща долу в града.

Бил се навежда и крещи в ухото ми: *Трябва да се приземиш сега, ако искаш да стигнеш навреме!*

Оглеждам се: *Не виждам летището!*

Не ти трябва летище. – Бил посочва надолу. – *Сега трябва да кацнеш. Точно там.*

Разсмивам се, разклащам коланите пред Бил, закопчавам парашута пред гърдния си кош. След това отвързвам колана, отварям люка.

Ти го докарай въщи. – Крещя, докато скачам достатъчно далече, за да не закача опашката, дърпам Д-образния пръстен, усещам тласъка при отварянето на парашута и започвам да се рея надолу.

ЩРАК!

ОТНОВО НАБИРАМ.

ЩРАК!

... *Благодаря за предложението да заема вашия „Нейвиън”, но е твърде задължаващо, сигурно няма да успее да стигна навреме, затова се обадох и отложих срещата...*

ЩРАК!

Подигравката бе твърде дебелашка, а Бил седеше зад мен. Извъртя се с лекота: *Твърде много време ти отне!*

Премислих и отговорих: *Ти със сигурност не ми бе от полза!*

Бъди жив и здрав! – каза той. – *Получих задачата. Трябва да се върнеш сега. Имаш много неща за довършване.*

Надявам се, че е така. Довиждане.

Обърнах се, гмурнах се навън, идентифицирах физическото тяло и влязох в него без инциденти. Седнах в леглото, после станах, сложих си хавлията и излязох на терасата. Бе ясна нощ, тиха и гореща. Все още не бях сигурен какво и защо се бе случило. Но нямах никакви съмнения по отношение реалността на преживяното. Ако се бях сблъскал с него и го знаех, колко ли много хиляди човешки същества, живеещи точно на това време и място на Земята, също бяха изпитали същия или подобен модел? Ако са го направили, на кого ще го разкажат? Ами другите центрове за обучение на планетите, обикалящи онези милиони звезди, свързани с нас чрез някакво енергийно поле, общо за всички ни? Те дали са така неосведомени като нас?

Почувствах се твърде малък, гледайки към звездите и отвъд тях. Но не и самотен. Никога самотен.

3. МАРШРУТЪТ НА ДЪГАТА

В този момент започнах да приемам новата си роля, каквато и да бе, и повече никога не се втурвах към нови приключения или дейности в други енергийни системи за които знаех, че съществуват. Дадох си сметка, че по време на спящото ми състояние се случваха твърде много събития, които влияеха върху съзнателната ми мисъл и дейност. Не направих усилие да го проуча, вярвайки, че и само ще се погрижи за себе си, и това подкрепяше следвания от мен курс. Обобщавайки опитите в учебните класове за спящи, аз обнадежден прилагах наученото през дневния ми живот.

В продължение на няколко години ставах периодични ни срещи за инструктаж с ИНСПЕСИТЕ. Все още използвам този айидент, защото не знам никой друг, подходящ за случая, който да не е покрит с амалгамата на културно-философски значения. Последното събитие с ИНСПЕСИТЕ ускори събирането на всички мои записки за събитията, случили се междуременно, а отделните части попълниха цялата мозайка.

Това, което следва, не е нищо повече от една анкета за забележителните или критичните части от поредицата. В интерес на краткостта и за пряко достигане до същността, обикновеният увод и заключителната част за това стигам ОИТ и се връщам към физическото са пропуснати, освен когато са съвсем необходими. Всяко от събития започва в точка, където не съществува факторът време-пространство, близо до ръба на „територията“ на ИНСПЕСИТЕ и поне един от тях присъства.

ЩРАК!

Ако имам желаниа, любопитство... не, повече от любопитство би било да разбере, не да повярвам, а да знам какво има извън тази точка... къде са ТЕ...

Това е въпрос на запомняне. Така, както си сега на това място, ти не би могъл да – думата? – да понесеш едно посещение между нас. Можем да те подготвим, ако наистина го желаеш.. Подготовката не е проста.

Когато ТЕ твърдят, че не е проста, знам, че става въпрос за разбиране от моята гледна точка. Но именно това исках... да!

Ще извършим необходимото приспособяване на схващането ти за време-пространство. Възприятието трябва да бъде твое собствено.

... Играя си в предния двор, карам детския си велосипед с три колела по страничните алеи и в тревата... слънцето се скри зад един облак. Ще трябва да отида до кухнята да взема няколко клечки кибрит... когато порасна, ще си имам синя кола, която ще върви АААРРР, АААРРР... после ще имам аероплан, което най-много ми се иска, самолет, и ще мога да литна към черния облак и над него, където агънцето блести, после мога да се гмурна в облака, ЙООО, ЙООО... ох, гръм, започва да вали. Трябва да се върна вкъщи, само още едно кръгче в двора... имам си самолет, ЙООО, ЙООО... огромна светкавица... бяла светлина, сияние!... туп! падам от колелото... в тревата, тревата е мокра, трябва да стана и да се прибера вкъщи, ще занеса велосипеда на терасата, да не се намокри... но не мога да се мръдна, не мога да се движа, какво става?... Тъмно е, не виждам... не усещам нищо... не съм ранен, нищо не съм си ударил, но не виждам, не мога да си вдигна лицето от тревата, трябва да стана, ще се намокри колелото ми и ще ръждяса, трябва да отида на терасата... но не мога

да мръдна, не мога да стана!... Какво? Само по най-прекия път ще мога да стигна до терасата, как можах да забравя това! Какво ме накара да забравя нещо толкова основно! Да! Пчелата може да намира най-прекия път, без да се замисля как, всеки може да го прави! И... да! Трипътието... Бих могъл да направя трипътието и няма да е тъмно... защото, всяка спирала може да направи трипътието, без да се обръща, ти трябва да го направиш също, ако искаш да запазиш гръбначния си стълб, какво ми стана, та забравих нещо толкова просто като това!... Мога да издърпам въже и...въже? Въже! И още нещо, всичко се връща, помня всичко и онези важни правила, за които никога не бях и помислял, че мога да забравя, защото бе невъзможно, толкова е основно, колкото и кой си ти, как е възможно да ги забравя и всичко останало, което знам? Удивен съм, че съм могъл да забравя!... забравя, забравя... Намокрям се, вали си но... окалян съм... онази огромна камбана бе гръмотевица, проглуши ми ушите, но мога да чувам, мога да се движа, усещам, че не съм ранен, предполагам, че съм добре. трябва да взема велосипеда на верандата, да потърся парцал и да го измия с вода от калта...

ЩРАК!

Сега помня! Бях съвсем малък, играех пред къщата преди една силна гръмотевична буря... Светкавицата и падна в силово поле близо до улицата, не аз, баща ми разказа... съзнанието или нещо ме зашемети... и той ме занесъл на предната веранда. След няколко минути се оправих... но останалото, напълно бях забравил за него. Дори и сега помня само познанието, а не подробностите...

Проблясък за това кой си бил, преди да започнеш човешкото преживяване. Как е станало, важно. Тези мигновени спомени се случват често по време на физическия процес, но са мъгляви и объркани при по-прякото и значително влияние на физическия информационен поток. Макар събитието да е запомнено под повърхността на съзнанието и то оказва влияние върху по-нататъшната дейност. Забележително е, че оттогава насам ти не се страхуваши от светкавици и гръмотевици, както ги наричаш, и дори намираши удоволствие при тези прояви. То е в резултат на въздействието на такъв предварителен човешки спомен, доведен близо до нивото на материалното ти съзнание. Друго, по-неопровержимо, бе незабележимата промяна в процеса на материалния ти живот, който те водеше, без да знаеш, към настоящото ти състояние.

Надявам се, това не означава, че всеки трябва да бъде ударен от светкавица, за да започне да се събужда. Не би бил много популярен метод...

Повечето от тези събития са толкова нежни, че остават незабележими. Но те са там, ако е необходим спомен. Имаме друг епизод за теб, ако пожелаеш.

Как съм могъл да забравя тези неща!... Да, да.

Ето една друга област на твоето възприятие, която е част от появяването, което отдавна си забравил. Тя е напълно твоя собствена. Ние не правим нищо, освен да ти помагаме да си спомниш.

ЩРАК!

... Искам да слушам музика... искам да слушам специална музика... знам как да пусна грамофона „Виктрола”, защото се научих само с гледане, и тогава тя започна Да ме наблюдава, да й покажа как мога да го пусна, след това каза, че мога да го пускам, но наистина трябва да съм внимателен, за да не счупя плочите... нямаше да съм непослушен,

ако го пуснех... дръпнах стола близо до грамофона, така че да се кача на него и да сложа плочата... трябваше да повдигна тежкия капак, но го направих... завъртях бляскавата ръчка на една страна, докато повече не можеше да се движи, не продължих, защото можеше да се счупи пружината... след това отворих предните врати на „Викторолата” и ето ги моите записи със специална музика на полица, точно там, където ги бях оставил... извадих плочата и бях страшно внимателен да не я счупя и я поставих отгоре. Качих се на стола, извадих книжната опаковка на плочата и поставих плочата на колелото... след това поставих блестящото дебело рамо заедно с острата игла долу – съвсем внимателно на ръба на черната плоча... сега всичко е готово... преместих малкия бляскав а колелото с черната плоча върху него започна да се върти, а аз побързах да сляза от стола, където музиката бе... музиката започна да се носи от „Викторолата”, а аз се почувствах съвсем спокоен, затворих очи... бе безметежно дълго време докато слушах музиката, но после почувствах силно дразнене в долната част на тялото ми, приличаше на изтръпване, когато трябваше да стъпя с крак, не болеше, усещането бе приятно, а заедно с него чух и дъжд, все едно едри капки по покрива, но то идваше и си отиваше... а музиката заглъхваше и не можех да я чувам повече... после бе спокойно и тихо и не чувах и не чувствах нищо... ето го отново, идващо сякаш от дъното ми и все повече бе като изтръпване и дъжд, усещаше се по-добре от всичко дотогава... чаках да се случи отново... ето, пак започва по-силно и по-голямо, усеща се толкова добре, че почва да боли, не обръщам внимание на болката, защото се усеща добре... и отново отшумява... знам, че пак ще се появи, и то наистина се появява... все по-силно и по-силно, преминава през мен, най-прекрасното и щастливо усещане, което някога бих могъл да почувствам, толкова съм щастлив, че ми се иска да се разплача, а болката е толкова силна, че ме прерязва точно по средата на две половини... но отново изчезва надолу към дъното ми, а аз знам, че няма нищо. Нищо по-прекрасно, което бих могъл да усетя от онова, което току-що стана, няма болка, която да наранява повече от тази, току-що усетих... усещам я отново да нараства и не мисля, че повече мога да изтърпя, ако е по-силна, но ето я – нараства и става по-силна, хубавото, хубавото, хубавото пламтене и ревът на дъжда и огромната болка, идващи точно в главата ми, ужасно, ужасно силно боли... толкова е хубаво и силно боли, че не би могло никога да има нещо по-прекрасно и по-нараняващо... после пак започва да отминава, а аз знам, че винаги ще си спомням това светло, светло добро и силната, силната болка и никога нищо не би могло да бъде толкова хубаво и толкова да боли... ето го отново, не, не!... не мога повече да търпя, не мога, не мога! Хубавото ме принуждава да плача, толкова е прекрасно, и болката ме кара да плача, толкова боли, не може да бъде вече от предишното, не може да бъде по-голямо доброто и болката... но е, а аз скимтя от щастие и болка и знам, че е най-великото от всичко, изящната радост, красота, превъзхождащи всяка мисъл или съзнание... че болката е само страдание на физическата структура, опитваща се да съдържа енергия извън способността да го направи, че един ден ще го преживея отново без болката, защото ще разбирам по-добре, един ден ще се случи, огромната радост от... усещам ръце, които ме издърпват, а аз плача малко, не много, отварям очи и повдигам глава. Музиката от грамофона е спряла, майка ми ме гледа и казва нещо...

ЩРАК!

... Да, да, спомням си огромната привилегия, която усетих, че имам, когато ми бе разрешено да пусна „Викторолата”, и гордост, че никога не счупих нито една плоча... симфонии, опери, които майка ми харесваше, плюс някои записи на джаз, изпълнен от саксофон, които колежанинът наемател на таванската стая, ми даде, а аз ги пусках, когато никой освен мен не ги слушаше... помня, че се случиха неща по време на анестезията преди операция, същият модел...

Приемането на болката като състояние на радост е символът на конфликт в човешкия живот. Моделът на настоящето не съдържа обещание за бъдещето, както го възприемате при илюзията време-пространство. Конфликт на действителностите, според вашата гледна точка.

Толкова добре си спомням... ако това е радост, отново бих понесъл болката, ако мога...

Няма нужда. Сегашното ти съзнание притежава стартова точка на отношението. Възможно е да възприемеш посоката на лъчите от чиста енергия, наречени от вас любов, проникват във вашето земно пространство няколко сегмента от онова, което наричате време. Ние ще ви подкрепяме да се вместите в събитието. Описанието, решението за разграничаване трябва да бъде твое. Наистина ли искаш да го направиш?

С положителност не знам какво ще търся, но повече никога няма да забравя. Ако това е нещото, което търся, ще го намеря.

ЩРАК!

Слънцето залязва, стоя сам на пясъка вън от палатката. Пустинята започва да изстива и скоро ще бъде тъмно и ще стане много студено. Запалих огън от камилска тор, за да ни бъде горещо... да, аз съм Шола, а жена ми и двете ни деца – момче и момиче, са в палатката зад мен. Умираме. Виждам селото в далечината, готварските огньовете пламтят в звездната нощ. Дойдохме с цел да търгуваме, но те няма да ни пуснат да влезем. Замерят ни с камъни, за да се предпазят от нас. Не можем да пресечем пустинята, за да стигнем до друго село, защото водата не стига и сме болни Сега, след тези дълги дни, нямаме нито вода, нито храна. Оживяхме, ядейки само камилски изпражнения, нещо което само куче би направило. Двете ни камили ще живеят, а ние ще умрем. Те не могат да се заразят от чумата, оставяща отворени рани по кожата ни, а те не се лекуват. Бих убил камилите, за да се нахраним, но те са стари приятели. Не изяждаме старите си приятели, за да продължим съществуването си. Сега вече няма значение, и храната няма да помогнат. Болестта ни води към смърт. Нищо не може да се направи. Не ми се иска да пропъля в палатката, за да не би да разбере, че те са си отишли, цялото ми семейство. Не искам да знам, че съм останал сам. Толкова много неща направихме заедно, болките и радостите, които споделяхме... работихме и бяхме заедно, жена ми и малките... нито болест, нито смърт може да прекъсне връзката, която порасна и разцъфтя помежду ни...

ЩРАК!

Все още чувствам ехото... това е живот, който не си спомням да съм живял... но споделянето на целта, единството, необходимо за простото оцеляване... нищо друго не може да... предаността между съпрузи, родителството... това, помня...

Извън материалната проява, грешната интерпретация, неразбирането и честото незабелязване, това е една страна от първичното изражение, то е част от учебния процес, особено за човешкото преживяване.

... Това е цел в човешкото съществуване? Да се научиш да действаш или да бъдеш такъв?

Индиректно това е правилно. То е само част от широк спектър. Една от целите е да станеш генератор и преобразувател на такова излъчване. Важно е, че ти

възприемаш обсега и съзвучието на приемателя. Пребиваването в пустинята бе нагласено и затова имаше само получател, а не генератор и преобразувател. Целта е само генериране и трансформиране. Желает ли този модел на възприемане да продължи?

Само ако достатъчно съм се успокоил...

Вече си спокоен.

ЩРАК!

Налягали сме около предпазния отбранителен кръг на лагера... нощ е. Стомасите ни са пълни, а краката ни болят от дългата маршировка. Падналите листа са сухи и шумолят, когато се въргалие. Това би могло да бъде лошо, ако сме най-външния караул, но няма нужда да се тревожим, постове ще ни алармират, ако врагът атакува през нощта. Шлемът ми е близо до лявата ръка, както и щитът. Близо до дясната ми ръка е копието, чийто студен остър връх и остри ръбове бяха станали част от самия мен, като ръката, която го хвърля. От едната ми страна лежи приятелят ми Чети, който хърка толкова силно, че ще събуди и птиците. От другата страна е приятелят ми Дорн, който спи като заклан, макар че щом чуе името си, веднага се събужда... ние сме част от тази огромна тълпа която утре сутрин ще срещне и ще нареже на парчета нашия враг. Трима сме. Помня добре деня, когато се срещнахме на тренировъчния полигон, минаха много сезони. Чети – висок и кльошав, от високите планини, Дорн – набит като камък, от голямата гора, и аз – от плоската равнина. Не си обелихме и дума през дните, когато изучавахме изкуството да убиваш. И каква промяна след първата ни битка, от момента, в който направихме триъгълник – гръб до гръб, заобиколени от два пъти повече жълтокоси! Чети крещеше такива глупави ругатни към жълтокосите, че дори Дорн се разсмя и този смях ни освежи, така и успяхме да си пробием път през капана... тогава бяхме трима. През всичките битки, раните, често и по две, твърде много за такъв като мен да успее да ги преброи... ние все сме си тримата. Те за мен са повече от брат ми, чието лице и глас сега дори не мога да си представя... повече от всяка жена, която някога съм познавал, макар и да не е същото... и човекът от селото, който ме питаше за синовете и дъщерите ми, а аз му отговорих, че не познавам синовете и дъщерите си, ако въобще имам такива, те ходят с жени, а аз нямам жена, аз съм от легиона, затова нямам жена, синове и дъщери, с които нещо да ме свързва... само онази жена, с която спях, когато завладяхме един град... имаше все пак тя беше гореща и не стенеше, а шептеше в ухото ми, а аз бях нежен, колкото ми бе възможно, бих могъл да се обвържа с нея... но ние сме трима и това е съвсем различно. Бих дал живота си за Чети и Дорн, да могат те да живеят вместо мен, и без да го казват, знам, че същото е и с тях. Не разбирам защо е така, но те – това съм аз, аз – това са те, и ние сме тримата...

ЩРАК!

....Да, имам възприятието за трима, триста, три хиляди, три милиона, три милиарда, все същото е... общо усилие, със или без желание, дълго сътрудничество, повтарящо се, споделяно преживяване... това специално обвързване извън личността може да се случи, без да се съзнава какво всъщност представлява или колко е важно... често не би могло да се нарече любов, защото местният обичай ще му прикрепи сексуално значение, мъж или жена... така то е прието и възвисено...

Бързо схващаш. Човешката ти гледна точка върши добра работа. Искаш, ли да отидеш, в следващата точка на преживяването ти?

Разбрах какво става, човешката участ... ако все още има някаква стойност, добре съм...

Ще продължим в такъв случай.

ЩРАК!

Стоя пред каменна сграда, издигаща се високо нагоре. Широки стълбища водят надолу към калдъръмен площад, а на площада е пълно с хора, конски кабриолети и каляски и прашната миризма на човешка пот, животни, готвено и изпражнения от всякакъв вид живи същества. Аз съм свещеник. Въпреки горещината съм облечен с дълго до глезените кафяво расо с качулка. Вътре в църквата е хладно, но не ми се ще да вляза. Скоро започва Ритуалът. Трябва да присъединя и да взема участие, което е част от задълженията ми. Боли ме сърцето от онова, което трябва да извърша. Животът ми в служба на Всемогъщия е толкова различен от онова, за което бях мечтал през всичките тези години. Величието на звънтящата камбана в камбанарията, прекрасните гласове от хора, отекващи към купола на Свещената Хармония, върховната власт и тайнството на Химна, сведените глави на благоговеещите, коленичили хора – всичко това е както в мечтите. Те именно държаха широко отворени вратите на растящата необходимост у мен аз откликнах. Сега те са все същите, но аз не съм. Къде е потребността? Тя ме напусна незадоволена. Къде е тайнството? Изчезна под тежестта на безвъзвратно отминалите години и от онова, което очите ми видяха и ушите ми чуха... камбаната започна да бие, а това е сигналът, че трябва да вляза и се присъединя към останалите. Обърнах се минах през малката странична врата и оттам в просторната църква. Минах бавно по средната пътека между редовете към чакащата група при олтара. Негово Преосвещенство стоеше точно отпред. Беше облечен в бялото си расо с избродирани златни символи. На главата му бе Свещеният Полумесец. Зад него стояха Седемте Пазители на Царството, всеки от тях държеше високо жезъл – една от седемте Свещени Звезди, запалени от тънка свещица. Приближавайки олтара, вече знаех какво ще видя там и не бях сгрешил. Млада девойка, пременена в надиплена мантия в ярко червено – за да скрие кръвта, – лежеше върху каменната повърхност на олтара. Глезените и китките ѝ бяха вързани с копринени върви към големи пръстени от двете страни на олтара. Познавах добре Ритуала, макар че никога не го бях изпълнявал. След като вече извърших Свещенодействието в името на Всевишния, щях да бъда повишен от обикновен свещеник в Заместник-Пазител на Царството. Когато един от Седемте умре и потегли към Шимон – Земята на Безкрайното Щастие и Трона на Всевишния, аз ще стана един от Седемте. Когато Негово Светейшество потегли, един от Седемте ще заеме мястото и ще придоби неговата Власт и Величие като директен Посредник на Всемогъщия. Възможно е аз да съм този... но сега не съм сигурен. Мечтата на изминалите години още блещука у мен и тя съвсем не е в това. Ако не изпълня Ритуала, ще ми съблекат расото, ще бъда изхвърлен на улицата, тълпата ще ме убие с камъни. Приближих се до олтара и Негово Преосвещенство ми подаде Ритуалния меч – тънък островърх нож с инкрустирана сребърна дръжка – внимателно бях инструктиран как да вкарам Ритуалния меч в точки на тялото ѝ, за да не причиня мигновената ѝ смърт, така че да предизвикам у нея силен екстаз, докато Негово Преосвещенство и Седемте раздават благословии... вдигнах острието за първото бързо пробождаване... и спрях с издигната ръка. Гледах момичето в очите. Там имаше страх, ужас, съпротива... и освен тях – едно разбиране, дълбочина, която ме водеше покрай изкривяването мечтата ми; към онова, което винаги предусещах, че е там... свалих ръката си, обърнах се и пуснах сребърния нож, само нож, пред дебелака, наричаш себе си Негово преосвещенство... не мога да го извърша, няма да го направя... и съм свободен!... Бял, светъл лъч се прокрадва от тавана на църквата и се насочва към мен, осветява цялото ми същество, сребърният нож се стопява в купчинка метал,

копринените върви падат от момичето, олтарът се тресе и разцепва, щом момичето става от него... мъжете в раса се просват коленопреклонно, очите им сляпо вперени в брилянтния бял лъч...

ЩРАК!

... Да!... И нещо в човешката история, легенда бе сътворена... събитието е само мъгляв спомен за мен, ако тази случка... но емоцията, която изпитах, която преживях... тя е ясна и чиста...

Това, което наричаш емоция, е същността на основния учебен процес. Тя е специфичен видим резултат от проявяването на любовното излъчване. Ето защо тя е движещата сила, съзидателната енергия, мотивираща човешката мисъл и действие. Без нея бихте останали като животни.

Но и животните изразяват нещо твърде близо до онова, което познавам като емоция...

Онова, което възприемаш, е отражение, отговор на човешкото излъчване на такава енергия, генерирана или трансформирана от самия човек. Ще ти покажем ако искаш.

Ще бъде прекрасно, ще бъда изключително доволен...

После ще видим.

ЩРАК!

... Имаме малко кученце със смешното име Стиймбоут (Параход). То върви до мен по пътя в ранното утро добър приятел... искрено се радва, като ме види., то наистина се усмихва, когато иска да ти покаже колко добър приятел е на човека, защото неговият бог, много приличащ на човек, го прави такъв... изглежда иска да бъде с теб, ентусиазирано прави всичко, което поискаш от него... само една моя дума и той радостно дотичва при мен... това е нещо повече от факта, че го храня, не е само заради добрите ни отношения.... има една привързаност, която може и да се нарече приятелство, то се радва, че се е сприятелило с мен, че заедно правим много неща. За него аз съм Господ и е много добре, че то се е сприятелило с Бога... сега то обикаля около дървената пейка покрай пътя и търси неуловимото зайче, но не след дълго ще се върне при мен, пресичайки пътя точно пред мен... после чувам шум от превозно средство, кола или камион, приближаващ се откъм завоя, повиквам Стиймбоут да дойде при мен и да стои на безопасно място... камион е, доста бързо идва иззад завоя, прекалено бързо... и точно на три метра от мен Стиймбоут скача от пейката и се хвърля директно под колелата, чува се пронизителен вой, когато колелата преминават през долната част на тялото му, премазвайки го напълно... камионът спира почти веднага, шофьорът слиза от кабината, тъжно се мъчи да се извини... отивам там, където Стиймбоут още се мъчи да се приближи до мен, предните му крака се опитват да извлекат премазаната половина през пътя, до мястото, където съм аз... сядам на пътя пред него, а той спира да се движи, когато го приближавам и започвам да галя главата му, в очите ми се появяват сълзи, като мъничък свидетел на огромната мъка у мен... ръката ми чувства силното треперене на тялото му от болката, той ближе ръката ми и ме поглежда, молещ, надяващ се, че неговият бог ще се погрижи болката... гледам тялото му, няма никаква надежда за оправяне... отново ближе ръката ми... и аз поемам отговорността... ставам и се приближавам до чакащия шофьор на камиона, сваляйки пуловера си, докато вървя... един поглед си разменихме и той разбра, че не го обвинявам, че не трябва да запази чувството за собствена вина... споделена мъка, да...

но не и вина... отговорността бе моя, не негова... приближих камиона отворих капачката на резервоара и пъгнах пуловера вътре, напоих го с течност... после извадих течащата дреха и се върнах при Стиймбоут, който ме гледаше с очакване, твърде слаб, за да направи нещо повече... седнах долу и главата му се отпусна в скута ми, очите му гледаха нагоре към мен и питаха, молеха... кротко, поставих дрехата върху носа му с една ръка и сложих другата върху главата му... очите му ме пронизваха, а гърчовете във врата му бавно утихнаха... виждах и осъзнавах, че близостта, споделяна между нас, е необхватна и че той по някакъв начин разбира това, също... съзнателното усещане в очите му се замъгли и отмина... останаха само очи и моите сълзи в тях...

ЩРАК!

... Но това не се случи! Стиймбоут е жив! Той си е там, откъдето дойдох, някъде близо до физическото ми тяло...

Точно така. Събитието се е случило по-рано в този физически живот, различно животни, куче – както му казвате. Ти го идентифицира като привързаност. В по-ранния епизод емоция те обезкуражи и ти безпомощен. Ти не направи нищо, за да поемеш отговорността си. В сегашното си състояние на възприемане ти изпита контрола, който е твърде важен, което показва нарасналата ти способност дори и при нашата синтезирана изява. Парадоксът, отнасящ се до тази витална енергия, емоция – както вие я наричате, е възможността за усъвършенстване, която тя предлага, и мигновена проява на напредък или упадък. Контролът и насочването по този начин е най-главната цел за развитието на човешкото съществуване. Разбирането и съчувствието са резултат и се получават без усилие. Целта в никакъв случай не е потискането и задържането на тази енергия. Макар че тя е основната сила, порождаща онова, което хората приемащ за свое най-голямо историческо постижение.

... Дойде ми твърде много, ще трябва да оставя настрана точно това възприятие и да го прегледам по-късно...

Желаеш ли да участваш в последната си изява?

... След като е последната, предполагам, че е най-убедителната... само ако мога да си спомня, че е просто демонстрация, както ТЕ я наричат, повече прилича на тест... но ако мога да си го припомня, не би било тест... има нещо много близко до човешкото, физическото изживяване тая работа със забравянето и важността на... последен тест, да!...

ЩРАК!

... Сам съм вкъщи, тихо е... дори и косматите ни приятели са усмирени... и кучето и котката си лежат полузаспали пред хола, наблюдаващи вратата, чакащи... слънцето току-що залезе, появяват се звезди... скоро ще се стъмни ще мога да седя в тъмното и да наблюдавам къщата, пълна с предмети, предметите, които тя събра и обичаше толкова много, нещата, преправяни от нея, докато станат хубави, предметите на нейната баба, нещата, които тя поставяше или окачваше във всяка стая, или слагаше в килера и чекмеджетата и само тя си знаеше къде са... те, отражение на поведението и същността й... но нея я няма, тя не е тук, както очаквам... не искам светлина, за да виждам предметите, напомнящи ми за нея... гледката не ме притеснява и няма да променям или размествам нищо, защото те носят нейния отпечатък... мога да я намеря и в тъмното, и на светло, няма значение... тя ме научи на толкова много, без сама да го знае... съвършеното женско създание откликва на моментите, обикновени или важни неприкрито, неочветено, само по нейния си естествен

начин... всичко това тя споделяше с мен... така че аз водих не един, а три живота – нейния, моя и общия... а тя ме научи да разбира едно от най-трудните неща – че физическият сексуален нагон не е основен за тази енергия, която не знам как по друг начин да назова, освен любов, но е един от най-познатите стимули за разпалване на процеса... след като е запален огънят, мотивът не е дори горивото, което го поддържа. Тя е многотоналната второстепенна нота в една необятна гама... сега вече схващам майката и материалното майчинство, без да съм бил такъв... защо жената обича да бъде съпруга, и сместа от идеализъм и реализъм, който поражда тази обич... животът в човешкия диапазон като частица от него... местоназначението, там, където вървя и аз, е повече от истина, макар освобождаването от тази част да е нужна и приета... тя върви с мен и аз с нея... самотата е само една илюзия... и тук и там, пламъкът е безкраен и ние носим в себе си онова, което сме получили и създали... сега тя се връща, както си знаех, че ще направи... няма да си разменим думи за сбогом или адреси, където да си пишем, айидентите ни във всеки един от нас са незаличими... само един последен миг в тази точка от времето...

ЩРАК!

Възприятието ти бе съвсем, ясно, Ашанийн. Демонстрацията бе успешна.

...Много странно бе... един от нас се бе освободил от физическото, мисля, че това бе тя... после, както се развиха нещата, моментално станах несигурен, може пък да съм бил аз, накрая установих, че няма никаква разлика кой от нас е... резултатът бе еднакъв... сега, разбира се, не трябва да питам дали се е случило, а знам, че един ден това ще стане през този период от живота ни...

Правилно. Резултатът е един и същ. Вече вярваме, че си подготвен да ни посетиш там, където сме, както му казвате, ако все още го желаеш. Няма да бъде демонстрация, а нашата действителност. Независимо че ще те водим натам към това място и обратно. Важно е да разбереш, че това посещение, мигновено, както ще ти се стори, може да ти причини необратими промени.

... Наистина желая и поемам отговорността за всяка промяна, която може да ми бъде причинена.

Отвори широко. Бъди щастлив, както се казва.

ЩРАК!

Намирам се в силно осветен тунел и се движа много бързо. Не, не е тунел, а тръба – прозрачна, излъчваща тръба. Къпя се в радиацията, която циркулира по цялото ми тяло. Силата и приемането на това излъчване обгръщат съзнанието ми и аз се смея от огромното щастие. Нещо се промени, защото последния път те трябваше да ме предпазят от нейната произволна вибрация. Сега мога да я понеса лесно истинската енергия. Радиационният поток е двупосочен в тръбата. Потокът, движещ се покрай мен в посоката, от която идвам, е плавен, ритмичен и неразреден. Потокът, в който съм аз, се движи обратно и е по-различен. Съставен е от по-сложни частици. Той е нещо като вълна, движеща се покрай мен, но съдържа множество малки вълнички, раздвижвани от основната. Аз съм едновременно и основната, и малките форми, движещи се обратно към източника. Движението е равномерно и неускорено, тласкано от стремеж, който познавам, но не мога да изразя. Вибрирам в радостен екстаз, само от познанието.

Изглежда, че тръбата става по-голяма, когато друга се присъединява към нея от едната страни и друга вълнова форма се стапя в мен, а ние ставаме едно. Приех другата веднага, както и тя мен – получи се огромно вълнение от обединението, тази другата и аз. Как бих могъл да забравя това! Движихме се заедно, радостно изучаващи приключението, преживяването и познанието за другия. Тръбата отново се разширява и друга се присъединява към нас. Процесът се повтаря отново. Нашите вълнови форми са забележително еднакви и нашият модел става по-силен, докато те се движеха в синхрон. Във всяка има разнообразие, което комбинирано с останалите относителни аномалии, създава нова и важна модификация на общото, което сме ние.

Тръбата отново се уголемява и повече не се докосвам до степените ѝ, след като още едно аз се включва в общия вълнови поток. Особено възбуждащо е, точно същото бе първото ми възприятие, когато се върнах от временното ми посещение в извънчовешкото. Макар че взаимното сливане бе почти свършено и ние ставахме все повече. Сега ние знаехме, че някъде съзнателно контролирана материална опашка – доста прилична на маймунската, е полезна по начини, много по-важни от балансиране и действие, като трета ръка, която да държи нещата. Може да бъде много ефикасен способ за общуване далеч извън свръхсигналния език, точно толкова красноречив, колкото изречената дума.

Равномерно и сигурно едно след друго мои аз се присъединяваха към нас. След всяко ние ставахме все по-възприемчиви и помнехме повече от общото. Колко много неща не изглеждат важни! Нашето познание и способности са толкова големи, че ние не си правим труда да съзерцаваме. Не е важно. Ние сме едно.

След това ние се отклонихме от основната вълна и се отдалечихме от нея. Гледахме, без да мръднем, с обединено уважение, докато нейната дейност продължаваше нататък към безкрайността. Ние също възприехме плавно зараждащата се вълна, идваща от тази безкрайност и разтваряща се в модела, откъдето идвахме.

През всички нас тече единната енергия, която е нашето създание, показващо великолепно реалността на цялото, голямо, колкото е сборът от частите. Нашата способност и познание изглеждат неограничени и в този момент вече знаем, че те са валидни само в енергийните системи на нашето преживяване. Можем да създаваме време, когато пожелаем или се появи необходимост. Можем да променяме формата и да модифицираме в рамките на самото възприятие. Можем да създаваме вещество от други енергийни модели, или да променяме строежа му до всяка желана степен, включително да възвръщаме първоначалната форма. Можем да създаваме, увеличаваме, променяме, модулираме или изкореняваме всяко възприятие в рамките на енергийните полета на нашето преживяване. Можем да пренасяме всички тези енергийни полета едно в друго или други, освен тези, които сме ние самите. Не можем да създадем или разберем първичната енергия, докато сме едно цяло.

Можем да създаваме физически модели, като например вашето Слънце и Слънчевата система, макар че не сме ние създателите им. Вече бе сторено. Можем да регулираме климата на вашата планета Земя, но него правим. Не влиза в плановете ни. Ние можем и следим, допълваме и разширяваме потока на човешкото учебно преживяване, а също и други учебни опити с близко съдържание във времето и пространството. Правим го постоянно на всички нива на човешкото познание, за да подготвим правилно онези обучени единици на нашата първична енергия за влизането и смесването с цялото, в което се превръщаме. Това е същността на нашето развитие. Тази подкрепа и подготовка се получава от нас само при поискване от едно или повече нива на съзнанието в рамките на обучаваната единица. Оттук нататък се създава една връзка, чрез която между нас преминават различни форми на общуване, докато се получи крайната трансформация.

Ние знаем кои сме и едно от моите Аз се разсмя и ние всички се разсмяхме на името, което това Аз ни бе дало. Ние сме ИНСПЕСИ, само едно. Около нас има много други.

Все още си недовършен. Има части от теб, които предстои да бъдат трансформирани, включително и тази, която сега е на посещение при нас и е толкова любопитна. Всеки от нас е недовършен. И именно затова стоим тук, за да се върнем обратно и да съберем допълнителните останали части от нас, докато станем напълно завършени.

Любопитството ни е онова, което изисква съвършенството.

Ние сливаме в един съзидателен обратен поток отново вълната, която те доведе тук. Когато успеем да го направим, напускаме тази реалност.

Може ли да бъде показано?

Не е възможно. Не е в рамките на нашето познание да го направим. Когато ти бъдеш трансформиран и напълно се слееш с твоето цяло, тогава ще разбереш. Затова е възникнала тази точка. Не може да се продължи, преди да се постигне завършеност.

Да се продължи в каква посока?

Вярваме, че ще бъде към източника на излъчването, съзидателно излъчване и връщане. Комуникацията се прекратява с онези, които са продължили. Желанието да продължиш се осъществява след издигане до завършеност. То е нещо повече от твоето любопитство, както му казвате, и трудно може да се пренесе към форма, която бихме могли да разберем. Имало е опити от онези, завършените, които трябва да продължат – безуспешно.

Последният дом?

Добро първично познание. Разгръщащ се проект, при усъвършенстване на възприятието. Сега трябва да прекратиш посещението си и да се върнеш.

Ние ще бъдем с теб, нашето любопитно Аз.

Да се върна къде?

В сферата на материалното.

...А къде е тя?...

Човешкото, твоето физическо тяло....

О, да, бях забравил... Наистина ли трябва да се връщам?

Стигни ни, ние ще бъдем заедно с теб по много начини. Имаш още много да вършиш. Дръж, тигърчо!

Върнах се, или както вие му казвате – разкарах се.

ЩРАК!

Връщането към физическото бе почти мигновено. Лицето и очите ми бяха мокри. Седнах на стола и запомних. Потърсих жълтия бележник и писалка, за да мога веднага да опиша преживяното с думи. Знаем, че се бях променил До края на физическия си живот щях да помня. Но това никога няма да се промени:

„ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ЩЯХА ДА УМРАТ,
ИМА ЖИВОТ.
ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ЩЯХА ДА МЕЧТАЯТ,
ИМА РЕАЛНОСТ.
ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ЩЯХА ДА СЕ НАДЯВАТ,
ИМА ПОЗНАНИЕ.
ЗА ОНЕЗИ, КОИТО ЩЯХА ДА РАСТАТ,
ИМА ЗАДГРОБЕН ЖИВОТ.”

4. НОВООТКРИТИ ПРИЯТЕЛИ

КРАТКО ПОДСЕЩАНЕ

Бланк: Не разбирам

ЩРАК!: Промяна на съзнанието

Клоузд: Ненастроен за външни въздействия – разстроен

Далд: Незаинтересуван

Фликър: Несигурен

Кърл: Систематизирана енергия

Айдент: Име/адрес

Лайтид: Идея, щастие

М-Банд: Мисловен спектър

М-Банд шум: Неконтролирана мисъл

Оупън: Възприемам

Пърсепт: Прозрение, интуиция

Плайд: Начин на действие

Роулд: Засмян

Роут: Мисловен пакет

Ран дъ роут: Детайлизиране – механично запаметяване

Смуут: Постигнете го заедно

ТСИ: Физическата вселена

Търн ин: Вземи решение

Вайбрейт: Показване на емоция

Реално време: 3.05 ч. след полунощ... тяло отпочинало, релаксирало... усещане за горещина... ненастойчив сигнал, познат – достатъчно добър, дълбоко поемане на въздух, издишване, отделяне, освобождаване – надолу и навън, после нагоре... несвързан с физическото, леко нагоре, превъртане, вън от второто тяло, оставям го в орбита за

паркиране... сега съм напълно свободен... започвам да проследявам ИНСПЕС айидент... не съм в синхрон с фазата на физическото, движение... прост и обичаен процес... бързо през плътните вътрешни кръгове... трябва да има начин да ги възбудя всичките едновременно, това би било не точно като ад... ако не го приемете, няма да сте повече материален, умрял сте, умрял – и все пак още жив...сега повече извън фаза, в централния главен кръг, обикновено наричан Място П... доста меко казано, грешен термин... най-малкото – те са започнали да разбират и запомнят... мъгляви фигури, просветват, ако фокусираш към тях... тук е баща ми, доктор Гордън, Агню... все повече не са във фаза по спиралата, почти съм преминал последния външен кръг...

Някой ме сграбчва! Стой спокойно, не се горещи, ще свърши работа, и по-рано се е случвало, но не толкова далече на ръба, няма нужда да прекъсваш и да се връщаш обратно към физическото... не мърдай, никакво движение... освобождава ме, разхлабване... напълно различен енергиен модел, но интелигентен, да, трябва да действам в М-Банд... сигурно не...

Не исках да те плаша.

Формата бе възприемаща, вибрираща.

Твоят айидент почти напълно прилича на някой друг, възприятието ми бе, че той, това си ти.

Реших да го постигнем заедно: *Това е добре.*

Формата не разбра: *Как добре?*

Няма проблеми.

Познатият сигнал все още бе там, започнах да се движа, когато изведнъж сигналът спря. Отиде си. По-рано това рядко се бе случвало, обикновено имаше някаква причина. Почти мигновено прозрях. Върнах се към формата. Тя не бе настроена за външни въздействия, незаинтересувана, оттегляше се.

Хей, чакай малко.

Формата бавно започна да възприема, все още не разбираше, стоеше неподвижно.

Мога ли с нещо да помогна?

Формата слабо вибрираше: *Ти си човек, или поне си бил?*

Доближих се: *Е, добре – вярно е, но не точно както си ти...*

Ако си човек, не можеш да помогнеш, защото си пристрастен като всички други. – Формата вибрираше тежко. – Иска се повече акъл от този на човек, или на някой, който въобще е бил човек. Те са осквернени.

Разбрах, че е много самотен: *Опитай с мен.*

Малки частички мисъл започнаха да текат от формата, докато тя стоеше полуотворена в несигурност. Частичките бяха от различен модел и аз не можех да ги свържа, твърде странно. Първият отговор, породил се у мен, бе безпокойство, после си припомних наученото.

Отворих широко: *Опитай с мен.*

Формата трепкаше в несигурност, после някак си светна: *Е добре, имам един приятел и... появи се проблем. Тук.*

Огромно кълбо информация се изгъркули от формата и се насочи към мен. Поех го внимателно и, разбира се, предпазливо. Имаше някои идеи, без които човек спокойно можеше да мине. Ето тази също има чуждестранен айидент. Бавно започнах да я възприемам.

ЩРАК!

Екскурзоводът направи проверка дали всички членове групата присъстват. Бе доста претоварена обиколка и това бе последното интересно място.

– Моля за вашето внимание! Ако сте готови, ще направим още едно влизане в ТСИ – материалната Вселена. Сигурен съм, че тук ще ви бъде най-интересно.

Айидент АА не бе много ентусиазиран: *Мисля, че този път ще си остана отвън.*

Айидент ВВ се обърна към приятеля си: ***Я стига. Само още веднъж и си отиваме вкъщи.***

Още веднъж, още веднъж. – АА вибрираше. – *Възбуждаща и очарователна илюзия време-пространство! ТСИ! Преживейте го индивидуално! Да си бях останал у дома, пак същият ефект. Като видиш едно, все едно че си видял всичко.*

Очаква се това да бъде по-различно – светна ВВ

Да, да, сигурно.

– Инструктиран съм да ви предупредя, че трябвал сте готови за крайно нехармонично М-Банд излъчване продължи екскурзоводът. – Затова ви предлагам да се екранирате подходящо.

АА се обърна към ВВ полуразстроен. *Същата стара обстановка. Може би по-скалиста, по-прашна, има повече кратери.*

– Стойте на определен периметър, бъдете на безопасно разстояние. Много неща ще привлекат вниманието ви на това място. Всички готови ли са?

Идваш ли, АА? – ВВ подкани приятеля си без нужда. Познаваше го твърде добре.

АА се обърна: *Ох, добре. Няма да ме оставиш на мира.*

ЩРАК!

Синьо-зеленото мисловно кълбо бързо се приближаваше, докато не изличи всички останали възприятия. Те се рееха точно над високи правоъгълни масиви, построени в правилни редици. В дълбоките вдлъбнатини между тези масиви бавно се движеха предмети с различна форма. Нивото на шума в М-Банд бе почти непоносимо,

ВВ фокусира надолу с досада: ***Каква бъркотия!***

Екскурзоводът започна внимателно подготвени разказ:

– Това е един от главните материални предмети, дадени от преобладаващите същества с айидент – жена или мъж, ако си спомняте брифинга. Айидентът на мястото е Ню Йорк.

ВВ не бе заинтересуван: ***Не ми изглежда твърде ново.***

– Човешките същества са тези, които изглеждат повече вертикални, отколкото хоризонтални – продължи екскурзоводът. – Различните цветове, които възприемате, се излъчват от изработените ръчно покрития, принципно използвани за декоративни нужди.

По-големите движещи се предмети са фактически материални тела, дело на човешка ръка, които най-често временно се обитават от господстващите същества и използват експлозивната сила на химическа реакция, за да получат работната енергия.

Ти бе прав, АА. Не си струваше усилието, а шумът на М-Банд ме влудява. – ВВ скенира приятеля си. – **Стана ли ти интересно?**

АА фокусира отнесено към дейността около тях: *Очарователно, абсолютно очарователно.*

ВВ бързо се обърна към него: **Какво?**

Неописуема мощ. Никога не съм чувствал нещо подобно.

Каква мощ?

Не я ли усещаш? Толкова много различни видове, всички по случайност смесени заедно.

Какви ги приказваш?

АА достигна с протягане: *Идва от тях. Енергийните модели на М-Банд, наслагат се хиляди върху хиляди, някои твърди, други меки, и строежът, устройството!*

ВВ не разбра: **Абе, ти добре ли си?**

АА отвори широко: *Чувствам се прекрасно. Дори не знаел някога, че съществува такова нещо.*

ВВ светна изведнъж: **Ясно, от шума на М-Банд е! Ти спря твърде много от...**

Не е шумът, ВВ – отрязва АА. – Със сигурност не е. Това е чудесна смесица от резонанс, ударни честоти, стоящи вълни, неизброими модели.

Шум. Така се казваше в подготвителния инструктаж. И всички така му казват. Обикновения познат шум на М-Банд...

АА се обърна навън: *Чудя се на какво прилича наистина.*

Какво искат да кажеш! То е навсякъде Всички примитивни начини на живот го имат. Шумът М-Банд си е М-Банд шум. Хайде да се махаме оттук, групата екскурзианти напуска.

АА не помръдна: *Сигурно е очарователно да си вътре.*

Нито знам, нито ме интересува – изсумтя ВВ.

Чухме, че може да стане, ВВ.

Само слухове, улични клюки. – ВВ вибрираше нетърпеливо: **Хайде, АА, ще изгубим групата, ако не... АА! Къде отиваш? АА!**

ЩРАК!

АА влезе в Преходната област. Той спря пред висока плещеста форма, която приличаше на човешките, които бе виждал.

Търся начина да стана човек.

Този айдент е Входен пункт – отговори с любопитство формата.

Искам да го направя. – АА вибрираше. – *Искам да кажа, че желая да бъда човек.*

Формата не разбра: **Какъв искаш да бъдеш?**

Искам да разбера какво означава това да бъдеш човек, начина, по който съществуват там долу – посочи АА. – Не го искам завинаги, но достатъчно дълго, за да го усетя.

Достатъчно дълго, за да го почувстваш, значи. – Формата започна да се върти навън и навътре. – **Защо желаеш да вършиш такова нещо?**

Ами, ъ... – АА се опита да подбере модел за себе си. – Ние сме на пътешествие из ТСИ и когато пристигна айидент Ню Йорк, изведнъж... много странно, прииска се, ами...

Шумът на М-Банд – включи се ВВ. – **Той стигна до него.**

Формата кимна: **Да, шумът на М-Банд. Щом не внимавате, така става.**

Не знам как да ви обясня. – АА бе несигурен, искаше да се слее. – Струваше ми се много важно да го опитам.

Само за наслада, да станеш център на внимание, нещо ново да опиташ – съгласи се формата.

Ами да – Потвърди АА. – Поне в началото. Но сега е нещо повече от това, никога не съм чувствал толкова силен интерес.

Откъде сте? – попита формата от учтивост.

КТ-95 – бързо откликна ВВ. – Знам, че е доста далеч оттук, но получихме достатъчно информация за ТСИ и време-пространството. Никой от КТ-95 никога не е идвал насам, и когато екскурзията бе предложена... ами, нали знаете – добави той, – малко ни заинтересува. Правиш нещо, за да разчупиш монотонността.

Мога да го направя, нали? – във въпроса на АА имаше леко безпокойство. – При нас достигнаха слухове за разни дивотии тук, но дори в информацията за екскурзията официално не бе споменато, и така...

Формата въздъхна: **Всичко, което трябва да направите, е да попитате. Това е всичко – питане му е майката.**

АА светна с необикновен блясък: Великолепно! Аз наистина...

Я се съвземи, АА – отсече ВВ. – **Съвсем, сигурен ли си, че знаеш какво правиш?**

Формата се обърна и посочи: **Хванете точно този път и после завийте вдясно. Дясно, не ляво.**

Разбрах, по този път, завивам надясно.

Не наляво.

Надясно. – АА се наклони към ВВ. – Ти пообиколи наоколо, докато се върна, стари приятелю. Дали няма да намеря нещо, с което да те нахраня! Интересна информация!

Ами да – вкисна се ВВ, – групата екскурзианти вече си отиде. Това означава, че на връщане сами трябва да си дърпаме въжето. Само да не стане завинаги.

АА светна ярко и изчезна в мъглата. ВВ бе неприятно развълнуван.

Можете да почакате тук, ако искате – предложи формата.

Благодаря, високо цена предложението ви – ВВ бе безразличен, а после добави между другото: *А какво има вляво?*

Формата отговори вяло: **О, ляво. Това е друг щат. Не бих искал да се меся там.**

О, да. – После възприятието за формата стана по-ясно. – *Хей, кой сте вие?*

Айидент Ентри Директър. Ед. Наричайте ме само Ед.

Ед. – ВВ се заинтересува: *Ти винаги ли си бил в това човешко „нещо“?*

Ед замълча за момент, за да си припомни: **Да. Няколко пъти.**

ВВ обикаляше безцелно около пункта. Ентри Директър бе надвиснал неподвижно, самовглъбен.

ВВ се осмели да попита: *Много ли работа имате тук?*

Ед отвори леко: **Да.**

Сигурно има много повече дейност, отколкото се вижда на повърхността, хм?

Да.

Сигурно докато си стоял тук, си научил много неща.

Да.

ВВ се опита да достигне до него, но без много успех: *Мъглявината е странно нещо. Отрязва възприятието до нулата.*

Да.

Това е ефект на ТСИ, нали?

ДА.

ВВ се позавъртя малко и после направи бързи спирали: *Там си имаме една игра – въртим се стотина пъти едно след друго по спирала. Добър стил, нали?*

Да.

Но трябва доста да тренираш, за да останеш, в играта.

Да.

ВВ направи още няколко стегнати спирали, после се отпусна.

Приятелят ми ще се върне тук на Входния пункт, където го чакам, нали? Точно тук?

Да.

Добре, значи няма да го изгубя.

Да.

ВВ не разбра: *Мога ли да го изтърва?*

Ед се отвори до спукване: **Какво?**

Приятелят ми трябва да се върне в Пункта,нали?

Ха! – На Ед не му се говореше.

Не бих искал да...

Ед отвори, вибрираше тежко: **Приятелят ти още ли не се е върнал?**

Не, не все още. Възприятието ми бе...

Ед ускори: **Трябваше да разбера, че той е от този тип. Хайде, момко.**

ВВ започна да вибрира: *К'во става?*

Ед заглъхна: **Приятелят ти има проблем. Да тръгваме!**

Той се обърна и бързо се оттегли. ВВ го последва, трепкайки диво. Ед зави наляво и почака ВВ да го настигне: **Ето там. Това е нашият голям район. Никаква информация. Трябва сами да я получите.**

ВВ не разбра, затрепка в несигурност, после отвори широко. Пред него бе синьо-зелената планета, неясна. Около планетата имаше пояси от мъглявина, огромни, плътни пръстени, неизброимо количество. Границите между тях бяха неопределени, като ги свързваха тънки снопчета и тънки мустачета. Освен пояса, който почти докосваше самата планета. Той изглеждаше изолиран. С това изключение останалите бързо течаха през порталите на Входния пункт. Не, има още един – на външния ръб. преминава близо до пункта. Много е тънък.

ВВ потърси самоличността. Шумът на М-Банд е отвратителен, макар и не чак толкова лош, колкото бе долу на самата планета. Нещо повече, когато отделяше всеки сектор, неговото възприятие показваше, че шумът е най-голям в участъците най-близо до планетата. Колкото по-далече от планетата, толкова по-малко шум. Имаше съвсем малко в най-външния сектор. Малко, но все още имаше. ВВ продължи да не разбира. М-Банд не намаляваше с „разстоянието” или размерите. Дори информацията от инструктажа за екскурзията до ТСИ съдържаше нещо повече – ако няма М-Банд, няма живот. М-Банд с шума все още примитивен, никакво възприятие, никакво общуване, което да си струва усилието. М-Банд, никакъв шум, страхотно място за посещение и за събиране на информация, местните знаят кои и какви са, лесно, но ограничено общуване – но няма къде да се свреш. Нищо. Никакво отклонение от интензитета, няма смесване на шум и М-Банд сигнали. Или го има, или го няма. Трябва да е резултат от Преходната област.

ВВ фокусира плътно към един участък в центъра. Почти щеше да падне шокиран. Бързо затвори и се обърна. В този сектор имаше форми, живи форми! Отвори мъничко, фокусира върху всеки сектор поотделно. Все едно и също Хиляди – не, милиони, може би милиарди от живи форми. ВВ затвори и напълно се шашна.

Приятелят ти е там – каза Ед едновременно кротко и тъжно.

ВВ отвори малко, все още неразбиращ: *Какво?*

Когато той не се появи на Пункта, това бе единственият отговор.

ВВ продължаваше да не разбира: *Ама той там ли е?*

Да.

Какво е това? Нищо подобно не видях време на цялото пътешествие из ТСИ, когато спирахме...

Вие сте фокусирали изцяло на физическото вещество. Туристическите групи се отбиват за кратко в Преходната област, сякаш ги е страх от дупки по пътя.

ВВ отново не разбра: *Път? Дупки?*

Забрави, не е важно, човешки термини.

Но всички онези живи форми...

Повтарячи.

Повтарят ли, какво повтарят?

Те искат да минат през още едно човешко преживяване.

ВВ напълно изключи. Информацията прииждаше толкова бързо, че бе почти извън контрол. Просто не е за вярване! Някой да поиска отново да мине по маршрута. Първото изглеждаше твърде зле. Макар че възприятието бе очевидно. Знаейки АА, наистина бе очебийно. Той отвори. Шокът продължаваше да го стиска.

Може ли да го открием между онези там?

Ед каза поверително: **Чудесна възможност. Повечето от Първолаците, които отхвърлят повторния маршрут, обикновено завършват в най-външния сектор. Можеш ли да го уцелиш? Искам да кажа, можеш ли да получиш лесно възприятие за него?**

ВВ светна: *АА? Имам повече информация за него от всеки друг в КТ-95. Няма проблеми.*

Тогава сигурно ще успееш да го извадиш оттам. – Ед се зарея наоколо. – **По-добре е да отидем на входа на развитието.**

ЩРАК!

ВВ започна да скенира самоличностите на многобройните живи форми, минаващи под него. АА и неговите импулси. Никога не е знаел кога да спре, ако нещо го заинтригува. Ама и тия хиляди и хиляди...

Той се обърна към Ед: *Сигурно е голяма работа да накараш онези всичките да го направят отново.*

Ние ги предупреждаваме. И всичко е в информацията на инструктажа.

Сигурно не им е много ясно.

Ето, прегледай го сам. Аз ще скенирам за твоя приятел.

Ед подхвърляше кълбото с информация към ВВ. Той бързо го прегледа. По средата имаше следното:

... остава напълно осигурен със свободна воля и съзнание на входното място. Това е гарантирано и се изисква от ускорената учебна система, която се използва... Последно предупреждение: Определени аспекти от човешкото преживяване могат да доведат до специфични и обобщени резултати, което може да бъде вредно и ако не се контролира, довежда до навици с неописуеми последствия. Отпечатъкът ви доказва, че вие разбирате тази част.

ВВ отвори: *Това не ми е много ясно.*

Ед отвърна, вибрирайки: **Това е, доколкото ние можем да отидем. Иначе би разрушило учебния процес.**

Какви аспекти, какви ефекти?

То би разрушило...

Хайде, Ед, мен няма да ме разруши. Няма да ставам човек. Тази работа никога не ме е интересувала.

Ед загуби интерес и затвори: **Информирай се сам.**

ВВ завибрира: *Добре, ще го направя.*

И двамата останаха полузатворени, фокусирайки в потока от форми, минаващи през портала. Всеки бе различен от останалите, макар и да притежаваше някакъв човешки белег, колкото и малък да бе. В няколко ВВ усети светла и интензивна радиация, което го засрами и той се почувства неудобно. Това бе реакцията му към един от тези, които го насилиха да отвори и да се довери:

Ед, ти си вършиш работата, а аз съм разтревожен за приятеля си АА.

Ед отвори:

Да, получих възприятието. Проблемът е в това, че случки като тази не стават много често и аз губя знанието си.

ВВ не разбра: *Губиш си познанието? Невъзможно. Никой не го прави.*

Ед посочи огромните сектори от живи форми: **Те го правят, всеки един от тях.**

Кое познание си загубват?

Кои са били. Забравят какви са били.

ВВ не разбра и затвори. Няма начин такова нещо да се случи. Жизнено важно е за самото съществуване. Никой би могъл и не го прави, ако ти – ами Ед как го направи? – забравяш кой си бил. Макар че възприятието от Ед бе ясно.

Ето сега и най-външния кръг. – Ед продължаваше. – **Те са направени от три вида. Първите са Първокласниците – Фърст Таймърс, такива като приятеля ти. Той тъкмо започва да забравя. Вторите са Олд Таймърс (Старците). Най-много, което си спомнят, като минат по маршрута, е, че няколко пъти са били човеци. Те се навъртат наоколо и правят каквото могат, за да помагат. Те не помнят достатъчно, за да си отидат у дома.**

ВВ светна с голямо разбиране: *Ти си Олд Таймър, нали, Ед?*

Да. Както и да е, ти продължаваш ли да скенираш за приятеля си? Ще прегледам остатъка от информацията вместо теб, парче по парче.

ВВ отвори широко, местейки фокуса върху потока от живи форми. Толкова са много. Май все още няма проблем в намирането на АА. Чудя се как така Ед е бил назначен на тази работа. Защо той?

Не бях назначен. Имаше дупка там, където Ед обикновено седеше по мое време, аз само скочих в нея. – Ед имаше желание да контактува, излъчваше топлина. – **А, ето го и този трети вид – Ласт Таймърс (онези, които са за последен път). Те ще направят още една обиколка по маршрута, ъ, още веднъж ще бъдат като човеци във физическия живот, и после ще си отидат.**

ВВ се обърна: *Къде отиват?*

Ед се претърколи: **Хич не знам. Вкъщи, предполагам. Те никога не се връщат обратно тук. А, да. Има още един друг вид – наричаме ги Сийкърс (Търсачите). Няма много от тях, несигурни, като човек, който се изплъзва. Нестабилни, обикалят навън и навътре.**

ВВ не разбра: *Като какво? Хлъзгави?*

Няма значение. Отново човешка работа.

Подай ми информация и аз сам ще я прегледам.

Не си струва. Сега тези, Сийкърс, те са по-различни. Доколкото можах да схвана, никнат като пъпки наоколо и все още имат физическо човешко тяло някъде там, живо и мърдащо.

Не съм си и представял, че можете да го правите. Мислех, че всеки се връща обратно едва след като физическото тяло се отдели настрана и престане да е действено.

Така мислех и аз, преди да стигна дотук като Ед. После започнах да ги различавам.

ВВ светеше силно: **Ето го!**

Ед бе внимателен, топъл: **Дръж го, тигърчо!**

ВВ не разбра: **Тигър?**

Върви!

ВВ незабавно тръгна към масивния течаш кръг от вибриращи форми. Шумът на М-Банд не бе чак толкова непоносим, колкото той очакваше, почти в нормални граници. Щом се плъзна между краищата на различни радиационни групи, много бързо почувства, че много, ако не и всички, притежават мощност на сигнала, равна или дори по-голяма от неговата собствена. Но сигналът бе по-различен. Не бе точно шумът, нещо друго бе. Нищо, което да прилича на КТ-95. Също така очевидно формите съзнаваха, че той минава покрай тях... кратки светкавици от любопитство, оттегляния, за да го пропуснат да мине, приятно запознанство. Нищо, прилично на очаквания от него от ранното му възприятие.

После той се доближи до АА: **Малко приключение, а?**

АА не разбра, после ярко светна: **ВВ! Какво правиш тук!**

Дойдох да те взема, какво друго?

Не е трябвало да го правиш.

Добре, ама се очакваше да се върнеш на Пункта. Какво се случи?

АА бе несигурен: **Трябваше ли?**

Трябваше, разбира се.

АА стана още по-несигурен: *Не знам. Изглеждаше по-лесно по този начин.*

ВВ се учуди: **Как мина?**

АА светна: **Удивително! Нямам как да го изразя.**

Започни от началото.

АА ярко засвети и удари ВВ с твърдо кълбо, преди той да може да затвори.

ЩРАК!

АА се движеше между огромна маса от същества с всякакви форми, размери й модели. Тълпата бе толкова огромна, че той доста трудно можеше да усети къде свършваше другият край. Никакво, дори и смътно подобие на онова, което знаеше там у дома, на КТ-95.

Всички ли?

АА обърна фокуса. Къса човекоподобна форма се наведе зад него.

Какво?

Формата вибрираше: **Аидент Рутин Ентри Диспечер (Диспечер на рутинните влизания) – РЕД... наричай ме само Ред.**

Ред?

Не трябва да се срамуваш от... съжалявам, сбъркал си отдела. Трябваше да се присъединиш, когато имах работа. Имам нужда от информация за теб, така че да те поставя на правилното място. Подай ми я.

АА отвори и му подаде най-добрата информация, която имаше.

Ред светна: **КТ-95, хей? Нещо ново за мен. Откакто съм тук, не сме имали от КТ-95.**

Не вярвам въобще някога да е имало – отвори АА. – Никакви записи, само странична информация, която нищо не означава.

И ти си дошъл на екскурзия до ТСИ и искаш да получиш усещането за нея, а? Шумът на М-Банд стигна до теб, нали?

Ами, не – АА бе несигурен. – Не, точно. Виждаш ли, аз...

Не е важно – пресече го Ред. – Само щеше да е по-лесно да те прекарам през процедурата чрез получената информация. Сега, първо, какви са предпочитанията ти, мъж и жена? Не мога да гарантирам избора ти, но искам да сравня с информацията на Входния пункт, когато мога.

АА не разбра.

Ред вибрираше: **О, ти не знаеш разликата. От гората ли идваш?**

АА пак не схвана.

Това е човешки израз, който... не е важно. Предполагам, че мъж или жена не оказва никакво влияние при този дълъг път, особено за теб. И така, имаш ли някоя особено предпочитана входна точка?

АА забави отговора, после реши: *Ню Йорк?*

Това ли е всичко? Само Ню Йорк?

АА светна.

Точно Ню Йорк е необходимият ми входен пункт. Колкото до пола, АА, ще ти бъде трудно наистина. Ако избереш Бомбай, Калкута или дузина други такива пунктове, ще стане мигновено. Има твърде много дейност там.

АА съвсем се обърка: *Ню Йорк. Най-малкото го познавам. Бил съм там.*

Ред се обърна и затвори: **Да, наистина. Сигурно си бил – После светна пронизително. – Вземи този предварителен указател с информация и се ръководи внимателно от него през цялото време. Трябва да поставиш печата си на споразумението, че приемаш всички условия, след като преминеш през входния пункт. Готов ли си?**

Ред подаде топката и АА попълни необходимото с лекота. АА опипа външните ръбове, после отвори: *Хей, твърде трудно. Искаш да кажеш, че трябва да избира от всичките тези неща?*

Ред затвори: **Да.**

Защо просто не отида и да бъда човек? Защо ми трябва всичко това?

Ред премина на автоинформация: **Когато бях в Рим...**

Няма да ходя в Рим. Отивам в Ню Йорк.

Ред смекчи: **Ами, добре, но се прилага навсякъде. Това са правила, момко. Не съм ги измислил аз. Сега си намери едно спокойно местенце и премини през него. Ще ти дам главна насока Ню Йорк, без значение по кое време.**

АА не разбра: *По което и да е време? Все си мислех, че времето е...*

Само след информацията, момче, следи я. – Ред се разфокусира и изчезна.

АА се облегна назад и отвори указателя.

СПОРАЗУМЕНИЕ И РАЗБИРАТЕЛСТВО. САМО ЗА ВРЕМЕННО ПРЕБИВАВАЩИ ХОРА.

ФЪРСТ ЕНТРИ СТЕЙТЪС – ФЕС

(Статус при първото влизане)

– Организирано като училище на интензивно обучение. Успешно дипломиралите се достигат тангентно класиране.

– Твърдо споразумение за срока на временното пребиваване като човек, че време-пространството съществува, че има реалност. Споразумение за реалността на мястото на влизането и нейната околност (Вещество, планета Земя, Слънце, Слънчева система, Галактика, физическа Вселена); на указаното време в пункта на влизане; на физически живата обозначена както на онези другите; от минали събития, записани като човешка история, на пълната биоструктура.

– За максимално ефективното функциониране на образователната система много съществена е информацията на дейността преди влизането. В споразумението тук за попълване на тази информация.

– И точно обратното, въздържалите се с оглед да не противоречат на горното, всички ФЕС остават напълно свободни в желанието и съзнанието си на Входния пункт. Това се гарантира и се изисква от съгъстената учебна системна, която действа сега

– Последно предупреждение: Някои аспекти човешкото преживяване могат да доведат до специфични и общи резултати, които е възможно да бъдат вредни и не...

АА пусна кълбото с информация. Сплашваща тактика. Необходимо им е да държат настрана тълпите, които биха се струпали около входа. Добре, ама този път няма да свърши работа. Не могат толкова лесно да се отърват от стария АА.

Той премести фокуса върху близкостояща форма: *Как е?*

Формата отвори, после затвори: **Кой се интересува?**

Айидент АА от КТ-95 – АА приближи, но после рязко се отдръпна: *Откъде си?*

Не те интересува.

Разбира се, че ме интересува. Предполагам, че и на теб ти е за първи път. Как, искам да кажа, какво накара съзнанието ти да се опиташ?

Формата бе незаинтересувана: **Не съм се опитвал.**

АА не разбра: *Разбира се, че си го направил.*

Нищо не разбираш. Тук. – Формата изтъркули кълбо с информация към АА, който предпазливо го хвана.

Първият пласт бе достатъчен. – **Определения за повторно обучение НСТИ – ФЕС, не се връщай, докато не станеш по-добър. Подробностите са приложени в...** Кълбото стана твърде горещо за държане. АА бързо се върна към формата, а тя неохотно го взе обратно. АА разфокусира и се отдалечи.

Голямо събитие, нали? – Висока тънка форма изплува от мъглявината.

АА отвори несигурно: *Да, така е.*

След цялото планиране и подготовка най-накрая ще го направя. Накрая!

АА не схвана: *Какво ще направиш?*

Ще проведе опита си! – Формата светеше силно. – **Проучил съм всеки аспект от човешката система. Необяснимо е колко много усилия погълна. Само остава да подложа на изследване състоянието на съзнанието. Би могло да промени Всичко!**

Наистина ли? – АА фокусира по-внимателно. – *Какво прави то?*

Формата затвори: **Съжалявам, но може да се провали опитът, ако получите информация. Може да се срещнем като човечеи. Движдане на Земята!**

Формата отшумя. Щом АА се обърна, той усети възприятието за нежна форма, стгшена на една страна. Фокусира: *Здравей.*

Малката бе напълно отворена: **Здравей.**

Готвиш се да направиш големия скок, а?

Да,... надявам се.

АА не разбра: *Надяваш се, а не знаеш ли?*

Малката форма вибрираше: **Искам да кажа, стана толкова бързо, голяма изненада бе. Още не съм свикнала. Наистина ще се случи, след като толкова време се опитвам.**

Искаш да кажеш, че те не те приемат, не са те пусkali вътре преди това?

Предполагам, не. Много исках, но никога не се получи... досега.

АА отвори повече: *Мислех, че всеки може да дойде и да влезе вътре ако има подходящи входни пунктове.*

О, не трябва да се квалифицираш.

АА се замисли и скенира: *Айидент?*

Формата затрептя в несигурност: **Какво?**

Айидент.

Не знам какво искаш да кажеш.

АА се опита меко да изясни: *Ако ми подадеш топката с информацията си, ще се опитам да ти помогна. Разбирам възбудата и нетърпеливото очакване.*

Формата заблещука още повече: **А какво е роут?**

Роут е информация, която имаш... – АА прекъсна, след това отново набра. – *Откъде идваш?*

Формата светна: **Ето оттам. Лесно бе.**

АА проследи фокуса: *Искаш да кажеш, от планетата, където са хората?*

Да, да.

АА завибрира: *Тогавя не ти е за първи път... Ти вече си била човек? Сигурно има някакво смесване.*

Не, не, няма. – Формата стана по-светла. – **Никога не съм била човек, но съм ги проучвала дълго време. Живях заедно с тях, те ме хранеха и обичаха... и сега аз... ще ставам човек. Казах ми, че съм си го извоювала, искам да кажа – обучила съм се. Ще бъда добър човек. Знаем, че ще е така.**

АА излъчи гореща подкрепа и отплува, после разфокусира. Той се замисли дълбоко за някаква скрита информация, която би го обяснила. Нищо.

Мъглявината се събираше на гроздове, някои големи, други – малки. Всеки имаше тънички спирали от информация, които блъскаха АА, докато пътуваше между гроздовете. На КТ-95 това бе знак за лоша дисциплина, или най-малко за пропуск на клапаните. Тук не изглеждаше да има някакво значение. Нещо повече, нямаше дори курсове за ограмотяване на тълпата. Тази Преходна област бе измамна, реши АА. Има тенденция за изопачаване. Онова, което той бе извадил като информация за стотици, сигурно бе хиляди – всички наблъскани пред Входния пункт. И онази малката, смесената. Не можах да науча нищо, дори откъде все пак идва тя. Тя? Какво е тя?

Изведнъж се появи необикновено голяма спирала от един грозд и дръпна АА навън: **Нуждая се от помощта ти.**

АА бе съвсем неангажиран, сякаш точно щеше да падне в отварящия се грозд: *Какъв е проблемът?*

Формата изплува от последните мъглявини: **Какви са плановите ти, след като влезеш?**

АА отвори леко: *Защо, ъ... да преживея като човек.*

Формата вибрираше: **И нищо повече от това?**

АА отвори: *Сигурен съм, че и то ще ми е достатъчно.*

Знаеш ли какво става там долу?

Е, добре, аз...

Неизказано страдание. Милиони и милиони от тях, лъжещи и мамещи се помежду си, нарушаващи всеки познат закон, включително онези, които сами са измислили, илюзия върху илюзия, разкопаване на все по-дълбоки следи... Ужасно е!

АА започна да затваря: *Сигурен съм, че не е толкова лошо, колкото ти...*

Формата вибрираше още повече: **Напротив, и по-лошо е. Изучавах ги и ги наблюдавах векове наред. Много лошо е!**

АА не разбра: *Векове?*

Сега вече ситуацията става критична и някой трябва нещо да направи, а никой нищо не прави, затова аз ще се опитам.

АА плавно попита: *Какво ще направиш?*

Отивам там и ще променя всичко. Нуждая се от помощта ти, за да успея. И не само от твоята, но и на всеки друг, когото мога да привлека. Тук, тук трябва нещо да се направи.

Формата подхвърли тежко кълбо на АА, който го задържа с голяма мъка. Първият пласт не само го шокира, но и удиви. Как е възможно така да се изопачава информацията? Той се обърна и затвори. Как да се отърве от нея, без да я обиди? Решението дойде лесно.

Той върна обратно кълбото на тежко вибриращата форма: *Съжалявам, но не мога да ти помогна. Искам, но не мога.*

Формата вибрираше: **Не можеш ли? Защо?**

АА се успокои: *Ти не премина ли през предварителния инструктаж?*

Разбира се, че го минах.

Онази част, в която се дава информация за предишна дейност? Ако те си бяха свършили работата, сега нямаше да се срещна с теб и въобще нищо от това, което се случи тук, нямаше да стане.

Формата загуби интерес и се затвори. Мъглявината образува един грозд около него. Той стана предпазлив и започна да се пази от по-дълго изтеглените мустачета на грозда. Останалите, през които преминаваше, измъквайки фрагменти от събития, модели, състояния на познанието, бяха напълно несъвместими с онези у дома, на КТ-95.

Изведнъж едно бързо и остро възприятие го прониза.

Айидент АА! Айидент АА. Вече съм готов за теб на входния портал!

АА бързо се върна по спиралата, фокусира на сигнала, следвайки го през мъглата и гроздовете. Голям вертикален улей се издигаше през мъглявината, вибрирайки с ослепителна енергия, каквато никога досега АА не бе усещал. Зад него чакаха Ред и Ед.

Ред вибрираше: **Всичко е подредено и е готово, айидент АА.**

АА трепна неуверено: *Какво трябва да направя?*

Ед го посъветва: **Подпечатай тук приемните и споразумителни условия, съдържащи се в предварителния инструктаж.**

Две внимателно контролирани спирали се излъчваха от Ед. АА изпрати собствената си спирала между тях, след това активира. Ед дръпна обратно спиралите и се наведе.

АА започна да вибрира с голяма честота. – *Сега какво правя?*

Ред го изстреля силно и високо: **Скачай, скачай през процепа!**

ЩРАК!

Интензивно свиване, стягане... непреодолим входен сигнал от непознати видове... идващи от негови части, за които той никога не бе предполагал, че съществуват... хванат в клопка, никога не бих могъл да се измъкна оттук... нищо не действа... не мога да накарам нищо да работи правилно... не е това, което очаквах... нещо ме удря... кой е ранен? кого очаквам?... намалете сигналите!... намалете ги, те ме довеждат до... твърде много са... твърде

силни... помощ, някой да ми помогне!... в клопка съм... моля ви, моля някой да ми помогне, да ме изведе от тези неща... това е последното от АА, скимтене, стенания...

Новородено бебе изплака юнашки в стаята на едно жилище в Ню Йорк. И майката, и акушерката се усмихваха щастливо, пот течеше по лицата им.

ЩРАК!

ВВ трепкаше: *Това ли е всичко?*

АА светна: *Това е само началото.*

ВВ се обърна: *Някакво си начало. Не си бил много щастлив.*

О, не след дълго научих, научих ли? Твърде много има, което не мога да науча... Какво не е наред?

Имам диво усещане.

АА не разбра: *От къде?*

ВВ се успокои: *Няма значение. Хайде да си ходим. У дома. Трябва да пътуваме дълго до КТ-95, и то сами. Затова...*

У дома! Не мога да се върна още. – АА бързо вибрираше.

Разбира се, че можеш.

Не.

Е, хайде, АА...

Само четиридесет и пет години имам. После ще се разболея. Няма да стигна до края!

ВВ отвори спокойно: *Четиридесет и пет години са достатъчни. Хайде.*

Не мога! – АА трепкаше настървено. – Получих само половината от преживяването!

ВВ не схвана: *Половината?*

Последния път бях мъж. Сега ще стана жена!

ВВ напълно се обърка: *Мъж? Жена?*

Правилно, стари приятелю, и те са толкова различни, колкото, колкото... Именно това искам да разбера.

ВВ се втвърди: *Ти си в опасност.*

Опасност? Каква, опасност?

Ти си получил предварителната информация от инструктажа.

АА затрептя: *Разбира се, че я получих.*

Тогавата знаеш какво ще се случи.

АА не схвана: *Не, какво?*

ВВ отвори по-меко: *АА, ти влизаеш, в клопката, ти си...*

Появи се огромният портал, безчет вибрации. АА заглъхваше зад портала заедно с другите.

ВВ вибрираше толкова силно, колкото можеше: *АА не... почакай!*

АА изчезна със странната вълна. ВВ загуби интерес и затвори. Отдалечи се от потока.

Съжалявам, момко – каза Ед с тъга. – Не мислех, че имаш шанс да го измъкнеш, но бях длъжен да ти позволя да опиташ.

ВВ съвсем се отчая: *И каква става сега?*

Ако той/тя следва модела, той/тя ще се включва все повече и по-надълбоко в човешкото преживяване, и всеки път ще слиза с един кръг по-надолу, докато той/тя стигне дъното.

ВВ трепкаше все още отчаян: *А тогава, какво?*

Ед внимателно отвори широко: **Те стоят на дъно и не се връщат обратно, или започват да си проправят пътя назад. Повечето от тях остават на дъното.**

ВВ загуби интерес.

Върви си у дома, синко. Назад към КТ-95.

ВВ не слушаше и се затвори напълно.

Той бавно се отдалечи от пункта, блещукайки неясно. Мъглата бе по-рядка, пълна със случайни ясни сигнали, които нямаха неговия айдент, така че не го привлякоха, нито проникнаха и бяха игнорирани.

След това наистина проникна силно усещане. ВВ се появи и се отвори. Покрай него минаваше форма. Той вибрираше и се протегна:

АА! Ти се върна! Ти проби! Как...

Формата спря неподвижно. ВВ се дръпна бързо назад. Не бе АА.

ЩРАК!

ВВ отвори широко: *Кръстосаха ми се айдентите. Ето защо те погледнах.*

Аз бавно разгънах ролката с информацията: *Имаш проблем, нали?*

След това получих силен сигнал за връщане към физическото. Аз също имах проблем. Имах възприятие за ВВ, който бе напълно объркан, а аз трябва да съм се оттеглил почти мигновено. Втурнах се във второто, върнах се към физическото, поех дълбоко дъх и потърсих проблема.

Кучето навън отново лаеше.

5. СПАСИТЕЛНА МИСИЯ

Време: 3.55 ч. след полунощ... пълна физическа бодрост, обичайно състояние. Плюс не съвсем обикновено в това състояние на съзнанието възприемане присъствието на ИНСПЕС сигнал за завръщане у дома... последва нормалният процес на преобръщане... сигналът бе силен... придвижих се нагоре и навън през кръговете, преминах Преходната област – спрях. Бях спрял. Усещане за умора, преди това не го почувствах. Никакъв познат сигнал, бях там. И ТЕ също. Силно усещане за горещина, нечие присъствие, нещо повече.

Г-н Монро...

Когато пристигне по този начин, никога не съм сигурен дали означава работа или игра, ако въобще мога да ги различа, или нещо друго. Бе нещо друго.

Ще са необходими известно регулиране и баланс.

Отворих широко.

ЩРАК!

Огромно бяло куче, три пъти колкото любимия Стиймбоут – що за име за толкова прекрасно малко кученце – го бе сграбчило за врата с масивните си челюсти. Стиймбоут се люшкеше силно напред-назад, тялото му вече бе неподвижно отпуснато.

Не, не! Не мога да позволя това да се случи! Наистина ли е Стиймбоут? Той е! Мъртъв, Стиймбоут е умрял! Ще убия този огромен кучи син, той никога не ще...

ЩРАК! ПОВТОРЕНИЕ

Огромно бяло куче, три пъти колкото Стиймбоут, го бе стиснало в масивните си челюсти и го люлееше насам-натам. Стиймбоут висеше безжизнен.

Стиймбоут е мъртъв! Каква трагедия! Ще ми липсва, ще ми липсва. Махай се, огромен пес, за да взема останките...

ЩРАК! ПОВТОРЕНИЕ

Голямо бяло куче, доста по-едро от Стиймбоут, го е сграбчило през врата и го люлее напред-назад. Стиймбоут виси отпуснат, със затворени очи.

– Е, малки приятелю, ако това трябва да се случи, благодаря ти, че бе с мен толкова дълго. Бяхме щастливи заедно. Ти ме научи на много неща, които винаги ще бъдат част от мен...

Все още между челюстите на голямото бяло куче, Стиймбоут повдига леко главичката си, отваря едно око, намига ми и се ухилва.

ЩРАК!

Бях спокоен и релаксирал. Умората бе преминала. Нещо повече. Енергията ми бе силна и ясна: *Благодаря ви.*

Радвам се да помогна.

Казах: *Кучетата ще лаят.*

Сега вече можеш, да отидеш при своя приятел от другата система. Той се загуби. Ще се нуждае от помощта ти.

Трепнах: *Не съм сигурен, че мога да му помогна.*

Ще бъда с теб. Важно е да му помогнеш.

Не разбрах. *Важно ли?*

Важно за теб. Прекъснахме твоя сигнал, за да можеш да усетиш неговия. Как ще минеш през изпитанието, времето ще покаже.

Успокоих се: *Трябва ли да му съобщя за вас?*

Още не. Вземи тази – как я наричате – информация със себе си, може би той ще я използва. Наричаме го ВХП-1.

Отворих широко: *Сигурно.*

Информационното кълбо дойде до мен и аз го скрих. Обърнах се и фокусирах върху айидент ВВ КТ-95. Имаше леко движение и той се появи, все още в мъглата. Трепкащ.

ВВ вибрираше: **Какво се случи! Ти заглъхна някъде, а сега се връщаш. Някой да не дръпна въжето ти?**

Не схванах: *Да дръпне въжето? Какво е това?*

Ами когато искаме да се придвижим от един модел към, друг, ъ, ние, знаеш ли, „дърпаме въже“, Ако хванеш, някой широко отворен и се вмъкнеш вътре навреме, можеш да му дръпнеш въжето и докато се усети, вече няма да е никъде.

Трепнах: *Защо бихте поискали да го направите?*

Това е само игра, шега.

Реших и аз да се пошегувам с него: *Най-малкото и ти сега си отворен. Някой може да ти дръпне въжето!*

Дори и въжето оставя следа. Никой, когото съм срещал досега, не би могъл да стори онова, което ти направи току-що. Конец. Какво е това?

Трепнах: *Ами налага ми се да се погрижа за нещо.*

ВВ не разбра: **За какво да се погрижиш?**

Затрептах: *Моето тяло.*

Какво тяло?

Трябваше да обясня: *Физическото ми тяло, разбира се. Моето материално човешко тяло. Все още си имам такова и то продължава да работи.*

ВВ плътно затвори, после бавно отвори: **Как, искам да кажа, защо, ъ, какво...**

Не знам. Просто се случи. Опитвам се да разбера защо.

ВВ се обърна навън и после отвори: **Ти да не си от онези хора, които вечно се изплъзват!**

Не разбрах. Преместих фокуса. Пристигна част от информационното кълбо на Ед. Започнах бързо да проучвам: *Предполагам, това възприятие е толкова добро, колкото всяко друго.*

ВВ също прочете информацията и се втвърди: **Какво става с АА? Още нещо, което мога да направя?**

Ще се опитаме. Ще се нуждаете от по-добро възприемане на онова, което се случва.

ВВ се обърна навън: **Не желая никаква информация за тая работа. Наистина не искам да се пристрастявам.**

Успокоих го: *Тази информация няма да може да те подтикне към това. Всъщност, аз ще започна процес за присаждане.*

ВВ не разбра: **Присаждане...**

Можеш по-добре да затвориш. Ще го издърпам, бавно. Ако не ти хареса, не го взимай.

ВВ бавно отвори. Приблжих към него кълбото с информация ВХП-1, което ТЕ ми бяха дали, и то бавно се завъртя около оста си, щом ВВ го докосна. В един продължителен миг всичко сякаш замря – никакво движение, никакъв отговор. После се чу „Щрак” и цялото кълбо се плъзна в него.

ВВ се вгълби и се затвори. Търпеливо зачаках. Бавно се реехме там, където мъглата бе по-тънка. Имах само два айдента на това място. Или трябваше да се върна при ТЯХ, или към физическото. Нямах никаква информация за АА. Само част от информацията на ВВ, което съвсем не бе достатъчно. Трябваше да дойде от ВВ, не можех да намеря АА вместо него.

ВВ отвори: ***Всичко е ново за мен. Истинска информация, а?***

Да.

И точно това е възприел АА, така ли?

Да.

ВВ Не разбра: ***Това кълбо не е твое. Откъде си го взел?***

Отворих бавно: *Няколко мои приятели. Повечето информацията за мен също бе нова. Най-малкото не съм имал възприятие като това.*

ВВ се втвърди: ***Е, сега вече му хванах края. Ясно ми е какво става. Малко е пообъркано, но след като АА има възприятие от такова качество, той ще скочи сам във от този хаос.***

Трепнах неуверено: *Ами... има още нещо, нали разбираш?*

Какво ще правим по-нататък?

Надявам, се да заловим приятеля ти, щом излезе отново. Ако можеш, да го намериш.

ВВ каза спокойно: ***Бих могъл да открия АА и в черна дупка. Хайде!***

ВВ имаше възприятие, което аз трябваше да следвам, и той бе прав. Той се гмурна в мъглявината, а аз след неѝ, внимавах да следя неговия айдент. Направихме пълна обиколка на кръга, където миналия път той бе открил АА. Никакъв проблясък. В действителност бях сигурен, че в този случай новините бяха лоши. Лоши за ВВ. Винаги имаше шанс, ако АА бе в най-външния кръг, ВВ да успее да го убеди, че трябва да се измъкне и си тръгне. Лоши новини за АА? Никой не би могъл да усети това, дори и АА в тази точка.

В малкото случаи, когато бях спирал в най-външния кръг, той винаги бе изключително привлекателен – смесването. Особено Ласт Таймърс, онези, които съвсем съзнателно щяха да направят последната си обиколка. Те излъчваха радиация, която бе незабравима – огромна жизнена енергия, която изглеждаше напълно под контрол. В рамките на тази сила бяха всичките стойности и идеали, които според човека бяха важни, не в контекста на време-пространството, не и във външните контролни си които изискваха изява по специфичен начин, а нещо напълно отделно, научено през човешкото съществуване. Най-важното – всичко бе под контрол, съвместна, сливаща се част от цялото. Те бяха напълно отворени. Лесно би могъл да получиш усещането за тежкото изпитание на човешкото преживяване, формулиращо тази необятност, ако си в състояние да я издържиш. Веднъж вече опитах, дойде ми твърде много. Върнах се към физическото и бях изпълнен с копнеж

дни наред. Ключът бе, че те тръгваха по този път, след като са били човечи. Не са били такива при Първото влизане.

Но сега бе по-различно. Тяхното излъчване бе с познат резонанс. Чудех се защо е така. По време на последната обиколка наоколо те очевидно я бяха спрели. Част от жизнеспособността се просмуква, а всъщност тя действително може да бъде спряна. Въпреки че по време на финалния спринт те не подбират информация за историята, очевидно са го правили предварително. Незабележими са. Пощенският чиновник, обикновеният фермер, морякът, продавачът на книги – не са сплотени в група, но тихо се появяват тук и там както във времето, така и в пространството.

Ако попитате накъде са тръгнали, след като привършат с обиколката, най-вероятно ще отговорят е нежна топлина: ВКЪЩИ. Възприятието идва по този начин, но има и обертонове, пикантен вкус, нюанс, които почти не са познати.

Да, ВВ, има много повече от студените данни. Ти плащаш цената и получаваш онова, за което си платил. По един или друг начин. Как да обясниш на рибата какво представлява сушата? Въобще не се опитвай.

Хей, мислех, че си с мен – прекъсна ме ВВ.

Отворих: *Да, наистина съм с теб.*

Той не е сред тази тълпа, какво ще правим сега?

Обясних бавно: *По-долу в другия кръг.*

ВВ ме следваше отблизо. Бързо се придвижихме към по-долната мъглявина. Имаше различен строеж. Всъщност от това място бе трудно да се разграничи къде свършва единият кръг и къде започва следващият. За известно време бях посещавал учебен клас тук.

Не съм бил съвсем затворен, защото ВВ попита:

Какъв клас?

Където се научаваш как да помагаш на онези, които все още са във физическото си тяло.

АА няма да е тук. Никой не би могъл да го приучи на каквото и да е.

Тръгнах да си ходя: *Щом така казваш...*

ВВ хукна навън и надолу, а аз се присъединих към него... Навлязохме в познати области на мъглявината къщи, паркове, житни поля, гори, огромни сгради, църкви – всичко продължаваше безкрай. Хуманоидните форми бяха вгълбени в земните си дейности.

ВВ затрептя: *Мъглявината е доста плътна. Какво правят?*

Обясних: *Каквото им се иска.*

Ама те само се щурат насам-натам.

Някои строят домовете си. Тези работят, ето виж. – Други играят голф. В онази сграда пък играят покер...

ВВ ме прекъсна: *Каква сграда? Въобще нямам възприятие за каквото и да е!*

Трепнах неуверено: *И за сграда ли?*

Нямам.

Нито къщи, улици, дървета, поля...

Само хуманоидни форми, които се движат наоколо. И твърде много мъгла.

Нищо не разбрах и се обърнах навън. Всички конструкции бяха нематериални, затова ВВ трябваше да бъде в състояние да получи възприятие за тях по някакъв начин. Временните обитатели знаеха, че не са материални. Те бяха построили всичко това, за да бъдат в позната среда, докато обмисляха и се приготвяха за своя следващ човешки цикъл. Бяха го изградили от... светнах. ВВ не познаваше тези неща и затова не би могъл да получи възприятие. То бе напълно човешко.

Спокойно обясних: *Не мисля, че приятелят тук. Хайде да се махаме.*

ВВ трепна: *Още по-надолу ли?*

Да.

Издигнах се, направих полукръг и се гмурнах през граничния слой мъгла. Може да си прекарал хиляди години в отделните кръгове, без да проучиш всичките им аспекти. Някои части бяха огромни, други не чак толкова. Казано ми бе, че всичко, което човек може да измисли, ще се намери някъде из тези кръгове. Така все повече неща се прибавят постоянно, колкото повече измисля човек. Също ми бе съобщено, че някои човеци прекарват тук хиляди години, обикаляйки вън и вътре във физическия живот. Сигурно е много вълнуващо, ако го обмислиш и планираш внимателно. Но повечето от тях...

Хванах го, хванах го! – ВВ почти ме издуха, вибрираше толкова силно.

Къде?

ВВ бе вече отпратил, а аз го следвах отблизо. Любопитно бе, че най-накрая щяхме да срещнем всеизвестния АА... изведнъж почти се забих във ВВ, той бе спрял толкова рязко.

ВВ трепкаше: *Това е АА, но... нещо не е наред.*

Скенирах, за да уловя фокуса му. Имаше форма – малка, нискоенергийна основа, жена, стара, не съвсем стара жена, само...

ВВ вибрираше и се приближи: *АА! Хей, стари приятелю, това съм аз!*

Формата затрептя, полуотворена: *Остави ме на мира.*

ВВ силно вибрираше: *Аз съм! ВВ!*

Формата се отвори малко: *Какво?*

ВВ се доближи: *ВВ – это кой, стари приятелю, дойдох да те взема оттук.*

Формата отвори по-широко, вибрираше: *ВВ! Откъде се взе?*

ВВ се поуспокои: *Няма значение, ще те върна обратно.*

АА бе несигурен: *Обратно? Къде е това?*

Обратно там, където принадлежиш.

АА вибрираше: *Принадлежа? Аз съм си оттук. Никога повече няма да ставам жена! Цял ден се бяхтя из полето, сутрин ставам по тъмно в тази студена каменна колиба, запалвам огъня, стривам зърното за брашно приготвям храната за децата, после той става, и му поднасям закуската, после идва данъчният инспектор и ми взима трите най-хубави прасета, после умря най-малкото ми бебе и трябваше да го погребя до останалите осем. Все пак успях да отгледам, шест от четиринадесетте, докато чумата не ме прибра. После той и онези другите мъже дойдоха, клатушкайки се, пиха вино и го оставих при мен, всички те. Тази чума бе по Божията воля. Отърва ме от всичко това!*

ВВ напълно се обърка, трепкаше нервно. Започнах да се приближавам и изведнъж пред мен се издигна бариера, една сила ме оттласкваше назад. Продължих да опитвам. но тя не ме оставяше да приближа до АА. Никога не бях усещал нещо подобно. Накрая останах настрана.

ВВ внимателно отвори: *АА, дойдох да ти помогна...*

Не се нуждая от помощ – прекъсна го АА. – Знам какво ще правя. Ще се върна обратно и ще стана войник, голям и силен войник. Ще хвърлям смето си от единия до другия край на Англия. Старият крал Хенри няма да им нищо против, нали!

АА! – ВВ вибрираше тежко.

АА не схвана, после затрепка: *Какво? О, ти ли си, ВВ? Какво искаш?*

ВВ внимателно обясни: *Хайде да си ходим у дома.*

АА трепкаше: *Дом?*

Обратно на КТ-95. Какво ще кажеш?

АА продължаваше да трепти несигурно: *КТ-95? КТ-95. Ами да... да! Как е там, ВВ?*

ВВ меко обясни: *Трябва да напуснем и да се приберем там. Да си бъдем със старите приятели и братя, да ги научим на някои нови игри, да им подадем огромното кълбо с информация, което ти получи тук, голямо „нещо“ е КТ-95. Хайде да тръгваме.*

АА трепкаше: *Ами, ВВ, ти просто трябва... трябва само... Не! Не мога да не завърша тук! Ще ставам голям и силен войник. Ще мога да убивам, да убивам, да се излеждавам, този път жените ще ми носят храна, ще ходя на лов, ще си пийвам, когато си поискам, и няма да, се грижа за никакви бебета.*

ВВ се приближи до него, но той бързо отшумя към мъглявината. ВВ започна да го следва, но аз заставах на пътя му и не мръднах, докато той бавно не се успокои и затвори. Покрай нас минаваха различни форми. Само една-две изразиха някакво любопитство. Колкото и недостатъчно да бе възприятието ми за АА, отбелязах, че това ще се случи. Той щеше да се гмурне по-бързо, отколкото бе типично за Първото влизане. Ако бях предал предварително тази информация на ВВ, той щеше да каже, че това е лудост.

Имаш пропуски – бавно отвори ВВ. – *Не можеш едновременно да бъдеш отворен и затворен. Получих това възприятие толкова ясно, колкото ако ми го беше подхвърлил.*

Обясних: *Все още се уча.*

Предполагам, че си прав – продължи ВВ. – *Щеше да бъде твърде недоляпана информация за мен. Неясна, изплъзваща се – всякаква. АА се съпротивляваше силно. Какво ли му е станало?*

Бил е жена, женско съществуване – разясних внимателно. Трябва да го е преживял преди три-четири хиляди години.

ВВ нищо не схвана. Календарното време му идваше много. Имах усещането, че и за мен бе новост. Винаги бях предполагал, че повтарящите преживяват следващия си живот в относително време. Или това не бе вярно, или бе рядко изключение.

ВВ малко поотвори: **Това ли означава да бъдеш женско съществуване?**

Трепнах: *Ами, ъ... по този начин са живели жените в ония времена. Сега е по-различно... искам да кажа различно е за някои от тях.*

И колко от вас – човешките – са жени?

Отново трепнах в несигурност: *Около половина предполагам. Трябва да са половината.*

ВВ вибрираше: ***Защо на някой ще му се прииска да е жена?***

Трябваше да обясня спокойно: *Има компенсация, баланс. Някои мъже подозират, че жените тайно управляват Земята.*

ВВ заинтересувано фокусира: ***Наистина ли?***

Обърнах се навън, после казах: *В този момент аз съм мъж и подозирам, че те управляват.*

ВВ също се обърна и затвори. Аз разбира се, също научавах от него, но по обратен начин. Очевидно неговата КТ-95 нямаше нищо общо с материалното и човешкото. Твърде много ми дойде да му обяснявам процеса, дори с облаци от информация. Усещането за топлина, приятелство, дори за нещо познато също не вършеше работа. Може би енергийната основа е еднаква във всичките системи, физически или други някакви. Само преживяването, познанието е различно.

ВВ цъфна отворен: ***И сега какво става с АА?***

Можем отново да опитаме.

Но ти не си за това.

Не схванах: *Не съм за кое?*

Според твоето възприятие само си губим времето и усилията.

Светнах: *Отново е изтекла мисъл, от мен.*

ВВ каза: ***Само мъничко.***

АА сега е в образ. Не съм. много умен, но усещам, че ти не можеш да го промениш, но все пак трябва да опиташ.

ВВ каза плавно: ***Веднъж, само още един път.***

Къде ли съм го чувал и преди?

Дължа му го, така ли му викате вие?

Съгласих се: *Само веднъж. Но оттук ще бъде доста трудно.*

Обърнах се, събрах кураж и плътно затворих. Мъглявината отпред бе по-гъста, тъмносива, само от време на време проблясваха движещи се през нея светлинки. Разбрах какви са светлинките. Те бяха онези, от по-външните кръгове, връщащи се да опитат да помогнат или да посрещнат любимите си при физическата им смърт. Опитвал съм го няколко пъти, макар че този начин на действие не ми бе много удобен. Обикновено преминавах през тези кръгове толкова бързо и незабелязано, колкото бе възможно.

Бавно влязохме. Почти веднага започнах да се чувствам некомфортно, а усещах, че на ВВ му бе дори и по-неприятно. Перспективата да намерим АА зависеше изцяло от него. Проправях нашия път през безбройните форми, висящи неподвижно. Това бяха онези, които току-що се бяха освободили от физическите си тела чрез смърт и смъртно разбираха, че не им достига информация, за да направят нещо повече. От време на време, докато преминавахме, някой от тях заставаше на пътя ни. Бях научил, че това означаваше началото на спомнянето – или последните признаци на процеса на забравата. Обичайната ми реакция бе: Бил ли съм някога като това? Бил ли съм някога толкова непросветен? Потискаше ме да приема факта, че може би съм бил. Не си спомнях или не исках да го направя.

За първи път осъзнавах, че шумът на М-Банд бе по-нисък в този боклук. Почти мигновено дойде възприятието – естествено глупаво. Никой не мисли много все пак. Те са в шоково състояние от смъртта, няма за какво да се уловят, толкова са уплашени, че не могат да го понесат, затова си заравят главата в пясъка, опитвайки се да се скрият. Заля ме познатата вълна от съчувствие, но я прекъснах. Някои се трудеха върху ефекта – прекратяване на блокирането. От мен се очаква да бъда на страната на онези, които се опитват да помогнат за прекратяването на това действие. Не знам кое е по-трудно.

Няма го тук. – ВВ дойде намусен. Бе поносимо отворен.

Обърнах се. Отдавна бях възприел познанието за моите болезнени първоначални излизания – не, по-уместно е да кажа несръчност – през тези близки модели. Опитът, събран от последователното ми обучение, бе минимален в най-добрия случай. Но познавах следващия по-вътрешен кръг. Не бе приятен. След него бе физическият живот. Двата бяха тясно преплетени. Плътният кръг бе само леко извън фаза с физическата материя. Той бе разделителната повърхност между реалната система и другата. Дори и от тази перспектива бе трудно за новак да забележи мигновено разликите в двете. Но аз можех.

Това именно бе проблемът. Обитателите на този кръг не можеха. Те не съзнаваха или не можеха, или не желаеха да разберат, че повече не са материални. Те бяха физически мъртви, вече нямаха материално тяло. Затова те продължаваха да се опитват да бъдат материални, да действат и бъдат такива, каквито са били, да продължават материалното по един или друг начин. Сащисани, някои прекарваха цялото си време в опити да се свържат с приятели и любими хора, все още със собствени физически тела, или с някой друг, който би могъл да се появи. Всичко това не водеше доникъде. Други бяха привързани към физическите сцени, където бяха вложили огромно съдържание или важност по време на предишния си човешки живот. Всички отдавна бяха забравили или блокирали силно техниката, която веднъж е била толкова основна: М-Банд.

Имаше и други, които си обясняваха промяната просто като лош сън или кошмар и чакаха с надежда скоро да се събудят.

Движех се предпазливо, ВВ бе плътно след мен. Той бе почти напълно затворен, просто търсеше айдената на АА. Не го обвинявах. Бих се обърнал и бих избягал бързо, ако това беше първият ми допир с това място. Шумът на М-Банд бе оглушителен, какофония от страх, яд и почти всички други човешки емоции, всяко желание, всяка необходимост, свързана с човешкото физическо съществуване. Бях напълно отворен, гол, непокрит. Когато влязохме по-дълбоко продължих да очаквам, че ВВ ще ми сигнализира, но той не го направи. Физическата Земя и онези върху нея, готовите да подкарат някъде, бяха взаимно размесени, сега, щом ускорих търсенето. Движехме се все по-бързо. Но все пак разликата можеше да се види. Онези, които все още бяха материални, изглеждаха по-неясни, почти напълно прозрачни. Изведнъж ВВ ме дръпна, спрях мигновено.

Хванах го! – ВВ силно вибрираше. – *Не много, всичко е покрито, но това е той.*

Трептях: *Къде?*

ВВ посочи: *В тази посока.*

Обърнах се навътре. В тази посока, в тази посока... бе извън времето, не – друго време. Приближаването към друг сектор от времето не бе нещо, което често бях изпълнявал, нито пък по собствено желание. После получих възприятието от последната ни среща с АА. Бе също друг отрязък от времето. Изгубих го. После съвсем ясно у мен се появи лека вибрация: *Важно е за теб да отидеш. Той ще помогне.*

Светнах ярко.

ЩРАК!

ВВ вибрираше: *Мислех, че не можеш да издърпаш въжето!*

Трептях: *Ами аз...*

И двамата сме заедно! – уведоми ме ВВ. – *Ти не възприемаш собствената си сила.*

Бавно попитах: *Това издърпване ли е?*

Точно така правим на КТ-95. – После ВВ прекъсна, докато скенираше действието под нас.

Реехме се над една неравна местност, скали, пясък, твърде малко растителност. Над главите ни сияйно безоблачно небе. Точно под нас имаше пращен път. Покрай крайпътните дървета маршируваше рамо до рамо колона – около осемдесет-деветдесет на брой. Всеки бе облечен в нещо като палто до колената, без ръкави кожен колан точно над бедрата, тежка ризница на гърдите. Къс двустър меч висеше на кука върху колана. Към ръцете бяха прикрепени метални пластини. Във всяка ръка имаше кръгъл щит, в дясната – дълго дървено копие. Те маршируваха бързо. Това бе извън кръга. Това бе истинско физическо преживяване от материалния живот.

Шумът на М-Банд бе по-малък. Отворих повече: *Идентифицира ли приятеля си?*

ВВ трептеше: *Много е як... но е той! Ето мъжкар отпред, а точно зад него е АА... но различен. Толкова много чужда информация се е натрупала върху него. АА е слаб. Не може да приеме дори и силно възприятие. Другото „нещо“ е доста силно. Какво става?*

Бавно обясних: *Той все още е във физическото тяло в тази точка. Той е войник.*

ВВ не проумя: *Какво означава войник?*

Той убива други мъже.

Отдалечих се от напълно объркания ВВ, приближих до АА и се опитах да фокусирам върху него. Почти веднага се сблъсках със стена от съпротивление, което насилствен ме отблъсна. Опитвайки се както мога, все пак не можах да преодоля тази стена. Бе същата, пред която се бях изправил преди, когато достигнах до АА.

Колоната войници се движеше по пътя дълбоко в клисурата. Забелязах вражеските войски, скрити от двете страни на дефилето. Огромно чувство на познание премина през мен. Крайно разтревожен доближих войника АА, но бариерата ме отхвърли назад. Знаех какво ще се случи и то стана. Когато колоната на АА навлезе дълбоко в дефилето, скритите войници скочиха на крака и разгънаха засадата. Дъжд от копия заваля надолу. АА бе един от първите, които паднаха. Той се сгърчи на пращия път с лицето надолу, опитвайки се да се изправи и да се присъедини към битката. Копието в гърба му бе преминало през цялото тяло и го бе приковало към пътя. По прахта се лееше кръв. Само след миг тялото му се отпусна и стана напълно безжизнено.

Силно завибрирах към ВВ: *Слез долу и иди при него. Аз не мога, ти трябва да го направиш! Донеси го обратно тук.*

ВВ тръгна бързо, а аз фокусирах, докато той приближаваше сцената на битката. Дадох му подкрепа – уверих го, че действието и убиването ни най-малко не можеха да го засегнат. Той започна да дърпа борещия се АА навън от войнишкото тяло и го донесе при

мен. Когато го направи, отново бях удивен. Щом той се приближи с АА, бариерата отново започна да ме изтласква назад. Накрая сигнализирах на ВВ да стои там, където е.

АА, все още във формата на войник, продължаваше да се бори и вибрираше тежко: *Трябва да убия врага. Да, ги унищожя, да ги убия. Трябва да стана и да убивам... Къде ми е копие и щитът? Трябва да стана и да ги убивам. Изпускам цялата битка. Пусни ме да отида... Дай си ми копие. Къде е?... Трябва да отида и да се бия, да се бия и да убивам!*

ВВ вибрираше: **Той не ме познава! Не мога повече да го държа!**

Трепнах: *Пусни го да си върви.*

ВВ не разбра: **Какво?**

Обясних бавно: *Пусни го. На това място нищо повече можеш да направиш за него.*

ВВ освободи борещата се форма и войникът АА бързо се плъзна към полесражението, опитвайки се неуспешно да вдигне копие и щита и да се присъедини към битката. Като видя, че не е в състояние да го направи, той започна се взира в ръцете си объркан, а после започна да удря с юмруци вражеските воители, но ударите му преминаваха през тях, все едно че въобще не съществуваха. Но той продължаваше да се опитва.

Обърнах се към ВВ. Той бе загубил интерес и затвори напълно.

Хайде, нека да се връщаме.

ВВ малко поотвори: **Къде да се връщаме?**

ЩРАК!

Бяхме в Преходната област, близо до Входния пункт. ВВ бе незаинтересуван, неподвижен, полузатворен.

Светнах: *Как ти хареса пътуването? Право е целта!*

ВВ отвори малко: **Да, наистина.**

Изведнъж почувствах дискомфорт. Имаше нещо, което бях забравил. Важно бе. Ставаше ми все по-неудобно. Нещо ме викаше, искаше да привлече вниманието ми. Спешно бе. Да! Тялото ми! Трябваше да се върна.

Вибрирах: *Трябва да си отида! Ще се върна отново!*

ВВ отвори широко: **Хей!**

Той се смали до връхчето на карфица и изчезна, докато аз бързо се спусках. Почти не забелязвах, че преминавам през кръговете... после се появи второто ми тяло в орбита около физическото... плъзнах се лесно и после се вмъкнах във физическото. Седнах, чувствайки се уморен, необикновен. Проблемът, който ме бе повикал обратно, бе напълно очевиден. Тялото ми бе твърде студено. Завивката бе паднала.

6. СВИДЕТЕЛСКИ ПОКАЗАНИЯ, ОСНОВАНИ НА СЛУХОВЕ

Време: Неопределено, нощ... Преминах през обичайната процедура за освобождаване, нямаше никакъв сигнал... разкриваха се много възможности за избор... реших да се върна при ВВ самостоятелно, ако успея... айидент ВВ КТ-95... след това използвах метода на протягането... през кръговете без инциденти, след това до ръба на не особено плътната Преходна област... без да се движа, продължих да търся възприятие за ВВ, приближавах, тъй

като не го виждах все още... усещането донесе изненада... той бе точно под мен. Затворен и силно незаинтересуван, не бе чудно, че толкова трудно го открих.

Отворих и започнах да вибрирам: *Хей, ВВ, върнах се.*

ВВ леко отвори, после светна: ***Чудесно! Вече почти се бях отказал от теб. Вмъкна ли се във физическото си тяло?***

Бавно отворих: *Понякога и това става.*

Не възприемах никаква информация от него по отношение на АА и нямах намерение да повдигам въпроса, след като той нищо не каза. Знаех, че не мога да му дам отговора, от който се нуждаеше. Само ако можех нещо да направя в този момент! Просто за да продължим действието, аз се протегнах, превъртях се три пъти и се върнах с шум.

ВВ попита: ***Какво бе това?***

Просто правя някои упражнения.

ВВ отвори: ***Имаме си една игра там, на КТ-95, където използваме тая работа. Искаш ли да опитаеш?***

Светнах: *Разбира се!*

ВВ бавно обясни: ***Само се опитай да правиш онова, което правя аз. Само това е необходимо.***

Обърна се, завъртя се около оста си, аз се след него. Силно фокусирах върху неговия айдент. Все едно да се опитваш да задържиш тлъста свиня върху парче лед, само че ледът бе триизмерен – не, още по-лошо, имаше много измерения. Въртеше се шеметно, спираше, тръгваше, движеше се бавно, после бързо, преминавайки през странни светкавици от възприятия, към брилянтно слънце и извън него, удряйки се в гроздове от форми, които изглеждаха стреснати от възприятията си за нас. През цялото време бях увиснал на айдента на ВВ, приличах много на последния кънкьор в играта „Плющи камшик”, вън и вътре из облаците, енергийни сектори, които бяха като изблик на горещ и студен въздух, електрически шокове, направо през стените на магично простиращ се град. Страхувах се, че няма да мога дълго да се задържа за айдента му, уплаших се, че ако го изпусна, ще бъда безвъзвратно загубен. Той изведнъж спря и ние се озовахме отново в разредената мъглявина на извънземната среда. Бях в шок.

ВВ вибрираше весело: ***Добра забава, нали?***

Трепках дълбоко: *Да, добра забава. Кой изобрети това?*

ВВ не разбра: ***Изобрети?***

Как е започнало?

ВВ обясни: ***О, въобще не знам. Винаги си е бил така. Можеш да започнеш, пак отначало, ако желаеш. Радостта от играта е тази, която добавя нещо ново към старото, в средата или един вид изненада. Схвана ли?***

Да. И ние човеците имаме нещо подобно, наречено „Следвай водача”.

ВВ светна: ***Точно така – „Следвай водача”! Ти наистина добре се справяш. Сигурно често играеш тази игра?***

Трепнах: *Не, ъ, не, напоследък не го правя толкова, но съм карал самолети и това ми помогна.*

ВВ не схвана. Продължих с въпросите: *Съвсем между другото, какво става, ако изтървеш реда си или загубиш айдената?*

ВВ обясни: *Губиш!*

А какво става с изгубилите?

ВВ затрептя: *Никаква информация нямам за това. Те повече никога не се появяват, за да играят отново. Усещането ми е, че те се загубват.*

И си остават все така загубени?

Ами те никога не идват да играят пак, както вече отбелязах, за това нямам идея какво става с тях. Понякога стотици участват в играта. Хубава игра, нали?

Да. – Остана ми един последен въпрос: *Какво бе цялото онова нещо, през което преминахме?*

Обясни ми: *И за него нищо не знам. Никой не се интересува от него, нали е само игра.*

Само игра. Имах ясното усещане, че губех айдената на ВВ някъде по трасето. Щях да загубя и щях да бъда загубен. Сигурно щях също да си остана изгубен. Сигурен съм. Но това не се случи, а аз получих силно възприятие, че познавах играта, преди ти да ме накараш да я играя, сигурно и вие я играехте на КТ-95.

Имаше и нещо друго. Къде и как играта ни хвана? Какъв бе ефектът от тази енергия, която ние двамата изразходвахме в областите, през които преминахме така безразборно и без всякаква цел? Колко ли много мравуняци бяхме разрушили, защото не гледахме, или не ни беше грижа къде стъпваме на далечното игрище за голф? Какво ставаше, когато стотици играеха? Местните обитатели сигурно възприемаха тези неща като природно бедствие или Божие наказание. От друга страна, възможността да бъдеш такъв инструмент бе странно усещане. Може би това е пример за крайно безразличие.

ВВ ме прекъсна: *Хей, добре ли си?*

Отворих.

Ти бе затворен и несигурен. Имах усещането, че ще се върнеш обратно във физическото отново.

Отворих и съобщих: *Не, не още.*

Защо се занимаваш с това нещо? Защо се връщаш? Остави го там, където си е.

Обърнах се навън. Усещането дойде повече от веднъж, за да съобщи поне, и все пак аз го бях прогонвал. Първият въпрос, който винаги присъстваше, бе: Какво бих направил или какъв бих бил, ако наистина изоставех тялото си? Все още липсваше един елемент. Знаех, че мога да премина през кръговете и можех да се лутам наоколо в един от по-горните сегменти и да участвам. Твърде много интересна дейност имаше там. По-голямата част, ако не и цялата бе фокусирана върху помощта за подобряване на човешкия процес. Това изглеждаше като добра и съществена част от системата на обучение, но все още бе подготовка. Подготовка за какво? Ето откъде идваше липсващият елемент. Онези Ласт Таймърс от външния кръг си отиваха у дома. Но моето усещане за дом изглежда ставаше все по-мъгляво, вместо да се прояснява, както се очаквайте да стане. Не бях ходил ТАМ от много, много отдавна.

Отворих внимателно: *Ами, то е, ъ... Не съм напълно завършил училище, все още се уча... нуждая се от физическото тяло, за да го правя.*

ВВ напълно загуби интерес.

Това е нещо като игра – продължих. – Съгласил съм се да участвам в нея.

ВВ светна: ***О, игра! Да, това вече мога да проумея.***

Ще ти дам кратка информация за нея, ако смяташ, че можеш, да я приемеш.

ВВ съобщи: ***След тая среща с АА вече приема всичко човешко.***

Той бе споменал АА, без да трепне, а това бе великолепно. Успокояваше се. Изложих накратко преживяното от 1958 година насам, оставяйки настрана случките с ТЯХ. Възприе го и все още бе неподвижен. После отвори широко и затрептя.

Вибрирах: *Не е ли весело!*

Накрая каза плавно: ***Разбрах какъв айидент мога да използвам за теб! РАМ дъ БАМ!***

Отново изключи, трепкайки и възприемайки силно.

Само РАМ ще свърши работа.

Най-накрая утихна: ***Добре, Рам, получих възприятието, че ти си бил просто един затворник, един обвързан човек, докато онова нещо не се е случило. Имал ли си някакви неприятности после? Много не си поумнял!***

Обясних: *И все още не съм.*

Със сигурност вършиш нещата по най-сложния начин.

Възразих меко: *Приеми, че ти можеш да го направиш малко по-добре.*

ВВ затрептя: ***Защо пък, всеки глупчо, който няма и половината от този айидент, би могъл...***

Прекъснах го: *А ако въобще няма айидент?*

ВВ не разбра, после започна да вибрира: ***Не, недей. Не ме вкарвай в тази игра! Ще си остана какъвто съм!***

Превъртях се и се обърнах навътре. Предполагам, погледнато отвън, моите ранни отговори на първите ми състояния извън тялото сега вече изглеждат абсурдни. На много от тях и аз самият мога да се присмея. Най-малкото знам, че играта на човешко училище може да действа. Но има много неизвестни. Какво става с теб, когато се дипломираш? Къде и как да практикувам наученото?

ВВ прекъсна мислите ми: ***Взимам си думите назад. Ти не си никакъв си млад глупчо.***

Веднага отвърнах: *Благодаря. Нуждая се от признанието ти.*

ВВ не схвана: ***Наистина ли?***

Това не е шега. Радост по човешки.

Замисли се, после продължи, отваряйки се: ***Как се получи първото възприятие и започна тази игра с излизане извън тялото?***

Трепнах: *Не знам. Просто се случи.*

И други човеци ли го правят?

Знам, че най-малкото неколцина го правят. Срещал съм ги. Проблемът е в това, че повечето излизат извън тялото си по време на сън и когато се събудят, те отново са във физическото и въобще не помнят преживяното.

ВВ се замисли. Знаех, че изучава внимателно информацията, която му бях дал. Неща като спане и събуждащ се нуждаеха от нов вид възприятие от негова страна. Знаех също и накъде води разговорът.

Той го каза: *Ами тези трите момчета, които пристигнаха от... ъ, лъча, както му викаете. Кои са те?*

Обясних: *Не знам.*

Те сякаш те познават.

Може би те са от КТ-95.

ВВ отсече: *Това е дива информация... о, смешна шега. Но и ти май ги познаваш. Ти искаше да те вземат със себе си. Защо?*

Трепнах: *Не знам.*

Някога да си ги срещал пак?

Никаква представа нямам за това.

ВВ се замисли и пак започна: *А какво ще кажеш за онези момци, които ти помогнаха, когато имаше нужда, или поне усещаше, че имаш. Кои бяха те?*

Отговорих спокойно: *Може би са от по-горните кръгове. Там стават много такива работи. Пак ти казвам, повечето от хората нямат никаква представа за това нещо, освен за своите сънища, както ги наричаме, ъ... дива информация.*

ВВ отново се самовгълби, после отвори: *Е, добре, имам чувството, че наоколо стават твърде много диви неща.*

Не разбрах: *Какви по-точно?*

Тази информация за напрегнатия учебен процес на човеците, този мисловен пакет, който ти ми подхвърли.

Затрептах: *Е, и?*

ВВ продължи: *Това според теб не е ли глупост, дива информация?*

Мнението ми е, че върши работа.

Получих и друга информация и когато ги наложих една върху друга, стана ясно, че една от двете е напълно дива – глупост.

Не разбрах: *И каква информация бе?*

Онази, която получихме от брошурата за ТСИ, отнасяща се до всички места и неща, които щяхме да посетим. Всичко за Земята и хората, как е започнало, за какво е... всичко за това нещо.

Затворих и после бавно отворих: *Не си ли съвпадат?*

Ето, проучи я сам – ВВ ми подхвърли информацията. Взех я с любопитство. Разгънах я.

ЩРАК!

Някой, Някъде (или едновременно – милиони или безброй много) имаха желаниа, нужди, стойности, харесваха, обичаха да пият, ядат или използваха вместо наркотик една субстанция с айидент Лууш. (Електричество, гориво, кислород, злато, вода, земя, стари монети, уран.) Това бе рядко срещана субстанция в мястото, наречено Някъде, а онези, които притежаваха Лууш, намираха, че е жизнено важна за каквото и да се използваше.

Изправен пред въпроса за Търсенето и Предлагањето (универсален закон за Някъдето), Някой реши да започне производството му, така да се каже, вместо да започне да го търси в неговата „естествена” форма. Той реши да си направи Градина, където да отглежда Лууш.

Открито бе, че Лууш в естествено състояние произлиза от серия вибрационни реакции от взаимодействието на въглерода с кислорода, а полученото вещество бе Лууш с различна степен на чистота. Ставаше само по време на тази дейност и вторично по време на реактивния процес. Наблюдатели от Някъде се втурнаха да търсят навред източници на Лууш, бяха направени нови разкрития с много ентузиазъм, който бе възнагаден.

Ето така Някой и Неговата Градина промениха всичко. Отдалечен, в усамотена област, Той започна да работи върху експеримента си. Първоначално Той създаде подходяща среда за взаимодействието на въглерода с кислорода там, където би могло да се развие. Той създаде много грижливо Равновесие, така че да има непрекъсната доставка на подходяща радиация и другите захранвания.

После Той събра Първата реколта, която наистина произведе Лууш, но само в малки количества и със сравнително ниско качество, не достатъчно забележително, за да бъде върнато в сърцето на Някъдето. Проблемът бе двустранен. Жизненият период бе съвсем кратък, а и самите посевни частици бяха твърде малки. Това ограничаваше и качеството, и количеството, тъй като посевът нямаше време в такива тесни граници да генерира Лууш. Нещо повече, реколтата от Лууш можеше да се прибира само в момента на завършване на жизнения път, нито един миг по-рано.

Неговата Втора реколта не бе по-добра, ако не и същата. Той промени околната среда в друга част от Градината, където плътността бе повече газообразна, отколкото течна, а химикалите с по-голяма плътност оформиха твърда основа и затова все още са в употреба. Той отгледа огромно количество частички в много разновидности и нова форма, като постигна голямо увеличение на размера, много хиляди пъти по-големи и по-сложни от едноклетъчната Първа реколта. Той преобрази въглеродно-кислородния цикъл. Макар че всичко в основата си бе еднакво. Както и при Първата реколта те можеха да прецъфтяват през определени интервали и да завършват жизнения си цикъл автоматично. За да прекрати това непостоянно разпространение на химикали и радиация, които преобладаваха при Първата реколта, Той установи на едно и също място Втората реколта. Всяко нещо бе предназначено принципно да стои на своето собствено място в Градината. За постигането на целта на всеки бе даден по един твърд филиз, който бе заровен дълбоко в по-плътното химическо вещество. Към филиза се прикрепваше ствол или дънер, който помагаше при израстването нависоко, за да може да получи необходимата доза радиация. Горната част, разклонена, тънка и чуплива, бе предназначена да доставя компонентите въглерод и кислород към и от посевните частички. Към всяка отделна част бяха монтирани излъчватели с брилянтен цвят, заедно с генератори на малки частички. Симетрично центрирани, мястото им обикновено бе близо до върха.

Около посева Той направи циркуляционни улеи в газовата обвивка, за да помогне по принцип на процеса на цъфтенето. По-късно Той откри, че същият турбулентен ефект служи

като способ за прибиране на реколтата от Лууш. Ако турбуленцията бе достатъчно силна, Зърното биваше издухвано, жизненият процес спираше и се освобождаваше Лууш. Това бе особено полезно, когато в определен момент, извън Прибирането на Реколтата, се появяваше необходимост от спешна доставка на Лууш.

Освен всичко останало Втората реколта бе най-незадоволителна. Въпреки че наистина бе получено много по-голямо количество, производеният нерафиниран Лууш бе с толкова ниско качество, че едва ли си заслужаваше усилието. И в допълнение – периодът на растежа бе толкова продължителен, а не доведе до повишаване на качеството. Липсваше някакъв жизненоважен елемент.

Някой започна да обикаля Градината си дълго време, за да се обучава, докато пристъпи към Третата реколта. Наистина бе предизвикателство. Вярно бе, че Той имаше частичен успех. Бе отгледал Лууш. Но продуктът на неговите усилия твърде бързо се предаде на дивото, некултивирано многообразие.

Бе неминуемо Той да открие отговора. Третата реколта бе живото доказателство на неговото Упование. Трябва да се включи първоначалният въглеродно-кислороден цикъл.

Подвижността трябва да се възстанови. И двата фактора се бяха показали многообещаващи за получаването на висококачествен Лууш. Ако към това може да се прибави и размерът, би могло много да се постигне.

С такова намерение на преден план Някой премести различните мостри от Първата реколта, които все още вирееха във водните части на Градината. Той ги модифицира така, че да съществуват и растат в газова среда. Той ги пригоди първо да се хранят от Втората реколта, на която Той бе дал възможност да изобилства точно с тази цел. По този начин се появиха и първите променливи посеви – Мобили – Третата реколта. Мобилите се хранеха от Втората реколта и така съкращаваха нейния жизнен процес, произвеждайки нискокачествен Лууш. Когато всяко от огромните Мобили завършваше собствения си жизнен растеж, получаваше се допълнително количество Лууш. Количеството бе голямо, но все още можеше да се изисква от честотния модел на утайката от Лууш.

Съвсем случайно Някой откри Главния катализатор за усилване производството на Лууш. Чудовищните и бавно подвижни Мобили имаха жизнен процес, твърде различен от обема на вложеното количество хранителни вещества. Процесите на растежа и прекратяване на живота бяха с такава продължителност, че съвсем скоро щяха да унищожат напълно Втората реколта. Щеше да се наруши балансът на цялата Градина. Нямаше въобще да има производство на Лууш. И Втората, и Третата реколта бяха обречени на измиране.

Тъй като Втората реколта стана недостатъчна, енергийните нужди на Мобилите се изостриха. Много често два различни Мобила търсеха да поемат храна от едно и също растение на Втората реколта. Това доведе до Конфликт, а резултатът бе физическата борба между два и повече трамваи Мобила.

Някой наблюдаваше тези борби, отначало смаян от проблема, а после с голям интерес. Колкото по-настървени ставаха борбите, толкова повече Лууш излъчваша Мобилите! Не в огромни количества, но с по-висока степен на чистота.

Той веднага подложи теорията на изпитание. Той премести друга част от Първата реколта от водната среда та Градината, промени я за газови условия на развитие, но с една забележителна разлика. Новият Мобил щеше да бъде някак по-малък, но изискваше поемането на други Мобили за храна. Това би разрешило проблема за свръхпопулацията на Мобилите и щеше да създаде добри количества от използваем Лууш по време на всяка битка

плюс премията, ако новият клас Мобили завършеше жизнения процес на другия. Някой щеше да може да пренася Някъде достатъчни количества от напълно чист Лууш.

По този начин се появи Законът на Главния катализатор. Конфликтът между въглеродно-кислородните циклични съединения произведе плътна еманация на Лууш. Бе съвсем просто.

Доволен, че е открил формулата, Някой подготви Четвъртата реколта. Известно му бе, че Мобилите от Третата реколта бяха твърде големи, а жизненият им процес много продължителен, за да бъде напълно практичен. Ако бъдат отгледани в голямо количество, ще трябва да се разшири и удължи Градината. Нямаше пространство за отглеждането на такива масивни единични посеви и на пропорционалното количество листна Втора реколта за поддържането им. Също, той правилно разсъди, че по-бързата и увеличена подвижност би разширила фактора Конфликт и в резултат би се увеличила производителността на Лууш.

Само с едно просто движение Някой прекрати жизнения процес на всички движещи се с грохот Мобили от Третата реколта. Връщайки се към Първата реколта във водна среда, той ги модифицира и увеличи до огромен брой форми и размери, даде им сложна многоклетъчна структура с голяма променливост. Той вложи в тях модела на равновесието. Имаше и такива, които поглъщаха въглеродно-кислородни части от Втората реколта (предимно неподвижни) като източник на енергия. Имаше други, крайно променливи, които изискваха като енергия поемането на други променливи Модифицирани посеви от Първата реколта.

Затвореният кръг действаше съвсем задоволително. Стационарните модификации от Втората реколта разцъфтяваха във водна среда. Дребни, високоактивни воднодишащи Мобили поемаха хранителни вещества, „изяждаха“ модификацията на Втората реколта. По-едри и/или други активни Мобили консумираха енергия от по-дребните „тревоядни“. Когато някой Мобил израстваше твърде едър и бавен, той ставаше лесна плячка за по-дребните Мобили, които го атакуваха по различни начини. Химическата утайка от тези поглъщащи действия се установяваше на дъното на течната среда и по този начин предоставяше нови хранителни вещества за Неподвижните (Модификация на Втората реколта), затварящи цикъла. Резултатът бе стабилен поток от Лууш – от прекратяването на живота на Неподвижните, от интензивния сблъсък между Мобилите с цел да се предпазят от поглъщане и накрая от мигновеното прекратяване на жизнения процес на тези Мобили, като неминуем продукт на такива конфликти.

Обръщайки се към друга част от Градината – газовата среда с гъста смесена основа – Някой приложи същата технология с по-съвременни подобрения. Той добави голямо разнообразие от Неподвижни (оригинална Втора реколта), за да предостави необходимата и различна храна за новите Мобили, които щеше да създаде. Докато в другата област на Градината Той направи такива Мобили като взаимодействие на две същества, онези, които поемаха и извличаха енергия от Неподвижните на Втората реколта, и онези, които изискваха други Мобили за изхранване. Той създаде буквално хиляди от оригиналните видове – малки, големи, – макар че нито едно не бе по-голямо от Мобилите на Третата реколта – и наивно даде на всяко някакъв повод за конфликт. Те приеха формата на тела, неуловима скорост, измамно и/или предпазно покритие и цветно излъчване, вълново движение, специализирани осезатели и детектори, уникални стърчащи втвърдявания за бодене, сграбчване и късане по време на конфликтните периоди, с резултатно увеличение на еманацията на Лууш.

Като страничен експеримент Някой проектира и създаде една форма на Мобил, която бе слаба и неефективна според стандартите на другите Мобили от Четвъртата реколта. Въпреки това този експериментален Мобил имаше две специални преимущества. Той имаше способността да поглъща и приема енергия както от Неподвижните, така и от други Мобили.

Второ – Някой избута на преден план една Част от Себе си – не бе известен или на разположение друг източник на такава Субстанция, която да действа като интензивен, непреодолим стимул за активност. Следвайки Закона на Привличането, Някой разбра, че такава смес щеше да създаде точно у тези Мобилни същества нарастваща променливост. Тя винаги ще се опитва да задоволи привличането, което тази крехка прашилка от Него предизвиква, търсейки обединение с необятното Цяло. Така нагонът за задоволяване на енергийните потребности чрез поглъщане не би било единствената мотивираща сила. Нещо по-важно, нуждите и насилието, създадени от Частта на Някого, не биха могли да бъдат поместени в Градината. По този начин необходимостта от движение винаги ще присъства и конфликтът между тази необходимост и нуждата от преместване на енергията биха били постоянни – може би един непрекъснат излъчвател на висококачествен Лууш, ако той оцелее.

Четвъртата реколта надхвърли всички очаквания на Някой. Стана очевидно, че един плътен, полезен поток от Лууш се произвеждаше в Градината. Уравновесеното действие на „живота“, перфектно ръководен от Фактора Конфликт, произвеждаше безкрайно количество Лууш, както и равномерното му допълване от постоянното прекратяване на жизнения цикъл на всички видове Мобили и Неподвижни. За да се поддържа производителност, Някой постави Специални колектори, за да помогне на жътвата. Той построи Канали, за да транспортира суровия Лууш от Градината до Някъде. Някъде повече не зависеше принципно от „дивото състояние“ като основен източник на Лууш. Градината на Някой бе сложила край на това.

С преуспяването на Градината и производството на Лууш чрез методи за култивация Други започнаха да проектират и строят свои Градини. Това бе в съответствие със Закона за Търсенето и Предлагането (Вакуумът е нестабилно състояние), тъй като количествата Лууш от Градината на Някой само частично посрещаха потребностите на Някъде. Събиратели от името на Другите наистина влязоха в Градината на Някой, за да се възползват от онези малки еманации на Лууш, незабелязани или игнорирани от Събирателите на Някой.

Някой, след като бе завършил работата си, се върна в Някъде и се зае с други неща. Производството на Лууш остана на постоянно ниво под ръководството на Събирателите. Единствените промени бяха по поръчка на самия Някой. Под ръководството на Някой Събирателите периодично прибираха части от Четвъртата реколта. Това бе правено, за да се подсигурят адекватни химикали, радиация и други хранителни вещества за по-младите, сега появяващи се посеви. Втората цел бе да се предоставят извънредни количества от Лууш, създавани чрез такова прибиране на реколтата.

За да приберат тази реколта, Събирателите предизвикваха бури от турбулентни течения и бъркотия, и двете в газова обвивка и в по-твърди химически съединения, които бяха основата на самата Градина. Тези катаклизми довеждаха до прекратяване на жизнения процес на милиардите от Четвъртата реколта, тъй като те биваха смазвани под търкалящата се основна структура или задушавани под търкалящата се основна структура или задушавани под вълните от развихрена водна среда на Градината. (При по-особен проект Четвъртата реколта можеше и да не поддържа въглеродно-кислородния цикъл, обградена от течна среда.)

По този начин моделът на „Живот“ на Градината би могъл да отиде напълно във вечността, ако не бяха любознателността и възприемчивостта на Някой. Понякога той взимаше мостри Лууш от своята Градина, за да ги изследва. Нямаше причина да го прави, освен факта, че Някой поддържаше у себе си парченце непресъхващ интерес към своя проект.

При един такъв анализ на мостра от Лууш Някой случайно изследва еманациите и вече щеше да го връща в Резервоара, когато осъзна Разликата. Бе твърде нищожна, и все пак съществуваше.

Интересът му се възвърна мигновено, той погледна отново. Деликатно вплетен с по-обикновени еманации на Лууш, той откри крехък фрагмент от пречистен и дестилиран Лууш. Това просто бе невъзможно. Пречистен и дестилиран Лууш се получаваше само след като „дивият“ Лууш бе преработван многократно. Луушът от Градината на Някой изискваше същата обработка, преди да се употреби.

И все пак го имаше – така фино сортиран според рафинираните си излъчвания, че той не би се върнал обрано към взаимодействие със суровите субстанции. Някой препотвърди изследванията си. В Градината му съществуваше фактор, който той не познаваше.

Някой бързо напусна Някъде и се върна в своята Градина. Външно всичко изглеждаше същото. Триизмерните основни газови области на Градината бяха безкраен килим от зелени отражения на развиващата се Втора реколта. Модифицираната Първа реколта във водната среда беше в перфектно взаимодействие със Закона за Действието и Противдействието (Разделяне на Причина и Ефект). Някой усети незабавно, че разликата – източникът на дестилиран Лууш – не бе нито сред Първата, нито сред Втората реколта.

Той откри първия си мигновен допир с еманация на дестилиран Лууш в една от частиците на Четвъртата реколта (която вече се бе филтрирала през насажденията на Втората реколта). Искрата пламна по време на необикновено действие на тази частица от Четвъртата реколта. Само това не би могло да създаде дестилиран Лууш, знаеше Някой, и той продължи да търси източника по-надълбоко.

Точно в този момент той разкри Разликата. Частицата от Четвъртата реколта не участваше в Конфликт над останка от поглъщането на по-слаба частица от Четвъртата реколта, нито пък за вкусна папрат от близкостоящ ствол от Втората реколта. Също и за да се предпази от прекратяване на живота и поглъщане от други борещи се частици от Четвъртата реколта.

Тя бе в Конфликт, за да предпази и спаси от прекъсване на живота на три от своите новопоявили се създания, скрити под една огромна частица от Втората реколта, чакащи да излязат. Нямахше съмнение. Това бе действието, произвеждащо искрите от дестилиран Лууш.

С това заключение Някой изследва действията на други частици от Четвъртата реколта в Градината. Той откри подобни искри, когато други частици от Четвъртата реколта се захванаха със същото действие в защита на техните „Малки“. Макар все още да имаше несъответствие. Сборът от всички тези светкавици от дестилиран Лууш от всичките тези действия от настоящите частици на Четвъртата реколта не би достигнал и половината количество, което бе открил в мострата от Резервоара. Очевидно присъстваше друг фактор.

Той систематично се разхождаше из Градината, разширявайки възприятието си до всички области. Почти мигновено той откри източника. Висококачествен дестилиран Лууш се излъчваше от една отделна секция на Градината. Той бързо се насочи към точката. Ето го – експериментален Модифициран посев от Четвърто поколение, един от онези, които съдържаха Част от него в своя функционален модел. Той стоеше сам под листната горна част на огромната частица от Втората реколта. Не бе „гладен“. Не бе в Конфликт с друга частица от Четвъртата реколта. Не действаше в защита на „малките си“. Тогава защо излъчваше дестилиран Лууш в такова огромно количество?

Някой се приближи. Възприятието му влезе в Модифицирания посев от Четвърто поколение и той разбра. Посевът бе самотен! Това бе ефектът, който произвеждаше дестилиран Лууш.

Щом се дръпна назад, Някой забеляза друго необикновено несъответствие. Модифицираният посев от Четвъртата реколта бе разбрал за Неговото присъствие. Той бе припаднал и се тресеше в странни конвулсии върху твърдата основа. От два излъчващо-сетивни отвора бликаше чиста вода. С това дестилираният Лууш стана дори по-очебиен.

И тогава Някой откри своята известна ДЛП формула, която и днес действа в Градината.

Краят на приказката е добре известен. Някой включи фундаменталното в своята формула: „...Създаването на чист, дестилиран Лууш се получава от частите, наречени Тип 4М, обединени от въздействието незадоволеност, не само ако тези модели се активират до вибрационно ниво извън границите на сетивата за околната среда. Колкото е по-интензивен споменатият модел, толкова е по-висока производителността на дестилирания Лууш...”

За да се вкара в действие формулата, Някой проектира тънки промени в Градината си, всяка от тях е позната на историците. Разделянето на всички частици от Реколтите на две Половини (за да се предизвика самота, тъй като те търсят обединението) и стимулирането на превъзходството на Тип 4М, частиците са две от най-забележителните подобрения.

И както се вижда сега, Градината е привлекателен спектакъл на ефективността. Събирателите отдавна са станали Майстори в Изкуството на ДЛП формулата. Частиците Тип 4М доминират и са се разпространили из цялата Градина, с изключение на по-дълбоките части на водната среда. Те са главните производители на дестилирания Лууш.

По пътя на експериментаторството Събирателите развиха цялостна технология с комплект инструменти за събиране на реколтата от Лууш от посеви Тип 4М. Най-обикновеният бе наречен любов, приятелство, семейство, завист, омраза, болка, вина, болест, гордост, амбиция, собственост, притежание, светиня, – и в най-широк смисъл – нации, провинциализъм, войни, религия, машини, свобода, промишленост, търговия – за да изброим съвсем малко от тях. Производството на Лууш е по-високо откогато и да било.

ЩРАК!

Бях плътно затворен, вгълбен. Първата ми реакция бе: *Сигурно има някаква грешка, това не може да бъде приказката-история на Земята. ВВ може би я е смесил с някоя друга част от програмата на тяхната екскурзия. Макар че преглеждайки отново информацията, повърхността на онова малкото, което знаех от земната зоологическа и човешка история, неприятно съвпаднаше, но от друга гледна точка. Хранителната верига на земната екобиологична система бе добре представена. Знаейки това от Майката природа, някои от твърдо линейните философи теоретици често се замисляха къде точно човешкото животно пасва в процеса. Долната част е очевидна, кой ни изяжда! По-рано е било точно така, хипотеза. Сега...*

ВВ отвори и попита: **Получи ли възприятието, РАМ?**

Промърморих: *Да, получих го.*

Ами, добре – продължи ВВ. – **Какво общо е имал Лууш с учението?**

Отворих малко: *А ти получи ли информацията, преди да дойдеш на Земята?*

Отговори бавно: *В същия вид, в който ти я предоставих, бе в брошурата на екскурзията до ТСИ. Бе заедно с хиляди други съобщения, които получих преди да тръгнем.*

Поотворих още: *Откъде се взе брошурата?*

Защо, въ... да, от Ръководителя на екскурзията.

А той откъде я е взел?

ВВ затрептя: *Нямам информация за това. – Той само ги подхвърли и тръгнахме. – Ето вълнуващите и интересни спирки, които ще направим по време на екскурзията. Получих добро възприятие, защото бе последното място, което посетихме, и последната информация, която получихме. Ето защо е толкова ясно. Другите са доста смътни, защото са по средата. Не информацията за Земята или за хората. Тя е съвсем, ясна.*

Втвърдих се: *А откъде се взе Екскурзоводът?*

ВВ светна: *О, той и останалите са момчета от съседната на нашата система.*

Защо ти предложиха пътуването в КТ-95?

ВВ обмисли бавно: *Ами, бе нещо като, въ... търговия. Правим го през цялото време със съседните системи.*

Какво получават те от тази търговия?

ВВ светна: *Игри бе, игри! Ние имаме повече игри от всички системи наоколо във всички посоки.*

Обърнах се навътре и затворих. Ставаше твърде горещо, за да бъде манипулирано. Ако роут (информацията) бе истинска... едно огромно АКО. Започнах да отпадам. Яд и чувството, че се намирах при приемателния край на огромна лъжа. Чувството, че съм бил манипулиран, желанието да стачкувам срещу онези, които ме бяха изиграли... нас... всички хора... които ни отнемат по нещо, без да искат разрешение или съгласие. Какво се случи с идеята за свободата? Бяха ли всяка мисъл и действие, които предприемахме, ръководени – не, насочвани и контролирани, само за да произвежда повече Лууш, каквото и да беше това, за масата за закуска, или за резервоара за гориво в Някъдето? И какво мога аз да направя по този въпрос? Бях дълбоко разочарован и отпадах все повече и повече...

Хей, РАМ! – ВВ бързо изчезваше. – Къде отиваш?

Връщането към физическото бе почти мигновено, сякаш бях натиснал бутон на паниката, което не бях правил от дълго време. Силно усещане за умора, както физическа, така и психическа, ми попречиха да проверя часа на връщането. Слаба енергия, никакво желание да правя каквото и да е. Бях неспособен и да заспя. Станах, отидох в кухнята и си направих чаша кафе. Седнах и се загледах в чашата.

Нямах енергия или желание за проучвания следващите две седмици. Бях в състояние на депресия. Единствената продукция, която излезе на повърхността, бе:

Залез. Кравата, порода Гърнзи, бе обикаляла много километри из пасището, за да търси храна. Тревата тук бе по-сочна днес, макар че тя не си правеше труда да разбере защо. Тя бе преминала спокойно през портата, когато Той я насочи да го направи, вместо да мине през портата на отсрещната страна на пътя. Той знаеше, че тя ще намери по-хубава трева тук. И затова я накара да се движи насам, въпреки че тя не го съзнаваше. Тя само направи онова, което Той й нареди.

Но сега, на залез, пак дойде времето. Тя трябва да отиде в Неговото място. Усеща нетърпима болка в долната си част, която ѝ го казва. В Неговото място, горе на хълма, е хладно и има повече храна. И Той ще премахне болката ѝ.

Гърнзи се изкачи на хълма и зачака пред Неговото място. Скоро портата ще се отвори и тя ще отиде на своето място в Неговото място. Ще яде тревата, която той ще постави пред нея. Докато тя яде, Той ще успокои болката ѝ до сутринта.

След това Човекът ще замине с бидона бяла вода. Гърнзи не знае къде той носи бялата вода, нито пък защо Той я иска.

Като не знае, въобще не я е грижа.

7. ШОКОВА ТЕРАПИЯ

Няколко месеца ми бяха необходими, за да се приспособя към теорията за Лууш. „Приспособяване” е твърде общо понятие за точното описание на цялостния цикъл на шок, отхвърляне, обида, депресия, примирение със съдбата, приемане. Моята последователност забележително вървеше успоредно на модела, открит от другите, и изследванията на човешкото противодействие, когато се забелязваше приближаващата смърт от болест или нараняване.

Нещо умираше у мен. Отдавна бях осъзнал, че Богът от детството ми не съществуваше, най-малкото не във формата и субстанцията, представяни от моята цивилизация. Въпреки това, дълбоко бях възприел теорията за създателя и създадения – трябваше да се огледам наоколо, към сложния, преплетен ред на битието, за симбиозата, която правеше така, че процесът да работи, дърветата, които растяха вертикално нагоре, ако им се дадеше шанс, които представяха на мен и на другите кислородно дишащи необходимото, докато ние, без да знаем, през един продължителен период ги хранехме с отпадъчни продукти, от които те имаха нужда, за да съществуват... Равновесието на цялата планета, чиито външни енергийни филтриращи слоеве позволяваха само на необходимото количество и качество слънчева светлина да проникне до Земята, а тя е така необходима за биологичния растеж... и разбира се, хранителната верига.

Теорията за Лууш обясняваше всичко много елегантно. Най-важното – тя обясняваше целта, причината за това всичкото. Този фактор дълго време ми убягваше. Отговорът чрез Лууш бе прост и очевиден. Причината бе там, по много прозаичен начин. Ние, разбира се, произвеждаме Нещо, което има Стойност. Лууш. Ако човек можеше накрая да прескочи заплетените емоционални бариери, дори тогава става трудно да намери пролуки в общата теория. Обяснение за цялостното човешко поведение и история.

Оставаха ИНСПЕСИТЕ.

Дали те бяха градинарите, събирателите на Лууш или наблюдателите? Въпросът подхранваше у мен лъжливи надежди и ме измъчваше дълги седмици, преди да реша, че трябва да го разгада по един или друг начин.

Точно в онази нощ, след големи трудности да премина през два цикъла на сън, се събудих и лежах тихо в леглото. Очевидно страхът ми от онова, което можеше да разкрие бе по-голям, отколкото предполагах. Затова доста трудно се отвързах от физическото, плъзнах се въвн от второто тяло, както бе надвиснало. Скенирах за познатия ИНСПЕС сигнал, но такъв нямаше. Използвах айдента ИНСПЕС – цялостното познание, което имах за тях, – протегнах се, фокусирах и тръгнах. Имаше бързо, кратко усещане за въртене около оста, никакво впечатление от преминаване през кръговете, после дълбока тъмнина. Ето че бях неподвижен. Нищо повече.

Оформяше се усещане, че айидентът, който бях използвал, не бе достатъчен. Сигурно съм бил пред входната врата на територията на ИНСПЕСИТЕ, но нямах паспорт за да вляза. Никога не се бях опитвал да отида при тях, те винаги ме бяха посрещали. Нямах възприятие за тяхната реалност/състояние, ето защо бях пристигнал само на мястото на нашите срещи. Ако 4юкусирах върху...

Обля ме гореща вибрация.

Много добре, господин Монро. Съвсем прав сте.

Започнах някак си да се отпускам. Най-малкото бях стигнал толкова далече и най-малкото те не ме наричаха РАМ.

Може би повече ще ви хареса, ако използваме айидента, чрез който ви познаваме най-добре. Вярваме, че сега сте готов вече за него.

Готов за него, име, знаят ме най-добре... Какво ли означава?

Ашанийн.

Ашанийн. Едновременно бе познато и странно. И отново чувството, че се опитвам да се възстановя от неумолима амнезия и нежното търпение на онези, които се опитват да ми помогнат да си спомня. Но Луушът...

Ние знаем за смущението, което сте претърпели. Необходимо бе да го преживеете. Ще ви мине с времето, както казвате.

Значи теорията за Лууш бе истинска! Затрепках...

Преводът не е правилен. Трудността да се поставят Земята и човешките стойности правилно в перспективите и енергиите, които не са от времето и пространството, е фактор, твърде познат за вас.

Вгълбих се, мислейки за теорията на Лууш. Лууш, енергия – генерирана от целия органичен живот, с различна степен на чистота. Най-чистата и с голям потенциал идва от хората – предизвикана е от човешката дейност, която натиска спусъка на емоциите, най-силната от тези емоции е – любов? Дали любовта е Лууш?

Продължавай, Ашанийн.

Но в съответствие с теорията Лууш се изхвърля, когато животът свърши физическото си съществуване, когато болката предизвиква злоба, омраза... те не могат да са едно и също с любовта.

Какво определение би дал на любовта с вашите термини?

Знаех, че това ще бъде следващото в реда на нещата и не можех да дам никакъв отговор. През цялата история великите умове и още по-великите философи са правили опит, но само с частичен успех, а аз въобще не бях нито едно от двете. Дори не се бях решавал да опитам.

Но ти знаеш, че съществува. Любовта не е илюзия.

Отървах се от теорията за Лууш и се самовгълбих, скенирах. По-лесно бе от тази гледна точка, или може би поради присъствието на енергията на ИНСПЕС. Тя представляваше от само себе си едновременно смесване и последователност на музикални гами и къси мелодии, само дето не беше звук, беше модел на светлинни цветове. Разпръснати между хаоса на хармония, дисонанс, несъответствие, възбуда, радост, страх и емоция, започващи веднага след раждането. Имах усещането за случайни вълни от бяло... първо от майка ми и баща ми, после по-малки искри, които не можех да разпозная като

източник. Продължих да търся в детството си някакъв дори съвсем слаб проблясък на бялото, породен у мен, който бях пусал в действие. За мое учудване единственото, което можах да открия, бе една слаба бяла искрица за куче – порода ейрдейл, наречено Пит. Сигурен бях, че момичето в гимназията, как ли беше името й?... И без това не мога да се сетя.

Най-обикновено недоразумение, рано изявен нагон за оцеляване.

Съгласих се. Вече можех да разбера защо. Ярво червените и розови нюанси и настойчивата мелодия бяха впечатляващи, дори и от тази гледна точка, нищо чудно, че невеж момък, какъвто бях, щеше да порасне с грешно възприятие. Продължих да търся по бързата процедура из оня хаос, който представлявах през годините. Успях да намеря сигурно и триизмерни бели вълни тук и там, за което през онова време нищо не съм знаел, а тяхната истинност ме депресираше и натъжаваше, защото не усетих забележително излъчване от мен, което да бе дори смътно подобно. Всичко това идваше, аз го улавях, но не отговарях. Накрая прекъснах, повече няма да се бъркам там. Не бях голям производител на Лууш. Твърде много модели нюанси и мелодии. Освен една. Знаем няколко силни излъчвания, които на някои места излизат от мен. Толкова много ли е продължило?

Ти разбираш вълновите форми. Всичко от една и съща основа – и цветовете, и бялото. Разликата е в честотата и амплитудата.

Знаех какво правеха ТЕ и бях благодарен. Фокусът ми се отклони от онова, което мислех за неприятно, назад към абстрактната позиция на „корените и стъблото”. Използвайки същото нещо – преживяване на взаимодействия си, – всеки започва да се учи, да изразява яд, болка, страх всичко останало и накрая – многообещаващо, ако сте завършили курса – специална енергийна форма на вълната, наречена любов. Макар да не знаем какво представлява и с нарастване на подозрението ми как наистина да я използваме.

Грижливо проектирано училище с интензивно обучение.

Да се научим да бъдем производители на висококачествен Лууш/любов. Фактът, че човешкото физическо съзнание в по-голямата си част не знаеше, че е замесено в този процес, може би от само себе си е важна съставна част. Малкото „знаменитости” са осведомени за нефизическия дневен ред, поне публично. Ставаше твърде тежко за моята компетентност. Но вече започнах да получавам слабо възприятие. Бе почти неуловимо, но го имаше. Какво би станало, ако кравата Гърнзи открие, че нейното мляко има стойност? Какво би могла да направи тя самата с него, ако няма теленце, което да храни? Може ли да го спестява? Може ли да го замени за повече сено или за протеинови витаминозни блокове, които да ближе? Какво би станало, ако тя открие, че човекът взема млякото, произведено от нея? Въстание, отказ да доставя повече мляко? Тогава тя повече няма да има пасище, където да пасе, защита от диви кучета, нито пък бик, когато се нуждае от него. И най-важното – няма да има обор, където да получи облекчение от болката. Без усета за часовото време тя забравя, че евентуално болката ще отmine. Може би дори и да бе знаела, нямаше да я е грижа. Тя не би искала да оплеска

вата работа. Затова: Кой го е грижа? Кому би пукало?

Ами мъжките теленца – каква е тяхната роля? Никога няма да станат производители на Лууш. Само едно биче е достатъчно за петдесет крави. Ясно, че има излишък. В природата – механизъмът? – оставен сам, ще се намери автоматично начин, който да се погрижи за... обективността на очакването за господство и ограбване, със сигурност не в печелившата графа. Задръж там, възприятието става по-силно. Не би имало производство на Лууш без най-малкото един, ъ, един бик. Значи той е индиректен производител на Лууш, жизнено важна част за процеса. Следва заключението, че такива са тревата, сеното, водата, минералите и останалото.

Спомни си своите вълнови форми, ударните честоти, които най-много харесваш.

Нека видя тук. Ако у мен предавател разпространява определени вълни, те могат да резонират с други съответни вибрации от подобен род форма в един размножен модел, за който, ако решим, че е светлинен – ще бъде: бял! Затова вън и вътре от себе си ти не трябва да бъдеш крайният продукт – антена или усилвател, само един от осцилаторите. Можеш никога да не покажеш най-истинска Лууш-радиация, но имаш жизнено важна част при производството му. Припомняйки си картината от ранното детство, се чувствам по-добре.

Тогава защо си разтревожен?

Възприятието все още ме пробуждаше отвътре. ТЕ бяха прави. Какво бих правил аз с Лууш/любов, ако имах огромен склад, пълен с него? Да го раздавам? Щеше да се върне обратно с лихва и аз бих бил принуден да строя нов склад, за да държа смесващия се нарастващ обем. Усещането бушуваше ярко. Бе така очевидно... Някои, Някъде. Ако можех...

В този момент още не си готов.

Готов да отида Някъде? Да се срещна с Някого. И сред всичко това ти как се вместиш, приятелю? Само да имах смелост да попитам тези...

Ние не сме Някой, както го наричаш, нито пък сме от Някъде, както отбеляза. Също не сме и пазачите на Земята градина, нито пък градинарите. Нито събираме, нито пренасяме усъвършенствания човешки Лууш/енергия където и да е, когато и да е. Ние не се вметваме в нито една част от напрегнатия човешки учебен процес. Въпреки че наблюдавахме неговото създаване и растеж от началото му. Ние наистина вземаме участие, когато е необходимо, без да прекъсваме последователността на обучението. Нужда има, когато се получи блокаж в потока. Това участие служи изключително на една нужда, жизнено важна за нас.

Имах потребност да попитам. Дали...

Някъде – това не е раят от вашата история. То бе създадено, както и всички останали системи.

Тогава Някой...

Създател ли е този, който сам е бил създаден? Ти си създател, който е създаден. Всеки от вас носи малко информация, както вие му казвате, за Някой, който ви е създал. Чрез вярата за Някой – създателя ви, вие носите възприятие за създателя, който е създал Някой.

Обърнах се навътре. Дори и с тази гледна точка бе твърде трудно да се отхвърли едностранната логика. По-лесно бе да се възприеме как са възникнали множеството изкривявания, неправилни теории, грешни насочвания. Малкото познание може да бъде опасно. Съзидателното човешко въображение бе тръгнало оттам. Щом не е имало Някой...

Човеците не биха съществували.

Проверих идеята за Лууш/любов. Сигурно това Някъде е точно мястото, където се складира толкова много Лууш. Би си намерило мястото в много теории за рая. Бях изпълнен с копнеж. Сигурно можем да отидем точно до ръба на Някъде, така бих могъл да усетя мястото/състоянието – там, където има толкова много любов, Може би близо до него, не в него, само да погледна от разстояние. Бих могъл да получа отговори на толкова много...

Не искаш толкова много, господин Монро. Можем да го осъществим. Затвори плътно...

ЩРАК!

... Макар и плътно затворен, излъчването бе толкова силно, че ми бе почти непоносимо... усещах сякаш пот извираше от мен, разтопявах се... но не бе горещина... започнах да се гърча конвулсивно, големи ридания ме раздираха, без да мога да разбера защо... След това излъчването намалю, отворих мъничко. Имаше една форма между мен и радиацията, тя ме закриваше, можех да усетя ефекта от ореола около формата, породен от излъчването зад нея. Напомни ми дълбоко за религиозните картини, които бях виждал, само че това бе на живо и бе съвсем различно от оцветяващите багрила...

Това е толкова близо, колкото би могъл да понесеш. Отклоняваме голяма част от ефективните енергийни модели, които сами по себе си са далечен остатък, малки изтичания, както бихте го нарекли, от основното. Фокусирай през нас повече, отколкото към външната рамка. Ще помогне.

С голяма трудност се концентрирах към центъра на формата... и започнах да се охлаждам и успокоявам... бавно започна да се появява отново моята рационална и наблюдателна същност, побеждавайки зашеметяващото емоционално вълнение, което ме бе обхванало, сякаш възприемах през тъмно опушен прозорец и трябваше да работя продължително, за да задържам емоцията под граничното ниво. Приказно и брилянтно щастие, благоговение, почит се смесваха в едно, макар че всяко мигновено проблясваше като искра... всички препускащи през мен, както аз реагирах на излъчването, неспособен да се предпазя от него и трудно го поставях под контрол. Това би могло най-категорично да бъде раят, последният дом...

Наблюдавай по-внимателно. Способен си да го направиш.

Погледнах през опушеното стъкло – екрана, който всъщност бе моят приятел ИНСПЕС... бях благодарен, защото разбрах, че ако реагирах на този градус само от отражението, от изтичанията, пълната мощ на радиацията щеше да ме разбие, не бях готов за това, щом то бе усещането от далечния край... Там в далечината имаше излъчваща жива форма с невероятни размери, първото ми възприятие за висок изправен хуманоид, с протегнати напред ръце, дланите обърнати нагоре... но точно толкова бързо, не бе... вместо това, светещ глобус, неясни очертания, зад него още един, със същия вид, зад него още един, непрекъснатата каскада, движеща се към безкрайността, извън способността ми да възприемам... от всеки идваха безброй снопове или лъчи, някои с огромен диаметър, други – не по-широки от връх на карфица, всички с еднаква дължина и извън възприятието ми, що се отнася за посоката им, някои от тях преминаха близо до мен и аз усетих, че мога да ги достигна, ако се протегна, можех да ги докосна...

Искаш ли да го направиш? Ще ти помогнем при нужда.

Забавих отговора си, после с топлата увереност от екраниращата ИНСПЕС форма протегнах само една част от мен внимателно и докоснах най-малкия и близък до мен лъч... моментално шок премина през всичко, което мислех, че съм, и аз знаех и в знанието си знаех, че щях да забравя, ако се опитам да запомня, защото онова, което бях, все още не можеше да издържи неговата реалност... Макар че повече никога нямаше да съм същият, дори и без да помня, освен че наистина се е случило, и неописуемата радост от осъзнаването само, че наистина се е случило, и ехото ще отглъхва у мен през вечността, каквато и да бе моята безкрайност. Нежно усетих себе си отстранен от лъча, припаднах пред защитната

форма на моя приятел ИНСПЕС... Приятел? ИНСПЕС? Осъзнах колко провинциални са възприятията ми. Разбрах също колко ограничени бяха излъчващите глобуси, излъчваните лъчи...

Ти реагира много добре за начално показване. Твоята човешка Лууш/любов енергия се пренесе в центъра на онова, което усети. Оттам бе пренасочена в онова, което наричаш лъчи, към местата, където е най-необходимо. Когато напреднеш, ще можем да те заведем в едно от направленията и тогава ще можеш да наблюдаваш резултатите.

Възприятието ми не бе толкова силно, за да доведе някаква искрица на онова, което би представлявало пълното въздействие на тези лъчи. Но човешкото ми любопитство не би оставило основния въпрос без отговор, за да мога да се успокоя някак си.

Създадено е. Винаги бе там, нямаме информация за началото. Готов ли си сега да се върнеш?

Обърнах се навътре и плътно затворих.

ЩРАК!

... Отново бяхме обратно в познатата тъмнина, само дето сега тя изглеждаше празна и стерилна, но енергията на ИНСПЕСИТЕ все още бе зад мен... сега трябва да им поставя нов айидент, ако можеха да се държат така спокойно под...

ИНСПЕС ще върши толкова добра работа, колкото и всяко друго.

Но аз не можех да го оставя така. Колкото и да бях шокиран, знаех, че трябва да попитам, защото трябваше да разбера, че те бяха по-велики, но колко по-велика може да бъде дълбочина...

Ние сме създадени точно както и вие. Нещо повече, важно е това, което сте придобили чрез собственото си възприятие. Във вашето собствено – как му викаете? – време, ще намерите причината за това.

Изведнъж усетих силен и настойчив сигнал, който ме дърпаше отзад. Първоначално се съпротивих, нежелаяйки, но сигналът бе настоятелен. Приятелят ми ИНСПЕС ме изпроводи с топло чувство на разбиране. Обърнах се и последвах сигнала. Почти след миг вече се реех над физическото си тяло. Там под мен бе второто ми тяло. Лесно се плъзнах в него, после във физическото. Дясната ми ръка бе изтръпнала, поради лошо кръвообращение. Очевидно бях лежал върху нея под ъгъл. Раздвижих рамото няколко пъти, потънал в размисъл, както го бях правил толкова пъти преди. Ами ако нямаше сигнал за връщане, колко време щях да престоя навън, щях ли да се върна някога? И точно тогава, лежейки в тъмнината, заслушан в американския козодой и нощните щурци навън, докато нежният морски бриз подухваше през отворения прозорец, усещах горещата топлина на малкото ни кученце Стиймбоут, спящо доволно в краката ми, равномерното дишане на Нанси, спяща зад мен. После усетих влагата по бузите си и няколкото останали сълзи в очите.

И си спомних. Не много, но си спомних! Седнах в леглото, искаше ми се да скоча и да изкрещя от неопишуема радост. Стиймбоут повдигна главичката си и ме погледна с любопитство, после се отпусна отново. Жена ми се размърда, когато седнах, после постепенно успокои ритъма на дишането си. Не исках да я събудя, тя се нуждаеше от почивка и разтоварване.

Легнах обратно и си спомнях. Някъде преди зазоряване аз също заспах.

8. ЕДИН ЛЕСЕН УРОК

Време: 3.40 часа след полунощ... напълно буден отпочинал, отпуснат... лесно освобождаване от физическото, плъзгане във второто и мигновено излизане от него, зачаках за сигнал. Нямаше никакъв. Тръгнах и се оставих на вътрешното да ме води по усет. Имаше го неясното усещане за движение, не много бързо, получих айидента на ВВ близо до мен. Възприятието ми за него бе напълно различно. Той бе плътно затворен. И незаинтересуван. Рядката външна покривка на Преходната област го правеше дори по-трудно забележим.

Опитах се внимателно да го заговоря: *Хей, приятелю, какво става?*

ВВ отвори слабо: **О, здравей, РАМ.**

Мислех, че сигурно вече си поел обратно към КТ-95.

ВВ пак се отдръпна: **Е, сигурно.**

Попитах съвсем бавно: *Мога ли нещо да направя за теб?*

Не... не. Пак започна да се затваря. – **Само така се мотая наоколо.**

Имаше вид на някой, който е загубил най-добрия си приятел, което всъщност бе точно случаят, погледнато от една страна. А и от друга да го погледнеш, пак бе почти така. Защото, когато онзи негов приятел АА се появише, щеше да е същото създание само частично. Неповторимото разнообразие, придобито от него по време на човешкото му преживяване, бе преплетено постоянно и изцяло обгърнало съществуването, в което той се бе превърнал. Би могло да се нарече и загуба, ако ВВ не възприеме промяната, или очаква АА да бъде само неговият приятел от КТ-95.

Опитах пак: *Ами, ти не можеш да останеш завинаги тук.*

ВВ не схвана: **Завинаги ли? Какво значи това?**

Трепнах: *Това е, ъ,... човешки израз.* ВВ вибрираше: **Не искам да имам нещо общо с човешката дейност.**

Казах му го ясно и направо: *Ще трябва да получиш малко информация за човешкото. Ако не го сториш, не би могъл да познаеш приятеля си АА, когато се върне. Ти не би могъл да получиш какъвто и да е айидент за него.*

ВВ вибрираше: **Няма начин да не го позная! Не ми ги приказвай тия!**

Няма да е същото. Спомни си какво стана, когато се опита да го измъкнеш. Дори и тогава ти имаше проблеми с неговия айидент. Гарантирам ти, че това е само малка част от неприятностите. Той току-що навлизаше в човешкото. Това бе началото.

Той се вгълби и се затвори. Изведнъж усетих, че съм го направил отново. Какво бих могъл да сторя с него? Той не е котка или куче, което бих могъл да си взема у дома, да го нахраня и да го подслоня. Абсурдно бе. Да го поставя в човешко тяло? Как бих могъл да сторя такова нещо? А и той сигурно нямаше кротко да следва линията на поведение, която бих му препоръчал, и да стане човек, минавайки през Входния пункт. Можеш ли да се научиш да плуваш без да влезеш във водата и да се намокриш?

Направих опит да се измъкна по безобиден начин: *Може би най-добре ще е да си издърпаши въжето и да се върнеш на КТ-95, като оставиш нещата по този начин.*

ВВ поотвори малко: **Вече го правих. Ходих си и се върнах.**

Заках. Ако можех, не бих се задълбочавал повече. Знаех, че ще продължи. Така и направи. **Имаше дупка и тя бе празна. Чувствал ли си се някога по този начин?**

Отворих: *Да, бил съм там. Тя ще остане празна, защото е предназначена за едно момче. Никой друг не може да я запълни.*

АА бе едно умно момче, повярвай ми. Прекалено умно даже. Я виж какво му се случи.

Е, случва се.

Тъкмо щях да се обърна и да се отърва толкова внимателно, колкото можех, но вече бях закъснял. Имах предчувствие, че той ще стигне до някакво решение, в което ще бъда замесен и аз. Бях съвсем прав.

Той бе светнал много ярко: ***Можеш, да го направиш!***

Трепнах: *Няма да знам откъде да започна.*

Тогавя покажи на мен.

Как да го направя? Ти трябва да си човек...

Не, не, няма нужда. – ВВ бързо ме прекъсна. – ***Ти се разхождаш, наоколо без физическото си тяло.***

Ами да, ама...

Ти и аз се свързахме добре още от самото начало, РАМ. Като стари приятели. Имам сигурен айдент за теб. Ти би могъл да бъдеш Екскурзоводът, кратко и ясно. Какво ще кажеш?

Позабавих се: *Какво означава да си подобен на човек в един лесен урок?*

Светна повече: ***Ами ти ще ми покажеш как става!***

Може би така щеше да е добре. А не слепият да води сляп, че дори и затворен. Всичко, което можех да направя бе да се плъзнем по повърхността на онова, което за мен бе основно, да му покажа... да! Показване! Това би могло да направи нещата по-ясни.

Отворих: *Добре. Главното нещо в човешкото съществуване е оцеляването. Това е най-силното възприятие от реалността. То измества почти всичко за голяма част от хората.*

Не разбра: ***Какво е оцеляване?***

Да оставаш жив.

Е, какъв е проблемът? Щом си оставаш, жив.

Позабавих се. *Не и ако си във физическото тяло. За повечето хора единственият белег е да бъдат живи във физическо тяло, нищо повече. Те използват огромната част от енергията си, за да оцелеят по един или друг начин. Това фактически е причината за всички човешки проблеми. Нагонът за оцеляване е толкова силен, че надделява над всичко. Край на урока.*

Това е най-дивата информация, която някога ми е подавана!

Не е чак толкова смешно, ако си вътре в нещата.

Той продължаваше да настоява за още знания и аз осъзнах, че има само един начин той да получи представа. Да му покажа. Да го заведа на брега и оттам да наблюдава плувците...

Хайде, следвай моя айдент.

ВВ светна: **Разбира се, РАМ!**

Обърнах се, направих полупревъртане и се гмурнах през кръговете с моя нов приятел от КТ-95, който ме следваше отблизо. Не обръщаме внимание на големите центрове, слизахме долу към основата... това щеше да бъде назад от цивилизацията, от най-съвременните области на физическото... Средна Азия, да... това би могло да свърши работа... спрях точно на гол хълм с рядка горичка на единия склон. На края на гората бе приклепнал свит мъж. ВВ е зад мен и аз насочих фокуса му към човека. Нещо прилично на малък елен пасеше трева недалече от мъжа. Мъжът вдигна пушка, прицели се и стреля. Еленът падна с подгънати крака, а човекът затича към него, изви главата на елена и преряза гръкляна му с нож. Бликна кръв и най-накрая еленът се отпусна безжизнен. Мъжът преметна елена през раменете си и се отдалечи от края на гората, по посока на една каменна колиба. Следвахме го, когато ВВ ме дръпна.

Мъжът нали уби онова другото нещо?

Отговорих кратко: *Да.*

Защо го направи? Няма да излезе голямо оцеляване от това.

Не и за елена, това е другото нещо, животното... ъ, другото същество. Човекът се нуждае от тялото на елена.

ВВ не разбра: **Какво ще прави с това? Той вече си има тяло.**

Позабавих отговора си. Ето че се започна:

За оцеляване. Нуждае се от него, за да яде.

Да яде! Какво е „яде“?

Той го слага в собственото си физическо тяло за да му даде енергията за оцеляване, така че да може да остане жив. На това айидентът му е „Ядене“.

Другото същество, ъ, еленът, той не оживя, не остана жив... ъ, физически. Получих добро възприятие за енергията, която го напусна.

Лесен урок!

Добре, хората са онова, което идентифицираме кат преобладаващи същества, ъ, които са живи тук. Те са на върха на това, което ние наричаме „Хранителна верига“. Храни наричаме онова нещо, което ядем. По-малките същества биват изяждани от по-големите, които пък от своя страна биват изяждани от още по-големи същества, докато се стигне до човека. Той не е най-голямото същество, но е най-умното, ето защо хората са господстващите създания. Човек яде почти всичко, което расте.

ВВ се бе вгълбил и трепкаше, докато следвахме човека до каменната колиба. Мъжът свали трупа на елена от раменете си и го окачи надолу с главата на една кука навън от закрития с кожа вход. После влезе вътре.

ВВ трепкаше: **Той няма ли да го, ъ, изяде?**

Ще го направи по-късно. Трябва да го обработи малко преди това, оставил е кръвта да изтече от него. Искаш ли да влезеш вътре?

Той наистина нямаше друг избор, докато го водех през каменната стена. Вътре имаше малък огън, в центъра на пръстен под. Около огъня имаше трима души, жена и две малки деца. Жената разбъркваше тенджерата, висяща над огъня, а децата гледаха с гладен поглед. Мъжът седна долу и се присъедини към тях, свали си тежката дреха и получи кръгла паница,

която жената му подаде. Започна да яде, като използваше пръстите на ръцете си, за да вади късовете храна от паницата и сърбаше от нейния рѣб.

ВВ ме раздруса настойчиво: **Какво правеше той?**

Точно сега яде, той взима парчета храна и ги слага в тялото си, ето малкото „нещо”, което сега излива вътре.

Да, да, вече съм имал това възприятие преди! Той плъзна част от тялото си!

Първоначално не схванах, после светнах:

Това бе палтото му. То не е част от тялото му, а е част от нещо, което облича, за да му държи топло. Това е следващото нещо в нуждата за оцеляване – да запазваш физическото си тяло достатъчно топло или пък достатъчно студено, и да го предпазваш от нараняване. Това е причината за кабината, ъ, за колибата, в която сме сега. Тя помага да се предпазва физическото тяло. Огънят... ъ, излъчването по средата, им помага да поддържат топлината.

Имах чувството, че ВВ бе фокусирал като някой омагьосан от кобра, опитвайки се да определи точно какво и доколко от сцената проникваше у него като истинска информация. Как бихте обяснили топло и студено или такова просто нещо – като готвенето, огъня, или постоянното внимание, което се обръщаше на служенето на онова, което физическото тяло изискваше, на някой, който никога не е бил човек? После ВВ отново ме бутна.

РАМ! РАМ! – Вибрираше силно: – **Той убива другото същество!**

Обърнах се. Мъжът бе повалил жената зад огъня. Той бе върху нея, тялото му я притискаше към земята, ръцете му я бяха прегърнали силно, а нейните бяха плътно обвити около него. Дългата ѝ груба пола бе вдигната над ханша, а бедрата ѝ се движеха бързо напред-назад, краката ѝ бяха около талията му. Двете деца се хранеха от паницата, абсолютно безразлично. Без да съм голям циник, все пак бях достатъчно критичен.

Бавно обясних: *Той не я убива. Те се, ъ, репродуцират.*

Какво?

Те събират своите две енергии заедно, за да създадат трета. Правят копия на самите себе си, като онези двете малките, които ядат до огъня. Сигурен съм, че те са ги направили.

Защо биха го направили?

Това е най-високата точка на работата за оцеляването. Да правиш копие на самия себе си и да продължаваш да живееш в това копие. Това е основното във всички живи същества, не само човешките. Информацията е, че първо се възпроизвеждаш, а после отиваш да търсиш храна, топла или студена – няма значение.

Но те вече са направили две.

Това е нещо като гаранция, че най-малко едното ще оцелее, за да направи и то свои копия. Ако тези малките умрат или бъдат убити, преди да са направили копия, тогава третото, което точно сега правят, може да оживее достатъчно дълго, за да успее да направи копията си.

ВВ трепкаше: **Защо ще умрат, или как биха били убити?**

Това е един от проблемите на физическия живот. Много по-лесно е да умреш или да бъдеш убит, отколкото да живееш. Има нужда от постигане на баланс в силиян нагон за оцеляване. Това довежда до други проблеми.

Какви проблеми?

И до тях ще стигнем по пътя.

Той отново фокусира върху двойката отдолу, че бе успяла да завърши половия си акт и сега се хранеше близо до огъня.

Двамата големи вече не са същите.

Хора, но по-различни. Припомни си тази информация, когато отново хванеш АА – той искаше да се върне и да стане жена. После пък точно обратното – беше съществувал като жена. Хората са или мъже, или жени. Необходими са мъж и жена за възпроизводството, за да се получи копие.

ВВ се вгълби в себе си, после отвори: **Ти от кои си?**

Мъж.

Някога бил ли си жена?

Нямам такава информация, затова предполагам, че не съм.

Той отвори повече: **Няма нищо подобно на КТ-95. Никога не съм имал такава възприятие – да правиш копие на себе си. Чудесно!**

Прекъснах го: Е, то не е чак копие на самия себе си, то е физическа смес на двама, а ти се надяваш, че би могло да бъде твое копие, но никога не става точно така. То си е работа на материята.

ВВ продължи: **Не се притеснявай, РАМ. Чак толкова не съм очарован.**

Имах възприятието, че по-силни от теб момци ги хващат да бъдат хора.

Той се позабави: **На това място не можех много да схвана от тая работа с оцеляването. Дойде ми много. Към яденето мога да се приспособя, също и към топлото и студеното. Щом те могат да го правят, а и аз ще мога. Възпроизводственото правене на копия сигурно ще бъде забавно, можем да си правим голяма игра от него.**

Не можех повече да се сдържам: *Последните думи са страхотни. Хайде.*

Не разбра: **Нямам възприятие за това. Последни думи ли?**

Обърнах се и преминах през стената, сигурен, че ВВ ме бе последвал. Заведох го на едно място, където бях сигурен, че ще получи ясна представа как бъркотиите могат да се натрупват. Айдент Ню Йорк, центъра Манхатън, започваме от „Западна четиридесет и втора“ улица. Пътуването бе съвсем кратко. Пристигнахме на нивото на уличното движение. Обикновената вечерна човешка тълпа, блъскащи се един в друг хора, удари, бутане, безцелно шляене и бързане. Заведенията за хранене, старите кина – занемарени и с неизпипани и глупави порнофилми, забранени за ученици, върху светещите си реклами, магазинчетата за джунджурийки и всякакви други дреболии, магазините за грамофонни плочи, от които се лееше силна музика, трафикът от коли и камиони, изпълващ улиците, – наистина нищо не се бе променило за тези трийсет години, все едно и също. Да, това ще го покажа. ВВ бе точно в средата на минаващия парад, опитвайки се да се предпази от блъсканицата. Насочих го към тротоара, извън цялата олелия.

Той трептеше: **Откъде се взеха всичките тези?**

Тук е световно кръстовище, както са го нарекли. Идват отвсякъде, много от тях живеят наблизко.

Защо идват тук, на това място?

Човек знае, че може да намери всичко, което му се прииска тук, в Ню Йорк.

ВВ вибрираше: **Все още не ми се вижда много ново за мен, дори долу сред тълпата.**

Само айидент е, това е всичко. Но те правят същите неща като онзи човек в гората, всеки един от тях. Опитват се да оцелеят. Правят всичко възможно да оцелеят.

ВВ трепкаше: **Не получих същото възприятие. И шумът на М-Банд ме разтърсва твърде много. Онова, дете скърца, то е най-лошото от всичко! Никога не съм се чувствал така преди! Откъде идва целият този шум?**

Отговорих бавно: *Затвори малко. Ще ти бъде по-лесно. Шумът идва от нас, хората. Скърцащото нещо, което тици твърде силно, най-накрая разбрах какво е. Това са техните емоции.*

Емоции?

Няма да се опитвам да ти го обяснявам, трябва да си човек, за да го разбереш. Това е следващият най-голям проблем след нагона за оцеляване. Кара хората да правят неща, които те в действителност не желаят.

Той трепкаше полуотворен: **Защо вдигат всичкия този шум?**

Обясних: *Те не знаят, че го правят.*

Той се вгълби и затвори. После слабо отвори: **Ти нали си човек? Как става така, че ти не вдигаеш такъв шум?**

Правя го. Само за момент го контролирах. Назад във физическото го издухвам навсякъде около себе си. Сигурен съм.

ВВ отвори, и се поуспокои: **Добре тогава. Щом ти можеш да го понесеш, защо и аз да не мога? Сега какво става с оная работа по оцеляването?**

Завъртях се на 360 градуса около оста си: *В рамките на малък интервал във времето след този момент можеш да удовлетвориш всичките си нужди за оцеляване, погрижил съм се за това, че и малко повече. Толкова, колкото поискаш, от всякакъв вид, където пожелаеш. Идентифицирай го и ще го получиш.*

ВВ трептеше: **Цялата, ъ, храна, за да, ъ, ям?**

От хамбургера, поставен там горе на онази далечна кула. Влез и те ще ти го доставят.

Топъл и студен, ъ, колибата, за да стоя вътре, нещото, което си пяхте в тялото?

Всичко е там.

А какво става с правенето на копия, ъ, ... възпроизводството?

Продължих: *Предполагам, че ще можеш и това да получиш, ако търсиш достатъчно усилено. Повечето тук, ъ, правят действието, без да правят копия.*

Не схвана: **Защо ще искаш да го правиш, ако не правиш копия?**

Трепках: *Според моята информация желанието за оцеляване е толкова, че иска да бъде сигурно, че всяко същество си прави труда да се репродуцира. Именно за това актът на правенето е онова, което го, ъ ... прави приятно.*

Той пак не разбра: **Приятно! Ония там в гората не приличаха на такива, дето са много щастливи.**

Обясних: Трябва да си мъж, за да получиш това възприятие. Не би могло да се разкаже. Както и да е ще успееш да удовлетвориш и тази част от стремежа за оцеляване също толкова, колкото ти се иска.

ВВ светна ярко. **Тогавя защо е цялото това разбъркване! Всичко е под контрол! Човеците са получили това, което са пожелали, има достатъчно, всеки момък си получава дозата и се връща пиш откъдето е дошъл.**

Хвана ме натясно и затворих. Урокът започваше да става доста труден за мен. Съвсем сигурен бях, че няма да се свърши работа – така и стана. Как да му втъпя факта, че всички човеци трябва да прекарват най-голямата част от будните си часове, работейки по един или друг начин, само за да оцелеят, че хората харесват едни и същи неща и се избиват помежду си, за да ги получат, че те са толкова залисани в оцеляването си, че не знаят кога да спрат, след като вече са получили достатъчно, че хората образуват големи клубове, които са нарекли нации, и всяка се опитва да унищожи другата, защото мислят, че пречи на оцеляването им, че цялата тая работа така ангажира мислите им, та те забравят напълно за всяко друго съществуване, освен материалното човешко...

Отново има изтичания от теб, РАМ – прекъсна ме ВВ. – Правилно го каза. Не бих разбрал нищо от това. Какво значи онова нещо „работа“? Искаш кажеш, че хората се убиват и изяждат едни други? И какво значи, че те „забравят“?

Направих всичко, което можах: *Работа е онова, което човеците вършат, за да получат пари, ъ, енергия за плащане, ъ, дават на други хора, така че тези другите да дадат на ония първите това, което искат, за да задоволят нуждите си от оцеляване.*

Пари, енергия, ха? Сигурно е доста нещо. Нямам айидент за него.

Не би и могъл. Само хората го имат и е напълно нематериално. Никъде другаде не би свършило работа, освен на Земята и с други хора. И още по-лошо, всяка група от хора, всяка нация...

Големите клубове... ние имаме такива игрални клубове на КТ-95.

Да, големите клубове от хора. Всеки си има своя вид парична енергия и те търгуват с парите.

ВВ се позабави: **Ако ми се прииска да си хапна елен или пък да си имам колиба, в която да се скрия, или покривало за тялото, ще трябва да дам парична енергия, за да ги получа?**

Работиш, плащаш, или получаваши.

Той фокусира върху движещите се коли: **А какво ще кажеш за онези покривала? Можеш ли да ги вземеш също срещу парична енергия?**

Всичко можеш да си вземеш.

Много е объркано за мен. – ВВ доста се разстрои. – Ако трябваше да бъда човек, щях да си стоя настрана от всичко останало и само щях да си обикалям, правейки копия, и да си продължавам все така... Какво има толкова смешно?

Силно се търкалях и не можех да престана.

Той не разбра: **И за това ли трябва парична енергия?**

Обясних: *По един или друг начин.*

Изведнъж почувствах настойчив сигнал, силен и чист, да се върна обратно във физическото. Опитах се да му се съпротивлявам, и в същото време правех опити да привлека вниманието на ВВ. Трябваше да се върна, но не можех да го оставя на това място. Нямах да знае как да излезе... но сигналът бе твърде силен и не можах да устоя. Започнах да се отдалечавам, бавно и съпротивлявайки се, после ускорих, щом реших да отида и да видя какъв е проблемът, и после бързо да се върна. Стигнах до второто, изплъзнах се бързо и се вмъкнах във физическото. Седнах в леглото и се огледах. Всичко изглеждаше нормално, мехурът не беше пълен, нямах схванати ръка или крак от лошо кръвообращение, не ме болеше нито глава, нито друго. Трябва да е било външно, телефонен звън, прелитащ над къщата самолет, каквото и да бе, вече не бе така важно. Моментално си спомних за ВВ и си го представях как зашеметен на тротоара на „Четиридесет и втора“ в Бродуей. Бързо релаксирах и се опитах да стигна до ОИТ, но бях твърде заключен, не можах нищо да направя. По време на шестия опит заспах.

Събудих се на сутринта. Реших отново да опитам и отида при ВВ, за да му помогна, но времето не бе подходящо за мен. Прекарах деня по обичайния начин, а ВВ проблясваше в съзнанието ми. В този случай бях сто процента отговорен и го знаех. Накрая, в късния следобед, установих някои звукови сигнали и влязох в кабината, след като вече се бях почувствал достатъчно уморен, за да релаксирам. Легнах върху водното легло, сложих си слушалките и почти веднага започнах да се отпускам.

Останалото бе лесно, освободих се от физическото, претъркулих се от второто, започнах да приближавам и спрях. Точно пред мен имаше форма.

Хей, РАМ, къде отиваш?

Вибрирах: *Как стигна дотук?*

ВВ бе много замислен: *Когато ти тръгна на път – дръпна онова късо въже, аз само последвах твоя айидент. Щом ти нямаше да останеш вече в онзи М-Банд шум, аз също не исках да остана. Тук е много по-хубаво.*

Надявам се да е така.

Явно, добре си оцеляваш. Имаш доста повече една колиба.

Това не е колиба, ние работим тук.

Имах възможност да получа добра представа как излизаш от физическото си тяло там. Твоето, нали?

Вибрирах: *Разбира се, че е моето! Не влизам в телата на други хора.*

И защо?

Ами, ъ, срещу законите е.

Какви закони?

Не знам, ъ, не е, ъ, знам, че и вие не го правите. Не мисля, че бих могъл да го направя, дори и да исках.

Абе, знаеш, ли, ти много пъти се превърта и търкаля, когато излизаше.

Обясних: *Не съм се гледал отстрани, когато го правя.*

Нравим почти същото, докато играем една игра на КТ-95. Влизаме и излизаме от една близка до нашата система. Хей, какво правят всички тези момчета в голямата колиба?

Вибрирах: *Ти не си влизал там, нали?*

ВВ се позабави: *Само пообиколих малко наоколо. Не можах да привлека вниманието ти, а трябваше нещо да правя. Подхвърлих няколко кълба информация на някои от тях – само на един-двама. Приятно им бе да ги хванат. Какво правят всъщност?*

Опитват се да разчупят навика за оцеляване... и да си припомнят забравеното. Това е училище.

Нямам информация, че ти се нуждаеш от каквото и да е училище, за да го правиш.

Обърнах се: *Ти пък се нуждаеш от останалата част твоя „лесен урок“.*

Аз се разпънах и прострях, насочих се към най-долния от цикличните кръгове. Не бях в унисон с физическото. Това бе доста неприятна роля, но бях сигурен, че ако остане само в горните участъци, щяхме да сме пренебрегнати и никой нямаше да ни обърне внимание. Не това търсех. За целите на сравнението използвах същата „Четиридесет и втора“ улица в Ню Йорк. Водени от айдента, след къс пробег стигнахме на трийсет метра над нея. ВВ бе зад мен.

Той се намуси: **Пак ли тук? Никаква разлика, освен огромната маса от хора.**

Фокусирай онзи, когото възприемаш най-добре.

ВВ отвори и очевидно промяната на намиращото се там множество бе явна и за него. Един мъж се бе втурнал да спира такси, но бе обезкуражен от преминаващите покрай него, без да му обърнат внимание, една след друга коли. Слабоват млад мъж с дълга коса, който изглеждаше на не повече от осемнадесет, се опитваше да привлече вниманието на група, която се подпираше върху паркирана отсреща кола. Опитваше се безуспешно да спре движението, за да пресече. Така и не успя да накара младежите отсреща да го забележат, те нито го виждаха, нито можеха да го чуят. Як полицаи в пълна униформа размахваше палката си, шляейки се безцелно сред множеството, без въобще да знае, че е останал незабелязан. Добре облечена жена на неопределена възраст се опитваше да намери монета за вестник в портмонето си, докато, без да знае, минаваше през фасадата на близка сграда. По-възрастен мъж се опитваше да купи някаква стока от двама безделници, стоящи пред входа на едно стълбище, ядосан, че те не знаят за съществуването му, и наблюдаваше как един материален човек се изкачва по стълбището. Размаха разръфана банкнота от два долара пред лицето на момиче, когато тя се обърна и го поведе нагоре по стълбата, а първият мъж ги последва. Възрастна жена ходеше бавно по улицата, наблюдавайки всичко, което се случваше около нея. От време на време слизаше на уличното платно, опитвайки се да вземе някой недопушен фас, но ръката ѝ минаваше през него. Тъмнокож мъж стоеше предизвикателно в средата на движещата се тълпа, на лицето му бе изписана силна омраза, в ръцете си държеше нож и ръгаше всеки, който минеше покрай него, без да си дава сметка, че не наранява никого. Отсреща на тротоара пред отворения бар небръснат възрастен човек се опитваше да улови и отнеме всяка бутилка с алкохол, поставена пред някой клиент, после се покатерваше на гърба му, за да вкуси ефекта от питието, така както клиентът го усещаше. Старецът оставаше незабелязан и без придобивки.

Обърнах се към ВВ: *Достатъчно ли е?*

Той силно блещукаше: **Какво им става на тия?**

Те са умрели физически, но не го знаят. Всичко, което си спомнят, е материалното съществуване, и се опитват отново да се приобщят към него. Всичко, което са придобили, е това, или поне те така мислят.

Ти не можеш ли да им дадеш друга информация?

Позамислих се: Що се отнася до мен, трябвало е да помогна, когато попаднах в това движение. Други правят кариера от това.

ВВ не разбира: Кариера ли?

Това е всичко, което те правят, опитват се да привлекат вниманието на такива хора. Искат ли ти се да се запознаеш с крайно деформиране на стремежа за оцеляване?

Той трепна несигурно: Разбира се, води ме.

Знаех, че е шокиран, но трябваше да го прекарам през целия път. Тогава с положителност той щеше да хареса външните кръгове. Прострях се, представих си айидента на сексуалната купчина и се протегнах. След кратко движение спряхме. Бяхме на не повече от три метра. Зад мен ВВ фокусира, не разбира и затвори. Почаках и накрая той поотвори малко. Фокусирах към купчината от мърдащи човешки форми и полузатворих. Това бе всичко, което можех да понеса.

ВВ слабо вибрираше: Какво им се е случило?

Умрели са физически и единственото, което знаят, е, че са различни. Не мислят, че носят някаква отговорност, затова продължават да не напускат.

Ама, ъ, какво правят всъщност?

Нищо друго не ги интересува, освен да се възпроизвеждат, не да правят копия, а само актът на репродуциране ги вълнува. Това е всичко, което знаят, и само от него се интересуват. Те продължават да се опитват, но не получават удовлетворение, защото им е необходимо физическо тяло за тая работа, а те го нямат.

ВВ направи нов опит да фокусира и се обърна навън: Хайде да се махаме оттук.

Исках информацията му да бъде съвсем истинска.

Убеден ли си?

Да, да, хайде да изчезваме.

Разпрострях се и се протегнах навън, знаейки с положителност, че той ме следва плътно. Бавно излязохме навън. Преминахме през сгъстяванията на все още сивите форми, които не бяха нито тук, нито пък другаде, и едва-едва в съзнание очаквах нещо да се случи – и то щеше да стане, съвсем сигурно. Шумът на М-Банд бе съвсем слаб. Реших да спрем в центъра на следващия най-затънтен кръг. Около нас бе пълно с форми, съвсем човешки. Всеки възприемаше и действаше в един много затворен цикъл, включващ само тяхното познание.

ВВ ме сръга с лакът: Защо спиращ тук? Шумът все още е тежък.

Отворих: Има голяма разлика. На тези им е известно, че те повече нямат физическо тяло, но нищо повече. Фокусирай върху някоя двойка и ще разбереш.

ВВ се обърна и се изправи лице в лице с една жена, която сякаш бавно се движеше на едно и също място. Изглежда беше на средна възраст, с наднормено тегло, по лицето ѝ се стичаха сълзи... Съжалявам много, извинявай, майчето не искаше да те остави, кукличке,

нищо не може да се направи, но ще се върна. Ще си дойда, за да ти помогна веднага щом мога... Ще се върна някак си...

Посочих мъж на около шейсет, равномерно крачещ напред-назад, потривайки китката си в дланта на другата си ръка... ВВ разфокусира... *По дяволите, писна ми! Само веднъж да свършим с обиколката и да се махам, много ще се радвам! По дяволите! Сега тя ще похарчи всичко за дрехи и екскурзии навсякъде, а на мен никой не ми обръща внимание. Трябва да се върна по някакъв начин, ще се захвана с тая работите, по дяволите!*

Обърнахме се по посока на човек, който седеше долу, в неопределена възраст. Той бавно клатеше си, гледайки с невиждащи очи... *Въобщие нямах шанса да ѝ обясня, че не исках да я пребивам. Бях пиян, пиян и това е всичко. Каква дяволска работа. Сега какво ще правя? Знам, че нещата ще се променят... Сигурно трябва да има нещо, което бих могъл да направя...*

Младо стройно момиче с джинси привлече вниманието ни. Тя гледаше наоколо предизвикателно, поставила ръце на бедрата си... *Скапана работа! Всички тук ли са умрели! Не виждам нито Бог, нито ангелчета... Знаех, че така ще стане, знаех си аз, по дяволите!*

Движихме се внимателно покрай различни живи човешки форми. Отделихме една от останалите – мъж на средна възраст, с побеляла коса, стоеше и гледаше към мъглата, раменете му бяха приведени... *Добре бе, направих най-доброто, на което бях способен. Оставих им пари в банката, къща в добро състояние, със застраховката ще покрият ипотеката. Дясната предна гума на паркирания фургон се нуждае от замяна. Надявам се Бен да се погрижи за договора по сделката с Холмс. Ще липсвам на цялата компания. Бих се насладил на още една вечеря у Луиджи, никога вече няма да опитам такива морски специалитети...*

ВВ се люшна към мен: ***Той е плътно затворен – не възприема. Не бихме могли да влезем във връзка с него.***

Обясних: *Иди все пак и опитай.*

Той се изправи точно пред мъжа, подхвърляйки малки клъбца с информация в лицето му. Всеки път мъжът махваше с ръка, сякаш искаше да се отърве от досадна муха пред носа си. Нищо друго – нямаше никакъв отговор. ВВ накрая се предаде и ме последва, когато се обърнах и тръгнах да излизам през мъглявината на кръга. Сега ми бе трудно да приема, че някога съм бил така улисан в земното, но бях сигурен, че е било точно така. Харесваше ми да мисля, че съм се отървал от него, разбира се.

Трябваше да спрем още веднъж, преди да стигнем до нулевата точка. Когато мъглата започна по някакъв начин да намалява, реших да спра. Една жена стоеше до нещо, приличаше на оголена от ветровете скала. Веднага разбра за нас и запищя. ВВ започна да отстъпва.

Жената дойде при нас, като ръкомахаше: *Стойте далече от мен, вие, дяволски изчадия! Аз бях грешница, но не прегрешавах повече от всеки друг, нали ви казвам! Не можете да ме заведете в ада, защото съм добра жена! Преследвайте онез проститутки на предната улица!*

Тя рязко спря, падна на колене, наведе смирено глава треперейки: *Моля ви, не ме водете в ада... Моля ви! Искам само да бъда с дъщеря си. Тя е тук някъде, тя бе толкова добра. Не можа да издържи и умря преди мен. Знам, че тя няма да отиде в ада... Моля ви, моля ви...*

Направих каквото можех: *Дъщеря ти бе добра. Ако ти малко си починаш тука, тя ще дойде и ще те намери. Как се казваше тя?*

Конвулсиите на жената понамаляха, но главата ѝ остана смирено наведена и тя не можеше ясно да мисли. Разбрах:

Клер ще те намери много скоро.

Жената бавно повдигна глава, очите ѝ се отвориха в почуда, когато се обърнах и поведох ВВ по-нататък през мъглата.

ВВ идваше след мен: ***Ти наистина я зашемети, РАМ.***

Обясних: *Късметът на начинаещите.*

Какво значи...

Още едно човешко „нещо“. Хайде.

Понякога ориентировката ми не бе чак толкова добра, колкото ми се искаше. Накрая преминахме през мъглявината в една съвсем ясна област. Това бе желаното от мен място за спиране. Отдясно приборът на синия океан с малки бели вълнички на върха се разбиваше равномерно в скалистия бряг. Над нас небето бе светлосиньо, без облаци. Пред нас имаше простичка дървена колиба, а зад нея се издигаше гориста планина. Трябваше да е или мейн, или Калифорния, но не беше. Не беше нищо.

Хей, защо спряхме? – прекъсна ме ВВ.

Айидент Чарли. Мой приятел. Запознай се.

Направи го и вече знаех какво ставаше. Всичко, което преживявах, изведнъж се предаде на ВВ – океанът, плажът, колибата, небето и планината. Той трепкаше: ***Върнали сме се на твоята земя ли?***

Не, Чарли го е направил.

ВВ не схвана: ***Това е сътворено от Чарли!***

Той харесва да му се напомня за любимите му физически места, затова е направил копие.

Той може да направи това?

То е почти като информация.

Вратата на колибата се отвори и Чарли излезе. Той както обикновено си бе нисък, дебеличък, със закръглено лице и бе облечен в карираната си риза. Косата му бе тъмна и права този път, вместо обичайните ситни руси къдри.

Той се приближи и си стиснахме ръцете: ***Добре, Робърт, че пак си излязъл.***

Здрасти, Чарли. Какво е станало с косата ти?

Чарли затрептя: ***Ами, ъ, имам нова приятелка. Тя харесва прави черни коси, затова си я промених. Тя е в колибата. Искате ли да я видите?***

Спряхме само за минутка. Може би другия път.

Погледна в посоката на ВВ: ***Довел си някого със себе си?***

Позабавих се: *Да, един приятел.*

Той се взря настойчиво. ***Трудно мога да видя нечий очертания.***

Кажеш здравей на ВВ.

Чарли бе несигурен: **Не мога да те видя, но здравей, ВВ. Добре дошъл в Страната на чудесата.**

ВВ затрепка: *Ами здравей, Чарли.*

През лицето на Чарли мина сянка на учудване: **Чух го! Чух го, но не мога да го видя!**

ВВ леко се засмя: **Аз те виждам добре, Чарли!**

Чарли се обърна към мен: **Научил си го да излиза извън тялото си. Сега вече си имаш спътник при пътуванията. Това е великолепно.**

Малко се смутих: Не точно, Чарли. Разбираш, ли...

Ще трябва да го приучиш към по-добра настройка, Робърт. Не бих могъл въобще да получа добър образ иначе. Само нещо като топлинно трепкане на въздуха в пустинята – мираж. Все още ли ме чуваш, ВВ?

ВВ трябва да беше получил пълна представа за Чарли, който бе широко отворен: **Високо и ясно, Чарли. Нулево ниво, плюс-минус три децибела.**

На Чарли му стана приятно: **Това е моят език, ВВ! Все пак добре е, че те чувам. Кажеш, харесва ли ти направеното от мен тук? Струваше ми малко усилие да докарам морските вълни да се разбиват в скалите, честно ти казвам. Хей, Робърт, харесваш ли залезите? Погледни този?**

Обърнахме се и погледнахме над океана. Съвсем бавно светлосиньото небе потъмня. Нюанси на червено, оранжево и жълто се смесиха на хоризонта. Появиха се слоести облаци, които допълниха изгледа на сцената. Краищата на облаците порозовяха и станаха бледоморави. Напомниха ми за Оаху на Хаваите.

Чарли се обърна към мен: **Как ти се струва като и първи опит?**

Обясних на ВВ: *През последния си физически живот Чарли бе електронен инженер.*

Мисля, че бях много добър – добави Чарли. – Но въобще не може да се сравни с онова, което може да се направи тук. Ти в каква област работиш, ВВ? Заедно ли сте с Робърт?

ВВ трепна: *Аз съм от КТ-95.*

Чарли изглеждаше смутен: **КТ-95? Ново е за мен. Къде се намира тази фирма?**

Реших да му го кажа направо: *Той не е от Земята, Чарли. Той дори не е и човек.*

Бе изненадан, но само за момент: **Я стига бе, няма пак да ми ги говориш тия на мен.**

Засмях се: *Истината ти казвам, Чарли.*

Той се обърна натам, където предполагаше, че е ВВ: **Робърт ми пробутваше всичките тези налудничави идеи за съществуването на други светове, енергийни полета, за които ние нищо не знаем, такива ми ти работи. Бих могъл да му повярвам за евентуалния интелигентен живот на други планети извън Слънчевата система, но той съвсем не иска да каже това. Човешки живот, дори да действа така, както аз го правя, бих могъл и това да преглътна. Значи той те доведе да хвърлите едно око на Чарли. Ти си**

малко извън синхрон, за да се престориш на не съвсем ясен и хоп! Робърт се мисии за свръхсъщество.

ВВ трепкаше: **Не, Чарли. Не съм...**

Добре, бе. Мога да се включа в шегата, защо пък не. – Започна да ни се присмива. – **Та, откъде казваш, че си?**

От КТ-95, Чарли – бавно отвърна ВВ. – **Различно е от тук.**

Как не, хващам се на бас, че е точно така. – Засмя се. – **И там какво си правите? Искам да кажа ти лично?**

Аз, ъ ... играя игри.

Какви игри по-точно?

Трудни са за обясняване, но мога да ти покажа една.

Чарли се усмихна: **Добре, покажи ми. Аз съм момче от Мисури.**

Прекъснах ги: **Не мисля, че трябва да го прави... ВВ. Нямаме, ъ, много време.**

Този път Чарли буйно се разсмя: **Ще трябва да го освободя от облога, а, Робърт? Трябва повече да го тренираш. Предполагам, ВВ, ти си дошъл на Земята, за да спасиш нас, хората, от нас самите, да спреш атомните бомби от производство или Що такова.**

ВВ не разбра: **Не, не. Ние бяхме на онова пътуване на ТСИ и...**

Само ни посетихте, така ли?

Точно така. Тогава...

Къде точно се намира тази КТ-95, откъдето казваш, че си дошъл?

ВВ трепкаше: **Ъ, само трябва да се издърпат няколко дълги въжета по този път.**

Чарли се обърна към мен, хилейки се: **Хубав опит, Робърт. Поздравявам ви за това, че сте си направили всичкия този труд да го изфантазирате. Дайте ми някакви точни данни и ще ви повявам.**

Засмях се: **Ще продължа да се опитвам. А сега да си тръгваме. Благодарим ти за гостоприемството. Хареса ми твоят залез.**

Чарли и аз си стиснахме ръцете и той се обърна ВВ.

Върни се и ме посети, ВВ. Не трябва да чакаш Робърт да те доведе.

ВВ вибрираше: **Няма.**

Ела когато и да ти се прииска. Следващия път няма нужда да се правиш, че си извън фаза. Ще мога да те видя по-добре.

Между другото, ти вече взе ли решение за следващия си материален живот? – попитах го направо.

Повдигна рамене: **Все още решавам. Не бързам за никъде.**

Това е добре. **Следващия път бъди по-селективен.**

Такъв и ще бъда.

Пази се, Чарли.

Издигнахме се нагоре и скоро бяхме обратно в мъглявината. Можех да кажа кога преминахме през нулевата точка поради смяната на структурата. Оттук навън нещата щяха бързо да се променят. Въпросът бе къде да спрем после? ВВ бе плътно зад мен. Знаех, че се опитва да подреди солидните познания, които бе получил. Опитах се да получа информация от излъчването му, но той бе напълно затворен. Всъщност не се нуждаех от информация. Чарли го бе впечатлил дълбоко. Едно друго човешко същество, макар и в момента без физическо тяло, с което той твърде лесно успя да се запознае. След целия хаос на долните кръгове, ето ти го Чарли, който има чувство за хумор, повече, отколкото той го имаше. Само един малък проблем. Чарли не би повярвал, че ВВ съществува, дори и да имаш пълна информация за него.

Прецених, че вече сме навлезли достатъчно дълбоко във външния кръг, затова без айидент реших да спрем. Мъглявината бе по-рядка, очертанятията на сградите с различни разстояния помежду си започнаха да се оформят. Всяка от тях имаше различен вид – повече или по-малко от другата.

Изглежда, много бяха построени от камък, имаха кубета или кули, камбанарии с разнообразна конфигурация, някои имаха натруфени, оцветени кръгли прозорци. Слязохме надолу към фасадата на най-близката сграда. Щом се приближихме, една жена се появи от предната врата и започна да слиза по широката стълба. Когато стигна до последното стъпало, тя погледна нагоре и спря. Нямаше страх в очите ѝ, само колебание.

Реших да пристъпя направо: *Ние не хапем.*

Отговори веднага: *Не съм и очаквала да го правите. Само се опитвах да реша накъде да ви насоча. Имам толкова много комитети. Не действате като новодошли.*

Усмихнах се: *Само на посещение сме дошли.*

Нашият министър казва, че тук няма такава личност като посетител – отговори тя доверително. – Не бихте ни намерили, ако не беше вашата вяра. Наистина няма нищо страшно да си новопристигнал. Ще ви заведе при Телма. Тя работи в комитета по посещането.

Не, благодаря, няма нужда. Ние само минавахме оттук.

Изглеждаше разтревожена: *Ти продължаваш да говориш „ние”. Мислиш ли, че си повече от една личност? Имам клас за личности, съставени от много други, ще можеш да го посещаваш. Доктор Франкъл го ръководи.*

ВВ я прекъсна: **Защо тя не може да ме усети, РАМ? Чарли успя.**

Тя ми се усмихна: *Какво направи... О, разбрах. Името ти е Пърси РАМ Чарлз!*

Не съвсем – отговорих. Интересно бе. Тя смесваше излъчването на ВВ с моето, за да настрои възприятието си.

Не е ли чудесно да се знае, наистина да знаеш, че животът е вечен? – Тя протегна ръце пред себе си. – О, добре си спомням как се чувствах, когато умрях и те ме доведоха тука. Как си бях запазила малки тайни съмнения. Наистина разбирам как се чувташ. Неделното училище и класовете за повторно обучение ще ги изчистят вместо теб. Не се притеснявай. Необикновеното е, че си успял сам да дойдеш тука.

Трябваше да попитам от името на ВВ. Той много настойчиво се бе концентрирал върху онова, което ставаше: *Значи това не е раят? Това не е мястото, където е Бог?*

Тя леко се разсмя: *Точно това попитах и аз, когато бях новодошла. Не се разочаровай. Ние сме само пред райските врати. Нашият министър доктор Форчън отслужва литургии за това всяка неделя. Бих могла да се закълна, че те са съвсем различни от онези на преподобния Уилсън, които той изнасяше, когато живееш физически в Лексингтън.*

Ще се връщаш ли там?

Тя се намръщи: *Искаш да кажеш обратно към физическия живот?*

Смутих се: *Предполагам, че точно това имах предвид.*

Тя се замисли за момент: *Не знам. Доктор Форчън изнася служби за това. Той казва, че когато напуснем това място, можем да се върнем обратно или да отидем някъде другаде.*

ВВ я прекъсна. **Схвана ли го, РАМ? Този, ъ, Форчън, си е въобразил, че много знае.**

Обърнах се към ВВ: *Точно така.*

Жената ме гледеше втренчено: *Ти промърмори думите си, нали? Да, мисля, че онова, което доктор Форчън казва, е вярно.*

Продължих да разпитвам: *Значи тук наистина живеят хора?*

Тя се усмихна: *О, да. Всяка неделя губим някои от събралите се. Доктор Форчън казва, че всичко е наред.*

Какво става с тях, знаеш ли?

Те стават след службата и излизат от предния вход преди всички останали. После никога повече не ги виждаме. Те ще заминават, докато и последните от нас напуснат. То си е, ъ, ритуал, който нашата църква провежда тук.

Изстрелях го колкото се може по-бързо: *Те накрая в рая ли отиват?*

Тя бе много отворена и ясна: *Повечето от нашето паство мислят така. Доктор Форчън е раздвоен по въпроса. Преди края на всяка служба той издава нещо като зов, какъвто и преподобният Уилсън извикваше там, във физическия живот. Хората стават, тръгват към предната част на църквата и там той им казва нещо, което останалите от нас не могат да чуят. После пеем химн и те излизат навън.*

Ти самата какво мислиш? Къде ли отиват?

Тя забави отговора си: *Не знам. Нещата са толкова различни от онова, което очаквах, а и толкова много съм научила... Все още нищо не съм измислила. После тя се разсмя. Но ти ми задаваш въпроси. Необходими са ти хората от комитета по посрещането. Ще те заведе до... Чакай малко, къде отиваш?*

Ние, ъ, аз трябва да си тръгвам сега. – Докато се издигахме, подвигнах към нея. – Ще се срещнем в рая, надявам се!

Тя стоеше, вперила учуден поглед, докато излизахме навън, накрая я загубих в мъглата. Често ми става любопитно какво ли е казала за нашето посещение – ако въобще го е направила. Движехме се бавно, докато избирах подходяща спирка за последната част от урока. Толкова дълго пътувах, че вече не бях сигурен за стойността на цялото пътуване. Това не бе работа за новак, а аз със сигурност бях точно такъв, когато това започна толкова бързо, лесните уроци. Все още бях твърде много човек сам по себе си. ВВ ми даде отговора, когато ме бутна.

РАМ, сега в рая ли отиваме?

Помислих малко и отвърнах: *Още не. Имам усещането, че дори и да исках, нямаше да успея.*

Тогавя какво ще кажеш, да отидем, там, където има хора, които ще ми подхвърлят малко информация, не на теб, а на мен. Все си мисля, че това е моят урок, а всичко, което правя, е да се иляя насам-натат, знаеш, какво искам да кажа? Нека да се върнем при Чарли.

Не отговорих, но усещането блесна ярко, а аз започнах да се движа. Знаех с положителност коя щеше да бъде следващата ни спирка. Водеха ни към най-външните граници на този най-последен кръг, където мъглявината бе съвсем тънка. Граничната рамка пламтеше, когато я доближихме, а когато навлязохме в нея, блясъкът изчезна и се превърна в меки единични светлинни източници, онези, чието място бе тук. Те бяха учителите, помощниците, така наречените екскурзоводи от по-вътрешните кръгове – и всички те на временна, но посветена на Господа служба. Имах само един айидент и го следвах заедно с ВВ. Само миг по-късно успяхме да спрем. Една форма се отдели от групата и ни доближи. Формата само далечно напомняше човешката и светеше меко.

Отворих: *Прекъснах ти разговора, Бил. Дойдохме на посещение.*

Формата се позабави: *Очаквахме те, Боб, а това е приятелят ти от КТ-95. Добре дошъл, ВВ.*

ВВ трепкаше: **Ъ, здравей.**

Не бе изненада, че Бил знаеше за ВВ и за цялата последователност от събития. Понякога имах неясното усещане, че цялото приключение, включително и това последното, са били умело планирани от самото начало. Така запознах ВВ и Бил.

ВВ пръв започна: **Ти си човек като РАМ?**

Бил помисли малко, преди да отговори: *Притежавам солидно количество човешки познания, ВВ. Минал съм през цялата тая мелница, такава, каквато е. Но на това място нямам физическо тяло като Бил.*

Искаш ли информация за мен? Какво представлявам?

Няма нужда. Имам добра информация за теб и твоя приятел, ъ, АА, и за КТ-95. Това, което искам, е твоето възприятие за човешкото преживяване, научено от „лесния урок“.

Не е много солидно знанието ми. Сигурен ли че го искаш? – ВВ трепкаше.

Бил отговори спокойно: *Да, такава, каквато е.*

Ами, добре, ъ,... това е най-шантавият букет игри, вътре в други игри... Със, ъ, правила върху други правила, толкова са смесени, че накрая не можеш да разбереш, в коя игра участваш. Накрая започват толкова усилено да играят толкова много игри, че забравят дори, че това е само една игра. Това е всичко. Дори не се знае защо го планират и как са влезли в играта.

Много добре казано, ВВ.

Дори бих могъл да занеса получената от мен формация на КТ-95 и да пускам в действие игрите една след друга и да карам онези там момци да играят толкова бързо, че да им се завие свят.

Сигурен съм, че можеш.

ВВ трепкаше: **Все пак някои части липсват... ъ, и играта въобще не е игра без тях.**

Бил бе много замислен: *Кои например...*

Как следят, резултата! Кой го следи!

Добър въпрос.

ВВ вибрираше: **Къде е удоволствието?! Защо ще играеш игра, без да изпитваш, удоволствие от това?**

Бил обясни: *През една част от времето те наистина изпитват удоволствие. Даже някои, но не много – през по-голяма част от времето, а съвсем малко от тях – през цялото време, но е трудно за откриване. Приблизителното ти познание е пропуснало тези хубави неща.*

ВВ трепкаше: **Има и нещо друго.**

Да.

Тази друга част, която се смесва с шум, на М-банд, така лошо... скърцането. РАМ го нарича емоция. Дори и най-малка представа нямам, за нея. Той твърди, че трябва да съм човек.

Емоцията е върхът, резултатът.

ВВ не схвана. Очаквах Бил да му го разясни. И аз също исках да знам.

Бил продължи: *Емоцията е онова, което прави играта да изглежда толкова бурна, но тя е играта, само играта, в която всички останали игри се играят. Останалите захванват с резултат голямата игра под формата на емоционална енергия. Докато се образуваме, голямата игра контролира и усъвършенства тази емоционална енергия до нейното най-ефективно състояние, което мъгляво е наречено от нас хората любов. Колкото повече печелим в резултата, толкова повече удоволствие получаваме. Болишинството от нас тук, където сте сега, харчим енергията си, за да помагаме на други хора, както и когато можем, за да подобрим резултата, техния резултат. И по този начин се получава повече удоволствие.*

ВВ се обърна навътре и затвори. Накрая отново отвори:

Ама, Бил?

Да, ВВ.

ВВ трепкаше: **Нямам никаква представа за това нещо, наречено емоционална и любовна енергия. Никакво възприятие.**

Бил нежно вибрираше: *Разбира се, че имаш.*

ВВ все още не разбираше: **Наистина ли?**

Защо си тук сега? Защо си направи труда да се върнеш от КТ-95 и да участваш в някои игри? Защо се... оглеждаше наоколо? Защо пожела да получиш този единствен лесен урок от Боб? Защо просто не се върна на КТ-95 да изиграеш няколко игри?

ВВ напълно се обърка, после бавно се обърна навътре и затвори плътно. Нямаше и най-малкото излъчване или движение у него, което можех да усетя. Бил внимателно се доближи, но ВВ не отвори. Никога не бях присъствал, когато преживяване, дори слабо приличащо на това, се бе случвало с някой нематериален, освен в онзи затънтен кръг, точно след физическата смърт – и никога не бях наблюдавал началото на това състояние, както в случая. Започнах да вибрирам.

ВВ отвори лекичко: **Най-добре е да взема да се върна сега. Ще се погрижите ли за него?**

Вибрирах още повече: *С него всичко наред ли ще бъде?*

Твърде голямо количество информация ще трябва да погълне. Фактът, че никога не е бил човек, го прави... различен. Ще се справи.

Започнах да мисля, че най-добре би било, ако въобще не бях завел ВВ на тази обиколка, когато Бил ме прекъсна.

Боб, аз бях този, който му даде информацията, която го заведе долу Той се намиращ в състояние, еквивалентно на онова, което ние наричаме шок. Връщай се обратно сега, енергията ти отслабва! Добре ще се погрижим за ВВ. Той ще се възстанови.

Моментално се обърнах, направих полуобръщане и се гмурнах надолу, следвайки айидента на физическото ми тяло. Бях отпуснат и уверен, защото нямаше по-добра помощ за ВВ от тази на Бил и приятелите му, освен разбира се – ИНСПЕС, а границата между двете бе много, много тънка. Вмъкнах се във второто, после във физическото си тяло без инциденти. Всичко бе спокойно и нормално, освен че забравих да проверя часовника.

Продължих да мисля за тънката връзка през следващите седмици и месеци.

9. МНОГООБЕЩАВАЩИ ПЕРСПЕКТИВИ

Време: 2.32 ч. след полунощ... събудих се в добро психическо състояние, долових познатия ИНСПЕС сигнал мек и ненастойчив, но... чувство за пълно упование... премина в обичайното кратко концентриране, после се откачих от физическото, от второто... сякаш извършвах две бавни преобръщания със самолет... разпознах айидента и със съвсем слабо усещане за движение бях при тях там, където обикновено се срещахме. Знаех, че повече никога няма да премина извън тази точка, там, където бяха те, докато не дойдеше моментът на пълното ми освобождаване от физическото тяло. Знаех, че поне сега мога да се справя с непреодолимото привличане, предизвикано от познанието ми.

Наслаждаваме се на човешките термини. „Справям, се”, както ти го използваш, не включва разбирането за физическите ти органи, а означава способност да действаш правилно. Ето че и ние научихме нещо от теб.

Все още трудно можех да си представя, че те биха могли да научат нещо наистина ценно от мен, но щом го усещаха – много добре.

Ние научаваме доста важни неща от и теб, Ашанийн.

Все още помня първия път, когато проумях, че няма нужда да задавам въпроси. Бе твърде смущаващо, че ТЕ улавях всяка моя мисъл, включително и въпросите, преди да имам шанса да ги задам. Всичко си дойде на мястото, когато успях да приема факта, че онова, което помислях, в което вярвах и на което отговарях емоционално, бе толкова просто, защото съм човек. Повече никаква присъда не бе произнесена. Каква щастлива свобода!

Макар че ти нямаше да го възприемаш като свобода, ако не бе надживял ограничаването.

Да, изглежда че сравнителният фактор винаги се прилагаше. Без него може би нямаше да може да има промяна или най-малкото нямаше да се отбелязва промяната.

В този момент ние вярваме, че ти си готов и за друго възприятие. Сега можеш с разбиране да приемеш перспективата за това, което се опитваш да направиш, в настоящето си. Не следва да се твърди, че ти сам можеш да внесеш в земната действителност тази перспектива. Познанието ти е една малка част от цялото, което може да се появи, прибавено и поддържано от много, много други, които участват със своите малки части, точно както и ти. Независимо от това с усилието ти в настоящия момент ти можеш да завършиш своя дял и да се върнеш у дома. И не само да се върнеш, но и да споделиш плодовете на онова, което предлагаш, когато тези плодове узреят. Тези плодове са това, което имаме намерение да ти покажем сега.

Терминът „у дома”, употребен от тях, ме заля с вълна от носталгичен копнеж, самовглъбих се и затворих. До мен достигна ехото на фрагменти от познанието, които

никога не успях напълно да изразя – спокойствието, цялостното чувство за принадлежност, да си припомня жизненоважното, забравено от мен, свежата, затопляща чистота на... и все пак не беше съвсем правилно. Нещо липсваше, твърде скрито, или аз май... се бях отворил.

Мислехме, че може би за теб ще бъде важно. Можем да ти го покажем, като на наблюдател, не като на участник.

Дори и докато вибрирах, не можех да разбера. Ако ТЕ го бяха запланували, значи бе нещо велико, но а можех да чета в ТЯХ, както те можеха да правят с мен. Какво...

Бихме могли да те заведем до едно състояние на физическата Земя, в една точка от вашето времеизмерване след трихилядната година. Нарекли сме основното население Х-плюс – Хора-плюс, за да обозначим разликата от хората на твоето настояще. Какъвто си сега, ти ще бъдеш, един посетител.

Ясно! Значи това било! Правил съм съвсем малко посещения в бъдещето. Сам никога не бих имал кураж да опитам такъв скок, но заедно с тях...

Затвори плътно. Така ще е по-добре.

Възбудата ми бе огромна, а тя се отразяваше и на вибрациите ми, затова се самовгльбих, „затегнах гайките” и затворих. Това щеше да бъде истинското усещане, а не фантазии и проекции на онези, които обръщат внимание на несъществените тенденции, които винаги...

ЩРАК!

Бяхме високо над Земята, на по-голямо разстояние от половината път до Луната, която все още си беше там, зад нас. Земята пак беше синьо-зелена, с бяла покривка от облаци, които частично закриваха гледката отдолу. Движихме се равномерно. Щастлив бях да видя, че тъмносивите и кафяви кръгове вече не бяха там – което означава, че блокадата бе изчистена. Добре! Повече никакви повтарячи. Вниманието ми бе привлечено именно от новия изглед. Повече нищо друго не би могло да ме разсее. Около Земята имаше един-единствен плосък кръг, почти като тези около Сатурн. Той излъчваше и светеше, но не от слънчевото отражение, а от собствен вътрешен източник.

Щом приближим, сам ще разбереш напълно значението на кръга.

Докато обикаляхме около светещия кръг, а не през него, и навлизахме навътре, усетих нова промяна. М-Банд бе пълен с комуникации, а не с шум. Няма го шума! Това би могло да означава само едно – човечеството най-накрая се бе справило с него. Следващото доказателство бе липсата на мъглявината, която шумът на М-Банд създаваше. Нямаше го вече произволния мисловен безпорядък. Това предизвика, най-малкото, началото на усещането ми какво можех да очаквам.

Стигнахме на малка височина над морското ниво, на около две хиляди и петстотин метра, и започнахме да обикаляме около Земята, над Северното полукълбо от изток на запад, на 28 градуса северна ширина, само на няколко километра от морския бряг на онова, което изглежда беше Япония. Вълните бяха меки, светлозелени – от основата до хребета нямаше повече от три метра – и величествено се движеха над повърхността. В по-дълбокото можех да усетя ята от риби, виещи се бавно и отмерено, техният път точно следваше контура на бреговата ивица. Те бяха хиляди, сребърните им гърбове проблясваха, когато променяха посоката на движението си. Разбира се, че имаше разлика, щом те плуваха така близо до брега, толкова много от тях. Бе познато, макар че нещо липсваше. Скенирах океанската повърхност и веднага разбрах какво бе то.

Никакви кораби. Стигнах до хоризонта и след него нямаше дори рибарска лодка или ладия. Скенирах нагоре към небето с неговите улици от бели кълбести облачета. Никакъв самолет, само чайки, стрелкащи се и търсеци между тежките вълни. И още по-високо, над облаците – нищо. Никакви реактивни струи, нито пък реактивни самолети.

После пресяхохме бреговата линия и бяхме над Япония. Наляво бе Фуджияма, бял конус, проблясващ на слънцето. Под нас имаше гладък килим от спретнати поля, шахматно подредени квадрати. Всеки от тях бе фин нюанс на зеленото – поправка: нещо повече от зелено. Като огромни петна между зеленото имаше гигантски букети от полета с отделни цветове и всичките бяха различни – бели, червени, светлооранжеви, та чак до тъмносини – поля от разцъфнали цветя, храсти и очевидно хибриди от двете, защото никое цвете не можеше да бъде толкова огромно. Това бе шарка, която можеше да се види само от голяма височина, въпреки че самолети нямаше, а това започваше да предизвиква у мен друго неясно усещане.

Докато се движехме на запад, започнах да осъзнавам, че и други неща липсваха. Нямаше пътища, само широки алеи за обслужване на нивите. Също – никакви сгради, къщи, обори, хамбари – скенирах във всички посоки – нищо. Нямаше големи и малки градове, села, далекопроводи никакви коли, камиони и велосипеди – всичко бе изчезнало. Въздухът бе чист и ясен, нямаше пушек и смог.

Тогава се появи светкавично усещане. Нямаше хора. Всъщност именно това бях търсил – мъже, жени, деца. Каква ли ужасяваща катастрофа ги бе помела!

Те са там. По-малко са на брой, но не събитие от този род ги е намалило. Това, което възприемаш, е създадено.

Започнахме да се движим по-бързо в западна посока, пресичахме безкрайна област от цветни букети, боядисани в зелено, някои бяха толкова огромни, сякаш ширината им бе хиляди километри. Скоро отново бяхме над вода, Японско море, доколкото си спомних. И пак нямаше кораби там, където преди бе един изключително важен транспортен възел. Обратно над Земята – Корейският полуостров? – моделът вече бе различен. Във всички посоки имаше високи и величествени дървета, с близки обърнати нагоре разклонения, от породи, непознати за мен... и отново никакъв знак за човешко присъствие, което да покаже, че Килрой е бил някъде близко до това място.

Възприятието ти е – как му викате вие? – старомодно.

Преди да мога да асимилирам това, последното, ние отново бяхме над вода, движейки се още по-бързо над земна повърхност. Това би трябвало да е Китай. Сигурно с неговите милиарди жители някой трябва да бъде видим. Носехме се километър след километър над тъмнозелени гори, разчупвани от време на време от тревисти местности и широки реки и потоци. Къде са оризовите плантации, така жизненоважни за човешкото изхранване?

Има няколко, но за друга цел. Те са птичи убежища.

Земята под нас стана по-скалиста и скоро прелитахме над неравностите на съвсем планински терен. Растителността бе рядка, а покритите със сняг върхове просвяткаха, докато минавахме над тях със, както изглеждаше, втора космическа скорост или по-бързо. Бих бил по-спокоен, ако летяхме на по-малка височина. Изяви се опитът ми на стар полусмел пилот. Това, че бях полусмел, ми бе позволило да остарее, но не бе твърде красиво. Вертикалният, отрупан със сняг склон на висок хребет идваше с бясна скорост към нас.

Можеш да преминеш, през него от другата страна. Сега няма разлика.

Хребетът бе почти под носа ни. Затворих плътно, сякаш щяхме да катастрофираме. Имаше слаба промяна в структурата около мен само за миг и после отмина. Отворих и скенирах зад нас. Планинската област избледняваше в далечината. Преминаването през физическата материя не бе още мой навик! Много скоро Земята под нас отново започваше да става равна, цветът на гората се измени към светлозелено, чистите области се уголемяваха. Опитах се да си припомня нещо от географията – бяхме над Близкия изток, или поне така си мислех... да, ето че се приближават все още хълмисти, пясъчни полупустинни области, откъдето идваше горивото. Скенирах във всички посоки и видях съвсем симетрични групи от дървета. Нямахме никакви резервоари, петролопроводи, помпени станции, нищо, което да покаже, че някога човек е изкарвал прехраната си в тази област. Или петролните залежи бяха изпомпани до нулата, или пък вече нямаше нужда от гориво.

Двете възприятия са правилни.

Отново се понесохме над водно пространство – Средиземно море? – още по-високо и по-бързо, отдолу проблясна късче земя, но не можах да го разпозная. И пак вода, огромни вълни, трябва да беше Атлантическият океан... пак земя. Мигновено забавяне и меко се приземихме сред тревисто поле между разлети хълмове. Огледах се наоколо, чудейки се защо точно тук бяхме спрели. Мястото ми бе смътно познато. Бях застанал на една могила, сред изобилна зелена трева, чиито стръкове сякаш бяха съвсем скоро окосени... не, не отрязани, те просто растяха изравнени. Краят на гората от дъбови дървета с широко разперени клони израсна пред мен. На известно разстояние серия от възходящи зелено-сини хребети образуваше гигантско стълбище нагоре... Защо спряхме тук, защо на това място?

Това е тяхното желание. Те те очакват.

Енергията на ИНСПЕСИТЕ заглъхна и аз останах сам. Изглеждах съвсем материален, както бях застанал там. Можех да почувствам слънцето върху лицето си. Лекият хладен бриз развяваше косата ми. Коса? Не се предполагаше да имам коса... Те ме очакват? Скенирах във всички посоки, но айидент нямаше. Не, не, имаше един и той бе много, много познат... над гората. Обърнах се и тръгнах... вървах?... това изисква крака. Погледнах надолу и наистина имах крака, съвсем нормални и съвсем човешки окосмени крака и бедра. Можех да усетя тревата с върховете на пръстите си, докато ходех. Опипах всичко по мен и се насочих към огромните дъбове, тялото ми бе физически реално и топло под пръстите ми. Разгледах се с интерес. Това бе тялото на двадесетгодишен младеж, какъвто бях на тази възраст... ха! Няма дрехи! Това е някакъв вид прогрес. Сега мога да усещам нежния повей на вятъра, въздуха в дробовете ми, като дишах. Това бе първият път, за който можех да си спомня, когато преживях в съзнателно състояние пълноценното действие на физическото

Но все още не можех да разбера защо трябваше да се връщам назад към мършавия, висок един и осемдесет, шейсеткилограмов... Доближих края на гората и започнах да навлизам в нея, когато се натъкнах на бариера, нещо, което ме изтласка назад. Опитах отново. Подаде малко, но нищо й повече – невидимата сила сама по себе си ми бе позната, въпреки че не можех правилно да я идентифицирам – нея и бариерата. Нещо липсваше.

Ти можеш да стоиш на тревата, а ние ще дойдем при теб.

Нямаше звук, беше несловесно общуване! Ние успяхме! Хората са успели! Ние направихме огромния скок от маймунското бръщолевене и всичко, което се съдържа в него! Бях нетърпелив да се видя по-скоро с комитета по посрещането, каквито и да бяха те. Не чаках повече от миг. Мъж и жена излязоха изпод дърветата и застанаха пред мен. Най-малкото тяхната хубава противоположност не се е променила. И двамата, изглежда, бяха в края на двадесетте си години, привлекателни, добре оформени, кожата им имаше слънчев

тен, косата на мъжа бе светлокестенява, на жената – черна. Те се усмихнаха, докато ги изучавах.

Отворих: *Ами, предполагам, не сме се променили чак толкова, колкото очаквах. Поне физически.*

Съжалявам за това недоразумение, РАМ – заговори мъжът. – Твоят домакин забрави за бариерата, ето защо ние ще го заместим.

Не схванах: *Значи ме познавате като РАМ?*

Мъжът излъчи топлота: *Да.*

И вие със сигурност, сте ми познат. Айдентът е малко объркващ. Знам, че видът, в който пристига при мен, не е точен.

Мъжът започна да вибрира: *II след хиляда години нямаше да го повярваш! Повече от хиляда са, затова по-добре повярвай!*

IIмах ярко светкавично усещане, въпреки това пак не повярвах: ВВ!

ВВ, ами кой друг!

Вгълбих се и намерих информацията за усещането на бариерата, която ме бе отблъсквала и преди. Вече знаех моят домакин. Това беше АА там, зад дърветата.

ВВ широко отвори: *Той наистина нямаше търпение да се срещне лично с теб. Толкова му се искаше, че чак забрави за бариерата. Но вече ще знае.*

Той дали знае каква е бариерата?

ВВ се позабави: *Да, знае. Но ми каза, че ти трябва да я откриеш сам за себе си.*

Обърнах се към жената. Повече не можех да се съпротивявам на огромното привличане, което тя, знаейки или не, упражняваше върху мен... нейната усмивка ми каза че знаеше, но тя бе плътно затворена и аз уважих сигнала. Както и на ВВ, нейният сигнал бе силен, много по-силен... но бе неясен. Как бях могъл да забравя нещо жизнено съществено, важно...

Усмивката ѝ бе закачлива: ***Ти не си забравил.***

Ами, какво искаш първо да научиш? – прекъсна ни ВВ. – Бих могъл да ти подам моята информация, но може би не това искаш да узнаеш.

Обърнах се към ВВ: *Коя година е точно?*

Година ли? О,... време. Те изоставиха този начин на измерване някъде след като достигнаха до отбелязването на 3000. Повече не се нуждаят от него. Още какво?

Трепках: *Къде сме? От пътя, който изминахме дотук, знам, че сме някъде из Съединените щати, близо до бреговата линия.*

ВВ бавно обясни: *АА смяташе, че първо ще искаш да дойдеш тук. Няма вече Съединени щати. Не съществуват никакви щати и държави никъде. Не се нуждаем от тях. Но ти трябва да получиш представа точно за това място.*

Обърнах се и скенирах около себе си. Познато бе. Могилката, върху която стояхме, издигащите се дървета върху синьо-зелените хълмове на запад... Сини хълмове! Възприятието бе пълно. Колко пъти преди бях стоял точно на тази могила и гледах на запад, изкачвал се бях по склоновете, за да се спускам с парашут. Поток от живи човешки преживявания, свързани с това място, нахлу у мен, този изглед... къщите, оградите, сградите,

пътищата – всичко бе изчезнало. Езерото. Езерото все още бе там. И дърветата, толкова много дървета от различни видове по-рано не бях виждал. А на изток имаше... вода. Там, където по-рано минаваше магистрала с четири ленти, сега имаше вода, простираща се до хоризонта.

Наричаме го Заливът на Вирджиния, в чест на старите времена. Част от океана. – ВВ бе много внимателен. – Ти винаги си викал силно за Закона на промените. Някои от нас зимуват тук също в името на старите времена.

Зимуват ли? – не разбрах.

Жената малко поотвори. *Ние складирахме нашите любими човешки тела тук, под дъбовите дървета, докато пак имаме, нужда от тях.*

Кое то не става много често – добави ВВ.

Вгълбих се. Зимуват... зазимяване. Разбира се, защо не? Просто смътно усъвършенстване на стария модел ОИТ. Но да си оставят тялото да лежи някъде наоколо под дъбовете...

Поставили сме супер Рибол около него – отговори жената, усмихвайки се. – *Толкова е плътен, че дори вирус не би могъл да проникне през него. Със сигурност няма да го обезпокояват мухи, комари или нещо по-едро.*

Информацията течеше бързо. „Рибол“ – инициалите на резонансен енергиен балон, какъвто неумело се опитвахме да генерираме с променлив успех. Енергийно поле около тялото, за да го екранира и предпазва при нужда. Е, поне все още съществуваха мухи, комари, вируси, нямаше съмнение в това.

ВВ се ухили: *Никакво съмнение.*

Погледнах го: *Какво искаше да кажеш с това – не много често?*

ВВ се наклони към жената: *Ти му кажи.*

Жената отвори някак по-широко. Можех да почувствам замъгляването на привлекателното излъчване. Знаех, че е съвсем целенасочено. Сигурен бях също, че тя знаеше, че аз повече няма да направя опит да предизвикам чувства у нея, ако тя така искаше. Поне това не беше се променило. Жените все още обичаха да бъдат мистериозни.

Не много често е около два пъти седмично, горе-долу. – Тя спокойно изчакваше реакцията ми.

Не получи такава: *Не разбрах.*

Ние тук тримата в човешка физика в един и същи ден – това е необикновено – продължи тя, наслаждавайки се на всеки миг. – *Направихме го само за да те посрещнем.*

Усмихнах се: *Много съм, ви признателен, повярвайте.*

Дори помниш начина си на изразяване... – тя вече се смееше. – *Ти винаги казваше, че ние сме повече от нашит материални тела. Сега е точно обратното. Ти, искам да кажа ние, продължаваме да казваме на новодошлите, че те са повече от енергийната си същност.*

Вгълбих се. Това бе повече, отколкото някога бях обмислял, но едно нещо не се бе променило. Един отговор водеше към стотици нови въпроси. Имах нужда да започна от...

Искаш ли обичайната база? Добре, ние все още сме човешки създания или създания, които са човешки. Предполагам? – Тя погледна към ВВ, който само повдигна

рамене. Това бе необичайно. АА трябва да го бе инструктирал да остави жената да говори – поправка: да общува.

Опитах в друга посока: Докато пътувахме насам, не видях нито една къща, сграда, пътища, нищо, което да показва, че човекът е тук или пък че въобще е бил, никакви градове, заводи, самолети, коли. Как стана така?

ВВ се разсмя: *Не си гледал много упорито.*

Жената блестеше: *Не е ли красиво?*

Все повече се обърквах: *Не мога да разбера как можете да спите под дърветата при сегашния климат, а какво да кажем, през зимата? Все още ли трябва да затопляте?*

Рибол се грижи за това – отговори тя. – *Той поддържа температурата на въздушния слой около тялото точно такава, каквато ти искаш да бъде.*

А какво става с храната? Трябва ли да се храните?

Тя протегна ръцете пред тялото си, на нивото на раменете дланите ѝ бяха обърнати нагоре. Затвори очи и застана тихо. След няколко мига тя свали ръцете си и отново отвори очи.

Това доставя на тялото достатъчно енергия за най-малко една седмица. – Тя въздъхна доволно.

Трепнах: *Искаш да кажеш, че повече не трябва да вкусвате храна, истинска храна?*

О, това е сигурно. – ВВ отново се включи. Той се наведе, загреба пълна шепка от глинестата червена почва между стръковете трева. – *Какво искаш? Див ориз? Той е любимият ми.*

Гледах в захлас... реших да продължа с играта: *Не, ъ... Сребърна Кралица.*

Той не схвана: *Сребърна Кралица? Какъв вид...*

Ето, аз ще го направя. – Жената пое калта от ръката на ВВ, направи топка от нея в дясната си ръка и загледа неотклонно в нея. Калта започна да бълбука и кипи, променяйки цвета си, преоформи се в малък пълнозърнест клас бяла пшеница.

Тя ми го подаде и аз го взех. Бе горещо при допир. Внимателно го поставих в устата си, сдъвках го. Това бе Сребърна Кралица, най-сладката пшеница, която някога бях вкусвал, със свежестта на току-що обрания клас. Стопи се като масло, не – олио се процеждаше от зърното. Погледнах към жената, докато дъвчех жадно. Тя се усмихваше с разбиране. Ако продължаваше да пропуска усещания, щях да уловя айидента ѝ, независимо дали това ми се искаше или не, и тя повече нямаше да запази тайната си. Върнах зърното и тя също го постави в устата си. Двата дъвчехме и се наслаждавахме на вкуса.

Преглъщах, чудейки се къде ли отива зърното. Нямаше значение и затова се поуспокоих: *Добре, убедихте ме. Какво ще кажете по повод липсата на пътища и транспорт? Представете си, че ни се прииска да отидем до Япония. Не бихме могли да го направил пеша.*

ВВ се ухили: *Защо бе, само ще дръпнем въжето и това е всичко. По кратката процедура, разбира се. Защо Япония?*

Когато бяхме над нея, забелязах някои необикновени растения.

Жената се разсмя: *Много са красиви, нали?*

Значи първата спирка ще е Япония? – ВВ се обърна към гората, а жената го последва. – Скоро ще се върнем.

Гледах ги, докато изчезнаха в дъбовата горичка. Стоях и чаках, раздвоявайки се в странната смесица от физическа и други енергии, които сега представляваха физическия живот на Земята. Разбрах, че бях неспособен да определя къде започва едната и къде свършват другите Вече не съществуваше строго ограничителна линия. Дали всичко бе така?

Готов ли си вече?

Обърнах се и зад мен бе ВВ, а жената стоеше от другата страна. Изглеждаха по-различни, по-леки.

Трябваше да оставим телата.

Изведнъж си спомних: *Без номера, ВВ.*

Той се развесели: *Никакъв шанс за това. Тя поддържа айдената. Ние с теб просто играем играта „Следвай водача“.*

Фокусирах настойчиво върху ВВ и се протегнах.

ЩРАК!

Реехме се над хълмиста местност на около 3000 метра височина. Точно под нас бе нещо, подобно на средище на цъфнали лотоси. Най-външните им листа в прекрасни бляскави цветове се бяха разпрострели във всички посоки на около двеста метра. Под тях бяха изсветляващите нюанси на зеленото – от най-силното на свежите до тъмнозеленото на по-ниските тропически гори. Тя и ВВ бяха зад мен.

Жената вибрираше: *Това е едно от най-красивите.*

Можех да разбера защо. Отворих: *Кой го е направил?*

Една група, която искаше областта да даде представа за красотата, която е започнала отгук. Когато пристигнах, то вече съществуваше. Сега вече други се грижат за него.

Получих чисто и ясно възприятие: *Останалата част от света, от Земята, и тя ли прилича на това място?*

Бе реставрирана до първоначалния си екологичен баланс, видът, който е имала, преди човекът да я обърне с главата надолу и да я изостави без внимание. Всичко си е на мястото отново – всяко дръвче, всяко растение, всяко животно... от всичките.

Плюс няколко подобрения – намеси се ВВ.

Но не всичките са засадени в такива огромни градини, като тази. – Фокусирах върху жената.

Само една малка част – отговори тя. – Останалото са гори, горски земи, пасища и прерии. Дори пустинята бе възстановена.

Възприятието ми е било съвсем ясно. Хората вземат човече от Работата на Майката Природа – заедно с няколко усъвършенствания. Не исках да питам как е станало. Информацията от жената, можеща да превърне калта в клас от свежа сладка пшеница, ми бе казала всичко. Ако това е направено от човека... трябваше да го допълня. Сигурен бях, че отговорът ще дойде, преди да съм попитал.

Представи си, че ни се прииска да се поразходим наоколо. Искам да кажа – във физическо тяло – попитах внимателно. – Как бихме могли да го направим?

Жената вибрираше: *Сигурна съм, че там под дърветата има няколко тела.*

Продължих да натискам: *Всеки от нас може да си вземе едно, така ли става?*

Да, разбира се.

Трябваше да узная: *Представи си, че те всичките са заети... така да се каже.*

ВВ не можеше повече да изтърпи, без да се намеси: *Ще си направим няколко нови. Не отнема много време. Искаш ли да видиш?*

Затрепках: *Не още. А какво става с физическите тела, които вие оставихте под дъбовете? Може някой да влезе в тях, ако му се прииска?*

ВВ се забавляваше: *Разбира се, защо не?*

Защо не? Това изискваше бързо адаптиране. Припомних си информацията за случаите, когато други се бяха наместили в телата на нашите доброволци в лабораторията. Те общуваха устно, задействаха други части на съответното тяло, свиреха на пиано... и всичко ставаше без повреди или без да създават неприятности... защо не!

Жената се обърна към ВВ: *Струва ми се, че той още не е готов.*

Разбира се, че е – отговори ВВ. – *Сега той е голямо момче. Той ще получи цялата информация на един дъх. Толкова много радост има, че ще го отнесе!*

Нека първо се върнем към спящия, както е планирал АА – каза тя без замисляне. – *После ще отидем и там.*

Отворих: *Имам ли право на избор?*

Отговори веднага: *Разбира се, че имаш.*

Успокоих се, задържайки вибрацията: *Нека отидем където тя спомена. Твърде много опит имам с твоите закачки, ВВ. Няма да се огорчаваме.*

ВВ отвърна: *Разбира се.*

Жената се обърна към мен: *Затвори плътно.*

Направих го.

ЩРАК!

Летяхме сред многохилядни бели искрящи форми, всяка жива и вибрираща. Първоначално белотата и излъчването бяха толкова зашеметяващи, че сигурно щях да натисна аварийния бутон или да писна за моя приятел ИНСПЕС. После намаля и усетих топлото чувство на разбиране, навлизащо през всички мои пори. Знаех, че формите съвсем съзнателно бяха отклонили своята радиация, каквато и да бе тя, далече от мен, така че да се съобразят с търпимото за мен ниво. Чудех се как ли им изглеждам на тях... може би едно тъпо сиво парче мъгла.

Добре дошъл на спящия във възобновеното свръхчовешко училище за ускорено обучение! – Айдентът бе ВВ, нямаше грешка. – *АА реши, че „спящ“ е най-добрият термин за случая. Нямам понятие какво значи „спящ“.*

Улових спокойния, макар и смътен айдент на жената от другата ми страна. Тя беше светла и блестеше точно както останалите. Знаех, че тя бе човек – или пък дали аз?... такава трябва да е и всяка друга блестяща форма.

Отворих колкото можех: *Какво е това място?*

Минал си покрай него, когато си навлязъл близо до Земята. – Щом тя го каза, аз мигновено си спомних блясъка на светещия кръг. Това е нашата отправна точка, преди да решим...

Тя прекъсна и затвори. Опитах се да я заинтересувам: *Да решим какво?*

Мъничко отвори: *Аз, въ... да се дипломираме.*

Оставих последното малко да улегне у мен: *Какво правиш в момента?*

Бавно отговори: Ами за някои ние правим и събираме... как го наричате вие?... Лууш. Като пчелички. Или като кравата Гърнзи. Едва сега ние вече знаем какво правим и що, и сме щастливи да го правим.

Самовгльбих се и затворих. Това последното наистина го разбрах, но широтата на промяната ми бе почти непонятна. Но аз бях там и доказателствата бяха навсякъде около мен. Магистралата към свободата.

Отворих отново: *Какво друго правите?*

Тя светеше неясно: *Преживяваме Земно съзнание. Не точно в материална човешка форма – помни, че можем чувстваме само част от него, само част! Сега вече го минаваме цялостно, от най-малкия едноклетъчен живот, чак до милионите различни жизнени цикли, повечето от които не познавахме, като нещо повече от материални човещи. Дори и физическата Земя по своята природа също притежава активно съзнание.*

Пуснах го да mine покрай мен, защото не можех да устоя на онова, което следваше:

Природният верижан хранителен процес все още ли съществува? Вие преживявате ли го? От началото до края?

Бавно и нежно ми отговори: *Той е важна част от учебния процес. Не бихме могли да произвеждаме Лууш без него.*

Хей, РАМ! – ВВ не искаше да стои безучастен – Някои промени, а? Вече няма мъглявина, няма М-Банд шум, няма и затворени кръгове! Искаш ли да те поразходя наоколо?

Обърнах се към жената, но тя не отговори, затова приех, че тя потвърждаваше предложението на ВВ. Освен това тя бе затворила. Очевидно искаше да запази тайната си, защото ако продължаваше да има изтичания на айидента й, тя повече нямаше да има никаква тайна.

Последвах ВВ: *Хайде, води ме, стари приятелю.*

Минахме лесно през бляскавите форми, а аз следях айидента на ВВ, за да се предпазя от загубване. Можех да усетя пред себе си освобождаването на радиация, прокарваща пътека, така да се каже, на енергия от ниско ниво, която бих могъл да понеса. Бях учуден, когато, минавайки покрай различни форми, някоя искра изскачаше и ме докосваше. В искрите имаше изречени думи, които аз чувах съвсем ясно... *Здравей, Боб. Здравсти, Робърт...* Но не можах да уловя айидента на нито една от тях. Накрая ВВ спря. Точно пред нас бе Първият Входен пункт. Струваше ми се съвсем същият. Имаше огромно множество от сиви форми, които, се рееха наоколо.

Твърде много промени – тихо каза ВВ. – Но ти не би могъл да ги забележиш, ако не знаеше добре мястото.

Осмелих се: *Какви например?*

Тежки съкращения на нагласата за оцеляване за едни – отговори ВВ. – Помниш ли оная лекция, която ми изнесе, придружена с живи илюстрации в старите кръгове? Ще бъдеш удивен от разликата, която една промяна може да причини.

Така ли? – отворих.

ВВ, без да ме разбира, продължи: Да, нещо друг, това е солидният предварителен инструктаж и усилен тренировка преди влизане, особено за продължителен контакт по време на циклите на физическия сън.

Този път аз не разбрах: *Но вие въобще не спите тук, нали?*

Не, няма нужда от това. – После светна: – О, да това е другата точка. Тези първолази се връщат преди промените, както при тяхното първо влизане. Някои от тях отиват почти толкова далече в миналото – там, където хората са започнали за първи път да бъдат човещи. Те преживяват един цикъл от физическия живот, не повече, и се връщат тук, където се присъединяват. Никакви повтарячи, само еднокурсници.

Вгълбих се, после отворих: *Дали този еднократен модел се връща там, откъдето дойдох аз?*

ВВ светна: *О, разбира се.*

Аз затрептах: *Нямах информация, че такова нещо се случва.*

ВВ ме успокои: *Разбира се, че си имал.*

Не разбрах: *Как?*

Помниш ли онзи най-външен, последен кръг? Не се приближаваше до отдела на повтарячите, нали? Просто се изкачваше и заглъжваше?

Отново трепках: *Но те бяха онези, които си отиваха у дома.*

ВВ триумфално вибрираше: *Е, и?*

Самовгълбих се и затворих. Цялата работа излизаше извън контрол или по-добре извън нагласата на ума ми, извън способността ми да възприемам и разбирам мигновено. ВВ ме сръга.

Хайде, РАМ! – Той вибрираше. – Нека оставим нещата така. Нека си доставим малко удоволствие.

Трепнах: *Удоволствие? Ами не знам какво имаш предвид...*

Нещо съвсем обикновено, гарантирам ти. Неца, които ежедневно правим там долу. Освен това получих строго нареждане от АА какво мога и какво не мога да ти показвам.

Скенирах извън сивите форми около Входния пункт, към бляскавите светлинки:

Къде е сега АА? Никога не можях да получа добра представа за него.

ВВ посочи зад нас: *Той е там отзад. Оная пречка от бариерата няма да му позволи да се приближи. Хващам се на бас обаче, че той ще ни последва. Готов? Само едно късо въже, няма да се отдалечаваме, това е всичко.*

Усетих малко повече упование, след като ми каза това. Разпрострях се и се протегнах, следвайки айдента му.

ЩРАК!

Летя над широко кафяво поле, на височина около хиляда метра... Долната ми част е плоска и силна жизнена енергия се влива в мен отдолу... Ставам все по-голям и жадно преобразувам енергията в себе си... аз съм въртящ се вихър и дейността ми извлича вода от енергията и ми помага да ставам по-голям, по-съзнателен и знаещ... колкото повече нараствах, толкова по-голяма ставаше способността ми да знам... приличам на кръгла топка, а усещам, че растежът ми е повече нагоре, отколкото встрани... все повече енергия се влива у мен, изграждайки... „Чакай, това е... електричество!“... Ако успея да порасна достатъчно, преди водата да изтече навън, ако енергията отдолу продължи да ме облива достатъчно дълго, ще стана силен, истински силен... но аз се отдалечавам от енергийния лъч и не мога да спра отдалечаването, затова няма да получа достатъчно за, достатъчно за...

ЩРАК!

Летяхме над Земята, над гъста гора. Кафявото поле наблизко ми бе познато. ВВ се рееше пред мен.

Той започна да вибрира: *Удоволствие, а?*

Трепках: *Какво бе онова ?*

Той посочи зад мен. Обърнах се. Бе кълбест облак среден размер – отстрани, където го докосвах слънчевите лъчи, беше бял. Задната му част бе сива, дъното му бе тъмно и равно. Облаците имали съзнание? Основата на живота? Водите, мъничките химически частички... и електричество! Всички съставни части. Какво ли представлява гръмотевицата? Или торнадото, ураганът, застудяванията и затоплянията на климата!

ВВ ме прекъсна: *Готов ли си отново да тръгваме?*

Разпрострях се и се протегнах, следвайки го.

ЩРАК!

Аз съм в зелена вода... по-светла над мен и по-тъмна отдолу... устата ми автоматично се отваря и затваря, поглъщайки вода, която тече през главата ми и излиза през ушите ми... не, няма уши... Хриле... аз съм риба, една много едра риба!... Мога да почувствам стабилизаторните ми перки, които плавно се размахват, зрението ми е разделено не, мога да гледам точно напред, но периферното е великолепно... зад мен има почти сяпа точка, детайлите са изключителни, но няма много цветове, само един или два... опитвам се да се движа, просто мислейки за движението, и успявам да се насоча напред с голяма скорост, обръщам се надясно, наляво, преобръщам се, издигам се вертикално нагоре, после се гмурвам... чакай, има нещо на повърхността, когато излязох, устата отворена, трябва да се върна, да го сграбча, гладен съм, гладен... изстрелях се неконтролиран през повърхността, нагълтах нещо като мен... после обратно от въздуха, назад във водата, гмурках се с огромно чувство на задоволство, а зад мен нещо шава, свива се и се отпуска... буболечка?... по-дълбоко, но не е тъмно, както мислех, пак мога да виждам чудесно... усещам, че друга риба се гмурва след мен, опашката и гърбът на тялото гребат, гребат силно... и аз правя същото?... аз съм!... трябва да се погрижа за себе си... само си помислих и заработих, сякаш ходя или тичам във физическо човешко тяло – спирам. Точно пред мен има друга риба, тя идва към мен... не, тя е гигантска, водата мами, тя е неописуемо грамадна, много по-едра от мен... излъчва сигнали за глад... Бягай, бягай, тя е след мен, плувай, плувай бързо, по петите ми е...

нагоре към повърхността, нагоре, бързо нагоре... сигнал и отстрани, друга риба плува усилено до мен... сигнали и от двете ми страни...

РАМ, когато излезеш във въздуха, прескочи! Прескочи!

Минах през повърхността във въздуха, разпрострях се и се протегнах.

ЩРАК!

Бях точно над водата и видях тялото на моята риба, заедно с още една, успоредно на нея, дъга във въздуха обратно във водата почти без пръски... но мигновено под водата имаше атака и вихрушка...

Смешно, нали? – ВВ бе зад мен. Не можех да отговоря, силно треперех, затова той продължи. – Дадох гаранции на АА, че не бих те оставил да стигнеш до края на това приключение. Той предчувстваше, че ти все още не си готов, и беше прав. Но ти я попита за хранителната верига...

Вибрирах: *Добре де, добре.*

Той бе леко смутен: *Ти винаги се интересуваши от действителния начин, по който нещата стават, нали?*

Също се притесних: *Доста ме изненада, това е всичко.*

Е, добре, следващото приключение е кротко, хубаво и тихо. Готов ли си?

Всичко е относително, включително представата на ВВ за спокойствие. Разпрострях се и се протегнах...

ЩРАК!

Аз се размахвам леко нагоре и надолу, Огъвам се и се усуквам... дори и в най-малката моя част, която е дълга и тясна с множество тръбички, преминаващи през нея. Приижда и циркулира величествената жизнена сила, произлизаща от Цялото, от чието семейство и аз съм част... а аз знам колко много Цялото се нуждае от мен и аз с радост и удоволствие служа... докато енергията, която ме правя трептящ и гъвкав, тече през гладкото ми тяло... Чакай, ами това е въздух, просто вятър!... Взимам от него частите, необходими за Цялото, и ги връщам обратно през тесните тръбички, защото то се нуждае от него... правя го лесно, мисля за това като за работа, то е дишане... онова, за което съм, е да дишам за Цялото, така както взимам пепелта от Цялото и я разстилам към енергията... моят щастлив шанс, върховно щастлив... красив баланс, даване... получаване... сигурност и мощ на Цялото...

ЩРАК!

ВВ бе зад мен: *Разбра го, нали?*

Трепках: *Къде бе това?*

Той посочи и аз се обърнах. Съвсем близо до мен имаше листо от дъбово дърво. Бе закрепено с дълго стъбълце към клон. Под клона бе масивният дънер на дървото, солидно вкопан в земята. Да премина това обучение, без да знам... Това ново Човешко училище ми стана по-ясно.

Готов ли си да тръгнем отново? – попита ВВ. – Това е любимото ми.

Трепках: *Ами, ъ, не съм много сигурен. Може би трябва ние да...*

Това упражнение създадохме самите ние – прекъсна ме ВВ. – Ако не го харесаш, подай ми сигнал и бързо ще дръпна въжето.

ЩРАК!

Лежа си върху дебел, мек килим от трева, лежа на една страна... отварям очи... от всичките страни ме заобикалят високи дървета, обсипаните им с листа клони образуват покрив над главата ми, слънчевата светлина едва-едва се прокрадва, поносимо светло е... голяма жълтеникаво-кафява пантера се бе изправила над мен и ме гледеше втренчено.

Хей, РАМ... ела да играем!

Претъркулих се и се изправих... изправих!... имах четири крака! Колко сигурен и стабилен се чувствам!... главата ми е издадена пред тялото, сега трябва да се извърна и огледам гърба и хълбоците си... покрит съм с козина, гладка... какво се размахва зад мен? Опашка е, имам опашка... мисля да я раздвижа и тя се увива... напред-назад и отново, как ли става това!... Но тя се издига нагоре после малко надолу, повече надолу, отколкото нагоре... привличат вниманието ми... множество миризми, никога не съм знаел, че съществуват толкова много миризми... мигновено разбирам дали са наблизо или по-далеч... входният сигнал е толкова добър, а може би и по-добър от зрението ми... и слуха, мога да узная за всичко, само като слушам... сгъвам краката си, показвам ноктите на лапите си... да! Имам нокти! Чувствам се великолепно! Гледай, земя, аз идвам... толкова прекрасно усещане, че съм жив... напълно жив, искам да тичам, да се катеря...

Е, добре де, хайде идвай!

Жълтеникавата пантера се спуска от дърветата след нея... все по-бързо, сега в галоп... тичаме безкрай, промъкваме се между дърветата, лесно се предпазваме от клоните им... освежаващият поток от миризми минава покрай носа ми и аз ги разпознавам всичките... очите и ушите ми долавят, познават и отделят милиарди сигнали, всичките познати... голямо дърво лежи подкосено пред нас и пантерата тича точно срещу едната му страна, следвам я, забивам нокти в земята, отскачам и пак ги забивам. Тя ме чака, седейки спокойно на един клон... качвам се зад нея, сядам отзад... тя поклаща опашката си... аз размахвам моята в отговор.

Чудесно като за начало, РАМ.

Твърде възбуден съм, за да отговоря. Помня великото усещане на мощта в мускулите си, разпределям огромното количество информация, което получих чрез сетивата си... как са могли хората да пренебрегват и изкривяват толкова задълбочени възприятия... избрали са толкова малко от тях, когато по-простото животно... по-просто?... получава толкова много.

Сега трябва да слизаме.

Пантерата се изправя, обръща се и започва да слиза от дървото нагоре с главата... да слиза така! Не знаех, че котките могат да го правят, те винаги са се движели с глава към земята... станах и бавно заслизах по същия начин, най-лесни бяха последните осем метра.

Сега просто легни до дървото, близо до дънера. После дръпни късо въженце, много късичко.

Легнах във високата трева и много внимателно се разпрострях и протегнах.

ЩРАК!

Реехме се точно над земята, погледнах надолу. Под нас, дишайки задъхано и бавно, лежеше в тревата тялото на жълто-кафявата пантера... имаше и още едно тяло на пантера, по-тъмнокафяво, онова, което бях заемал аз. Зад мен ВВ се смееше: *Хареса ли ти, а?*

Вибрирах: *Прекрасно!*

Добре, приготвили сме ти още едно за пример. Това на, ъ, тя подбра. Тя бе сигурна, че ще ти допадне. Ще бъдеш сам, но тя каза, че ще знаеш какво да направиш. Аз просто ще те пазя там. Готов ли си?

Чудейки се какво ли тя може да подбере, аз се разпрострях и се протегнах.

ЩРАК!

Рея се над хълмисти, покрити със сняг планини. Мога да виждам всичко на километри разстояние в четирите посоки... виждам и отдолу, там на земята... чудесен фокус, с микроскопични детайли... листата на дърветата, малки животинки, докато те лаят по скалите... аз се движа бавно, правейки широки обръщания, стоящата вълна от планинския скат предлага солиден и постоянен въздушен поток под крилата ми... крила! Обръщам глава. От рамото ми слиза широко аркообразно крило, заострено в крайната точка, пера се поклащаха от лекото въздушно течение. Обърнах глава наляво, същото излизаше от рамото ми... Летя, рея се... аз съм птица, птица съм!... Един изключителен летящ уред, който прави точно това, което измислям! Спрях да се обръщам и перата на края на крилата се наведоха надолу от едната страна, а от другата се извиха нагоре – временни елерони... нека достигна максимума на издигането... усещам, че се извисявам все повече и повече... достигам кулминацията, обръщам се в кръг... намалявам обръщането, най-високата точка на издигането... сигурно има петдесет към едно наклон на планиране... правя спирала, все по-бързо... перфектен контрол... въздухът става все по-рядък... запазвам високата скорост... чудя се къде ли е преградната точка... нос, не глава все по-нагоре и по-високо, голям ъгъл на атаката, ехей, чудесно е!... никога не бих и помислил, че тялото на птица може... опа! Ето я точката на задържане... лесно намалявам скоростта... Да! Просто сгъвам криле и ето ни надолууу!

Хей, РАМ!

Хващам се на бас, че тези криле могат да понесат и по-голямо натоварване от земното ускорение при пикирането, само ако ги разтвориш леко... нека видим... просто да се гмурна по-бързо...

РАМ, знаеш ли какво правиш?

Сега вече е достатъчно бързо... сега да отворя крилете малко по малко... бавно... хайде обратно,... ъ, перата на опашката малко по-нагоре,... ето така! Хайде сега обратно към нормалното, да забавя скоростта на движение... каква... ха! Каква птица! Сигурно е кондор... чудя се кое ли пъргаво врабче ще...

РАМ, просто дръпни късо въженце. Сега!

Въздъгнах... разпрострях се и се протегнах...

ЩРАК!

Отново бях сред светещите форми и плътно затворих. Радиацията ме принуждаваше да бликам на вълни, изключително познати. След миг излъчването намаля и отворих. Веднага попаднах на айдента на ВВ и на онзи смътен айдент на жената.

ВВ се смееше: *Онази голяма стара птица сигурно се чуди как се пречупиха крилете ѝ.*

Върнах му го: *О, не. Нямаше нито едно разтегнато сухожилие или мускул, нито пък някое изкривено перце, когато напуснах. Гарантирам.*

ВВ се обърна към жената, блещукащата форма, която вече бях идентифицирал, че е тя: *Това си е негов проблем. Ще проверя при АА и ще ви видя на мястото.*

Обърнах се към жената: *Мястото?*

Там, където ви посрещнахме първоначално.

Самовгльбих се. Толкова много въпроси останаха без отговор, а вече усещах, че до края на посещението ми има още малко. Нека да стигна до ключовите въпроси, онези първите.

Фокусирах, напълно отворен, така че нищо да не се изкриви: *Първолаците, когато се връщат обратно...*

Еднокурсниците – поправи ме тя.

Продължих: *Ако имате постоянен входящ поток, би трябвало да имате и производителност, която да запазва потока, активното движение.*

Тя откликна тихо... любезно!... дали тя възприе едновременно въпросите и отговорите. Продължих. *И така хората наистина тук се образуват, спящите. Въпрос: Какво става с обучените?*

Тя трепкаше: *Аз... Нищо не знам за това. Те просто изчезват.*

Всеки път по един или на групи?

Тя се позабави: *Обикновено по няколко наведнъж. Но често и само по един.*

И повече никога не се връщат?

Не, никога.

Някакви връзки с тях? След като напуснат?

Тя трептеше: *Не по начин, който бихме разбрали.*

Исках да продължа по тази следа, но бях сигурен, че само ще се разясни: *Някакви индикации или симптоми, че те искат да се образуват?*

Тя отново се замисли: *О, да. Те повече не се нуждаят да преживяват на Земята, затова започват да стават по-малки и по-малки физически. Накрая напълно замират.*

И това ли е всичко?

Не, тяхната радиация започва да се променя. И те започват да затварят. После изчезват.

Усетих, че тя започва да вибрира: *Не бих искал да действам като инквизитор, но...*

Тя отвори повече: *Продължавай. Ние точно това очаквахме от теб.*

Поех в друга посока: *Нуждая се от колкото може повече информация. Може би никога повече няма да ми се удаде друг случай, за да допълня познанията си.*

Тя се усмихна с разбиране, но в отговора ѝ не се съдържаше твърде много пояснение: *О, сигурна съм, че ще имаш и друг шанс.*

В смисъла на фактора време-пространство – продължих аз. – Има ли много други модели за усъвършенстване на съзнанието, подобни на човешките на Земята?

Не би могъл дори да ги изброиш, ако пожелаеш толкова са много. И все нови и нови се появяват – отговори веднага тя.

Трепнах: *Появяват ли се?*

АА знаеше, че изразът „на линия са” ще ти хареса повече – отговори твърдо тя.

Продължих: *Много би ми се искало да се срещна някой път лице в лице с този АА. Той знае повече за мен, отколкото самият аз.*

Не отговори, само силно се разсмя. Не мислех, че е чак толкова смешно.

А дали хората в настоящето имат връзка с друга такава, ъ, цивилизация?

Забави отговора си: *Не съвсем. Има някакъв обмен, но той не изглежда да е толкова необходим или важен.*

А какво ще кажеш за други – нефизически енергийни системи?

Тя светна: *О, онези ли? Посещаваме ги толкова често, колкото можем.*

Подхвърлих ѝ един въпрос с повишена трудност: *За да сбирате Лууш ли?*

Самовгълби се, после поотвори малко. *Не. Да го засаждаме и да отглеждаме посевите. Това позволява на лъча да има айденг, върху който да фокусира.*

Сега аз бях този, който се самовгълби и затвори. Нейното простичко твърдение съдържаше в себе си толкова много познание, че превърна всичко останало в едно префинено майmunско дърдорене. У мен бе останало твърде много от майmunата, твърде много. Но аз имах мигновено възприятие и разбрах, че трябва да го докажа.

Подхвърлих небрежно: *Ти имаш, ли намерение да се образоваш?*

Тя трепна: *Да.*

Откъде си толкова сигурна?

Тя вече вибрираше: *Той ме предупреди, че ти ще ми зададеш този въпрос, но ти не избра правилния начин. Затова не мога да отговоря.*

Нямаше нужда да питам кой бе „той”:

Но ти ми каза, че нямаш понятие какво се случва с дипломиралите се.

Бе учтива: *Аз не знам, но ти сигурно имаш понятие.*

Напълно се обърках. Дали тя или ИНСПЕСИТЕ не мислеха, че аз ще ги информирам? Момче, което трябва да свърши мъжката работа? Бях плътно затворен и почти изпуснах останалото.

Тя вибрираше топло: *Ние очаквахме, че това събитие ще се случи. Тогава вече може да си отидем!*

Тъкмо щях да попитам кои бяха „ние” и за какво събитие ставаше дума, когато усетих познатия ИНСПЕС сигнал и започнах да отговарям... тя стори същото! И тя направи същото!

Огромен поток от познание премина през мен и вече знаех всички отговори... така поне мислех.

Трябва сега да се върнем на мястото. – Тя се бе поуспокоила, въпреки че все още вибрираше. – *Готов ли си?*

Затворих... идентифицирах могилата... разпрострях се и се протегнах.

ЩРАК!

Намирах се над могилката... на около петдесет метра отгоре... планинските върхове бяха останали на запад, затова се обърнах, търсейки някогашните скривалища! Но там вече бяха сградите на Центъра с техните тъмночервени покриви... по пясъчния път се вдигна облак прах щом кола мина по него. Бях избрал грешен айидент, назад към 1982 година. Странна смесица от емоции бушуваше в мен. Знаех, че ще ми трябва голямо усилие, за да ги отделя, ако въобще успея. Бях се върнал дори във второто тяло, без да се насочвам към него, а това бе необичайно. Не бе трудно да се плъзна във физическото... отворих очи, раздвижих ръцете и краката си. Погледнах часовника. Време: 2.40 ч. след полунощ. Осем минути! Само осем минути?

10. СЪБИРАНЕТО

Дни, седмици и месеци се изтъргулиха много бързо без обичайната ОИТ дейност. Бях надраснал желанието да изучавам местните събития, които твърде дълбоко ме бяха привличали. Понякога в ранните утринни часове се събуждах по навик и се освобождавах от физическото. Започвах да чакам силен ИНСПЕС сигнал, но такъв нямаше. След няколко мига влизах обратно във физическото и заспивах. През този промеждутък от време няхах чувството за изолация или за каквото и да е отстраняване. Отсъствието на сигнала въобще не възбуди у мен подозрението, че съм игнориран или изоставен. Напротив, имах цялостното усещане за сигурност, съвсем ясен стремеж да продължавам и разширявам участието си в материалния живот около мен, една свобода да изразявам недооцененото от самия мен по-скоро любопитство, отколкото тревога, както към всекидневното, така и към предстоящото. Аз просто се върнах към стария принцип – знаейки, че откритото от мен днес ще ме води към утрешния ден, какъвто и да бе той. Сигналът щеше да дойде в подходящия момент.

Така и стана. Една сутрин започнах да усещам необходимостта да направя нещо, което бях забравил. Първоначално не бях съвсем сигурен дали това не е нещо, което бях пропуснал да направя по време на физическата си дейност. Независимо от всичко около единадесет часа същата сутрин се почувствах изключително сънлив, чак дотам, че отидох в спалнята, за да дремна малко. Не бях уморен, но наистина се нуждаех от дълбока релаксация. В този момент можах да го почувствам съвсем ясно. ИНСПЕС сигналът бе там, съвсем определен и силен. Успях да остана достатъчно спокоен, за да постигна модела на ОИТ, и за секунда се преобърнах навън. Изплъзването от второто бе автоматично. Разпрострях се и се протегнах, разпознавайки айидента.

Промяната бе мигновена. Никакво усещане за движение. Ярکو светещата форма бе пред мен. Познавах излъчването, което бе съвсем поносимо.

Твърде професионално, Ашанийн. Станали са много промени. Вярваме, че си готов за следващата – как я наричате? – стъпка.

Не бе информация, но аз безцелно се чудех дали това не бе учтив начин да ми съобщят, че повече няма да се върна към материалното. Е, добре, бих могъл да добавя малко музика към залезите на Чарли или...

Не това е стъпката, която сме планирали. Ти ще знаеш, когато освобождаването от физическото ще се случи. Няма да има нужда ние да те информираме. Нито пък планираме и участваме в това освобождаване, освен ако ти не го пожелаеш. Имаш още много неща да довършиш преди тази промяна.

Получих тази информация със смесени чувства. Една огромна част от мен копнееше да тръгне по този път. Другата се връщаше обратно към материалната земя и към дълбоките мъчителни емоции, които споделях там. Припомних си как преди много години, по време на едно силно депресивно състояние, когато правото на избор да остана или да извърша освобождаването от физическото бе на дневен ред за мен, се съгласих да продължа с физическото, докато то можеше да действа, независимо от ситуацията, защото исках да разбера какво ли ще се случи утре. Любопитство!

Вече сме ти обяснили, че това е едно от твоите предимства. Извършването на тази следваща стъпка ще ти предостави много отговори.

Имаше твърде много липсващи елементи в модела и нищо на Земята не би могло да накара любопитството ми да престане да търси отговори.

Нито пък извън този свят. Ти повече не се нуждаеш да стоиш затворен за тази промяна.

Успях да остана спокоен, но в очакване.

ЩРАК!

Бяхме в далечния край на най-външния кръг. Можях да го разпозная по твърде разредената околна мъглявина. Меките бели форми бяха всичките около нас. Усещах, че приятелят ми ИНСПЕС е заедно с мен, но нямаше светеща форма.

Няма нужда да привличаме вниманието им.

Започнах да търся каквото и да е усещане за Бил, не за Лу. Не можях да открия нито един от двамата.

Те вече са се дипломирали, както вие му казвате.

Това трябваше да се очаква, а аз имах усещането за новия им адрес, но съществуваше някакъв фактор, който ме разсейваше и не можех да го изведа на повърхността. След това усетих целенасочения фокус на цялостния най-външен кръг, на неговите обитатели. Имаше силно излъчване на очакване. Последвах линията на техния фокус. Бе насочен към материалната планета Земя, неясна и обвита в мъгла от тази гледна точка.

Нека да сменим гледната точка.

Във всеки случай тази фраза свърши работа!

ЩРАК!

Бяхме някъде в космоса между Земята и Луната – неопределено разстояние, около петдесет хиляди километра от повърхността на Земята. Бе много ясна и детайлна, а не като преди. Обърнах се да погледна Луната и се удивих. На не повече от триста метра или поне

така ми се стори, имаше огромен твърд обект, сив на цвят, дълъг и строен, с конична форма и полусферични куполи в най-широкия край – другият край бе някъде далече, най-малкото на няколко километра. Изглеждаше неподвижен, но имах усещането за М-Банд излъчване от него. Космически кораб, материален космически кораб?

Според вашата терминология това е правилно. Но това не е човешка конструкция. Има много от този вид около физическата Земя в този момент. Техният произход е от вашата материална Вселена, но не задължително от настоящото време.

„Много” можеше да означава и пет, и пет хиляди. Нямах начин да разбера. Но защо около Земята, беше ли...

Те са насочени към Земята и хората, точно както вие наблюдавате тях, а и целта им е същата. Ще продължим ли? Отговорът скоро ще дойде.

Любопитството ми прие с удоволствие.

ЩРАК!

Мигновеното ми възприятие за Земята бе като връхче от карфица отразена светлина на голямо разстояние, не бе по-голяма от далечна малка звезда. От нея се излъчваха непостоянни вълни от енергия, многомерни, пулсиращи, периодично прекъсвани от случайни бързи светкавици – един сложен неорганизиран модел, съставен не от светлинна или електромагнитна, или пък от гравитационна структура, а от някаква друга енергия, която не можах да определя. Бях напълно омагьосан и първоначално не забелязах обстановката. Доколкото можах да почувствам, във всички посоки със Земята в центъра имаше огромна тъпла от форми, неизброимо количество, както изглеждаше. Някои имаха форма, други приличаха на тъничка струйка облачно изпарение, всички светеха с различна степен на интензивност. От онези, които бяха най-близо до нас, получих същото усещане за очакване, сякаш чакаха началото на шоуто. Сигурно щеше да бъде някакво огромно шоу, щом бе привлякло вниманието на всички тях...

На това му казваме „събирането”. Тези са придошли от други близки енергийни системи само за да бъдат свидетели на великото шоу, както му казвате вие, както и онези от материалните космически кораби, а и вашите човеци, които преминават през крайния процес. Това огромно шоу, което има вероятност да започне, е наистина едно твърде рядко явление – сливането на няколко различни интензивни енергийни полета, събиращи се на едно и също място във вашето време-пространство. Именно тази рядкост на събитието е събрала и привлякла толкова много внимание. Според вашата терминология то би могло да се случи веднъж на всеки осемдесет и седем милиона от вашите земни години.

Твърде рядък шанс, а и много дълго се чака.

Няма никаква гаранция, че ще бъде възпроизведено именно в тази честота. Има случайни елементи и разновидности на формата, които не могат да бъдат предвидени.

Чак толкова случайни, че събитието може и да не се случи. Ще бъде голямо разочарование...

Отдавна не е ставало на това място. Ще се случи. Интересът е насочен към резултата. Това най-добре ще ти докаже, че е нещо като съсредоточаване на огромно количество възможности, които ще се покажат на повърхността като няколко вероятности и съвсем малко благоприятни случаи. Една от тези вероятности може да

промени не само вашето време-пространство, но също и всички присъединени енергийни системи. Ето затова е широкият интерес. Според човешката терминология събирането тук е, за да се наблюдава евентуалното раждане на нова енергия. Ще преживее ли тя процеса на раждането и ако е така, какви са присъщите потенциали на тази енергия, което ще предскаже съвсем точно и нейната зрелост? Или пък дали енергията няма да пристигне мъртвородена и всичките ѝ възможности ще си останат само слаби, некоординирани прояви?

Разпространето малко извън знанието го изясни напълно. Но все още човешката ми същност гледаше към Земята и човешката система...

Съществува един човешки ориенталски символ за криза, съставен от два други символа, показващи опасност и удобен случай. Събитието, според човешките и материално-земните термини, определено е критична точка. Съвсем, валидно е, че за човешкото съществуване едновременно и опасност, и удобен случай ще присъстват в екстремна степен.

Опасност? Физическа опасност? Умствена?...

Онова са възможностите, точното естество на които ще бъде определено от самото събитие. Каквото и да е твоето предчувствие, то ще бъде само една от възможностите. Една или няколко от тях ще се случат.

Другата страна – благоприятната възможност.

Това е ключът към разбиране на събитието. То ще предложи на човешкото съзнание редкия шанс да се изяви бързо като обединена интелигентна енергийна система, която ще се простре далеч над вашите илюзии за време-пространство, създавайки, конструирайки, учейки така, както само човешки подготвена и обучена енергия е в състояние да го направи.

Нашето посещение на Земята отвъд 3000-ната година...

Възможност, която би могла да стане вероятна чрез това събитие. Твоите действия са едни от миниатюрните случайни фактори, които биха могли да го оформят по този начин.

Но ако липсва благоприятната възможност...

Хората повече няма да бъдат преобладаващите същества на Земята, защото те повече няма да оцеляват като активно съзнание, вероятно във всякаква форма.

Попитях направо: *А вие, всички вие какво бихте направили, ако това наистина се случи?*

В отговор получих прекрасна топлина и лека усмивка.

Ние просто ще трябва да започнем някаква дейност на някоя друга планета във време-пространството с нови човеци.

Самовгълбих се и затворих. Нямах какво толкова да обмислям или да направя. Бях дълбоко наранен емоционално и не бих искал да го загубя, поне сега.

Има още един процес, който трябва да изпълним, после можеш, да се върнеш, към физическото.

Не бях сигурен, че бих бил в състояние да издържа нещо повече, но знаех, че трябва да го сторя.

Намери айидента на своя приятел ВВ и го доведи тук.

Чувството ме обзе мигновено. Бях го оставил при Бил, а той не беше вече там...

Ще го откриеш, лесно. Той може да изпълни една много специална функция за нас.

Нямаше нужда от въпроси, достигнах айдента на ВВ и се протегнах.

ЩРАК!

Или ми ставаше по-добре, или пък остарявах. Никакво чувство за движение. Бях съвсем малко изненадан от мястото. Бях на тревата пред колибата на Чарли. ВВ и Чарли бяха от едната ѝ страна, доста заети с нещо. Точно когато ВВ усети присъствието ми, аз отидох при тях.

Хей, РАМ! – той вибрираше силно. – *Погледни какво правим!*

Чарли се смееше: **Тъкмо обяснявах на момчето, че не можеш едновременно да имаш и лодка, и безмоторен самолет. Въздух и вода не са едно и също нещо!**

Трепка: *Ти вече можеш да го виждаш, нали, Чарли?*

Чар ли се усмихна: **О, разбира се. С това се справихме още първия ден, когато той пристигна. Ако не го бях спрял, щеше да промени океана най-малко сто пъти. Искаше го в жълто с квадратни вълни. Какво ще кажеш за това? Но е умник загрява.**

Отвърнах смутено: *Не ми е никак приятно да прекъсвам заниманието ви, но ВВ ми е нужен, за да свърши работа за мен.*

ВВ отвори: *Само кажи, РАМ!*

Чарли махна за сбогом: **Ти се върни, дете.**

ВВ се разсмя: *Кой ли би могъл да ми погречи!*

Чарли разклати глава и се разсмя, а аз се разпрострях, протегнах се за айдента на ИНСПЕС...

ЩРАК!

ВВ ме следваше: *Хей, ти май наистина си скъсил съвсем въжето, въобще не пътуваш вече. И аз не съм идвал насам, откакто с теб не сме играли...*

Той бързо прекъсна и плътно затвори, щом усети ярко светещата форма на ИНСПЕС. Трябваше да го предупредя, предполагам. Под нас бе физическата Земя, на около хиляда и петстотин метра. Беше нощ и случайни светлинки проблясваха тук-там. Почти право под нас имаше водна област като малко езерце или басейн и точно до нея – пирамидообразна конструкция със силно осветена вътрешност. Бе нещо силно познато, но не можех да си спомня.

Обърнах се към ВВ: *Само малко отвори. Приятел е.*

Направи го съвсем внимателно и фокусира върху светлото сияние: *Ъ, здравей.*

Приветстваме пристигането ти.

ВВ не притежаваше културни задръжки: *Има един юнак на КТ-95, който твърди, че те е срещал, или някои точно като теб. Приежме го като някаква объркана информация.*

Напълно разбираемо е.

ВВ добави: *Той продължи да ни го разказва и след известно време дръпна въжето и повече не го видяхме. Значи все пак той е бил прав, ти си напълно реален.*

Нужен си ни, за да изпълниш едно специфично действие, ако желаеш.

ВВ трепкаше: *Ъ, разбира се, разбира се.*

Нека да се доближим.

И тримата се приближихме бавно надолу точно над върха на зелената пирамида и спряхме вън от една малка конструкция в средата на покрив от дървета. Беше ми много познато и по някаква причина започвах да чувствам дискомфорт. Сякаш се бях изправил пред някакво съпротивление, нещо ме блъскаше назад, колкото повече се опитвах да вървя напред.

Приятелят ти АА е там. Много е важно в този момент да му помогнеш.

ВВ се удиви: *АА?*

Съвсем, правилно.

ВВ фокусира, същото направих и аз. Вътре в малката инструкция лежеше един мъж на легло или нар. Съпротивлението, което усещах, се излъчваше от него. Бе точно същото, както и в предишните случаи. Беше АА, съвсем бях сигурен. Съпротивлението бе много силно и то ме накара да вибрирам.

ВВ се обърна: *Предполагам, че е той, добре. Усетих част от неговия айидент, не много. Заедно с него получавам и друг, който също познавам. Но възприятието е бурно.*

Много е важно да му помогнеш да се отдели временно от неговото физическо състояние.

ВВ светна: *И как мога да го сторя?*

Само дръпни леко. Използвай енергията, която влагаиш, когато пътуваиш – дръпаш въженцето.

ВВ се извърна и се доближи до човека на леглото. Гледах с удивление, чудейки се дали това не бе начинът, по който бе започнало и с мен, дали някой нефизически приятел не е бил ангажиран да ми помогне да изляза от тялото си през ранните етапи. Но по онова време няха никакви нематериални приятели – поне доколкото аз знаех.

Изведнъж съпротивлението нарасна много и ме отхвърли назад. Поддържах положението си, доколкото ми бе възможно, чувствайки се много неудобно. Самовгълбих се и затворих. Мъжът стоеше на средата на пода, а физическото му тяло бе на леглото. ВВ се бе върнал, трепкайки тежко.

Той фокусира върху ИНСПЕСА: *Той е навън, извадих го! Но, ъ...*

Разучи целта му.

Човекът отговори, но всичко, което успях да доловя бе шумът на М-Банд, скърцащ и драскащ, което показваше силна емоция. Ако му е за първи път, мога да го разбера и да му придам особено значение, каквото имаше за АА.

Той твърди, че иска да служи, на човешкия род. Съвсем благородна цел.

Успях някак си да отворя: *Защо е това съпротивление. Винаги, когато се опитам да доближа до приятеля му АА, то се появява.*

Не съществува истински парадокс. Скоро ще разбереш.

ВВ се развика силно: *Той иска да дойде с нас. Може ли да го направи?*

Съпротивата и скърцането бяха толкова силни, че нараняваха. Вече знаех, че имам отговора, преди ИНСПЕСЪТ да ми го е дал.

Кажми му, че трябва да остане и да изпълни предназначението си. В този момент той няма друг избор.

Независимо от болката, опитах се да разгледам. След миг ВВ се раздвижи и се присъедини към нас. Мъжът падна на колене на средата на пода, а скърцането стана толкова силно, че трябваше напълно да затворя.

Нека отидем на някое място, където ще се чувстваш по-удобно.

Копнеех за това.

ЩРАК!

Бяхме точно до външната мъглявина на Преходната област. На разстояние бяха кръговете с неопределена форма, с материалната Земя в средата. Шумовете на М-Банд и особено скърцането напълно бе изчезнало. Отворих с облекчение. ИНСПЕСЪТ бе точно пред мен, ВВ бе отстрани до мен напълно затворен, което бе странно.

Работата е свършена. Моделът е напълно готов.

В твърдението имаше указание за завършване, а това ме затрудни. То отекна у мен, дърпайки спусъка на познато емоционално възприятие, щом премина. Но всеки път бях успявал да се преборя с него и да го направя поносимо, когато се появеше. Този път бе по-различно. Притежавах твърде много деликатност и съвършенство, за да го променя. Трудността изчезна.

Отворих широко и се успокоих: *Узнах за индивидуализирането. Не е необходимо.*

Добре си научил урока си, Ашанийн.

Ярко светещата форма отлетя. Отсега нататък повече нямаше да има айидент ИНСПЕС, когото да следвам, но не усетих чувство за самота. Доближих се до ВВ, докато той се рееше напълно затворен.

Фокусирах: *Хей, стари приятелю, трябва да се връщам.*

Той бавно отвори: *Ами да, РАМ. II аз трябва нещо да правя във всеки случай.*

Нямаше съмнение какво щеше да бъде това нещо: *Добре ще направиш. Все едно, че дърпаш въжженца и играеш игрички там, на КТ-95.*

Той светна: *Да, разбира се. Букет от игрички!*

Отворих широко: *Ти можеш да го направиш, тигърчо! Запази моя айидент. И бъди щастлив!*

Обърнах се и тъкмо да тръгна, когато той ме спря.

Какво беше това дърпане, ВВ?

Той трепкаше: *Ами онази последната работа, дето свършихме, а аз трябваше да издърпам АА навън, ъ, ти нямаш никаква информация за нея, нали?*

Не, освен че наистина бе АА. Същото онова нещо със съпротивлението пак си беше там. Защо? Нещо не можех да го разбера.

ВВ фокусира върху мен, а аз зачаках. Изведнъж светна много ярко и започна силно да се смее. Беше почти като човешки смях, толкова бе силен.

Аз трепнах: *Какво е толкова смешно?*

Ти нали си щастлив, а РАМ?

Наблюдавах го, докато се движеше по посока на Първата входна станция, все още смеейки се. Когато изчезна вътре, аз се обърнах и се разпрострях, идентифицирах физическото си тяло и леко се протегнах. Бавно се движех навътре през кръговете, чувствайки се силен и сигурен, знаейки, че има все още много човешко познание, което трябва да усвоя и да премина през него. Влязох във второто, после във физическото, знаейки, че един модел е напълно завършен, а друг тепърва предстои.

Но какво бе толкова смешно? Зелената пирамида, ние тримата, да се служи на човешкия род... зелен, зелен пирамидален покрив, трима на един лъч... хей!

През една ясна нощ, преди да си легна, може би ще изляза навън, ще застана на верандата и ще погледна нагоре. Понякога, когато го правя, звездите изчезват и няма нищо друго, освен тъмнина над мен. Погледнато извън това, черното се превръща в една безкрайна невидима песен, която е натрапчиво позната – нещо, което винаги напомня при нужда, прорязвайки остро шума на локалния трафик. ИНСПЕС, ВВ, Бил, тя, ТЕ всичките са в песента. Но не и АА!

После заглъхва, звездите се връщат в тъмнината, аз дълбоко поемам въздух и се връщам обратно.

ЕПИЛОГ: КРАЕН РЕЗУЛТАТ

Обзе ме пълно спокойствие и аз започнах да разпределям и да преглеждам различните информации, които ми бяха подхвърлени, а аз просто ги бях натъпкал настрани за бъдещо разглеждане. Направих го не само за да проверя какво бях пропуснал, но за да изложя целия модел последователно, с предположението, че някой някъде – индивидуално или като група, може сериозно да изследва материала, във вид на философско, патологично, образователно иди някакво друго проучване. Както и преди, ако следващото помогне дори само на един-единствен човек да достигне до задълбочено разбиране на това кой и какъв е той, целта е била постигната.

Преглеждането на информацията твърде много прилича на опит да извикаш спомена за събитие, случило се в далечното минало. Разликата остава в мигновената чистота на всеки детайл, след като вече процесът на разгръщането е започнал. Оказа се, че най-добрите резултати се получават, когато човек е в състояние на релаксация и е напълно изолиран. Важно е да останете напълно буден физически, а лявото полукълбо на мозъка ви да заеме мястото на водача. Тогава просто помислете за айидента – обекта на незнанието – и чакайте. Можете да си правите записки или да диктувате на магнетофон, докато се опитвате да преобразите информацията в написани или изречени думи. Ако почувствате, че може да сте пропуснали нещо, можете да се върнете обратно и да започнете отново или отначало, или от което и да е друго място от информацията/преживяването. Можете да „натиснете” бутона „Пауза”, който съществува само във вашето съзнание, ако звънне телефонът, въпреки че

това доста често изисква да извървите обратния път до релаксацията, ако по този начин сте били прекъснати. Независимо от това информацията ще бъде все още там – „отворена“ на мястото, където сте я оставили. Отнема време и търпение, затова е необходима изолация.

ПЪТЕШЕСТВИЕ ПРЕЗ КРЪГОВЕТЕ

Най-първият вътрешен слой или кръг бе чист и по-определен от моята нематериална перспектива. Всичко изглеждаше напълно фокусирано върху дейността на човешкото физическо състояние. Всякакви опити за общуване или привличане на вниманието им бяха посрещани най-малкото с пълно неразбиране, а в най-лошия случай – с объркване, страх или открита враждебност. Всички се опитваха да вземат участие във физическия живот по един или друг начин, без какъвто и да е успех. Изглежда всички притежаваха една обща характеристика. Те бяха в пълно неведение относно съществуването на нещо друго, освен физическото. Само чрез повтаряеми наблюдения от първа ръка стана възможно да бъдат отделени най-общо и класифицирани тези близки до земята човеци в някакво подобие на ред.

Спящите: Тази група има отличителна вибрация или излъчване, което показва, че те са прикрепени към физическо тяло някъде в сегашното земно време-пространство. От това може да се направи изводът, но не и да се докаже, че те вероятно са в състояние на ОИТ по време на сън. Те очевидно се опитват да продължат дейността, която са извършвали през часовете, в които са били физически будни, или поне са мечтали и фантазирали. Някои просто се движат, други се опитват да разговарят с онези, за които знаят, че са физически будни. Или пък се хранят, пият, работят, играят, опитват се да участват в сексуален акт, сякаш изпълняват някакви роли в центъра на Манхатън – всичките без да се удовлетворят. Всички, с няколко изключения, без каквото и да е разпознаване на подобната дейност около тях. Онова, което би могло да бъде приблизително указание за техния произход, е, че те изведнъж „кръшват“ или изчезват по средата на действието. Дали те не се събуждат физически в този момент? Аналитиците на сънищата може би са на правилния път, но от погрешната перспектива.

Затворниците: Те са много подобни на предишната категория и могат да бъдат объркани с тях първоначално, но има няколко ключови разлики. Тази група е съставена единствено от онези, които постоянно изхождат от сегашното си физическо тяло – те са умрели физически, но не го знаят. Вследствие на това те постоянно се опитват да продължат физическото си съществуване, към което са привикнали. Те често остават около физическите места, като например къщи и физически живи личности, към които те са привързали. Някои продължават да правят опити отново да влязат в своите умрели физически тела и да ги реактивират, дори и в гроба, което би могло да се докаже от понякога странната радиация в гробищата. Страданието, през което те сигурно преминават, когато стават свидетели на кремирането на собствените им физически тела, е нещо, над което си струва да се помисли.

Колкото до Спящите, тази група е напълно и принудително обвързана с материалните време-пространство. Нещо повече, те са дълбоко обгърнати с емоционално базирани страхове и стремежи, които се опитват да задоволят, но никога не го извършват. Като група те са главната бариера пред потока на човешкото образователно преживяване. Докато те не бъдат достигнати и подпомогнати, или някакъв лъч на познанието не ги докосне, те остават затворени в тези места с години, а може би и за векове. Броят им постоянно се увеличава и ще продължи да расте дотогава, докато физическите човешки стойности, създаващи това състояние, продължават да действат.

Дивите: Много по-малко на брой от горната група, но със същите мотивиращи стремежи, изразявани по напълно различен начин. Причината е малка промяна в познанието. Дивите не разбират, че са загубили възможностите на своите физически тела. Те не възприемат нищо друго освен реалността на физическата материя. Въпреки това те добре усещат, че са някак по-различни. Те не разбират защо и как става това и нямат никакво желание да го научат. Всичко, което осъзнават, е, че тази разлика ги освобождава от всякакви прегради, ограничения, задължения и действия, които са били част от техния физически живот. Те го приемат като абсолютна свобода и правят опит да поставят в съответствие по единствения им известен начин – чрез подражание на физическа дейност. По този начин усилието им да участват във физическия човешки живот за който те мислят, че действа навсякъде около тях – приема една доста причудлива форма. Описаното по-рано посещение при човешката сексуална купчина е пример за това. Съществуват заключения, че ако някога човешкото физическо съзнание в будна форма се „разхлаби” или стане несигурно по каквато и да е причина, то би могло да предложи удобен случай за един от тези „зурли” сам да го преживее. Честотата на такива инциденти не е известна от сегашната ми степен на информираност. Надявам се все пак, че случаите са много редки.

Достатъчно много има за научаване от тези вътрешни кръгове, а в голямата си част и по най-трудния път, ако вашата гледна точка е все още тясно обвързана с човешките илюзии за време-пространство. Неизброими са случаите за правени опити да се влезе в контакт с тамошните обитатели. Можете и сам да го преживеете, без да си правите труда да достигате до състояние на ОИТ. Направете интервю и наблюдавайте една група, представляваща напречен разрез на човешкото общество, живеещо сега в който и да е голям град. Получените данни ще бъдат една ограничена версия и по-лесно ще бъде разтълкуването им. Източникът на това пренаселване във всеки случай изглежда, че е крайното изкривяване на оригиналния нагон за оцеляване.

Очевидно съществуват методи, чрез които освобождението се постига индивидуално и в относително много широка скала, а процесът продължава. Лично аз бях включен само в един или два опита, за които мога да си спомня, и не съм особено горд от усилията си. Наистина научих едно или две дребни неща. Първо: разпознаване на какофонията от фалшивата, ненасочена радиация, излъчвана чрез човешките мисли и определяна като шум на М-Банд (мой термин). Второ: как да затварям своите възприятия, така че да достигна едно поносимо ниво. Отново синдромът на нуждата. Хубаво е да притежаваш този трик, дори и във физически будно състояние.

Следващият по-външен кръг е съвсем разбираем. Съставен е от онези, които си дават сметка, че повече не участват във физическия човешки живот, но нямат спомен иди познание за каквато и да е друга възможност. Много често те са потресени от загубата и не правят нищо повече от това да останат неподвижни, невъзприемащи, в едно пасивно състояние, сякаш очакват нещо да се случи. С тях обикновено лесно се влиза в контакт, податливи са на инструктиране и извеждане към някой по-външен кръг. Населението тук е малобройно, относително, разбира се, и остава повече или по-малко постоянно поради получаваната от по-външните кръгове помощ.

Движейки се навън, следващият кръг е най-грамадният от всичките и съдържа очевидно неограничено количество подкръгове. Въпреки това те също попадат в строга обща категоризация. Най-малкото всички, отсядащи тук, знаят, че са преминали през физическата смърт. Възможно е да има неясноти и различия по отношение на мненията къде и какви са те сега, в този момент, а оттук и често остро очертаните подкръгове. В рамките на този кръг, приблизително в центъра, съществува нещо, което може да бъде наречено „нулева точка” на едно различно разнообразие, макар и много ясно за възприемане при външно

наблюдение. Тя е създадена от съществуването на две символизирани енергийни полета, застъпващи се и упражняващи почти еднакво налягане и влияние, без взаимодействие между двете. Няма стоящи вълни с установени честоти, които да се удрят една срещу друга, защото двете полета не са сравними. Аналогията с магнитна пръчка, чиито положителни и отрицателни полета се срещат в центъра ѝ, е неприложима. По-добре би било да нарисуваме гравитационно поле, упражняващо привличане в една посока, и действието на смущения на екрана на телевизора в друга.

Във вътрешната част на тази нулева точка преобладаващата сила е ЧВПИ, инициалите на Човешката време-пространствена илюзия. Тя е най-силна в най-вътрешните подкръгове и отслабва обратно пропорционално към най-външния кръг, а на граничния ръб е съвсем незначителна. На външната страна на кръга преобладаващата сила е НФР – Нефизическата реалност. Тя е толкова основна колкото човек може да си представи, ако няма точен превод на разположение за и без това малкото, което се знае за нея. Огледален образ на силата на полето, НФР има най-силен ефект в най-външния край на кръга, намалявайки бавно с приближаването към нулевата точка, а после експоненциално към вътрешния край на кръга.

Моделът на човешкото преминаване през точно този кръг е най-привлекателен, разбира се, отново от външна гледна точка. Той е съставен от формата на човешкото преживяване, движеща се в две посоки, едновременно навън и навътре. Вътрешният поток е съставен от свежата енергия на НФР област, която първа се среща с полето на ЧВПИ, като все повече и повече се привлича от него чрез серии от човешки съществувания, преминаващи точно през този кръг все по-бързо, след като вече са пресекли нулевата точка. От нея навън движението се ускорява към най-външния край на кръга и след него, завършвайки обикновено в най-ниските вътрешни кръгове.

Насоченият навън поток след освобождаването от или заобикалянето на най-вътрешните кръгове започва да си проправя наслуки път през този най-голям кръг, макар и да изглежда педантично точен. За някои преминаването е относително директно само с няколко човешки съществувания, за да предоставят тласъка. Други – най-голямата част – преминават през неколкостотин човешки живота и хиляди години, за да се завърши напълно цикълът. Причините за това широко несъответствие за мен поне са неизяснени. Въпреки това една характерна черта на по-директното преминаване се явява внимателната селекция на преживяванията по време на човешкия живот, плюс усъвършенстването пред лицето на онова, което статистически може да се нарече невъзможен шанс. И двата начина за преминаване се появяват в най-външния край на кръга и водят към най-външния кръг.

Единичният най-външен кръг е съставен единствено от онези, които се подготвят за тяхното последно човешко съществуване – Ласт Таймърс (Старците), или Синиърс (Абитуриентите). Те вече са загубили сивия си изглед и по-голяма част от хуманоидната си форма и имат почти бели излъчвания със случайни бляскащи светкавици около тях. Те са плътно затворени и не отговарят на никакви опити за общуване, освен евентуално между самите тях. Трудно е да се наблюдава финалното им обратно влизане към човешкото преживяване. То също е твърде бързо или мигновено. Излизането им от последния цикъл представлява ярка светлина, която се движи бързо навън през кръговете, със случайни спирания понякога по неизвестна причина. След преминаването на най-външния кръг те изведнъж изчезват от обсега на възприятието, без да оставят дори остатъчен образ или следа.

В известен смисъл крайният процес грубо наподобява цикъла на невинно копиране, под въздействието на наркотици или химикали като алкохол. Първата глътка е почти отвратителна, но ефектът е интересен, нещо ново. Когато се появи благоприятната възможност, новакът приема две глътки само за да види какъв ще бъде ефектът, дали не се е

увеличил – и той наистина е нараснал. Неконтролиран, моделът е напълно познат, по целия път надолу до дъното. Нищо не е по-важно за алкохолика или наркомана, нищо друго не може да привлече вниманието му, освен следващата глътка или инжекция. Общото е почти пълната амнезия, а по-забележителното е пълната липса на желание за промяна. Той е забравил кой е и въобще не се интересува. Възстановяването и спомнянето са понякога болезнена игра. Веднъж постигнал го въпреки всичко, невинният се е превърнал в едно същество, чието състояние е твърде различно от оригиналния първоопитвач. Къде не си съвпада аналогията? В последователността на преживяванията на Човешкия живот промяната е постоянна.

В графичен вид маршрутът на човешкото преживяване може да бъде показан ето така:

МЯСТО	ПОТОК НАВЪТРЕ (НАДОЛУ)	ПОТОК НАВЪН (НАГОРЕ)
	↓	↑
ВХОД/ИЗХОД	НФР Първолаци	Образовани
	↓	↑
ПРЕХОДНА ОБЛАСТ		
СРЕДНИ ПОЛЕТА (Знание-Фокус) НФР: 95 % ЧВПИ: 5 %	Към: Човешко физическо Време: Пълен спектър	Към: Дома? НФР
	↓	↑
НАЙ-ВЪНШЕН КРЪГ		
СРЕДНИ ПОЛЕТА (Знание-Фокус) НФР: 80 % ЧВПИ: 20 %	Неопределени	Ласт Таймърс (Абитуриенти) Към: Финал на човешкото съществуване Време: Пълен спектър
	↓	↑
ГЛАВЕН КРЪГ 1/4 ВЪНШНА ЧЕТВЪРТ		
СРЕДНИ ПОЛЕТА (Знание-Фокус) НФР: 60 % ЧВПИ: 40 %	Първи Повтарячи, често Към: Човешко физическо Време: Пълен спектър	Стари Повтарячи Към: Подбрано човешко съществуване Време: Подбрано Айденти: Съзрцатели, философи, определени религиозни групи, предани служители на човечеството, помагачи, водачи, спасителни работници, други.
	↓	↑
ГЛАВЕН КРЪГ 2/4 ПО-ГОРНА ЧЕТВЪРТ		
СРЕДНИ ПОЛЕТА (Знание-Фокус) НФР: 50-55 % ЧВПИ: 45-50 %	Първи повтарячи, трасе Към: Човешко физическо Време: Случайно	Стари повтарячи, периодични Към: Желаното човешко съществуване Време: Координирано Айденти: Определени религиозни групи, квантови ⁹ физици, междуличностни психолози, исторически водачи на човечеството, специалисти
	↓	↑
ГЛАВЕН КРЪГ 3/4 ПО-НИСКА ЧЕТВЪРТ		
СРЕДНИ ПОЛЕТА		Стари повтарячи, постоянни Към: Желаното човешко

⁹ В българския превод на книгата е „видни”, ориг. Quantum, (Бел. Т.)

РОБЪРТ МОНРО – ДАЛЕЧНИ ПЪТУВАНИЯ

(Знание-Фокус) НФР: 30 % ЧВПИ: 70 %		Време: Настояще Айденти: Определени религиозни групи, приятели и роднини, настоящи, останали и възстановени способности, информация – синтезирани физически вещи и дейност, включително рай и ад
	↓	↑
ГЛАВЕН КРЪГ 4/4 ВЪТРЕШНА ЧЕТВЪРТ СРЕДНИ ПОЛЕТА (Знание-Фокус) НФР: 5 % ЧВПИ: 95 %		Скорошни повтарячи Към: Желаното човешко Време: Настояще Айденти: Бегълци от по-ниски кръгове, центрове за възстановяване, класове за подготовка, неконформисти, виновните
	↓	↑
КРЪГОВЕ ЗА ЧАКАНЕ СРЕДНИ ПОЛЕТА (Знание-Фокус) НФР: 0 % ЧВПИ: 0 % Пълен Спектър		Първолаци, скорошни повтарячи Към: Вътрешната четвърт на Главния кръг Време: Неопределено
	↓	↑
НАЙ-ВЪТРЕШЕН КРЪГ СРЕДНИ ПОЛЕТА (Знание-Фокус) НФР: 0 % ЧВПИ: 100 % Мечтатели Затворници Диви Спящи		Айденти: Скорошни повтарячи, Първокласници Към: Застой Време: Неопределено
	↓	↑
ЧОВЕШКИ ФИЗИЧЕСКИ СРЕДНИ ПОЛЕТА (Знание-Фокус) НФР: Незначително кол. ЧВПИ: 99,999999 %	Първокласници Към: Всеки друг кръг Време: Пълен спектър	Повтарячи Пълен спектър Към: различни външни кръгове Време: Пълен спектър

Друг начин за описание на процеса със съвременни термини: Елементът (оригиналното „ти“!) се привлича и отблъсква от енергийното поле на човешката Земя. Елементът решава да направи кратко преминаване през полето, за да получи данни и информация. Това намалява скоростта на Елемента в по-голяма степен, отколкото е трябвало да се получи според изчисленията, от триене, породено от непредвидено прилепване на частиците вътре в полето. Сnižаването на скоростта е толкова голямо, че тя пада под скоростта на отделяне и Елементът се движи неотклонно към елиптична орбита. При всеки апогей на орбитата Елементът преминава през енергийното поле на човешката Земя и събира допълнителни прилепващи частички от полето. Това причинява още по-голямо спадане на скоростта – което от своя страна намалява перигея на орбитата. Накрая орбитата се пречупва и подчинява на по-мощното привличане на полето, а Елементът се настанява в полето, Ставайки част от него.

За да потегли и достигне скорост на отделяне, Елементът трябва: 1. Да премахне прилепналите частици, които създават проблема за временното задържане на такава информация (данни) – преживяване, т. е. да си възстанови Нещо, което има Стойност. 2. Да придобие и запази достатъчно енергия за достигането едновременно на начална и освобождаваща скорост, което означава значително по-голяма мощ от необходимата в точката на първоначалното влизане при обичайни условия, плюс допълнителни резерви за компенсиране на свръхбагажа.

Разрешението на проблема става твърде трудно от липсата на ефективни методи за обезопасяване и премахване на прилепналите частици, а също и от това, че съществува само най-примитивна технология за правилната дестилация на енергията и нейното акумулиране. Ето защо в най-добрия случай получаването ѝ е продължителен и мъчителен процес. Ключът е да се започне първоначално с балистични траектории, последвани от елиптични орбити, при постоянно увеличаване на перигея, до постигането на скоростта на отделяне.

Оттук нататък Елементът може да се върне към първоначалната си база чрез своя свръхбагаж – или чрез увеличената си енергия, придвижвайки се към по-интензивно изследване.

Гореспоменатото е в най-добрия случай обобщение специфично само в посочената широка класификация. То е опростяване на много сложен и заплетен модел на движения, възприети при външно наблюдаване. Съвсем целенасочено то е лишено толкова от човешко, колкото е допустимо за един човек, с упованието, че тази решителност ще привлече вниманието и разбирането, закътани в уменията на лявото мозъчно полукълбо. Въпреки всичко проблемът си остава – нуждата за изразяването в една приблизително приемлива 4юрма за човешкото съзнание.

Тогава това е диаграма за мястото, където се извършва действието, с което всички ние сме жизнено обвързани. То би могло да се идентифицира като Земно-човешка енергийна околна среда, човешка илюзия за време-пространство. То е резюме от неколкостотин индивидуални изследвания, повечето от които са извън възможностите за словесен превод. Анализът на всяко едно от тези изследвания поотделно би отнел огромен обем, ако въобще това е възможно. Ето защо ще трябва да си послужим за момента с този подход. Бихме могли, може би, да се освободим със или без него, но нашите шансове са по-добри с него.

ИНТЕНЗИВНО ОБУЧЕНИЕ – КАТЕГОРИЯ ЧОВЕК

Първата точка, която трябва да се има предвид при разглеждането на човешката структура, със сигурност трябва да бъде забележката, че малък процент някога е участвал в преживяването преди настоящия момент. Някой може и да са имали преживяване на човешки живот в части на време-пространството и в различна физическа форма, но това е тяхното първо съществуване като хора. Други Първокласници никога не са били във физическа форма от какъвто и да е вид.

Време-пространственото физическо вещество и особено човешкото съществуване на Земята е една интересна аномалия. Тя притежава някои особени качества, които са уникални в развитието на интелекта и съзнанието. В резултат човешкият живот има много привлекателни страни. За някои той е като посещение в някой парк на чудесата с безброй различни видове атракции, които трябва да бъдат опитани – едно спортно игрище, където стандартните правила (неземни) са временно спрени. Те се стремят към човешко съществуване единствено от любопитство. Те са получили информация за това интересно състояние и искат да разберат какво значи да бъдеш част от него. Много, които са наблюдавали състоянието в определен момент от човешката история, решават, че това е идеална възможност за придобиване на опит, заченат през техните периоди на съзерцание.

Особеността на човешкото съществуване в определен момент от еволюцията предлага удобен случай за изпробване на идеята.

Други пък смятат, че ограниченията, наложени на затворника във физическото, какъвто е човекът, също увеличават концентрацията на определени енергии, които са валидни само в такова състояние. Това е единственото място, където тези енергии могат да се приложат.

А ето най-силния мотив, по-важен от сбора на всички останали – резултата. Когато срещнеш и възприемеш някой, който вече е завършил училището – абитуриент, единствената ти цел е и ти да бъдеш такъв, щом вече си разбрал, че това е възможно. И то наистина е.

Така ние „тръгваме към физическото“ – заради онова, което е интензивен учебен процес, училище от много необикновен вид. Съществува мнение, че важна част от учебния процес е да се ускори смесването на два различни типа енергийна модулация. Едната навлиза като мъж, а втората като жена. Стремешите, нуждите, степента на образование и други фактори – всички те могат да бъдат предназначени да усилят словесно приспособяването, смесването и разбирателството между тези две системи на съзнание.

Условията за навлизане във физическия живот като човек са относително стриктни. Прилича на постигането на детайлно споразумение. На първо място енергийната форма трябва да се съгласи, че наистина съществува факторът време-пространство. Без това споразумение е невъзможно да има първично човешко съзнание. Енергийната форма трябва да приеме, че съществува време, като например 1980 година, или всяка друга рамка на времето, според земното изчисление. Трябва да не се оспорва също и действителното съществуване на планетата Земя, изградена и създадена във формата, в която е. По-нататък трябва да приеме, че формата на съзнание, изразена като човек, има определени характеристики и ограничения.

Изчистването или сублимацията на предишно преживяване е част от процеса. Това е начинът за представянето, като човек трябва да си подsigури минимално вмешателство, причинено от предишни житейски модели и други реалности. Имайте предвид, че всичко това е изцяло на нивото на съзнателното възприятие, че то не е било донесено от същността на енергийната форма, приела споразумението. Това преживяване ще остане с новообразуваната човешка енергийна форма в несъзнателно състояние. Важно е, защото такова преживяване или цел могат да станат лежащият в основата мотив, който е движещата сила за представянето на тази енергия в човешко съществуване.

След като вече решението е взето или споразумението е постигнато, се избира благоприятният и подходящ момент за раждането. Вземат се предвид генетичните, социалните, политическите, икономическите елементи и тези на околната среда, защото е възможно, но не и абсолютно сигурно, че те ще подsigурят реализирането на целта на навлизането в човешкия живот чрез раждането. Много пъти поради съществуващата вероятност, че всички фактори може и да не бъдат подходящи и да съответстват, някои влизания са основани просто върху вероятността или надеждата, че целите могат да бъдат достигнати. Често съществуват толкова много разновидности, че в замяна се представя най-съблазнително предизвикателство просто да се опиташ да победиш различията, такива каквито са, или да ги промениш посредством мисъл или действие. Някои го правят, други не успяват.

Друг фактор е, че търсенето или нуждата от избрани нови позиции за влизане далеч надхвърля предлагането. Така мнозина може и да се уморят от чакане, както и се случва, и да приемат влизане при много по-неблагоприятни условия.

Един преглед на учебните процеси и поглъщането на информация от някой Първокласник може да ни предостави началната представа. При влизането (раждането) Първокласникът е удивен и шокиран от твърде строгите принуди на човешкото тяло. Той повече не може да се движи свободно и лесно само при най-слабата мисъл за това или по желание. Така повечето от началните седмици на съществуване като човек са заети със съзнателни и неприятни усилия да се добие контрол над това ново физическо тяло. Мигновено Първолакът е зашеметен от удивителните изисквания за хранене – процес, който е бил автоматична функция по време на предишното съществуване. Прибавете към това и тежките удари от силни и хаотични сигнали, които никога преди това не са били долавяни, извиращи от сензорни източници – петте физически сетива, и ще можете да получите добра представа за травмираното състояние, в което се намира новакът. Съществуват признаци, че процесът би бил още по-остър, ако не бе подкрепата, дадена на Първолака по време на несъзнателните му периоди (спането) от заинтересувани и обезпокоени наблюдатели, оставени назад в действителността извън време-пространството.

Точно от това начало се появява най-основната система на обучение, която продължава по време на целия човешки живот. Това е фокусирането върху съзнателното възприятие. Болка или удоволствие, както са предадени чрез петте физически сетива, обръщат вниманието към преживяваното събитие, а самото преживяване после се научава и запомня. По-нататък, ако се включи елементът на емоцията, процесът на запаметяване се усилва чувствително. Физическо преживяване от екстремално естество също задълбочава учебния процес. Казано простичко, дълбочината на обучението (запомняне, възпроизвеждане) е в директна връзка с интензивността на преживяването. И обратното – колкото е по-смъртно преживяването, толкова намалява и вниманието, което пък силно снижава ефекта от учебния процес.

Основно обучение са данните, базирайки се на които ние, хората, принципно провеждаме нашия физически живот. Други учебни процеси също влияят върху нашите мисли и действия, въпреки че основният работен модел се основава на това първично обучение.

Вторичното обучение, друг модел, който съществува по време на човешкото пребиваване, става извън онова, което ние наричаме ниво на съзнанието. Това са данни, получени посредством нашите пет сетива, в онези области, където вниманието не е фокусирано. Това се случва по време на будния физически живот и се запаметява и запазва с най-малки подробности. Поради липсата на внимание обикновено по-малко от два процента от това вторично обучение е на разположение за възпроизвеждане посредством човешкия мозък. Все още този пълен спектър на паметта се използва поради незнание от страна на индивидите, когато се появи нуждата. Той оцветява и възбужда нашите мисли, решения и действия, а ние сме доста незапознати с него.

Трети вид обучение става по време на нашето циклично несъзнателно състояние (спането). На нивото на нашето будно съзнание ние запомняме твърде малко от тази дейност, макар че тя дълбоко се загнездва и става част от запаметяващо-съпреживяващата система, върху която ние основаваме нашата жизнена дейност. Напълно изкуствено ние сме били обучавани да не придаваме и най-малко значение на онези събития, които не помним и много рядко разбираме какво влияние оказват те върху дейността и преживяванията ни. Когато се изследват от външна точка а наблюдение, автоматичното използване на този учебен процес става напълно видимо.

Началната учебна система, изобретявана от различите култури в човешката история, е най-широко разпространената и приеманата, макар и най-неестествената. В най-голямата си част тя напълно пренебрегва мястото и действието на първичния и вторичния учебни

процеси. По този начин тя съвсем изкуствено, без естествени способности за привличане на вниманието, изисква форма на посвещение дисциплина, напълно невалидни за средния човешки ум. Вниманието блуждае, колебае се, особено при неподредено, повтарящо се преживяване, което би могло да обезсмисли голяма част от наученото. Недодялани, каквито могат да бъдат, такива методи на обучение се ползват с високо уважение по време на човешкото съществуване, а фактически всичко това се отразява отрицателно на знанието, разбирането, контрола и приложението на физическото вещество, включително енергийната система, създадена по този начин.

И най-важното, тази господстваща, макар и изкуствена и ограничена система на обучение, действа изцяло чрез входящата информация, получена от петте физически сетива. На това основание тя притежава способността да елиминира всякакви последни кълнове от първичната идентичност, останала у индивида. Всъщност това е сърцевината на проблема и най-главното предизвикателство за първичната енергийна форма.

Докато Първолакът живее своя човешки живот, той фактически не открива нищо, което да води мисловната му дейност в друга посока, освен онази, която директно се отнася за време-пространствената физическа материя. За беда на човека това включва онези организации, които доставят миросгледни системи, базиращи се на личности както от настоящето, така и от миналата история, чиито познания за произхода и идентичността са действали по време на тяхното временно пребиваване като хора. При преразказването и преминаването към словесно човешко общуване, плюс ерозията от множеството предавания от един на друг, остават само части от процеса. Жалко, тези части правят опих да учат по-скоро за ефекта, отколкото за причината. Само в много редки примери те наистина предоставят чист достъп до източника.

Ето защо, докато Първолакът се движи през физическия живот, той улавя и поглъща много непредвидени добавки. Най-силната от тях е емоционална и по тази причина твърде разсейваща, което се отнася единствено до изразяването само в реалността време-пространство. Те достигат до такива размери, каквито фактически е невъзможно нито да се постигнат, нито да се преживеят по време на отделен физически живот. Резултатите са една натрапчива необходимост от повторно влизане (раждане) и минаване през целия цикъл, за да се довърши онова, което е било започнато, за да се изпълни задачата, за която не е останало „време“, за да се отдаде дължимата „дан“ – списъкът става безкраен.

Накратко проблемът може сбито да бъде изложен така: Какво превръща Първолака в Повтаряч? Пристрастеността към човешкия физически живот.

Има два обезсърчаващи фактора, пораждащи това пристрастие или упадък на орбитата, както предпочитате. Поставете ги заедно, силно ги преплетете и става лесно за разбиране колко трудна може да бъде Човешката интензивна система за обучение, особено за незапознати и неинформирани. Това от само себе си може да стане част от обучението. Всякакви опити за описване на методите са почти непостижими за онези, които никога не са били човеци, точно както е изключително трудно да бъде обяснен постобразователният статус на някой, който за първи път е човек. Двата участващи фактора са: Изкривеният нагон за оцеляване и Дифузията на първичната Енергия.

ИЗКРИВЕН НАГОН ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ

По подобие на животните, растенията и останалия органичен свят, още по рождение материалният човек е тежко белязан с волята да продължава да расте и да живее, да оцелява. Това е изобразено по два основни начина:

1. Предпазване и поддържане на тялото

Първото изискване е придобиването и консумацията на храна и вода. После следва натискът за запазване на подходяща топлина или студенина на тялото. Следва необходимостта от осигуряване на безопасност спрямо заплахите, които идват от други хора, месоядни животни, насекоми, та чак до най-дребния вирус. Възниква дилемата за борба на живот и смърт, когато две или повече от тези нужди се срещнат в пряк двубой за надмощие.

В това няма нищо противоречиво, тогава какъв е проблемът? Повечето хора прекарват голямата част от времето, когато са будни, в грижа за тези неща по един или друг начин. Всъщност друг избор няма. Намирайки се на върха на 0,0001 процента от човешката пирамида, ти вече знаеш безотказно, че ще се сблъскаш с тези нужди утре, следващата седмица, през остатъка от живота си – чрез твоето собствено действие, семейството ти или „твоего” правителство.

Все още нищо ново няма в огромното отклонение, което започва да става извън основните нужди. Запасяване с храна или други придобивки само защото в бъдеще могат да настъпят промени, безкрайно разнообразие от храна, чиято цел не е преди всичко прехраната, а вкусът и естетиката, специално приготвяне и сервиране на храната. Приемане на „храни” под формата на алкохол, наркотици и други, и обратно към затворения кръг на храните, които са „добри” за вас, защото пазят здравето ви. Дрехи, които не само запазват топлината на тялото ви, но са добре ушити от желанието от вас плат, с определен цвят, приготвени за различни случаи и, разбира се, с бързо променящ се стил. Покрив, който далеч надхвърля колибата в планината, по-голям и/или на желаното място, обзаведен и преобзаведен с най-нови мебели, устройства, предмети за украса, всички доставени според личния вкус и съвременната мода и едва тогава да задоволят преувеличените „нужди”.

Някои от тези са доведени до положение, където наистина е трудно да умрат. Екстензивните и скъпи системи за поддържане на живота например вече са станали нещо добре познато. Поддържай тялото живо, независимо от подробностите. В някои „цивилизовани” общества се смята за криминално престъпление сам да отнемеш живота си. Кого биха обвинили, ако опитът ти е успешен? Всичкият този лукс и излишества са стимулирани и усъвършенствани чрез безброй мотиви, но твърде малко от тях могат да устоят на един критичен поглед по отношение истинската им стойност. Става още по-сложно поради съревнованието между придобиването и харченето, което изцяло проявява естествения физически закон за търсенето и предлагането.

Придобитото от вас може да ви служи само ако бъде опазвано. Тази задача е поверена на: врати и заключалки, огради около къщите, входни врати и портали, закони и правила, лекарства и опии, оръжия, полицаи в блиндиращи коли, адвокати, лекари; разковничето е в рекламата на отвратителното, огромни градове и нации, банки, войници и атомни бомби.

Именно между тези отклонения се намират връзките на тежките частици към енергийната форма. Всичко това е започнало още от най-ранните селскостопански растения и техните подвидове. Интензивно свръхунищожение поради нагона за оцеляване – всичко е материално. Нищо друго не е важно. Трябвало е да стане, свободната воля е в действие.

2. Сексуалност – възпроизводство

Най-силният от всички белези на нагона за оцеляване получава предимство пред останалите и отгук нататък става обект на най-големите изопачавания в сравнение с другите. Най-страшното между тях е било и е илюзията, че то съзидателен акт то по този начин автоматично поражда съзидателната емоция на любовта, небесна и богоугодна. В резултат – привързаност и ангажименти, които са едновременно ирационални и ограничаващи, което не

само деформира напълно всяка цел на настоящия физически живот, но продължава извън него – илюзорни товари на вина, задължения и огромно количество отнасящи се до спомени, твърде силни, за да се освободим от влиянието им. По-нататък – първоначалният стимулиращ нагон за възпроизводство много отдавна се е превърнал във вторичен спрямо преходния сетивен връх на самия акт. С малко изключения твърде съмнително е дали въобще някога за мъжа е било различно. Знаейки това, жената с нейната склонност към отзивчивост се е възползвала от мощното средство за манипулиране и е разширила екстремумите през стотиците години на културната еволюция. Онези жени, които са се поддали на илюзията за постоянство, нямат друг избор, освен да легнат по гръб и да понесат каквото ще ги споходи. Казано простишко – „правенето на любов” бъдеще не създава. Най-много едно бебе.

С нарастването на субективното познание за въздействената сила на репродуктивния нагон за оцеляване съблазните и ласкателствата са използвани просташки и последователно, за да изкривят още повече високочувствения фактор на удоволствието от самия акт. Старателно се пропуска и най-слабото напомняне на неговата първоначална цел. Обхватът на онези, които използват такива съблазни чак до безразсъдство, започва от отделната личност, минава през основните индустрии, за да достигне до самите правителства. Резултатът е една какофония от изопачавания, всичките водещи до увеличаване на желанието и нуждата от репродуктивния акт, до изострянето на проблема, без да се предлага смислено разрешение. Всичко това само добавя много лепило, което обвързва човека към ниска орбита.

ДИФУЗИЯ НА ПЪРВИЧНАТА ЕНЕРГИЯ

Приемете, че онова, което наричаме чувство във всичките му форми, е непознато изражение на нашия Първичен енергиен нагон, или Съзидателната сила, вродена във всеки от нас. Изключения няма. Включени са радост, мъка, яд, щастие, омраза, приятелство, носталгия, притежание, лоялност, егоизъм, завист, вина, удоволствие, съжаление, безпокойство, заедно с другите. Прибавете някои от обичайно разглежданите като такива: любопитство, идеи, равенство, надежда, самота, и разбира се, любов в необичайно значение.

В този контекст чувството е ключът и движещата сила, лежащи в основата на всяка мисъл и действие през човешкото съществуване. Теорията за безчувствеността е илюзия. Дори и най-крайната обективност внимателно закрива емоционалната си същност. Разум и емоция вървят ръка за ръка, когато достигнем до извора. Ако човешкото същество е продукт на Съзидателната сила, тогава да бъдеш човек е напълно емоционален израз на тази енергия.

Не е съществувало нито едно важно действие в човешката история, което да не е било ръководено и/или подбудено от някакво чувство. Проницателни политици сега признават, че избирателите гласуват емоционално за президент, че и простите факти и цифри съдържат емоционална окраска. Всички велики водачи през цялата история на човечеството са притежавали емоционалната привлекателност като свой източник на сила. Мотивацията е междинно състояние на чувството. Много студии, авторитетни книги и стотици милиони долари бяха мобилизирани за приложението на тази теория през последните години, но очевидно всички учтиво оставяха назад основния източник на феномена или чрез пренебрегване, или чрез отхвърляне.

Резултатът е хаотична смес от непроверена и грешно насочена енергия, която е и е била човешкото преживяване. Правени са отделни опити за действие и мисъл без чувство, което не е възможно. Направете прост експеримент – опитайте се да запишете всяка и всички мисли и чувства, които сте изразили през последната минута. После опитайте да направите същото за една минута отпреди един час.

На личностно ниво обобщението става специфично, всеки момент от съществуването ни представляваме смес от емоционални реакции както на вътрешни, и на външни стимули. Будни или спящи, постоянно променящата се мозайка на потока от енергия продължава да бушува с разнообразни амплитуди и честоти. Ние поставяме стойностни оценки на всички части така, както са определени от нашия опит и преживяване и са отпечатани в зависимост от културата на собственото ни съвремие. Когато двете са в противоречие, ние обикновено избираме победното като по-целесъобразно. По този начин се опитваме да дадем пълен израз на „доброто“ излъчване от нас, „лошото“ потискаме и задушаваме, като го крием от чужди погледи. За огромната част от нас това е разширяване на усилията ни за контрол на тази могъща и жизнена енергия, нашето истинско наследство. В най-добрия случай имаме частичен успех, използвайки грешен стандарт на измерване.

Взимаме решение, заслепени от гняв, а после сме възмутени от резултатите. Надяваме се, а после се разочароваме. Смеем се от радост, а когато моментът отmine, се чувстваме унили. Мразим, когато човек, място или предмет не пасват или не отговарят на нашата представа за онова, което „трябва“ да бъде. Мислим, че „обичаме“, а после страдаме, когато разберем, че не е точно така, че сме сбъркали. Списъкът е безкраен; а ние продължаваме да се опитваме, защото сме безпомощни и не знаем нищо по-добро. Движим се по вълните на емоциите си, минавайки през върховете и спадовете, докато някой от нас не стане циник – пренебрегвайки по фин начин очевидното – цинизмът по своята същност е чувство. Неразборията нараства, когато наистина схванем, че ефективните и резултатни решения на лявото мозъчно полукуло са взети изключително под въздействието на някой емоционален фактор, дълбоко заровен и прикрит, какъвто може да бъде. По този начин излиза наяве старият синдром: „не мога да живея без него, но не мога и без него“. Свободната воля повече не е свободна, а и не е останала много воля, заровена под множество емоционални прегради.

И всъщност най-големият акумулиран свръхтовар е емоционалната маса, хлабаво закрепена като човешки аз. Пръкнал се като филиз от внушението за оцеляване, той изисква и консумира постоянно безкрайни количества подсилени емоционални модели, които във връзка с естеството си са деформирани и деформиращи. Азът експлоатира теорията, че той е нужен за съществуването и постижението че чувството и доверието не могат да съществуват без подкрепата на аза, че щастието е преситен аз. Азът е в състояние да извади на показ стотици ирационални емоционални причини, за да защити своето съществуване – заобикаляйки факта, че чувството и безразсъдството не са синоними. Той неотстъпно твърди, че не би съществувала човешката личност, ако не беше „личният аз“.

В най-лошия случай има едно вярно предположение. Човекът е емоционално създание. То просто подлежи на употреба или приложение.

Това е веществото, което залепва целия този тежък товар към елемента и прави разрушаването на орбитата неизбежно. Силното превъзходство на тези чувства се отнася пряко, или се прикрепва към събитията, нещата и отношенията на време-пространствената материална Земя. Като такива те са неприложими, нито пък могат да съществуват в друга реалност, освен на мястото на произхода си.

Има едно изключение. То е единственото ясно и точно представяне на оригиналната Първична енергия и не може да се генерира по желание. То е синтез на друга емоционална мисъл и действие, доведени до изява и отгук нататък неразрушими. Най-важното, то не е особеност на целостта време-пространство и съществуването му не е присъщо на тези среди. Като такова то не е част от свръхтовара. Напротив, то е източникът на сила за достигането на освобождаваща от живота орбита и за установяването на скоростта за напускане.

Главните, ако не единствени, причини за посещаването на училището за човешко преживяване са: на първо място – човек да овладее превръщането на тази енергия в

забележима форма, и второ – да стане първокласен генератор за нея. Това не е лека задача, ако не знаеш как да я изобразиш и ако не можеш съзнателно да я генерираш. Как може човек да се научи да пее, ако никога не е чувал песен, не знае текста, мелодията и гамата? Нещо по-лошо, ако той не знае, че притежава гласни струни или дори глас?

Тайната може би е в едно обикновено погрешно тълкуване и неправилно насочване на чувствата, които са сходни, но определено не са същите. За да се предпазим от конфузия, да я наречем Свръх Любов (СЛ). Ключът към решаване на загадката е познаването на разликата. Айдентът Любов бе използван толкова разширено, че дори загуби същественото си значение. Използвайте тази груба опаковка за начало: СЛ е неразрушима, както вече бе потвърдено. Веднъж пусната в действие, никаква следваща мисъл, емоция или събитие не могат да имат някакво въздействие върху нея. СЛ в никакъв случай и по никакъв повод не е зависима от проявите на физическото вещество или дейността, свързана с него. СЛ няма субект, жив или нежив, въпреки че той би могъл да бъде катализаторът, който би дръпнал спусъка на генерирането. СЛ е постоянна радиация, напълно независима от всякакви външни въздействия. СЛ е това, което е.

Това човешко училище за интензивно обучение е една много комплицирана и груба учебна програма. В сравнение с нея Парижкият остров в пиковите часове е един остров на спокойствието. Така най-малкото вие имате една разумна и ясна идея за онова, което правите, и вашата евентуална посока. Знаейки това, вече си струва усилието.

Моят дълбоко съкровен отговор: Между съвсем малкото абитуриенти, с които успях да се срещна, нямаше нито един, който не би повторил още веднъж и още веднъж човешката учебна система – знаейки неописуемо чудесния резултат. Мимолетните ми впечатления поддържат напълно този възглед.

ПОДГОТОВКА: ИЗСТРЕЛВАНЕ И ИЗДИГАНЕ

А ето и онова, което евфемистично може да се нарече „детска кошарка“ за курса – както следва да се предположи, предложена със знанието на инструкторите. Като всяка такава помощ тя не дава всички отговори, а няма гаранция и за точността им. Най-доброто, което би могло да се каже, е, че тя набързо бе прекопирана от ръкописа на инструкторите с тяхното позволение и подкрепа. Размътена и лошо филтрирана, каквато може и да е, вероятно тази чаша с подозрителна вода е, разбира се, все пак по-добра от нищото за преуморения и жаден бегач. Най-малкото поне е вода и може да помогне той да пресече финалната права, леко ѝ радостно подскачайки.

ОБЕЗЗАРАЗЯВАНЕ / НАМАЛЕНИЕ НА ТОВАРА / ПРЕЧИСТВАНЕ

Замисълът изисква продължаване и разширение на дейността на физическия живот във всичките ѝ форми – материална, умствена и емоционална. Не съществува дори лек намек, че ще стане намаление или отстъпление, тъй като това по-скоро би удължило, отколкото да съкрати процеса. Промяната е във възприемането, овладяването и пренасочването на енергийните форми, които вие представлявате – точно както ярката светлина предизвиква много по-ефикасни въздействия като лазер. Започнете от тези основни принципи.

ДЕЙСТВИТЕЛНОСТТА Е ОНОВА, КОЕТО СЕ ВЪЗПРИЕМА

Като участник във време-пространството вие го възприемате и то е реалност за вас. Ако не сте усещали никакви други енергийни системи, за вас те не са действителност. Въпреки това вие трябва да предположите, че сте се срещали с такива системи, но те не са между сегашните ви знания. Тогава става просто въпрос на запомняне.

ЕНЕРГИЯТА НЕ СЪЩЕСТВУВА, ДОКАТО НЕ БЪДЕ ИЗРАЗЕНА

Ние сме израз на енергията. Енергията, която ние променяме или генерираме, няма реалност, докато не я изразим. Идеята няма реалност, докато не я пренесем или въведем в практиката. Знанието и информацията не представляват нищо без разпространение и/или приложение. Една идея не е реална, докато не е внедрена или не започне да въздейства на друга, или пък не действа сама по себе си. Мисъл и действие са оперативно-продуктивна комбинация както в мисловно, така и в материално отношение, в една или повече енергийни системи. Възпрепятстване, ограничение или блокиране на потока от всяка една от тези енергии води до прекратяване на нейното съществуване.

ФОКУСИРАНАТА ЕНЕРГИЯ Е ЕКСПОНЕНЦИАЛНА

Точно както лещата може да концентрира слънчевото излъчване в температура, многократно по-висока от нормалната, така и другите енергии могат да бъдат преобразувани и променени. Това е особено валидно в рамките на енергийния спектър, който е на разположение на човешкото съзнание. Фактът, че ние смъртно и несъзнателно ги упражняваме в по-голямата им част, особено в нефизическите категории, не обезсилва този потенциал.

СЪЗНАНИЕТО Е ФОКУСИРАНА ЕНЕРГИЯ

В частност човешкото съзнание е широко фокусирано върху време-пространствената физическа материя. Това е цялото количество на участващото енергийно съзнание, защото други форми на същото съзнание действат едновременно в разклоняващи се системи от действителността. От това многообразие могат да се направят две заключения:

Фокусът на човешката гледна точка може да се регулира до далеч по-силна степен на концентрация, която предлага твърде безкрайни и необятни, за да могат лесно да се възприемат, потенциали на сила и действие.

Другите (нечовешки форми) на същата енергийна система също могат да бъдат изтеглени при нужда.

Като забулим гореизложеното, напълно е възможно да стигнем до фазата на „предаване” с вдигнати ръце. Въпреки че следващите бележки са изложени в логичен порядък, напълно подходящо е да се отнесем до всеки елемент, който може да послужи при необходимост. Няма установен модел или общ ред за цялото човешко образователно преживяване. За някого едно събитие от ранното детство може да излезе на повърхността години по-късно, ако въобще се покаже.

Вместо активно да търсим необходимите промени, трябва да се справяме с всяка, щом се появи във всекидневния ни живот. Живейте и бъдете такива, каквито сте, докато почувствате емоция или придобивка, които съвсем очевидно не можете да пренебрегнете.

ЖИВЕЙТЕ ДВАДЕСЕТ И ЧЕТИРИ ЧАСА ДНЕВНО

Забелязвайте всичко, което мислите и правите през всеки миг от живота си и по време на всяка дейност, и проучете емоционалните фактори, които се явяват най-силни и привличат вниманието ви. Включете и периодите на спане с техните НВК сънища. Изследвайте ги, като питате сами себе си „защо”, повтаряйки въпроса, докато не стигнете до източника. Тогава вече става лесно да се отвържете и да освободите енергията за други цели. Започнете с малкото и работете за постигане на голямото.

ЗАПОЧНЕТЕ ДИЕТИЧЕН ЕГОРЕЖИМ

Фронталната атака към този най-дълбоко окопан и «центриран център на уродливи чувства е противоположна и неприложима. Твърде много са загубили тази битка, а повечето

въобще не са я започвали. Номерът е да се започне прерязването на подхранващата емоционална сила, която е жизненоважна за неговото съществуване, като тази енергия бъде преобразувана и пренасочвана. Имайте предвид, че вие постоянно сте бомбардирани от лични благодарности с цел да се промени вашето поведение в полза на другите. Проблемът е в собствения ви емоционален отклик, не в самото ласкателство и следващите от него ваши действия. Ако искате да се возите в луксозна кола просто защото шофирането ви доставя удоволствие, това е добре. Ако обаче това ви кара да се чувствате по-важен или ви харесва да ви виждат, че карате луксозна кола, ако трябва да ложите „мой“ пред удостоверението за самоличност, ясно е, че вас ви владее егоистична сила. Запазете тази гледна точка и я прилагайте, щом се появи нужда, като действате по съответен начин.

Вторият източник на егоемоционалната сила е възникнал вътрешно. Най-общо е прието, че амбицията и стремежът към постижения са първични еговъзнаграждаващи процеси. За да определите дали това е валидно или такава мотивация не идва от позадълбочен източник, запитайте се: Дали тези нужди биха били посрещани добре, ако вие по никакъв начин не бихте получили обществен частен престиж заради успеха си? Те абсолютно съществени ли са за физическото ви оцеляване? Ако и двата отговора са положителни, вие сте далеч по-напред, отколкото съзнавате. Въпреки слава, богатство и низкопоклонничество вашият товар ще олеква. Ако отговорите са едновременно отрицателни, започнете да включвате захранването, като се питате „защо“.

В един момент от вашия процент на отпушване вие откриете проблисъци от излъчване на Първичната енергия, предлагащи всякакви извинения, каквито бихте пожелали. Колкото повече емоционална енергия освободите по този начин, толкова по-голям заряд от нея ще почувствате.

ОСВОБОЖДАВАНЕ ОТ СЕКСУАЛНИТЕ ВРЪЗКИ ЗА ОЦЕЛЯВАНЕ

Поради необходимостта от предпазване и защита на потомството от акта на възпроизводството до физическата му зрелост, много култури са прикрепили определени задължения към него. Докато този акт най-общо е чисто физически по своята същност, мнозина са заели позицията или са направили извода, че в него е включено нещо много повече. Актът на възпроизвеждането е преди всичко и най-вече един много силен отклик на чисто сетивни стимули. Сам по себе си откликът не е чувство, въпреки че дълбочината на преживяването често причинява фантазирането, че е точно това и че има много по-голямо значение. За понататъшно объркване, сексуалното съвокупление е един от най-забележителните начини за Свръх Любов (СЛ) – чувството, открито в Първичната енергия.

Онзи, който е тръгнал да намалява свръхбагажа си, трябва да схване разликата. Не съществува правилно или неправилно причиняване на всеки от двата начина, а само разлика. Трябва да разберете, че от перспективата на единствено физически акт всякакво емоционално допълнение към него се отнася само до време-пространствената реалност. Като действие за продължение на рода то има физическо естество. Докато не се появят други енергийни модели като резултат, наслаждавайте му се, но не изпадайте под влиянието му. Няма нужда да го носите със себе си, защото първоначалната му форма е по-добра. Онова, което тук преживявате сексуално, е твърде слабо подражание на част от всеобщото. Няма мъж или жена, които „да са длъжни“ да се съвокупляват с някого. Сексуалното привличане и привлекателността са елементи от нагона за оцеляване, който е чисто физически и нищо повече. Въпреки че те достатъчно драстично изменят индивидуалните жизнени модели. Колкото по-голямо значение придаваме на сексуалния акт, толкова повече свръхтовар носим.

Сексът не е любов, ако любовта се определя като израз на Първичната енергия, но може да бъде процедура, чрез която индивидът евентуално да научи за съществуването на

любовта. Ако наистина това се случи, запазете любовта и се отървете от сексуалността, тогава няма да съществува никакъв товар.

ОСВОБОДЕТЕ СТОЙНОСТНИТЕ ОЦЕНКИ

С изопачаването на време-пространството като основа не е възможно някой да различи правилно качеството на дадена мисъл или действие: добро от лошо, правилно от неправилно. Те съществуват само като илюзия. В орбитата няма долу и горе. Тъй като има полза, може би ще е нужно това да се прибави към теориите на културата, в която ние временно съществуваме. Без солидно познание ние не можем да разберем крайната стойност на окова, което вършим. Ето защо следвайте собствения си план, облекчавайте товара, като се отказвате да се обвързвате с остатъчни чувства от какъвто и да е физически акт или действието на други.

ОСВОБОДЕТЕ СЕ ОТ ВЕЩЕСТВЕНИТЕ ЕМОЦИИ

Физическите предмети, места и други са елементи в рамките на време-пространството, които трябва да доставят радост и да бъдат използвани като инструменти на учебното преживяване. Нищо не е „наше“. Ние нямаме и не притежаваме нито предмет, нито личност, нищо не ни принадлежи. Дори материята, която използваме за нашето физическо тяло, всъщност е „взета назаем“. Запазете спомена и преживяването, отървете се от чувството.

ВСЕКИ САМ НОСИ СВОЯТА ОТГОВОРНОСТ

Обичаме да оставяме настрана отговорността, където и както можем, да обвиняваме условията и/или някого друго за онова, което сами правим или което сме, когато изглежда, че са се получили някои грешки. Но винаги когато нещата са наред, се възползваме. Като експериментатори на свободната воля ние сами се провокираме. Спокойното възприемане на резултатите ще ви помогне да свалите точки.

СВОБОДНАТА ВОЛЯ Е ИЗМИСЛИЦА

В рамките на време-пространството самите ограничения изключват всяка подобна теория. При физическото раждане ние сме обвързани не само с предишните си преживявания, каквито и да са те, но и с генетичния строеж на физическото тяло, което обитаваме. Оттук насетне ние нямаме друг избор, освен да бъдем зависими от плътта през целия си житейски път, кратък или дълъг. Ние сме обвързани с поддръжката и дейността на физическите си тела в рамките на ограниченията, които те предлагат. Устройството и установяването на нашето физическо съществуване се контролира първоначално най-малкото от другите. Онова, което остава, оцветено и преобразувано както е, би могло да се приеме като свободна воля. Упражняването ѝ върху някой друг само увеличава багажа.

Разтоварването се извършва чрез максимизиране на този спомен в нефизическите области и приемането без емоции на ограниченията, поставени по този начин.

СМЕХЪТ Е ПРЕЧИСТВАЩ ПРОЦЕС

Като директен израз на Първичната енергия, когато се съмнявате, засмейте се на воля. Една непреднамерена усмивка е част от същия спектър. Смехът е едно от най-хубавите чувства, но трябва да е спонтанен, за да доведе до желаните резултати. Да видиш и да се зарадваш на смешното в живота е нещо, което не трябва да се пропуска. Смехът отпуска, синхронизира нашето аз, поставя всяка случка на правилното ѝ място.

МЪКА-РАДОСТ (МР) СА УЧЕБНИ КРИВИ

Приемете ги като вълнови форми, произхождащи от нагона за оцеляването. Затова те са сигнали, отнасящи се само до време-пространствената физическа материя. Те са насъщни

помагала, които могат да се използват за измерване. Мислете за тях като за синусоидални вълни – мъката е под основната координатна линия, а радостта – над нея. Амплитудата на всяка от тях е показател за интензивност, която може да бъде контролирана. Първа стъпка: Отделете и премахнете цялата емоционална енергия, полепнала към акумулирания от вас МР спомен. Втора стъпка: Започнете да контролирате всяка частица от вълновата форма, така че да можете да увеличавате или намалявате амплитудата по ваше желание. Вие достигате до скоростта на отделяне, положение, при което вие можете да промените вашата МР вълнова форма до точна права линия.

МАКСИМАЛИЗИРАЙТЕ ВАШИТЕ ПЕРИОДИ НА СПАНЕ

Това е най-пренебрегваната и неразбрана част от нашето съществуване. Временно освобождавана от ограниченията, поставяни върху нашата ляво-мозъчна организация и натиска на физическите въздействия, спящата част от живота ни предлага огромни възможности за преимущество в много области. Всяко от предишните предложения може да бъде предизвикано и усъвършенствано по време на сън. Важни са съдържанието и честотата. Вие може да не получите резултати от първия път, дори от третия и петия, но има вероятност да успеете. Започнете с твърдо убеждение:

„Аз съм нещо повече от физическо тяло. Аз съм нещо повече от физическа материя, мога да възприема онова, което е по-голямо от материалния свят.

Ето защо аз дълбоко желая да се разширя, да преживея: да знам, да разбирам, да контролирам, да използвам тези по-велики енергийни системи, защото това може да е от полза и гравивно за мен и за онези, които ме следват.

Също така аз дълбоко желая помощта и подкрепата, взаимодействието и разбирането на онези личности, чиято мъдрост, усъвършенстване и опит са равни или по-големи от моите собствени. Аз моля за тяхното ръководство и закрила от всякакво влияние или източник, които биха ми предоставяли по-малко от желаното от мен.”

Повтаряйте го първо с думи наум, точно преди да заспите. Превърнете го колкото е възможно по-рано в не-вербална комуникация (НВК), с непоклатима убеденост по-скоро като умствено действие, отколкото като думи. След като вече усвоите добре техниката, добавете специфични нужди като информация, грижа за здравето, решаването на проблеми, установяване на връзки или за всяка от процедурите, описани по-рано, използвайки НВК. Отговорът ще дойде обикновено не с думи, а с картини, звук, живи действия в съзнанието ви. Няма ограничение за начините, по които можете да използвате предлаганото ви от този метод, без да посягате на чуждата воля. Ако се нуждаете от помощ, помолете за нея чрез НВК. Ще я получите, вероятно не мигновено, но ще я имате, често по най-удивителни и случайни начини. Уверете се, че сте успели да назовете необходимостта си и че можете да се справите с отговора или резултата.

ИЗМЕРЕТЕ СТЕПЕНТА НА ВАШИЯ ТОВАР-ЕНЕРГИЯ

При физическото раждане ние навлизаме в материалния живот с предполагаемо невинно съзнание. Пътят към зрялата възраст и вашият напредък към нея могат да се определят като загуба на тази невинност, в зависимост от броя на отговорностите, които сте приели по своя воля, както и създадените от действията, които са ви подвластни. Зрелостта, която не е същото, е изчислена чрез събиране на илюзиите, от които сте се освободили и отървали – целенасочено, ненасилствено разочарование. Мъдростта е най-лекият и най-качествен от свръхтоварите. Тя и вашият напредък са отразени във волевото ви действие – умствено или физическо, като резултат от вашето освобождаване от тези илюзии.

Обеззаразяващият /намаляващ товара/ пречистващ процес може да се преведе като проста последователност на тези трите – съзряване, зрелост и мъдрост. В крайна сметка вие сам сте си инструктор и сам ще си попълните докладната карта.

ИЗГРАЖДАНЕ НА ЕНЕРГИЯ ЗА СКОРОСТТА НА ОСВОБОЖДАВАНЕ

Енергията ще започне автоматично да се генерира като резултат от човешкото учебно преживяване, повече от достатъчно за постигане на допирателна към вашата предишна орбита, когато завършите обучението. Това е разбирането, че предложените тук действия могат да помогнат на това производство. Тогава повече няма да отразявате и трансформирате Първичната енергия както в миналото, а ще я създавате вън и вътре във вашата собствена и ще я излъчвате по всякакъв начин, във всякаква форма – наречете я лууш/любов или какъвто етикет ѝ пасва – без нужда субект или обект.

„Pas de Lieu Rhône que Nous”.

Един професор лингвист, сега обитаващ друга действителност, използваше тази фраза, за да разбуди студентите си в час по френски, твърдейки, че това е стара и много известна френска поговорка. Някои с часове жадно работеха, за да разгадаят енигмата. Тя може да бъде много подходяща също и тук. За да намерите отговора, казвайте си я наум или с думи, използвайки френски акцент. Вслушвайте се в онова, което казвате.

Ще се видим У Дома – или по пътя за там.

ПРИЛОЖЕНИЯ

I. ПЪТУВАНЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО: НАЙ-ЧЕСТО ЗАДАВАНИ ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

ВЪПРОС: ОТКЪДЕ ЗНАЕТЕ, ЧЕ ТОВА НЕ Е САМО ВИД СЪНУВАНЕ?

Наистина повечето индивиди пренебрегват преживяването, когато се сблъскат с него, като нищо повече от жив сън. В най-добрия случай то може да бъде категоризирано от някои като деяние, което се признава за „ярък”¹⁰ сън. В последния случай сънуващият очевидно знае, че сънува и може да контролира съдържанието на своя сън, дори да променя случката, участниците и последствията.

При ОИТ индивидът е почти напълно в съзнание, според определението на нашата цивилизация за това състояние. Повечето, ако не и всички от вашите физически сетивни възприятия са имитирани. Вие можете да „виждате”, „чувате” и „докосвате” – най-слаби изглежда са обонянието и вкусът. Вашата гледна точка е от място извън физическото ви тяло, наблизо или надалече. В близко състояние обикновено е от място, където би било невъзможно да „се намирате” с физическото си тяло – например да се реете към тавана. Когато мястото е далечно, то би могло да бъде Париж, а вие знаете, че физическото ви тяло е в Ню Йорк. Вие можете да наблюдавате как се случват събития, но не можете да ги промените или да им оказвате забележим въздействие. Ако желаете, можете да се уверите в автентичността на тези събития по логичен път. Но не може да участвате в някаква значима степен в тази физическа дейност, защото не сте „материален”. Това е крайната реалност на ОИТ, която я отделя напълно от сънуването. Тя е толкова „реална”, колкото и всяко преживяване от физическия живот.

¹⁰ В оригинала е „lucid dream” – осъзнат сън. (Бел. Т.)

ВЪПРОС: МОЖЕ ЛИ ВСЕКИ ДА ИЗЛИЗА ИЗЛИЗА ИЗВЪН ТЯЛОТО СИ?

Няколко проучвания, извършени през последните десет години, показват, че около 25 процента от възрастните хора помнят да са имали поне едно спонтанно пътуване извън тялото. Много не знаят какво им се е случило, докато феноменът не им бъде описан. Както бе потвърдено по-рано, ние приемаме позицията, че всеки преминава в състояние на ОИТ по време на Делта – мозъчни вълни или това е дълбокият сън като естествен процес и в различна степен. Ето защо може би една крачка напред е да се започне запомнянето на видовете ОИТ, които имате или изпълнявате всяка нощ, когато спите. По-нататък, след специфична психологична и/или философска подготовка ние вярваме, че всеки може, разбира се, съзнателно, да усвои ОИТ.

ВЪПРОС: БИ ЛИ МОГЛО СЪЗНАТЕЛНОТО ПРЕМИНАВАНЕ КЪМ ОИТ ДА НИ НАРАНИ? МОЖЕМ ЛИ ДА УМРЕМ ОТ НЕГО?

След двайсет и пет години проучване, а също и лично участие в изследователската дейност, не получих никакво доказателство, което би могло да потвърждава и двете възможности. Безспорно е емоционалното въздействие при откриването на реалността на състоянието ОИТ. Значителното приспособяване на нечии ценностни системи е най-често травматизиращо и трябва да се отнасяме внимателно. По отношение на психиката изглежда няма никакво влияние, включително каквото и да е изчерпване на енергия.

ВЪПРОС: ДАЛИ АЛКОХОЛЪТ И НАРКОТИЦИТЕ ПОМАГАТ И ДОВЕЖДАТ ДО ОИТ?

Има някои данни, показващи, че халюциногените могат да предизвикат неконтролирано ОИТ. Наркотичното преживяване вътре и вън от себе си не е било изследвано в дълбочина за доказването на тази вероятност. Алкохолът като депресант има склонност да възпрепятства осъзнаваната ОИТ или в най-добрия случай – спомена за нея. Има известни потвърждения на теорията, че анестезиите не са нищо повече от химически катализатори за достигането на дълбоки ОИТ, т. е. на безсъзнание. Експерименталното бавно поставяне на инжекции с тези опиати при безопасни условия, както и медицинските описания на различните „стадии“ на амнезия, са основата за това предположение.

ВЪПРОС: ОИТ ПОДОБНО ЛИ Е НА БЛИЗКИТЕ ДО СМЪРТТА ПРЕЖИВЯВАНИЯ, КОИТО БЯХА ОПИСАНИ В РЕДИЦА СЪВРЕМЕННИ КНИГИ?

Много са сходни. Нещо повече, поради влиянието на културните отклонения и неконтролирани действия-противодействия, дължащи се на високостресовата среда на момента, те се явяват едно и също нещо. Повечето, ако не и всички елементи, открити в съобщенията за състояния на кома, са били наподобени многократно от различни лабораторни сътрудници, използвайки Хеми-синк процеса. Разликата е във възприемането на събитията и ситуацияите. Без страх и стрес, при обективно наблюдение, се изгражда друг образ на същото състояние.

ВЪПРОС: ДАЛИ ТАКИВА НЕЩА КАТО КЛИМАТИЧНИТЕ УСЛОВИЯ, ЛУННАТА ФАЗА, ЛЕЖАНЕТО В ПОСОКА СЕВЕР-ЮГ СА СЪЩЕСТВЕНИ ЗА ПОСТИГАНЕ НА СЪСТОЯНИЕ ОИТ?

Нямам твърди данни, които да подкрепят предположението, че някои от тях имат съществено въздействие върху ОИТ. Съществуват известни показания, че лежането в посока север-юг играе някаква роля, което доказва, че земното магнитно поле може да има връзка с процеса. Понеже е лесно, новите изолирани кабинни в лабораторията са разположени в посока север-юг. Чрез възбуждането на изкуствени магнитни полета в кабините ние ще можем да изравним или да доведем магнитното привличане до „нула“ – въздействие, което космонавтите изпитаха по време на лунното си пътуване. Последователните проучвания биха предоставили поне частични отговори.

ВЪПРОС: АКО ИЗОСТАВЯ ВРЕМЕННО СВОЕТО ТЯЛО, НЕ МОЖЕ ЛИ НЯКОЙ ДРУГ ДА ВЛЕЗЕ В НЕГО, ДОКАТО МЕ НЯМА?

Ако предположението ни е правилно, вероятността това да се случи не е по-голяма от тази да стане същото по време на сън. Ако имаше статистики на подобна вероятност, пречките за случването на това нещо щяха да се окажат далеч по-големи от онези да бъдете убити в автомобилна катастрофа през следващата година. През изминалите петнадесет години, работейки с лабораторни обекти и участници в програмите, нямахме такъв инцидент, който дори смътно да може да се определи като „обладаване“¹¹ или нещо разрушително или некомфортно.

ВЪПРОС: В ПРЕДИШНАТА СИ КНИГА ВИЕ ПРЕДЛОЖИХТЕ „АНГЕЛСКИ” МЕТОД ЗА ИЗЛИЗАНИЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО, НО АЗ НЕ МОЖЕХ ДА ГО НАКАРАМ ДА МИ СВЪРШИ РАБОТА. ИМА ЛИ НЕЩО, КОЕТО АЗ ПРАВЯ ПО ГРЕШЕН НАЧИН?

Описаният метод бе една доста ранна техника, която за онова време вършеше работа. Оттогава досега открихме множество други жизнени фактори, които участват в процеса. В настоящия момент ние използваме друга техника, която е по-лесна за разбиране и изпълнение. Казано накратко, не е толкова просто, колкото изглеждаше по-рано.

ВЪПРОС: КАКВО ОЗНАЧАВАТ СТРАННОТО ГЛАВОБОЛИЕ И БОЛКИ В РАЗЛИЧНИ ЧАСТИ НА ВАШЕТО ТЯЛО, КОГАТО ОПИТВАТЕ ДА ОТИДЕТЕ КЪМ ОИТ?

Най-общо това подсказва несъзнателни тревоги и притеснения, които могат да бъдат разсеяни и премахнати преди да започнете да излизате в състояние ОИТ. Ако можете да ги пренебрегнете или да разберете причината за всяка от тях на нивото, където те съществуват, тогава ще се освободите от овладялата ви емоция и физическите сигнали ще изчезнат.

ВЪПРОС: МОЖЕТЕ ЛИ ПОГРЕШКА ДА ВЛЕЗЕТЕ В ЧУЖДО ФИЗИЧЕСКО ТЯЛО?

„Може” предполага вероятност този инцидент да се случи, както е ставало с мен в ранните години. Колко често, е друг въпрос. В нашата съвременна цивилизация не съществуват способности да се разбере тази вероятност, дори и на хипотетична основа. Такова нещо никога не се е случвало на нашите лабораторни сътрудници или на онези, които тренираха с нас. Ние използвахме просто познато устройство, за да подсигурием връщането във „вашето” физическо тяло. За точното и бързо връщане всичко, от което се нуждаете, е да помислите за една част от физическото си тяло – например за големия палец на десния ви

---

¹¹ В оригинала е „possession”, в книжния превод е „притежание”. (Бел. Т.)

крак. Опитайте тогава да го размърдате. Това довежда до мигновен резултат. Понеже не разполагаме с данни, а инцидентът с „грешното тяло“ се е случвал на мен, съществува предположението, че и тази възможност може да се превърне в реалност за някой неподготвен новак. Ако това се случи на вас, започнете „мърдащия голям палец“ като сигнал. Той ще ви спести много страх и тревоги.

ВЪПРОС: КАКВО ЩЕ КАЖЕТЕ ЗА ЖИВОТНИ В СЪСТОЯНИЕ ОИТ? СРЕЩАЛИ ЛИ СТЕ НИКАКВИ? МОЖЕТЕ ЛИ ДА ОСЪЩЕСТВИТЕ ВРЪЗКА С ТЯХ?

Единствените, които аз успях да разпозная, бяха домашни котки, които ние приемахме като членове на семейството ни. Те очевидно имат поне второ тяло, което може да се възприеме, ако те спят, докато вие се намирате в състояние извън тялото и тръгнете да изследвате. В началната фаза за мен бе интересно, че срещнах три котки, които бяха съвсем наблизо, седяха отпуснати и наблюдаваха. Поздравявайки ги, аз с учудване разбрах, че това бяха три от любимите ни котки, които бяха умрели физически в последните три години. Сега като си спомням случая, не мога да отговоря защо се бях учудил.

ВЪПРОС: МОЖЕ ЛИ ЗВУКЪТ ОТ ВАШИТЕ АУДИОКАСЕТИ ИЛИ ОТ ДРУГИ КАСЕТИ ДА ВЪЗБУДИ СЪСТОЯНИЕ ОИТ?

Би било голяма рядкост, ако въобще стане. Между другите неща трябва първо да се постигнат някои определени фактори – например преминаването на страховата бариера, преоценката на ценностната система. Съвсем крайно изключение е да се постигне подходящ баланс, за да се придвижите към състоянието ОИТ.

ВЪПРОС: КАКВО ЩЕ КАЖЕТЕ ЗА ЛЕТЕНЕТО НА СЪН? ТОВА ОИТ ЛИ Е?

Най-общо ние считаме, че летенето на сън, със или без самолет е преосмисляне на ОИТ, което е нещо неприемливо за ценностната система на съзнателния ум. По-късни данни внушават, че сънят за излизане от вашата „кола“ и изпълнението на някакво действие попада в подобна категория. Някога сънували ли сте, че сте забравили къде сте паркирали „колата“ си? Също падането насън често се превръща в обратно влизане във физическото тяло, когато се изпълнява на „бавни обороти“.

ВЪПРОС: С КАКВО ВИЖДАНЕТО НА РАЗСТОЯНИЕ Е РАЗЛИЧНО ОТ ОИТ?

Далечното виждане или способността да „се виждат“ неща, случващи се на друго физическо място, се извършва от обучено състояние на съзнанието, което е ефективно само в рамките на физическото тяло. Обикновено се използва само една форма на възприемане, която се превежда като „зрение“. В състояние ОИТ няма възприемане на физическото, защото вие сте „извън“ него. Също така възприятия, различни от визуалните, неизменно присъстват. Има и други различия, но те не са съществени.

ВЪПРОС: МОЖЕ ЛИ ДА СЕ ИНДУЦИРА ОИТ ПО ПЪТЯ НА ХИПНОЗАТА?

Има много съобщения, че това се е случвало и е възможно. Нямаме преки проучвания. Слабостта на тази техника от наша гледна точка е във факта, че при ОИТ субектът не контролира дейността. А това е твърде важно за процеса.

ВЪПРОС: КОГАТО РАЗБЕРЕТЕ, ЧЕ СТЕ В СТОЯНИЕ ОИТ, ДОКАТО ВСЕ ОЩЕ ИЗПЪЛНЯВАТЕ ФИЗИЧЕСКО ДЕЙСТВИЕ КАТО ШОФИРАНЕ НА КОЛА, КАКВО БИХТЕ НАПРАВИЛИ? КАК БИХТЕ ГО ОВЛАДЕЛИ?

Ще се върна обратно в тялото си възможно по-бързо! Трябва да се използва описаният по-рано метод за бързо връщане. На мен лично такава неща не ми се е случвало, но разбирам, че понякога става.

ВЪПРОС: ПО-ЛЕСНО ЛИ СЕ ОТИВА ПРИ НЯКОГО ИЛИ НА ОПРЕДЕЛЕНО МЯСТО, АКО СТЕ В СЪСТОЯНИЕ НА ОИТ?

Обикновено по-лесно се отива при човек, който ви е близък. Някои могат да посещават определени места, но е необходим специфичен „адрес“ или айидент.

ВЪПРОС: АКО, ДОКАТО СТЕ ИЗВЪН ТЯЛОТО СИ, СРЕЩНЕТЕ НЯКОЕ СЪЩЕСТВО, КАК ЩЕ РАЗБЕРЕТЕ ДАЛИ Е ЗЛОЖЕЛАТЕЛНО ИЛИ ДОБРОЖЕЛАТЕЛНО?

Трудно е да се даде компетентен отговор на този въпрос. Често онова, което оценявате като порочно или лошо, е просто една безлична енергия, с която сте се сблъскали и която сте възприели като насочена лично към вас. Едно мигновено подводно течение, дърпащо вълната обратно от брега, може да изглежда заплашително и смъртоносно, а всъщност вашият страх и неизвестните му възможности го правят да изглежда такава. Самото подводно течение не знае, че вие съществувате и не се интересува от това. Можете да се предпазите от него, ако съзнателно ограничите „честотите“ на входящата информация, така че да позволите само онези, които са на вашата „дължина на вълната“, да общуват и/или да се свързват с вас. Най-добре е, ако съществото нещо ви попита, да го потупате по рамото и да му кажете да си върви вкъщи. В най-лошия случай ще се върнете към физическото и ще се отървете. Ако пък искате, кажете „здравей“ и влезте в някаква форма на общуване.

ВЪПРОС: МОЖЕ ЛИ НЯКОЙ ДА ОТИВА НАПРЕД И ДА СЕ ВРЪЩА НАЗАД ВЪВ ВРЕМЕТО, ДОКАТО СЕ НАМИРА В ОИТ?

Напълно е възможно, защото истинското ОИТ не е състояние на време-пространството. То не е чак толкова продуктивно, колкото някой би могъл да си помисли, по няколко сложни причини. Най-важното е да се използва силен познат айидент, за да се върнете обратно в изходната си стартова точка. Такъв айидент може да включва не само място, но и време. Практикувайте близковременни пробези, преди да се втурнете към „по-далечните“.

ВЪПРОС: КАКВА Е МОЯТА „ФОРМА“, ДОКАТО ПРЕЖИВЯВАМ ОИТ?

Мислете за вашето второ или отделено нефизическо тяло като за желатин, който е бил свален току-що от матрицата. Той „помни“ човешката форма и по този начин е почти идентичен. Колкото по-дълго някой е отделен от физическото, толкова по-слаб става споменът, освен ако не се подсили. Време-разстоянието изглежда също е фактор. Колкото „по-далече“ от физическото се намирате, толкова споменът или неговата ефективност намаляват. Ако се оставите на собствената си изобретателност, вие можете да се превърнете

в топка, капка чай, малък облак или просто „точича”. Всичко това може да избегнете чрез изплъзване от второто тяло, веднага след отделянето, превръщайки се в чиста, неразредена енергия. Вие винаги можете „да си отгледате” ръка или рамо, ако се нуждаете от такава.

ВЪПРОС: КАКВО ЩЕ КАЖЕТЕ ЗА ПРОЦЕСА НА ПРЕВЪПЛЪЩЕНИЕТО? ФИЗИЧЕСКИЯТ ЖИВОТ ПОСЛЕДОВАТЕЛЕН ЛИ Е, МИГНОВЕН ИЛИ НЕЩО ДРУГО?

Първо, няма последователност при физическите времена за живот. Те могат да бъдат, разбира се, едновременни. Зависи „кой извършва възприятието”.

ВЪПРОС: ЗАЩО СВРЪХСЪЗДАНИЯ КАТО ВАС ОПИСВАТ НЕОБХОДИМАТА ТЕХНОЛОГИЯ?

Те не го правят. Поставяйки своята дейност и способности в този контекст, излиза, че има един възможен начин за нашата цивилизация на лявото мозъчно полукълбо да започне да разбира какво правят те. Такава „технология” е толкова естествена за тях, каквато е нашата автономна система за нас. Ние не се замисляме за нашия гастроентерологичен тракт, за кръвоносната си система или за бъбреците си като за технология. Ние просто ги използваме без съзнателно усилие, въпреки че сега разбираме повече за участващата технология. Тяхната технология е относително твърде подобна, само че те съзнателно я прилагат и контролират.

ВЪПРОС: ДАЛИ НАШАТА ЧОВЕШКА ТЕХНОЛОГИЯ Е РЕЗУЛТАТ ОТ ВРЪЗКАТА С ТЕЗИ СВРЪХСЪЩЕСТВА?

Твърде много неща подкрепят това предположение, особено когато ключови фигури и събития в човешката история са обективно изследвани от тази гледна точка, като алтернатива на сегашната ни ценностна система.

ВЪПРОС: ДАЛИ НЯКОИ ОПРЕДЕЛЕНИ ВИДОВЕ ХРАНИ, КАФЕ, ПУШЕНЕ, ЗАХАР И ДРУГИ МАГАТ ИЛИ ВЪЗПРЕПЯТСТВАТ ОИТ?

Няма директна взаимна връзка или начин, базиращи се единствено на онези лабораторни изпитатели и участници в програмата, които действаха в института. Ние не сме запознати с никакви значително задълбочени проучвания във връзка с въпроса ви. Въздържанието е най-общият фактор, ако въобще има такъв.

ВЪПРОС: КАКВО БИХТЕ КАЗАЛИ ЗА ЕСТЕСТВОТО НА ДОБРОТО И ЗЛОТО?

Те съществуват само в съзнанието на възприемачия, дължат се на невежество и неразбиране, плюс замъглена гледна точка.

ВЪПРОС: МОЖЕ ЛИ НЯКОЙ ДА ЖИВЕЕ ДВА ЖИВОТА ЕДНОВРЕМЕННО ПО ОТНОШЕНИЕ НА ВРЕМЕТО?

Този въпрос бе задаван на нашите нефизически приятели, а те съобщиха, че не само е възможно, но и често се случва. Нямаме по-нататъшна информация за него – как или защо се

случва, освен че аз лично бях снабден с име и място на „втория живот“, който живея – но не ми остана време или кураж да се уверя дали е възможно.

ВЪПРОС: ПРОМЕНИХА ЛИ СЕ РЕЛИГИОЗНИТЕ ВИ ВЯРВАНИЯ В РЕЗУЛТАТ НА АКТИВНАТА ВИ ОИТ?

Да.

II. ФИЛОСОФИЯТА НА РОБЪРТ МОНРО ЗА ОИТ

От Стюарт У. Туемлоу – доктор по медицина

Глен О. Габард – доктор по медицина

Ровейки се в миналото на Робърт Монро, ние открихме, че той не е имал опитности извън тялото, преди да навърши четиридесет и две години. От ранна възраст Монро е бил силно привлечен от летенето. Като малко момче конструира модели на безмоторни самолети и се научава да лети още по време на гимназията. По-късно става майстор на безмоторното летене. Очарованието от „пътуването“ извън тялото, забелязано у Монро, прилича на вторична производна от мечтата на Дедал, само че у възрастен човек. Грандиозното желание на детството му е преобразувано не само в преживявания извън тялото като зрял мъж, но също и в създаването на институт, посветен на тези и на други мъчно разбираеми опитности. От това следва, че у Монро ние може би откриваме по-директен превод на детския стремеж към летене в грандиозното желание на зрелия мъж. Макар че той е използвал този си интерес по един по-скоро приложим и продуктивен, отколкото самоунищожителен или разрушителен начин.

Ако един от мотивите на Монро за пътувания извън тялото е това настойчиво желание да избяга от оковите на земните физически форми, какви ли са някои от другите му подбуди? Историята му показва, че той е свободен от Детски травми, а фактически е отдаден някак на материалните блага. Майка му, енергична и преуспяла физичка, имала определен житейски мироглед и стремеж да избягва глупостта и неприятностите. Това качество се забелязва в анализите на личността на Монро. И Монро, и майка му са използвали съпротивата на отказа и отхвърлянето в забележителна степен. Тази изявена съпротива срещу агресията, трагедията и деструктивността бяха по-късно доказани по време на психологическото тестване. Тестът на Роршах доказа, че Монро е човек, който отбягва много страни от вътрешния си живот. Той има силна съпротива срещу агресивното сексуално поведение. Притежава склонност да се предпазва и освобождава от чувства, което само по себе си е показателно за неговия модел на мислене, използване на езика и междуличностните му отношения. Често той просто се насочва далече, тангенциално от начина, по който другите мислят, чувстват, възприемат и представят себе си. Тези личностни отношения допринасят за съдържанието на онова, което той вижда в едно обикновено мастилено петно, често възприемано като прилеп или птица. Монро го вижда като „летящ обект във формата на птица или тяло на пеперуда или насекомо, летящо нагоре към върха на картата“. По този начин опитността извън тялото у Монро също служи като начин за избягване на конфликта. Чрез превъзможване на затвора на собственото му тяло той успява да излезе чист от тези потенциални конфликти в области като сексуалността, депресията и агресията.

В продължение на тридесет минути извършихме задълбочени изследвания на г-н Монро, заедно с д-р Фаулър Джонс от Университета на медицинския център в Канзас. Монро бе наблюдаван с полиграфа на Бекман. Отляво и отдясно на тила му бяха включени електроди за ЕЕГ (електроенцефалограма). Наблюдавахме го през стъклена преграда. Най-

впечатляващо бе спазматичното дишане на Монро с периодични прекъсвания. След периодите на прекъсване дишането ставаше мъчително. Изведнъж д-р Джонс и Туемлоу се обърнаха един към друг и едновременно съобщиха, че са забелязали топлинно, прилично на мараня излъчване, започващо в кръста на Монро, така че бе трудно да се получи ясно фокусирана картина на горната част от тялото му, въпреки че долната му част бе съвсем на фокус. Предварително Монро бе потвърдил, че ще му бъде възможно бързо да излезе вън от тялото си, но не би могъл да сигнализира за това, макар че ще може да го сторя в продължение на пет секунди след завръщането си. „Маранята” изчезна мигновено малко преди той да се събуди. По същото време електроенцефалограмата показваше промяна във високоамплитудните диаграми на дясното мозъчно полукълбо, докато амплитудата на лявото бе ниска.

Монро явно се събуди без притеснение, въпреки че бе пространствено неориентиран за около тридесет секунди, а говорът му бе леко замазан. Той не можа веднага да възпроизведе преживяването си. По време на сеанса неговото GSR ниво показва покачване и достигна 150 микроволта. Отбелязана бе пълната липса както на специфични, така и на неспецифични отклици по време на неговата фаза извън тялото. В един момент, когато техникът влезе в помещението, за да провери електродите, Монро с нищо не показва, че знае за присъствието му и нямаше видими промени в GSR. Кожата на ръцете и раменете му бе суха и топла при допир. В същото време бяха отбелязани бързи движения на очите му (макар че това движение не бе измервано).

Елементите от ЕЕГ на Монро по време на съобщеното преживяване извън тялото бяха анализирани за разлики в честотите както в самите полукълба, така и между тях. Направен бе и анализ на вариантите, като данните бяха разделени на начални, средни и крайни. Всяка отделна секция от данни притежаваше 29 стойности за общо 290 секунди. Бяха анализирани две групи: ляво и дясно полукълбо. Между тях нямаше забележима разлика в честотите, въпреки че амплитудните различия бяха очевидни. Значителни бяха разликите между началните и средните, средните и крайните, и крайните и начални секции на електроенцефалограмата на Монро за всяко от полукълбата. Последната разлика показва, че „преди” и „след” ОИТ честотите са много по-високи от тези „по време” на ОИТ. Стандартните отклонения също бяха значително по-малки в средната секция, в сравнение с началната и крайната. Силовият спектрален анализ на периодите на ОИТ показва пикове до 4-5 херца, и съвсем малка дейност до 10 херца.

Какво бихме могли да заключим от този експеримент? Въпреки че откритията от наблюдението бяха много по-провокативни от тези на ЕЕГ, те са по-трудно обясними.

Явно Монро бе в състояние на дълбока релаксация. В допълнение, по време на състояние извън тялото има интересно намаляване на честотата с промяна на стойността до 4-5 херца и обхват в междинната зона „тита-делта”. Това електро-физиологично гранично състояние тясно кореспондира с откритията на Тарт и с обяснението на Харари за граничните състояния между спане и будуване.

III. ОПИТНОСТ ИЗВЪН ТЯЛОТО:

Феноменология на Стюарт У. Туемлоу – доктор по медицина, Глен О. Габард – доктор по медицина и Фаулър К. Джонс – лекар

Представени документи през 1980 година по време на ежегодната среща на Американската психиатрична асоциация, от 5 до 9 май в Сан Франциско

Д-р Туемлоу, бивш ръководител на изследователската служба при Медицинския център в гр. Топека, сега притежава частна психиатрична клиника в Канзас. Д-р Габард е

щатен психиатър във фондацията „Мениджър“. Д-р Джонс е асистент-преподавател по психиатрия в Медицинския център на Университета в Канзас.

Авторите биха искали да изкажат своята благодарност на Робърт Елзуърт – доктор по психиатрия, за въпросника с анализи и тълкувания; на Гари Кларк – доктор по психиатрия, и на Лолафей Койн – доктор по психиатрия – за статистическата консултация.

Проектът частично бе подпомогнат от Института за приложни науки – Монро във Фейбър и Университетския медицински център в Канзас – отдела по психиатрия; Фондацията „Мениджър“, Топека, Канзас.

РЕЗЮМЕ

Представени са описателни данни от 339 човека, които в отговор на дадена обява съобщиха за преживявания извън тялото. Данните бяха анализирани в съответствие с предварително съществуващи условия, феноменологични изяви и въздействието на преживяването. Възникнаха въпроси около произхода на този феномен и неговото влияние върху личността.

ВЪВЕДЕНИЕ

В своето председателско обръщение към Американската психиатрична асоциация през 1979 година д-р Джуълс Масърман отбелязва, че един от трите основни стремежа на човека е „система от стойности и мистични вярвания, които да му предоставят метапсихологично спокойствие“. Той отбеляза, че съществува нарастващ интерес към онова, което той нарече „Метапсихиатрия, отразяваща паралелните занимания на голяма част от публиката с езотерични и трансцендентални стремежи към крайното“. Съществуват оскъдни разкрития за тези области в традиционната психиатрична литература, въпреки че периодично биват съобщавани случаи, например изследването на „самопредизвиканата деперсонализация“ от Кенеди. Вярно е, че се увеличава броят на пациентите, взимащи участие в движения като например „Трансцендентна медитация“, които споделят за преживявания, традиционно отнасяни към психопатологичните. Тези движения придават особено значение на това, че някои от тези комплицирани симптоми не трябва да бъдат третираны по начина, по който обикновено това става (тълкуване, лечение), и че много от тези феномени трябва да бъдат изследвани от непознат лекуващ лекар с „добронамерена небрежност“ при следващо отнасяне назад към учителя по медитация за ръководство. Това е, защото известен брой от тях са обичайни и се очаква да бъдат придружени с промени в познавателната способност, възприятието и причинени модуляции, които са желателни.

Нашите два документа сумират изследването на един такъв феномен, опитност извън тялото (ОИТ).

Целта на нашето проучване е да зададем следващите въпроси:

1. Какъв е континуитетът на феноменологичните изяви, например състоянието „извън тялото“?
2. Как би могло то да бъде сравнено с други състояния на съзнанието, като например сънуването, животозаплащващите преживявания, състоянията на загуба на сетивност и мистично-религиозното преживяване?
3. По какъв начин то се съчетава с патологичните състояния, например деперсонализацията, автоскопията и психозата?

4. Какви са краткотрайните и дълготрайните ефекти върху личността и какво означава преживяването за индивида?

5. Какви са, ако въобще ги има, приложенията на този феномен за психичната практика?

ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ТЕРМИНА „ОПИТНОСТ ИЗВЪН ТЯЛОТО”

За целите на нашето допитване ние избрахме определянето на преживяването по много общ начин, защото прегледът на литературата ясно показва, че има твърде малко, ако въобще съществува, съгласие за онова, което характеризира състоянието феноменологично, психологично в условията на персоналната структура или в условия, решаващи за индивида. Ние избрахме следната дефиниция: *„Преживяване (опитност), когато човек усеща, че мозъкът или познанието му е разделено от физическото му тяло.”* Както и Палмър, ние разбрахме, че единствената тема в литературата, която отличава тези преживявания, е усещането за наместване на цялото чувство за самоличност на място, което е различно от мястото на физическото тяло. Ние разбрахме, че нямаше да е много мъдро, ако продължавахме да развиваме дефиницията си в тази посока, докато преживяването не бъде проучено по-задълбочено. Тази дефиниция все пак отразява определени отклонения в наша полза. Категорично съществуват:

1. Увереност, че в настоящото състояние експериментиращият може по-добре от изследователя да преценява дали той е имал опитност извън тялото, или не.

2. Ние искахме да подчертаем усещането за локализирането на самопознанието повече, отколкото преплетените и крайно разнообразно видими и слухови преживявания, описани в анекдотичната литература.

3. Има ли или няма обективна лабораторна демонстрация на отделяне на самосъзнанието от неговото нормално място в мозъка – това не се отнася до нашето проучване от психиатрична гледна точка. Въпреки че някои, като Озис например, са на мнение, че този критерий трябва да бъде фундаментален за преживяването, ние смятаме, че той е периферен за разбирането на психологичното му въздействие и влиянието му върху индивида, особено в условията на неговата ценностна система и организацията и функционирането на неговата самоличност. Сега засега, смятаме, че преживяването трябва да бъде дефинирано като субективно, въпреки че сме запознати с огромната литература за перцептуалната илюзия, предполагаща, че такова проучване е изключително субективно по отношение на влиянието. Например Озис твърди, че експерименталните резултати са повлияни от собствените религиозни вярвания на преживяващия.

Опити като онези на Тарт и Туемлоу за получаване на психологични корелации на това преживяване не го характеризират адекватно дори и отчасти. Това не е възможно и ако например се опитваме да опишем цялостната личност, използвайки единствено електроенцефалограмата ѝ. Съобщените лабораторни изследвания не открояват стабилни характерни черти, но са показателни. В нашите собствени проучвания на техниката, използвана от надарения с големи способности Робърт Монро и от още единадесет други доброволци, един начинаещ сътрудник наистина показва необичайни изменения на електроенцефалограмата. Диаграмата на мозъчните му полукълба твърде наподобява бавната вълна на спането. Тарт отбелязва, също като нас, че измерванията на ЕЕГ най-общо показват драматична редукция на невронната енергия в „алфа” и „тита” честотна лента, с някои необичайни следи, нехарактерни за ЕЕМ спането, или друго нормално спящо състояние.

Терминът „опитност извън тялото” бе измислен от Тарт през 1960 година, за да се предпази първоначално от пръкналите се алтернативни наименования в литературата, които наемкваха за някакво неекзистенциално точно познание на произхода на преживяването, например термини като „астрална проекция”, ЕСП проекция, раздвояване, астрално пътуване и други. Някои автори считат, че преживяването извън тялото е специфична форма на деперсонализация, нещо, което трябва да се адресира към третия документ от серията. Други, като Еренуалд, подчертават не само усещането за разделение, но и видяното от личността, намираща се извън тялото.

Следвайки широко приетата дефиниция на Тарт за промененото състояние на съзнанието, като *„качествена промяна на външния модел на мозъчното функциониране, така че експериментаторът усеща, че съзнанието му функционира по съвсем различен начин от обичайния”*, една адекватна дефиниция на ОИТ може да включи следните точки: променено състояние на съзнанието, при което обектът чувства, че мозъкът или самоличността му са отделени от физическото му тяло и това самосъзнание има живо и реално усещане за него, съвсем различно от сънуване.

За потвърждаване на тази съвсем абстрактна дефиниция избрахме едно от приблизително седемстотинте писма, описващи такива преживявания, получени от един от авторите. То съобщава, без много от драматичните уловки на описаните примери в парапсихологичната и теософска литература, за случка с петдесет и две годишен правителствен чиновник, живеещ в Пуерто Рико. Той казва: *„Когато бях приблизително десетгодишен, живеях с по-възрастния ми брат в дома на чичо ми, майор от Медицинския корпус на армията на Съединените щати. Бях облегнат в леглото си, съвсем, буден, и разглеждах гредите по тавана на старата испанска къща, където живеяхме по онова време. Задавах си сам много въпроси, като например какво правех там и кой всъщност бях аз. Изведнъж, съвсем неочаквано и за мен самия, станах от леглото и тръгнах към съседната стая. В този миг изпитах странно чувство. Това бе усещането за безтегловност и странна смесица на изпълваща ме радост. Обърнах си назад с цел да се върна обратно в леглото, когато за мое учудване видях себе си да лежа облегнат в леглото. Това удивително събитие през тази съвсем ранна възраст ме разтърси и, така да се каже, ме върна обратно в тялото ми.”* Този пример особено добре показва обичайното дори земно съдържание на преживяването, неговото жизнено, емоционално въздействие, усещането за цялостно функциониране на самоличността, локализиране извън мозъка и огромното удивление, когато бъде видяно физическото тяло, как тревогата дърпа спусъка на деликатния баланс на промяната на съзнанието, причиняващ възвръщането на нормалната познавателна способност на състоянието „в тялото”.

КЛАСИФИКАЦИЯ НА ОИТ

Както може да се очаква, всички възможни класификации вече са били приложени за това преживяване и всяка от тях най-общо предизвиква въпроси, защото няма еднородни какво представлява ОИТ. Ето и четири от възможните постижения:

1. Класификация чрез групиране на феномена по естествен начин – обективни съобщения (пътят, предложен в този документ).
2. Класификация чрез утаяване на причинителите или стресовите ситуации, като например условия, присъстващи по време на преживяването, въпреки че връзката между причина и следствие никога не е била установена (обсъждана в този документ).
3. Класификация по пътя на психологични и психопатологични варианти, предложени само на шега и адресирани към втората част от тези серии. Например Ийстман

съобщава за ОИТ, свързани със състояния на страх, самота и на екстремално повишено настроение (екстаз).

4. Класификация по аналогия. Тук са предложени състоянието на сетивна депривация¹², върхови преживявания, психопатологични състояния (гранична шизофрения, автоскопия¹³, деперсонализация и други, включени в третия документ).

Една правилна таксономия¹⁴ би могла да използва и четирите способа в опита си да дефинира патогномичния¹⁵ характер на преживяването. Естествено крайната стойност на таксономията ще зависи от онова, което може да се обясни. Много характерни черти на ОИТ биха могли да бъдат обяснени чрез специфичните ефекти на утайките (например наркотици), личностните и предохранителни обстоятелства, културните фактори, включително религиозните вярвания.

АНКЕТИ ЗА ОИТ

Съществуват малко анкети за събитието ОИТ. Най-ранната е на Харт от 1954 г. Той е анкетирали 155 ученици дали някога са имали ОИТ. 27,1 процента са отговорили, че са имали, като много от тях – повече от един път. Този резултат е в съответствие с няколко по-късни анкети. През 1968 година Грийн съобщава резултатите от запитването на 380 студенти от Оксфорд: „Имали ли сте някога преживяване, в което да сте почувствали, че сте извън тялото си?“ 34 процента от тях отговорили положително. Палмър и Дениз през 1975 година публикуваха първата анкета, използваща случайно подбрана група от 1000 ученици и жители в един малък град във Вирджиния. Двадесет и пет процента от учениците и четиринадесет процента от жителите са съобщили, че са имали ОИТ. Един доста оригинален начин за изследване на ОИТ бе този на Шийлс, които събра данни за вярата в ОИТ от близо седемдесет интелектуалци, неживеещи на Запад. Независимо от културните различия, вярата бе съвсем подобна. Шийлс реши, че това бе непряко доказателство за автентичността на събитието ОИТ. Достатъчно добре се знае например, че много от цивилизацията приписват на шаманите способността да летят извън тялото. Факт е, че шаманът не може да бъде признат за такъв, ако не притежава тази способност. Според Елиаде такава летене изразява „интелектуалното разбиране на тайни, метафизични истини, символични значения, трансценденталност и свобода“. Едно проучване в Южна Африка, анализиращо 122 отговора на кратка анкета откри, че ОИТ се случва често, докато обектът спи, релаксира или е под въздействието на наркотик. Останалите петдесет процента от запитаните твърдят, че са били в нормално будно състояние, когато феноменът се е случил.

Съществуват и единични свидетелства на хора, вече убедили се в истинността и валидността на такива преживявания. Всички те събуждат ясни и възбуждащи описания, основани на предположението, че обективно отделяне и независимо съществуване на съзнанието от тялото са възможни. Много от съобщенията са интересни с това как могат да се изследват другите измерения на реалността при това преживяване. Ийстман пръв съобщава за съвкупността от условия, необходими за постигането на ОИТ. Например преди, по време и след сън, по време на хипнотичен транс (съответно неподкрепено в литературата), по време на болест, под въздействието на наркотици и след шок или катастрофа. Рядко срещаната психиатрична литература предоставя обстойни проучвания за обяснения на преживяването, основаващи се например върху психоаналитични теории, които обикновено придават голямо значение на съпротивата срещу заплахата от физическа

---

¹² Депривация – букв. загуба на сетивата. (Бел. изд.)

¹³ Автоскопия – вид халюцинация, при който индивидът вижда себе си като в огледало. (Бел. изд.)

¹⁴ Таксономия – класификация и групировка предметите и явленията. (Бел. изд.)

¹⁵ Патогномичен – определящ болестна същност. (Бел. изд.)

смърт и различните начини за справяне с това инфантилно всемогъщество. По този начин ОИТ често са възприемани като несъзнателни опити за обрисувание на гледните точки за вечния човешки въпрос за безсмъртието. Философски и психоложки литературни източници използват ОИТ, за да класифицират хората като повече или по-малко духовно извисени (което обикновено означава психологически здрави), на базата на типа и естеството на техните преживявания извън тялото.

МЕТОД

На 15 февруари 1976 година един от изследователите (СУТ) в интервю за национално периодично издание (с тираж 15 милиона за континента Северна Америка) помоли да му бъдат изпратени писма от хора, предполагащи, че имали преживяване извън тялото. От около 1500 отговорили 700 съобщиха за преживявания, при които те мислеха, че съзнанието им е било отделено от физическото им тяло. Една година след публикуване на интервюто два въпросника с широка гама от въпроси (Профил на ОИТ – ПОИТ и Профил на адаптацията към живот – ПАЖ) бяха изпратени на отделни хора и 420 от тях отговориха. Триста тридесет и девет от тях съобщиха за осъществени ОИТ, докато 81 души никога не бяха имали такова преживяване, но изразяваха силен интерес да научат нещо повече. За целите на проучването те бяха използвани като група за сравнение, контролираща високия интерес към този тайнствен феномен.

Във въпросника ПОИТ бяха подбрани позиции, отнасящи се до феноменологията, като бяха използвани следните източници: съобщения за преживявания, приличащи на смърт, мистично-религиозна литература, описваща трансцендентни състояния, философско-окултно-психическа литература, описваща преживявания извън тялото, психоаналитични и психиатрични данни, разказващи за състояния на деперсонализация, психични, автоскопични и истерично-дисоциативни състояния и сънуване.

Пет психологични таблични теста, отразени във втория документ, бяха включени, за да подчертаят психопатологичните условия и състояния, традиционно свързвани с тенденция към промяна на съзнанието, например „поглъщане на съзнанието”.

Демографски данни бяха фокусирани върху предишни преживявания с променящи съзнанието опии, хипнози и медитации за определяне на някои от религиозните вярвания за заобикалящата среда, включително вида на прочитната литература.

В допълнение въпросникът ПАЖ бе една добре подбрана таблица за психологичното здраве. Този инструмент е един от малкото тестове, с които разполагаме за психо-здравето, подходящи за употреба сред неразстроеното население. Неговите здравни критерии са широко базирани на конкретни измерения на поведението, а не на субективните постижения на настроенията.

РЕЗУЛТАТИ

От 339-те обекта, съобщили за преживяването, 228 (66 процента) бяха имали повече от една такава опитност, докато 117 (34 процента) – само по една. Седемдесет и четири души бяха имали повече от десет ОИТ.

А. ПРЕДВАРИТЕЛНО СЪЩЕСТВУВАЩИ УСЛОВИЯ

Таблица 1 събира условията, запомнени като съществували по време на ОИТ. Разбира се, че няма причинно-следствена връзка между тези условия и самото преживяване, въпреки че много автори заключаваха, че такава има. Огромно мнозинство от опитите бяха в състояние на релаксация и спокойно съзнание (79 процента), при разнообразие от

емоционално-стресови условия (23 процента от примерите), състояние на физическа болка, под въздействие на алкохолни и наркотични отравяния, а раждания и основни състояния под наркоза представляваха много по-малък процент. Откритието, че тези преживявания не се свързват обичайно с болест или стрес, би могло да се сравни с подобните разкрития на Круукал, който също откри, че четири от неговите пет обекта на наблюдение са нормални. Той се опита да класифицира ОИТ, като ги базира на онези, ставащи под влияние на стрес (физически или духовен) и други, ставащи при нестресови условия. Сравняването на тези разкрития с постигнатото от Грийн позволява да се заключи, че хората, имали само по едно ОИТ, се характеризират с това, че са били под влиянието на някакъв забележим стрес преди преживяването, особено физическа травма. При най-ниската повтораемост 25 процента от участниците съобщиха за по-спонтанни ОИТ, ставали без усилие за напускане на тялото. При тях те се случват много по-често, отколкото при върховите 25 процента. Едно малко, но интензивно проучване на група от 10 обекта съобщава за състояния на умствено спокойствие, забелязани 20 пъти по-често при обекти с многократни ОИТ. Хората с единични ОИТ съобщаваха за психологичен стрес само три пъти в този пример. Повечето капацитети на парапсихологическата литература препоръчват физически релаксирано състояние, съдейки по собствените си пресявания. ОИТ по време на сън подчертано се различава от обектите като „по-реална от сън” в мнозинството от случаите. Летене и падане по време на спане, доста обичайни за детската възраст, включват голяма част от сънищата по време на ОИТ. За нас бе интересна увереността, с която обектите подчертаваха, че те знаят разликата между състояние на сън и ОИТ.

Хора, които са били в състояние на умствено спокойствие по време на ОИТ, съставляват голямата част от съзертателите, в сравнение с онези, които не са били в такова спокойно състояние на съзнанието, с други думи, никакви други предварителни условия не разделят тази група. Ще бъдат проведени последователни многовариантни анализи на тези данни, за определянето на всяка отделна появила се група, вследствие на изредените предварителни условия. Преживявания, опасни за живота, както са описани от Стивънсън и Грейсън, бяха повишили преобладаващото мнение в литературата, че ОИТ често са свързвани с тежки болести, заплашващи живота, както психотични, така и физически. Могат ли тези близки до смъртта преживявания да бъдат отделени от преживяванията извън тялото? Друго изследване ще проучи по-детайлно този въпрос. Въпреки това характерни черти на самата ОИТ позволяват отделянето на нестресовите ОИТ и онези, които се случват под влияние на стреса (емоционален и причинен от неминуема смърт). Един тест за асоциации показва, че следните преживявания са по-обичайни в комбинация близки до смъртта и под влияние на стрес: 1. преживяване на преминаване през тъмен тунел; 2. преживяване при ярка светлина; 3. наблюдаване на граница или преграда; 4. чувство за нещо, прикрепено към физическото тяло.

Употребата на наркотици и алкохол твърде рядко се среща сред населението. Проучване сред хора, употребяващи марихуана, показва, че 44 процента от тях са имали поне едно преживяване извън тялото. Участниците в нашата анкета са доста по-възрастни (над 45-годишни) от тези на Тарт. Затова съобщенията за употреба на наркотици бяха незначителни по количество. Само четирима от всичките участници в опита потвърдиха, че са употребявали ЛСД и марихуана по време на преживяването.

Индивидуалните описания на типа емоционален стрес достигнаха общо 74 броя. Забележителни бяха темите на загуба, траур и самота, представени у 21 от обектите; заплаха от смърт, включително болест, бидейки във военна зона; предоперационни и ракови заболявания ни бяха съобщени от двадесет души; брачни и семейни проблеми – от 12, а останалата смесица включваше неспецифично напрегнато състояние. Когато описанията бяха проучени от гледна точка на онези, които бяха имали само едно ОИТ и другите – с

повече от едно, 21,7 процента от първите съобщиха за стрес във връзка със загуба, траур или самота, в сравнение с 34,2 процента на имащите повече от едно ОИТ. Подобно нещо съобщава и Ийстман, като чувството на самота е най-често срещано по време на ОИТ. Тези разкрития подкрепят теориите, които поставят ударение върху защитните реакции при адаптацията към заплахата от загуба или нараняване на аза.

Бе поставен въпросът да се проучи защо индивидът желае да има ОИТ. Разкритията бяха интересни. От 91 получени отговора 19 (20,9 процента) бяха заинтересувани просто от любопитство, 21 (23,1 процента) бяха членове на групи за физически изследвания или проучвания, 23 (25,3 процента) се бяха отдали на лични екзистенциални изследвания, свързани с основния етап на усъвършенстване, и при 28 (30,7 процента) преживяването бе напълно спонтанно и неочаквано. Само 10 процента от анкетираните бяха имали предишни участия в лаборатории за ОИТ, а което бе забележително – една трета от запитаните по никакъв начин не бяха очаквали да имат такова преживяване и най-малкото нищо не знаеха за тези явления.

Б. ЕСТЕСТВО НА ПРЕЖИВЯВАНЕТО

Таблица 2 показва известно количество феноменални характерни черти на преживяването. Първите шест от тях се наблюдават у повече от 50 процента от изследваните и не показват повечето тайнствени аспекти, описани от литературата, но проявяват едно просто обективно преживяване на възприятието с голяма нагледност и реалност. Те показват не само чувството на отделяне на самоличността от нормалното ѝ място в главата, но и усещането, че тази самоличност съществува в същата околна среда, както и физическото тяло. То ясно може да се види и е свързано с усещането за необичайна „енергия” и желание за връщане в тялото.

Както можеше да се очаква, някои от най-живите и подробни феноменални характеристики са най-ярко изразени на върха – у 25 процента от участниците. Например, използвайки независимата група от Т-тестовите, следващите характеристики са по-обичайни за върха 25 процента: чувство за енергия, шумове и особено бучащи шумове, усещането, че има възможност за преминаване през предмети, виждане на тялото от разстояние, усещане за присъствие на нефизически същества, виждане на ярка светлина.

Тези открития показват известни разлики с главните проучвания, описани в литературата. Например Круукал при анализ на непубликувани съобщения от 380 субекта е открил много хора, които се чувстват свързани с тялото си чрез въженце. Те забелязват други явления по време на преживяването. Нито една от отбелязаните групи не присъства в нашето проучване. Въпреки това някои от главните му открития, например – обектът може да види собственото си тяло от нова пространствено независима гледна точка, намиращ себе си във форма, подобна на неговото физическо тяло и усещайки „другото тяло” да се стреми към летене – бяха потвърдени и в нашето изследване. Нашите разкрития по-тясно съответстват на онези, направени от Силия Грийн, която не открива сред кореспондентите си нито един, който да е видял въженце.

В. ВЪЗДЕЙСТВИЕ НА ПРЕЖИВЯВАНЕТО

Както се вижда от Таблица 3, голяма част от обектите са имали забележително позитивни преживявания. Най-удивителна е употребата на суперлативни прилагателни в съобщенията. За 60 процента от анкетираните преживяването по никакъв начин не е необичайно и дори е променило живота им. Дори и онези, които са преживели ОИТ като изключително страшно, или даващи усещането за нарастваща мощ в проучването за връзките, не клонят забележимо към лоши резултати в двете таблици. Предполага се, че

преживяването не се случва на особено болни хора, нито пък има патологично въздействие. Осемдесет и пет процента са го определили като „много приятно преживяване”.

T-тестовите показват, както можеше да се очаква, че онези, които са били умствено спокойни в състояние на ОИТ, са имали добро настроение както по време, така и след преживяването. Настроения като радост, свобода, спокойствие, мир и тишина са били преживявани много по-често от усещане за страх по време на ОИТ. Сравненията на T-тестовите също показват факта, че онези, които са били умствено спокойни, имат по-подробно и ясно преживяване от онези, които са почувствали страх по време на ОИТ. Например – усещане за енергия, вибрации, чувството, че хора, които не са извън тялото си, знаят за тяхното присъствие. В умствено спокойната група е било преценено, че преживяването има по-дълготрайно и драматично въздействие върху живота. Примерно то бе описано като възвишено и религиозно чувство, преживяване с голяма красота и трайни придобивки, причинило е промяна във вярата за оцеляване след смъртта.

Данните доста напомнят категорията, използвана за описание на върховете и сриковите преживявания и мистично-религиозните опитности. Например чувството за обединение, преместване във времето и пространството, чувството за обективност и реалност, духовно и религиозно усъвършенстване, дълбоко позитивно настроение и съвършенство, което не може да се опише.

Хора, претендиращи, че имат усещане за целенасоченост към преживяването, главно посочват, че ОИТ им е дала възможност да се доближат към едни от главните екзистенциални въпроси, например: „да ми покаже всичко, което е възможно”, „да ми покаже нови възможности или нови реалности”. Те отразяват и превъзходството (85 процента) на субекти, които имат отношения, свързани с основните жизнени промени и изискващи повече самоанализ, преглед и придобиване на сили и слабости.

ОБСЪЖДАНЕ

Дори и без преразглеждането на широко известните недостатъци на анкетирането това проучване има известно количество добавени дефекти, включително и факта, че много от преживяванията са припомняни отпреди много години. Изграждането на въпросника по насочващ начин добавя характеристиката на насилствен избор. Въпреки че въпросите не даваха възможност за свободен избор на отговорите, за да се подпомогне извеждането на качествени данни, жертвоприношението, разбира се, е очевидно. Макар да бяха зададени голямо количество въпроси, постигнатото страда от липса на подробни индивидуални протоколи. В опита си да оправим този недостатък направихме екстензивно психологическо тестване на отбрана група от 100 човека. Случаен подбор от тях ще бъде персонално интервюиран в бъдеще, а резултатът ще бъде съобщен в следващи проучвания. Обобщеността на тези данни е подпомогната и от полуслучайното естество на това изследване, и от анонимността на участниците. Те са високопредставителна група за общото население в едно голямо, отделно изследване за Профила на адаптиране към живота обединяваща голям брой хора, включително колежански студенти. Трансцендентни медитатори, професионалисти и пациенти на психиатрията покриха нормите на теста. Открихме, че нашата група за ОИТ определяше „нормата”, която представляше широк обхват от образователна възраст и географски белези, както и притежанието на добра психологическа и психична нагласа. Двеста и осемдесетте неотговорили на теста събуждат известно съмнение за обобщаването на данните. Въпреки това около 100 от въпросниците не бяха въобще доставени от получателите и измина една година между публикуването на интервюто и изпращането на отговорите.

Дори и някои да разглеждат нашето проучване като опит за обрисване на феноменологията на ОИТ, това изследване добавя голямо количество характерни черти, помагачи за изясняване на преживяването. Едно старо теософско учение използва теорията за „мисловната форма”. В най-общ смисъл ОИТ е типична „мисловна форма”, въпрос, който наистина съществува. Каква форма възприема това мислене? Бяхме решили в тази публикация да не се занимаваме с това дали съзнанието наистина се отделя от тялото, но изследванията ни повдигнаха в нашите умове фундаментални въпроси за естеството на това, което е „наистина реално”. В допълнение към усещането за отделяне на съзнанието от тялото от анкетата стана очевидно, че тоталното съзнание, най-добре обяснено като „усещане за цялостна същност”, е отделено. Визуално в тялото не съществува самопознание. Цялостната същност, включително наблюдаването и преживяването като его функции, са локализирани в точка от перцептуалното пространство, различна от мозъка, а физическото тяло се вижда като инертно и „безразсъдно”. Няма затъмняване на съзнанието, фактически то се усеща напълно ясно. Най-зашеметяващото откритие, съобщено от свидетели, е абсолютната сигурност, че те не сънуват, независимо дали преживяването е в будно състояние или не. Например при непоносима болка, или както е в болшинството от случаите, в състояние на покой. Тези, които се страхуват или чувстват болка по време на това преживяване, имат доста по-негативна реакция към него и, както може да се очаква, го използват за доста по-слаби промени на състоянието си, а опитността оставя малко спомени. По-нататъшни изследвания ще продължат диференциацията на последната група, което би могло да бъде и опит за деперсонализация. Без да са първични признаци на заболяване, болка или токсични състояния, мнозинството от тези преживявания стават, когато индивидът най-малко ги очаква и когато е доста отпочинал. Теории като тази на Палмър подчертават значението, което има снижаването на способността за възприемане на информация, подобно на загубата на сетивност при физически отпуснатото състояние. Щом мозъкът получава по-малко входна информация, вследствие на горното, теоретично азът увеличава способността си да релаксира, изследвайки реалността. Изглежда, че при 22 процента от пациентите, на които е напомнено за преживявания по време на детството, се появяват регресивни компоненти на ОИТ. По този начин се появява съблазънта от отнасяне на теорията за регресията в полза на аза. Но въпросът остава: Каква е ползата както от защитна, така и от изкуствено адаптивна гледна точка? Няма нужда да открием дори един-единствен случай на ОИТ. Мултидетерминизмът е широко възприета теория в психиатрията. И така, нашият подход към етиологията на ОИТ е да се обмисли съдействието от различни нива на обяснение.

Всяко преживяване на ОИТ би могло по този начин да бъде определено чрез множество фактори (психопатологични, токсични, органични, еволюционни, усъвършенстващи и перцептуално-познавателни), като всеки един оказва съдействие. Един и същи индивид би могъл да има друга етиологична комбинация при различни обстоятелства и тогава преживяването ще има диференцирано въздействие. Тази теория е доразвита в документа, който сега подготвяме.

В „Републиката” Платон изобразява четири нива на преживяваната действителност: въображаема, материална, концептуална и директно трансцендентално познание което той нарича директно виждане или „Доброто”. В легендата за Ер се разказва за един доблестен мъж Ер, който умрял в битка и по-късно оживял и разказал, че душата му се е отделила от него. Платон твърди нещо съвсем противоположно на съвременния манталитет. Той казва, че едва след смъртта, когато вече сме се освободили от телесното влияние, ние ще разберем цялата загадка на съществуването. Платон чувства, че освобождаването на психиката от тялото е най-същественото условие за философските пътешествия към крайната мъдрост. Както е отбелязано от Гросс, монистичният материализъм доведе до колапс структурата на

съществуване, до работа на едно ниво: наистина истинският свят на преживяването чрез сетивност. Средното царство, нереалното владение на сънищата, най-крехката форма на вторичния признак, може би колективната лудница на артисти и луди, би могла да ни научи да бъдем по-малко догматични в начина, по който подхвърляме епитети като „истински”. То би могло да ни помогне да се отворим повече за многопластови онтологии¹⁶.

ИЗПОЛЗВАНА ЛИТЕРАТУРА

1. Безант, А. и Ледбийтър, Ч. У.: „Мисловни форми”, 1905 г.
2. Грийн, К.: „Опитност извън тялото”, 1968 г.
3. Гроссо, М.: „Платон и опитностите извън тялото”, 1975 г.
4. Гроссо, М.: „Някои разновидности на опитностите извън тялото”, 1976 г.
5. Джеймс, У.: „Разнообразието на религиозното преживяване”, 1970 г.
6. Елзуърт, Р. Б.: „Профил на адаптацията към живот – холистична скала”, 1979 г.
7. Елиаде, М.: „Шаманство: прастара техника на екстаза”, 1972 г.
8. Еренуалд, Дж.: „Опитност извън тялото и отказът от смърт”, 1974 г.
9. Ийстман, М.: „Опитност извън тялото”, 1962 г.
10. Кенеди, Р. Б.: „Синдром на самоиндуцираната деперсонализация”, 1976 г.
11. Круукъл, Р.: „Теория и практика на астралната проекция”, 1960 г.
12. Круукъл, Р.: „Астрална проекция”, 1970 г.
13. Круукъл, Р.: „Опитност извън тялото: Четири анализа”, 1970 г.
14. Ландау, Л.: „Необичайна опитност извън тялото”, 1963 г.
15. Маслоу, А. Х.: „Религии, ценности и върхови преживявания”, 1970 г.
16. Мълдуун, С. и Карингтън, Х.: „Проекцията на астралното тяло”, 1929 г.
17. Мълдуун, С.: „Доводите и фактите в ползата на астралната проекция”, 1936 г.
18. Мълдуун, С. и Карингтън, Х.: „Феноменът на астралната проекция”, 1970 г.
19. Озис, К.: „Перспективи за изследвания на ОИТ”, 1973 г.
20. Орн, М. Т.: „Върху социалната психология на психологичния експеримент: със специална връзка с изискваните характеристики и техните въздействия”, 1962 г.
21. Палмър Дж. и Деяис, М.: „Кореспонденция с обществото. Анкета за душевните преживявания при парапсихологическо изследване”, 1975 г.
22. Палмър, Дж. и Васар, К.: „ЕСП и Преживявания извън тялото: изследователско проучване”, 1974 г.
23. Палмър, Дж.: „Опитност извън тялото: теория на психологията”, 1978 г.
24. Пойнтън, Дж.: „Резултати от проучване на общественото мнение за ОИТ”, 1975 г.
25. Стивънсън, И. и Грейсън, Б.: „Преживявания, близки до смъртта: Уместен ли е въпросът за оцеляване след смъртта”, 1979 г.
26. Стратън, Ф. Дж. М.: „Опитност извън тялото, в комбинация с ЕСП”, 1957 г.

---

¹⁶ Онтологии – философски учения за основните начала на всичко съществуващо. (Бел. пр.)

27. Тарт, К. Т.: „Психологично проучване на опитностите извън тялото с подбрани обекти”, 1968 г.

28. Тарт, К. Т.: „Второ психофизиологическо проучване на опитностите извън тялото у надарени обекти”, 1967 г.

29. Тарт, К. Т.: „Вцепеняването: психологическо проучване за отравянето с марихуана”, 1971 г.

30. Тарт, К. Т.: „Състояние на съзнанието и състояние на специфичните науки”, 1973 г.

31. Теллигън, А. и Алкинсън, Г.: „Отвореност към поглъщане и преживявания на промяна на личността („Поглъщане”)", 1974 г.

32. Туемлоу, С. У.: „„Пътуване извън тялото” от Робърт Монро”, 1977 г.

33. Туемлоу, С. У.: „Разговор за психоаналитичната теория на променените състояния на съзнанието”, 1978 г.

34. Туемлоу, С. У. и Боуън, У. Т.: „Психологични кризи, причинени от употребата на психоделични наркотици”, 1974 г.

35. Уайтман, Дж. Х.: „Процесът на отделяне и обратно връщане при преживявания напълно извън тялото”, 1956 г.

36. Харт, Х.: „ЕСП проекции: спонтанни случаи и експерименталният метод”, 1954 г.

37. Шийлс, Д.: „Проучване на общественото мнение за вярата в ОИТ”, 1978 г.

ТАБЛИЦИ

ТАБЛИЦА №1 Предварителни условия			
Характерно качество	Честоти		% на присъствие
	Присъства	Отсъства	
Физически	263	70	79
Умствено спокойни	261	69	79
Сънуващи ¹⁷	117	211	36
Медитиращи	88	241	27
Под емоционален	74	250	23
Необичайно	51	279	15
Близо до смъртта	34	298	10
Спиране на сърдечната дейност	17	313	5
Наркотици	26	300	8
Обща упойка	20	312	6
Силна болка	21	307	6
Раждане на дете ¹⁸	14	316	4

¹⁷ В 97 (83 процента) от случаите сънищата бяха описани като „летящи или падащи”.

Злополука	13	318	4
Силна простуда	11	320	3
Сексуален оргазъм	11	322	3
Алкохол	5	328	2
Шофиране	8	324	2

ТАБЛИЦА №2 Естество на преживяването			
Характерно качество	Честоти		%на присъств
	Присъства	Отсъства	
Повече реалност, отколкото съм	315	19	94
Форма, подобна на физическото тяло	232	73	76
Околна среда като физическо тяло	197	123	62
Усещане за енергия	177	145	55
Желание завръщане в тялото	164	138	54
Виждане на физическото тяло от разстояние	171	162	51
Преминаване през предмети	155	157	50
Вибрации на тялото	128	204	38
Чували шумове в ранните стадии ¹⁹	71	123	37
Част от усещането, все още в тялото	120	203	37
Усещане за присъствие на нефизически същества ²⁰	121	209	37
Промяна в чувството за време	107	220	33
Брилянтна бяла светлина ²¹	96	225	30
Присъствие на водачи или помагачи	85	238	26
Преживяване в тунел	85	242	26

¹⁸ 52,5 процента от анкетираните бяха жени.

¹⁹ Съобщено бе за голямо разнообразие, но най-обичайните случаи бяха на жужене (29 процента), тътен (19 процента), музика или пеене (16 процента).

²⁰ В 19 процента от случаите хора са били близко до човек, но при току-що настъпила смърт.

²¹ 46 процента намират, че светлината е силно привлекателна, 33 процента са усетили, че това е същество.

Прикрепени към физическото тяло	68	259	21
Способни да докосват предмети	54	251	18
Някой, който не е извън тялото знае за	45	277	14
Усещане на граница/преграда	44	279	14
Панорамен изглед	14	313	4

ТАБЛИЦА №3 Въздействие на преживяването			
	Честоти		%
	Да	Не	Да
По време на:			
Спокойствие, мир, тишина	281	90	72
Свобода	215	103	68
Чувство за цел	182	115	63
Радост	173	139	55
Без специални чувства	91	161	36
Страх	111	209	35
Сила	89	218	29
Тъга	39	267	13
Полудяване	15	294	5
Веднага след:			
Заинтересуване от психо феномена	266	46	85
Разговор за него с други	242	85	74
Любопитство	232	95	71
Усетили промяна в живота	188	127	60
Духовно изживяване	174	145	55
Усетил че преживява духовни способности	136	180	43
Обикновено събитие	120	195	38
Засрамени	87	233	27
Пазят го в тайна	77	233	25
Разтревожени и изплашени	80	242	25

РОБЪРТ МОНРО – ДАЛЕЧНИ ПЪТУВАНИЯ

Забравили ги	20	295	6
Полудели	15	304	5
Дълготраен ефект:			
Искат пак да опитат	284	34	89
Развили по-добро познание за реалността	281	47	86
Много приятно	273	47	85
Придобита полза	240	67	78
Промяна в посока на вяра в живот след смъртта	215	109	66
Великолепна красота	208	112	65
Като пътуване към далечна земя	165	149	53
Най-великото нещо, което е ставало	136	177	43
Спомен за преживяване в детството	68	248	22
Разочарование	20	297	6
Като пияни или дрогирани	20	297	6
Умствено затормозени	7	313	2

БЕЗКРАЙНО ПЪТУВАНЕ

През 1958 г. един преуспяващ бизнесмен на име Робърт Монро открива преживявания, които променят основно живота му. Монро установява, че може да напуска физическото си тяло, за да пътува чрез „второ тяло“ до места, доста отдалечени от материалната и духовната действителност на неговия живот. Той започва да обитава място, необвързано с живота и смъртта.

Тези свои преживявания Монро описа в два епохални бестселъра – „Пътуване извън тялото“ и „Далечни пътувания“. Сега в „Безкрайно пътуване“ той ни води доста подалече, отколкото бихме могли да си представим.

„Безкрайно пътуване“ чертае картата на областта, която е „от другата страна на ръба“, „извън границите на материалния свят“. Това е „междинната магистрала“ („Интерстейт“), пътят, който ни се разкрива, след като напуснем физическия си живот, с неговите входни и изходни точки, указателни знаци и мъглявини. Монро ни разкрива как сам е намерил пътя и е пътувал по него, разкривайки причината за тази пионерска експедиция. Това пътуване разбулва основни истини за значението и целта на живота и онова, което се намира отгатак.

Робърт Монро е основателят на института „Монро“ – образователна и изследователска организация, която не носи печалби и е посветена на проучването на практическите методи за ускорено обучение чрез развити форми на съзнанието. Той живее в подножието на планината Блу Ридж в щата Вирджиния.

БЕЗКРАЙНО ПЪТУВАНЕ

РЕЧНИК

НА НАЙ-ЧЕСТО УПОТРЕБЯВАНИТЕ В КНИГАТА АВТОРСКИ ТЕРМИНИ И СЪКРАЩЕНИЯ

АТ – Аз-Там, което всеки от нас притежава, съдържащо всички предишни и настоящи житейски личности.

Бейзлайн – Основна Линия – Оперативното ниво на съзнанието във всяка точка на развитието, в съответствие с активните Познания и Неизвестни, както и убежденията, съдържащи се в тях.

Бързо превключване – По-бърз начин за придвижване на човешкото Съзнание от едно място на друго без ограничения на време-пространството. Вземете вашето съзнание и го разтегнете като гумена лента към вашата посока: после го оставете да се отдалечи от мястото, където сте, и се преместете на друго място. Това трябва да

започне при състояние на съзнанието, фокусирано далече от физическото тяло. За да се постигне успех, има нужда от тренировки.

Време-пространство – Няма промяна от стандартното значение, т. е. нашата материална вселена. Въпреки това то може да помогне, за да се илюстрира колко миниатюрно е нашето царство в сравнение с огромната маса енергийни системи, които не се вменят в тази категория.

Възходяща брънка – Способите, чрез които информационният източник предава на приемника, който или складира, или използва предоставените данни. Една обичайно действаща система в нашата цивилизована комуникационна мрежа. В този контекст това е несъзнателният и постоянен трансфер на жизнен опит и преживяване от физическия организъм в банката на паметта на нашите Аз-Там (АТ).

Дясно мозъчно полукълбо – Тази част от нашия мозък-съзнание, която се поражда от нашата Личностна Същност, която е съществувала, когато сме започвали човешкото преживяване.

Животинско подсъзнание – Всички човешки комуникации, навън и навътре, се филтрират и изкривяват от хищническия нагон и този за физическото оцеляване, които, мисля аз, са АСС – Анимал Съб-Селф, появили се от съществуването в Системата за Живот на Земята.

Извън – Неопределимо в настоящата човешка мисъл.

Излъчвател – Отвор в отвъдното, през който се излъчва енергията на М-полето, която организира и действа вън от Системата за Живот на Земята и материалната вселена.

ИНСПЕС – Съкращение от Интелигентни Създания (Интелидънс Спесиз), за които се приема, че са по-големи от човешкия род.

Интерстейт – Игра с познатия термин на американската пътна система. В случая се използва за обозначаването на път, който да се следва от един етап на човешкото съзнание към друг, едновременно и във време-пространството, и в очевидно безкрайния енергиен спектър на М полето.

Кръг на Абитуриентите (Тези, които са за последен път) – Намира се в най-външната област на човешко влияние в М-полето, там, където много, които са преживели голям брой земни животи, го напускат моментално. Знаейки, че са решили като хора само още веднъж за последно да живеят и с широкия си житейски опит, който притежават, всеки навлиза в момент на съзерцание. Тогава всеки решава какъв и кога ще бъде този последен Земен живот.

КТ-95 – Произволно наименование, дадено от автора, на този първоначален Дом извън Слънчевата система.

Лайф (Живот) – По-скоро контекстът, използван тук, отколкото дефиницията от речника „Уебстър“: Наслоена, Формираща Интелект Енергия.

Личностна Същност – Първичният енергиен вихър на полето М за всяко живо материално създание.

Ляво мозъчно полукълбо – Сегашно културно предназначение на интелектуалния, логичния и разумния сегмент на нашия конвенционален, мисловен процес.

М-Банд – Вълната на дезорганизираната човешка мисловна модулация на енергията на М-полето.

М-поле – Нематериално енергийно поле, което се просмуква във време-пространството, включително в нашата Система за Живот на Земята, но не е част от настоящото човешко научно познание и изследване.

Настройване – Метод за измерване на частта от човешкото съзнание, директно свързана с физическата материя във всяка точка на умствената/физическата дейност. Целта е да се покаже блещукането на нашето съзнание между Тук и Там с много малко познание и контрол от наша страна.

Непознато – Онова, от което нищо в действителност не е известно: крайното в тази категория е феноменът, който не притежава исторически данни и не се повтаря, нито е повтарям. Целият страх се създава от Непознатите.

Нечовешки интелекти – Това, че те наистина съществуват, е познато на автора. Колко са те, никой не знае. Колко различни видове създания съществуват, никой всъщност не знае. Някои, очевидно от същата галактика, са като нас. Други сякаш са от други енергийни системи и времена. Има дори и такива, които предлагат вероятността, че някога са били човещи. Всички притежават определени общи елементи: те знаят много повече от нас за М-полето, те почти не изпитват интерес към това кои и какви сме ние, и накрая – общуването с тях е почти невъзможно, защото ние не разбираме начините, по които те го правят.

Нова посока – Така бе обозначено, че писателят-изследовател ще бъде активен в напълно различна област, която е съществена, но игнорирана. Откриването на АТ (Аз-Там) бе Основното, проникването извън границата на отвъдното бе изпълнението, едновременно ново и неочаквано.

ОИТ – Съкращение на „опитност извън тялото“, където огромната част от съзнателно познание е активна извън ограниченията на физическото тяло.

Основно (Бейзик) – При развиването на Различен Мироглед познаването и прилагането на определени Основни е съществено. Ключово-Основно например би било познанието, че вие сте повече от физическото си тяло и че вие наистина надживявате смъртта. Такива Основни трябва да бъдат абсолютно Познание, не само убеждения, за да бъде завършено развитието. Ако едно или повече основни липсват, развитието се възпрепятства.

Отвор, цепка, отвърстие – Вход към отвъдното, източник на съзидателна сила, която организира кашата материална вселена.

Познато – Това, което е станало абсолютен факт за индивида, но не и непременно за цивилизацията. Говорейки най-общо, ще бъдат нужни най-малко три или повече доказателства, за да се постигне Познато. Когато това тестване е завършено, Познатото може да се прибави към мисленето на Мирогледа.

Променлива – Както е употребен в „Безкрайно пътуване“, терминът означава промяната, която настъпва в личното житейско преживяване, която не е планирана или непременно предвидена. В много случаи тази промяна може да мине незабелязано, докато ефектите от нея не се акумулират в масивни пропорции и не предизвикат отговор. Моментални и силни. Променливи, които принуждават вниманието и действието, могат да се нарекат от някои „глич“, причинени от добър или лош късмет, или просто съдба. Примери: четене на книга, която променя вашия живот; спечелването на голяма награда от лотарията; промяна в кариерата; придвижване към различна област.

Различен Мироглед – Събирането на познание, минус блясъка на убежденията и животинските заповеди.

РОУТ – Съкращение на Рилейтид Оргънайзд Тот Енерджи (Съответно организирана мисловна енергия) – Мисловно кълбо, предавано от един на друг разум. Умствена книга за записи, комплектувана с емоционални и сетивни модели.

Система за Живот на Земята – Организираната област на време-пространство, която ние населяваме.

Система от убеждения – Преобладаващо убеждение в повече от един човек. Колкото по-голям брой са под влияние на това убеждение, толкова по-силна е системата.

Там – Енергийният спектър на М-полето в нематериална форма отделно от време-пространството.

Територии на системите от убеждения – Части от спектър, на М-полето, съседни на Системата за Живот на Земята, където много човешки съзнания се заселват след като завършат преживяването на физическия живот. Всеки е обвързан с определен сегмент, в съответствие с дълбоко пристрастяване, по време на току-що завършилия живот, към мощно убеждение.

Убеждение – Умствено-емоционално разумно устройство, съдържащо смесица от Познания и Неизвестни в различно съотношение.

У Дома – Нашата лична точка на влизане в М-полето и/или време-пространството.

Хеми-Синк – Търговското наименование на системата от аудиовълни, разработена от Института „Монро“ през последните тридесет години. Слушането на тези системи от вълни, записани на магнетофон, помага за постигане на синхронизация на електрическите мозъчни вълнови форми между двете полукълба на човешкия мозък. Специфични звукови модели помагат на слушателя да постигне различни състояния на съзнанието, които той сам би пожелал.

Холограма – Това са обикновено продукти на вътрешносекторни светлинни лъчи, чиято форма е видима изява в празна област. Представената по-нататък теория е, че енергията на М-полето вероятно представлява същия процес по далече по-изтънчен начин, за създаването на време-пространството и нашата Система за Живот на Земята.

Човешки Разум – Това, което сме, индивидуално и колективно.

ПРЕДГОВОР

Робърт Монро е картограф. В „Безкрайно пътуване“ той търси начин да нанесе на картата онази област, която е разположена „на ръба“, извън границите на материалния свят. Авторът ни предоставя карта на „Свързващата магистрала“ – пътят, който се разкрива пред нас, когато напуснем физическия си живот, с входните и изходните му рампи, с неговите пътепоказатели и рискове. И всичко това е възможно да стане, защото Монро сам е пропътувал този маршрут и написаното се базира на неговите познания, а не на вяра.

Първата книга на Монро „Пътуване извън тялото“ бе публикувана през 1971 г. Както казва д-р Чарлз Тарт – един от водещите експерти в областта на човешкото

съзнание и потенциалните му възможности, – оттогава до днес „безкрайно много хора получиха облекчение и помощ, осъзнавайки, че не са сами и не са луди, само защото са имали пътувания извън тялото”. В тази книга и последвалата я „Далечни пътувания” Монро описва собствените си пътувания извън тялото в продължение на три десетилетия, създавайки си репутация на пионер в изследването на далечните достижения на човешкото съзнание. В настоящата трета книга „Безкрайно пътуване” той довежда проучването до по-висок стадий – макар че Монро е последният, който би казал, че е достигнал до края.

Съществува една главна разлика между тази книга и предишните две. Досега преживяното бе само и лично на Монро. Той бе описал собствените си приключения, срещи, разговори, рискове и разкрития. В „Безкрайно пътуване” той ни разказва как е намерил пътя – новата посока – пропътувал го е и разкрива причината и целта за тази пионерска експедиция. И най-важното – той включва записките на други, които с помощта на неговата нова образователна програма са успели да разчетат картата, да следват посоката и да постигнат същата цел.

Онези, които не са запознати със състоянието извън тялото, ще се натъкнат на нещо познато, многозначително, заключения и признания, които могат да им припомнят неща, случили се вероятно по време на сън, в онова бляскащо състояние между спане и будуване, или в миг на внезапно разбиране или проникновение, когато изглежда, че всичко си отива на мястото и има смисъл. Онези пък, които са запознати, допълнително ще осъзнаят трудността от превеждането на преживяванията на лесно разбираем език. Всички трябва да знаят, че за всеки е възможно да тръгне в новата посока, ако предишни убеждения бъдат отхвърлени и съзнанието е отворено и желаещо.

Монро твърди, че нищо в тази книга не отрича валидността на нейните две предшественички, представляващи етапи от развитието и напълно съответстващи на познанията, с които той е разполагал чрез личния си опит по онова време. Въпреки че неговите собствени преживявания, докато той е работел над сегашната книга, са се натъкнали на тъжен и непредвиден обрат, когато на жена му Нанси е открит рак. Разбирайки, че в името на Нанси няма много време за губене, той ускорява търсенето на отсъстващата Основа. Добре е да се подчертае, че той успя да завърши изследванията си и откри както новата посока, така и липсващата База, още докато Нанси все още бе с него в материалния свят, а той и другите бяха в състояние да приложат познанието, до което той бе достигнал, за да ѝ помогнат при нейното собствено безкрайно пътуване.

РОНАЛД РЪСЪЛ

Кеймбридж, Англия

1. ПРОМЕНЛИВАТА

Страхът е голямата преграда пред човешкото развитие. Казано е, че когато се раждаме в тази материална вселена ние носим със себе си само два вида страх – от силен шум и от падане – и двата са предизвикани от родилния процес. Растейки, ние научаваме все повече страхове, така че, когато навлезем в зрелостта си, ние – или поне повечето от нас сме претоварени от тях. Пораснали сме физически, но реалното ни развитие – реализирането на истинския ни потенциал – за съжаление е било прекъснато.

Непознатите неща предизвикват страхове. Страхуваме се от тъмнината може би защото не знаем какво има там. Една физическа болка би могла да възбуди страх, защото

не знаем какво би могла да означава. Когато тези Неизвестни станат Известни, страховете изчезват, а ние сме в състояние да се справим с всичко, което ни се изпречи.

Всеки от нас притежава достатъчно Неизвестни в своя живот, а и достатъчно стракове. Няма нужда да търсим повече. Въпреки че има моменти, когато нямаме друг избор. Ето един пример. Това се случи с мен и е източникът на следващия материал.

Най-общо е прието, че по време на целия си живот ние не се променяме истински. Ние само ставаме все повече същите. Имайки предвид обичайните изключения, за които казваме, че само потвърждават правилото, когато се огледаме около нас, докато годините си вървят, това изглежда напълно вярно. Като цяло хората не се променят, а и повечето от нас силно се противят на промяната.

Въпреки това всички наши неприятности и битки се основават на промяната. Страхуваме се, че нещо ще се случи. Или пък се плашим, че няма да се случи. Затова се борим или да предотвратим Промяната, или пък да ускорим процеса. Но каквото и да правим, промяната е сто процента гарантирана. Единственият въпрос е в каква степен. Бавната промяна се представя като еволюция, бързата като революция. Промените са изобразението на Неизвестните – най-големите генератори на страх.

В моя собствен случай изглежда нямах избор. Попаднах, незнаещ и панически шокиран, в процеса, който предизвика новото познание за действителността – онова, което аз наричам Различния Мироглед, съпътстващ ме сега. Промяната в живота ми не бе просто в същата степен. То бе нещо, което не ме бе тревожело преди, защото въобще не знаех, че Такива неща съществуват. Беше ли тази промяна в живота ми случайна или еволюционна? Според мен тя бе революционна.

През 1958 година, без някаква очевидна причина, започнах да се нося из въздуха, вън от материалното си тяло. Не бе доброволно. Не бях предприемал никакви умствени подвизи. Не бе по време на спане, затова не можех да го отхвърля, просто като сън. Имах цялостно съзнателно усещане за това, което се случваше, а то, разбира се, само влоши повече положението. Предполагах, че бе някаква форма на безмилостна халюцинация, причинена от нещо опасно – тумор в мозъка, мозъчен кръвоизлив или неизбежно умствено разстройство. Или предстояща смърт.

Феноменът продължи. Нямах контрол върху него. Обикновено се случваше, когато си полягвах да се отпусна или отпочина, или пък се подготвях за спане – не постоянно, но няколко пъти седмично. Издигах се на няколко метра над тялото си, преди да започна да схващам какво точно се случва. Ужасен, започвах да се боря, за да се върна обратно през въздуха до физическото си тяло. Сигурен бях, че умирам. Както и да се опитвах, не можах да се предпазя от повтаряне на събитието.

По онова време мислех, че съм в приемливо добро здраве, без никакви важни проблеми или стрес. Бях напълно ангажиран. Притежавах няколко радиостанции, имах и друг бизнес. Притежавах офис на Медисън авеню в Ню Йорк, дом в Уестчестър и не на последно място съпруга и две малки деца. Не взимах лекарства, нито наркотици, пиех съвсем ограничено количество алкохол. Не бях особено обвързан с която и да е религия, нито пък бях студент по философия или източни дисциплини. Бях напълно неподготвен за такава радикална промяна.

Невъзможно е да бъде описан страхът и самотата, които взеха връх по време на тези случаи. В началото не можах да споделя с никого за тях, дори и със съпругата ми, защото не желяех да я тревожа. Силно свързан със западната култура и наука най-общо, аз автоматично се обърнах за отговори към традиционната медицина и общоприетата наука. След задълбочени изследвания и тестове домашният ми лекар ме увери, че нямам тумор

на мозъка и не съм под влиянието на друг физиологичен фактор. Но не можа да ми съобщи нищо повече.

В края на краищата намерих сили да разговарям с психиатър и психолог. Й двамата познавах като приятели. Първият ме увери, че не съм луд – познаваше ме твърде добре. Другият предложи да премина курс за обучение в продължение на няколко години при гуру в Индия – идея напълно чужда за мен. Не признах пред нито един от двамата, нито пък пред когото и да било друг, че бях изключително изплашен. Бях човек, неприспособил се към културата, за част от която се смятах. Възхищавах се от тази култура и я уважавах.

Въпреки това нагонът за оцеляване бе много силен. Бавно, твърде бавно се научих да контролирам процеса. Разбрах, че това не бе задължителна прелюдия към смъртта, че този процес може да бъде насочван. Но мина цяла година, преди да стигна до възприемането на реалността на пътуването извън тялото – сега познато като ОИТ. Стана в резултат на около четиридесет внимателно осъществени ОИТ пътувания, предоставили само и единствено на мен подробна документация. С това познание страхът скоро се стопи, за да бъде заместен с нещо почти заповедническо – любопитството!

И тогава нещо трябваше да се направи. Нуждаех се от отговори, а бях сигурен, че не бих могъл да ги намеря в индуския ашрам. Мисловните ми процеси, за добро или за зло, бяха продукт на Западната цивилизация. Затова именно, нуждаейки се от систематична помощ и от събиране на информация, свързана с това странно „Неизвестно“, създадох отдел за изследване и развитие в корпорацията, притежание на семейството ми и мен. Накрая този отдел бе обособен и се превърна в известния понастоящем институт „Монро“.

И така, първоначалната цел бе единствено да реша личните си и нетърпящи отлагане проблеми – да пренасоча моите произвеждащи страх Неизвестни в Познания, ако в края на краищата това въобще бе възможно. Това означаваше да се науча как да контролирам и да си обяснявам пътуванията извън тялото. Като начало аз бях единственият, когото познавах, нуждаещ се от такава помощ, затова мотивът бе личен и егоистичен, а не задълбочен и идеалистичен иди благороден. Не се извинявам за това, сам си плащах сметките.

От съвременна гледна точка ОИТ е състояние на съзнанието, при което усещате себе си различен и отдалечен от физическото си тяло. Тази отдалеченост може да бъде два сантиметра или две хиляди метра, ако не и повече. Можете да мислите, действате и усещате в това състояние така, както го правите физически, макар и с някои изключения.

В ранните периоди на ОИТ-дейността вие сякаш запазвате формата на физическото си тяло – глава, рамене ръце, крака и т. н. Колкото повече свиквате с това ново състояние на съществуване, толкова повече формата ви може да става все по-малко прилична на човешката. Както е желатинът, току-що изваден от калъпа. За кратко време той запазва формата на калъпа, после започва да се стопява по краищата и накрая се втечнява или се превръща в капка. Когато това се случи по време на ОИТ, достатъчно е само да помислите за себе си и веднага ще приемете човешката си форма.

От това описание става ясно, че „второто тяло“ е крайно пластично. Въпреки това много важно е да се знае, че каквато и форма да придобие, вие си оставате вие. Това никога не се променя – освен че откривате за себе си, че сте нещо повече, отколкото сте си давали сметка.

Колкото до местата, които посещавате, и нещата, които правите – изглежда няма ограничения. Ако все пак има, не сме ги открили. В състояние извън тялото вие повече не сте ограничени от понятията време-пространство. Можете и да сте в тях, но не сте част от

тях. Вие – вашата нематериална същност – се чувствате съвсем удобно в друга енергийна система. Притежавате огромно чувство за свобода. Макар и да не сте напълно свободен. Приличате на балон или на хвърчило, закачено на връвчица. На другия край на въженцето – невидимото въженце – е физическото ви тяло.

По време на ранните ни изследвания разбрахме, че живеем в култура й цивилизация, където будното материално съзнание е най-жизненото от всички качества. Не е лесно да се проследи всяко състояние на различно съществуване. Едно дребно изследване веднага произвежда неограничен брой аномалии, които не пасват, нито могат да бъдат обяснени в рамките на ограниченията на съвременното Познание или *системи от убеждения*, имайки предвид, че „убеждение” е понастоящем разпространен етикет за всичко, което не може напълно да бъде разбрано или обяснено.

Започнахме да работим върху въпроси, свързани основно със съзнанието. Какво става с него, когато изпаднем в безсъзнание вследствие на удар по главата, шок, припадък, алкохолно отравяне или свръх доза наркотици, анестезия, сън или смърт? Дали съзнанието прилича на магнитно поле, произвеждано от електромагнит, което престава да съществува, щом токът бъде изключен? Ако е така, дали то отслабва или се усилва при промяна на „електрически” ток? Ако го правим, това става без каквото и да е познание за това „как” се извършва. Как бихме могли все пак да контролираме такова действие?

Достатъчно лесно е да се поставят тези въпроси, които пораждат други въпроси без следа за отговор. Скоро осъзнахме, че съществува огромна информационна „дупка”. Нуждаехме се от някакво предположение, което би могло да ни покаже посоката, която трябва да следваме.

Отклонихме се от търсене на материалистични обяснения, за да погледнем в другия край на спектъра. Какво става, ако съзнанието продължи да съществува, когато „токът” е намален? Мигновено започнахме да намираме примери.

Проблемът е в това, че когато сме извън тялото, ние и сме загубили съзнание, и не сме. Паметта ни е или не е повредена, някои от физическите ни сетива действат, други – не и т. н. Най-малкото, не сме в пълно съзнание, както сме свикнали да мислим за него, и затова не разглеждаме състоянието като реално. Приема се, че ако не можеш да движиш физическото си тяло, или ако то не реагира на дразнения, ти не си в съзнание според начина, по който ние тълкуваме този термин. Или пък ако не можеш да общуваш според съвременните стандарти, ти не си в съзнание. Въпреки че е имало много човешки същества в спящо състояние, които са продължавали да бъдат в съзнание, те просто не са притежавали средства да общуват физически. За да бъде дадено задоволително обяснение как извършваме голяма част от физическите функции, без да ги осъзнаваме, нашата култура трябва да открие подсъзнателните системи. Те са идентифицирани като автономни, подсъзнателни, крайни и т. н., включително сън. Всяка дейност, която ние не можем да контролираме по желание, е извън рамките на съзнанието.

В Института „Монро” през шейсетте години ние започнахме не само историческо изследване на аспектите на съзнанието, но също изучаване на събитията извън тялото, както моите, така и на други хора. Открихме, че много ОИТ имаха връзка със състоянието на сън и така бяха пренебрегвани като прости сънища – само че те не пасваха на неяснотата и нереалните качества, свързани със сънуването. Други спонтанни ОИТ бяха ставали под упойка по време на операция, когато пациентът открива, че е на 2-2.5 метра над операционната маса и по-късно съобщава съвсем точно какво е чул и видял от тази гледна точка – физическа невъзможност. Такива събития се случват често, но в по-голямата си част те никога не са били публично разгласявани.

Други случайни ОИТ стават по време на т. нар. „периоди на безсъзнание”, причинени от произшествия или рани. Те биват категоризирани главно като аномалии и са скривани в паметта като неестествени или като нещо, което в действителност не се е случило. Мирогледът ни не би позволил да бъде по друг начин.

Някои от най-удивителните спонтанни ОИТ сега често биват идентифицирани като „преживявания близо до смъртта”. И още, те обикновено се случват по време на хирургическа операция под влиянието на упойка. Голяма част от тях влияят върху убежденията на пациентите, променяйки ги напълно, като им осигуряват оригинален Различен Мироглед. Те официално съобщават, че знаят, че са не само нещо повече от техните физически тела, но и недвусмислено им е известно, че ще надживеят физическата смърт.

Историята ни е пълна с обяснения на онова, което сега наричаме пътувания извън тялото, разнообразен е и речникът, който използваме. Вие сте „близо до себе си – извън себе си, обезумял – „извън собственото си съзнание”, заспivate – „изпадате в сън”, събуждате се – „издигате се над”, излизате – „припадате”. Една от твърде малкото анкети, свързани с този въпрос, през последните десет години показва, че над 25 процента от нашето население си спомня, че е имало поне едно пътуване извън тялото.

Ако се замислите, ще се окаже може би, че сте имали „летящ” сън с или без самолет? Можете ли да се сетите, че сте сънували как търсите собствената си кола между много други на някой паркинг, намирате я и мигновено се събуждате след това? (Много често ние подсъзнателно считаме автомобила си за допълнително тяло.) В състояние ли сте да си припомните за „падащ” сън, когато вместо да се разбие на „дъното”, вие се събуждате? Това е нещо съвсем обичайно, когато обратното влизане във физическото тяло е ускорено от звънеца на будилника!

До 1970 година всички изследователски усилия ставаха тихомълком, Дори потайно. Все пак аз бях ръководител на традиционен бизнес със стандартно мислещи хора. Сигурен бях, че всяко публично откровение за тайната на Жизнената ми дейност би причинило неприятности на възможността ми да провеждам отговорни сделки.

Но не можех и да остана завинаги мълчалив. С публикуването на първата ми книга „Пътуване извън тялото” дейността ни започна да привлича повече внимание. Вече можехме да подбираме голям брой доброволци за изследване в нашата лаборатория. По-голямата част от тях бяха в състояние да повторят ОИТ почти като мен, използвайки разработените от нас методи.

През осемдесетте години бяха провеждани разговори за пътуването извън тялото в различни колежи и университети, по радиото и телевизията, дори в Института „Смитсон”. По време на годишния конгрес на Американската Асоциация по психиатрия бяха издадени три брошури по въпроса, а представянето им бе спонсорирано от Медицинския център на Канзаския университет и Института „Монро”. Понастоящем в списанията от време на време излизат карикатури, основаващи се на ОИТ като нещо реално. Продават се Т-шъртс с картини от ОИТ-тематиката, дори най-известният телевизионен водещ Боб Хоуп в едно от предаванията си пушна шега, свързана с пътуването извън тялото. Реалността на ОИТ започна бавно да се възприема, а терминът ОИТ вече е част от нашия език.

Какво са Познанията по отношение на пътуването извън тялото?

Първо – тъй като няма нищо ново в това да си дадете сметка, че сте нещо повече от физическото си тяло, вече притежавате и способности да си го докажете. Убедени сме също, че прилагайки други критерии, явлението може да бъде доказано и на научната

общественост, а и на останалата част от човешкото общество. Въпреки това в днешно време не ни е известен друг начин, освен чрез индивидуалния личен опит. Но сме убедени, че техниката е в състояние да осъществи това доказателство.

Контролираната опитност извън тялото е най-ефикасният ни познат способ за събиране на Познания за сътворяването на Различен Мироглед. Първо, а може би най-важно от тези Познания; е надживяването на физическата смърт. Ако все пак съществува по-добър начин от ОИТ за убеждение, че то се случва – не само надежда, религиозно упование или вяра, но познание, – ние не знаем за него. Всички онези, които придобиха дори малко вещина? ОИТ, скоро достигнаха до този етап на познание. И още нещо, това оцеляване става, независимо дали ние го желаем или не и без никакво значение какво сме правили или какви сме били по време на физическия си живот. Няма никаква разлика. Оцеляването на личността извън физическото съществуване е естествен и автоматичен процес. Удивени сме как сме могли да бъдем така ограничени в мисленето си.

Второ – най-голямото препятствие пред умението да се експериментира извън тялото е страхът. Страхът от непознатото и физическата смърт. Твърде силна е принадлежността на нашия мозък и съзнание към материалната среда. Фактически всичко, за което мислим, е изразено с терминологията и условията на време-пространството. Сега вече се намираме с лице към необходимостта да преведем нещо напълно несвойствено в друго, което да е разбираемо тук и сега.

Единственият начин, който сме научили, за улесняване и отстраняване на тези страхове, е да се придвижваме в ОИТ-процеса стъпка по стъпка във всеки един момент, много бавно. Това позволява на новака да възприеме и свикне с малките промени и да се научи, да знае, че тези малки промени не са опасни и не застрашават физическия живот. След акумулирането на тези промени ние помагаме на учениците да гледат непрекъснато назад към пълното материално усещане така, че да имат непрекъснатата, позната отправна точка. Постепенно основните страхове се премахват.

Най-важното, присъствието на ум-съзнание в състоянието извън тялото е значително по-различно от онова при физически будното. Първоначално сякаш не присъства интелектуален и аналитичен фокус, най-малкото не в познатите ни условия. Все пак включването на физическото съзнание променя това. Обратно, емоционалните екстремуми на символичното дясно мозъчно полукълбо често напълно отсъствали обикновено са по-трудни за възбуждане. (Любов като точна изява не се приема за „емоция” в този контекст.)

По време на ОИТ умът-съзнание най-малкото ни показва кое е „отпред и нагоре” и навън в пространството, така да се каже. Не съществува подсъзнание или безсъзнание, покрито с пластове от ограничения. Така че няма лъжа или фалшификация, защото всички ние сме на показ. Каквито и да сияние излъчваме фактите. Винаги съществува свръхбагаж на нашата физическа мисъл и състояния, които вероятно освобождаваме или отхвърляме, ако се прокраднал.

Вероятно е еднакво важно, че по време на ОИТ-състоянието ние проумяваме колко повече сме от физическите си тела. Отговорът точно защо и как съществуваме е напълно съществуващ, ако само имаме желанието и смелостта да го открием. Когато търсим информация, вероятно няма да харесаме получения отговор, но знаем, че притежаваме верния резултат.

Ако искате да докажете – само и единствено на себе си, – че ние надживяваме физическата смърт, трябва да се научите да се движите в състояние извън тялото и да потърсите приятел, роднина или някой ваш близък, който наскоро е починал. За да ги

намерите, всичко, от което се нуждаете, е да настроите паметта си към онова, което човекът е бил или представлявал. Няколко такива срещи ще бъдат достатъчни. Ще имате доказателството си – само за вас, за никой друг. Ще има нужда да осъществите този контакт скоро след тяхното преминаване в отвъдното, защото повечето от тях много бързо губят интерес към живота, който току-що са завършили.

Движението по време на опитност извън тялото е отличен метод за събиране на информация. Много лесен достъп до информация е проверката на доброто състояние на някой, който сте обичали. Това също е може би най-лесната от целите на ОИТ. Ако сте разделени със съпругата или приятеля си, поради служебна командировка например, много успокоително е да си ги представите мислено, за да сте сигурни, че всичко е наред. Например, когато една от дъщерите ти учеше в колеж, понякога я спохождах по време на ОИТ, за да разбера как се справяше сама. Обаче направих грешка, като споделих с нея за това по време на една от ваканциите вкъщи. Година по-късно тя ми каза, че след това разкритие всяка нощ точно преди да си легне, се обръщала към тавана на стаята си, казвайки: „Татко, ако си някъде наоколо, лека нощ!“

Бихте могли да отидете навсякъде и по всяко време – минало, настояще и бъдеще – чрез ОИТ. В състояние сте да стигнете директно до всяко избрано от вас място и да наблюдавате какво става там, при това в подробности. На мястото на вашата цел бихте могли да обикаляте наоколо, за да разгледате от различни позиции. Единственият проблем е, че не можете да взимате материални предмети – ръката ви преминава през тях.

С тази свобода можете да тръгнете по пътя, поет от нашите изследователски търсения в Института. Можете да отидете навсякъде по земното кълбо, вътре в него или през него. Можете да се движите извън Земята и да обикаляте около Луната и Слънчевата система. Красиво е и предизвиква преклонение, но може да стане монотонно. По такъв начин видяхме и се запознахме с обратната страна на Луната преди космическите кораби на НАСА да направят своите снимки. Същото бе и с Марс, където търсихме предмети, изработени от човешка ръка, като сгради или други конструкции, които биха могли да покажат някаква форма на интелигентен живот. Някои от нас дори направиха няколко пробег извън Слънчевата система и обикновено се загубваха, в смисъл че не можехме да определим къде точно сме били по отношение на Земята. Обратното връщане бе безпроблемно. Изследователят просто фокусира върху физическото си тяло. Няма ограничения от скоростта на светлината.

Ако съществуват интелигентни същества във физическата вселена, ние не успяхме да ги открием. Или те са били скрити, или по-вероятно ние не сме знаели какво точно търсим. Разбира се, нашето изследване бе доста кратко.

Може би, ако бяхме търсили в по-отдалечени галактики, там щяхме да срещнем някого. Някой ден може би един от нас ще го стори.

В нематериалната Вселена нещата бяха безкрайно различни. Ние открихме стотици, ако не и хиляди, повечето от тях нечовеци. Изследването извън тялото е най-важният способ за действие вън от материалната Вселена. „Второто тяло“ на ОИТ-състоянието наистина не е материално. То е част от друга енергийна система, смесваща се със Системата за Живот на Земята, но е извън фаза с нея. Това доказателство се намира във факта, че твърде лесно можем да открием онези, които са напуснали физическото съществуване.

Когато започнете да търсите някакво действие в тази друга енергийна система – в онова „Там“, – ефектът е почти мигновен. Системата е доста плътно населена и вие срещате някои специални приятели, когато станете сръчен в ОИТ.

Магистралите и вторичните пътища на пътешествията извън тялото и изследванията са широки и разнообразни и в по-голямата си част извън обичайните теории на време-пространството. Можем да разберем само онази порция, която има пряка връзка със Системата за Живот на Земята. Бихме могли да се опитаем да разкажем останалата част, а тя изглежда безкрайна, но не притежаваме приемлива или сравнима основа от познания и опит, за да го направим прилежно. Проблемът е в желанието да се разбере и преведе откритото от вас, за да го върнете във физическото. Никога не се учудвайте, когато, връщайки се в материалното, откриете сълзи да капят по бузите ви.

Онова, което се е случило, е, че вие сте прекрачили границата на картата на Познатото и сте се върнали с някои предишни важни Неизвестни, сега вече преобразувани в Познания. Може би няма да убедите другите в тази реалност. Повечето не се и опитват – индивидуалното познание е достатъчно.

Помислете как такова знание – не вяра или религия – биха променили вашия собствен житейски път. Дознанието, че вие, разбира се, сте повече от физическото си тяло, че наистина ще оцелеете след физическата смърт. Тези две Неизвестни, превърнати в Познания, без каквито и да е условности или непредвидени обстоятелства – колко различно би станало.

Различният Мироглед – чиста форма на усещане – може да ги преобрази в лични Познания. И още твърде много. И така, освободете вашия Спасителен Религиозен Колан, грабнете катераческите си шпори и може би мачетето, и нека тръгнем по стръмния склон.

2. ТОЗИ ДЪЛЪГ, ДЪЛЪГ ПЪТ

През цялата история най-различни прозвища са били прикачвани на онези, които са живели извън общоприетите рамки: атеисти, мистици, грешници, разбойници, революционери, саможивци, невротични, анархисти, авантюристи, предатели, изследователи, ясновидци, пътешественици – можете да прибавите към списъка каквото пожелаете. Всяко отклонение от приетите норми поражда риск. Всеки от тези индивиди през по-голямата част от живота си е знаел този риск. Ако ли не, невежеството не е било извинение. Ако е трябвало да се плати в замяна някаква цена, тези хора са били длъжни да я знаят, преди да се заловят за действие. Не са пролетели тъжни сълзи за чудаците или за умрелите в такива случаи. Зная това добре, а вие бихте могли да го откриете за себе си.

И така, трябва да се каже: Различният Мироглед, който започвате да придобивате, може да е най-многоото убеждение, докато не започнете да подлагате на изпитание неговата валидност в рамките на текущите ви преживявания по време на вашия живот като активен Човешки Мозък. Докато дребните убеждения се превръщат в познания, може би по-широкият Различен Мироглед ще последва същия път – докато не се освободите.

От този миг нататък въвеждането на лични разкази изглежда най-подходящият и определен начин за обяснение. Онова, което за мен е Знание, може да предизвика у вас само убеждение, освен ако вие не сте преживели или пък не преживявате подобни неща, изискващи потвърждение. Позволете ми затова да направя опит да го кажа „така, както е за мен“, като ви позволявам да формирате ваше собствено убеждение, чието преживяване може след време да се превърне в Познание.

За моето лично развитие тридесетгодишната дейност извън тялото ми донесе едно спокойно състояние на задоволство. Един цикъл бе напълно завършен или поне така изглежда. Собственият ми Различен Мироглед бе тъкмо на място и във висша степен възнаграден. Или би трябвало да е.

Знам откъде дойдох, как стигнах тук и станах човек, защо се мотая наоколо, зная графика на последното ми пътуване и къде бих отишъл, когато напусна. Какво друго би могло да бъде от значение? Всичко останало са само незначителни подробности.

А ето го и моя ИНСПЕС²² приятел. Имаше нещо, което трябваше да питам този ум-съзнание по време на семестрите в лабораторията – просто един глас, говорещ чрез някой материален, когото познаваше много добре. На шега или наистина бяхме избрали съкращението ИНСПЕС; за да идентифицираме тази енергийна норма, която ни наемкваше, че ние – Човешките мозъци – сме нещо по-нисше.

Но този ИНСПЕС не бе същият като онези, срещани от мен преди. През годините бях имал много нематериални срещи, обувания и отношения с онези, които очевидно бяха човечи, все още притежаващи физическо тяло и други. ИНСПЕС все пак бе различен.

Нашето обичайно място за среща е отвъд Шума на М-Банд. Шумът на М-Банд е върхът на неконтролираната мисъл, която се излъчва от всички живи форми на Земята, особено човешки. Ако приемете, че това е цялата вселена, дори и в рамките на настоящото време, можете да добиете по-добра представа за магнитута на тази дезорганизирана какофонична маса от разхвърляна енергия. Амплитудата на всеки сегмент от лентата се определя от чувството, включено в мисълта. Въпреки че нашата цивилизация дори не признава съществуването на М-Банд.

Впечатлението ми е, че тя съдържа не само настоящите мисловни следи, но и всички, които някога са съществували. Има продължителни и мигновени. Може би по-старите са напластени така че всичко, което би могло да се възприеме, са сегашните излъчвания.

За обективното проучване, ако някой е толкова смел, че да реши да го стори, всичко, от което се нуждае, ѝ да се придвижи до това състояние на необвързаност, точно до последните останки от някаква директно свързана със земния Човешки Мозък дейност, в нематериалното Там. Твърде много прилича на отразен слой, извън който ефектите рязко се затъмняват. Препоръчително е бързото преминаване през него. Сякаш някой се опитва да си проправи път през скимтяща, сърдита тъпа – точно така звучи, с милиони акценти и езици.

А сега обратно при моя ИНСПЕС приятел. Ето и кратък цитат от една от ранните ми срещи, когато излизах от тялото си и се придвижвах до точка, съвсем близка до М-Банд.

Чудя се дали може да се разбере колко силна е неговата или нейната светлина. Възможно ли е да е извънземен въпреки всичко?

– Ще привикнеш към светлината. Ти ни облъчваш със същата радиация... но ние щ сме извънземни, както вие го разбирате.

– Вие четете онова, което си мисля?

– Самата истина. Точно както и ти постъпваш с мен. – Нима мога?

– Правиш го частично сега, но само на повърхностната част.

– Да, прав си. Наистина не са думи и звуци... няма въздух, който да вибрира... но просто в мозъка... да.

– Това, което наричате същност, то наистина помни.

---

²² От началните букви на Интелиджънт Спесиз – разумни същества. (Бел. прев.)

- Знаеш ли, наистина помня... помня те... чувството за теб...
- Добре е, че не изразяваш страх. Можем да постигнем много, когато препятствията са премахнати.
- Е, останали са ми малко страхове...
- Но те не ръководят възприятията ти. Например защо в този момент не си изпълнен със страх?
- Не знам, но не се страхувам. Това е истина. Точно в този момент съм тук, приказвайки с теб разумно... с теб, някой, който ми е твърде познат... ярко светеща фигура, която някои хора биха превели като Господ, като ангел или в краен случай като някой извънземен. Въпреки че ние разговаряме точно като двама най-обикновени мъже... освен че не използваме Думи!
- Разликата е в липсата на страх.
- Има толкова много енергия... Кой си ти всъщност? Или може би трябва да кажа: Какво си ти? Сега имам смелост да попитам.
- Този път е извън възможностите ти да разбереш. Но скоро и това ще стане.
- Може ли да се срещнем отново?
- Всичко, което трябва да направиш, е да помолиш за помощта ни.
- Имаш предвид медитация? Да казвам молитви?
- Думите и ритуалите са без значение. Важна е мисълта... чувството... това е сигналът. Ако се подаде верният сигнал, ние ще можем да помогнем.
- Позволи ми да се уверя в това. Ти не си Господ... Бог... но може би някой от друга планета?
- Не, не съм от друга планета.
- Ти не си ли онзи или един от онези, които са ни създали... Земята?
- Съжаляваме, че трябва да те разочароваме. Но бихме могли да ти дадем онова, което имаме по отношение на съзидателния пропее. Желаш ли го?
- Ами да. Да!
- Това е, което имаме...
- Вях преизпълнен, почти повален от вълна от огромна енергия, безкрайно мощна вибрация от твърде висока честота. Това ми бе известно като РОУТ²³, нещо като кълбо от кондензирани мисли и идеи.
- Твърде много ми дойде! Не мога да разбера всичко наведнъж...
- Ще успееш, когато го разучиш на спокойствие, – Благодаря.
- Настъпи пауза, преди ИНСПЕС да се свърже отново.
- Ти още не си сигурен в твоя прогрес и израстване.
- Наистина не съм сигурен... Мисля, че знам целта си, задачата си. Несигурността е тази, която се мъдри помежду ни.

---

²³ Познание, съкратеното на Рилейтид Органайзд Тот Енерджи – Свързано организирана мисловна енергия. (Бел. прев.)

– Какво възприемаш за своя цел?

– Ами... струва ми се... да служа на човечеството.

– Това, разбира се, е благородна цел. Тя ще бъде вечно присъстващата ти мечта за постигане на съвършенство. Когато повече няма да си човек, мечтата се фокусира към различна посока. Но има и други цели.

– Някаква по-важна цел? Не, не искам да кажа, че... една мечта, различна от човешкото преживяване?

– Справяш се много добре.

– Често се чудя за това.

– Ще откриеш отговора... Сега вече чувствам, че се нуждаеш от връщане във физическото си тяло.

– Ти четеш мислите ми! Не знам какво е това, но наистина трябва да се върна. Как ще се срещнем отново?

– Всичко, от което се нуждаеш, е да задържиш този миг в съзнанието си и аз ще дойда.

– Благодаря ти.

Връщането във физическото бе безпрепятствено. Сигналът бе подаден не от обичайния пълен мехур, но от любимата ми котка, лежаща на възглавницата до главата ми; Сигурен съм, че бях проверил стаята, но тя някак се беше промъкнала вътре. Толкова бях възбуден, че въобще не се раздразних.

* * *

След тази неочаквана среща с ИНСПЕС започнах да гледам по друг начин на моята цел да служа на човечеството. Това бе идеята ми в продължение на много години, да помагам на хората да постигат върховете на съвършенството като човешки същества, не дори проектирани от настоящата култура. Да добавя някаква цел извън тази бе, разбира се, вълнуващо нещо. Различният ми Мироглед бе главният фактор, насърчаващ това.

Затова сериозно се Огледах. Да помогна на някой друг да заживее по-добре, докато е във физическа форма, е откриване на сериозни възможности и мотивация. Заплетените повърхности, на които едно такова действие няма да помогне, а по-скоро ще опетни с нагони, които аз намирам за Животинска Подсъщност, са наслоени от съществуването при Системата за Живот на Земята. Нова е самата есенция на процеса. Съблазънта на Човешкия Мозък е почти неизбежна.

Дадох си сметка, че основната заблуда се намира в прост факт. Каквото и да съм направил, каквото и да съм написал, каквото и да съм казал, това би имало малък, за да не кажа никакъв, ефект върху човешката съдба. Хубаво би било да бъда в служба на онези около мен, но то не е нищо повече, освен да задоволявам егоцентризма си. Само след две поколения всичко би било забравено, като отпечатъци в мокрия пясък, размити от приливите на времето.

ИНСПЕС бе прав. Трябва да има други, по-широки цели. Моето търсене на по-обширна цел, която кара всеки човек да изтъква онова, което и без туй си е съвсем очевидно. Носталгията, копнежът за връщане у Дома. Би могло да бъде материалното място, където си роден и израсъл, къщата, където си живял, градчето, огромният град, провинцията. Това не е нищо повече от носталгичния инстинкт, който се представя по

различен начин на практика. у всички животински същества. Или пък той би могъл да представлява многото форми, изтикали напред в избраните религиозни убеждения.

Този инстинкт може също да е и в постоянните ни научни усилия, които са вдъхновени несъзнателно от такъв мотив. Обосновката, че изразходването на милиарди за астрономия, космически апарати, радиотелескопи и подобните им ще се отрази конструктивно върху нашия живот в предвидимото бъдеще, е твърде тънка уловка. Несъзнателната мечта да намерим Дома си е нещо реално.

Жадно поех онова, което за мен бе Познато. Паметта ми бе много жива, като мой източник. Моя нова цел стана да отида и да бъда в това, което свързвам с Дом. Преди много години два пъти бях ходил там за кратко. Всичко, което бях научил, докато съществувах като човек, може би щеше да бъде от безкрайна полза, ако се върнех. Такава информация, разбира се, би могла да окаже голямо влияние за основни промени. Бе щастлива теория и аз ѝ се предадох.

Моментално пожелах да споделя това откритие с моя ИНСПЕС приятел. Късно тази нощ излязох от фаза с тялото си и се устремих към обичайното място за срещите ни, точно до М-Банд. И там на ясното светещата фигура чакаше в нашата контактна точка. ИНСПЕС узна мислите ми мигновено.

– Желанието ти е да се завърнеш у дома. Да, това е различна цел.

– След този живот аз ще бъда у Дома и ще се върна към човешкото за последен път след хиляди или повече години от сега. И после ще се върна у Дома.

– Добре е, че разбираш разликата между това ти да посетиш Дома и да се върнеш, за да бъдеш човек, както го наричаш.

– Да. Но не съм сигурен. За това да не бъда човек, искам да кажа.

– Когато започнеш да помниш повече, ще ти стане ясно. Ти си човек, когато основният ти фокус остава фиксиран върху тези теории на съзнанието. Ако промениш тази основа, ти повече не си човек.

– Ясно... По този начин продължавам да бъда човек, буден или заспал, в или извън тялото, физически жив или умрял, дотогава, докато отправната ми точка е човешка.

– Правилно.

– Но аз запазвам цялата си човешка памет и опит в каквото и състояние да се намирам.

– Да. Ти си научил много. Това преживяване и опит е от огромно значение, когато престанеш да бъдеш човек. Това е една от основните цели на твоето ежедневие. Ти ще се доближаваш до нея по много нечовешки начини, но вниманието ти ще бъде в друга посока. Наученото от човешкото преживяване се цени високо навсякъде.

– Това означава ли, че в онова, което помня като, Дом, аз повече няма да бъда човек?

– Ще бъдеш такъв, какъвто си бил преди, но ще се прибави и човешкият опит.

– Излиза, че ще съществувам в горещото и познато място, където аз наистина принадлежа.

– Желанието ти е много силно.

– Да.

– Искаш ли отново да се върнеш там?

– Понякога ме обземат чувства към това място. Но знам, че все още не съм завършил цикъла тук, така че това ще стане, когато му дойде времето.

– Така, както си сега, времето не съществува.

– Това да не би да е намек, че мога да отида у Дома сега? На кратко посещение? Правил съм го преди много време.

– Ако желанието ти е такова. Искаш ли да го направиш?

– Да. На посещение, да!

– Ще научиш много. Готов ли си? – Да!

– Протегни съзнанието си до мястото, което познаваш като свой Дом. После се освободи от тук и ще бъдеш там. Ще наблюдавам и помагам при нужда.

Мислех за Дома толкова усилено, колкото ми бе възможно, и се освободих, както ми бе казал ИНСПЕС. Имах усещането за движение... звук, наподобяващ бушуващ около мен вятър. Пред мен... около мен... чувството се превърна в гледка... а ето я и музиката... многоцветни облачни кули, точно както помнех, само че те не бяха облаци... плуващи в сенките на искрящи цветове, всеки цвят, за какъвто не бях и помислял, а някои си спомнях, но не можех да опиша... нека само да спра в облака и да гледам, усещам... не гледане, а усещане... а ето я и музиката... хиляди инструменти, хиляди гласове... мелодия, втъкана в друга:, изящен контрапункт, хармоничните следи, които познавам така добре. Само да се изтегна и да оставя облаци да ме обгърнат, а музиката е навсякъде около мен, вътре в мен... хилядолетието е мигновение... само миг... толкова отпускато и проникващо, точно както го помня. Колко прекрасно ще бъде, когато се върна и остана завинаги... завинаги... да... малко горещина се промъкна в екстаза ми... Има ли нещо не наред? Не, това не е сигнал за връщане в моето тяло. Ами какво? Какво им е на облациите? Вгледай се внимателно... там, огромният яркосин, последван от два по-малки жълти... Познато е! Другите, и те са познати също... Какво? Това е точно същата облачна рамка... и другите, те са все еднакви! Продължава да се повтаря, отново и отново – същите следи по затворената верига!

... Горещото, моето аналитично горещо, става все по-голямо. Музиката, провери музиката... не може да бъде... ами да, тя се повтаря... същата, която почувствах преди час или преди вечност... съвсем същата. Нека опитам от друга точка, от друга перспектива... да се придвижа към друга част на Дома...

... Тук е достатъчно добре... това ще го направя различно. Но не... същото е, както си беше... въобще не е различно! Достигнах твърде далече... далече... но все още в моя Дом...

Ето, тук трябва да стане. Но все още е същото... нищо ново, нищо различно. Същият модел, същите облаци, същата музика... Нека отида по-дълбоко...

... Ето ги, букет от спирали, енергийни спирали, играещи игрички. Това е то! Аз също бях такова детенце някога... хайде да се присъединя към играта! Наоколо и наоколо... нагоре и надолу... вън и вътре... наоколо и наоколо... нагоре и надолу... вън и вътре... Играта е като безкраен затворен кръг... наоколо и наоколо... горе и долу... Стига толкова, достатъчно ми е, достатъчно.

... Какво ще кажеш за една нова игра! Какво ще кажеш...? О, щастлив си с това, което си постигнал! Не искаш да се промениш? Добре, прави това, което си правиш...

Къде отивам сега? Къде...? И това е всичко! Няма нищо повече. Аз обаче не бих искал да се излежавам завинаги в едни и същи облаци, със същата музика непрекъснато... Не бих искал да участвам в едни и същи игри... Как съм могъл да мечтая за...?

Тук няма нищо за мен сега... съвсем нищо. Сега си спомням... това ми се е случвало преди. Ето затова напуснах... и не мога да се върна! Не искам да се връщам!

По-добре да си тръгна... Знаем как... Аз знам как да го направя...

Имах усещането за движение, чувствах вятъра около себе си. После тишина... след това лесно прибиране към физическото ми тяло. Отворих очи и погледнах през сълзи. Нищо в осветената от луната стая не бе се променило. Но аз бях променен.

Не бях в състояние да заспя в продължение на няколко часа, много възбуден, твърде депресиран.

3. ПО МАГИСТРАЛАТА

Необходими ми бяха няколко седмици, за да свикна с идеята, че няма да мога повече да си ида у Дома. Бях си представял, че ще се върна към посрещането като за герой, донасяйки обратно полезна информация от Дома, за да променя и усъвършенствам Тук. Но не стана.

Повече не направих опит да се върна у Дома. Накрая тъжно признах, че този избор повече не съществува за мен. Получих го някак си като спомен от детството – да запазиш нещо скъпо, каквото си е било, но не да го изживяваш отново. Ясно бе, че са включени твърде много егоизъм и задоволяване на собственото аз.

Но едно познание все пак се появи. Вече знаех защо съм напуснал.

Едно бъдещо посещение с моя нов ИНСПЕС приятел помогна много. Той – а дали бе тя или и двете – ме чакаше, позната ярка точка в безкрайната тъмнина.

– Чувството на загуба ще премине. Не е загубено, защото ти си спомняш.

– Сега вече не принадлежа там. Всичко си бе същото, такова, каквото е било винаги. Но аз не можах да се вместя. Бе сякаш да опитвам да си облека палто или ръкавица, която отдавна ми бе станала тясна. Ме бих могъл да отида там и да бъда – прекалено съм различен.

– И това те натъжава.

– Да. Нещо повече. Сякаш една част от мен повече не съществува. Мислел съм си за него толкова пъти... да се върна у Дома,

– Всъщност не съществува реалността на завръщането. Нуждаеш се от осъществяване на илюзията, че би могъл да го направиш.

– Направих го. И мисля, че зная каква всъщност бе разликата. Бе точно като че съм сито спомнил. Нищо не се е променило. Предполагам, че очаквах някакъв прогрес. Но онова, което видях, бе повторението. Ако достатъчно дълго гледаш, ако прекалено дълго слушаш, всяко нещо се повтаря. Няма възбуда, нищо ново.

– Енергийната следа... ти не си научил това, докато си бил човек.

– Не. И затова именно напуснах Дома, ограничаващия фактор на повторението. Няма развитие, нищо ново за научаване или преживяване. Докато живееш на Земята, непрекъснато се учиш. Промяната и новите знания продължават непрекъснато. Но фактът,

че повече не мога да се върна у Дома, ще ми отнеме време, за да свикна. Не е лесно да се справя.

– И все пак ще свикнеш. Точно както ще стане, когато стигнеш до точката, когато приемаш, че повече никога няма да се върнеш, за да бъдеш човек. Може би така е по-добре. Ти не само не можеш, но и не се нуждаеш да го правиш, когато вече си надраснал това, което наричаш човешко палто и ръкавици.

– Това ще стане ли? Че аз няма да искам да бъда човек? Как ще успея да се справя с него?

– Когато наближи тази точка, ще бъде много по-лесно, отколкото сега можеш да възприемаш.

– Е добре... щом ти го казваш, вярвам, че ще бъде така.

– Ти ще знаеш, вместо смътно да го вярваш, както обичаш да казваш.

– Благодаря ти за помощта... което е слаб начин да го...

– Ние разбираме. Няма защо.

Светещата фигура започна да избледнява и изчезна.

Връщането ми към физическото бе без произшествия.

След тази среща за мен настъпи огромна промяна. Разбрах, че съществува и друга, по-широка цел: да раста и да се развивам, превръщайки се в предизвикващо благоговение, макар и горещо същество, което аз радостно наричах моя ИНСПЕС. С тази мечта и решение приех любезното поощрение, което ми бе предложено. Резултатът бе странна смесица от мир и възбуда, едновременно просто и объркано, форма на познание и принадлежност, неподлежащи на описание.

То показателно се усили, когато бях придружен на кратко посещение до границите на космоса от моя ИНСПЕС, след като го помолих. Въпреки че бях способен да възприема твърде малко нещо друго, освен огромната симпатия и любов, които проникваха през мен, съществуваше също и силното впечатление за множество щастливи същества. Имаше също поток от новодошли, присъединяващи се към това общество, което аз напуснах като ЛАЙФ²⁴. Странното бе, че аз сякаш намерих своя нов дом, и като че ли вече познавах жителите. Все пак това бе повече от познание. Като че ли аз бях част от тях, а те от мен.

Комбинацията от възбуда и спокойствие там ме омаяха. Защо не съществуваше някакъв начин, който да помага на хората, живеещи на Земята, да съществуват в същата хармония? При следващата ни среща зададох този въпрос на моя ИНСПЕС приятел, докато се реехме извън външните краища на кръговете, които образуваха онова, което аз по-късно осъзнах, че е Територията на Системата от Убеждения, части от спектъра на М-полето, съседни на Системата за Живот на Земята, където множество човешки умове се настаняват, след като са приключили физическия си живот. Можяхме да усетим Земята в центъра с полупрозрачни излъчващи сфери около нея, всяка по-голяма и по-тънка с увеличаване на разстоянието. Трябваше да положи известно усилие, за да разпозная, че ние „виждаме“ нематериалните енергии в една по-скоро електронна и молекулярна структура.

– Интересно е, че вашата цивилизация не знае нищо за тези аспекти на структурата, както ти каза.

---

²⁴ ЖИВОТ, съкращение от Леъд Ингелиджънс-Форминг Енерджи – Наслоена Разумна Енергийна Система. (Бел. лрев.)

– Чудя се дали някога ще разберат.

– Не в тази цялост, в която ти би желал.

– Ако те го знаеха, цялата бъркотия можеше да се изясни. Толкова много неща изглеждат безцелни. Болката, страданието, насилието. Много трудно е да се възприеме този хаос като някакъв план.

– Може би ти ще имаш онова, което наричаш Различен Мироглед, когато ти се предостави възможност.

– Моята възможност? Ти искаш да кажеш, че бих имал шанса да направя нещо по този въпрос?

– Да... ти и приятелите ти. Сигурно ще Ти бъде от полза да посетиш потенциала от състояния на съществуване, които са твърде различни от онова, което ти в момента преживяваш. Например да посетиш една епоха, в която човешката организация е различна и подхожда повече на начина, по който ти смяташ, че трябва да бъде.

– Мога ли да го направя?

– Ако това е твоето желание.

– Ще може ли ти да ме придружиш?

– За мен ще е удоволствие. Готов ли си?

– Ако се движиш бавно, може би ще успея да усвоя техниката.

– Ти вече я знаеш. Тя е същата, която използваш, за да стигнеш до онова, което наричаш Дом. Само посоката не е част от твоето познание.

– Прав си. Ако ме водиш, ще те следвам. Светещата фигура започна да се движи. Следвах я близко, докато тя изведнъж започна да намалява. Отговорът ми бе автоматичен. Енергийният модел на Земята се стопи в тъмнината... после от нея започна да се очертава ландшафт. Точно пред мен светещият ИНСПЕС чакаше неподвижно.

Бяхме на около 300 метра над широка долина, която изглежда беше около 10 км дълга и около 5 км широка. Покрити със сняг върхове заобикаляха долината от три страни. Извън отворената ѝ част имаше гори и полета, простиращи се до хоризонта. Ярко слънце висеше на синьо небе, опръскано с малки кълбести облачета.

Точно под нас имаше нещо, прилично на голямо селище, разпростряло се до полите на планината. Имаше множество дървета с различна форма и размери с разнообразни листа във всяка възможна отсянка на зеленото. Между дърветата имаше сложна и просторна мрежа от пътеки, но нямаше къщи или други сгради, нито пушек или смог. Въздухът бе напълно чист и ясен.

Обърнах се към ИНСПЕС.

– Никакви къщи? Няма и сгради?

– Местата за спане са под земята, също и местата за упражняване на занаят.

– Къде са хората?

– Те са между дърветата. Всеки изпълнява отделна функция.

– Колко са те?

– Малко над два милиона, според нашите сведения. – Два милиона? – Точно така.

– Колко селища има като това? Планетата е нашата Земя, нали?

– Наистина е тя и е единственото такова място. Тези са единствените хора, които я населяват.

– Единствените на цялата Земя?

– Точно така.

– Няма да питам какво се е случило, за да се намали броят им от милиарди... Значи, това трябва да очакваме в бъдеще?

– Мислиш в погрешна посока, приятелю. – Какво искаш да кажеш?

– Това място е от миналото, според вашия навик да обозначавате времето.

– От миналото? Няма нищо в нашата история, което дори отчасти да съвпада с това! Сигурно е твърде отдавна.

– Така е. Почти един милион години от вашите.

– Населението... това хора ли са? Такива като мен?

– Малко различни, но определено хора.

– Може ли да слезем долу?

– Разбира се, можем. Това е целта ни.

– Те ще могат ли да ни видят? Ще можем ли да контактуваме с тях?

– Да, без никаква трудност.

– И те няма да се възмутят от нашето натрапване?

– Напротив. Ще ни приветстват.

Спуснахме се долу към дърветата и после към едно открито пространство с размерите на футболно игрище. Беше парк или може би огромна цветна градина със спретнати гнезда за цветя и растения с различна форма. Нито едно от тях не ми бе познато. Широки, покрити с трева алеи обикаляха около цветните лехи. Аз дори почувствах тревата под краката си.

– Ти наистина я чувстваш. Точно както си способен да я видиш, във физическия смисъл на думата. Но ти не си материален.

Обърнах се. Светещата фигура на ИНСПЕС бе зад мен. Бързо крачейки, към нас се приближаваха четирима души. Изглеждаха около 1,50 м високи, всеки с различен цвят на косата и кожата. Косата им бе еднаква по дължина, точно под ушите им. Лицата и телата им бяха на хора, извършващи активна дейност, на около тридесет години, но без издути мускули. Двама мъже и две жени. Лесно бе да се определи, защото не носеха дрехи.

– Нямам нужда от дрехи.

– А как ще се затоплят? Или ще се предпазят от студа?

– Всеки притежава индивидуална контролна система за тази цел.

– Не виждам нищо.

– Всичко е в съзнанието, както ти би се изразил. – Разбирам, че и преди си идвал тук.

– Правилно... казано с думи.

Четиримата пристигнаха и застанаха пред нас, усмихвайки се щастливо. Имаха красиви тела, в отлична форма. Чудех се как щяхме да общуваме – какъв език използваха? Можеха ли дори да ни видят?

Един от мъжете пристъпи крачка напред и кимна.

– Да, можем да ви видим, Робърт. И (общуването е лесно. Ще си служим с вашия английски. ОК?

– Това, което достигна до мен, бе ОК. Нещо не беше наред тук. Откъде той щеше да знае американски жаргон от бъдещето?

– Ние го приехме от твоето съзнание. Няма проблем. Тогава забелязах, че устните му не се бяха раздвижили и видях хитрите пламъчета в очите му. И двамата се разсмяхме – наум. Бях открил нов приятел, който можеше да чете мисли, може би и най-последната частица от онова, което мислех и чувствах. Оттогава нататък целият разговор бе мисловен – обмен на мисли, както бихте го нарекли.

– Красиво място – започнах пръв.

– Времето е много приятно. Възбуждаме гръмотевична буря всеки следобед, за да почистим листата и да доставим вода за растенията.

– Със светкавици ли?

– Да, но ние насочваме силата ѝ там, където трябва да направи контакт. Електрическият, това е жизнено важен за целия живот, основан на въглерода.

– А вятърът... контролирате ли го и него?

– Вятърът? Да не би да искаш да бъде по-силен?

– О, не, всичко е наред... добре е... Той широко се усмихна.

– Чудиш се какво ядем.

– Вие всички приличате на добре хранени и здрави. – Здрави?

– Никакви болести или рани и други подобни.

– Ти идваш от странен свят! Наистина ли имате трудности да поддържате физическото си тяло?

– Това е основната ни трудност.

– Колко жалко. В нашата история има записани такива проблеми преди много хилядолетия.

– Нямате ли буболечки? Никакви вируси? Никой ли не е убит или ранен?

– Разбирам какво ми казваш. Буболечките и вирусите работят за нас, Робърт. Нямаме неприятности. Колкото до убитите... ние прекратихме онова, което наричат смърт, преди много години.

Хиляди въпроси кръжаха из главата ми. Един се пръкна на повърхността.

– В такъв случай вие трябва да контролирате и раждаемостта?

– О, да. А колкото до останалата част на мисълта – ние все още се наслаждаваме на ритуала!

– Но няма и деца...

– Ние имаме много деца. Искаш ли да видиш някои от тях?

– Да, бих искал. – Ще ги повикам.

Серия от различни подсвирквания зазвуча в главата ми, като птичи песни, почти някаква форма на музика. Откъм дърветата дойдоха няколко вида животни, големи и малки, и всички се поклониха на четиримата, които ги чешеа и галеха. Някои наподобяваха котки, други влечуги, като малки алигатори и огромни змии. Трети приличаха на маймуни, а пък четвърти би трябвало да са елени, но с дълги муцуни и опашки. Рояк от гигантски пчели излетя като вълна от едно дърво и като се гмурнаха и игриво пикираха, минаха покрай нас. Над главите ни двойка грамадни, брилянтно зелени птици, описваха кръгове, като ни наблюдаваха. Малка синя птичка кацна на рамото на приятеля ми и започна да чурулика в ухото му. Той се обърна към мен.

– Нашите деца.

– Бих искал и аз да повикам толкова лесно моите собствени животинчета.

– Само трябва да запомниш звука и като потренираш, ще успееш.

– Цялата Земя ли е такава? Имам предвид животните?

– Само тук в долината. Останалите повече приличат на онова, което ти очакваше от четенето на книгите ви. Знаеш ли за системата на хранителната верига?

– Знам. Така умират животните.

– Да, при естествен ред на събитията. Така правят и тези, нашите деца. Постигнат е баланс и ние не го прекъсваме.

– Тогава вие какво ядете? Зеленчуци?

– Да ядем? Ще ти покажа.

Приятелят ми се обърна към една от жените в групата, която пристъпи към градината и загреба нещо, което приличаше на обикновена черна пръст. Тя донесе пълна шепя и застана до нас. Изведнъж аз разбрах какво щеше да се случи..

– Искате ли някой от любимите ви видове пшеница, „златна кралица”, както я наричат?

Кимнах с глава. Жената се взря в мен напрегнато, после обърна, другата си длан надолу и покри тази, в която държеше пръстта, като все още зорко ме следеше. Знаех, че четеше в съзнанието ми. След миг тя повдигна ръката си и разкри един чудесен миниатюрен чисто бял клас пшеница. Тя мито подаде.

– Той не може да го вземе – каза приятелят ми. – Той няма физическо тяло със себе си.

Почувствах смеха на момичето, когато се обърна и го предложи на един от малките кафяви елени, който го подуши с предубеждение. Те наистина имат смях, значи притежават и чувства, отбелязах аз.

– Ние сме опитали всички чувства, за които можете да се сетите, Робърт. Ние колекционираме емоции, но те ни контролират само когато им позволим.

Усетих прилив на благодарност.

– Много ви благодарим за горещото посрещане и за това, че ни позволихте да ви посетим. Много благодатно е. Никакви конфликти, никаква ярост, никакво съревнование...

– Ние имаме съревнование. Но никога не се увличаваме дотолкова, че да забравим, че това е само една игра.

Не попитах за любов. Нямахме нужда. Излъчването от четиримата бе достатъчно доказателство. Но имаше искрица тъга, смесена с радостта.

Приятелят ми се засмя отново.

– Посещението ви е добре премерено по време, защото скоро ще напуснем. Ние трябва да привикнем да бъдем без нашата долина и децата ни.

– Ще напускате ли? Защо?

– Получихме Сигнала, преди близо сто години. Чакахме го няколко хиляди години и той накрая дойде.

– Не разбирам.

– По-скоро не си спомняш. И ти ще го получиш, когато дойде времето за теб и твоите хора. Ние сме преживели и познали всички следи от промяната в нашата част на тази материална вселена. Ходихме до звездите и обратно, движейки се по същия начин, както и ти. Не открихме нищо, което да си нямаме тук, наистина нищо ново.

– Мисля, че го имам. Вие знаете, че има повече...

– Може би има един начин да го кажем. Другото е... любопитство, да, любопитство.

– Да, случвало ми се е. Но всички ли си отивате?

– Защо да оставяме някого след нас? Ти би ли оставил ръката си или дори пръст?

– А къде ще отидете?

– Сигналът ще ни води.

– Какъв е този Сигнал? Можете ли да ми го опишете?

– Съставен е от ангажимент.

– Ангажимент с кого? Или какво?

– С един от нас, който тръгна пръв. Те всички се съгласиха да ни изпратят специален Сигнал, когато и за нас настъпи моментът да го последваме. Най-накрая един го направи след всичките тези много години.

– Той беше... вие сте... като изследователи, търсещи нови светове за побеждаване.

– Не за побеждаване, Робърт. Да бъдем там и да разберем.

– Откъде знаете къде да отидете? – Въпросите продължаваха да извираат.

– Ние просто следваме Сигнала.

– Сега получавате ли го?

– О, да. Той е с нас непрекъснато, откакто го усетихме за първи път.

– Аз защо не го усещам?

– Това аз не знам. Може би твоята настройка е различна.

– Твърде дълго сте чакали. Защо е това? – Необходимо е да обучим нашите деца-животни да свикват да живеят без нас. Сега, след като вече сме свършили тази работа, сме в процес на раздяла с всички тях. Ние не можем, нито пък ще ги вземем с нас.

Разбрах, че за мен е вече време да си ходя.

– Радвам се, че дойдохме. Някак си ми се струва, че пак ще се видим.

– Ще се срещнем, мога да ти кажа и нещо повече... но това би могло, както вие му казвате, да помрачи радостта.

Махнах за сбогом, а всичките четирима ми махнаха, когато започнах да се издигам над тревата. Не можах да видя мря ИНСПЕС приятел и придружител, но в най-лошия случай знаех обратния път. Постепенно излязох от фаза и се гмурнах в мрака. Тогава светещата фигура на ИНСПЕС се появи до мен.

– Смяташ, че са интересни, нали?

– Те много приличаха на хора от бъдещето, които вече съм срещал и преди. Освен че онези живееха от другата страна на Земята, а не на нея.

– Заради твоята любов към животните ние решихме, че ще усетиш близост.

– Усетих. Сега има ли друго място, което можем да посетим?

– Какво е желанието ти?

– Някъде, където има нечовеци. Но разумни. И нематериални.

– Имаме богат избор, ако те ни позволят.

– Да позволят? Не ми звучи приятно.

– Някои ще гледат на теб като на напаст. Да, като на чума.

– Но ти ми беше казал, че аз съм ненакърним! Не мога да бъда наранен.

– Това е така.

– Мисля, че се нуждая от нещо не така спокойно, нещо по-възбуждащо. Това глупаво ли звучи?

– Не, не ако това е желанието ти.

– И този път ще останеш ли с мен?

– Аз винаги съм с теб. Следвай ме близо.

Светлата фигура започна да се гмурка бързо, а аз бях точно зад него, използвайки метода, който бях научил, за да не го загубя, и пазейки неговото енергийно поле. Може да е било вечност или пък само миг – този период в тъмнината, с точилата светлина пред мен. После имаше експлозия от ярки цветове от миниатюрни точки, които оформяха нещо като няколко неправилни форми... първо светлозелени... после жълти... и после аз бях дръпнат в едната, която бе ярко оранжева. Чаках неподвижно, докато оранжевото се притисна около мен, държейки ме в яка прегръдка. Не направих опит да се боря, нито пък бях уплашен. Бях научил много.

Изведнъж серия от удари започна да бомбардира съзнанието ми като канонада от електрически шокове. Те бяха спокойни, но натрапващи се, настойчиви. Мога да ги представя само като компютърни, бинарни кодове. Но онова, което комуникираше, бе жив организъм, за което съм сигурен.

Ударите продължаваха, отеквайки тъпо в главата ми. Не можех да ги разчета, затова се опитах да изпратя моята слаба версия на несловесно общуване. Мислех за вътрешен модел на нашата Слънчева система, после мислено пуснах една стрела, излизаща от трета планета и завършваща където бях аз. Това произведе в отговор една

дълга серия от удари – те ми напомнях за примитивна форма на Морзовата азбука, но не се превеждаха с букви. Но когато умът ми привикна с тях, започна да се оформя една картина... огнено слънце, с една стрела, която сочеше не от него, а към него. Това ли бе мястото, където бяхме сега?

Ударите спряха. Приличаше на спасение. Създадох и изпратих картина за себе си във физическо тяло, последвано от увеличаваща се крива. Това произведе различна следа в отговор – отрицателна, предположих.

– Това означава ли не? Не сте срещали моите същества? Нека ви покажа. – Предадох картина на група от мъже и жени, най-добрата, която бях в състояние да създам.

Отговорът бе отрицателен.

– Интересувате ли се кой съм? Ново отрицание.

– Но нали ме разбирате?

Този път потвърждение, ако го превеждах правилно.

– Обаче аз не мога да ви разбера. Само да и не. Отрицание.

– Искате ли аз да ви разбирам?

Отрицание.

– Тогава ме пуснете и аз ще изляза от вашата енергия. Скоростта и обхватът на ударите се увеличиха и после заглъхнаха. Почувствах бързо и насилствено движение – и отново бях в дълбока тъмнина заедно с моя приятел ИНСПЕС, който светеше до мен.

– Ти успя да общуваш с твърде малка част от цялото.

– Искаш да кажеш, само с пръста от ръката?

– Това е добра представа.

– В един пръст има твърде много личностни елементи.

– Но все пак съществуват някои, които осъществяват връзка с тези същества.

– Чудя еж дали някога ще бъде в състояние да го направят

– Вярвам, че ще можеш, ако наистина така желаеш. – Имам си този проблем – любопитството. Кажете ми, има ли някакви материални нечовеци, които бих могъл да срещна, и колко биха общували с мен?

– Ти предполагаш, че аз не съм материален и все пак съм човек?

– По някакъв начин усещам, че ти си притежавал физическо тяло, но не понастоящем. Ти също си свободен. : Ти никога не си казвал, че някога си бил човек, но аз подозирам, че си бил. Поради една причина – ти притежаваш чувство за хумор. Злобничко и сатирично, но все пак го ; имаш. А това е съвсем човешка работа.

Настъпи пауза. Светлината на ИНСПЕС сякаш за миг затрептя.

– Усещам, че сега трябва да се върнем във физическото

– Да, мисля, че е по-добре да го направя. Благодаря за помощта при пътуването!

– За мен бе удоволствие.

Върнах се във физическото, за да изпразня пълния си мехур. Сигналът – моят сигнал – бе съвсем познат! Колко малко е да бъдеш човек, но колко радост носи това!

4. ДОБРЕ ДОШЪЛ И СБОГОМ

Любопитството ми все още не бе задоволено. Чувствах се напълно погълнат от себе си, нетърпелив и готов за повече нови преживявания. Въпреки че установих – не всичко, пожелано от мен, можеше да ми се предостави. Един човек, който живееше в съседство, почина. Или напусна, както предпочитам да разглеждам този акт, вследствие на сърдечен удар, и семейството му ме помоли да го открия и да осъществя контакт с него. При следващото ми посещение при моя приятел ИНСПЕС аз го помолих да ми окаже помощ за това, но ми бе отговорено, че такъв достъп по това време не е възможен. Сведение във формата на Роут бе всичко, което можеше да се получи, и аз го приех като задоволително при създадите се обстоятелства.

Внезапно ми дойде наум нов въпрос. Той бе твърде важен за собственото ми физическо преживяване ТУК. Попитах ИНСПЕС дали би могло да ми се покаже едно нематериално нечовешко разумно същество, с което лесно бих могъл да разговарям. За мое учудване приятелят ми предложи да ме заведе при едно такова и ние се установихме в тъмнината. Почти мигновено сякаш профучахме в пространството, изпълнено със звезди. Точно под нас бе нещо, което разпознах, че е нашата Луна, и съвсем близо до нея бе огромният мраморен глобус, оцветен в синьо и бяло – Земята.

Поогледах се. Къде ли беше този супернечовешки разум? Прочитайки въпроса, ИНСПЕС ме посъветва да погледна назад и нагоре.

Бях удивен. На около пет метра над мен и на разстояние около километър имаше огромен кръгъл обект, като плитка котловина, типична „летяща чиния”, както често я описват, но хилядократно по-голяма. Прекалено голяма, за да повярвам, че е именно „летяща чиния”. Но тъкмо си го помислих и тя мигновено се смали до някакви си 50 метра в диаметър.

Вратата в дъното се отвори и фигура... мъж... твърде човешки изглеждащ мъж, се появи и тръгна, да, тръгна към мястото, където аз се реех. Когато ме приближи, аз го познах. Нисък, набит и топчест, облечен така, че едва прикриваше мизерията си, със сива шапка, носът му изглеждаше червен и подут, на устата му бе изписана злобна гримаса. Той бе точно копие на звездата от толкова много комедии, на които се бях наслаждавал в материалното, когато бях млад – У. К. Фийлдс!

Това копие, проекция, холограма – каквото и да бе, говореше точно като Фийлдс, със същата интонация и повторения. Той ме покани на борда и ме разведе из онова, което приличаше на огромна куполообразна стая със снимки по стените на всеки комик, който някога бях познавал, и много повече на онези, които въобще не знаех, заедно с хиляди надраскани шеги и карикатури. Той описа всичко това като свой багаж.

Оформих въпроса в съзнанието си.

– Корабен товар? Какво искаш да кажеш с това „карго”? Можеш да се отървеш от превъплъщението. Мога да те приема точно какъвто си.

– Е, щом наистина го искаш... Но ще ей запазя ролята, ако нямаш нищо против. Помага ми да мисля като човек. Или би предпочел някой друг? Може би Гручо Маркс?

– Не, не. Остани какъвто си. Каж ми, какво правиш, докато се мотаеш около Земята?

– О, момчето ми. Аз съм износител.

– Така ли? Какво от това, от което ние имаме нужда, притежаваш освен този космически кораб?

– Може би употребих израза по неправилен начин. Аз изнасям от тук, а не за тук, приятелю.

– Какво е онова нещо, което ние бихме притежавали и има някаква стойност за вас? Ти очевидно имаш по-напредничава технология. Използваш мисловното общуване. Ние нямаме нищо, което вие да искате или от което да се нуждаете.

Той започна да мачка носа си.

– Ами, господине, не е лесно да се намери, но аз го направих, да, господине, направих го. Ние си нямаме никак, а вие не можете да си представите колко скъпо е онова, което липсва.

– Какво си нямате?

– Събирам го от много години. То е изключителна рядкост, но сега вече имаме повече.

– Съвсем ме обърка.

– Нещо, което трябва да знаете за цивилизацията, за да я разберете, това е един от проблемите.

– Все още не разбирам...

– Вие, хората, го имате. А то е много рядко и скъпо за останалата част от разумните същества в онова, което наричате материална вселена, а и където и да е. Много рядко срещано и твърде скъпо струващо, господине. Аз съм специалист по събирането му. Ти все още не разбираш, нека ти обясня.

– Моля те, направи го.

– Това е стока, която се среща едно на един милион, а вие, хората, я притежавате. Чувството за хумор! Шегите! Смехът! Това е най-добрият тонизатор за пренатоварените мисловни системи. То автоматично заличава напрежението и налягането почти всеки път, когато се употреби!

– Така значи... ти си пътешестваш между нас, търсейки най-новото и най-последното..?

– Съвсем точно! Вие, хората, от време на време съглеждате някой от апаратите ни за колекциониране и си вадите грешно заключение. Ние дори измислихте НЛЮ-вицове за нас! Всичко, което искаме, е да гледаме и слушаеме, нищо повече. Отделно от случайните „номера“ – само да си пазим формата. А сега, ще ме извиниш, господине, трябва да продължа пътя си.

Изведнъж се намерих извън кораба, който бързо изчезваше в далечината. Приближих се до моя ИНСПЕС приятел, който ме чакаше в дълбоката тъмнина. Сега вече знаех, че хората притежаваха само едно уникално качество.

– Добре се справи. Но има още нещо, което занимава съзнанието ти. Имаш една скрита мечта, която се опитваш да изразиш.

– Да... има някой, когото бих желал да посетя. Знаеш какво искам да кажа.

– Най-зрелият и съвършен човек на материалната Земя, който живее по едно и също време с теб.

– Точно така. Може ли да се осъществи?

– Да. Но резултатът може и да не е какъвто очакваш.

– Бих искал да опитам все пак.

Последвах блещукащата спирала от светлина през тъмнината не знам колко време. Изведнъж се оказах в една стая, съвсем нормална, оскъдно обзаведена с няколко стола, маса, фотьойли и люлеещ се стол. Два големи прозореца позволяваха на слънчевите лъчи да проникват. Навън сякаш имаше прави, високи дървета. Би могло да е навсякъде по Земята.

На бюро в едната част на стаята седеше някой. Не можех да определя дали е мъж или жена – конструкцията на лицето и тялото можеше да бъде и мъжка, и женска.

– Лицето бе почти безлично, косата – светлокафява, стигаща до ушите – възрастта – някъде между тридесет и петдесет, доколкото можех да определя. Облеклото бе просто – бяла блуза и черни памучни панталони.

Но онова, което ме зашемети, бе излъчването. Сякаш стоях на ярка пролетна светлина, която бе изпълнена с всяка съществуваща човешка емоция. Бе почти смайващо и все пак познато. Бе точно балансирано. В един миг бе мъжко, а после бях сигурен, че е женско. Истинско равенство – Той/тя. Тойтя!

Излъчването се заключи. Тойтя – нали трябва да има някакво име – ме погледна. Очите бяха бездънни. Не можех да открия изражение или излъчване. Контролът бе перфектен, макар че не можех да разбера причината за съпротивата.

Устните не се движеха, но чух. Очаквах го сега. Имаше горещо злорадство в онова, което разбрах.

– Тойтя, никога преди не са ме наричали така.

– Не изразявам неуважение. Просто не зная как да те наричам.

– Всяко име е добро като останалите. А сега, наистина ли вярваш, че мога някак да ти бъда от полза?

– Винаги съм се надявал, че можеш.

– По какъв начин?

– Като отговориш на няколко въпроса...

– Какво добро ще ти направят моите отговори?

– Ами... не знам...

– Ти настояваш останалите сами да достигат до отговорите си. Защо трябва да бъдеш различен?

Това удари в целта. Сякаш моят блъф бе разкрит.

– Прав си. Онова, от което наистина се интересувам, си ти, а не отговорите на въпросите ми.

– Аз съм само една от твоите статистически единици. Един от онези, срещащи се на един милион. Приятелят ти направи добре, като ме намери.

– Усещам те като западняк, въпреки че никой на Земята не вярва, че ти съществуващ. Но... ние сме се срещали преди... само веднъж... нали?

– Виждаш ли? Ти сам отговаряш на собствените си въпроси.

– Въпреки че... си преживял само един човешки живот. Ти не си бил рециклиран като останалите от нас. Но... откъде знам всичко това?

- Ти четеш в съзнанието ми.
- Само една част от него, и то с твое разрешение. Сигурен съм. Само един продължителен живот за осемнадесет хиляди години! Как продължаваш да си толкова млад?
- Непрекъснато си сменям дейностите. Това запазва всекиго млад. Това добър отговор ли е?
- Великолепен. Какво удоволствие да те срещна по този начин! Сега какво работиш? Ако може така да се нарече?
- Можеш да ме наречеш организатор или човек, който създава удобства, както искаш.
- С твоите способности мисля, че можеш да правиш нещо повече точно в този момент.
- Непрекъснато съм зает.
- Какво...? Не, мога да го прочета... ти караш линейка, ти си среднощен барман, шеф на психиатрия... и тъкмо си започнал да преподаваш история в университета. И дори има още нещо.
- Обичам хората.
- Почакай... ти веднъж летя с безмоторен самолет в Харис Хилз... Мисля, че те помня. Ето какво било!
- Само си направих майтап.
- Къде се храниш и спиш?
- Престанах да го правя преди много години.
- Сигурно водиш прекрасни лекции по история.
- Опитвам се да забавлявам и да засрамвам хората чрез спорове.
- Следващата ти работа... каква ще бъде?
- Естествено, да организирам. Да въвеждам Разнообразие, точно както и ти. Като тази книга или програми за промяна на съзнанието, които разпространяваш. Всички те прибавят Разнообразие в живота на онези, които го познаят. Сега, вместо всичките тези въпроси, защо не прочетеш от какво се нуждае организирането и целите, които трябва да се постигнат? Бих могъл да ти дам това, което наричаш Роут за плана, който не включва нито комунизъм и социализъм, нито капитализъм или пък диктатура.
- Те казват, че това не може да се постигне.
- Именно затова си струва усилието. Има нужда от унифициран световен стремеж. Ще се случи по пътя на признатата необходимост, а не чрез религията, надпреварата, политическите убеждения или трупане на оръжия.
- Необходимостта е нещо неясно. Светът би трябвало да е в суровата си форма.
- Това е причината за чакането. Ще му дойде времето.
- Но в световен мащаб човечеството никога не би по-стигнало общо съгласие по който и да е въпрос.

Почувствах огромна вълна на енергия, която бях усетил преди. Като отшумя, знаех, че Роут е на място, готово да бъде изучено, когато му дойде времето. Имах само още един въпрос към Тойтя.

– Какво ще кажеш, когато имаш време, да организираш енергията, където ние работим? Имаме нужда.

– Вие в действителност не се нуждаете от това, но ще направя всичко, на което съм способен.

– В материална форма ли ще бъдеш?

– Разбира се. Но ти няма да можеш да ме разпознаеш.

– Знаеш, че ще се опитам.

– Разбира се, Ашанийн. И аз ще бъда готов за теб. Ти не би могъл отново да ме откриеш, освен ако аз не поискам това. А сега трябва да отивам във Вселената.

– Толкова съм ти благодарен. Ще мога ли скоро да те видя пак?

– Не. За известно време няма.

Тойтя, Организаторът, се обърна и излезе, без да погледне назад. С неохота започнах да търся моя ИНСПЕС-приятел, на не можах да получа дори капчица излъчвател. Знаех, че трябва да се връщам във физическото, което и направих без никакви трудности. Вече на място, седнах, протегнах ръце и изведнъж си дадох сметка, че отговорът ми е бил даден. Той/тя ме бе нарекъл Ашанийн. Или пък е било погрешно указание, само за майтап?

Вече внимателно се вглеждам! във всеки непознат, който идва да ни посети. Може би трябваше да се хвана на бас!

* * *

След това преживяване знаех, че се нуждая от добра, солидна информация повече от всякога. След няколко нощи отново фокусирах на моя ИНСПЕС приятел в контактната ни точка и използвах обичайната техника. Ярко светещата фигура бе вече там, когато пристигнах. Можех да усетя излъчването, сега познато и приятно, същото, което ме бе изумило при първата ни среща. Спомних си чувството на преклонение и как почти бях повален от почит онзи първи път.

– Но все пак не падна възник. Вместо това ние се здрависахме.

– Така беше. Не знаех какво друго да направя.

– Ти вече добре се справяш с процеса на настройването. Повече не е нужно регулиране на вибрациите. Ти ме разбираш точно и мислите ти са решителни и свежи.

– И най-накрая мога да се справям с твоята ярка светлина, без да се отдръпвам.

– Това е интересно. За мен ти имаш същата радиация.

– Четенето в съзнанието, ти четеш мислите ми. Това изисква известно време за привикване.

– Със сигурност. Макар че, както ти би се изразил, това не е нашият отдел.

– Но как да адресирам тези събития? Моята собствена система се нуждае от обяснение, ако не и от разбиране. – Ти вече започна да намираш сам отговорите. Въпреки че изглежда трудно, възнаградението ще бъде огромно.

– Ти очевидно знаеш повече от онова, което мога да получа от теб. И по някаква причина ти не можеш или няма да ми кажеш. Защо?

– Разбира се, че има причина. Според вашата терминология онова, което ти предаваме, става единствено и само твое убеждение. Вместо това решаващо е ти да знаеш какво търсиш. Ние не можем да ти предложим такова познание.

– Искаш да кажеш, че сам трябва да го преживея, каквото и да е, и сам да достигна до собствено познание.

– Съвсем правилно.

– Но ти наистина имаш познания за всичко, което усещам и ще възприемам?

– Само до определена точка. Извън нея информацията за нас е без значение. Съвсем скоро причината ще ти се изясни.

– Предполагах, че знаеш всичко за нея. Грешал съм.

– Защото ти търсиш друг вид познание, пътеката ти се променя. Ти ще се движиш в нова посока. Ние повече няма да можем да те срещаме, както правим сега,

– Какво.. какво означава това?

– Че онова, за което мечтаеш, може да бъде постигнато в друга форма. Ти си добре подготвен за това.

– Но... нищо не разбирам... Да не би да съм направил нещо грешно... неточно?

– Точно обратното. Това палто и тази ръкавица, както ти ги наричаш, повече няма да ти стават за онова, от което имаш нужда.

– Да не би да казваш, че вече съм ви надраснал? Това е невъзможно!

– Ние винаги ще бъдем с теб. Това няма да се промени. Но ти ще изменяш своите противоположности. Такова общуване повече няма да ти бъде необходимо.

– Да си променя противоположностите? Но не знам как да го направя.

– Вече си го направил. Завръщането ти от онова, което идентифицира като Дом, бе извършено единствено от теб. Ти се научи, след като реполяризира, да постигаш промяна. Помниш, нали? Ти вече го използва.

– Искаш да кажеш... този метод за излизане и връщане обратно във физическото? Като на забавен кадър? Онова, което наричам бързо включване?

– Правилно. А има и нещо повече. Има още и основа, основно познание, както ти би го описал, които ти сега трябва да откриеш и изследваш. Пожелаваме ти всичко хубаво по време на пътуването.

– Но... ще се срещнем ли отново?

– Да. Но не както сме в тази точка.

– Не знам какво да кажа... какво да мисля... – Нищо няма нужда да се казва или мисли.

Ярката светлина изчезна. Чаках сам в огромната тъмнина на безкрайността, тъжен и засрамен, решавайки да се върна

Усещането за загуба бе зашеметяващо. И... отсъстващата Основа? Нова посока? Но в моята самота нямаше къде да търся.

5. КОМПЕНСИРАНЕ И ПРЕГРУПИРАНЕ

Първоначално разбрах, че ми е невъзможно да взема връх над загубата на моя приятел ИНСПЕС. Опитвах много пъти в отчаянието си да го срещна в нашата контактна точка, но нямаше никой. Просто беше празна. Липсваше дори и лек полъх на енергийно излъчване. Чувството на изоставеност и липса на посока бе зашеметяващо.

Беше трудно да се предпазя от получената в резултат на това депресия от ежедневието си, но сякаш в по-голяма или по-малка степен успях. С изчезването на връзката с ИНСПЕС целта ми да стана член на тези същества стана мъглява. Но тя наистина не бе забравена. Постепенно постигнах отново баланс, тъй като ежедневните въпроси изискваха отговори. И тъй като не познавах никого, който би могъл да ми е от полза, запазих проблема за себе си.

Очакваше се да поема в „нова посока”, но и понятие няхах или пък решение какво означава това. Във връзка с това бе и въпросът: какво бе Основното, което ми липсваше? Въпреки това имаше един въпрос, по който бях сигурен: каквато и да бе посоката, тя бе неделима част от учебния процес, независимо дали го харесвах или не.

Отново се обърнах към Основното. Какво ли можеше да бъде?

Дадох си сметка, че нещо не достигаше и на собствения ми Различен Мироглед. Единственото предложение, за което можех да мисля, бе да се върна обратно към Основата в опит да разкрия какво точно липсваше. Няхах избор.

Имаше нужда от солидна основа на добре изпробвано „познание”, преди да поема авантурата към непознатите области, където се надявах да разкрия липсващото основно. За да започна, трябваше да установя приоритета – ясно разбиране на понятията „тук и сега”, на материалния живот, точно какъвто е, без философски и емоционални обяснения и оцветяване. Това би направило откритието устойчиво. И така, имайки предвид всичко това, аз се приготвих да сложа в ред мислите си.

Системата за живот на Земята

Когато основаният на въглерода живот започнал да се появява и разраства в разнообразни форми, всяка форма е имала като първична директива оцеляването. В подробности това означавало физическо оцеляване във високо организирана и балансирана система на противоположности и симбиоза. Оцеляването на индивида гарантирало оцеляване на съществата.

На друго ниво самата Земя е получила подобна инструкция, което хвърля нова светлина върху феномените, като например вятърните и океанските течения, земетресенията и вулканите. По този начин майката Земя среща много от критериите за съществуване на формите на живот. Това вражда умствено съзнание, много по-различно от онова на доминиращите същества на въглеродна основа, които не са имали и сега нямат познания за този аспект на системата.

Оцеляването е било и е първият закон на системата. С цел оцеляване всяка форма на живот се е нуждаела от приемането на нейните собствени дневни дажби храна. Онези, които по някаква причина не са могли да го направят, или са мутирали, или са изчезнали.

При разширяването на елементарните форми на живот в различни същества се е появил и модел. По-големите, по-бързите форми са открили, че по-малките или неподвижни форми са добра храна. В отговор по-малките форми са се научили да се движат по-бързо, да се възпроизвеждат по-често и обилно, или са били изчиствани от схемата на нещата. И обратното, по-бавните големи форми открили, че дребните, но по-

бързи форми се явяват с остри зъби и способност да действат в съгласие. В действителност нито една 4юрма на живот не е в абсолютна безопасност от останалите. Опасност, криза, стрес или смърт станали основният модел. Страхът от индивидуалното неоцеляване, след като опасността се появявала всяка минута, дръпнал спусъка на действието – борба или излитане – при типичните участници в Системата за Живот на Земята. И доколкото целият модел и процес се разширявали, се появило равновесието, балансът, който ние днес познаваме като хранителна верига.

Системата за Живот за Земята е била и все още е идеално саморегулираща се, самонастройваща се, самогенерираща се организация на енергия. Колкото повече изследваме взаимодействиите симбиозни взаимоотношения, които се съдържат там, толкова по-привлекателни и комплексни стават те. Цялостната конструкция е една от противоположностите, въпреки че всяка част е взаимосвързана.

Като се вгледаме в Системата на Живот на Земята, виждаме, че лежащото в основата съревнование сякаш е продукт на заповедта за оцеляване. Всяко и всички живинки се състезават за основата на физическото оцеляване – храна, вода, кислород, топлина и слънчева светлина. Често това се пренася в живия космос, но и в земята, във водата, във въздуха. Имаме различни наименования за него: териториални претенции, стая, дом, леговище, кошара, ловни резервати, частна собственост, имот, градове, нации. Живите форми се борят за тях и умират пак за тях.

Срещу това е установено деликатното определяне на живия свят на основата на възможностите. Всяко същество може да оцелее само в подходящата за него околна среда. Във водата, въздуха – системата остава в постоянен баланс само ако хранителната верига действа ефективно, често до точката, когато промените не са нищо повече от малко преместване или настройка. На земята обаче поддържането на баланса било по-трудно. Въпреки това разнообразието на живи форми се развивало по-бързо, с впечатляваща изобретателност, която била използвана за разрешаване на проблемите с възпроизводството и оцеляването.

Сега основата, от която действам в момента, включва следните позиции:

1. При навлизането си в Системата за Живот на Земята на всяка жива форма е втъплено – вероятно чрез Дезоксирибонуклеиновата киселина (ДНК), – че най-важната мисия е оцеляването! Това е и подмолният нагон, стоящ зад всяко действие, предприемано от участниците. Целта е оцеляването на съществата, изразено първоначално като оцеляване на индивида. Тази директива е специфично свързана и ограничена до физическото съществуване, без други заключения. Успехът се равнява на физическото оцеляване. Провалът означава неоцеляване или физическо несъществуване – смърт. Страхът е равнозначен на възможността за неоцеляване.

2. Системата за Живот на Земята е обективна поради това, че всяка форма на живот се съревновава с останалите за животоподдържащите хранителни вещества. Това състезание съществува както между съществата, така и вътре в самите същества. Сдружаването между съществата е стандартно действаща процедура. Системата често подтиква към сдружаване като необходимост за оцеляване. Цялото е система от предшестващи.

3. Всяко познание, което не се отнася до физическото оцеляване, се охулва. Всяко чувство, което се изразява, е отклонение, тъй като няма връзка с първичната директива за оцеляване. Страхът не се приема като чувство.

4. Основният модел на системата се променя. Статичността е ентропия²⁵. Ентропията означава смърт. По този начин дисбалансът е постоянен, което създава адаптивен и стабилен отговор на всички нива. Поляризацията или разделянето са интегрална сила в действие през цялата система.

За нашия Различен Мироглед Системата за Живот на Земята се разглежда като хищническа хранителна система, макар че рядко се възприема като такава. Може да се стори хаотична и преплетена, но тя е организирана и действа в съответствие с няколко прости правила:

Раста и съществувай толкова дълго, колкото можеш.

Вземи това, което е необходимо за съществуването.

Поддържай своите създания чрез възпроизводство.

Няма ограничения или условности в прилагането на тези правила. Силата, скоростта, лъжата, острата възприемчивост и бързият отговор – всички те са силни активи. Симбиозните и паразитните партньори са високо уважавани. Чест, етика, съчувствие и други подобни не съществуват. Всеки участник е хищник и процесът не може да бъде променен, докато Системата за Живот на Земята съществува. Оцеляването е трудно, ако не и невъзможно, без хищническо действие.

Несвойствености

Сред гладко протичащия ефективен процес на Системата за Живот на Земята проблеснала една необичайна форма на живот. Би могло да се случи на всяко от хиляди? те други същества, но защо точно на това създание се е случило, никой все още не знае. То е дало като резултат не ново оформление, а модификация на старото. По този начин всички първоначални модели на Системата за Живот на Земята останали здрави и само частично под контрола на това ново същество.

За да стане тази нова мутация издръжлива, тя би трябвало да се е случила на повече от едно същество, а и на различни места. Разкритите от археолози и антрополози доказателства показват, че във времето, когато система– та е започнала да действа, това е станало почти мигновено и едновременно в различни области.

Тези по новому модифицирани същества са били много затруднени с оцеляването в ранните етапи: тяхното оформяне ги е принудило да развият собствени уникални методи. Съществуването е било сравнително обезкосмено, освен по главата, което означавало да предприеме специални мерки за предпазване от студа, горещината, челюстите и остриетата на другите. Не е притежавало нито остри зъбни, нито здрави челюсти, което е било и главното неудобство при самопредпазването и агресивното събиране на храна. Нямащо е опашка, което означавало, че не могло да се катери по дърветата, за да избегне атаките, и нещо по-важно, липсвали му тези способности за изразяване на чувства. Два крака вместо четири довели до липсата на равновесие, тремавост и несръчност, в добавка и вертикалният гръбначен стълб, който първоначално е бил оформен като хоризонтален. И накрая, то притежавало допълнение към животинския си мозък, нещо приличащо на тумор, което наистина изразява разликата.

Другите животни били по-големи, по-бързи и по-силни. Те можели да се катерят по-добре, да плуват естествено и да издръжат на условията много по-лесно. Трябвало да минат много поколения за новодошлите, за да си представят защо и как биха могли да

---

²⁵ Частта от вътрешната енергия на едно тяло или система от тела, която не може да се извлече и съответно е неизползваема (Бел. изд.)

оцелеят с това непохватно и неефективно физическо тяло. Постепенно те си дали сметка, че са различни от всички останали животни. Стотици хиляди години минали, преди те или поне някои от тях да узнаят, че те, разбира се, са нещо повече от друг вид животно. Но някои и сега гледат на себеподобните си като на разумни животни.

Този нов фактор в Системата за Живот на Земята се оказал разрушителен и обезпокоителен. Той имал същите нагони, мотиви и ограничения, както и останалите форми на живот, плюс забраните от размерите на тялото и възможностите. Въпреки че новото същество започнало да доминира над останалите в относително кратки срокове. Единствената област, която продължавала да се съпротивлява, била самата енергия на Земята. Основните модели на земя, въздух, вода и огън останали в по-голямата си част неконтролируеми и неразградени.

Победата имала значителна и жизнена цена. Посвещавайки фактически цялата си енергия на Системата за Живот на Земята, новите същества не обърнали внимание или отхвърлили всяко директно познание по въпроса какво би могло да бъде извън нея. И затова те станали плътно затворени в действителността на теорията на Системата за Живот на Земята. Но в пряк конфликт с масивното поглъщане и преосмисляне на земното познание била най-съществената характеристика на съществата – мисловна осъзнатост, чужда за самата система. Това бил развиващият се ум, който предвидил начините за завладяване на всички останали същества, които продължават да приемат първоначалната „команда за оцеляване” до крайности и абсурди, напълно несъстоятелни и извън онова, което дори смътно е обяснено, както е необходимо.

На някой от етапите новите създания сами си дали названието Човек: Човешки „Същества”. „Хомо сапиенс”.

От самото начало Човешкият Разум научил много от своето наследство. Той открил, че животинското стадно чувство за сдружение върши добра работа. Възприел познанието за съвкуплението, придобито от животните, които се грижат за своите малки, докато те сами не станат способни да се грижат за себе си. Същото станало и с отборното действие при ловуването. Организираното сдружение му позволило да се справя успешно с другите животни. Така че съществата се развили като най-големите хищници, които Земята някога е познавала. Те създали процеса на изкуството и науката, че дори и спорта.

Животинската теория за лидерството била призната отрано. Първоначално най-силният поемал водещата позиция. После били прибавени качества като сръчност, интелигентност, възможности на ума. Лидерът пръв имал право на избор върху жените, пещерите, най-добрата част от лова. Така съревнованието се обърнало навътре кой ще вземе връх. Хищничеството и противопоставянето между съществата станало норма, така както в зоологическата Градина или стадото.

В цялата история, когато и хората да са се организирани в големи групи от някаква забележителна стойност, теорията за появата на Бога винаги е ставала фактор от първа величина: Едно просто обяснение защо това се е случвало е, че когато Човешкият Разум преминава в зряла възраст, за него повече няма бащински напътствия, които да учи, обвинения, предоставена помощ или установяване на правила. Нуждата от бог или богове затова би могла да има прости, разумни източници. Като деца ние растем под влиянието на баща и майка – непосредствените представители на мощта и славата, които са ни създали. Когато самите ние станем възрастни и родители, ние търсим или измисляме един по-голям Баща или Майка, които да изпълняват тази роля. Богът на теория е задоволителен начин да обясним непознатото и да освободим човешкото същество от най-различни нежелани отговорности. Някои развиващи се човешки същества, които

поддържат теорията, че никой или нищо не е по-велико от тях, трудно могат да приемат това.

За да се изяснят и поставят Неизвестните в категорията на Известното, Човешкият Разум също се е придвижил в друга посока. Той взема директни повтарящи се преживявания и, като използва правилото за причина и следствие, ги обръща в Известни, което се предава от баща на син, от майка на дъщеря, после от говоримото към писаното слово и вероятно към онова, което става познато в училище. Съвсем относително доскоро съществуваша необмислени и прекалено опростени процеси за търсене на Познатото, на които бе дадено названието наука.

С течение на времето новите доминиращи човешки създания развили хищническия процес далече извън основата на „Убивай за храна“. Те определили свои собствени правила и закони, които често са в конфликт със Системата за Живот на Земята. Страхът все още бил главният инструмент на търговията с алчността, егото, сексуалността и други толкова важни компоненти. Независимо от изкривяването и затъмнението обаче, различното мислене се проявявало.

Отново и отново противоположният Човешки Разум започнал да изразява и демонстрира елементи, напълно несравними със Системата за Живот на Земята. Такива са били: първо – заинтересуваност и съчувствие към други членове на съществата; второ – заинтересуваност и съчувствие към други видове същества; трето – нарастващо любопитство и неудобно подозрение по отношение на ограниченията, поставяни, очевидно върху всички участници в системата. Историята и философията са пълни с любопитни търсачи и съмняващи се Човешки Умове. Винаги е имало, както има и днес, един много тънък слой от Човешки Съзнания, които имат времето и енергията да поседнат и помислят. Те са минали покрай неотменната нужда от усилие за оцеляване.

Колко са те? Един на хиляда? Един на десет хиляди? На сто хиляди? Вместо да планират и организират експлоатацията на приятелите си – останалите същества, – или да извличат богатства от земята, тези любопитни и съмняващи се Човешки Умове проправят моделите извън Системата за Живот на Земята, у самите себе си и у останалите. Те смятат за достатъчно да дръпнат струните на съчувствието в техните собствени създания и да предават нататък онова, което са открили. Съобщението им бе, че човешките същества са нещо повече от обикновени животни, живеещи и умиращи в Системата за Живот на Земята.

Въпреки че досега като резултат е постигнато малко, освен такива познания като надежда, упование, вина, проста вяра и слабо определена колекция от намеци и предположения под общото заглавие на любовта. Така че като цяло съществата остават незадоволени и без почивка.

Тогава това е Системата за Живот на Земята, където и ние сме сега, както и състоянието на Човешките Умове. Тези са Познатите и оттук Започваме, в съответствие с нашето настоящо научно мислене.

Но... липсващото Основно? Дори когато светлината се увеличава, аз все още не мога да го разпозная!

6. ВЪН И ВЪТРЕ

И ТАКА... Къде е липсващото Основно? И каква е новата посока?

И двете май са добре скрити. Можели ще ни помогне в търсенето, ако първо открием и посочим какво сме ние всъщност.

Като Човешки Умове ние сме това, което мислим. Ние също сме и онова, което другите мислят. Повечето от това има твърде малко общо с нашите материални тела, когато слезем под повърхността. За да се запознаем с това по-отблизо, хайде да създадем модел на Човешкия Разум, какъвто е и какъвто действа на практика – прагматичен модел, ако ви се харесва. Представете си го като изграден на пластове, нещо като лук, и нека започнем да работим „отвътре навън”.

Същност на личностното

Това е присъщият оригинален Човешки Мозък. Като започнем от тази вътрешна същност, ние сме есенцията на сбора от нашите преживявания без ограничения. Вътрешната сърцевина е съставена от следното:

- преживяното и съзнателно помисленото от нас до днес;
- преживените от нас чувства;
- любовта, която сме изразили и преживели;
- преживените от нас сънища, независимо дали ги помним или не;
- болките и удоволствията;
- бляновете, желанията и надеждите;
- всичко горепосочено по време на нематериалната ни дейност (например сън и т. н.)
- всяко от горепосочените по време на всички предишни жизнени дейности;
- неидентифицирани елементи.

Животинска подличност

Това е слой или елементът, който е най-труден за контрол. Всичките изражения на Човешкия Ум преминават оттук и получават данни в Системата за Живот на Земята също оттук. Ето тук става филтрирането, обезцветяването и затъмняването. Проблемът е, че ние си мислим, че се нуждаем да се облегнем на него или не можем да останем физически човеци. В психологическо отношение то включва пласт, съдържащ мозък на бозайник, мозък на влечуго и нервна система. Неговите сигнали оставят следа върху почти всяка страна от човешкия живот, почти, но не изцяло.

Съзнателен Разум

Следващият слой може да бъде определен като онова, което вие си мислите, че сте, което е съвсем различно от това да знаете кои сте. Причината е, че рамо част от вътрешната същност е валидна за съзнателното вие; заради това има повече изкривяване, тъй като изражението трябва да мине през Животинската Подличност. Съзнателният Разум може да бъде напълно точен, но в някои области местни схващания и обичаи дават противоположна интерпретация от тази на Вашата Личностна Същност.

Въпреки че голямата част от този пласт е съзнателно скривана от другите, значителна част се изразява в нашата външна личност. Защото тя е толкова силна, че ние нямаме избор върху това. Този слой по-нататък се усложнява от системата на убеждения; за много от нас сложността прераства в бъркотия. Не е учудващо, че повечето от нас не намират ясен път навън.

Външен човешки Разум

Следващият външен слой е онова, което ние мислим, че другите си мислят за нас. Това е огромна смесица, защото част от него е интуитивна – несловесно общуване, което се обръква с онова, което нашите сетива и аналитични приемници ни казват. Този слой е в състояние на постоянно течение, непрекъснато се променя при всяко ново преживяване и възприятие.

В тази секция, която строго се контролира от културния контекст, ние развиваме неестествени и синтетични нагони и мотиви? което, може би води до повечето умствени и физически болести. Опитвайки се да се крепим или като водим напълно обратно съществуване, а това правят много хора, този начин на живот може, ако му позволим, да надделее, да доведе до същински ад на Земята.

Роля на човешкия Разум

Движейки се навън, стигате до външния слой: онова, което искате другите да мислят за вас. Това обикновено е сравнително лесно. Най-често то се установява от възприемчивостта и нуждите на света около вас, положен отгоре надеждно от вълни и импулси, изтласкани от вътрешната ви същина. Представянето на личността внимателно и обикновено е покрито с измамен блясък. В трудни моменти никога не се появява следа от вътрешните пластове, дори и при голям стрес. Такива случаи умират заедно с фалшивите си лица, непреклонно и стоически.

Излъчване на човешкия мозък

Най-външният слой, доста по-голям от вашите очаквания, е съставен от чуждите мисли за вас. Представете си, че съществувате когато и където някой друг човек или същество мисли за вас, дори и само понякога. Бихте могли да добиете представа за степента, като си спомните за всички онези, за които вие мислите, дори и само от време на време. Прибавете (само като убеждение в тази точка) всички онези, за които вие все още мислите, въпреки че те вече не населяват физическото си тяло – те сега са „някъде другаде” – плуе онези, които ви познават от някое друго съществуване, където и каквото би могло или е било могло да бъде.

Твърде малко от тази радиация, излъчена от вас, като възприета от другите, ясно осъзнава вашата вътрешна Същност. Действат прикриването инфилтрацията. Но един проблем наистина ни създава голямо безпокойство, и той е – какво мислят другите за нас.

* * *

Достатъчно за този модел на Човешкия Разум. Сега може би изглежда, че бихме успели да изострим Различния си Мироглед, ако се концентрираме единствено върху знаците на Вътрешната ни същност, докато те си проправят пътя през множеството пластове на това, което сме ние.

Но трябва да се пазим от имитациите – онези, които са посветени на Системата за Живот на Земята и могат да възпроизвеждат огромно количество симулирани Вътрешни Същности, така умно направени, че биха могли да замаскират действителното действие и мотивация на Системата за Живот на Земята. Лесно е да бъдем заблудени.

Може би ще бъде от полза да възприемем, докато убеждението се превърне в Познание, че ние като Съзнателен Човешки Разум притежаваме едновременно и индивидуални цели, и цели като биологичен вид или цели за съществуване в Системата за Живот на Земята, което не е обичайно разбрана част от нашето познание при физическа будност. Възниква конфликт, когато Човешкият Разум изисква някакво действие, а

Системата за Живот на Земята сама по себе си не може да откликне. Появява се нарастващо подозрение, че мнозинството от нашите умствени и физически грешки е резултат от този конфликт. Най-малката част от този конфликт е външна, по-голямата се намира в навика и мотивацията в рамките на Човешкия Мозък.

А ето и няколко от общите признаци на Личностната Същност, които биха могли да се появят през пластове. Те не са съвсем точно Системата за Живот на Земята и са неживотински, и не са записани по реда на тяхната значимост.

Емоция

Всеки израз на чувство: мъка, радост, яд, злоба, екстаз, омраза, екзалтация, депресия и т. н. е все субективен и спонтанен. Решението е чувствата да бъдат преживени и впоследствие да ги поставим под контрол и да ги насочваме по наше желание.

В Системата за Живот на Земята няма чувство извън задълженията за оцеляване, като тези за опазване на малките, а те са напълно агресивни задължения, или пък отбранителни по своята мотивация. Най-близките симулации са желанието за притежание, надмощие, ревност, гордост и т. н.

Способност за реакция на преживяното (емпатия)

Емпатия е чувството на признателност и дори разбиране, без да е необходимо да притежавате никакви лични спомени или преживявания. То е признаването на единството извън материалните същества. То също е отражение

на познанието, че такава опитност е съществена за индивидуалния процес на обучение. Затова нищо не може, а и не трябва да се направи, за да опитваме да променим проблемите, с които другите трябва да се справят. Съчувствието и състраданието са специфични видове, които са оцветени от емоции с разнообразна степен.

Системата за Живот на Земята не притежава познание или разбиране за тази област. Най-приблизителното решение може би е инстинктът на стадото или глутницата, който стриктно се базира на нагона за оцеляване.

Вероятно съвременните изследвания на делфините в случая са уместни.

Нежна усмивка

Това е пряк информационен поток на ниво Личностна Същност. То е форма на онова, което може да се нарече несловесно общуване – многократно и напълно едновременно предаване/приемане, което не може да бъде изразено с думи. Изражението на лицето е автономен отклик: „Получих го, силно и ясно!”

Системата за Живот на Земята не притежава нищо сравнимо с това. Най-близко би могло да бъде отношението, развито между Човешкия Разум и любимите животни – близване на ръката или мъркане. Но симулациите са навсякъде!

Широка усмивка

Друг тласък директно от Личностната Същност. Това излъчване не може да бъде преведено с думи или графики. „Радост” и „удоволствие” са твърде земни. Съществуват много имитации и понеже е твърде подкупващо, индикаторът широко се използва за манипулиране.

И отново няма нищо сравнимо в Системата за Живот на Земята. В тези рамки всяко подобие е признак или встъпление към хищничество.

Забелязваме на красотата

Това е чиста Личностна Същност. То е непоквареното възхищение от вдъхновението и създанието на изграденото не само в Системата за Живот на Земята, но и на моделите на Човешкия Разум, от устремите нависоко мостове и сгради до акапелните хорове и представления на Човешкото Съзнание. То е процес на събиране на информация/опитност, на който Човешкият Разум не може да устои.

Системата за Живот на Земята не притежава схващане, нито пък нещо сравнимо за него, и затова не съществуват имитации.

Носталгия

Тя извира от нашия Личностно Същностен източник на спомени, който най-добре е осмислен като емоционални стойности от предишна опитност в сегашния ви живот. В тази посока е възможно да има отклонение от лежащите в основата ѝ косвени принципи: „Покажете ми пътя да се върна у Дома.”

Системата за Живот на Земята няма схващане или сравним модел, който да не е систематично обоснован. Най-близки са мигриращите птици и съомгата, но техните мотивации са практически систематични модели.

Нежен допир

Много прост израз на Личностната Същност. Допир вместо прегръдка, потупване вместо удар с юмрук, замахване вместо блъскана Дори и животните разбират и знаят разликата,

В Системата за Живот на Земята животните наистина научават грубата разновидност. Но всичко, което те могат да направят, е да ближат или да се отъркват, което може би е достатъчно.

Анонимен дар

Истинска демонстрация на Личностната Същност в действие. Алтруизмът и агапията²⁶ са действащи илюстрации. Служба на другите без каквато и да е компенсация или признание, освен от собствената същност на Човешкия ви Разум.

В Системата за Живот на Земята това е напълно извън разбирането. Ако се сеца, то е случайно, а не планирано.

Мислене

Човешките Мозъци са мислителни до степен, неизвестна където и да е другаде в Системата за Живот на Земята. След като веднъж преминем покрай примамките на системата, ние откриваме поток от идеи, просветления, интуиция, инвенция, нововъведение, всичките сортирани за нас от нашия великолепен процесор – ума. Те са произведения на заповедите на Личностната Същност и често пъти са проблеснали благодарение на любопитството, един голям катализатор за промяна.

Няма нищо дори далечно наподобяващо в Системата за Живот на Земята. Всичко, което откриваме, е някакво елементарно обработване, някакви инстинктивни процеси, които обикновено се приписват на енергична възприемчивост на физическите сензори. Някои животни наистина притежават любопитство, което често води до фатални последици.

---

²⁶ Прехласване. (Бел. прев.)

Огромният къс самородно злато

Поради това, че този въпрос на универсален интерес е толкова неразбран и Зле тълкуван, налага се специално разширено изследване за редуцирането му до някакво близко до разумното ниво. Следващият РОУТ ми е предаден от приятел и е едва началото. След като веднъж е възприет, той ще се разшири, както е проектиран.

Любов не се учи и не може да се купи. Любовта не може да бъде научена. Тя се образува у индивида а отговор на външни стимули. Индивидът няма контрол върху образуването. Щом веднъж е започнало, то може да бъде наслоявано или сублимирано, но никога разрушавано. Физическата смърт няма влияние върху неговото съществуване, защото толкова много енергия нито е зависима, нито пък е част от време-пространството

Това е излъчване, което не може да бъде сграбчено или задържано. Вместо това то се усеща, преживява и преминава през индивида, който му добавя онази допълнителна порция, която се е генерирала от това преминаване. Поради това енергията е увеличената индивидът се превръща в един постоянен предавател и приемател отгук нататък..

С това твърдо подчертаване на сексуалното пробуждане и мита за романтиката не е учудващо, че толкова много хора претендират да са преживели това, което можем да наречем нашата Л в техните отношения. Не е така. Единственият начин, по който можете да го придобиете, е чрез споделени житейски преживявания и опитност, а дори и тогава няма гаранция, От друга страна, то ще нараства у вас. Не трябва да работите по него, напук на казаното в книгите. Времето не е фактор от жизнено значение. Колкото по-дълбоко и по-интензивно е споделеното преживяване, толкова по-малко време е необходимо.

Други видове привличане не винаги са деструктивни или без стойност, но те не са от тази категория. Разликата е, че Голямата Л е неразрушима и безкрайна и никога не зависи от местните обичаи и навици. Приятелството например може да бъде описано като сянка на Голямата Л или в най-добрия случай като целувка от братовчедка.

Най-големият проблем е в грешната идентификация. Ние падаме в капана на увереността, че сме открили Голямата Л, много често с ужасяващи резултати, когато идеалът и любимият” не съвпадат.

Най-важният и видим аспект на Голямата Л е може би майчинската любов. Тя се справя с теста възхитително, въпреки че често получава дълбоки наслоения от протокола.

Мъжете намират Голямата Л у други мъже, а жените у други жени обикновено като резултат от дълбоко преживяване в определен период от време, въпреки че разширената опитност не възбужда автоматично Голямата Л. Въпреки че когато се случи, понякога без усилие и без съзнателно усещане, тя е постоянна в пълния смисъл на думата. Ако работите заедно, играете заедно, живеете заедно, борите се, страдате, смеете се и сте от един отбор, вероятността нараства.

Главната характерна черта на Голямата Л е, че тя не изчезва с физическата смърт и вие не можете да я потушите през физическия си живот. Извън необходимост, притежание или по причини, неконтролирани от вас, вие можете да я пречистите, макар че тя винаги ще бъде там кротко тлееща у вас. Защо изразът „Докато смъртта ни раздели”, станал част от нашата култура, е мистерия? Може би е включен, за да може физически оцелелият човек да се почувства свободен и да се ожени отново и да създава повече деца, за да подсигури бъдещото продължение на човешкия род. Иначе си губи смисъла.

Голямата Л е най-чистата форма на Личностната Същност.

Споделяйки всичко това, аз мисля, че източникът на липсващото Основно сега вече е ясен – Личностната Същност. Но как стана така, че вие наистина се познавате?

7. ЕКСКУРЗОВОД

Докато продължава търсенето на липсващото Основно, ние като посетители и участници в Системата за Живот на Земята можем сега да оценим и съберем наученото от нас така, че да можем по-добре да направим преглед и тогава да тръгнем по пътя напред. Нашият Различен Мироглед започва да укрепва, но все пак въпросът отново възниква: Защо се безпокоим? Защо продължаваме трудното пътуване, когато просто, можем да се отпуснем удобно в подходяща система от убеждения?

По-късно ще видим дали пътуването ще ни поднесе своята награда. В настоящия момент нека се огледаме къде се намираме и какво открива нашият Различен Мироглед:

Системата за Живот на Земята, независимо от всичките си недостатъци, е една изискана машина за обучение. Тя съсредоточава вниманието на всеки един от нас поотделно върху широко разбиране на енергията и вместо това контрол и манипулация, които най-общо не са на разположение, освен чрез конструирана околна среда, като време-пространство. Системата за Живот на Земята е комплект от инструменти, а ние се научаваме да ги използваме.

В Системата за Живот на Земята ние научаваме мерките. Средата е поляризирана и са възможни сравнения. Ние разбираме какво е горещо и студено, силен и слаб, гладен и сит, бърз и бавен, тъжен и весел, мъж и жена, приятел и враг, любов и омраза – списъкът продължава.

Ние се запознаваме с приложенията на енергията по един полезен начин в много различни форми. Ние работим с физическата енергия едновременно вътре и вън от нашите тела. Ние преживяваме и насочваме умствената енергия без въобще да познаваме подробно как, защото това става съвсем естествено за нас.

Прилагайки нашето Човешко Съзнание, ние се научаваме да създаваме по начини и методи, които не знаем, че съществуват, защото те са уникални за време-пространството, а някои са особени и валидни само в тази система и не съществуват никъде другаде. Те обезпечават широки пространства на изява, която не подлежи на описание.

По подобен начин ние се научаваме да се възхищаваме на красотата. Откриваме я в незначителния камък, във величествената ела, в гръмотевичната буря, в океанската вълна, в нежно, изречената дума, в облагания с облаци залез в пълзящия към небето небостъргач, в музикалния акорд, в скока на леопарда – и отново списъкът е безкраен. И най-вече го откриваме в това, което другите хора мислят и правят, в техните и нашите чувства. И ние се научаваме да се смеем и радваме.

Всяко отделно нещо, на което ние се научаваме, независимо колко дребно или очевидно е, има безкрайно значение Там – извън време-пространството. Това напълно се разбира, когато някой се запознае с образователния процес на Системата за Живот на Земята, да бъдеш човек, който „живее” Там. Тогава вие знаете, а не само вярвате, че си струва да се плати всяка цена, да бъдеш човек и да се учиш.

А сега, за да изпълните най-голямата промяна във вашия мироглед и да осигурите една проста и разбираема цел за съществуването тук в Системата за Живот на Земята, има нужда от специфичност. Това включва да се вгледаме отблизо в нещо уникално за Човешкия Разум – в нашия мисловен процес.

Съвременните теории твърдят, че освен нашата животинска дейност мисленето ни е разделено на две основни категории, които ние идентифицираме като ляво и дясно мозъчно полукълбо. Имайте предвид, че това идентифициране е само символично и разделението съвсем не е така ясно.

Процесът на лявото ни мозъчно полукълбо е частта от нас, която върши нещата. Тя е интелектуалната, аналитичната област на действие. Тук се намират нашите математически и говорни центрове, нашето логическо мислене, научните ни методи, Организационните ни таланти и способност за обучение и много повече. Именно дейността на лявото мозъчно полукълбо ни прави различни от животните. Тя е източникът на нашия оптимизъм, че мога да го направя.

Дясното ни мозъчно полукълбо е точно обратното. От него идват способностите ни за възприемане на формата и пространството, красотата, интуицията, чувствата, плюс всичко друго, което лявото полукълбо на мозъка не може да разбере и категоризира, включително любов, приятелство, вдъхновение и т. н. Дясното мозъчно полукълбо се ужасява от идеята, че произведената от лявото полукълбо формула може да се използва за количествена и качествена оценка на любовта и приятелството. Това е свещена територия на дясното полукълбо. И – парадокс – нашето дясно мозъчно полукълбо е генераторът на нашите отрицателни чувства.

Повечето от съвременните теории твърдят, че нашето човешко съзнание трепти напред-назад между лявото и дясното полукълбо на мозъка при възникването на различни ситуации в ежедневието ни. Когато извършваме изчисления, доминиращо е лявото полукълбо. Когато слушаме музика, надделява дясното. Изявата е върховна, когато лявото и дясното полукълбо мислят заедно, унифицирано, синхронизирано.

Нещо като културна подмолна война продължава от векове за да излезе на повърхността едва в последните години. Хората, при които доминантно е лявото мозъчно полукълбо, смятат, че тези, при които надделява дясното полукълбо, са основно неспособни да съществуват в Системата за Живот на Земята и се стремят да гледат на тях с презрение и недоверие. Онези пък, при които доминантно е дясното мозъчно полукълбо, смятат другите за хора без въображение, тъпи, свръхматериалисти, безчувствени и с недостиг на „духовни стойности“.

Време е да обявим мир в тази битка и да осветлим правилно това опасно неразбиране.

Нашата най-главна цел, освен да се учим чрез преживяното, докато сме хора, е да постигнем и развием това, което наричаме интелект: съзнанието на лявото мозъчно полукълбо. Не се нуждаем да действаме по подобен начин със способностите на дясното си полукълбо, защото вече си ги имаме. Ние си ги носим с нас, те някак си са ни вродени.

Именно способността на лявото полукълбо е от изключително значение, когато отиваме да се връщаме от Там, извън време-пространството. Именно лявото полукълбо премахва ограниченията за нашето развитие, които са съществували преди да се появим тук. Само дейността на лявото полукълбо може да превърне неизвестностите в Познания, да премахне страховете, да увеличи опитността, да открие нови хоризонти, да разчисти отказа на фалшивата система от убеждения. Лявото полукълбо приема всяка идея, информация или вдъхновение, което се поражда от или чрез дясното полукълбо, и го пуска в действие. По всеки стандарт нищо значимо не може да стане действително, освен ако и докато лявото полукълбо не надделее.

През хилядолетията дясното полукълбо не се е променило. То не се е развило или усъвършенствало. То е същото, каквото винаги е било. Обратно на него, лявото полукълбо

на мозъка стабилно се е усъвършенствало или по план, или от необходимост. През миналия век това развитие е станало по експоненциална крива, не само у един или два индивида, а направо у милиони хора през периода. В днешно време левият мозък задълбочено е изследвал феномена време-пространство и сякаш са останали съвсем малко области за проучване без рециклиране и повтаряне. Енергийните поле – Там са узрели за изследване. Но съвсем естествено левият мозък не може сам да се включи в конструктивно остойностяване и приложение. Десният мозък го насилва да направи това – и десният мозък е отговорен.

Онова, което се е случило, е, че лявото полукълбо напълно е укрепнало и е оправдано за това в предоставянето на методи за оцеляване в Системата за Живот на Земята и затова се съпротивлява на всеки и всички, които могат да окажат влияние или да прекъснат процеса. Това, което става извън време-пространството – Там, не може да бъде изчислено с обичайните стандарти на Системата за Живот на Земята. И нещо по-важно, оказва се, че информацията, която пристига от Там няма никаква стойност за жителите на Системата за Живот на Земята. Само когато лявото ни полукълбо признае, че такова познание е най-жизнено необходимо средство за развитие Там, ще се генерира специфичен интерес.

Нашият Различен Мироглед включва най-категорично най-зрелите таланти на лявото ни полукълбо. Както вече бе казано, ние дойдохме тук, за да постигнем това. Хората с доминиращо дясно полукълбо намират, че е трудно, ако не и невъзможно, да го приемат.

Понеже е господарят, дясното полукълбо често, принуждава лявото да действа по начин, който се стреми да разруши хиляди години на еволюция. Междувременно нашето ляво полукълбо продължава да събира използваемите идеи и вдъхновения от дясното и ги превръща в нещо стойностно. То толерира непродуктивното дясно полукълбо и създадените от него модели, докато те не влязат в правия път. То също трудно изкривява някои модели на дясното полукълбо, за да ги възвърне към оцеляващо-хищническата организация на Системата за Живот на Земята.

За нашия Различен Мироглед има две определения:

Ляво мозъчно полукълбо = Човешки Разум, модифициран от Системата за Живот на Земята.

Дясно мозъчно полукълбо – Изразяване на Личностната ни Същност, нематериалната част от нас, която е извън времето недокосната и без да ѝ е оказано влияние от Системата за Живот на Земята.

Въпросът е и дясното, и лявото мозъчно полукълбо да бъдат доведени в едновременно и синхронно действие, като заставяме лявото да взема все по-голямо участие в дейността Там. Никога не бихте занемарили едното заради другото.

* * *

След като вече всичко си е по местата, можете да решите, че следващото ще ви бъде от полза:

1. Винаги знайте и помнете, че вие сте „повече от физическото си тяло”. Това ще ви предостави мигновена пер-спектива за всякаква дейност в Системата за Живот на Земята. Агонията става поносима, екстазът – по-задълбочен. Възникналите на места страхове се изпаряват.

2. Запознайте се и контролирайте нагона си за оцеляване. Използвайте го, вместо да му позволявате той да използва вас. Ето и няколко предложения:

а/ Една част от формулата (Физически живот = Добро) е нужна за Системата за Живот на Земята и е приемлива по време на вашия престой. Другата част (Физическа смърт = Лошо) можете да отстраните, защото ще я познаете по-добре;

б/ Помнете, че крайната ви цел не е физическото оцеляване. По този начин, докато е валидно, че вие сте тук, за да свършите определени неща, че съществуват и дейности, които вие трябва да извършите, за да сте тук, вие не трябва да сте отчаяни. Могат да възникнат нещастни случаи, но вие не можете да загубите, вие вече сте имали опитност-та да бъдете човек;

в/ Сексуалният възпроизводителен нагон, е най-силният животински инстинкт в Системата за Живот на Земята. Предназначен специално за физическо оцеляване на създанията, той контролирали е манипулиран да контролира повечето аспекти на човешкото поведение. Наслаждавайте му се, но няма нужда да живеете и умираете заради него. И се наслаждавайте на действията заради онова, което те са, поддавайте се само с ваше знание;

г/ Физическите неща (материали, храна, инструменти, играчки) са чудесни за местна употреба, но притежаването е всъщност само временно удобство. Вие не само не можете, но и няма да искате да ги вземете с вас – дори и физическото си тяло.

3. Поддържайте преходното си положение. Вие сте човек по ваш избор в най-точния смисъл на думата. Това право на избор остава в сила по време на вашето посещение. Можете да опаковате опитността си и да отидете когато и където пожелаете, без цензура или наказания от всякакъв източник или вид. Ако Човешкият ви Разум е доволен, вие ще го направите, независимо от местен навик или нечие усилие. Пристрастените към Системата за Живот на Земята вероятно няма да разберат, но това си е техен проблем.

4. Наслаждаващи се на живота си в Системата, направете максимални възходите и паденията си – но не се при-страстявайте. Издигнете се над яростта за това как работи системата, за очевидните несправедливости, нечестните преимущества, бруталността, безсърдечността, измамата. Този свят по план е хищнически, но той е изключителен учебник.

5. Тренирайте Човешкия си Разум толкова пълноценно, колкото е възможно, като знаете, че това е само упражнение. Стройте красиви сгради, разрешавайте „проблеми”, миришете цветята и наблюдавайте залезите, композирай-те музика, изследвайте „тайните” на материалната вселена, вкусете входящата информация от петте щ сетива, поглъщайте нюансите на близко приятелство и ситуации, чувствайте радост и мъка, смях и съпричастие, съчувствие – и напъхайте цялата си емоционална памет в пътната си чанта.

6. Най-важното, позволете на Вашия Човешки Разум да търси, преживява и да прибавя, към Вашия поток от съзнание, когато и където да го усетите. Пийте го, наблюдавайте, но бъдете нащрек за тенденцията да го обичате, дължаща се на спомена за Дома вътре. Пазете се от илюзии и споразумения, които понякога правят трудно подреждането на истината в средата на Системата за Живот на Земята.

7. Вашият Човешки Разум има естествена й нормална склонност да се опитва да прави неща в Системата за Живот на Земята по-скоро по начин, към какъвто е привикнал Там. Историята е пълна с такива опити, но накрая системата винаги побеждава. Ръбът може и да е протрит, но хищническият анимализъм просто се връща, понякога малко по-

прецизен отпреди, но винаги надделява. Това не означава да не се опитвате в проявата на Човешкия си Разум, а е възможно дори да промените част от него, но вие никога няма напълно да го промените. Ако постигнете цялостно преразглеждане; системата няма и не би могла да съществува. Макар че кой знае колко дълго все пак ще съществува тя?

Всички горепосочени точки са Познания за другите и са лесни за проверка от ваша страна чрез директна логическа дейност на лявото ви полукълбо по всеки въпрос или убеждение. Затвърдете вашия Различен Мироглед, като го доказвате за себе си и единствено за вас самите.

* * *

В този момент темата за Системата за Живот на Земята изглеждаше завършена, но не бе. Друга част от мен, която познава задълбочено от различен аспект Системата за Живот на Земята, изисква да бъде изслушана:

... Бе дълъг преход през гората, докато стигнем океана. По пътя бе тихо, освен бръмченето на насекоми и понякога крясък на гарван във високите дървета, Само лекото прашене на сухи листа в буйната трева говореше за дребни създания, ако някой се заслушаше внимателно. Под свежия аромат на растящата зеленина се напластяваше дълбокият мирис на влажна земя и загнила растителност, и двете – леки сигнали за развиващия се жизнен процес.

Душаше слаб вятър, докато мекият тътен на вълната постепенно нарастваше. После гората свърши и сиво-зеленото море се разпростря до хоризонта. Величествени кули от къдрави облачета плуваха над главите ни в чистото, ясно и синьо небе. Тревистият бряг, където започваше белият плаж, ни канеше без съпротива да се отпуснем и легнем, за да, отдъхнем. Вълните бяха нежни и спокойни. Бризът – хладен и мек, слънцето – топло и свежо.

Всичко се свежда до това – началото и краят – вечно продължаващият период от време. Тази жива маса от въздух, вода и земя – която взима и която дава, която произвежда.

Това е нещо повече от познание, повече от съзнание, повече от преживяване. То е повече от интелигентност, знание, истина и разбиране. Цялото е много по-голямо от сумата на отделните части.

Това е великолепен процес на обучение. Да се научиш да отделяш това от онова, различията и сравненията: горещо от студено, светлината от мрака; шума от тишината, силата от слабостта, болката от удобството, тънкото от дебелото, грубото от нежното, равновесието от нестабилността.

Там се научава причината и следствието, действието и противодействието, цена и плащане, власт и отговорност. Признава се и правото на избор: да спреш или да тръгнеш, да държиш или да отпуснеш, да потънеш или да плуваш, да се смееш или да плачеш, приятел или враг, награда или отмъщение, успех или провал, победа или загуба, организация или хаос.

Така се научаваш да мислиш: да координираш, да пресмяташ, да оценяваш и общуваш; да помниш, свързваш, планираш и да имаш идеи; да мечтаеш, създаваш, да вярваш, да се надяваш и да знаеш. И способността да преживяваш и изразяваш чувства: радост и екстаз, мъка, съпричастие, самота, взаимност, добродетелност и раздражителност, както и възхищение от красотата на формата и движението.

В това е научаването да се учим: думи и числа, писане, правене на опити, познание и мъдрост, предавани от родител на дете, от поколение на поколение, без травма от възстановяването. Учене да се създават системи, закони и правила, които дават сигурност, че това учене ще продължи и ще се разширява.

И всичко това е там – близо до гората. То е в зреещите житни класове, в говедата, в мултимилionните редове от хранителни растения и в заводите, които преобразуват веществото в по-удобна за употреба форма. То е и в многото различни подслони, наречени домове, високите и стройни кули, устремени към небето, моторните превозни средства, заместващи тялото, корабите, плаващи около света над и под океанските вълни, крилатите носачи, които чертаят бели линии в небето, и металическите птици, реещи се в небето, които обикалят около земното кълбо стотици, хиляди километри над неговата повърхност и всеки донася неизброимо количество информация всяка секунда, ден и нощ. То е също и в невидимата, макар и измерима, мрежа от контролирана радиация, която служи за общуване и локално намиране на посоката.

А има и нещо повече, например усилване на възприемането с помощта на леци и огледало и електронните уши за търсене на сигнал във вселената, само един сигнал за смекчаване на самотата, търсене през звездите, съзвездията, галактиките, новооткритите мъглявини и черни дупки. Ето и нелогичното упование встрани от нашата синя планета до близката луна, където в праха бе оставен неизличим отпечатък. Ето и странстването и разказите на набедени изследователи да разглеждат и се приземяват на други планети и оттам да се придвижват към тъмнината на дълбокия космос.

Научаваме също за постоянното разгръщане на моделите, които някога изглеждаха ненакърнени, в земя, въздух и вода: на сплави, компоненти, елементи, атоми, молекули, ядрени частици, радиация и форми на вълната; на гравитацията, инерцията, момента, центробежната сила, поляризацията; на органичната и неорганичната природа, живите материални структури и техните процеси.

Учим за изследването на разум и създател; за вярата, спането и сънищата, проникновенията и виденията, философии и системи за убеждение.

Учим също и Любов.

Тогава това е удивителният пакет от постижения през хилядолетията на еволюционно усилие, което с лекота, но триумфално можем да носим при нашите далечни пътувания в отвъдното; наследство с неocenима стойност, което ще бъде остойностено и приложено Там.

Въпреки че... и все още:., между облаците и глъчката има едно неприятно чувство за липсващ фактор, жизнено значим. Обърнете внимание, появява се малко лице между огромната маса от други знания. То е оформено не толкова като човек, а повече като маймуна. Очите греят от чувство.

То е там, цялото е в очите. От безкрайността на безвремието, носителят на първата искрица интелигентен разум, предтечата поглежда и наблюдава с тиха гордост и радост, с благодарност и възхищение, но не и с пълно разбиране, с благоговение нарастването на искрата. Това е прародителят на блудния син.

Ето тук, видян чисто и ясно, е един липсващ фактор – животинската основа. Нищо от това не би се случило, ако не беше неговото присъствие и обезпечаване. Това е било живото доказателство, от което да учим, осигурявайки мършата за консумация, млякото за пиене, кожата за топливна, по-силният гръб за споделяне на бремето, газта за осветление, бижутата и амулетите от бивни и рокове. Съществувала е също лоялност и форма на

приятелство, докато е имало някои, които са открили, че голата човешка кожа и животинската си приличат и са развили по-нататъшните пътеки на разбирането далече извън всякаква представа.

Животинската енергия била движещата сила зад искрата. Тя е предоставила не катализатора, а нуждата, мотивите и суровата физическа сила. Тя не трябва да се крие или обезличава, но да се включи топло и сигурно като основен пласт от сърцевината, без която нищо не би се случило. Трябва да я извистим с гордост, така че всички да знаят.

И знаейки това, малкото личице се усмихва леко, нежно и дори с копнеж, а поел е. Изчезва.

Време е да продължим. Връщането назад по пътеката през гората е изпълнено с поздравления. Катеричка на ниско клонче гледа надолу и цвърчи. Тъмнозелена муха кацва на ръката и се наслаждава на нежното погалване с пръст. Три костенурки застават настрани и наблюдават с любопитство, но без да се безпокоят. Сива лисица обикаля по пътеката и сяда долу в нерешителност къде да насочи вниманието си. Дрозд се спуска бавно надолу настанява се на рамото и чурулика нежно в ухото, докато приближи края на гората. С последно почукване по бузата той раздвижва крилата си и се връща на средните клонки.

Сбогом, приятели мои. Но аз непременно ще ви взема с мен.

8. ПРИПОМНЯНЕ И ПРЕРАЗГЛЕЖДАНЕ

На този етап ми се струваше благоразумно, преди да продължа напред, да потърся нова посока и отсъстващото Основно в областта, където изразходвах голяма част от усилията си. Все пак аз бях свързан дълги години с тази работа за лявото и дясното мозъчно полукуло. Съществува ли нещо, което бях пропуснал – нещо, което дори да не отговори на въпросите, би могло да посочи пътя? Може би преразглеждането на онова, което сме правили, а и все още правим, ще бъде от полза.

Споменах и преди за моето първо пътуване извън тялото през 1958 година, което преобърна живота ми. По това време Отделът за Изследване и развитие на корпорацията, ръководена от мен, чиято специалност бе производството на звук за радиопрограми, бе създал ефикасни методи, с помощта на които звукът можеше да се използва за предизвикването на сън, лесно и приятно. През същата година бе направено откритие, което промени цялостната посока на изследването и вероятно на самата корпорация. Определени модули на звука създаваха различни състояния на съзнанието, които не бяха обичайни за човешкия мозък.

През следващите десетилетия различни изследователски програми непрекъснато прибавяха допълнителни потвърждения за ефектите, произвеждани от тези състояния, и за специфичните звукови комбинации и честоти, необходими за целта. Бяха открити методи и техники, даващи възможност ни индивида да поддържа и контролира различни модели на съзнанието. За допълване на изследователските усилия през 1971 година бе създаден институтът „Монро“. По-късно Институтът стана независима образователна и научна организация. Благодарение на сътрудничеството и приноса на стотици специалисти и доброволци, включително учени, лекари, психолози, преподаватели, компютърни програмисти, изпълнителни сътрудници, художници и много други, сега Институтът е международно признат за работата му в тази област.

Би трябвало да е ясно, че първоначалната работа и разходи за изследователската дейност не бяха посветени на подобряването на човешкия род, нито пък бяха

предназначени да усъвършенстват някоя част от научното общество или света като цяло. Това просто бе опит за контролиране на учебния процес по време на сън, а по-късно да се вникне в отношенията между мозък, разум-тяло и съзнание като феномени. И така чак до днес не бяха публикувани никакви академични трудове. Ортодоксални научни методи, макар и използвани, когато бе приемливо, често пъти бяха игнорирани, щом се докажеше, че са безполезни. Развитите методи не съдържаха догми и ритуали, нито бяха ръководени от някоя определена ценностна система, религия, политически или социални принципи. Не се употребяваха наркотици или лекарства, нямаше хипноза или подсъзнателни внушения или каквото и да е друго, макар и далечно подобие на промиване на мозъка. Те не бяха насилнически, а индивидът винаги носеше отговорност, упражнявайки волята си, без да е под командата на другите. Използвайки резултатите от многохилядни часове на изследване, обектите могат да се научат да контролират съзнателно най-различни продуктивни състояния на мозъка. Резултатът от това проучване на съзнанието оказва огромно влияние върху множество други области. Те включват физическото и умствено здраве, обучение и памет, физическа координация, съзидателност, разрешаване на проблеми и справяне със стреса. Процесът, известен, като Синхронизация на полукълбата, или накратко Хеми-Синк, снабди потребителите си с инструмент за самоконтрол при постигане на собствените им цели, чрез облекчаване и поддържане на целенасочено концентриране, високо продуктивно, ясно състояние на мозък-съзнание²⁷.

През годините в Института бяха отбелязани нови постижения в начините на мислене. Взети заедно, те оформиха, така наречения Различен Мироглед.

Съзнанието е цялост

По време на нашето съсредоточено будно състояние ние като Човешки Разум използваме онази част от спектъра на съзнанието, която е ограничена във време-пространството. Това е станало възможно чрез устройството, идентифицирано от нас като физическо тяло с неговите пет сетива. Това физическо тяло ни позволява да изразяваме външно нашия разум съзнание чрез физическа дейност и общуване.

Когато по някаква причина се осъществи концентрирането, нашият разум започва да се рее из спектъра на съзнанието, вън от възприятието за време-пространство, съзнавайки все по-малко непосредствения материален свят. Когато това се случи, ние ставаме разумни под друга форма. Фактът, че ние често се затрудняваме да си спомним правилно участието си в онази друга част от спектъра на съзнанието; не отрича съществуването на неговата реалност. Проблемът е във възприятието и превода, променени и изкривени, каквито те са при употребата на сегашните системи за анализ и измерване на време-пространството.

Спектърът на съзнанието обхваща очевидно безкрайностите извън време-пространство в други енергийни системи. Той продължава също и „надолу” през живота на животните и растенията, вероятно и на податомно ниво. Всекидневното човешко съзнание е активно най-вече само в един малък сегмент от целостта на разума.

Теорията на настройката

Методите и техниките на Института могат да се идентифицират като способности за установяване и контрол на фазите в развитието на разума. В будното физическо състояние нетренираното съзнание извършва тези етапни промени, често всеки ден, често с малко или въобще без контрол.

---

²⁷ Списък на методите и техниките на Института и практическото приложение на технологиите ще намерите в Приложението. (Бел. прев.)

Първичното Развитие се осъществява, когато съзнанието е напълно концентрирано върху информацията, постъпваща чрез физическите сетива или дейността им. Всяко отклонение от това състояние може да се разглежда като периодично развитие, когато някоя част или процент от съзнанието е до определена степен възприемаща под друга форма. Един пример е невниманието, когато входната информация от сетивата остава силна, но част от разума „блуждае“. Това, което наричаме бленуване, е друг пример. Самонаблюдението, при което вниманието е отстранено от физическото възприятие, е по-преднамерена етапна промяна, каквито са и определени съзерцателни състояния. Спането е средство за промяна към друго състояние на съзнанието, когато се получава съвсем малко възприятие от физическите сетива.

Поглъщането на алкохол и някои опиати предизвиква разделяне на фазата на промяна. Част от съзнанието е „тук“, а друга част е в друга област на целостта. В тези случаи, когато стимулаторът се премахне, промяната отшумява. Психозите и слабоумието са непреднамерени случаи. При тях може да се използват опиати или химикали за отслабване или премахване на нематериалната сфера.

За да бъде разбран по-ясно процесът, можем да приемем, че физическото тяло е настройващ се механизъм, чрез който човешкият разум може да действа в материално съзнание. Като такъв той се състои от индиректна процедура, която превръща моделите на физическите сетива във форми, които могат да бъдат възприети от разума по-скоро като радио или телевизионен приемник, настройван на определена честотна лента в електромагнитния спектър. В тези приемници има; разпределителна секция, която филтрира най-голямата част, от разсейващи или изкривяващи сигнали или хармонии от други части на спектъра. Точно както настройваме радиоприемника си постепенно от една станция или честота на друга, като един сигнал заглъхва, а друг започва да се чува съвсем отчетливо. Приемникът излиза от фазата на първоначалната станция и се премества до точката, където друга станция може мигновено да бъде слушана. Докато продължаваме пренастройването, първоначалната станция повече не се чува, а надделява друг сигнал.

Човешкият мозък, който също има достъп до разпределителя, действа по подобен начин. Необученият в настройващия процес мозък бавно се понася без контрол от една фаза на съзнанието към друга. Докато го прави, се получават сигнали частично от физическия механизъм и частично от различни сегменти на цялостното съзнание. Входящият сигнал от физическото състояние отшумява, докато никакъв такъв сигнал вече не достига до мозъка, който се придвижва към състоянието, най-общо познато като спане или безсъзнание.

Учебните програми, създадени в Института, предлагат способности за прилагането на тези промени във фазата при волеви контрол на индивида. В ранните етапи на обучението разумът напълно се успокоява и почти не чувства страх или отрицателна възбуда от получените в резултат изменения. Причината за това е, че тези състояния на съзнанието са позната територия. Представянето в нова и организирана форма е онова, което е различно, когато всякакви промени се правят целенасочено от самото съзнание.

Символи на лявото/дясното мозъчно полукълбо

Изследванията на Института доведоха до следа, водеща в посока, противоположна на следваната от някои други изследователи на разума. Почти цялото усилие бе и е насочено към методологията за употребата на лявото мозъчно полукълбо, на интелектуалната, аналитична част на мозъка, която да използва дясното полукълбо – интуитивната, абстрактна част.

При използването на съзнанието повечето от изследванията бяха провеждани чрез поставяне на обекта в кабина, осигуряваща напълно изолирана среда. Чрез методи и техники, използващи разнообразни модели на звука, на обекта се дават способите да навлезе в различни състояния на съзнанието. Извън кабината един техник ръководи различните аудио и други електронни измервателни уреди и записва мозъчните вълни и други материални отговори на обекта, докато наблюдателят общува словесно с обекта в кабината. Стерео слушалките, носени от обекта, създават ефекта, че наблюдаващият техник е в кабината, зад главата на обекта. Нещо повече – наблюдателят се превръща в заместващ лявото полукълбо на обекта, помагайки му да използва повече от неговия собствен интелект, за да знае или разбере повече от Онова, което той прави.

Чрез този метод доброволецът се научава да бъде обективен в своето преживяване и става възможно да се събира информация и подробности, които обикновено не са на разположение в чисто субективни състояния на познанието. В резултат целият мозък мисли до краен предел, свързан, интегриран, без доминираща част. Всички наши системи на обучение, независимо на живо или на запис, не са нищо повече от заместител на механизма на лявото мозъчно полукълбо, което дава възможност на ползвателя-участник да достигне и задържи своите аналитични способности по време на необикновени и дори екзотични състояния на съзнанието. Те позволяват развитие чрез познаване и разбиране, и дават възможност да се преодолее най-голямата преграда – страхът.

Ние разкрихме, че територията на дясното полукълбо без ограничения е богата и изобилстваща почва за разработване от лявото, полукълбо. То е свързващото звено на цялото мозъчно съзнание, което произвежда безценни хранителни вещества.

В края на краищата работата бе напълно завършена. Институтът все още разработва начини за производство на обратни физиологични данни, които идентифицират форми на човешкото съзнание, основно неизвестни или непризнати от съвременните културни стандарти. Да вземем един специфичен пример: Ние търсим начини и способности да доведем до приемливи нива разнообразните изключителни човешки способности, които се появяват тук очевидно случайно през цялата ни история.

Продължителното изследване на тези и подобни линии предлага възможността за довеждане до разбираема и приемлива форма на истинската природа на неортодоксалните феномени на мозъка. Включването им към съвременния културен контекст може да се превърне в знаменателно събитие в човешката история.

Но като погледна своята работа и тази на Института, чувам тъничко гласче, което настоява да му бъде обърнато внимание. „Е, добре – казва то, а аз не мога да кажа, че се чувствам удобно, като го слушам. – Ако в този момент това е цялата работа, която си свършил, тогава наистина нещо липсва. Ето ти например показваш на хората как да използват целия си разум и да имат така наречения Различен Мироглед, но не изглежда да правиш нещо, за да ги подготвиш за онова, което наистина има значение. Тази работа със Системата за Живот на Земята наистина е много добра, но те не остават тук завинаги. Те очакват повече и аз. трябва да ти кажа, че го очакват от теб. Е, какво ще кажеш за това?“

Да, разбира се, какво бих могъл да кажа...

9. ТРУДНИЯТ ПЪТ

И дейността на Института „Монро“, и Системата за Живот на Земята сами по себе си бяха за мен неоспорими Познания. Въпреки това имах неприятното усещане, което оставяше следи у мен, а и очертанятията на моето липсващо Основно си бяха там. Аз просто не бях способен да ги усетя.

Отново се обърнах към моите лични дейности. Едно от Познанията, породено от повтаряща се опитност, бе, че придвижването към състоянието извън тялото за мен вече не представляваше „движение”. Изследваните обекти в Институтската лаборатория бяха докладвали много пъти това, но то не бе част от моя личен модел, докато не започнах онова, което нарекох метод на „бързото превключване”. Оттогава всичко, което се случваше, бе заглъхване на едно състояние на мозъка и настройване към друго. Изглежда по-точно ще бъде то да се впише като „излизане от фаза”, а и повече задоволява системата за класификация на лявото ми полукълбо.

И така, това стана повтарящ се модел. Въпреки това бях започнал да забелязвам, колкото и плавно да се развиваха нещата, че една главна промяна набираше скорост. Предчувствието бе винаги толкова смъртно, че можеше да се долови само при ретроспекция.

Този път онова, което ме извади от самодоволството ми, бе серия от инциденти, които започнаха да се случват все по-често, когато излизах извън фазата на тялото си по време на спящо състояние. Те бяха забележително сходни с „тестовете”, които бях преминал в предишните години. Тези тестове бяха учебни процедури, докато бях в състояние извън тялото. Дадено преживяване се повтаряше няколко пъти, докато у мен не се породеше определен отговор. После преживяването не се повтаряше.

Тези тестове бяха несловесни и очевидно бяха водени от нематериален, евентуално моя ИНСПЕС приятел. Ние се срещаме скоро след като напусках физическото състояние и обикновено бях запитван дали съм готов. Аз се съгласявах, изпълнен с упование. Почти веднага се чуваше силно прищракване и аз откривах себе си напълно потопен в преживяването. Отминал и забравен бе фактът, че това не е „реално”, а аз трябваше да го изживея напълно. В кризисна ситуация, когато трябваше да се вземе решение, аз бях този, който го правеше. После се чуваше друго силно прещракване и аз отново бях с ИНСПЕС. Ако се бях представил задоволително, този определен тест повече не се повтаряше. Ако пък не, трябваше да се върна обратно и да се опитвам отново, докато се справя.

Никога не ми се бе случвало да попитам защо именно мен подлагаха на тест и кой отсъждаше какво трябваше да бъде правилното решение. Повечето, ако не и всички тестове изглеждаха напълно неотнасящи се до този материален живот, макар че много от тях бяха в основата на ситуации на човешката Земя. Предположих, че някой по-умен от мен се нуждаеше от моя начин на отговор и аз понякога с колебание и радост поемах това задължение.

Тази нова версия изглеждаше почти същата, освен че вече нямаше поддържащ ИНСПЕС, когото можех да определя. Епизодите се случиха месеци след нашата последна среща и нямаше и следа от присъствие на ИНСПЕС, независимо от продължаващите ми надежди. Както и преди, една и съща ситуация се представяше в разнообразни форми и винаги имаше нужда от вземане на решение. Би било лесно да ги отстраня, все едно, че са просто съновидения, ако те не се представяха в модалност, построена от ИНСПЕС. Нещо повече, аз не бях имал обикновени сънища или кошмари от дълги години.

Тези инциденти ставаха толкова силни че не можеха да бъдат пренебрегнати. Промяната в посоката се бе случвала много преди това. Бурята, която привлече вниманието ми, бе разкритието, че различни психологически и умствени състояния започваха да се отразяват на физически будното ми съзнание, като резултат от тези дейности. Във всички мои предишни пътувания извън тялото не бе имало подобни на тези последствия. Появяваха се възбуда и оживление или тъга и радост след завръщане в моето спокойно и отпуснато тяло. Но никога не ми се бе гадело, нито пък бях имал болки в ръцете и краката, ускорен сърдечен пулс, нито цялата ми нервна система се бе опъвала до

краен предел. Тези ефекти често продължаваха петнадесет-двадесет минути след завръщането.

И така не любопитството, а нуждата ме подтикна отново да търся отговори – същата причина, която преди, години ме бе накарала да изследвам опитността извън тялото. Но този път имаше разлика. Аз не бях пренатоварен със страх, а притежавах инструменти и приятели, с които да работя. Освен това имах най-малкото началото на картата на територията.

Първата крачка бе да направя преглед на събитията и действията от миналото, за да се опитам да определя какво бе причинило тази промяна в посоката. И може би, докато правя това, да достигна до решението, както и до липсващото Основно.

Както описах преди, точно обратно на предположенията ми, цялата история на опитността извън тялото ми бе доминирана от лявото мозъчно полукълбо. Това ясно потвърждава значимостта на придобитите от лявото полукълбо способности по време на Човешкото ежедневие в Системата за Живот на Земята. Всеки автоматично би предположил, че ОИТ е дело изцяло на дясното полукълбо, защото не бе от време-пространството и затова нямаше отношение към процеса на логическото и аналитично мислене.

Но това предположение бе неправилно. При всяка от моите ОИТ дейности разумната част от мен присъстваше до някаква степен. Нещо повече, колкото по-голяма бе тази участваща част, толкова по-голям бе напредъкът ми. Прогресът в тези случаи може да бъде формулиран като „разбиране, водещо към осведоменост, завършваща с приложение”. Без тази придобита способност вероятно аз все още щях да се рея из въздуха над леглото или щях да съществувам само чрез предписаната ми дневна доза успокоителни.

Ето и една типична илюстрация: В ранните дни аз тайничко се връщах към физическото си тяло от някое „локално” пътуване извън тялото, като всичко бе под контрол и действаше както бях сигурен, че трябва да става. Изведнъж се сблъсках с преграда и бях, принуден да спра. Опитах се да мина през нея, но тя бе твърда като стоманена повърхност. С положителност знаех, че физическото ми тяло бе от другата страна на преградата и затова бе жизнено важно да я преодоля. Преминах огромно разстояние нагоре, но не можах да намеря пролука в стената. Тръгнах надолу, но резултатът бе същият и наляво и надясно. Нямаше път през нея. Бях ужасно изплашен, представяйки си как ще прекарам вечността, плъснат върху тази непроницаема стена. Опитах всяка молитва, за която можех да се сетя, скимтах за помощ и накрая се свлякох, треперейки като загубено дете – каквото всъщност си бях.

След цяла вечност, както ми се стори, когато треперенето ми премина от само себе си, аз се облегнах и започнах да мисля разумно. Ако не мога да проникна през бариерата, ако не мога нито да мина отдолу или отгоре, или пък да я заобиколя, единствената ми възможност е да се върна в посоката, от която бях дошъл. Независимо от онова, в което вярвах, това би могло да е единственият отговор.

Така и направих... и няколко мига по-късно бях вече във физическото си тяло с абсурдна лекота – благодарение на логиката на лявото мозъчно полукълбо.

Всяка следваща бариера, с която случайно се сблъсках, даваше път на събирането на информация, опитността, силогистичния анализ на онази обучена на Земята част от мен. Въпреки огромните различия в ситуациите и условията, които трябва да се имат предвид, процесите на изследване и обучение бяха съвсем същите. Независимо от всичко, след като веднъж ситуацията се случеше, отговорите и решенията не се появяваха с

магическа пръчка. Аналитичният инструмент, както наричаме лявото полукълбо, ги предоставяше съвсем точно. Може и да не съм ги харесвал, докато се развиваха, но и не бих могъл да отхвърля тяхната точност.

Това, от което се нуждаем, независимо дали сме в или извън тялото, е да пренебрегнем или разрушим забранителните знаци, табутата, предупреждението, наричащо се „Свещец на Светците”, изкривяванията на времето и преместването, неконтрастните „черни дупки” на еуфорията, мистицизма, митовете, фантазиите за Господ или Светата Майка. После трябва добре да се огледаме с придобитите способности и развитието на левия си мозък. Нищо не е неприкосновено, когато дойде време да бъде изследвано или поставено под наблюдение.

Трябва да сме признателни, че това изисква количествен скок в развитието на нашия Различен Мироглед. Може да се сравни с излизането от локалния трафик с неговия хаос, бъркотия и червен сигнал на светофара и преминаването на широката междушатска магистрала – главният път към Неизвестното. Картата, която ние разработваме, ще съдържа пътя, доколкото нашите действащи модели на съзнанието могат да го разширят.

Но създаването на картата на Магистралата е едно, а пътуването по широкия път – друго. То не може да се превърне в абсолютно Познание, докато всъщност се прокарва от индивида с неговия ляв мозък в добра форма. Освен ако не започнете да помните на какво прилича то. Все същото, картата и Различният Мироглед може да ви помогнат да си изградите по-точно убеждение, което пък вероятно по-лесно може да се превърне в Познание.

Сега да се върнем към моето ново развитие – проникването на материалната ми същност от отговорите, вследствие на ОИГ. Лявото ми полукълбо настояваше, че физически разсеяните нови сигнали бяха причинени от някаква важна подробност, която бях пропуснал. Чудех се дали това бе указанието или следата към липсващото Основно?

Имах две възможности. Първата бе да се върна към началото, за да уловя онова, което бях пропуснал. Втората – да се излеждавам в един прекрасен облак от любов и да продължавам да се чудя: „Ами какво, ако...?” Първата изглеждаше по-конструктивна.

След като бях направил избора си, започнах да излизам от фаза приблизително в три часа на следващата сутрин. Използвах метода „бързо превключване”, за да се върна към най-ранната точка от спомените си. Веднага почувствах сигнал, който вибрираше у мен. Последвах го и се оказах на сцена, която добре си спомнях. Зад мен имаше някой – усещаше се като брат. Сякаш бе нервен. Сочех към фигурата на мъж, който лежеше, проснат с лице към пращен път. Беше младеж, не повече от осемнадесетгодишен.

Около него се вихреща битка. Около петдесет или шестдесет мъже в къси кафяви тоги с широки кожени колани около кръста се биеха с приблизително количество чернобради мъже, с дребно телосложение, но сякаш притежаващи неопишуема сила. И двете страни бяха въоръжени с къси мечове, саби и кръгли щитове. Те крещяха, пъшкаха и стенеха, чуваха се звуци от удар на метал върху метал, облаци прах, шуртяща кръв, хаос. Онези с широките колани очевидно губеха.

Осемнадесетгодишният, който носеше широк колан, се бореше да стане прав. Проблемът бе в копието, което го бе приковало долу. То бе проникнало през гърба му, преминало през цялото му тяло и се бе забило в калта на пътя. Усилията му ставаха все по-бавни и немощни, докато напълно спряха.

Изведнъж си спомних, че преди години бях почувствал болката от копието в гърба ми, но този път бе различно. Обърнах се към мъжа зад мен. Онзи очевидно страдаше от

болка. Попитах го дали разбира. Кимна с глава, после се обърна и се отдалечи. Накрая изчезна.

Не ми оставаше нищо друго, освен да помогна. Наведох се над младежа и му извиках да стане. Видях главата му – не, не физическата му глава. Тя се издигна над тялото му, а аз се приближих, сграбчих я и започнах да дърпам, Той се изплъзна лесно. Казах му да се изправи. Така и направи и погледна към битката. После забеляза, че един меч лежи в краката му. Наведе се и се опита да го вдигне, но ръката му премина през него. Стреснат, той опита отново.

Казах му да не се притеснява. Погледна ме ядосано.

– Трябва да се върна в битката. Приятелите ми умират. Казах му, че е невъзможно, защото той самият е умрял.

– Какви ги приказваш? Силен съм, мога да мисля! Посочих зад него, където физическото му тяло лежеше в прахта, от него извираше кръв. Той се обърна и се взря втренчен. Наведе се и започна втренчено да разглежда мъртвото лице. После погледна нагоре към мен.

– Ама... аз съм жив! Не съм умрял!

Попитах го точно какво се е случило. Отговори неясно. Интересът му все още бе насочен към развихрилата се битка.

– Движехме се бързо по пътя, търсейки врага, жадни да се включим в битката. Чухме кръсъци, после нещо ме удари в гърба. Намерих се долу в прахта и не можех да се изправя, нещо ме дърпаше надолу.

– После какво се случи?

– Престанах да се опитвам, защото бях много слаб. Чух те да ми говориш и после нещо щракна. А сега съм изправен.

Посочих тялото му в прахта. Той го изгледа, после се обърна към мен.

– Ама нали не съм умрял! Иначе как ще мога да стоя прав и да разговарям с теб, ако съм мъртъв?

Предложих му да се присъедини към битката, но това беше грешка. Той се втурна към остриетата на мечовете и копията, към глъчката и хаоса. Едно копие се насочи към него, той не можа да се отдръпне и то премина през него, но без последствия. Той гледаше в захлас.

Миг по-късно нисък брадат мъж го атакува отзад и драмата падна на земята, бутайки се и ръгайки се един друг. Трябваше да мине секунда, преди да разбере, че брадатият мъж също бе изоставил материалната си обвивка в битката. Може би все още, векове по-късно, те щяха да продължават да се въргалят в прахта, опитвайки се да се убият взаимно!

Минах зад борещата се двойка и им извиках, че само си губят енергията. Те и двамата бяха физически мъртви, настоявах аз, й нямаше начин да се наранят взаимно. Продължавах да повтарям, докато накрая те схванаха посланието ми, разделиха се и ме погледнаха. Брадатият мъж се изправи на колене, наведе се напред и допря главата си в земята, стенойки неразбираеми звуци. Младежът го гледаше зашеметен, после се обърна към мен.

– Той мисли, че ти си бог. Така ли е? – Не. Само приятел – отговорих.

Той докосна мястото, където бе проникнало копието.

– Няма дупка, нито кръв... Сигурен ли си, че не си бог? Засмях се, поклатих отрицателно глава и му казах, че трябва да си тръгвам. Около нас битката бе притихнала. Все повече форми се изнизваха от ранените и разкъсани тела. Скоро мястото щеше да се изпълни с бивши материални човеци, всички с объркани изражения на лицата си. Младежът докосна ръката ми.

– Мога ли да дойда с теб?

Забавих отговора си, но дълбок вътрешен трепет моментално ми отговори. Сграбчих ръката му и се издигнах нагоре. Изглеждаше несигурен.

– Не съм... не съм птица, аз не мога да летя!

Нежно издърпах ръката му и той бавно се издигна над бойното поле. Само след миг страхът му изчезна и ние двамата закрепяхме от радост, докато се реехме наоколо. Наум ударих сигнала за връщане по системата „бързо превключване”. Лумна светлина и ние започнахме да висим неподвижно в светлосивите междинни кръгове. Чувствах ръката на младежа в моята. Въпросът бе къде да го пусна? Тъкмо да го попитам, разбрах, че натискът на ръката му бе изчезнал. Залутах се наоколо. Нищо. Нито младеж, нито някой друг. Какво ли ставаше?

Тази случка бе сходна с предишна при едно от ранните ми преживявания извън тялото преди много години, но с една основна разлика. Тогава на мен ми бе показан умирацията младеж, защото самият аз изпитвах нетърпима физическа болка в гърба. Сега аз бях онзи, който показваше на „предишния мен” причината. Както изглежда, аз бях отговорил на по-ранния зов за помощ, идващ от самия мен! А младежът? Къде ли бе отишъл?

Тъкмо щях да се връщам във физическото, за да размисля, когато се появи друг посилен сигнал. Този път го разбрах по-ясно. Приличаше повече на това, сякаш чувах някой да вика за помощ, или телефонно позвъняване, когато знаеш, че е твоят телефон. Не беше трудно да го засека.

Пред мен се появи малка сграда с отвор отстрани и широка стълба, водеща вътре. Внимателно слязох по стълбите, защото сигналът идваше отвътре. Там на едно легло имаше мъж, който се мяташе наоколо диво. На гърба му висяха две деца наоколо четирипет години. Те го яздеха, бутаха и ръгаха. Мъжът се тресеше от страх и отчаяно се опитваше да свали двете малки същества от раменете си.

Приближих се и нежно отстраних децата от него. Той се отпусна на леглото, хълцайки от облекчение. Погледнах надолу към децата, които мирно лежаха, стгушени във всяка една от ръцете ми. Това не бяха деца, а котки – домашни любимци, които добре помнех. Котки в ОИТ състояние! Поставих двете стари приятелчета на покрива, качих се обратно по стълбите и когато стигнах върха, използвах метода на „бързото превключване” за постепенно влизане във фаза

Върнах се във физическото, чувствайки, че това трябва да бъде премислено логично. За мен бе лесно да си спомня двете преживявания, които бях имал, защото те се бяха повторили, но гледната точка бе различна. Каква бе общата промяна и за двата случая?

Логиката имаше отговор, въпреки че аз не знаех как бих могъл да го възприема.

В първия случай преди много години аз бях заведен от някого и ми бе показана примитивната битка, за да ми бъде обяснена болката в гърба на физическото ми тяло, от

която страдах по това време. Аз бях младият боец, прикован към прахта от копието. След като разбрах това, аз се върнах във физическото с облекчение и разбиране.

Този път обаче аз бях този, който показваше. Аз бях този, който заведе изплашения тогавашен „аз“ на сцената на старата битка отпреди стотици, дори хиляди години, за да обясня болката. Значи аз бях този, който „ми“ помагаше. Също бях и младият боец, умиращ в прахта – това е единственият начин за обяснение, който има някакъв смисъл. Това означаваше следователно, че имаше три мои версии на самия мен на едно и също място, по едно и също време.

При втората случка преди години аз бях скимтящият за помощ, опитващ се да свали от гърба си двата малки демона, които искаха да ме яздят като кон, сякаш ме притежаваха.

И тогава един сериозно изглеждащ мъж слезе по стълбите и ги свали от мен, държа ги в прегръдката си и изведнъж изчезна. Спомних си, че ми изглеждаше познат, като един мой братовчед. Но този път аз бях този, който слезе по стълбите, и помогнах, като взех и отнесох двете любими котета. Бях дошъл да помогна, когато сам бях извикал за помощ! Това, помислих си, бе малко по-разбираемо – присъстваха само двама от мен!

Бяха ли всички тези сегашни нефизически случки просто викове или стенания за помощ от други мои „аз“ в различни времена и места? Кое беше това мое друго аз, което имаше смелостта да откликне на тези викове за помощ? Дали сам съм си помагал през всичките тези години?

Очевидното мултиплициране и равностойност на собственото аз трябваше все пак да създаде модел, който бих могъл да възприема или разбере. То дори не предложи отговор за неконтролируемите събития, които така тревожеха физическия ми живот. Далите всички бяха викове за помощ? От едно по-ранно аз? Перспективата бе зашеметяваща.

Онова, което ми каза лявото полукълбо, бе, че аз от бъдещето се връщам назад във времето, за да помогна на миналото аз, когато имаше нужда. Сигналите за помощ идваха от една по-ранна моя версия, не само в този, но и в предишни мои животи. Чудех се дали и при другите е така. Чудех се какво ли е станало с младия воин, който ме бе последвал далече от бойното поле. Защо изчезна той?

Отговорът бе някъде в мъглявината. Ако започнех от Познанията, всички неща щяха да се подредят по някакъв начин по пътя. Всичко, от което се нуждаех, бе да отида в областта на „Там“, която бе позната, и да се огледам. Въпреки това в настоящия момент аз се мъчех да открия и успявах да държа нещата под контрол.

И тогава, една нощ, няколко седмици по-късно, стигнах до решение. В началото на цикъла на спане аз се изтърколих от тялото си, като се движех по-слабо извън фаза от обичайното и внимавах за това, което правех. Открих, че съм точно където очаквах, че трябва да съм, ако наистина имах нужда да хвана отново нишките – в сивата област, точно до входната точка на време-пространството. Веднага долових сигнал. Бях привлечен от къща в предградията на голям град. Къщата ми се стори смътно позната, широка и просторна, но необзаведена.

Промъкнах се вътре през предната стена и в антрето усетих жена на около петдесет години, посивяла, дребна и слаба. Тя се движеше безцелно из къщата от стая в стая и когато поставих ръка, за да вляза в контакт с нея, тя изглеждаше учудена, че съм там и й обръщам внимание.

– Да не би да си тук, за да закачиш отново картините? – попита тя.

Отговорих отрицателно и казах, че се интересувам от нея.

– Те са свалили всичките ми картини и са ги изнесли вън от къщата ми. Моята къща! Сега никой дори не желае да ми говори.

Попитах я защо стои там. Защо не си е отишла?

– Това е моят дом. Аз принадлежа на него. Въобще не ме е грижа, че никой повече не ме забелязва.

Попитах я дали не чувства някаква разлика. – Вече никой не изпълнява онова, което го помоля да стори. Те ме пренебрегват, сякаш не съм била тук. Попитах я дали си спомня как е умряла.

– Смъртта ли? Разбира се, не! Бях болна, но оздравях. Бях болна, а само миг по-късно бях станала и обикалях наоколо!

Отбелязах, че никой не я вижда и че е напълно сама. Тя заклати глава.

– Никой никога не ме забелязва. Те не ми обръщаха внимание и когато Уилям бе тук. Откакто той си отиде, те ме пренебрегват напълно.

– Хвашам се на бас, че не можеш да повдигнеш стола в трапезарията. Ръката ти ще премине направо през него. Ще видиш – казах.

– Не може да бъде! – възкликна тя. – Разбира се, че мога да го вдигна. Ще ти покажа.

Опита многократно и всеки път ръката ѝ преминаваше през облегалката на стола. Тя ме погледна объркана.

– Аз... аз не знам какво става. Мислех, че е някакъв вид халюцинация, която получаваш, когато остарееш. Но... ето и ти виждаш.

Показах ѝ, че моята ръка премина през облегалката на стола, точно както и нейната. Изглеждаше озадачена.

– И ти имаш същия проблем!

Обясних ѝ, че хората се сблъскват с този проблем, когато физическото им тяло умре.

– Но... аз съм жива!

Казах ѝ, че тялото е това, което умира. Тялото. Не тя. Притихна за миг, но не изглеждаше шокирана. После ме погледна нетърпеливо.

– Чаках Уилям да се върне, но той не го направи. А и аз обичам дома си толкова много. Той го построи точно за мен. Не искам да го напускам, много го обичам.

Предложих да отидем и потърсим Уилям. – О, не, няма да можем да го сторим! Той си отиде преди пет години.

10. САМОСТОЯТЕЛНА СВИТА

Това непрекъснато отговаряне на сигналите за помощ, всеки път когато излизах извън тялото си, започваше да се превръща в една никога незавършваща задача, а и със сигурност това бе един неефективен начин да върша каквото и да бе нужно. Бих могъл да прекарам остатъка от периода на физически живот, с който разполагах, правейки само

това и нищо повече, и все пак да не постигам значителен напредък в голямата част от тези сигнали.

Въпросът бе: Защо изведнъж бях изложен на тези сигнали след толкова много години? И друг въпрос: Защо те причиняваха страдание на физическото ми тяло?

Изглежда повечето, ако не и всичките тези сигнали, действаха в области извън Магистралата²⁸ (както сега бях свикнал да ги наричам), непосредствено граничещи с прекратяването на физическото съществуване или смърт, както ние, хората, го наричаме. Знаех всичко за тези области, но не бях запознат с тях. Бе необходимо по-нататъшно изследване.

Започнах на следващата сутрин, около три часа, като използвах методично, бавно излизане. Чувствайки се отпочинал и отпуснат, започнах да излизам от фаза с физическото и се настроих към тъмнината на състоянието извън тялото, с напълно будно съзнание на лявото полукълбо. Сега бях в началото на междинното пространство или по-точно на моята входна рампа към него. И тъкмо щях да се прехвърля над затворените области с техните очевидни изходящи рампи, както обичайно правех, когато един от онези странни сигнали ме дръпна силно. Съвсем целенасочено го последвах.

Сигналят ме доведе до голям град, после до една жилищна кооперация, а после ме вкара в една спалня в апартамент на среден етаж. Имаше огромно легло, като приказно царско ложе, а върху него лежах трима голи – двама мъже и една жена. Единият от мъжете правеше доста активен секс с жената, другият се опитваше: да се вмъкне между тях, но без успех. Всеки път, щом се опиташе, той падаше от леглото на пода. Знаех, че той бе подал сигнала и се чудех защо ли не си беше продължил да пада на пода.

Улових вниманието му по време на следващия цикъл от качване на леглото върху съвкупяващите се хора. Той ме погледна с изненада, неговият блестящ penis в ерекция се люлееше нагоре-надолу, докато той се тресеше от възбуда.

– Кой, по дяволите, си ти?

Отговорих, че няма да му свърши работа. Би било по-добре, ако дойдеше с мен.

– Какво искаш да кажеш с това, че няма да свърши работа? От десет години чакам да се добера до това задниче и вече ще го направя!

Отново посочих, че няма полза. Нещата за него вече бяха различни.

– По-добре ти повярвай, че са различни! Сега съм свободен! Не знам какво се случи, но съм свободен! Веднага щом го разбрах, дойдох тук. Сега само тя да спре да го прави със Сами, аз бих могъл да си го получа!

Попитах го какво прави нещата различни.

– О, това! Тъкмо излизах от подлеза на Петдесет и трета и Медисън авеню, и изведнъж усетих болка в гръдния си кош. Паднах. Не останах дълго на тротоара, може би само минутка, и станах. Човече, по-различен се почувствах! И все пак какво ти влиза в работата?

Казах толкова ясно, колкото ми бе възможно, какво всъщност се бе случило.

– Аз съм мъртъв? Какви дивотии говориш? Да не би да действам като мъртвец?

Напомних му за падането от леглото, без да може да докосне нито мъжа, нито жената. Той погледна ръцете си, а после надолу към другото си тяло.

---

²⁸ Междинното пространство. (Бел. прев.)

– Но аз все още съм ей аз! Усещам тебе си! Предполагам, че все още действам като самия мен!

Той се разсмя и аз се разсмях. Отбелязах, че не се променяме твърде много, когато умрем, или поне – не напълно. Той погледна към двойката на леглото, които сега се бяха успокоили и лежаха очевидно задоволени, а после видя и отпуснатия си penis,

– И на него няма да му хареса, че е умрял! Казах му, че има компенсации, и той заблестя.

– Значи би трябвало да съм получил сърдечен удар тогава... Но може да не съм имал проблеми със сърцето...

Тъкмо щях да му отговоря и забелязах жената на леглото. Очите ѝ бяха отворени и тя се бе взряла в мен. Дали наистина ме виждаше! Очите ѝ се разшириха от удивление, но тя не изглеждаше уплашена. Тя гледаше право в очите ми и в погледа ѝ имаше знание. Обърнах се към мъжа, стоящ зад мен, и му казах, че трябва да си тръгвам. Той бе шокиран.

– Какво искаш да кажеш с това, че напускаш? Ами с мен какво става? Аз какво да правя?

Предложих му да дойде, ако желае. Отново се разсмя.

– Няма да можеш да се отървеш от мен! Нямам повече работа тук, би трябвало да го знам. Освен това искам да разбере нещо повече за онези компенсации.

Посмяхме се още малко. Хванах ръката му и започнах да се издигам, а той ме погледна с лекота. Тъкмо преминахме през тавана и аз погледнах назад към момичето в леглото. Тя все още наблюдаваше ѝ нашите погледи се срещнаха. Знаех, че няма да има нужда да идвам за нея.

Тя вече бе известена.

Няколко мига по-късно ние леко излязохме от фаза. Усетих човека да се дърпа в ръката ми.

– Накарай ги да се махнат от мен! Махайте се! Погледнах надолу. Огромна маса от бивши човеци се блъскаха и се бореха в един безкраен опит да правят секс помежду си. Тежката реакция на мъжа бе изменила пътя ни.

Изведнъж той изви ръката си, освободи се и се гмурна в тълпата.

Трябвало е да бъда нащрек за промяната. Б добре, побеждавал! малко, губиш малко – казах на себе си. Отдалечих се, мислейки си, че утре ще го измъкна оттам, ако мога. Но преди да бъда в състояние да се върна към физическото, се появи нов сигнал. Обърнах се и го последвах.

Този бе по-лесен за откриване. Идваше от болнична стая, обзаведена с животноподдържаща апаратура и електронни приспособления. В леглото имаше дребна фигура, жена с прикрепени към нея всякакви уреди. Беше прегъната в почти ембрионална поза. Косата ѝ бе сива и сплъстена, лицето ѝ – сбръчкано. Изглеждаше много стара. Щом приближих, можах да усетя въздишките и стенанията ѝ, въпреки че чаршафът покриваше лицето ѝ. Наведох се близо до нея и я попитах какво става.

– Не виждаш ли, че страдам?

Попитах я защо.

– Умирам, ето защо. Умирам от години, но никой няма да ми повярва.

Казах, че й вярвам.

– Така всички вие, докторите, казвате, но съвсем не е така.

Отговорих, че не съм лекар и наистина й вярвам. – Ако не си лекар, не се брой. Лекарят трябва да ми повярва.

– Защо е толкова важно? – попитах я.

– За да ме оставят да си умра. И повече няма да чувствам болка.

Предположих, че въобще не е необходим лекар, за да й вярва. Попитах я дали наистина иска да умре.

– Разбира се, че искам! Защо ми е да продължавам да понасям всичката тази болка?

– Няма нужда от желание за смърт – казах. Всичко бе свършило. Тя вече бе мъртва.

За първи път тя обърна глава и ме погледна.

– Не, не съм. Все още ме боли!

– Болката бързо ще отшуми – казах кротко. – Всичко, което трябва да направиш, е да излезеш от тялото си.

Тя се вторачи в мен.

– Но... аз все още съм жива! Аз съм си точно същата! Отговорих, че да си физически мъртъв първоначално не означава голяма промяна.

– Просто ти повече нямаш физическо тяло, а само си спомняш болката сега, но не чувстваш самата болка. Огледай се – казах. – Разгледай себе си.

Тя, наистина се огледа много бавно. После се обърна към мен. – Всичко е черно... единствено дълбока тъмнина...

– Освен мен – напомних й.

Тя отвори по-широко очи и тялото й бавно започна да се отдалечава.

– Ърни...? Ти ли си, Ърни?

Протегнах се да хвана ръката й и предложих да отидем там, където чакат приятели. Тя се отдръпна.

– Защо не дойде по-рано? Виках те ден и нощ да дойдеш и да ме прибереш.

Казах, че първо е трябвало да умре. Сега вече, когато е умряла, всичко е наред. Протегнах й ръката си и тя нежно я пое.

– Ърни... Ърни!

Тя започна да се движи нагоре и навън бавно. Попитах я за болката. Изглеждаше смутена.

– Болката ли? О, болката. Сега вече не е важна, нали?

– Не, не е – отговорих.

Все повече излизахме от фаза и към областта на Териториите на Системата от Убеждения, защото исках да видя какво става. Опитах се да определя точно къде сме – някъде над средната точка, когато повече не усещах ръката й в моята. Насочих вниманието си колкото бързо можах, но вече беше твърде късно. Тя си бе отишла. Да

улавям парченца и после да ги изпускам, тази система със сигурност не бе такава, каквато трябваше да бъде. Тя наистина не бе продуктивна.

По-добре бе да опитам отново. Проблемът бе в това, че аз не знаех съвсем точно какво търся, но нямаше да се предам. Няколко дни по-късно имаше нов сигнал, следобед, докато си лежах отпуснат на леглото и съвсем малко извън фаза. Сигналят бе безумен. Концентрирах се: върху него и използвах моя метод на „бързо превключване“.

Усетих светкавица и се намерих над алея в малък град. Потърсих причината и я открих точно под мен. Той се криеше зад една купчина боклукчийски кофи на алеята. На близката улица имаше две полицейски коли, върху които святкаха червена и синя сигнални лампи. Те бяха спрели под ъгъл. На тротоара пред входа на един магазин лежеше в локва кръв една скупчена форма. Събираше се тълпа от любопитни зяпачи зад една жълта пластмасова преградна лента.

Насочих се право зад боклукчийските кофи. Мършавото момченце, приведено над тях, не беше на повече от седемнадесет, а и вече никога не би могло да стане на повече. Поне не този път. Казах му да се изправи. Направи го бавно, беше нашрек, почти готов да побегне, ако имаше шанс. – Как позна, че съм тук, човече?

Казах, че искам да му помогна. – Не се нуждая от помощ от никое шибано ченге. Попитах защо се крие, Щом не се нуждае от помощ

– Какво искаш да кажеш с това защо? Онзи с лайнната глава в магазина имаше патлак и започна да стреля! Посъветвах го повече да не се притеснява за това. Погледна ме с подозрение.

– Ще ме отведеш, нали?

– Не точно – отговорих. – Повече няма да трябва да вършиш престъпления и никой вече няма да стреля по теб. Не трябва да се притесняваш и за затвора дори.

Той ме зяпна.

– Абе, човече, ти си луд!

Казах, че куршумът е засегнал част от сърцето му, което му е позволило да живее само колкото да успее да се измъкне от магазина и да се просне на тротоара. На лицето му се изписа смесица от чувства.

– Какви са тия лайна? Ако съм умрял, как, по дяволите, стоя и приказвам с теб?

Посочих улицата зад мен и му предложих сам да погледне. Все още държейки ме под око, той се пообърка към ъгъла на алеята и се взря в улицата. Напълно ме забрави, концентриран върху онова, което виждаше. Неочаквано се обърна, смъкна се на земята и зарови лице в коленете си.

Усещах риданията му. Наближих го, погледнах надолу и нежно докоснах рамото му.

– Време е да тръгваме – казах. Той погледна нагоре към мен.

– И след като умреш, пак ли те преследват ченгета? Усмяхнах се и поклатих глава.

– Но все пак имаше по-приятни места от задната алея – казах му.

Погледна ръцете си.

– Помня, че си извадих ръцете, за да предотвратя падането, тогава ударих в бетона. А преди това помня, че ми падна пищакът, когато касиерът стреля в мен иззад касата. Затова не можах да отвърна на стрелбата. Сякаш някой ме биеше с желязна пръчка по

гърдите. После излязох от вратата и помня падането на тротоара. Сякаш почувствах силно прещракване в главата си. Станах и побягнах към алеята. Но... кой, по дяволите, си ти, човече?

Казах, че ме е изпратил неговият чичо Бен. Засмя се.

– Бен! Бен пияницата? Хайде, бе, той дори и не знае, че съм наоколо! Той умря, когато бях дете. Знаем! Това всичкото е нов номер, който вие, ченгетата ми изпълнихте, за да ме гените! Стегни се, хайде, арестувай ме и престани с всички тия лайна, че съм умрял!

Ако искаше доказателство, предложих му да погледне внимателно тялото на тротоара. Първоначално се възпротиви, затова му казах да се скрие зад мен, така че никой няма да го забележи. Обърнах се и тръгнах по улицата, проправяйки си път през тълпата. Знаех, че е точно зад гърба ми.

Приближихме се точно когато пристигна линейката. Стояхме точно над тялото. Наоколо бе изпръскано о кръв. Гледахме, докато те не пренесоха тялото, проверявайки дали има признаци на живот. После го вкараха в колата. Покриха лицето с чаршаф, но не преди момчето зад мен да го е разгледало подробно. Сигурен бях, че той може да види лицето, с или без покривалото.

След като качиха носилката в линейката и затвориха вратата, момчето отново започна да се тресе. Леко хванах ръката му и започнах да го водя нагоре над улицата. Сега той не се съпротивляваше. Само плачеше, без да се контролира, докато се извисявахме далече над улицата и все повече извън фаза. Този път, докато преминавахме през средните и горни кръгове, аз го държах под непрекъснато наблюдение. Каквото и да се случеше, смятах, че ще съм готов за него.

Не бях. В определена точка момчето изчезна. В един момент то беше тук, а в следващия вече си бе отишло. Не остана дори и повей от излъчване. Където и да търсех, не го открих. Каквото и да правех, не излизаше така, както го бях очаквал. Предприемах някакво действие, но то оставаше недовършено. Бавно се върнах във фаза с физическото, като все още търсех отговори.

Имаше само едно решение. През тази нощ имаше по-малко проникващи сигнали. Периодите ми на сън бяха по-малко трескави. Това причина ли бе или следствие? Може би аз поемах по правилния път, но дори и да го правех, лявото ми полукълбо скимтеше за повече данни. Явно не бях скроен за тази работа. Продължавах да губя!

И тогава, няколко седмици по-късно, на повърхността се появи друга промяна. Лежах си и си почивах, когато изведнъж бях ударен от силен сигнал за помощ и доколкото разбрах, това бе моята собствена честота, дори преди да бях извън тялото. Физическото ми тяло откликна със силно усещане за топлина. Много бързо се „претърколих“ и последвах сигнала. Някъде над Териториите на Системата от убеждения сигналът ме поведе надолу към изходната рампа, която само можех да усетя.

Не ми отне много време да открия източника. Радиацията на Системата от убеждения ми представи картина от стръмни назъбени скали с гъста и влажна джунгла отдолу. Чудех се защо бе толкова ясно и реално за мен. Това бе необикновено рядко. Дейността на системата от убеждения в най-добрия случай бе мъглява и неясна за мен.

Дребна фигура на зряла жена стоеше на ръба на скалата. Зад нея имаше петдесет или шейсет различни мъже и жени на всякаква възраст. Те бяха хуманоиди, отчасти облечени в животинска кожа, с тежки неандерталоподобни глави и конструкция на лицето.

Разумът веднага пожела да разбере какво правех в тази особена Система от убеждения. Единственият отговор бе очевидният: в един определен момент аз съм бил част от нея. Сцената ми подхвърли онова, което наричах „примамката на тропическия Пасифик“, която бях наполовина потискал през целия си живот. Зовът на океана се бе отразил по време на моите приключения с лодка и недоделани гмуркания. По онова време бях предприел пътуване до Хавай за уикенда, а бях останал три седмици; ходих и до Еквадор за три седмици, а стоях три месеца и почти бях започнал кариера в тропическите равнини. Винаги бях чувствал безкрайна носталгия по тропическите гледки.

Докато се настанявах на издатината зад гърба на жената, групата отзад се обърна и закри очите си. Обърнах се към жената, която бе впила в мен спокоен, оценяващ взор. Чудех се дали щяхме да успеем да влезем в контакт. Щом го помислих, тя се усмихна.

– Ти дойде.

– Да, направих го. Но защо ме повика?

– Спомних си един образ.

– Защо го направи?

– Ти Мигъс ли си? – Тя ме погледна внимателно. – Не, не си.

– Значи си повикала Мигъс. Защо? – Защото Мигъс не знае, че тук нещо не е наред.

– Ти къде се намираш? Къде е това тук?

– Аз съм тук. В Небесното Царство на Мигъс.

– А знаеш ли как си дошла тук?

– О, да. Когато тялото ми потъна на дъното на дълбоката вода, аз излязох от устата си заедно с мехурите въздух.

– Защо си била в дълбоката вода?

– Това е закон за жена, която не роди дете.

– А после си дошла тук.

– Да. Но нещо не е наред.

– И какво е то? Нещо не е наред с теб или с другите? Тя заклати глава.

– С мен. Когато скочим от хълма в долината, ние трябва да паднем върху скалите отдолу и да умрем отново и отново. Това е законът на Мигъс.

– Кой е Мигъс?

– Мигъс е Небесният Бог. Той се появи при нас преди много слънца и ни разказа за Небесното Царство. Това е, което ни обеща... но нещо не е както трябва.

– Каж ми какво точно не е наред.

– Когато скочих от скалата, аз не паднах и не умрях. Другите умряха, а аз не. Само се нося из въздуха.

Издишах се малко, докато заставах точно над главата ѝ. – Така ли?

– Да! Да! Ти си Мигъс, наистина! Помогни ми да спазя закона ти! Помогни ми да падна така, че да мога да умра и да живея отново!

Протегнах ръката си.

– Не съм Мигъс, но мога да помогна. Да се рееш из въздуха може да бъде прекрасно. Това е нов закон. Хайде, опитай!

Тя сграбчи ръката ми с нейните две ръце и ние бавно се издигнахме нагоре. Структурата на Системата от убеждения започна бавно да отшумява, когато приближихме Свързващата Магистрала и напълно изчезна, щом влязохме през входната рампа. Извеждах и двама ни все повече извън фаза, когато настъпи промяната. Наблюдавах и насърчавах моята неандерталска приятелка. Тя бе спокойна, отпусната, но в очакване. Размишлявах си защо ли така натрапчиво повтарях спасителния модел, когато очакваното неочаквано се случи отново. Тя изчезна, отшумявайки към нищото, докато я наблюдавах.

Този път приех феномена без въпрос, но се чудех защо ли бях получил нейния сигнал между всички останали. Самотен, аз бавно преминах покрай други изходни рампи, които смътно ми бяха познати. Знаех, че в някой момент в далечно минало бях излязъл и после влязъл обратно през всеки от тези изходи и бях част от всяка от системите за убеждения, към които те водеха. Но нямаше причина отново да минавам през нещо, което вече бях опитал и евентуално надживял.

Въпреки че чувствах нужда от помощ, не бях потърсил съвет от никой от моите приятели философи и лекари психиатри. Вместо това няколко седмици по-късно направих онова, което те биха ми предписали. След три цикъла на спане за някъде около четири и половина часа станах отпочинал и напълно в съзнание, към три часа сутринта. Струваше ми се съвсем просто да използвам метода на „бързото превключване“, фазата на изтъргуване от физическото и насочването към някой от моите приятели от периода преди ИНСПЕС. Плавна вибрация и всичко би трябвало да се намести.

Но не беше толкова лесно. Някъде дълбоко в териториите на Системата от убеждения един силен и настойчив сигнал ме извика. Съпротивлявах се, но за мое голямо учудване една част от мен отхвърли съпротивата ми. Когато се стабилизирах, установих, че съм в едно легло, намиращо се в ъгъла на малка стая.

Вдигнах се до седяща поза и станах. Бях във физическото си тяло, поне така изглеждаше или пък бе добро копие на моето. Изглеждаше съвсем нормално. В далечната страна на стаята имаше затворена врата. Зад нея можах да дочуя силно гъгнене. Отворих вратата и пристъпих.

Съвсем близо до нея бе напълно тъмно. Малко по-нататък имаше ярко осветена част, а бръмченето идваше някъде оттам. Получаваше се от множество човешки гласове. Те не говореха, а гъгнаха в хармония. Една ръка докосна рамото ми и аз се обърнах. До мен стоеше една жена, красива, без определена възраст, доста позната. Лицето и очите й излъчваха радост.

– Чаках те. Знаех, че ще бъдеш тук, ако всички ние се обединим в едно цяло. Ела.

Тя ме поведе вън от тъмнината към осветената част. После отстъпи назад. Постепенно гъгненето заглъхва. На границата на осветената област имаше лица, които гледаха нагоре към мен. Доколкото можех да усетя, те бяха стотици. Стояха в очакване. Излъчването, което разпознах като любов, бе зашеметяващо.

Стоях мирно, напълно несигурен в ситуацията. Не знаех какво се очакваше от мен. И тогава, докато стоях там, друга част от мен надделя и аз се отпуснах. После друга част започна да говори.

– И понятие си нямах, че сме толкова много. Това е едно от малкото места, където ние се събрахме като едно цяло. И, както ние всички установихме, необходима бе Система от убеждения, за да ни доведе тук. Затова ние сме някъде на външната граница на

териториите на Системата от убеждения. Така ние притежаваме няколко Познания: Ние сме и можем да бъдем тук. Ние не се нуждаем от физическо тяло, за да съществуваме и да бъдем. Това ни освободи от преградите и ограниченията, които всички ние познавахме в ежедневието си на Земята. Дори и в случай, че всеки от нас е запазил малко от убежденията си, ние можем да се освободим по наше желание от тях. Сега ние се пробуждаме от съня. Това, което ни събра, е важното познание. Не само че ние сме нещо повече от нашите материални тела, но можем да се освободим от всяко и от всички натрупани убеждения по време на земния ни живот, без никакво изключение. Тази свобода е вълнуващата част, защото ние сега у нямаме ограничения. Това познание без страх ни дава пълна гама от право на избор.

Моята роля е друго Познание. То не е това на лидера. Водачеството не е нужно в стария смисъл на тази дума. Може би моята роля е била и все още е тази на новобранеца. Но според мен по-добре ми приляга ролята на скаута, събирача на информация, човека, който проправя нов път. И това е бил моят път... през хилядолетията и хилядите ми животи.

Сега, най-накрая, ние сякаш сме дошли до момента на събъждането. Когато отново се срещнем, ще започне движението към разнообразните възможности за избор.

Най-важното от всички Познания е любовта, която ние споделяме.

Моето Аз-Там, ТО, което всеки от нас има, съдържащо всички предишни и настоящи животи, надделя и аз се отделих от пода и бавно преминах над морето от обърнати нагоре към мен лица. Изневиделица от множеството се протегна една ръка и сграбчи моята. Един мъж се доближи и се присъедини към мен. Един до друг ние се издигнахме в бавна спирала все по-нагоре. Огледах се и видях широка усмивка, докато той ми намигаше. Дали бе Агню? Лу? Родийс? Ченг? Нито един от тях. Това бе моят стар приятел от най-ранните дни на моята опитност извън тялото – приятелят, когото познавах като ВВ!

Длъжен бях да зная, трябваше да си спомня. ВВ, който ме последва от Дома, от пътешествието, минала бе цяла вечност... Нямахме кой друг да бъде.

Настройването във фаза бе завършено и жадните лица изчезнаха. Заедно с тях премина и усещането за ВВ, изчезна и ръката му, която аз Стисках. Погледнах, но той си бе отишъл.

Връщането към физическото бе без произшествия.

11. ОБРЪЩАНЕ КЪМ СЪЩНОСТТА

Ако съм стигнал до задънена улица, може би по пътя ми се е случило да тълкувам погрешно или да изкривя нещо. Някакъв сигнал бе пропуснат или останал недоразбран. Поел съм в погрешна посока – съществуваха много вероятности. Може би някакъв дребен детайл бе останал незабелязан.

Ето как се случи. Все още получавах сигналите за помощ, уроците за обучение чрез съществуване, и особено моите собствени сигнали от миналото – те все още настояваха да им обърна внимание. Това ли трябваше да бъде „новата ми посока“?

Усетих, че бях загубил контрол. Някаква част от мен, която не познавах, бе надделяла. Със сигурност не я разбирах.

Реших, че далечните пътувания в безкрайността могат да почакаат. Най-важната нужда бе недвусмислено да опозная себе си. Колкото повече опознавах самия мен,

толкова повече щях да зная какво представлявам като нематериално изражение и все повече щях да се доближавам до причината, която ме караше да поемам по този път.

Опитността е най-великият учител. Сега моето преживяване отново влизаше в конструктивна употреба, със способностите на лявото ми мозъчно полукулбо на преден план. Пътят или достъпът към нематериалното Аз, за което сега аз мислех като за Аз-Там, се появи на повърхността почти мигновено.

Започна се преди повече от двадесет години. Разстроен от очевидната ми липса на каквато и да е способност да изследвам нещо повече от целостта на време-пространството, аз се обърнах към вътрешната си същност и потърсих помощ. От този момент се появи съвсем нов спектър на съществуване и работа. Бях свободен.

През всичките следващи успешни години аз вървях щастлив по този път. Не си бях давал сметка, че вместо моето видимо егo онази част от мен, наречена Аз-Там, бе извършвала ръководството и навигацията от този момент нататък. Нито веднъж не си бях направил труда да погледна под повърхността, както би трябвало да ме накара да направя нормалното любопитство.

Сега, вместо да правя обичайните стъпки, преследвайки липсващото Основно, след като се настроих във фаза извън тялото, започнах да задържам всички спешни сигнали и насочих изследванията си навътре вместо навън. В продължение на година извърших множество такива опити, за да доведе информацията до една полезна и работеща форма.

Именно това открих.

Излизането от фазата на физическото към тази на моето Аз-Там бе бавно и внимателно. Съставих си мнение за себе си като за един всемогъщ и всезнаещ гигант, който удивено гледа как един от пръстите му започва независимо и по своя воля изследване на останалата част от тялото му. Не почувствах страх, поради Познанието: Аз бях Аз-Там, Аз-Там бях аз. Може ли някой да се страхува от себе си?

Пластът на паметта

Обръщайки се към вътрешната си същност и прониквайки в частта от мен, наречена Аз-Там, мигновено разпознах очакваното: пласт или файл, библиотека или главна рамка, съдържаща всеки миг от настоящия ми живот, с обилен порой информация за онова, което бе равнозначно на мислите и действията ми, докато извършвах проучването. Все още постъпваха други сигнали от физическото тяло. Това бе доста повече от памет, както ние съзнателно мислим за него. Това бе приемната точка на главната брънка от настоящото Аз-Там, аз, който функционирам във физическия свят – сега само действащо физическо тяло без съзнание.

Изследвах неколkokратно и с голямо удивление складовата система. При избирането на определен момент от миналото аз преживях събитието с всеки негов детайл, чак до ежеминутната входяща информация от сетивата, мислите и чувствата. Скоро си дадох сметка, че такава свръхпамет не винаги доставяше удоволствие. Правейки такава интензивна ретроспекция, човек с голяма болка и тъга узнава за множеството погрешно взети решения, глупави грешки, изпуснати възможности. Вълнуващите случки повече не бяха вълнуващи, защото вече знаех резултата. Радостните моменти често ми се струаха инфантилни, а инфантилните – тъжни и забавни.

Например, имах спомен как като дете се крих в един голям храст, точно до предната веранда на баба ми. По-късно въобще не можех да си спомня защо се бях крил. Не бях уплашен, но нещо ме задържаше там. Имах изпращания в панталоните си и не исках Бабчето да разбере. Страхотен миг за едно четиригодишно дете!

Могат да бъдат намерени лесно и много уместни и показателни събития, а между тях инциденти, които го свой начин са били ранни предсказатели, но лесно са били отхвърлени. Такъв един се случи през 1934 година, когато изхвърчах от Държавния университет в Охайо като второкурсник със среден успех не повече от 2,5. Това отчасти се дължеше на тежко лицево изгаряне, което значеше прекарване на известно време в болница. Започнах да пътувам в търсене на работа, когато се оправих. След като започнах да се движа на автостоп, може би една седмица по-късно установих, че хората не биха качил? в колата си мръсно изглеждащо момче. Наложих ми се да стана безделник, който се возеше на товарни влакове от място на място.

В средата на декември в Сейнт Луис готвачът в един вертеп ме видя как жадно гледам през покрития с пара прозорец към готвещата се на печката храна. Той ме покани с пръст да вляза вътре и ме нахрани безплатно. Тъй като не бях ял от два дни, храната ми се стори чудесна. По-късно същата нощ в един нощен приют на Армията на Спасението един старец кротко издъхна на съседното до моето легло. Никога не съм бил толкова близко до умиращ. Онова, което почувствах, бе не страх, а любопитство.

След близо година аз се върнах в Охайо, молих и бях условно възстановен в Колумбийския университет. В трети курс драматичният състав на университета „Стролърс“ обяви награда за най-добра едноактна пиеса, написана от студент: Първите три бяха поставени и представени пред студентската аудитория. Може би върховният момент в който женската ми кариера настъпи, когато стоях в едно от страничните крила зад сцената» докато мъртва тишина бе обхванала залата отпред. А там над петстотин души седяха и следяха със затаен дъх кулминацията на едноактната ми драма. Критиците казаха, че трябва да бъде класирана на първо място.

В основата на пиесата бе точно онова, което се бе случило в приюта за бедни, с изключение на добавения кулминационен момент. Какъв бе той? Малко преди да умре, старецът предава на момчето Специална Задача, една Цел, един План – доста извън рамките на обичайното човешко мислене. Момчето се преобразува в нещо или някой друг.

И това го сътвори един осемнадесетгодишен хлапак, който никога не бе посещавал философски курс и не бе религиозен, както и всички негови приятели по онова време. Е добре, откъде му е дошла тази идея и защо? Този случай очевидно дълго време е бил скриван като маловажен. Стана така, че преди около двайсет години ми се случи нещо твърде подобно на ОИТ.

По същия начин отхвърлен в категорията на незначителните бе и един дълго скриван спомен, който вероятно по-рано съм считал за някакъв вид халюцинация. Мястото на случката бе в една стара ферма, която ние притежавахме в Дъчис Каунти, щата Ню Йорк, в края на четиридесетте. Кладенецът пресъхна. Това не беше модерен кладенец, а ръчно изкопан преди сто и повече години. Бе широк около метър, пет дълбок и заграден с кръгли камъни, подредени един върху друг, без да са измазани с хоросан.

Ако се заслушаше, човек би могъл да чуе течащата в кладенеца вода. Любопитството ми бе привлечено и затова измъкнах въжето от кофата, завързах го за близкостоящото дърво и се спуснах вътре в кладенеца като планински катерач, който слиза по скалата.

Когато стигнах до дъното, веднага открих причината. Нивото на водата се бе понижило и краят на тръбата се намираще над повърхността. Интересната част бе, че на дъното не бе само вода, но течащ поток под земята. Ако няколко камъка бяха преместени на правилното място, нивото на водата щеше отново да се издигне.

После погледнах нагоре и ме обзе паника. Далече, далече над мен имаше мъничко кръгче светлина. Между мен и тази спасителна точка имаше пет метра хлъзгава стена, от която сигурно бях отчупил някакво парче, докато се спусках долу. Всеки миг това парче можеше да падне и да предизвика срутването на цялата стена върху мен. Имаше доказателство за тази възможност върху скалистото дъно, където бях застанал. Няколко камъка с големината на баскетболна топка лежах на дъното, паднали отпреди.

У мен нахлу силно чувство на клаустрофобия. Ако не можех бързо да изляза, имаше вероятност да бъда затрупан в петметров гроб и никой нямаше да разбере. С известно усилие започнах да установявам контрол над паниката ей. Знаех, че трябва да бъда свръхвнимателен при обратното изкачване, за да не бутна някой от камъните от стената. Седнах върху голям паднал камък, за да размисля. Достигайки до потока с шепа, успях да пийна няколко глътки от течащата вода. Тя бе студена и прясна.

Докато седях върху камъка, заслушан в тихия ромон на водата, очите ми се бяха приспособили към смътната светлина. Започнах да се отпускам. Имаше нещо много спокойно и безоблачно. Почувствах се удобно там, където се намирах. Дори погледнах нагоре към кръгчето светлина там някъде далече над главата ми и чувството на успокоение не бе нарушено. Повече не усетих паника. Затворих очи и се облекнах назад върху скалистата стена на кладенеца. Сега вече нямаше нужда да бързам. Отпуснах се още повече и за миг помислих, че съм заспал, но можех да чувам водата и да усещам камъка зад гърба ми. Бях в пълно физическо съзнание.

Тогава нещата се промениха. Бавно сякаш започна да ме заобикаля усещането за топло разумно същество. Чувството започна нежно да изпълва тялото ми. То сякаш проникваше във всяка моя част, тяло и съзнание. Станах част от този разум или разумното същество стана част от мен. Струваше ми се, че няма никаква разлика. И се получи съобщение. Мога да го предам съвсем грубо.

„Сине мой на синовете на синовете, ти откри радост в моите ветрове и небе. Ние споделихме едновременно възбудата и спокойствието на моите води и дълбоко в тях. Ти се наслади на красотата и сръчността на другите ми деца, разпрострени върху повърхността ми. Но едва сега ти улови един миг да бъдеш в лоното ми, да стоиш мирно и да слушаш. И докато си неподвижен, запомни тази песен завинаги. Ти си роден от мен, обаче твоята съдба е да станеш повече, отколкото аз някога ще бъда. Наслаждавам се заедно с теб на това развитие. Моята сила е твоя сила. По този начин ти вземаш със себе си величието ми, за да го изразиш по начини, които аз няма да разбера. Въпреки неразбирането, аз не по-слабо ще подкрепям и споделям щастливо онова, в което ти ще се превърнеш. Отиди си с тази истина, пропита в теб, сине мой на синовете на синовете.“

Това беше. Топлината продължи още малко и бавно отшумя.

Станах, хванах люлеещото се въже и без усилие се изкачих на върха на кладенеца, излизайки към светлината на слънцето. Бях учуден, че съм прекарал повече от два часа в кладенеца.

Сега си спомням това специално Основно. Майко Земя, обичам те! Как съм могъл да забравя?

По-нататъшно проучване в пласта на спомените разкри почти идентичен сън, който поне веднъж в месеца ми се присънваше в продължение най-малко на няколко години. По това време летях активно на моторни и безмоторни самолети. В този сън аз довеждах самолета до края на пистата, подавах мощност на двигателите и започвах засилването. Щом се отделях от земята, пистата се превръщаше в улица, оградена е високи сгради от

двете страни. От единия до другия ѝ край над главата ми се кръстосваха кабели и жици, много подобни на тези, които все още се срещат в търговските центрове на по-старите градове. Колкото и да се мъчех, не можех да открия дупка или цепнатина в тази кабелна мрежа, през която бих могъл да преведа самолета. След един период на притеснение и тежест обикновено се събуждах. След като започнаха моите ОИТ, този сън повече не се появи.

Един психолог, с който обсъдих съня, предположи, че гледката на тази централна градска улица е символ на моя ангажимент към света на бизнеса. Други пък решиха, че мрежата от възпиращи проводници представлява системите ми от културни схващания. Всички се съгласиха, че това бе една добре скроена логическа метафора, отразяваща онова, което бях по същото време.

Продължавайки да търся, намерих решението за онова, което би могло да възбуди механизма или да дръпне спусъка на случилото се по-късно. Фирмата ми, търсейки нови области за разпространение, започва да проучва дали звукът може да се използва за обучение по време на сън. Като професионалисти в сферата на звука, произвели неколкостотин радиопрограми, ние опитахме няколко различни звукови модела с различни обекти, за да изучим ефекта на тези модели по време на сън; Започвайки през 1956 година, аз бях главният обект на изследванията и бях подложен в най-добрия случай ;на поне сто сесии – лежаш в затъмнена кабина ѝ слушащ през слушалки. Но двете ми деца, а и много друга хора, също преминаха през тези експерименти, макар и с не особено голям ефект. Това ли бе спусъкът на моите ОИТ?

Така аз преминах през пласта на паметта, знаейки, че пълното припомняне би могло да бъде валидно, ако и когато има нужда. И все пак повторното преживяване на миналото без розовите очила на носталгията съвсем не бе идеалът ми за приятно прекарване на следобеда.

Пластът на страха

Движейки се навън към следващата секция на моето Аз-Там, открих област, която напълно определено не бях очаквал. Разкрих, че, разбира се, съм доста далече от безстрашието. Може би съзнателно не съм мислил за тези страхове, но те си бяха там, огромни, грозни пластове от сурова енергия, поставяща ме в неудобно положение със своята интензивност. Имаше стари грехове, а и един постоянен поток от нови. Те обхващаха както незначителни неща, като например притеснението от ефекта на един дъждовен ден върху нашия строителен план, та чак до големите притеснения за настъпващите световни промени: Дори и страхът от физическата смърт си беше там – не от процеса или от откъдното, но от онова, което може да остане недовършено тук във време-пространството. Дадох си сметка, че трябва да предприема някакво действие, за да сложа ред в този хаос.

Моето Аз-Там вече имаше по-добра система на действие. Тестът, на който бях подложен през последните пет години, където аз нефизически преживях интензивно събитие, пораждащо познат страх всеки път, и се повтаряше, докато страхът се разсееше, все още действаше. Нещо повече, битката почти бе спечелена. Много повече страхове бяха елиминирани в сравнение с новопоявяващите се вследствие на текущата ми дейност.

Това усещане ми донесе пълна наслада: Аз-Там бях пуснал в действие този процес и задвижвах операцията по отстраняване на страха, когато бе необходимо. Никакъв външен източник не ми предоставяше каквато и да е помощ, както погрешно бях предполагал. Аз сам помагах на себе си!

Така пръстът се превърна в ръка. Предпочитах усещането на ръката.

Моето любопитство бе привлечено от начина, по който това ставаше. Осъзнавайки, че Аз-Там снабдяваше мен (Аз-Тук) с нещо повече от обикновена връзка, започнах да търся в същността на настоящия си разум други доказателства за продължаващото участие на моето Аз-Там. Много лесно бе да се движа по-надълбоко, но първоначално ефектът бе почти ужасяващ. Научих какво съм аз! А за да привикна към действителността на „какво съм аз“, ми бе необходимо повече времева адаптация.

Пластът на чувствата

Това бе следващият по-вътрешен слой от енергия, когото срещнах. Познавах всички емоции – не тези, които бяха потискани, а онези – минали и настоящи, които бях изживял и съхранил, и радостни и тъжни, а и неразумните ядове, който сега ме удивяваха. Колкото до страховете, съществуваше непрекъснато постъпващ поток, имитирайки онова, което чувствах във всеки момент. Интересното бе, че този пласт изглеждаше строго организиран.

Разрушената преграда

Той по-скоро приличаше на нащърбена дупка в сива стена. Когато направих опит да премина през този привлекателен отвор, имаше слабо съпротивление и после бях отгънат. Докато прониквах през дупката, структурата на енергията, източник на съпротивлението на стената, ми бе абсолютно ясна.

Разбрах също, че онова, което бе направило дупката в стената, бе същото, което бе станало в моя собствен модел. Удивителната част бе, че поради моя копнеж аз никога не бях се спирал, за да забележа действителното съществуване на преградата.

От какво бе изградена бариерата? Пристрастеността към Системата за Живот на Земята и огромното множество системи от убеждения, възникнали в нея. Очевидно, след като вече веднъж се бях промъкнал през една пукнатина инцидентно или по друг начин, и продължавах да разширявам отвора, като го използвах – вероятно чрез събиране на информация и увеличаваща се опитност, – докато тази част от преградата се бе срутила.

Съкровищницата

И така... Какво съм аз? Зад бариерата имаше стотици сякаш люлеещи се лъчи от разноцветна светлина. Изпълнен с несигурност, аз се приближих и докоснах най-близкия. Богат мъжки глас звънна в съзнанието ми.

– Добре, добре! Отново плащаш дан на любопитството, Робърт!

Дръпнах се бързо назад, но мърморенето остана с мен. Веднага се доближи друг ярко светец лъч, бледоморав на цвят. Този глас бе женски.

– Разбира се! Да не би да съществувате само вие, мъжете, Боби!

– И това бе само началото. Процесът непрекъснато се повтаряше. Всеки път ставаше все по-лесно. Дадох си сметка, че всеки лъч светлина бе един от мен, една от личностите на моето Аз-Там, завършена с различна жизнена опитност. Вътре в рамките на моето Аз-Там бе приютен съответен жизнен модел на всяка от личностите с големи подробности. Давам си сметка, че това не е адекватно описание, защото всяко е разумно, чувствено същество с индивидуални възприятия, разум и памет. Комуникацията, бе лесна, защото аз разговарях със себе си! Въпреки това имаше толкова много, че аз само се плъзгах по повърхността. Емоционалните елементи бяха толкова много и така силни, че не можех да се задълбоча.

Когато настройвах фазата си с тази на моето Аз-Там, откривах, че всеки един изисква просто мисълта за този модел в моята сегашна жизнена дейност. Някои ми бяха

познати, тъй като знаех за тях като движещи сили в сегашната ми жизнена опитност. Ето и най-забележителните:

Архитектът/строител

Това бе ерата на строителството на катедрали и замъци през дванадесети век в Англия и Европа. Бях попаднал в немилост, докато протестирах срещу ужаса, че приятели-работници заплащаха с живота си, когато огромни камъни падаха от високи скелета и размазваха хората на земята отдолу. Отказах да изпълнявам неразумните прищявки на силните на деня. Емигрирах във Франция, където ми се случиха същите неща в същата последователност, но с различен край. Някой от разярените властници ме обезглави.

Тази част от мен бе рефлектирала в детството ми още преди да навърша десет години, при строителството на дву- и триетажни бараки. По-късно се появи и дизайнът и строителството на театрални декори, а после – създаването и чертаенето на планове, инженерната работа и ръководството при строителството на различни сгради в Уестчестър Каунти, щата Ню Йорк. След това във Вирджиния, а то ми достави голямо задоволство.

То също обяснява голямата скръб, която доведе до физическо заболяване, по време на сегашното пътуване до Англия и Франция, когато посетихме различни катедрали и други старинни здания. Ефектът бе толкова забележителен, че се наложи да съкратим престоя са и в Лондон, и в Париж. В моето Аз-Там подробностите бяха напълно значими, но емоциите бяха доста по-големи, за да се задълбочавам.

Опитах се да узная какво е било името ми в онзи момент, но получих само учуден, повтарящ се отговор.

„Ти си бил ти! Ти!“

За известно време не можах да го осмисля, но през 1990 година се получи интересно потвърждение. По време на лятната си отпуска в Европа по-малкият ми брат Емът и съпругата му посетили Шотландия, за да отидат в така наречените Мънро Фийлдс²⁹, северно от Инвърнес. Те бяха снимали замъка Лурис, но връщайки се, не бяха споделили нищо с мен, тъй като мислели, че не ме интересува. През ноември Емът получил съобщение от нашия Институт във връзка с дейностите през настъпващата година. Там била и снимката на кулата в Източното крило на Центъра. Удивен от видяното, той направил копие на снимките на Мънро Фийлдс и ни ги изпрати. Отличителна черта на замъка Лурис върху неговите снимки бе кула, напълно сходна без съмнение с нашата. И двете бяха четириетажни, осмоъгълни и разположени отстрани на главната сграда. Най-общите им размери бяха еднакви, имаха същото разположение на покрива, ц дори двете имаха еднакви метални ветропоказатели на върха, макар че на снимките това не е видно.

Въобще не знаех за съществуването на замъка Лурис и неговата кула, нито пък някога съм бил в Шотландия. Брат ми никога не е виждал, нито пък е знаел за институтската кула, защото тя бе построена след последното му посещение във Вирджиния.

Кой е построил кулата Лурис? Според историята на рода Мънро – Доналд Мънро и синът му Робърт – в средата на дванадесети век.

Така че вече имаше някои твърди данни. Въпреки всичко аз си бях аз!

---

²⁹ Полетата Мънро. (Бел. изд.)

Свещеникът-бунтовник

Началото на това Аз-Тогава бе поставено в някакво неопределено време, някъде, с участието в един таен ритуал за първо причастие в дълбоките надра на стар каменен храм или църква. Той или по-точно Аз копнеех в очакване на този момент, без да познавам процедурата, доколкото това означава широко одобрение и прогрес в културата.

Ритуалът започваше с оформянето на кръг от свещеници около мраморен олтар, пеещи монотонно. Едно изплашено младо момиче бе доведено, съблякоха дрехите му и го вързаха разчекнато към върха на олтара. Макар и шокиран, Аз-Тогава не можех да не се възбудя сексуално.

Най-висшият духовник подаде знак на Аз-Тогава да се приближа и да обладая момичето. Послушно пристъпих напред, застанах до момичето и гледайки надолу към застиналото й от страх лице, бях обхванат от нещо в дълбините на нейните очи. След един дълъг миг аз се обърнах, погледнах висшия отец и поклатих глава в знак на отказ.

Мигновено се появи ярка искра от бяла светлина и животът на този Аз-Тогава свърши.

В сегашния ми живот това напълно съвпада с моето отвращение към всеки мъж, който насилствено изпълнява сексуален акт с жена против нейното желание. Винаги бях предполагал от предишни указания, че точно този Аз-Тогава е екзекутиран, защото е отказал да изпълнява заповеди. Но описанието на Аз-Там имаше друг подход. „Съблазънта” бе тест. Ако Аз-Тогава се бях опитал да изнася момичето, щяха да ме спрат и да бъда изхвърлен от свещеничеството. Но отказвайки, аз бях издържал изпитанието и бях допуснат сред привилегированите. Ярката светлина бе символ на моето пренасочване към нов живот.

Коя бе младата девойка? Съпругата ми Нанси. Преди това заключение тя си бе спомнила минало, в което сме се срещали като членове на религиозна секта – тя е била монахиня, а аз свещеник и всичко, което е имало между нас, е бил контактът ни с очи.

Пилот на самолет

Времето, мястото и съществата са неизвестни. Този Аз-Тогава бе член на едно много затворено семейство или племе, наброяващо няколко хиляди, чиято основа за действие или дом бе отстрани на огромна скала. Имаше площадка/път, който водеше точно до един вход за нещо като пещера, а единственият транспорт бе малък едноместен самолет. Самолетът имаше къси крила и бе задвижван по начин, който не би могъл да се преведе. Пилотът лежеше проснат по очи, главата му бе леко повдигната, челото му се подпираше на шарнирна подпора. Контролът се осъществяваше чрез научен умствен процес.

Аз-Тогава бях посветил себе си напълно и по своя воля на целите на групата и прекарвах голяма част от неговия-моя живот, като извършвах разузнавателни или наблюдателни полети над скалистия, ландшафт. Съществуваше дълбоко чувство на приятелство и любов в спомена за този дом на скалите. Имаше и моменти на голямо забавление, когато по време на тези мисии камъни и стрели от „аборигените” долу се забиваха в долната част на самолета, а ударът резонираше в тялото на Аз-Тогава. Самолетът бе почти неразрушим.

Години по-късно, когато бях тийнейджър в сегашния си живот, направих опит да конструирам такъв самолет, в който летецът трябва да лежи проснат по очи. По време на Втората Световна война безуспешно се опитах да продам проекта на този самолет на самолетостроителната промишленост, в отговор на проблемите с натоварването от

земното ускорение и начина на действие. Това бе преди да имам и най-слаба представа или понятие за степента на онова, което сега знам, че съм, и въобще не съм си давал сметка за източника на идеята.

Вибриращият

Бях приел, че тази моя друга част бе изскочила от енергийната система, която бе мой източник, и която погрешно бях нарекъл КТ-95. Моето най-скорошно посещение там – У Дома – нито потвърди, нито отхвърли предположението ми. Това, което тълкуваме като музика, бе, разбира, се, в пълна сила извън системата, макар и не в съзидателните форми, които ние разбираме.

Описанието на Аз-Там разкрива една личност, за която имах съвсем смътна представа. И времето, и мястото са неопределени, а съществата вероятно са нечовеци. Това Аз-Тогавя е главна, но очевидно най-разстроена част от мен, която постоянно прави опити да имитира нещо, което е банално през определената жизнена дейност. Обикновено се опитвах да предам това с музика. Настоящата култура и цивилизация не притежават познание и инструменти да го направят под друга форма.

В този живот пълно и цялостно приложение на вибрирането във всяка форма е толкова естествено, колкото и дишането за нас. То е част от тяхната дезоксирибонуклеинова опаковка. Те притежават и използват способността да манипулират веществото, за да им бъде полезно, чрез ментална вибрационна енергия. „Музиката”, която те създават, е употребата на нефизическата енергия, но не електромагнитното поле. То не само индуцира настроения и емоции от всякакъв вид, но насажда или възпира голямо разнообразие от сетивни модели, приличащи по някакъв начин на нашите физически сетива, макар и съвсем не толкова ограничени.

Повечето от това Аз-Тогавя е извън способността на моето Аз-Тук да го разбере. Сега аз просто признавам присъствието на такава личност и оставям тази моя същност да изразява това, което е възможно и изпълнимо. Нещото, което възбужда най-много любопитството ми, е как моето Аз-Там е могло да се включи в такъв необикновен начин на живот. Описанието не хвърля светлина върху това или най-малкото аз не мога да намеря отговора.

Мореплавателят

Този жив спомен е за първия, помощник на кораб в ерата на квадратните трансмисии. Само най-необикновените случки са ясни за Аз-Тук. Например преминаването през един тесен пролив, вероятно Магелановия, по време на силна буря. Прекарахме много часове неподвижно свързани с брега, борейки се с вълните и вятъра. Бях поел руля, защото бяхме загънали на около сто и петдесет метра от каменения бряг.

Сантиметър по сантиметър най-накрая успяхме да преминем през протока, като загубихме трима от моряците си. Въпреки че имахме няколко спасителни въжета на кърмата, никой не се доближи до тях. Ако си бяхме направили труда да ги спасяваме, това можеше да означава повреда на целия кораб. Единият от загиналите моряци бе най-добрият ми приятел.

В сегашния ми живот, макар че съм роден в Средния Запад, брегът и океанът ме привличат като магнит. В Ню Йорк първото нещо, което си купих, когато започнах да печеля, бе малка лодка. В продължение на час аз управлявах лодката като професионалист, без да съм бил инструктиран. Последвах много приключения, включително среднощно плуване с една ръка на петнадесет километра от брега по време

на буря. Въобще не се уплаших от морето и понякога се връщах с богат улов. Винаги съм обичал мореплаването и често копнея по океана.

Новопристигналият

Това бе само блещукащ лъч светлина. Когато се протегнах да го докосна, се появи образът на тийнейджър войник от най-ранни времена, същият, за който си бях спомнил. Не бях учуден, но си мислех дали се е движил с мен по обратния път. Бях объркан от вълната на обожание, която се излъчваше от него. Успокоих я с усмивка и ръкостискане.

Оригиналът I

Това е този, с когото се запознах по време на последното ми посещение на КТ-95 и определено не бе материално същество според нашите разбирания. Все още разбирането ми е, че съм проявил любопитство за човешкото съществуване, като „турист“, посещаващ други реалности, включително време-пространство. След едно гмуркане във водите на Системата за Живот на Земята аз се пристрастих. Повтарянето на живота на КТ-95 започна да ми досажда. Но как това първоначално аз се е превърнало в същество не бе известно нито на мен, нито пък на него. Ние никога не се замислихме достатъчно.

Но сега виждам светлината зад него и мисълта за онази част от мен Аз-Там довежда до гръмотевична буря. За някой, който никога не се е интересувал особено от „предишните животи“? Мигновено тази мисъл възбуди шумен смях. Откъде? От кого? Всичко бе около мен и вътре в мен. Нямаше форма, която да усетя, но имаше излъчване в мен и от мен. Тогава вътре в мен аз чух глас.

„Добре, млади приятелю. Сега вече знаеш. Вземи този РОУТ със себе си и се върни, когато си го разгадал.“

Шокът от гласа и смеха ме върнаха напълно във фаза обратно към Системата за Живот на Земята – във време-пространството и физическото ми тяло. Бяха направени чудеса за моя Различен Мироглед.

12. ВЪТРЕ В ДУШАТА

Не ми се стори лесно да се приспособя към откритието, че аз се противопоставях на една моя част, за която не знаех, че съществува. Въпреки това общуването бе абсурдно просто. Не бе неочаквано, както когато говориш сам на себе си, също няма никаква преграда. „Говоря“ не е точната дума, контактът се осъществява далеч по-бързо, отколкото изречената дума би позволила, а да се нарича обмяната на информация „разговор“ е крайно неуместно.

Онова, което следва, е кратко извлечение или резюме на множество сесии с частта от мен – Аз-Там, започвайки с мигновена среща. Всичко, което трябваше да направя, бе да се настроя внимателно, да премина през разрушената преграда и вече бях вътре в двореца на светлинните лъчи» в сърцето на моето Аз-Там.

- Не бихме употребили термина „Сърце“. Много е материално.
- Тогава в центъра.
- Ние сме това, което се означава с цялото е по-голямо от сумата на частите.”
- В такъв случай вие сте цялото на онова, което аз съм бил, когато и където и да е било това.
- Фокусът, върхът на пирамидата ти и нещо повече, включително ти, какъвто си сега.

– Това е по-скоро една каша!

– Не съвсем. Ние сме високо организирани. Ти опозна пласта на паметта, когато мина през него, нали?

– Така е.

– Пластът е съвсем прецизно подреден във формата на отделни части, а също и според категорията. Така са и всички останали модели на съществуване, през които ние сме преминали. Мигновено можеш да откриеш онова, което ни е необходимо.

– Това е добре.

– Размисли за всичкия този страх, който те притеснява. Лесно можеш да се предпазиш от него. Ние го преобразуваме по-бързо, отколкото ти го донасяш. Ти трябва да си припомниш на какво приличаше само преди тридесет и пет години. Или се вгледай в някои от хората около теб. И тогава говори за каша?

– Мога да си представя!

– Така ли? Лесно се забравя, когато не е пред погледа ти.

Преминах през огромно количество емоции, които навлизаха в мен. Трябва да съм потискал голяма част от тях, без да съм го съзнавал.

– Предполагам, че аз – ние – имаме система, за да се справим също и с това.

– Наистина имаме. По-малко е, отколкото сме свикнали, но качеството се подобри страхотно. Както и да е, напоследък ти позволяваш на чувствата да контролират действията ти само когато ти пожелаеш да е така. Правиш го добре.

– Кажете ми, съществува ли някаква име или идентификация, която бих могъл да използвам за вас? Представям си, че имате повече от една.

– Притежаваме всичко необходимо в даден момент. Ние сме мозъчният тръст, мисловният резервоар, по-старите братя, всичко. Защо не използваш някой от тези акроними, който най-много ти допада? Какво би казал за Борд на съветниците? Или Изпълнителен комитет – това е, по-близко до нас.

– Ще се спра на това – Изпълнителен комитет!

– Чудесно! Внимавай, след като си направихме труда да пристигнем и сложим ред в действието ти, както би казал ти, сега вече наистина можем да тръгваме.

– Пристигнали сте, за да сложите ред в действието ми? Какво означава това?

– Ти най-накрая сам си проправи път дотук, след всичките тези години. Ние многократно ти помагахме да се справиш и ти никога не погледна назад – сигурни бяхме, че ще дойдеш, за да изследваш. Ти не го стори. Наложих се да използваме по-преки начини, като отзвук от болката във физическото тяло и притегателните сили, които ти наричаше сигнали за помощ.

– Значи сте ги създавали вие?

– Обичайно това са неща, за които ние се грижим, когато ти си заангажиран да бъдеш ти – да бъдеш буден и човек. Решихме, че ако ти се наложи сам да се погрижиш за някои от тях, може да бъде възбудено любопитството ти. Така и стана.

– Хайде да го кажем направо. Вие сте ми помагали през целия живот?

– Със сигурност го правехме. Понякога ти беше благодарен, друг път не.

– И колко назад във времето е започнало това?

– Преди да се родиш.

– По-добре е да ми кажете. Аз не си спомням.

– Не би могъл. Ти не съществувахте. Ние взехме решението да станеш отново човек. Избрахме времето и мястото и организирахме смесването на ДНК-елементи от материята и елементи от нас. Ние взехме онези части от нас, които изглеждаха най-подходящи, натрупахме ги заедно и ги изпратихме. Ето те и теб – ето ни и нас!

– И какво точно изпратихте?

– Личности, спомени. Какво друго?

– Да... Вече съм открил някои от тях. Това с всеки ли се случва – с всички хора?

– Доколкото ни е известно, да. Някои нямат толкова опитност, колкото ние притежаваме, или толкова, че да има избор.

– Съществуват ли някои, които въобще нямат опитност? Някой, който се появява... чист?

– Мнозина не притежават предишна човешка опитност, макар че имат голямо количество от някои други видове опитност – едновременно физическа и нематериална. Имат опит от това, че са съществували като животни.

– Има ли такива, които идват и си отиват само с един човешки живот?

– Чували сме за такива, но не сме срещали нито един. Или не сме могли да го разпознаем.

– А защо са всичките тези повторения – многократните преминавания през живота?

Досега човешките животи са били използвани и се използват по такъв произволен начин, че не е възможно да се придобие достатъчно богата опитност само през един живот. Затова ние продължаваме да връщаме, докато получим това, от което се нуждаем. Това има ли някакво значение?

– Би трябвало да има и по-добър начин. Този не ми се струва организиран или ефективен.

– Ти би трябвало да знаеш.

– Какво искаш да кажеш?

– Спомни си посещението в далечното бъдеще, когато ние те водехме. Доколкото го видяхме, всичко там бе наистина организирано и ефикасно. Ти пристигах там, избирах си преживяването, което пожелаеш, и се връщах!

– Много дълго време ще трябва да чакам.

– Помниш ли, ти си свободен от времето? Само още едно връщане след това, в онзи живот, който ти вече посети, и ще бъдеш свободен.

– Значи моят Изпълнителен комитет вече всичко е планирал...

– Действително, направили сме го вече.

– Комитетът е съставен от части. Ти от коя част си?

– Аз бях придворен шут във Франция през девети век. Бях добър оратор. Затова бях избран да се срещна с теб. Това би намалило всяко напрежение, което би възникнало у теб.

– Аз въобще не съм напрегнат... е, добре, не много. Сега нека се върнем към това, което обсъждахме. Помагахте ли ми в детството?

– Ние поддържахме тясна връзка в първите няколко години. Това става при повечето малки деца. Влиянието е доста силно, докато родителите и другите постепенно не прекратят достъпа. Децата биват приучвани да не говорят за нещо, което не е приемливо. По-късно физическият контакт бързо отшумява.

– Има ли нещо повече?

– Не много. През по-голямата част от времето ние просто те наблюдавахме. Ние те предпазихме от удавяне няколко пъти. А имаше и време, когато ти бе много болен. Ти дори се появи тук и се наложи да те придружавам обратно.

– Трябва да е било, когато боледувах от скарлатина. А какво стана по-късно? Има и други неща – двата долара под дъската, когато бях тийнейджър – вие ли го сторихте?

– Това бе един от номерата на Тало.

– Кой е Тало?

– Един от нас – един от теб, който живее в друга енергийна система.

– Има ли и друго?

– По времето, когато беше седемнадесетгодишен, веднъж ти шофираше по черния път покрай реката. Движеше се твърде бързо през нощта по билото на хълма, а там имаше стар камион. Ти никога не можа да разбереш как успя да го заобиколиш, без да се убиеш, нали?

– Помня! Спомням си, че се чудех какво стана. Значи вие го направихте?

– Не аз, но един от нас.

– Мисля, че започвам да разбирам. Вие сте нещо като мои ангели-хранители – или поне така биха се изразили някои хора.

– О, не. Ние не сме нищо твое. Ние и ти сме едно и също. Ти през цялото време сам помагаше на себе си. Ние сме просто частта, която ти помага да си спомняш. Ти и Тало заедно сложихте двата долара под дъската. Ти и Кае заедно при онзи случай на Хаваите направихте така, че сърфът да се наклони надясно, така че рибарската лодка те спаси. Ти и ние непрекъснато се връщахме назад и организирахме нещата. Искаш ли още примери?

– Да ме вземат дяволите!

– Не, и това няма да стане. Ние няма да позволим. Тази житейска опитност, която сега събираш, е изключително ценна.

– Защо? Какво искаш да кажеш?

– Тя води към свободата. Сега е твой ред – ти си отговорен. Ние не сме нищо повече от кабина със скимтящи пътници, надяващи се, че ще се оправим, и даващи съвети.

– Какво се надявате да откриете?

– Пътя навън. Началната скорост за излизане. Не просто отвъдния живот, а вечността.

– Аз... мисля, че разбирам. Какво се очаква да направя аз?

– Ти си най-добрият шанс, който някога сме имали. Ние ще те подкрепяме и ще ти помагаме по целия път. Не можем да вършим абсолютно всичко, но има много неща, които правим. Окуражавахме те да мислиш за онова, което ти наричаш „Извън тялото” и ето, че накрая то започна да действа.

– Вие ли го правехте?

– Спомняш ли си онези сънища, преди? Как се опитваше да издигнеш самолет над земята, но винаги над главата ти имаше кабели?

– Помня съвсем ясно.

– Това бяха практически упражнения, които правехме, когато ти идваше тук по време на сън.

– Да... започва да се подрежда...

– Ти бе толкова изплашен, че не забелязваше как те дърпаме – поне не тогава.

– А останалата помощ по пътя... напоследък имам впечатлението, че наистина сам върша някои неща... не вие.

– Не можеш да го представяш по този начин. Ти наистина получаваш малко помощ. Помни, че не сме приковани във времето – нито пък ти, какъвто си сега. Ние можем да се върнем назад десет или хиляда години – все същото е. Но сме напълно съвременни, когато помагаме.

– Тогава аз не съм нищо друго, освен ваш сурогат...

– Когато започна сегашния си жизнен път, ти наистина беше такъв. Но докато прогресираще в опитността, ти се превърна в съвсем нова личност. Сместа, с която започна, постепенно се разтвори в цялото,

– Това е нещо, с което ще трябва да свикна. „Аз”, който помага на „мен”? Свикнал бях да мисля, че помощта е външна... Кажете ми, има ли нещо, което вие-ние не можем да направим?

– Трябва да оставим Аша да се справи с това. Той е добър техник. Ще контактува... с теб сега.

– Аша...?

Получи се слаба промяна в честотата.

– Аз съм Аша. С какво мога да ти бъда полезен?

– Аз... аз питах за границите... какво можем и какво не можем да правим...

– Аз не знам каква не можем да направим, но съм запознат с това, което сме в състояние да постигнем.

– Е, добре... често съм се чудел защо сякаш не мога да изпълня някои работи, които други очевидно могат.

– Какви са тези работи?

– Да виждам излъчването от хората, да чета мисли, да притежавам това, което ние наричаме психоспособност. Всичко, което мога, е да се настройвам във фаза извън тялото.

– Желаш ли да изпълняваш и тези други действия? – Е, сега, като питаш... не, не е нужно.

– Ние не вярвахме, че те са необходими. Но ако ти наистина искаш един от нас да използва тялото ти и да говори, докато ти отиваш някъде другаде, само се отпусни и заспивай.

– Не, не бих искал да служа за канал. Това не е пътят към свободата, както аз го разбирам. Но... Желая да знам отговора на въпроса какво бих правил сега.

– Ние не можем да ти дадем този отговор. Можем да ти дадем поддръжката, от която се нуждаеш, и информацията. Но само ти знаеш какво да правиш. Ние всички сме зад теб. Ти не познаваш собствената си мощ. Хайде, открий я, това именно трябва да сториш. Ако успееш, а ние сме сигурни, че ще го направиш, ние ще бъдем свободни.

– Този нагоя, който имам... да помагам на човешкия род... Той за какво служи?

– Можем да ти кажем за него, въпреки че може и да не ти хареса.

– Имам нужда да знам.

– Службата на човечеството може да се определи като служба на самия себе си, но в твоя случай, понеже ефектът се разпростира толкова нашироко, това определение не може да се приложи. Колкото повече усъвършенстваме човешкия род, толкова повече се усъвършенстват нашите възможности. Едно главно съвършенство е равно на сто незначителни.

– Искаш да кажеш, че една висока планина се равнява на няколко ниски хълма.

– Освен че планината достига до по-големи висини.

– Значи тази служба – усъвършенстването – си струва?

– Най-определено.

– Какво ще кажеш за връзката, която ние определяме като любов? Къде се прилага тази енергия?

– Приятелю мой, ние имаме толкова много от тази връзка, изградена, за да ни изведе към безкрайността и извън нея. Ние я взимаме с нас, когато тръгнем, Тя е главната енергийна основа за нашия интелект. Онова, което ти сега възприемаш като любов, изяснява, а не обезсмисля. Тя обединява едновременно болката и удоволствието. Тя е обединение на противоположности за създаване на цялото. И ти откри много любов през този си живот, щом се освободи от илюзиите си.

– Би трябвало да съществува огромно количество опитност, складирана тук, във вас... в нас. Колко живота има тук?

– Може би хиляда или повече. Престанахме да ги броим отдавна. Тук има всяка възможна ситуация, всяко чувство. Всяко нещо, което ти откриеш по време на земния си живот, се складира тук... по петдесет различни начина.

– Тогава какво правя аз, преминавам през всичко това отново?

– Трябва да откриеш едно последно парче. А ти си много близо. Когато го намериш, ще полетим навън. Ще си отидем.

– Къде ще отидем? Как?

– Ние не знаем. Ти ще трябва да ни кажеш.

– Ясно... Но сигурно ли е, че сте попаднали на точния човек? Имам чувството, че има и друг някой човек тук по това време – някой друг, извън това наше Аз-Там.

– Така е. Той е твоята резерва или заместник, както би казал ти. Подкрепа. Но ти си пръв в редицата.

– Този друг... да не би да е тя – жена? – Да.

– Мога ли да се срещна с нея?

– Вероятно по-късно. Тя би ти изглеждала като отдавна загубена сестра.

– И така... Сега, хайде да се уверя, че съм разбрал правилно тази работа с възвръщането.

– Съвсем не е нещо необичайно. Много от нас го използват през по-голяма част от времето.

– А те защо де се връщат тук доброволно?

– Ти би ли го направил преди петдесет години?

– Не знам... вероятно не.

– Става така, че някои толкова се затварят в Системата от убеждения, че повече никога не се връщат тук, дори и по време на сън. По този начин ние губим около девет от всеки десет. Те напълно забравят за нас тук. Ние продължаваме да помагаме въпреки всичко, надявайки се, че те евентуално ще си спомнят – и понякога го правят. Ние сме тук, за да ги ловим, когато паднат през пукнатините.

– Това не е успешен резултат! Но не всички, които аз улових, бяха част от нас, нали? Надявам се, не.

– Само един или двама. Другите, които ти освободи, изчезнаха, когато Системата им от убеждения надделя, нали?

– Значи това е ставало?

– Тяхната Система от убеждения е всичкото, което могат да задържат. Затова те отиват там, където вярват, че има някакъв вид сигурност. Но те никога не забравят нашите опити да им помогнем, дори и когато те не съвпадат с очакваното от тях. С течение на времето се появява съмнение, може би след още десет живота, и представител на тяхното собствено Аз да ги освобождава и ги връща обратно там, където те принадлежат.

– Аз някога бил ли съм изгубен в Системата от убеждения?

– Да, бил си.

– Защо най-накрая откликнах на вашата помощ?

– Бе комбинация от няколко фактора: повече любопитство, по-малко страх, липса на тежко индоктриниране.

– Не ми харесва да питам, но има още нещо, което трябва да узная. Колко живота съм имал аз, искам да кажа ние, колко пъти сме били затворени в Системата от убеждения?

– Никой не знае. Сигурно много пъти.

– Каква загуба! И колко пъти аз – това аз – съм се губел или съм изчезвал по пътя за насам?

– Достатъчно. Не е било загуба, не съвсем. Ние спечелихме много знания от онова, което се случваше. Ние научихме твърде много от онези други животи, така че този път вярваме, че може да се свърши работа.

– Да се свърши работа? Кое може да свърши работа?

– Изграждането на онова, което ти наричаш начална скорост. Така че ние – всеки от нас може да бъде свободен.

– Да... разбирам. Мога ли да достигна до вас, ако се появи необходимост?

– От този момент нататък ние, сме така близко до теб, колкото е твоята кожа. Сега, приятелю, ти трябва да правиш онова, което е нужно. И най-вече – прави го с любов.

Невъзможно е да се опише сумата от енергията на обичта, пречистена през повече от хиляда живота, която, както научих, всяко Аз-Там е складираше във всеки човек. Нещо повече, откритието и работещото познание за съществуването на моя „Изпълнителен комитет“ вътре в моето Аз-Там, както и конструкцията на моето Аз-Там, радикално преобърнаха моя собствен Различен Мироглед. Откритието запълни много празнини във файла на моето Познание, а те съществуваха от много години.

И сега вече съм сигурен, че всеки човек има своето или индивидуално Аз-Там, допълнено със съответен саморазвил се Изпълнителен комитет. С вашия нов Различен Мироглед на място и действащ, да откриете вашия собствен, сега вече няма да бъде чак толкова трудно. По-трудното ще бъде да възприемете, че той може и да съществува. Вие трябва сами да потърсите отговорите и когато ги откриете, поставете ги във вашия персонален файл на Познанието. Може би ще можете да разберете защо нашите личности са толкова сложни.

Повече от физическото тяло? Колко много повече!

13. ФИНА НАСТРОЙКА

Голямо предимство е да познаваш добре своя автомобил, особено ако планираш да пътуваш за някъде, където има малко ремонтни сервиси. Новооткритото ми познание за моето „Аз-Там превозно средство“ издигна с няколко нива фактора за доверие към мен. Необикновеното бе, че бях пътувал твърде далече, без да си направя труда да разбере кой му позволява да се движи. По някаква неизвестна причина любопитството на лявото ми полукълбо изведнъж ме бе изоставило.

Това познание създаде задълбочена промяна в моя Мироглед. Съществуваше толкова много потенциал, за който нищо не подозирах, а и толкова много отговорности и Ограничения, че ми беше неудобно да се спирам на тях. Най-важната от тези отговорности бе, че това Аз измежду многото, които съставяха моето Аз-Там, се очакваше да представи важен отговор или решение. Независимо че ми бе казано, че знам въпроса и бях по следата на отговора, теорията все още нямаше смисъл за мен.

Познанието също причини множество промени. Повече не се занимавах с дейностите по време на сън, независимо дали ги помнех или не. Сега, щом се отпусках и потъвах в сън извън фаза, моят Изпълнителен комитет взимаше нещата в свои ръце и ние работехме заедно. Много от задачите ни включваха помощ чрез физическата смърт или освобождаване след нея. В повечето от тези случаи ние се превръщахме в онова, което се изискваше от нас да бъдем: баща, майка, приятел, който е напуснал, дори и „небесни създания“. Онези, които не бяха част от нашето Аз-Там, се изплъзваха и изчезваха из териториите на Системата от убеждения. В тези случаи ние придружавахме като някакъв кортеж онези, които по някаква причина не бяха посрещани от представител на тяхното собствено Аз-Там или бяха изпуснали входовете към тяхната Система от убеждения. Скоро привикнах към тяхното изчезване, когато ги теглех на буксир. Ако бяха

пристрастени към секса, всеки от тях излизаше от фаза, когато усетехме излъчването на Системата от убеждения, с която те влизаха в резонанс.

Главната задача на моето Аз-Там бе да лови предишни живи личности, които са били зашеметени от съблазните на Системата за Живот на Земята или на различни други системи, така че сърцевината на личността бе недосегаема. Когато индивидуалният Човешки Разум разчупеше властта на вярата или намираше пукнатина в системата, един от членовете на Аз-Там тръгваше на спасителна мисия. Времето не беше фактор за нея, освен че всички тези „освобождения“ ставаха в това, което бихме нарекли минало.

Друга постоянна дейност на индивидуалните членове на Аз-Там бе оказването на помощ. Тя включваше внедряването на идеи, мисли, дори физически стимули във физическия живот на другите заселници в Системата за Живот на Земята. Запознах се с огромната помощ, която всеки от нас получава, нещо, което ние дори не предполагахме или просто го приемаме без въпроси. И отново, тази помощ е неограничена от нашите теории и времето. Тя никога не се дава насила, но се предоставя като отклик на вик за помощ, сигнал, който може да бъде преведен като молитва в различните религиозни системи.

Започнах да участвам с разума на моето Аз-Тук в задачи от този вид. Повторението на обучението продължаваше също, често по мое настояване, с цел да разбере дадено условие. Нямах значение дали наистина запомнях процесите, които ставаха по време на „спане“, както и колко е продължил самият процес.

Необходимо ми бе известно време, докато свикна с идеята, че моето Аз-Там не бе спортна кола, а по-скоро автобус или космически кораб, изпълнен с една малка вселена, цялата от самия него. Започнах да гледам на себе си като на космическа совалка или оператор на разузнавателна сонда за кораба-майка или орбиталния кораб.

В часовете, когато бях буден, контактът с Аз-Там бе мигновен. Нужно бе само да помисля за моя Изпълнителен комитет и да посоча необходимата работа. Веднага ехото в паметта ми от подобни събития или ситуации от предишни съществувания минаваше като светкавица през съзнанието ми. Някои доста задълбочени, други достатъчно глупави, за да илюстрират перфектно непогрешимостта на погледа в миналото. Ако имах нужда отговорът да бъде ясен, единственото, което трябваше да направя, бе да изляза леко извън фаза. Все още се чудя колко много хора са хоспитализирани и натъпквани с опиати, защото „чуват гласове“. От Аз-Там?

Струва ми се, че съм достигнал доста забележителен етап в развитието си. С това познание за съществуването на моето Аз-Там и на Аз-Там на всеки материален човешки мозък-съзнание, и с мигновеността, с която моят Изпълнителен комитет ми е на разположение, бе прибавена една нова перспектива към онова, което преди бе приемано за обичайно и прието. Но ако толкова важно нещо като Аз-Там конструкцията досега е било пренебрегвано, какво ли друго нещо с основна значимост би могло да се изплъзне?

Решавайки да се консултирам с моето Аз-Там, легнах и се настроих във фаза.

– Вярно ли е, че не съществуват други влияния в моя живот, освен вас в моето Аз-Там?

– Ние не сме казвали това.

– Какви са те тогава?

– Едно от най-големите влияния е взаимодействието с други същества.

– Искате да кажете хора? Конструирани като нас?

- Правилно.
- Значи те наистина ни оказват влияние, дори и за нематериалния цикъл?
- Ти го знаеш. Съществува също и цялостният мисловен процес на всички хора, някога съществували, включително и нашият. Ти го наричаш шумът на М-Банд. Той може да те задуши, ако му позволиш.
- Давам си сметка и се екранирам от него. Но има и нещо друго. Аз все още откликвам с множество чувства от различен вид. Не мога да не го правя. Какво е това?
- Разумът на земния живот в неговите разнообразни форми. Например изпиташ любов. В друг случай всичко, което трябва да направим, е да мислим за малки котенца или дървета, и ти откликваш.
- Не мога да го оспоря. Какво още?
- Дори и самата Земя. Има толкова много влияния. Съществуват също и нечовешки интелекти. Опитвахме се да те пазим от тях, доколкото ни бе възможно.
- Защо?
- Някои по-ранни срещи с някои от нас не свършиха добре. Те не гледат на хората по начина, по който ние си мислим, че би трябвало. Те имат чувството за превъзходство, защото са се развили по различен начин.
- Значи няма големи братя на небето?
- Не както ние, хората, си мечтаем да бъдат. Трудността е в това, че тези интелекти имат способности да манипулират енергията, която ние все още не можем да възприемем. И те ги използват без ограниченията, които ние поставяме пред себе си. Можеш да попиташ Тало. Той е единственият работещ нечовек при нас.
- Това е удивително! Как Тало... се е присъединил към нас?
- Мислим, че беше инцидент. Както знаеш, такива неща се случват. Понякога това, което мислим, че е инцидент или чудо, не е нищо повече от проникването на нечовешки интелект, без да знаем защо.
- Имал съм няколко приключения извън тялото, при крило сякаш имах контакт с тези интелекти.
- Точно такива са били. Но те губят интерес, когато разберат, че ти си твърде разумен, за да забравиш инцидента.
- Разбирам... Има ли много от тези интелекти? – Твърде много в материалната вселена. Може би трилиони. А има и едни други.
- Други? Други нечовешки интелекти?
- Би ли повярвал, че през цялата ни история – наша и ваша – ние сме срещали само един нечовешки интелект с произход извън във време-пространството? Има други, които сякаш съвпадат с тази категория, но те са много редки или трудни за възприемане. Във всеки случай ние сме срещали само един.
- Нищо чудно, че сме самотни.
- Може би е така. Сега не можем да отговорим на следващия ти въпрос. Той е при теб.
- Сигурни ли сте? Искате да кажете за намирането на правото на избор?

– Точно така.

– Аз все още не разбирам защо трябваше да съм аз. Аз не съм философ, нито дори суперизследовател.

– Ти си най-добрата възможност, която някога сме имали. Ти не познаваш собствената си сила. Но ние я знаем. И много може да се промени, щом ти сега предприемаш тази стъпка навътре.

– Твърде много вече се промени. Можете ли да ми помогнете за още едно нещо? Можете ли да ми кажете за влиянията, които трябва да наблюдавам – за да ги познавам?

– За нас е удоволствие. Но това е само напомняне. Нека ти го дам като РОУТ...

По-късно аз развих РОУТ, което ми бе дадено. В свободен и концентриран превод, ето какво представлява то: Съществува огромно поле от енергия, което за удобство ще наречем М. Същност то не е признато в съвременната ни цивилизация. То е единственото енергийно поле, което е общо и действа едновременно вън и вътре във време-пространството и присъства в различна степен в цялата материя. Поради тенденцията на (М) да се акумулира в живите организми, ЛАЙФ – или Леърд Интелиджънс-Форминг Енерджи³⁰ е полезно съкращение за един пласт от спектъра на полето М.

В Системата за Живот на Земята М присъства в голяма концентрация, обхващайки „инертното“ вещество, през микроорганизмите до Човешките Мозъци. Вариантността и спектърът на М-излъчването са изключително широки според местните стандарти, въпреки че те представляват само малък белег в цялостния размах на полето М.

Всички живи организми използват М, за да общуват. Животните са по-запознати с излъчването М в сравнение с хората, които с малки изключения въобще не го познават.

Мисленето е най-използваното отклонение от М, а чувствата са ленти от М, съседни на мисълта. Любовта също е лента от М, близкостояща до мисълта. Феноменът на предизвикване на мисъл – по желание или автоматично – е странично разклонение на М, а мисълта влияе и модулира М-излъчване.

Въвеждането от хората на формите за общуване във време-пространството (говорене, писане, докосване) са оказали голямо влияние върху необходимостта от усъвършенстване на информационните системи, базирани на М. Въпреки всичко хората са обект на непрекъснато въвеждане на М-енергия от други източници, включително и човешки, без съзнателното знание както на изпращача, така и на получателя.

Моето Аз-Там се състои единствено от М, аз съм същество от „Там“ – вън от време-пространството, но в полето М. Хора, които не са духовно активни във време-пространството, които са извън фаза по време на сън, в безсъзнание или по друг начин, действат в полето М с по-малко фазово взаимоотношение с материалното. С изключение на онези специалисти в процеса, повечето хора са изцяло заети да се справят с полето М и знаят за енергията М не повече, отколкото и в материалната среда. Онези, които са специалисти по отношение на М-техниките, рядко считат, че Системата за Живот на Земята си струва труда. Навсякъде съществува прекалено много възбуда.

Обвързването, получено по време на физическия живот, е стриктен отпечатък на полето М. То продължава и в пластове на личното Аз-Там във всяко състояние на съзнанието и разума. Онези, които изцяло са излезли от фаза с време-пространството, онези, които са умрели, може би първоначално ще пожелаят да запазят контакта със Системата за Живот на Земята. Липсата им на умение прави невъзможни всички, с

---

³⁰ ЖИВОТ или Напластена Формираща Интелект Енергия (Бел. прев.)

изключение на най-елементарните опити. След кратко време според стандартите на Земята тази връзка отива на заден план. Въпреки това новата връзка от жизнената опитност оказва допълнително влияние на взаимодействието между пластове на Аз-Там. Колкото връзката е по-силна, като например всеобхватна любов, толкова по-близо е продължаващото взаимодействие между слоевете.

Влиянието на мисловната радиация на полето М, възбудена от Човешките Мозъци, би било зашеметяващо, ако са включени отношенията, дължащи се на свойствена фаза. Що се отнася до съзнателното настройване във фаза, цялата индивидуална система на познания е във фаза (настроена е) само с част от тази радиация. Ако няма съвпадение с дадена честота, няма и възприятие. Влиянието на полето М продължава не само във време-пространството, но и в местопребиваването на самото М-поле – временно или постоянно. По пътя на опитността могат да бъдат научени, макар понякога и болезнено, методи за предпазване от получаването на нежелана мисловна радиация. Всичко е въпрос на настройване. Щом се затвори настройващият рецептор на мисловната форма, влиянието изчезва. Това важи както за материалната, така и за нефизическата среда.

Груповата мисъл, особено когато тя първоначално индуцира емоции, може да бъде твърде заразителна и прилепчива, което се дължи на високата амплитуда на излъчването. И обратното, организираното излъчване на М-поле, то на отделната личност, ако е с широколентов обхват, може да бъде хиляди пъти по-силно от излъчването на групата. Каквото и да е източникът, приемането може да окаже влияние на всеки разум и/или тяло, което съдържа резонантни рецептори.

Има и вътрешен фактор, който трябва да бъде включен. Емоционалните мисли имат свойството да предизвикват сигнали във физическото тяло, които могат да бъдат изтълкувани грешно. Те могат да се намесят не само във формата на дезоксирибонуклеиновата киселина, но и в модела на Аз-Там. Това вмешателство се поражда непреднамерено от материалния Човешки Разум, манипулиращ полето М. Резултатите могат да варират от силно физическо здраве, през имунната система, до редки заболявания, както и до тяхното снижаване, предписване на безвредни лекове, „чудотворни изцеления”, та чак до физическа смърт.

По време на човешката история са съществували и онези, които са притежавали в определена степен контрол над своите М-полета на мисловна радиация. В някои случаи това е било резултат от синтеза на персоналният слой, избран точно за този определен житейски експеримент. В други процесът се е усъвършенствал у индивида чрез акумулирането на остатъчна мисловна радиация и преобразуване в работна система. Отхвърлянето или приемането на мисловната радиация може да се постави под контрол чрез манипулиране на рецепторната настройка. Качеството и амплитудата на мисловното излъчване, изпращано от тези личности, са насочвани от човешкия разум, за да служат на предварително планирани цели. Като най-забележителни от тези личности историята сочи политически и религиозни лидери. Най-успешните са минали съвсем незабелязано, което се дължи на преднамерената липса на последователност на тяхната дейност. Последните притежават способности да свързват други ленти на М-полето с тази на мислите, за да произвеждат разнообразие от преживявания в рецептора, за да променят материята в нейната структура и форма, и за да разнообразяват енергийните полета на време-пространството.

Човешката история изобилства с изрази на слаб контрол над полето М. Те включват лекари, вещици, магьосници, хора, четящи мисли, врачки, отдавнашни крале и императори, хипнотизатори, медиуми, лечители, психокинезици и още много други. А

през цялото това време историята е избилствала и с имитатори, непритежаващи този вид контрол.

Силата на вярата и системите от убеждения се намират в разнообразните манипулации на енергията на М-полето. Когато разпознаете или преживеете тези манипулации, вашите убеждения се превръщат в познания.

Има твърде малко начини и способности за научаване на контрола над излъчването на полето М в съвременната цивилизация. Причината за това е интензивността и презаетостта с енергиите на време-пространството, особено с онези на Личностната Същност. Въпреки това има данни, събрани от целия свят, за изследване на, полето М, дало добри резултати. Вероятно участниците ще се съгласят, твърде малко е и твърде късно и това изследване едва ли би било факторът в евентуалното оцеляване на човешката цивилизация в съвременния контекст.

* * *

След като проучих РОУТ, аз се замислих над онова, което би могло да е по-основно от енергийното поле, което ние използваме. Озадачи ме фактът, че през всичките тези години аз не си бях направил труда да почувствам какво бе разтоварено от мен. Приличах на някой, който дълго време бе плувал в океана, без да почувства водата! У мен имаше по-малко любопитство, отколкото си бях мислел.

Идеята, че всяка мисъл, която мога да имам и която е оцветена с чувство, се излъчва неконтролирано навън към другите, е твърде заплетена. Още по-тежко е да бъдеш получател на такива мисли, които други могат да излъчват. Осъзнаването на това би подкрепило усилието на онези, които правят нереалистичен опит да разпрострат любов и светлина над този хищнически свят, или на онези, които твърдят, че ние сме част от цялата Вселена.

Това познание запълва също и една част от нашето разумно съзнание, която обикновено се пропуска. По-голямата част от енергията на М-полето съвсем не е любов и светлина. Откритото участие в тази енергия, настройването във фаза с всяка част от нея би могло да бъде разрушително. По този начин автоматично се развива форма на екраниране като вид изолация. Когато и ако се получи пропуск във формата на непреднамерено настройване във фаза – емоционално мислене, ние се предаваме на разположение на неопишуемо количество ненастроена и опасна радиация.

РОУТ покрива и други области. Способността за създаване на ентузиазъм и взаимно привличане, разрушаването на вътрешната същност, внезапното харесване и непоносимост без видима логика и особено източникът и мощта на религиозните убеждения, които пораждаат емоции в огромни количества – те всички си идват на място. Разглеждането им също е нарастваща сума от необясними феномени в човешката дейност и поведение, което не може да се измери с мерните системи на време-пространството, поради което автоматично се отхвърля от ортодоксалното или конвенционалното мислене. Един ясен пример е ефектът от безвредните лекарства, предписвани за успокояване на пациента, признат отново и отново, но отхвърлен като главно средство, защото не пасва на конвенционалните стандарти. Вероятно това представлява дейност на М-полето.

А какво да се каже за онези, които са компетентни по отношение техниките на полето М, но са достатъчно мълчаливи за това? Те са почти шест милиарда души, физически съществуващи в рамките на настоящото време. Чрез обяснение на РОУТ вероятно поне шест хиляди, които никога няма да имат обществена известност, притежават това, което може да се нарече „невероятна способност”. Това число би могло да се намали дори повече, чак до шестстотин души във физическо съществуване в този

момент, които се радват на свободата си и са неразпознати, и които тайно могат да вършат всичко, което можем да си представим, а и много повече, което не сме в състояние да си представим. Вярвам, че може би съм срещнал един от тях, но все пак не съм сигурен. Къде са те? Можем само да се чудим. Какво ли правят? Как ли използват своите способности? Ако могат така успешно да се крият, значи имат основателни причини. Какви са тези причини? И защо продължават да се навъртат наоколо като човеци?

Въпроси без отговори!

14. ЦЯЛОТО И ЧАСТИТЕ

С поглъщането на товара от страничните влияния, толкова реални, колкото ми изглеждаха, започнах да се замислям дали въобще бе възможно да имам Различен Мироглед, който да е достатъчно устойчив, че да контролира достъпа им. Изглеждаше невероятно, че бях успял да се движа във всяка посока с всичките тези ограничения, които ме задържаха.

Но все пак го бях правил и надеждата ми бе именно в този факт. Именно защото знам, че не съм единствен, има надежда не само за мен, но и за всеки друг с достатъчно здрав Различен Мироглед.

Усещах, че може би съществуват и други несъответствия, които бях отхвърлял, затова преди да направя следващата жизненоважна стъпка, аз се обърнах към моето Аз-Там за последна серия от въпроси. Щом легнах и се отпуснах, след кратък миг, колкото едно мигване с окото, контактът бе осъществен.

– Притеснява ме въпросът за влиянията.

– Не трябва да се смушаваш. Ти се научи да се справяш с достатъчно от своите рецептори. Ако рецепторите ти не са във фаза, влиянието няма да се получи.

– Позитивното мислене помага, нали?

– Отчасти. Целенасоченото игнориране на входящата информация помага повече. Всеки жизнен път, който ни се дава, е изпълнен с такива влияния.

– Всеки живот ли? Колко далече назад...?

– Колко назад се връщаме ние ли? Не можем да го съпоставим с вашата система за времеизмерване. Мога ли да ти покажа нещо?

– Разбира се...

... И те бяха там. Хиляди и хиляди редици, всяка светеща с енергия, разширяваща се навън в множество големини от мястото, където бях... моето Аз-Там! Някои редове бяха ярки, някои мъгляви, но всеки завършваше в нещо, което приличаше на излъчващ пласт... друго Аз-Там. Как съм могъл да пропусна такава връзка...?

– Ти не си я пропуснал. Ти смътно си ги усещал по друг начин. Те са сумата от всички личности, които ние някога сме били, свързани с онези, за които ние мислим, и онези, които мислят за нас. Ярките са онези, които са във връзка с теб в сегашния ти живот.

– Божичко!

– Не, приятелю. Няма бог тук, така, както ти си мислиш. Съжалявам.

– Значи много от тях... много от моите, моите връзки в този живот...

– Нали разбираш, че това не са всички ограничаващи влияния, по никой начин. Когато ние тръгнем, всички любовни връзки или ще дойдат с нас, или ще ни помагат по пътя. Твоята собствена любов, която притежаваш сега – тя идва с нас. Можеш да бъдеш сигурен в това

– Всички ние тук ли сме?

– Има някои все още затворените някоя от системите от убеждения и други, които ще бъдат вън и вътре в човешкия свят в следващото хилядолетие, но когато ти дадеш знак, ние всички ще се съберем. Така ще стане и с всички други, които виждаш, че са обвързани с нас.

– Когато дам знак... за какво?

– За да си тръгнем. – Къде?

– Където ти кажеш. Няма нужда да се безпокоиш. Ти ще знаеш.

– Как ще знам аз?

– Ще знаеш, след като направиш изследването си – твоето преминаване по това, което ти наричаш Междущатска магистрала.

– Кога ще го направя?

– Веднага щом се освободиш от интереса си към влиянията. Нека се обърнем към нещо друго. Ти обмисляше броя на физически живите хора и колко от тях притежават колкото теб или повече способности да се движат без физическото си тяло.

– Да, наистина. Има около шест хиляди.

– Я сега виж влиянието, което вие бихте имали, ако бяхте шест хиляди! Бихте могли да промените света твърде бързо.

– Тогава защо не се е случило? Какво не сме чули за тях?

– Те се пазят тихи и скрити, както ти каза. Ние не очаквахме от теб да се покажеш, но един от твоята личност е настоявал да го направиш. По едно време ти си помисли, че наистина ще промениш света, но не това бе нашето предназначение. Останалите, които също излизат извън тялото си, просто си мълчат и упражняват влияние.

– Но защо? Каква цел преследват, като пазят мълчание?

– Отново говори твоята емоционална личност, тя винаги иска да направи добро. Останалите знаят, че не могат да променят Системата и не желаят да го правят. Те се задоволяват да се наслаждават сами на себе си в Системата за Живот на Земята и единственото влияние, което упражняват, е да доведат до максимум своята опитност. Те не желаят никой да знае за техните способности.

– Те ще пропътуват ли същия път по Интерстейт, както се очаква от мен да го направя?

– Вероятно те вече са го сторили. Ти бе забавен от влиянието на онези, които знаят за теб, и от онова, което те изискват от теб като резултат. Ти загуби част от свободата си и ти трябваше известно време, за да си я възвърнеш.

Сега остава още една област, която трябва да се проучи. Нечовешките Разуми.

– Какво трябва да знам за тях?

– Трябва да запомниш само. едно. Те може би изглеждат по-умни от теб, но всичко, което имат в повече, е опитност. Те знаят повече от теб за отраженията на полето М. Ти

трябва да наблюдаваш онези, които са свикнали да бъдат хора. Те знаят повече от останалите за това да бъдеш човек. Затова те биха могли да ти окажат влияние, ако не си внимателен. Но ние сме уверени, че ти можеш да се справиш.

– А другите? Онези, които не са хора?

– Те са непредвидими. Биват два вида. Едните имат същия произход като нас, но са живели физически някъде другаде във вселената. Те знаят как да работят с времето много по-добре от нас. Но по-голямата част само изпитват любопитство по отношение на хората.

– А вторият вид?

– Ти си този, който трябва да го открие. Когато го направиш, когато откриеш онези, които са истинските, ние ще имаме нов дом. Ти ще търсиш между Нечовешките Интелекти и няма да се заблудиш или да се отклониш от правия път.

– Д, търсенето. Можете ли да ми кажете какво търся?

– Къде отиваме после. Ние събирахме познание и опитност и вече сме научили достатъчно тук. Няма причина да стоим повече.

– Разбирам. И затова ли трябва да пропътувам по този път?

– Затова. Има едно нещо, което би трябвало да знаеш. С каквото и да се сблъскаш, нищо, абсолютно нищо не може да ти навреди. Ти си енергия на полето М, независимо от физическото тяло.

– Това е успокоително. Вероятно ще се наслаждаваме на пътуването.

– Не, приятелю. Не ние. Ще го направиш сам. Ние сме твоят охранителен и пътеводен фар, крито ще ти помогне да се върнеш обратно. Ние ще те чакаме, за да ни покажеш къде да отидем.

– Но... какво ще стане, ако аз не се върна? Или ако не открия нищо...?

– Ще има друго нас по някое време.

– А с мен какво ще стане?

– Ти ще се присъединиш към нас и ще чакаш. Но няма нужда да мислиш за това. Ние имаме доверие в теб.

– Искане ми се да съм сигурен като вас.

– Можем да ти помогнем за това. Ще ти покажем пример за подкрепата, която ти: получаваш тук, в нашия собствен пласт. Искаш ли да го видиш?

– Моля...

... Хиляди ръце, протегнати, за да ме докоснат... очи, гледащи към мен с радост и надежда... зашеметяващо излъчване, което познавам като любов, която ме обгръща и пропълзва във всяка моя частица... всички те, това съм аз... ние сме... и чувство от сладко-горчивия мирис на успеха до болката от раздялата, смесени с радост и смях, страхът от пренебрегването, слепотата на вярата без откритието, красотата, звукът на пеещи гласове...

– Това от помощ ли ти е?

– Помага ми... Има ли още?

– Има повече от десет хиляди пъти по това. Всички останали пластове, които ти видя, че са свързани с нас.

– Сега вече мисля, че разбирам?.. Бих искал да не бях загубил връзка с моя ИНСПЕС приятел. Той можеше и да дойде... Защо се смееш?

– Мислех, че се нуждаещ от демонстрация. Познаваш ли това?

– Усещането е познато... Бил съм тук и преди, но кога? Има хора, които се движат навътре, летят навътре... има огромна вълна от любов и братство, и сестрински чувства...

– Това е нашият спасителен поток, който ни избавя въвн от териториите на Системата от Убеждения и от вътрешните кръгове.

– Ама това беше храната за областта на ИНСПЕС! Помня! И аз бях придружен от моя приятел... Моят приятел? Един от вас!

– ИНСПЕС – това бе несъдържателен етикет.

– Кажете ми, с кого разговарях аз, кой бе толкова търпелив с мен и знаеше отговорите? Защо се смееш?

– Кой те познава най-добре от всички?

– Аз... самият? Аз съм говорел със себе си? А факторът време?

– Ти говореше със себе си – кой друг те познава по-добре?

– Затова значи срещата свърши! Получил съм цялата информация. И, както ИНСПЕС, аз знаех повече!

– Така беше. Процесът изпълняваше една стойностна и необходима функция на този етап от твоето развитие.

– Така беше наистина. Но не си спомням да съм играл ролята на ИНСПЕС.

– Не. Досега не си го правил. – О... Тогава ще го правя, когато...

– Когато се върнеш. Това прави ли те по-уверен?

– То слага край на всеки страх, който бих могъл да получа.

– Добре. Сега ясна ли тя е последователността? Помниш ли посещенията, което направи през предишен период?

– Помня. Преподнах през 3000-та година, както я нарекох.

– Даващ ли си сметка какво се е случило след посещенията ти?

– Не съм сигурен...

– Това ще е времето, когато всички ние ще напуснем. Всеки от нас, заедно с много други Аз-Там пластове, които ще тръгнат с нас.

– Значи това било. Ще трябва да разбера къде и защо.

– Точно така.

– И тогава какво ще стане с мен?

– Тъй като повече никога не искаш да се връщаш у Дома, ти ще чакаш тук с нас, след като завършиш физическото си ежедневие, в което сега си включен. А после заедно с нас ще направиш последното си пътуване.

– Значи все пак ще завърша сегашния си живот?

– Разбира се. Помни, след като се върнеш, ще трябва да вземеш всички онези срещи с ИНСПЕС заедно с теб. Сега нуждаещ ли се от още нещо?

– Ще се свържа с вас, ако го направя.

– Не, това е последната среща, докато се върнеш. Имаме работа за вършене, а и ти също. Ти имаш нашата любов. Какво друго ти е нужно?

– Нищо повече не ми трябва.

Приех това, което ми бе казано. Имах уверението, че ще се върна, въпреки че въпросът за успеха бе друго нещо. Имах добро доказателство, че бях неуязвим, моето Аз-Там, което се носеше из полето М в продължение на хиляди години. Бяхме направени от едно и също нещо.

Колкото до възложената ми задача, разбрах, че беше извън обичайното любопитство. Всичко бе внимателно планирано, дори и ако не знаех как да разпозная онова, което търсех.

Искаше ми се да мога да си взема приятел с мен, за да бъда по-малко самотен. Тогава установих, че няма да бъда сам, че любовното излъчване на полето М ще бъде заедно с мен през цялото време.

И така, ето я новата посока, където ще бъде намерено Основното!

15. ДЪЛЪГ ЛЪКАТУШЕЩ ПЪТ

Най-поразителният аспект е разчертаването на картата на трасето на Интерстейт. Свързващият път бе огромното количество области, които бях оставил неизследвани. Очевидно, когато бях получавал достатъчно информация за някоя специфична цел, аз бях пренебрегнал или тълкувал грешно всякакви допълнителни данни. Това все пак бе имало и някои преимущества. Ако бях познавал потенциалните възможности, може би щях да дам път на предпазливостта и щях да отвлека вниманието си от всякакви по-нататъшни изследвания. Харесва ми да мисля за себе си като за авантюрист, но не и безразсъдно смел при търсенията ми под влиянието на любопитството.

Но сега бе нещо твърде много повече от любопитство. С цел достигането до едно истинско, очертаващо се Основно и с всички очевидни влияния с, техните съответни пропорции, аз бях готов за пълноценно сближаване с това, което по-рано бях спечелил съвсем случайно. Свършва един ред, а друг ще започне всеки миг.

Ето тук ще ви разкажа, доколкото мога да се справя с проблемите при превода, какво се случи.

3 часа сутринта, 27 ноември 1987 г... Лесно е да се започне, лежа в леглото, концентрирано внимание... съпротива на тенденцията за ускоряване на процеса, по-бавно, този път не пропускай нищо... отпусни се, дишането равномерно... сега началото на диференциалната настройка... отшумяването на материалната входяща информация, докато се задълбочава отделянето на фазите и нематериалните сетивни механизми започват да надделяват... чудя се защо имаше дори и страх... това прилича повече на заспиване, но без загуба на съзнание... движение, движение... и сега над Земята, достатъчно високо, за да видя извивката... и още по-високо... огромен глобус, както го виждат космонавтите, красив... изпълнен с толкова много действие.. спомените започват да извират...внимателно ги затварям, с изключение на един... да, като син на синовете на синовете ти идваш с мен... същността, която ми помогна да бъда това, което съм, винаги с мен, радостно...

... Премести още настройването... само тъмнина, дълбока тъмнина... тъмнина със структура... още малко премествам настройването на фазата и ето ги тях... милиони

крехки искрици светлина, движейки се, като спазват церемонията, в две посоки... реят се навътре срещу и навън, откъдето току-що аз се появих, всеки един е човешки разум-съзнание, преминаващ транзитно навътре за ново начало на ново житейско преживяване във физическия живот... навън – към предопределен храм или илюзия, водена от вярата...

... Бавна промяна на фазата... дълбока мъка за онези, чийто полет се забавя до пълно спиране в зашеметеност и срам... по-ярките светлини на онези, които влизат отвън, освободените, помагачите, които успокояват разсейването на смъртната паника... знаеш за това, откакто ти беше едновременно издаващият писъци и утешителят...

После Територията на системата от убеждения с техните изходни рампи, започващи от Интерстейт... минавам бавно покрай тях, една след друга... твърде смътни, за да се види какво има извън тях... следващото, по-познатото, по-забележимото, водещо към великите религии... достъпни за онези, които се нуждаят от тях... по-силен поток от светлина навътре към тях и няколко капчици от поток навън обратно към Системата за Живот на Земята...

... Отвори повече фазата, бавно... да, кръгът на Абитуриентите³¹, ето тук... дали да спра?... не, премини, излей от него, по-далече, по-далече... пластове светлина, светлини от човешка енергия, килим от тях, безкраен и във всякакви размери... пластове от Аз-Там... как ли съм го пропуснал преди? Сега вече разбирам потока навън и навътре... моят е там, но аз трябва да стоя на следата... вътрешният поток ги връща обратно. И този друг неподвижен външен поток... милиони и милиони... вграждането на групи от личности в единствен новороден човек в Системата за Живот на Земята., отвори малко настройката на фазата, бавно... съзнателно разделяне... нищо, освен М-поле... познавам толкова добре това място... мястото на срещата с моя ИНСПЕС... с мен... толкова много пъти, а аз научих твърде много... сега вече нищо повече... само тъмнина... движи се, продължавай...

... Приближава се фигура, човешка, с форма на човек», поздравява ме с вълна... отшумява, след като се настройвам бавно... сега преминавам през влиянието на човешката мисъл... бил съм тук преди, но никога не съм харесвал това... беше самотно тогава, но никаква самота повече...

... Внезапно налягане от всичките ми страни, обвива ме... отпускане, не се бори, не се съпротивлявай... никакъв страх... учудване... усещане за меко, нежно проникване на енергия във всяка моя част... любознателно, питащо, интелигентно... нека попитам... кой?... енергията спира движението си... използва несловесна... прави ментално очертание навън, гъвкаво...

... Очертанието се изправя, става стегнато... има картина – две слънца-близнаци, планета, която се движи по орбита, светещи искрици, които се движат навън и навътре от планетата... едната пътува надолу по линията дотук... напрежението, което ме държи, се затваря... друга картина на две ръце, протегнати за поздрав...

... Изпраща въпрос... опитва се да прочете отговора...

... Неуморим и отегчен, научих всичко, което трябваше да се научи на планетата й започнах да проучвам навън. Имах материална форма на моята домашна планета – като риба – не, като делфин... делфин...

... Светкавица ох горещо приятелство и после нищо. Той прочете моята любов към делфините, а харесването привлича харесване... но откъде е той... той...?

---

³¹ Онези, които са за последен път. (Бел. прев.)

Върти бавно настройването на фазата... трябва да приближавам скоро към КТ-95, но не за да спирам... моето първо детство...

... Внезапна ярка светлина, синя... и глас в главата ми... – Обърни се!

– Това заповед ли е или молба?

– Й двете. Обърни се! Върни се!

... Не мога да го прочета, но ако то може да ме чете, аз трябва да мога да... не, то няма разум... автоматично... нематериално, само енергия... устройство... може да е опасно... нека изпратя... не мога да се върна обратно, принадлежа тук...

– Идентифицирай!

... Картина, помня КТ-95... оцветените облаци, музиката, игрите... Синята светлина премигна. Отиде си. Куче-пазач? Кой го е поставил на пост? Сега това е познато... светкавица на моя първоначален дом. КТ-95 го наричах, но това не е истинското му име... само спомен... преминавай, без да се оглеждаш назад...

... Светкавици светлина далече и от двете ми страни... далече ли съм отишъл? Отпред тъмнина... Трябва ли да спра и обмисля? Може да е безрезултатно... повече светлини... една точно отпред... внимателно... намали...

– Е, добре. Значи се върна, за да се присъединиш към мен! Нямахше нужда да идвам обратно, за да те посрещна.

... Това излъчване не може да бъде сгрешено! Това е Миранон! Миранон – колко пъти той ни е посещавал с неговата ведрост и яснота... чрез ОИТ по време на неговия живот.

– Миранон! Ти все още ли се намираш на твоето четиридесет и девето ниво?

– Там съм, но вече съм готов да тръгвам. Ти дойде в точния момент.

– Не съм имал намерение да те намирам.

– Знам. Усещам какво правиш. Ти си научил, много.

– Да, така е, И сега разбирам целта на връщането ти. Задачата за събиране на твоите части, както ги наричаш, не е лесна, нали?

– Наистина. Колкото до теб, други изпълняват тази функция, други части от мен. Сега ти също търсиш.

– Но аз не знам какво търся. Онова, което търся, същото като твоята цел ли е? Ние събираме заедно нашите части, нагоре и надолу във времето, от система за убеждения към система за убеждения. Аз не мога – ние не можем да напуснем, докато не ги съберем всички заедно.

– Така е.

– Тогава, приятелю мой, какво правим, щом изцяло изпълним задачата си?

– Това е, което ме кара да се движа навън към по-високи нива. Мисля, че виждам края, но после виждам, необятни простори навън.

– Вероятно трябва да търсим заедно?

– Не, приятелю. Ние се движим с различен темп. Не мога да го променя, нито пък ти. Усещам, че си намерил пътя, а аз все още трябва да намеря моя.

– Не разбирам. Да намериш пътя?

– Начинът да получиш своя отговор.

– У спял ли съм? Къде?

– Ти мина покрай него и не обмисли възможността.

– Минал съм покрай него? Отново ли съм пропуснал нещо? Къде?

– На мястото на първоначалната ти поява. Именно това търся и аз. Все още ми предстои да намеря първоначалния ми източник. Сигурен съм, че за мен отговорът е там. Може и за теб да е същото.

– Моят произход – КТ-95? Но аз го познавам твърде добре. Там няма нищо ново.

– Не ново. Старо – не, не това е терминът. Първоначално. Първичното е източникът. Потърси в извора.

– Назад към началото. Ще опитам.

– Пожелавам ти всичко най-хубаво, скъпи приятелю. Не се безпокой. Пак ще се срещнем.

– О, за това съм сигурен.

– Върви с любов!

Горещо излъчване мина край мен и заглъхна, щом светещата фигура се отдалечи. Случайна ли бе срещата? Случи се точно когато имаше нужда, когато разстоянието отпред изглеждаше безкрайно, донесе ми допълнителна сила, за да увеличи устрема си. Но аз трябва да се върна обратно – нека изследвам малко по-нататък, преди да го сторя... Какво? Застопоряваща енергия – не мога да се движа!

Глас в главата ми – студен, поучаващ глас...

– Аз съм Господ, твоят Бог, на когото ти служиш.

...Усещане за интензивно налягане, сякаш се разтварям... сега съм във вода... белите ми дробове са пълни с вода... трябва ми въздух... трябва да се отърва от водата... не, не може да бъде, не е така... няма вода... нямам бели дробове. Бях накаран да помисля, че съм във вода... това е влияние... Аз знам, че не е така. Освобождавам се от налягането... Мога да почувствам пръсти от енергия, които напипват моята сърцевина... мога да спра това... затварям рецепторите... плътно затварям... помня как...

– Ти не помниш! Ти не помниш!

Но аз помня... Спомням си тестовете, опитността, получена при обучението на моето Аз-Там.. те бяха така действителни... готов съм, готов съм за тази настойчива енергия... не може да ме нарани. Но какво е това? Какъв бог може да е този? Не може да ме нарани или пък да ме ядоса... бъди спокоен, горещ, приятелски...

– Ти не ме ли приемаш като твой бог?

... Идеята за бог, които измъчва, ме озадачи... оставих тази идея да отлети...

– Не се ли страхуваш от мен?

... Пресъздадох картина на себе си, разбит на милиони частици и събиращ се отново в едно цяло след всяка експлозия...

– Проклет да си! Ти не си нищо повече от една моя ненужна енергия, кой е твоят Господ?

... Енергията заглъхва до крехки частици и изчезва. Още колко такива като тези мога да открия?... напразни усилия...

... Какво каза Миранон? Трябва да се върна назад... обратно към КТ-95. Хайде да го направя... настройвам фазата... движа се бавно... изглежда същата... съвсем същата... облаци от дъги... Ще се просна да почина малко, лежа в – облаците и слушам музиката... да, така е по-добре... първоизточникът... но той е съвсем същият... винаги еднакъв. Това е задънена улица... нищо повече няма тук... не мога повече да стоя във фаза. Трябва да опитам и нещо друго, когато си отпочина... Какво ще правя после? Ето го пътя, който винаги си е бил тук... дори и кълбенцата от енергия отдолу... помня, когато бях малко кълбенце, скачах на въженца, както те сега правят... чакай... чакай... скачам... претъркулвам се навътре... помня... но какво ако? Какво ако?... да го преобърна, преобръщам подскока., какво става...?

... Внимателно, внимателно... усеща се по-силно, отколкото тогава... движението... музиката заглъхва... облаците се разтварят... кълбенцата енергия са си отишли... нищо сега, само спираловидна маса енергия, движеща се навън... движеща се навътре малко по малко... като плуваме срещу течението...

... Спиралата става все по-стегната, стегната... стесняваща се, много тясна... напрежението на тока е по-силно... трудно е да се движа срещу... но все още се движа... трудно, трудно... необходима е твърде много сила... точно срещу мен е центърът на вихъра... още малко, още малко... твърде е малък, не мога да мина през него... концентрирана енергия... скачай... скачай...

... Бушване дълбоко, вътре в мен... друга вълна, по-голяма, издига ме... още една... боли, но е прекрасно...

(И една част от мен е оставена назад)

... Скачане... скачане... огромна вълна... ужасно боли вътре в мен, но е толкова прекрасно, изключително красиво... нищо не може да е толкова чудесно като това...

(Загубвам друга част от онова, което бях)

...Скачане... друга вълна... нищо не може да боли толкова дълбоко... нищо не може да бъде така всеобхватно с щастие... но повече не мога да издържам... (От старото ми аз не остана още много)

... Скачане... най-огромната вълна... това е то, това е то... няма нищо по-велико от това, което чувствам, нищо така всеобщо, всеобща радост, всеобхватна красота, всеобща...

* * *

Какво? Защо се събуждам по този начин? Трябва да събера съзнанието си... Ето, това повече прилича на него! Сега какво стана? Да, сънят. Сънят ли? Дали пък не го преживях? Беше ли действителност или сънят на някой друг?

... Сега всичко е на мястото си и действа... сънят бързо отшумява... нещо за облаци и кълбенца... и движение по Интерстейт... и живот и смърт, каквото и да означава това... нещо, наречено време-пространство... и синя планета... слънце, странна, силна енергия... милиони слънца... и любов... няма да забравя усещането за това, дори и да е било само сън... объркан сън... необходима е толкова много енергия, за да стана... тук в тази светла прохлада...

... Колко странно място за събуждане. Аз не си легнах да спя тук Как заспах? По-добре да се върна там, където принадлежа...

... Потокът, погледни към потока... всички се движат в същата посока, от всички размери... трябва да се присъединя, преди да заспя отново... сънят... частите продължават да се връщат...

... Трябва да продължавам да се движа с другите... но те са всичките толкова големи от мен... аз съм просто едно зрънце... толкова малък...

– Ти разбира се, си мъничък. Стой при мен. Аз ще ти помогна.

... Този до мен... да... толкова голям, не мога да го видя целия... силна вълна от енергия се издига у мен... добре, това наистина помага... съзнанието ми се изпълва повече... спомням си как се случи... да... бях част от Цялото... една по една, частиците бяха отделяни тук и там, взимани от Цялото и поставени... къде? Не мога да видя ясно... възбудата... радост при ново приключение... една по една, тези около мен бяха поставени... после бе моят ред... извиването... несигурността... после Цялото изчезна... каква ужасна самота... сам... нужно е да се върна при Цялото... губя съзнание... заспивам... сън... какво е спане?... загубване на съзнание, разпадане... какво е това;;

... Сега се движа назад... назад към Цялото, където принадлежа. Започвам да усещам началото на радиацията, ставаща по-интензивна, докато се движим... радостта да се върна...

– Какви подаръци носиш, малчо? Не усещам никакви.

... Подаръци? Подаръци? Имам само нуждата да се върна при Цялото, към което принадлежа, където са други като мен... аз съм какъвто винаги съм бил... няма нищо повече... само сънят...

– Има нещо различно с теб. Не носиш подаръци и си сам. Ти си незавършен.

... Незавършен? Как става това? Същият съм, какъвто напуснах Цялото... ще бъде завършен, когато се върна... не разбирам... всичко, от което се нуждая, е да се върна...

– Ти наистина разбираш, но все пак ти покри всичко. Ние проникнахме под капака. Нека ти помогнем да си спомниш как започна.

... Какво? Не сънят, а свързаните с него... преди да започне сънят. Добре де, но Цялото се нуждаеше от повече... и Цялото е... да, така беше, когато се случи... Цялото разпределяше части, които да растат... да се размножават... да се прибавят към Цялото... така ли е? Тогава подаръците ще бъдат повече от мен...? Има нещо общо със съня... нещо в него или целият сън... трябва да разтвори паметта ми в точката, когато бях загубил съзнание тук... внимателен... не искам да разцепвам отново съзнанието си...

– Това не може да се случи. Ще бъде сливане на онова, което си ти сега, с познанието, което ти наричаш сън. То е сборът от това преживяване, който е твоят подарък. Ти ще разбереш защо си недовършен, защо си малък. Наблюдавай.

... Споменът за съня се отваря и събуждането... но сега аз съм наблюдателят... опитвайки се да се движа срещу течението... преди... светкавица от светлинна енергия, докато бях вграждан в пиесата на КТ-95... отегчението... любопитството... тръгването... самотно движение, търсене, търсене... ярки слънца от енергия в безкраен ред... присъединяване на други като мен при търсенето... търсене на какво? Неизразимо е... после излъчването на сателита на синя планета, на жълто слънце... вход... вход, за да стана... какво? Човек... да, човек! Много е истинско, дори и като го наблюдавам. Придвижване към материално съществуване, съставено от разсеяна енергия... физическо вещество, енергия – затворена в ограничени изражения... тежкото усещане на ограниченията, независимо от вродения стремеж за поддържане на енергията във

физическата материя и продължаване на нейното действие... много прекрасен, макар и противоречив план. После идва нуждата от търсенето да бъдеш преобърнат в действие и противодействие в друга модалност... неуспехът на тази поддръжка и опитването отново и пак... толкова много преминавания навътре и навън, от първото малко създаване с окосмено лице... възходът и падението на познанието и интелекта отново и отново през милиардите преминавания... жизнени пътища... но аз ги нямам с мен... сега разбирам причината за разпределението на частите... какви подаръци получих от съня! И аз съм... аз съм всичките тези преминавания, всяко едно от тях. Това, което наричам сбора... това мое Аз-Там. Но аз съм само част от това...

– Затова именно си малък и незавършен. Има и повече. Да... другите, които чакат... пластове от други Аз-Там.

Ние сме едно цяло... да... Значи в съня аз бях... предварителен представител... скаут...

– Когато вече всички са се събрали, ти ще дойдеш със своите дарове. Ти повече няма да бъдеш малък, а такива, каквито сме ние. Всички останали ще дойдат с теб.

– Твоят процес същият ли беше? Само една част от теб ли дойде първа тук?

– С нас бе по-различно. Ти действаш по този начин, защото твоите разновидности са толкова многобройни. На нашата планета нашите завършени същества се научават и се настройват като един.

– Защо... защо спираме?

– Отговорът е точно над главата ни. Скоро ще се отвори. Навън можеш да усетиш Излъчвателя на енергийния лъч, който създава това, което ти наричаш сън.

Сънят... По-добър термин би бил от Холограмата...

Енергията е много мощна... огнена топка от енергия... Трябва да изпълня една функция... Излъчвателят ми напомня... Имам нужда да направя това...

– Разбираме, приятелю. Тръгвай.

... Ето, те идват, две фигури, едната свети повече от другата... приближавам се до Излъчвателя, много близко... Заслонявам ги от енергията щ Излъчвателя... отваряне на моите рецептори, за да помогна на екранирането... й си спомням за моите две части в съня... и чувствам пълния ефект от излъчването, но сега мога да го поглъщам, там, където те не биха могли... облян съм от излъчването... изпълване, поглъщане... колко повече... колко... Да, сега вече аз знам какво съм, какво съм бил от самото начало, какво ще бъде винаги... част от Цялото, неуморната част, която копнее да се върне, въпреки че живее, за да търси израз в работата, създаването, строенето, даването, развитието, оставяйки повече, отколкото взима, а над всички желания – да донесе обратно дарове от любов на Цялото... парадоксът на пълното сливане и продължаването на частите. Аз познавам Цялото... аз съм Цялото... дори и като частица – аз съм сборът...

... Частиците от мен в съня се оттеглят и аз се връщам обратно, спомняйки си добре съня и онова, което трябва да направя...

– Ти се разви и порасна донякъде, малкият.

... Има нещо – помня нещо, което трябва да направя... за нас. Какво става, когато ние навлезем и се присъединим към Цялото?

– Много се спекулира с това. Можем да ти дадем РОУТ, който описва евентуалния резултат. Ще ти бъде интересно, когато се върнеш към съня... към холограмата.

– Когато се върна? Трябва ли да се връщам към съня? Отново да загубя съзнание?
– Нямах друг избор. Ти си незавършен. Но това съзнание ще се върне с теб. Ти не би изоставил онези, които те чакат, дори и да бе възможно.

– Така е.

– Вземи този РОУТ. Сигурно ще ти помогне да бъдеш търпелив, ти и сборът от теб.

– Сигурен съм, че ще ми бъде от полза. Но аз... ние... имаме огромна нужда да узнаем какво означава да бъдем завършени. Можете ли да кажете?

– Ти го знаеш много добре. Може да се каже е вашите думи.

„Няма начало, няма край,

Има само промяна.

Няма учител, няма ученик,

Има само запомняне.

Няма добро, няма зло,

Има само изразяване.

Няма обединение, няма разделение,

Има само едно.

Няма радост, няма мъка,

Има просто любов.

Няма повече, няма по-малко,

Има просто баланс.

Няма стазис, няма ентропия,

Има само движение.

Няма събуждане, няма спане,

Има само съществуване.

Няма ограничение, няма шанс,

Има само план.

Така го знаем ние.”

– Благодаря. Приемам го.

– Необходимо е да преминеш през останалата половина на кръга, за да завършиш пътуването.

– Другата половина на кръга ли?

– Тя е много по-лесна. Довиждане, малечко.

Воден от чудесната нужда да осъществя завършването, аз започнах да се връщам. Потокът спря зад мен, чакайки да влезе. Само проблясването на мисъл за влизане доведе до огромно очакване.

... Обратно към съня... върни се обратно към съня...

Как стигнах там? Какво направих? Споменът започна да се прокрадва... движейки се срещу течението на енергията, използвайки техниката на подскачането на въженце на малките деца... Как да го започна? Да... по течението би било лесно... използвах обичайното подскачане, което добре познавах като дете в съня... подскачане, подскачане...

... И мигновено през тясната цепнатина... спирала от дечица, които играят... спирам точно до облаците от дъга... колко отдавна бе, когато лежах там, започвайки да обмислям... сега нахлу порой от спомени, моето Аз-Тук... останалото е лесно... само настройване на фазата...

... Обратно на Интерстейт, по-рано – толкова трудно, а сега лесно... смътни картини и вибрации... имам последния РОУТ... вълна от смях и облекчение... Приятелят Пътешественик ме разбра... той знаеше колко съм нетърпелив! Все още има радост... и вече знам максималното... невероятно, въпреки че се случи... странно, ярко познание, да бъда в съня, знаейки, че това е сън и притежавайки чувствата на съня... въпреки че съм все още буден, пулсирайки с това, което съм извън съня, Има ли въобще начин да изразя тази форма на вълната в съня, без да нарушавам илюзията? Или дали планът, е точно този да наруша съня... Затова трябва да премина още веднъж до другия край на кръга. Знаем какво е това... да се движа до другия край на Интерстейт, не отвън, а по нея. Ако използвам моите техники за настройване във фаза – „бързо превключване” и „екип”³² едновременно...

... И внезапно се придвижвам... преминавам през пластове на Аз-Там... бяха си отишли... през Териториите на системите от убеждения... те трептят... минавам покрай синята планета... и гледам как се връща към прашния кръг... всичко се движи, всичко се движи... отново вървя срещу течението, отивам обратно – там, откъдето той е започнал... гигантско цвете от частички и светлина, лъкатушещи заедно обратно... обратно в лъча... лъч... влизам в него, движа се с него... мога ли да го понеса? Толкова е силен...

... И ето го... Излъчвателят! Не, нямаше звън на камбана... идваше от Излъчвателя... създаването на холограмата... и ето го там, връщащият се поток от едната страна... кръг... затворена верига... кръг! Сега вече знам... сега знам!

... По-добре да се връщам, обратно към моето Аз-Там... трябва да им съобща... лесно и бързо... „бързо превключване” и „екип”...

– Рам, ти ли си?

– Той е. Твоят скаут се върна.

– Контролирай излъчването си! Изгаряш ни!

– О, съжалявам. Така по-добре ли е?

– Когато разруши свързващата брънка, не знаехме дали ще да се върнеш. Но ти го направи! Сега можем да действаме. Но първо ще е по-добре ти да...

– Имам го! Имам това, от което се нуждаете!

– Спри и слушай, ще го сториш ли? – Това пък какво е?

– Ти трябва да се върнеш обратно във физическото си тяло. Сега.

– Защо? Нещо не е наред ли?

---

³² Подскок. (Бел. прев.)

– Опитвахме се да ти изпратим мисъл. Когато свързващата ти брънка се счупи, тя също те отдели от твоето физическо тяло. Ако не се върнеш бързо, можеш да го загубиш. Точно сега не е моментът.

... Щом те бяха обезпокоени, и аз бях! Те ми предадоха вълна от енергия, щом започнах бързо пренастройване назад към физическата фаза. Тялото бе шокирано. И аз бях шокиран – то бе толкова студено, кръвното налягане – съвсем слабо, пулсът – едва се долавяше, сърцето ми бе близо до фибриляция. Щом започнах отново да дишам дълбоко, тялото бавно започна да се затопля и да се връща към нормалното си състояние, но мускулите бяха вдървени... ще са необходими няколко дни, да ги върна към разумно действие...

Наистина бяха необходими няколко дни. Физическото тяло най-накрая се върна към нормалната си форма. Същността ми обаче не. Нямаше просто Различен Мироглед, а помнене на неограничена свобода, на винаги толкова слабо мъждукащата искрица на Последното Право на Избор.

Вече знаех, че притежавах липсващото Основно!

Най-малкото сега имам сълзи, които мога да проливам, бузи, по които те могат да се стичат, и любяща ръка, която да ги избърше. Колкото до даровете – когато дойде моментът, мога да си ги взема с Мен. Може би ще става все по-трудно и по-трудно да стоя тук. Пътешественикът не може да чака вечно.

И сега вече аз се оглеждам наоколо. Към чудесния план, към прекрасно създадената редукция на идеи в практическо приложение. Към това как живият механизъм се настройва към промени в околната среда. Гледам листото на едно дърво, достатъчно еластично, за да устои на промените в напора на вятъра, опънато и набраздено от обратната си страна, така че винаги се обръща нагоре с лицевата си страна.

Гледам котенцето-изследовател, което за една седмица Научава повече, отколкото до края на живота си. То се учи как да използва вградения си калкулатор, измерващ разстоянието от пода до масата, и натиска спусъка на точното количество енергия, която му помага да надскочи пет пъти своя ръст и да се настани безпрепятствено върху масата.

Моето познание се разпростря към земята, въздуха и морето, които действат в дълбока симбиоза, за да предоставят всичко необходимо на милиони – не, на милиарди форми на живот, които населяват това място.

Кое се е появило първо – необходимостта или идеята?

Тук е и добавеният пласт на моя мозък, който ми даде шанса да мисля, вместо простичко да съществувам. Да бъда това, което съм. Това дали е било планирано в конструкцията или е само експеримент, за да се види ефектът? Или може би е имало някаква друга причина, която все още не е известна?

Хаос, организации, разновидности – те всички са едно и също нещо.

Дори и ако всичко може да бъде в края на краищата повторено точно, бих искал да се срещна с Първоначалния Дизайнер. Някога.

16. КРАЙПЪТНА ГЛЕДКА

Минаха много седмици в размишление, докато се възстановя след интензивното ми пътуване по Интерстейт. Макар че да се каже „по Интерстейт” е само отчасти правилно. Трябваше да се обърна в друга посока, за да стигна до крайната цел.

„Възстановяване” е друг погрешен термин. Със сигурност не се възстанових, нито пък някога ще успея. Промяната е постоянна. Нямам понятие колко много други хора са имали същото преживяване и са се върнали, за да разкажат за него. Всеки разказ би бил оцветен от индивида, цивилизацията и епохата, в които се е случил. Така бе и с мен. А думите и аналитичният синтез са неадекватни, за да пресъздадат цялостното значение и влияние на преживяното.

Основното, липсващото Основно, сега вече за мен бе Познание. Не вяра, надежда или упование, нито предадено по интуиция или емоция, а точно фиксирано познание в моето разумно съзнание. Разбира се, то през цялото време си е било, там, но аз не успях да разпозная множеството бледи от доказателства, такива, каквито бяха. Възприемането не е същото като Познанието.

И така... Познатото Основно. Материалната вселена, заедно с цялото човечество, е един непрекъснат и продължителен съзидателен процес. Разбира се, съществува Създател. Кой или какво е този Създател, лежи извън Излъчвателя или Отвора, а там аз не съм бил. Затова тази част не я познавам. Поне засега Всичко, което притежавам, е зашеметяващото преживяване, което имах в лъча, близо до Излъчвателя, и произтичащият от това съзидателен процес, докато той се случва в този свят и у мен. Това аз възприемам с моя Различен Мироглед.

Разумното човешко съзнание е размишлявало в продължение на цяла вечност за нашия Създател извън този Отвор. Не можех да се включа в това по причини, които вече са ви известни. Поради продължаващата употреба на названието „Бог” в безчетни вариации, аз се съпротивлявах на всеки опит за идентификация в каквато и да е описателна форма. Забулването в тайна и погрешното тълкуване биха били твърде големи. Сега знам защо се съпротивлявах. Същото се отнася и за думата „Духовен” и много други общоприети термини.

Познанията са следните:

Той, нашият Създател:

- е извън рамките на нашето разбиране, докато ние оставаме хора;
- е дизайнерът на непрекъснатия процес, от който ние сме част;
- има цел за това действие извън нашата способност да разберем;
- извършва регулиране и фина настройка р този процес, когато е необходимо;
- не изисква преклонение, обожание или признание;
- не наказва за „зло” или „престъпления”;
- не помага, нито пък пречи на нашия живот;

Мечтата за връщане с дарове е неделима част от плана. Най-важното – дадох си сметка, че няма думи, които да напиша или изрека, няма музика, която да създам, за да мога да предам напълно това Познание на друг човешки разум. То би могло да дойде само чрез директна индивидуална опитност. Същността бе как да стане това.

После установих, че процесът на предаването бе две трети завършен – действаше в рамките на учебната система, която бяхме създали в нашия Институт.

Първо трябваше да се уверя защо имаше нужда за това предаване на другите. Припомних си моята среща с безименното огромно същество близо до Отвора. Бях незавършен, както ми бе казано. Бях твърде „малък”. Частта от мен бе „недостатъчна”. Аз

не знаех нищо за „даровете“, които трябваше да ме придружават, когато минавах през Отвора.

Спомних си човешката цивилизация отпреди хиляди години, която бях посетил. Те бяха повече от милион на брой. Бяха получили техния Сигнал и се приготвиха да тръгнат като едно комплектно устройство. Спомних си също внезапното „примигване“ – изчезването на стотици, дори хиляди от събраните хора, които вече не бяха във физическо състояние, в близките до Аз-Там пластове, свързани заедно. Последно си спомних за посещението, което направих преди няколко години, когато се озовах в бъдещето – след около 1500 години, в една нечовешка цивилизация, от която и аз бях част. Те – или ние, бяхме на предела на тръгването като едно единно цяло. Моето посещение бе нещо като финално закриване, за което те бяха чакали, което аз тогава не успях да разбера.

Сега разбирам. Също ми е ясно какво означава „малък“, защо бях „незавършен“ и какви бяха „даровете“. Знаем защо бях участвал в процеса на освобождаването на тези, които бяха напуснали физическото. И разбирам защо усетих нужда да споделя моите преживявания чрез книги и писане, защо предоставих физическите си способности и години на лични усилия за развитието на системите на обучение така, че другите да могат да постигнат състояния на съзнанието, подобни на онези, които аз бях преживял. Не бе задоволяване на егото. Нямах желанието да стана гуру или „духовен“ лидер. Не бе славата, останалите ми жизнени дейности се бяха погрижили за това. Не бе късмет. В това отношение бях направил твърде достатъчно, много преди първата ОИТ. Не бяха и множеството мой личности в това мое Аз-Там. Индивидуални, те бяха така незнаещи, като мен. Те просто бяха част от мозайката.

Това бе основното – събирането и унифицирането на „частите“, не само блуждаещите и липсващите от моето Аз-Там, но и частите на безкрайния пласт Аз-Там, към който съм обвързан. Нямам понятие колко други има в този пласт. Може да са хиляди или стотици хиляди.

Защо съществува тази необходимост от цялостно обединение? Така че да се превърнем в истинско Цяло, завършено и с огромно количество дарове от опитност и любов. Тогава ние като цялост можем да преработим и да преминем през Отвора.

А после какво? Отговорът е неизвестен. Графикът за това напускане на Земята очевидно в през тридесет и пети век. Но ние не можем да напуснем, докато не съберем обратно всички части на всяко Аз-Там в нашия пласт – огромна задача. Затова ние ще бъдем като спасители, както е необходимо, когато части от нас напускат физическото, зашеметени и колебаещи се, или падат в цепнатина от системата за убеждения, която ги е задържала толкова дълго като в капан.

Моята роля, доколкото мога да видя, е на облекчител. Основното има нужда да бъде вградено в нашите дейности и системи за обучение. Не знаех към какво водим. Не знаех също вероятността, че между нашите методи и техники за развитие на човешкото съзнание имаше някакъв вид Сигнал, който може би е биел тревога и е привличал онези, които чрез техните Аз-Там са били обвързани с нашия пласт. Чудех се колко ли от хилядите, взели участие в нашите програми, принадлежат точно към нашия пласт. Няма начин да разбера засега.

За повече от петнадесет години нашите програми предоставяха действащо познание на човешкото съзнание, чак до самия край на време-пространството. Движението извън тази граница, за да се започне събирането на познания за основното, бе, разбира се, крайно предизвикателство. Проблемът бе как да стане това по един ясен и

чист начин, за да се направи Основното едно Познание вместо убеждение. Това би могло да се случи само чрез лична опитност.

Трябваше да започна с Познанията. Това, което наричах входни рампи на Интерстейт, е физическата смърт така, както я възприемаха повечето Човешки Разуми. Тези рампи преминават през границата на тяхната карта на Познанието, а пътните знаци са противоположни.

В културно отношение сега ние знаем твърде малко за смъртта и онова, което следва после. Може да вярваме на различни предпоставки и перспективи, но това не е Познание. Единственото нещо, което всички ние наистина знаем, е, че физическата смърт ще се случи на всеки от нас и на онези, който обичаме, рано или късно. Но това е всичко и оттук идва страхът.

За да довърша ситуацията, очевидно цялото ни познание и научно изследване се концентрира върху физическото вещество и време-пространството. Нашата неутолима мечта е да знаем всичко за Тук, без изключения или пропуски. Източникът на този натрапчив импулс датира още от времето на човешката борба за съществуване в една вражеска среда, воден от нагона за оцеляване. Този основен мотив все още съществува, макар и дълбоко преобразен.

По отношение на физическата смърт нашите науки могат да предоставят само онези постижения, които по някакъв начин се отнасят до физическата материя. Типично за нас е, че се вглеждаме в система за измерване на нещо. Ако няма електрически сигнал в мозъка, ако няма химическа реакция, ако няма физическо движение, тогава няма Нищо. И така, смъртта се равнява на Нищо. И ако попитате дали Човешкият Разум изчезва, когато електрохимическата реакция се прекрати както магнитното поле около един електромагнит, когато бъде изключен електрическият ток, почти сигурно е, че ще получите положителен отговор.

Но вие можете да продължите – тези магнитни полета не изчезват в действителност, защото те оставят измерими отпечатащи върху чувствително вещество или близо до него. Тогава какво става с разума? Разбира се, получавате научния отговор: И с хората е почти същото. Те живеят в спомените на останалите живи същества, които са обичали, или в материалните предмети, в чиято изработка са участвали – техните творби, книги, сгради и т. н. Но това е всичко.

Лесно е да се разбере защо толкова много учени и професионални медици са нихилисти или атеисти в публичната си изява. Но дори и така, -мнозина принудително са насочени към религиозната представа за оцеляването, дължащо се на изкуствен натиск или скрити надежди и вини. Нещо повече, научните и медицински изследователи са неволни участници в хищническия процес на Системата за Живот на Земята. Като такива те са предразположени да приспособяват своите научни факти така, че да са подходящи за нуждите им толкова, колкото и всеки друг. Въпреки това някои от нашите най-велики учени са достигнали до заключението, че ние сме нещо повече от нашите физически тела или поне че нашият разум е нещо повече от информацията, излизаща от нашия мозък.

Голяма част от нашето научно познание не е свързано с никое постижение, което се опитва да направи от Нищо Нещо. Затова ние съвсем неохотно го отхвърляме. Научното усилие е почти напълно впримчено в Системата за Живот на Земята и материалното време-пространство твърде малко е приложимо на това поприще. Нито пък религиите и философиите ни предлагат много помощ В продължение на хиляди години религиозните мъже са се опитвали да ни убеждават да вярваме във възкръсването след смъртта.

Използвани са огромно количество техники в опита да се помогне на последователите в етапа на Познанието, но твърде малко, ако въобще някой все пак е успял.

И ето ние се връщаме към индивидуалната опитност.

Ако бе възможно да се пресече границата, за да се посети областта на така нареченото Нищо и някой да се върне обратно, за да го опише, тъй като това не е ясно забранено от религиозните вярвания, то би довело след време до широко разпространено Познание и свързаното с него елиминиране на страха. Но все пак ние не знаем как да го направим.

Макар че съществува вероятността ние вече да го правим, но просто да не си спомняме.

Ако ми бе известно, без и най-малката следа от съмнение, какъв бих бил и какво бих правил след като умра, това би ме променило радикално. Бих изживял физическия си живот до краен предел, без сянка на спотайване зад всяка секунда, сянката, която казва: „Едно погрешно движение и времето ти приключва!“ Ако знаехме, че всеки от нас има възможност да избира да си тръгне, когато е сигурен, че нашето материално бъдеще не съдържа повече и капчица светлина, колко променен би бил нашият живот! Ако имахме сигурността, че независимо какво ще се случи, бихме могли да продължим любовните си връзки извън Системата за Живот на Земята и време-пространството, ако само бяхме сигурни, че когато любимият човек си отиде, ние ще знаем без съмнение къде можем да го намерим – каква чудесна свобода бихме притежавали!

17. ПОВЕЧЕ РАБОТА ЗА ПРОГРЕСА

След като бях направил преглед, доколкото ми бе възможно, на твърде малкото стойностни данни по отношение на живота извън Системата за Живот на Земята, реших, че единственият начин е обръщането към персоналното описание. Онова, което търсех, бе станало нещо като застраховка срещу смъртта, а личните обстоятелства сега показваха, че необходимостта от него бе потискаща. Личностната ми Същност ми казваше, че не е толкова трудно, колкото си бях мислел, и имайки това наум, започнах моето търсене.

Съществуваха малка група от онези, за които знаех отлично, че наистина съм срещал след техния физически край, по време на преживяване извън тялото. Тази група включваше баща ми, който почина една година след като бе получил мозъчен инсулт и в резултат бе загубил говора си. Намерил го бях в една малка стая с прозорец, очевидно възстановен, и той ми бе оказал горещ прием. Там бе също и приятел инженер, Чарли, който почина след инфаркт и когото открих в колиба на морски бряг. Друг мой приятел Агню – пилот и изследовател – срещнах месеци след фаталната самолетна катастрофа, в нещо като изследователска лаборатория. Бе много възбуден около нов проект. Също Дик, доктор по медицина, мой приятел, който почина от рак в стомаха. Когато го срещнах, той изглеждаше по-млад и в добра форма, и разговаряше с двама други мъже в нещо като офис. За кратко срещнах и майка ми, макар това да не бе по време на ОИТ. Тя се появи на предната седалка на автомобила ми, докато отивах на работа, само няколко минути след като бе починала в една болница в Оклахома.

Имаше и други, но никого не познавах толкова добре, колкото тези. След като открих какви бяха те... тъй като ги познавах, се породи интересен факт. Нито един от тях не бе затворен в посмъртна система от убеждения. Но къде са отишли и как са стигнали там? След всичките тези години не си бях направил труда да разбера.

Докато размислях, си дадох сметка, че моите родители ми бяха натрапили твърде малко необорими системи за убеждения. Нямаше огън и сяра, ангели и дяволи, молитви за задгробен живот. Съществуваше само процес на самоопределяне. Нито те, нито пък аз по онова време си бяхме дали сметка колко значимо е тяхното становище.

По време на нощните ми пътувания започнах да се опитвам да разбера какво се е случило на онези, които бях срещал след тяхното всекидневие в Системата за Живот на Земята. Около три часа сутринта, след като бях преминал през два цикъла на сън, бях напълно отпочинал и спокоен. „Претърколих се” и с мисъл се озовах в тъмнината отвън и близо до физическото си тяло. Само след миг бях на граничния ръб на М-Банд. Загърбвайки Шума на М-Банд, започнах да търся онези, които не притежаваха силна посмъртна система от убеждения.

Пръв ми дойде наум Чарли и с лек фокус на „бързото превключване” се озовах в самоделната му нематериална колиба до морето. Приличаше на неподвижна картина. Пясъчният бряг изглеждаше нормален, но колибата бе празна. Облаците на небето не помръдваха и слънцето сякаш стоеше на едно място. Ако той бе там, всичко би се движело.

После забелязах онова, което за мен бе аномалия. Можех да усещам пясъка под краката си. Погледнах надолу. Краката ми бяха там. Всичко бе напълно естествено. От едната страна имаше ливада с трева. Тръгнах към нея, а не се реех над нея, и я нагазих. Усещах я като истинска трева. Наведох се и откъснах един стрък, давайки си сметка със закъснение, че имам и ръка. Сложих тревата в устата си и започнах да дъвча. Вкусът и съдържанието бяха истински. Разбира се, бе трева, жива и растяща.

Чарли, когото познавах, никога не бе споменал, че може да създава живи организми. Макар че доказателството бе тук. Появи се и моето автоматично предположение за материална форма, което най-малкото бе доста необикновено. Какъв вид енергийно поле бе генерирал Чарли? Със сигурност не бе система от убеждения, тъй като не бях в състояние да очаквам това, което открих.

След като бавно и внимателно напуснах, моето усещане за физическо тяло заглъхна. Проверих „местоположението” и разбрах, че бе точно до бариерата вътре в Шума на М-Банд, в рамките на човешкото излъчване на спектъра на полето М.

През следващите седмици се опитвах да открия къде бе отишъл Чарли. Каквото и да правех, не открих и следа от него.

Следващият човек, когото потърсих, бе баща ми. Вследствие на инсулта той бе изпитвал силна болка в продължение на пяла година и не бе успял да сподели проблема си, преди да умре. Открих това, когато го бях намерил предишния път, скоро след смъртта му. Лесно бе да намеря стаята, където той се бе възстановявал, но както почти очаквах, той не бе там. Стаята бе празна. Все пак успях да вляза и да докосна стената с ръка. Защо изведнъж бях материализирал своята ръка? Стената бе груба, като бетон или кирпич. Бащата, когото познавах, не би могъл да я построи. Значи или не познавах баща си толкова добре, колкото си мислех, или някой друг бе сътворил стаята.

Докато бавно излизах през горната част на малката сграда, възприятието ми се върна напълно към нематериалното. Не бях изненадан, че вълната от Шума на М-Банд не бе много далече. По-късно се опитах, но не успях да открия къде бе баща ми. Дали и двамата – Чарли и баща ми – се бяха върнали обратно в Системата за Живот на Земята? Или пък техните Аз-Там освободители ги бяха хванали? И какво бе това място, че едновременно и колибата, и стаята стояха празни, откакто те бяха ги напуснали? Както

бях усетил преди, бе твърде реално за система от убеждения. Любопитството ми бе нащрек.

Няколко дни по-късно направих ново пътуване в съседна област, което доведе до същите резултати. Преоткрих мястото, където бях срещнал Агню няколко месеца след като бе катастрофирал и изгорял в своя малък самолет, докато се бе опитвал да се приземи на едно малко летище в Охайо. На погребението на Агню в Северна Каролина се случи живо събитие, и досега останало необяснено. Щом каската му бе положена върху ковчегата в гроба, един нисколетящ двумоторен самолет премина над гробището. Бе съвсем същият модел, със същия цвят и маркировка като този, с който бе летял Агню. Той помахаше с крила и отлетя. Вдовицата му избухна в ридания и всички ние, които го познавахме, се просълзахме. По-късно проверихме всички летища в радиус от петстотин километра. Нямаше записани кацания или полети на никакъв двумоторник.

Имайки това предвид, не бях оптимистично настроен, че ще намеря този съзидателен тип в същата нематериална среда. Когато го открих предишния път, скоро след смъртта му, той възбудено работеше над нещо, което не можа да ми обясни. Прав бях. Платформата и такелажът бяха там, но не и Агню. Не се опитах да го намеря.

Следващото, върху което се концентрирах, бе мястото, където намерих Дик след смъртта му. Той бе добър лекар и приятел в ранните ми дни в Ню Йорк. Когато го бях видял, той бе в оживен разговор с няколко друга мъже в голяма стая и просто ми бе помахал, че ме бе познал. Той изглеждаше на половината от годините в сравнение с времето, когато бе умрял.

Пристигнах в тази голяма стая без проблем. За моя изненада тя не бе празна. Двама нормално изглеждащи мъже в костюми стояха около една маса в обичаен разговор. Доближих ги внимателно.

– Извинете, бихте ли ми дали някаква информация за Дик Гордън?

Те се обърнаха и се втренчиха в мен с широко отворени очи. После по-високият заговори.

– Съжалявам, но не ви очаквахме. Имате ли нужда да поседнете? Изморен ли сте?

– Не, добре съм. Само искам...

– Чакай малко, Джордж – прекъсна ме вторият. – Този е различен. Погледни!

Те започнаха да ме изучават напрегнато. Джордж поклати глава.

– Ти все още имаш живо физическо тяло? Забавих отговора си.

– Да, да, имам. Но...

– Чудесно! – Джордж ме доближи, сграбчи ръката ми и я раздруса енергично.

– Чувал съм за хора като теб, но ти си първият, когото срещам!

– Какво ще кажеш, Фред?

– Ама... какво точно е това място? Отговори Фред.

– Това е място, където идват определени хора, когато умрат. Понякога с известна помощ. Повечето не знаят, че то съществува.

– Какви хора?

– Медицински работници. Лекарите, хирурзите и така нататък.

– Защо идват тук?

– Да се успокоят след голямата промяна – обясни Джордж.

– Те особено се нуждаят от това, защото са били твърде заети да пазят живота на пациентите си. Но се възстановяват бързо в позната среда. Огледай се.

Стана ми ясно, че това е един типично лекарски кабинет – чакалня със столове и маси за кафе и натрупани стари списания. През стъклената стена можех да видя бюрото на сестрата и шкафовете с картотеката. През отворена врата можеше да се види вътрешен кабинет с бюро и столове, а в далечната му страна зърнах стая с маса за изследване, таблица и друго оборудване.

Обърнах се към двамата мъже.

– Кой събра всичко това? Вие ли?

– Не знаем – отговори Фред. – То си бе тук, когато дойдохме. Това е предмет, създаден просто да помага на медицинския разум да се адаптира към промяната. Толкова е познато. Затова върши работа.

– Вие единствените ли сте тук?

– Има най-малко неколкостотин, точно в приемната област. Те са онези, които стоят и помагат. Те идват и си отиват през цялото време.

– Ти как дойде тук?

– Ами седях си в Парка, а Фред дойде и седна при мен, и тогава... Какво има? Добре ли си?

Той трябва да е видял шока, изписан на лицето ми, докато вълната от спомени нахлуваше в мен. Паркът! Преди години бях пристигнал в Парка. Но как и защо стигнах там, не можех да си спомня. Имаше група за посрещане от десет или дванадесет мъже и жени, които ме поздравиха топло и обясниха къде съм. Бе място за успокоение след травмата от физическата смърт – една попълтна гара за отпускане и решаване какво точно да се прави после. Паркът!

Накрая успях да проговоря.

– Добре съм. Кажете ми... къде е Паркът?

Фред отговори. Лицето му беше меко, докато ми говореше.

– Това търсиш, нали?

– Не знам. Но мисля, че е това.

Той посочи с ръка към вратата зад гърба си.

– Просто излез навън, обърни се наляво и следвай пътя през гората. Не е далече. Бях дълбоко благодарен.

– Благодаря, благодаря и на двама ви. Може да ви срещна, дори и да не съм лекар.

Джордж ме потупа по рамото.

– Върни се, когато имаш възможност. Ако откриеш самотен лекар, доведи го и него тук.

Излязох, обърнах се наляво и, разбира се, там имаше гора с високи дървета, повечето от тях ми бяха познати. Пътеката водеше през отвор л аз я последвах. Въпреки че ми се искаше да бързам, продължих да ходя. Усещането на листа и трева под стъпалата ми бе твърде приятно. Краката ми бяха голи!

Докато вървах, нежен бриз докосваше главата и гърдите ми. Можех да чувствам! Точно както и голите ми крака, можех да усещам! Минавах покрай тополи, дъбове, явори, лешници, борове и кедри, дори неуместната в случая палма, а и дървета, които никога не съм знаел, че съществуват. Можех да усещам миризми!

И птичките – около половината никога преди не съм познавал! Те пееха, чуруликаха, цвъртяха, прелитаха от дърво на дърво и се люшкаха над пътеката. Бяха стотици. Можех и да чувам!

Вървах бавно, в захлас. Ръката ми, да, физическата ми ръка отново се протегна и откъсна едно листо от ниския клон на кленово дърво. Усещах го живо и гъвкаво. Сложих го в устата си и започнах да го дъвча. Беше влажно и имаше досущ същия вкус като на кленовите листа от детството ми.

Изведнъж разбрах какво се бе случило и какво вероятно продължаваше да става. Това бе създаване на човека! Много от онези, които бях минали по тази пътека, бяха създали и добавяли техните любими птички или дървета в гората. Те бяха живи създания, сътворени от хора! Те не следваха стандартния възпроизводствен модел от Системата за Живот на Земята, който в действителност не бе сътворен от човека, а бе идея и план на Някой Друг.

И всичко, останало зад мен в моето търсене, бе същото – произведение на човешкото разумно съзнание: медицинското убежище, такелажът на Агню, стаята за възстановяване на баща ми и колибата на Чарли на морския бряг. Спомням си дори, че Чарли бе показал как го е направил!

Всичко е творение на човека! Основното! Знаех за съществуването на нашия Създател, но дали всеки от нас е наистина създател от същия тип? Дали моята Личностна Същност, която приех така обичайно, бе микроскопично копие или разклонение на Оригиналa? Докъде можем да приемем тази само частично изразена идея?

Сякаш за да потвърди тази част от реалността, голям жълт папагал кацна на рамото ми, зацвърча и пусна в ръката „Ми бяла капка, докато си тръгваше. Засмях се, докато пробвах горещото вещество между палеца и показалеца си. Със сигурност бе истинско!

Вървах и продължавах да се чудя колко ли много създадени от човека приятели-животни има в гората, когато стигнах до един завой и гората свърши.

Пред мен бе Паркът.

Бе същият като онзи, който бях посетил преди много години, с просторни алеи, храсти, цветя и лехи, разноцветни морави, слоеве с величествени дървета, малки поточета и фонтани и горещо слънце отгоре, между малки кълбести облачета Паркът се простираше върху леко хълмист терен, докдето стигаше погледът. Докато слизах по стръмното към най-близката пейка, размишлявах какъв човешки разум или група от хора са сътворили всичко това. Бе великолепно творение за скромен човек. Въпреки че знаех, че това е начинът, по който се е появило. Но не бях мислил за такива неща при предишното ми посещение преди много години. Сега аз помнех – аз знаех – защо то бе тук.

Щом приближих, от пейката стана една жена. Бе среден ръст, стройна, с големи кафяви очи и тъмно кестенява, леко къдрава коса, впускаща се до раменете ѝ. Лицето ѝ бе гладко и с лек загар, с черти сякаш докоснати от Ориента, Близкия Изток и Европа. Носеше тъмни памучни панталони и дълъг жакет. Възрастта ѝ можеше да бъде някъде между тридесет и пет и петдесет. Познавах я – бях я срещал някъде преди.

Тя се засмя и протегна ръка. – Дойде накрая! Добре дошъл, Ашанийн.

Ашанийн – името ми, припомнено от друг мой живот. Това ми каза твърде много за нея. Взех ръката ѝ, която бе достатъчно истинска, за да я почувствам. Тя ме заведе към пейката и седнахме. Други хора обикаляха наоколо. Всички бяха възрастни, облечени в разнообразни дрехи: Някои любопитно поглеждаха към нас... чудех се защо, докато не разбрах, че имаше доста неуловима разлика между моето идване и тяхното, която те можеха да усетят. Улових погледа на жената и тя отново се усмихна. Обзе ме полуспомен.

– Жакетът, който носиш...

– Носех го и последния път, когато ти беше тук. Помислих, че може да ти помогне да си спомниш.

Кимнах, но паметта ми бе празна. Тя бе между дузината хора, които срещнах последния път, и бях сигурен за това.

Погледнах я и видях, че тя се Смее. Дали можеше да четете мислите ми?

– Да, разбира се, мога. И ти можеш да четеш моите. – Коя си ти?

– Аз съм само куриерът. Трябва да ти кажа, че ти можеш по всякакъв начин да водиш хора тук при нас, онези, които отскоро са физически мъртви. Ние ще се погрижим за тях. Затова сме тук. А ти можеш да учиш и други да го правят.

– Как бих могъл да преподавам нещо, което би изглеждало толкова странно?

– Сигурни сме, че можеш. Много от тях вероятно го правят сега. Всичко, което трябва да правиш, е да им помагаш да си спомнят. Това е напълно обективен начин за премахване на страха от физическата смърт.

– И да им дам да разберат, че наистина преживяват процеса на умиране.

– Точно така.

– Това също би им помогнало да разберат, че имат много възможности за избор.

– Те са много, дори и да не си го проумял, Ашанийн. И ли може би предпочиташ да те наричаме Робърт?

– Робърт или Боб, моля. Физическите ми приятели ме наричат Боб. Името Ашанийн може и да ги затрудни.

– Някои може и да те познават със старото ти име.

– Започвам да го усещам. А аз се опитвам да си спомня твоето име. Ти си... съпругата на... Айлиън, да, Айлиън!

– Приятелка е по-добрата дума.

– Ти си... Невис. – Добре.

– Сега ми е необходима малко помощ. Местата, които съм посещавал и където бяха моите приятели, те са просто продължение на това тук, нали?

– Така е. Но ако те притежават силна вяра, те ще последват тази заповед и ще отидат таил, където вярата ги води. Ще има други от същата вяра, които чакат, за да им помогнат. Остави ги да си отидат и нека бъдат сами. Те принадлежат на тяхното там.

– Но всичко това... нали не е просто друга вяра? Невис се разсмя.

– Не в обикновения смисъл. Не участват религии, само преживявания. Тук планът е просто да се предостави позната обстановка за облекчение на тъгата.

– Тогава това място...?

– То е творение, което е тук и ще бъде тук, независимо от твоите убеждения. Няма да изчезне, ако ти не вярваш, че съществува.

– Кой го е направил?

– Човешка цивилизация преди много хилядолетия. Те са си отишли отдавна. Нуждаеш ли се да научиш нещо повече?

– А какво става с онези, които просто желаят или се нуждаят да се върнат към това, което нарекох тяхното Аз-Там? Сигурен съм, че разбираш какво искам да кажа.

– Разбирам. Това е посоката на повечето, които тръгват оттук.

– Значи, когато ние водим хора тук, вие ги успокоявате и им давате възможност да решат какво искат да правят после.

– Така е. Ние им показваме какви възможности има. Паркът е само стартовото място. Ти ще бъдеш удивен, когато видиш всичките малки индивидуални места, които жителите са създали,

– Има ли правила?

– Само едно. Да не се налага волята на един над друг.

– Благодаря ти за помощта. Имам още много работа, както изглежда.

– Ще разбереш, че е по-лесно, отколкото си мислиш, Боб.

– Това познание... за тук, за мястото, където се отива след смъртта... където да срещнеш... това познание преди събитието... то дава абсолютна свобода!

– Наистина. Виждам, че получаваш сигнал да се връщаш.

– Да... Има още толкова много да уча тук... Но трябва да тръгна. Имам още един въпрос...

– Няма нужда да питаш. Съзидателните процеси, чиито резултати ти видя, са вече познати на нас, хората. Й баща ти сам си построил собствената стая.

– Нямахше нужда да питам. Та на сен!

– Ти си спомни! Фразата за сбогом отпреди стотици хиляди години. Та на сен!

Връщането бе лесно и безпроблемно. Аз наистина имах още твърде много да върша!

18. НОВАТА ПОСОКА

Сега, когато знаех вече какво трябва още да се направи, възникна един нов въпрос. Как можех да организирам всичко това, което бях преживял, в такава форма, че то да може да бъде абсорбирано и вкарано в действие от други? Не само това: Как можеше тези преживявания, които за мен се бяха проточили с години, да бъдат съгъдени в рамките на времето така, че другите да ги намерят практически приложими и подходящи? Това не бе процес, който можеше да се приложи чрез пробване и грешка. Онова, с което в кратки срокове трябваше да се справям, бе буквално въпрос на живот и смърт. Още от първия път трябваше да бъде колкото се може по-правилно. А събития в собствения ми живот ми казваха, че разполагах със съвсем малко време.

Но аз бях късметлия или вероятно това не бе добър късмет в изпълнение или завършване на план, започнат преди повече от три десетилетия, когато ние за първи път

започнахме изследване на човешкото съзнание. Защото имах на разположение всички ресурси на нашия Институт, който в продължение на много години доказваше, че бе възможно индивидите да бъдат доведени точно до тази междинна точка между физическия живот и смърт, и помогна на някои от тях най-малкото да погледнат отгъток. Без съмнение бе доказано, че нашите процедури бяха безопасни и нашите участници имаха огромна полза: Лявото ми полукълбо ми каза, че бяха необходими две неща. Първото бе изследване на честотите на мозъчните вълни, преобразувани в сигнал, което ще позволи на отделните разумни създания безопасно да пътуват извън междинната точка и да се връщат, когато задачата е изпълнена. Второто бе програма, която да е подходяща и ефективна за огромно разнообразие от хора, които биха били привлечени от възможността да служат на онези, които повече не са във физическо съществуване. И така започнах работа с най-близките ми колеги. Най-простото нещо бе да се намери заглавие на програмата: Лайфлайн³³.

Първата програма Лайфлайн се състоя в Института през седмицата след 22 юни 1991 година. През следващите четиринадесет месеца около двеста души участваха в шестдневния курс за подготовка. Между онези, които го посетиха, бяха лекари, психолози, инженери, изследователи, бизнесмени, психиатри, писатели, адвокати, преподаватели, терапевти, музиканти и художници. Всички бяха участвали поне в една от предишните програми на Института, тъй като това бе предварително условие за посещение на Лайфлайн. Отделно от това те представляваха твърде разнообразни обществени среди, интереси, начини на живот и предишна опитност при изследване на съзнанието. Въпреки това в края на всяка програма почти всички засвидетелстваха своята способност да посещават Центъра за Приемане – Парка, а много от тях твърдяха също, че сега вече знаят със сигурност, че ще надживеят физическата смърт.

Аз, разбира се, бях изненадан. Явно бе, че процесът може да бъде научаван. След първата сесия реших, че докладваният феномен може да се окаже уникален само и единствено точно за тази група. И разказите от втората група също биха могли да бъдат съвпадение. При третата група вече наистина започна да изглежда, че процесът е жизнеспособен. След десет сесии вече не виждах как би могло да има някакво съмнение. Ние успяхме да осъществим с онова, което се бяхме заели да направим.

Лайфлайн е планирана да бъде ефикасна; независимо от каквато и да е специфична вяра, носена от индивидуалния участник, и да внедри познание чрез директно преживяване. Тази система е „Знание” и не служи за отрицание на каквито и да е настоящи убеждения, с вероятното изключение на нихилизма. Програмата има определени цели. Те са: – да премахне всички страхове, свързани с процеса на

– да установи близост с различни състояния на съзнанието, докато тези състояния станат познания, вместо убеждения;

– да създаде непрекъснато общуване и отношения с други Човешки разуми, които са активни в други състояния на съзнанието;

– да обедини това придобито познание едновременно на съзнателно и на несъзнателно ниво във; физическия живот, мисли, действия и работа;

– да подсили при прекратяването на съществуването на физическия живот по каквито и да е причини такива условия, че образованите човешки разумни създания да се преместят без прекъсване към други форми на съществуване. Способите за постигане на тези цели бяха чрез развитие и разширяване на методите и техниките, които бяха

---

³³ Буквално линия на живота; 2. Въжено, с което е свързан водолазът. (Бел. прев.)

разработени и усъвършенствани в Института в продължение на много години. Един от отличителните белези на тези методи и техники е използването на термина „Фокус левъл“³⁴ за индикиране и разпознаване по подходящ и лесен начин на определено състояние на съзнанието. Досега програмите бяха водили участниците през Фокус 3 (синхронизация на разум – мозък), Фокус 10 (съзнание – будно и нащрек, тяло – спящо), Фокус 12 (състояние на разширено познание), Фокус 15 (състояние на безвремие), Фокус 21 (граничният рѳб на време-пространството, където е възможно да се установи контакт с други енергийни системи). Сега, в интерес на целта на програмата – да се служи на онези, които са умрели, – бе необходимо да се рискува по-нататък.

За да помогнем на нашите участници, имахме нужда да идентифицираме по подобен начин и онези състояния извън 21, до които те ще бъдат доведени и където те ще имат възможност да действат спокойно и обективно. Ние извършихме това, както следва:

Фокус 22. Където хора, все още във физическо съществуване, имат само частично съзнание. В това състояние щяха да бъдат хората, страдащи от делириум, от химическа зависимост или алкохолизъм, или от малоумие. Това ниво щеше да включва също и пациенти под наркоза и страдащи от деменция (сънна болест). Преживяванията тук можеха да се запомнят като сънища или халюцинации.

Фокус 23. Ниво, обитавано от онези, които наскоро са напуснали физическото съществуване, но които или не са могли да разпознаят и приемат това, или не са способни да се освободят от своите връзки със Системата за Живот на Земята. Това ниво включва хора от всички времена. Фокус 24-26. Те покриват териториите на системите от убеждения, населени от нефизически хора от всички периоди и области, които са приели и са се съгласили с различни предварителни условия и теории. Те включват религиозни и философски убеждения, които проповядват някаква форма на съществуване след смъртта.

Фокус 27. Това е областта на това, което можем да наречем Център за приемане или Парк. Това е изкуствен синтез, създаден от човешките мозъци, пътна гара, планирана да премахне травмата и шока от преминаването във физическата действителност. Той приема формата на разнообразни земни обстановки, с цел да бъде приемлив за огромното количество от най-различни новодошли.

Фокус 28. Извън не само от време-пространството, но и от човешката мисъл. Заселването на 28 или по-нататък ограничава всякакво връщане към физическото човешко тяло.

Онези, които са обучени по системата Лайфлайн, стават познати и се чувстват удобно при тези различни състояния. Всеки индивид бива поканен да създаде свое собствено и специално място в рамките на Фокус 27, място, където той може да се върне по желание. Формите, които тези места приемат, са толкова разнообразни и уникални, колкото и самите участници, вариращи например от дървени колиби до спокойни ручейчета, или гъсти гори, острови в Южно море, кристални палати, или ѳгълчета на нечие сърце. Връщането към нечие място на Фокус 27 се улеснява чрез употребата на разпознавателен звуков код, лично избран символ или изображение, които индивидът създава и вгражда. То действа като резонантно работно устройство, което води индивида обратно.

След като веднѳж участниците се запознаят с обхвата на фокусните нива, те биват обучени как да помагат на онези, които вече не са във физическо съществуване и се нуждаят от помощ. Те постепенно се настройват към фазата на Фокус 27 и там вече могат

---

³⁴ Ниво на фокусиране. (Бел. прев.)

да поискат помощ и ръководене за себе си. После се връщат към фокус 23, понякога придружени от водач или помощник, където биха могли да бъдат привлечени от ситуация, в която е необходима тяхната помощ, с цел някой друг да се придвижи по-нататък. Има вероятност този някой да откаже да възприеме факта на неговата или нейната смърт, иди пък да не желае да си отиде, което се дължи на възприета изгода от продължаването да бъде присъединен към физическото. Участниците търсят връзката с такива индивиди, окуражавайки ги да се освободят и да се движат по-нататък. Ако тази подкрепа е успешна, както често е, двамата, вероятно придружени от водач, се придвижват заедно към фокус 27. По пътя някои индивиди се изплъзват към териториите на Системата от убеждения на фокус 24-26, където ще бъдат посрещнати от онези, които имат същата вяра и надежда като тяхната. Други ще продължат към Центъра за приемане на Фокус 27, където евентуално може да бъдат поздравени от своите любими, които вече не са във физическо съществуване. Тук те имат възможността да бъдат посъветвани по отношение на следващата стъпка, която трябва да предприемат по пътя на развитието.

В съответствие с тази следваща стъпка съществуват няколко възможности за новопристигналите, а между тях са и следващите:

- обединение с любими, които преди това са извършили прехода;
- общуване с онези, които все още са живи във физическото състояние;
- подновяване на контакт и връщане към Първичната Същност (тяхното Аз-Там);
- връщане към преживяване на друг човешки земен живот;
- среща и обсъждане с онези, които са от същата вяра, което би могло да включва тръгване към тази територия на Системата от убеждения;
- временно възприемане ролята на „спасяване“;
- възприемане на дейност от физическия живот в други форми (нечовешки) и на други места (където и да е във вселената);
- участие в обучения и изследвания на други фази от Целостта на Съзнанието.

Когато решението е взето, индивидът е свободен да поеме по избрания път.

Един по-нататъшен елемент от процеса трябва да бъде споменът, Участниците в програмата Лайфлайн са подтиквани да търсят колкото се може повече информация от обектите на тяхното освобождаване. Това означава личностни подробности като име, възраст, адрес, щат или държава на произхода, дата и причина за смъртта (пътно произшествие, болест, природно бедствие, война и т. н.), професия и други подробности, които биха били подходящи. Сбогуването най-общо е несловесно и често се осъществява по метода на РОУТ – кълбо от мисли.

Щом получената информация е достатъчно пълна, тя се препраща по-късно на Изследователския отдел „Лайфлайн“, който започва процес на доказване или валидиране в движение. В повечето случаи досега не се оказва възможно да се получи достатъчно такава информация, така че усилието да има смисъл. Този тип формално разпитване често е неподходящ при условията на освобождаването. Но в малко от случаите се получи достатъчно информация, за да се извърши сигурно доказателство: личност със същото име, възраст и на същото място бе починала по този начин и по това време. За повечето участници това нямаше значение – те бяха така убедени в истинността на процеса, че не се интересуваха от този вид проверка. Въпреки всичко Институтът чувстваше, че това е важно да стане, независимо че след като вече двадесет или тридесет случая бяха потвърдени, целта за търсене на повече сякаш вече изглеждаше незначителна.

Понякога участниците правеха връзка на фокус 23 с някого, когото те разпознаваха – роднина или приятел, починал наскоро, който от своя страна също ги познаваше. Когато това се случеше, имаше забележителна разликата в „усещането“ за разпознаване – нещо като разликата между ходене в стая с непознати и влизане в помещение, където някой приятно е изненадан да срещне сестра или брат. Разпознаването е мигновено и се получава повишаване на енергията в обмяната. Най-често участниците попадат на някого, когото никога преди не са виждали. Може да е някой от различна цивилизация или епоха във времето, на всякаква възраст, с всякакъв цвят или вяра.

Онова, което изненадва повечето участници, все пак е, че докато са ангажирани с тяхната мисия, те откриват, че по същото време освобождават загубени части от самите себе си. Те могат да се изиявят като техни същности от изминал живот, които са останали на Фокус 23. Откриват се и някои, които са се устроили в териториите на Системата от убеждения на Фокус 24-26, но са започнали чрез постепенно съмнение по отношение на убежденията, притежавани някога от тях, да „изпадат през пукнатините“, където ги има, точно на тази система. Други може да се появят като фрагменти от сегашни житейски личности, аспекти, които внезапно са изчезнали или са били откъснати от Личностната Същност. Например личности на деца, които са изчезнали вследствие на физическа травма или болка, или са били емоционално малтретирани в техните семейства и сега търсят да бъдат обединени.

Ръководството, което може да бъде изискано на Фокус 27, се проявява според участниците в най-различни форми. Може да се изяви външно или да се усети вътрешно. Може да бъде постоянно през всичките преживявания или да се променя от време на време. Записите включват споменаване на „светеща бяла форма“, индивид, наречен „Сам“, закачулена фигура, която се разкрива като известна филмова звезда, малко кученце – синьо на цвят» човешка ръка, гласове, които казват: „Ние сме тук.“ Някои участници не разглеждат ръководенето като нещо отделна от самите тях при всеки случай. „Ръководството и аз – ние сме едно“ – докладва един от тях.

На това място трябва да изясня, че голям брой приемат прехода си без трудности и не могат да бъдат открити на Фокус 28. Тук са включени и онези, които предварително са се подготвили или са били подготвени от други, така че те не могат лесно да прережат връзките си със Системата за Живот на Земята, както и онези, които са силно окуражени от своите убеждения. Те преминават покрай Фокус 23 на собствен ход, към Фокус 24-26, 27 и по-нататък.

Обитателите на Фокус 23 варират точно както човечеството. Оставяйки настрана онези, които са познати на своите „освободители“, за тях се докладва, че произхождат от всяка точка на света. Малцина са „чакали“ два или три века, а някои и повече, но по-голямата част са починали наскоро, през последните двадесет – тридесет години. Много от тях са жертва на нещастни случаи, природни бедствия или такива, причинени от човека, а доста честа е и внезапната смърт. Мнозинството желаят и са готови да напуснат, въпреки че някои показват привързаност към любими хора – роднини и приятели, и отказват да тръгнат, докато не бъдат обединени или подсигурени.

Описания от участници за онези, с които са се срещнали, включват и споменаване на няколко деца, убити при пътни произшествия, четиридесет и пет годишен мъж, задавен от храна, пианист от Прага, починал от СПИН, майка и две деца от Камбоджа, които стъпили върху мина, бебета от нигерийската провинция Биафра, починали от недохранване, войник, убит през войната в Персийския залив, новородено бебе от Милуоки и тийнейджърка, загинала от свръхдоза наркотици. В някои случаи бе събирана по-подробна информация. Един от участниците срещнал жена, родена на 22.03.1922

година, починала в Отдън, щата Юта, на 15-март 1972 година, която е съобщила своето име, това на съпруга си и имената на трите си деца Друг пример е пианистът от Прага, който вече бе споменат. Той разкрил името и възрастта си – двадесет и осем години, живеел с родителите си, учил в Парижката консерватория и умрял в болница. В трети случай става дума за петдесет и седем годишна графична дизайнерка (казала е името си), която умряла през декември 1991 г. от сърдечен разрыв по време на байпасна операция в болницата в Скотсдейл, Аризона.

По време на освободителния процес участниците не изпитват чувство на страх и най-общо не са докоснати от чувства. Изключения от това правило могат да се получат, когато бъде осъществен контакт с роднина или любим, или когато участниците разберат, че това е изгубена част от самите тях. Следващата извадка от един запис илюстрира това:

„По време на преживяване открих малко момче на три годинки в езеро от светлина на Фокус 23. Нямаше други видими хора, освен това малко момче. Почувствах такова силно чувство, страдание и болка при вида на това малко дете. Когато отидох да го вдигна, моят водач каза, че всички чувства са ненужни. След като ръководителят и аз извадихме детето, почувствах усещане на завършеност и на някакво ниво, чувство на завръщане у дома, сякаш някаква друга част от мен бе оставена в покой. След като детето бе извадено от онези, които щяха да „извършат процеса“ с него, аз знаех, че за него ще се погрижат и че всичко бе абсолютно както трябваше да бъде. След записаното преживяване усетих, че наистина нещата заставаха на местата си. Аз бавно се превръщам в своята цялост.“ (Джон А. Байлър, Вирджиния Бийч)

Често се случва чувствата да избликнат, когато участниците се връщат към нормално съзнание в края на преживяването. Може да се получи закъснял отклик на шока от срещата с любимия, за когото сте мислили, че никога повече няма да го видите, или тъгата и отчаянието на някой от онези от Фокус 23. Но колкото повече свиквате с процеса, толкова по-естествен ви изглежда той. Става някак приемливо, че това малко детенце е убито по време на пътно произшествие или че тази майка е умряла, оставяйки две беззащитни дечица. Записите съдържат твърде малко примери на тъга или трагедия. На Фокус 27 всичко ще бъде такова, каквото трябва да е, и единственото чувство е любовта.

Както вече споменах преди, онези, които са се сблъскали с нещастни случаи или болести, довели ги до недъгавост, които са били ранени или са останали безпомощни по някаква причина, се възстановяват на Фокус 27. Един от записите се отнася за мъж, на чиято майка по време на бременността е било предписано лекарството талидомид, а той се родил само със зачатъци на крака. Живял е близо тридесет и пет години – той бе англичанин, а лекарството е въведено в Англия през 1958 година. На Фокус 23 той все още бе деформиран. На 27 той бе посрещнат от майка си и бе цял ден в добра форма, какъвто никога през физическия си живот не е бил.

Не всички, които биват извеждани от Фокус 23, пристигат на 27, или поне това не става веднага. Някои отиват в териториите на Системата от убеждения, а други просто изчезват. Вероятно те откриват, че връзките им със Земята все още не са прекъснати или че още не са достигнали пълно приемане на своето състояние. Един от участниците описва срещата си с момиче, умряло при раждане на детето си. Тя му предала, че бебето ѝ също е умряло и тя трябва да остане, за да се грижи за него. Друг случай се отнася за африканско момче на девет години, което умряло от глад в пустинята през октомври 1990 г. То не би напуснало Фокус 23, докато не открие своите трима по-малки братя и двегодишната си сестра, умрели преди него. В някои случаи участникът може да се върне и да открие някой упорит пътник, който при втория опит с по-голямо желание се оставя да бъде воден, въпреки че това се случва рядко.

Онова, което не можем да предвидим все пак, е как участниците от своя страна биха реагирали на преживяването Лайфлайн. Ние чувстваме, че едва ли ще се получат някакви неблагоприятни последици, особено след като всички участници бяха придобили достатъчно опит и компетентност при използване методите на Института, посещавайки един или обикновено повече курсове преди. Как те наистина реагираха най-добре е казано с техните собствени думи.

„Така представената програма бе отлична за мен, защото бях воден, за да си дам сметка колко ограничаващи са системите от убеждения и колко затворени сме ние в тях, най-вече без нашето предварително съзнателно по-знание. Това бе седмица на растеж и разширяване за мен в много области. Става очевидно твърде тънката фаза? между онова, което ние знаем като реалност сега и тук, и онова там. Животът като цяло започна да поема в различна посока.” (М. Д. Рой, Вашингтон)

„Най-важното нещо, което научих от Лайфлайн, бе осъзнаването, че виждам някои свои страни у други, а приемането на последващото прегръщане на тези аспекти, едновременно положителни и отрицателни, е процесът на освобождаване за мен. Усецам, че по този начин става обединение на моята цялост.” (М. Р., Мейн)

„Най-важното: преживяната обективна реалност на въображаемото царство, за което „вярвах”, че бе само една метафора за лична употреба при нужда от интерпретация. Няколкото освобождения бяха така неочаквани и осезаеми, че причиниха отваряне чрез преживяване (аз винаги мислех и се държах, сякаш те бяха истински) към други реалности. Понеже това се случи в контекста на довеждането на майка ми на 27 и прерязването на приличните на була връзки към нейните и моите системи от убеждения, то бе чудесно облекчение и ми даде добро познание за паралелни начини на действие на паралелни съзнания. Нещата около смъртта и след нея сега вече са съвсем приемливи.” (С. Б. П., Ню Йорк),

„Аз научих, че „облекчаване и освобождение” не е нужно, за да помагаме на други, а поточно за да служим на самите себе си, като по този начин го правим също и за другите.” (К. Л., Албъркърк)

„Никога преди не бях чувствал, че преживявам смъртта на майка си. Тази седмица бе наистина освобождаваща за мен от емоциите, обграждащи тази загуба, и вярвам, че майка ми също е била освободена.” (С. К., Аляска)

„Една частица от мен сега съществува на фокус 27. В съзнанието ми повече няма въпрос къде ще отида, когато умра, и какво ще правя през остатъка от живота си.” (Бил Оукс, Орегон)

„„Другата част”, такава, каквато бе, не трябва да се усеща като чужда, мистериозно място извън представите, защото то е само пренастрой ваш към друга фаза. Промяна на възприятието заедно с неуловимо познание на всичко, което е нужно.” (Е. А., Каролина)

„Имам нова представа, че наистина представлявам част от едно цяло.” (К. С. К., Франция)

„Научих, че можем да бъдем от полза извън тази действителност, използвайки материалните си способности.” (К. С. К., Севиля, Испания)

Един от участниците много ясно е изразил как е възприел преживяването, макар че през седмицата не е освободил някой от „другите” от Фокус 23.

„Вероятно защото вярвам, че сам не можеш да предоставиш значително ръководство, без да си уравновесен и цялостен, аз разглеждах този Лайфлайн процес на освобождаване като обединителен за различните аспекти на Цялостната ми Същност, до която по една или друга причина няхах съзнателен достъп. Тези аспекти ще включват минали животи или просто мощни емоционални мисловни форми, които държат блокирана част от енергията ми и ограничават познанието ми. Определянето на трите нива след фокус 21 бе съвсем подходящо за това приложение, където Фокус 22 и 23 бяха отражение на всякакъв вид бъркотия, Фокус 24 и 25 – извор на вярата или дезинформацията, на които се базира срамът, а после Фокус 27 предоставя чистата и ясна светлина на същността на всеки. Отивайки първоначално на Фокус 27 и възвръщайки си моята собствена светлина, аз бях по-способен отпреди да се обърна с лице към собствената си тъмнина. Усетих ново чувство на завършеност, мир и хармония. И може би следващия път ще резонирам в задоволителен баланс, за да помогна на останалите, които са се загубили из хаотичните мисловни форми и тъмнината.“
(Дж. Тейлър, Ню Джърси)

Институтът притежава нарастваща картотека от участници и техните описания на освободителните им преживявания. Те не се ограничават само със случаи по време на програмите. Мнозина откриват, че като се върнат по домовете си, са способни да продължат процеса, обикновено по време на сън. А има и някои, които са се включили в процеса преди да се присъединят към програмата. И сигурно има много други, които също са участвали, но не си спомнят. Тези описания представляват една чудесна колекция, в голямата си част трогателна и мъчителна. Извън контекста на програмата много от описанията сякаш се простират до царството на фантазията. Но не е възможно някой насила да бъде убеден, че събитията, който е преживял, са нещо друго, освен пълна истина.

Следващата извадка от картотеките е от един участник в най-ранните програми:

„Хванах моя помощник от Фокус 27 и отидох на 23, за да чакам. Точно когато бях готов да се откажа и вече се съмнявах, че ще срещна някого, една дребна ирландска дама ме погледна и каза: „Чакай... чакай! Не си отивай обратно без мен!“ Тя мигновено скочи във водилото ми (двойно пирамидален смарагд) и не спря да говори през целия път до 27. Когато пристигнахме и влязохме в Парка, тя ми каза името си – Елизабет МакГауън (или МакКауън). Тя добре знаеше, че физическият ѝ живот е свършил и ме бе чакала, за да я заведе при съпруга ѝ и дъщеря ѝ, които вече бяха пристигнали на 27, за да я посрещнат. Тя каза, че е от Каунти Корк и ме поправи, когато го нарекох Корк Каунти. Смъртта ѝ настъпила през 1919 година, когато била шивачка. Мъжът ѝ се казвал Ричард, а дъщеря ѝ, която бе около тридесетгодишна, бе Ейми. Преди да успее да открия нещо повече, те всички изчезнаха.

Тъкмо се чудех какво да предприема после и ето че се появи баща ми. Това бе неочаквано и много емоционално за мен, тъй като аз и той не бяхме разрешили много неща помежду си, когато той умря през 1985 година. Той преживя осем години в тежко пиянство след смъртта на майка ми, Опитвах се да го подкрепям, доколкото ми бе възможно, в продължение на пет години, но разбрах, че той ще ме унищожи. Не поддържах връзка с него през последните три години от живота му.

Когато той се появи, бях облян от вълна от емоции. Най-силна бе любовта, вината, мъката, че не можах да бъда с него. Въпреки това той ми даде дар. Когато попитах дали можем да останем заедно, той отговори: „Обичам те, но ти трябва да помниш защо си дошъл тук и никога да не забравяш своя фокус.“ В този момент Боб ми каза да напускам 27. Тръгнах с много смесени чувства, но разбрах, че баща ми е дал

опрощение, свобода и обич. Какво повече бих могъл да искам?” (Джим Грeen, Арлингтън, Вирджиния)

Друго описание доказва възхитителна връзка между събития на Фокусите 23 и 27 и епизод от ранния живот на участника, когато той е лежал в болница.

„При моя първи опит за освобождаване срещнах малко момиче на Фокус 23, което беше на около единадесет години. Тя каза, че наскоро е умряла от левкемия в една болница в Оклахома. Обясних, че бях там, за да ѝ помогна при нейния преход към друго ниво. Изглежда тя ме разбра и ми повярва. Протегна ръцете си, за да ме докосне. Направих същото и щом се прегърнахме, усетих зашеметяващо чувство на любов, което изпълни цялото ми тяло. То бе чувство, което бях преживявал само в няколко прекрасни мига от живота си.

Скоро ние пътувахме, движехме се към Фокус 27. Когато отново я прегърнах и се сбогувах на 27, това усещане за любов се възвърна за няколко кратки мига.

Никога не проверих дали името и адресът, които тя ми даде, бяха истински. Преживяването бе действително и извънредно значимо. Скоро след това разбрах, че ми бе дадена възможността да завърши един епизод от живота, си, който бе останал неразрешен в продължение на двадесет и пет години. Той бе започнал, когато бях студент по медицина. Бях се сприятелил с едно малко момиче, болна от левкемия. То тя влизаше, тя излизаше от болницата в продължение на три години, когато я познавах.

В края на един много натоварен неделен следобед по време на педиатричния ми стаж пишех заповеди в графика, когато то дойде име попита дали може да си поговорим. Казах му, че в момента не мога, защото съм зает, но може би по-късно. Момичето се върна само в стаята си.

Но не можа да ме дочака. Съвсем скоро след това една от сестрите дойде да ми каже, че малкото момиче е било намерено да лежи в леглото си в нейната стая. То бе мъртво. Ако ѝ бях отделил няколко мига, можех да ѝ помогна при прехода, който тя знаеше, че ѝ предстои.

Най-накрая, след двадесет и пет години, ми бе дадена друга възможност.” (А. Л. Далсбърг, доктор по медицина, доктор по психология, Провидънс, Роуд Айлънд)

Следващото описание е взето от магнетофонен запис не по време на програмата Лайфлайн, а при лабораторна сесия.

„Ноц е и аз съм в лодка, приближаваща скалист бряг, може да е западният бряг на Ирландия или Корнуол. Скалите са високи и изправени към небето, а водата се разбива по тях. Мога да бъда точно над лодката. Над главата ми има пукнатина или шахта в скалите. Тръгвам към нея – не съм уплашен. Стените са черни и влагата блести по тях. Тръгвам към тунел или тясна пещера... не аз съм в пещерата... има отразена светлина от скалите и мога да виждам... слизам надолу – има пролука на тавана над мен... Ето го и малкото куче, което бях виждал преди...

Бях дошъл през един дълъг тесен тунел, толкова тесен, че не бе ясно как някой може да се промъкне през него тук. Сега ми се показва какво значи да имаш тежест на скала върху гърдите си – не боли, но е като че огромен къс скала лежи върху мен. Показва ми се какво би преживял някой, ако миньорска шахта или нещо подобно се срути върху тях...

Бликва енергия трябва да се отпусна... показва ми се какво значи да си уловен като в капан в едно затворено пространство, дълбоко в скално образувание... Усещането е,

сякаш някой държи лявата ми ръка... може би има някой там, само ако можех да го стигна... Да, името му е Грегъри – той идва освободен от мястото, където е бил затрупан, дълбоко под лявата ми страна в скалите. Той се промъква, той е напълно освободен, за да излезе. Въобще не е мислел, че някой ще го намери... Той е на тридесет и една...

Усецам, че се катери нагоре по скалите, а приливът идва. Той намира отвора, както и аз го намерих, и тръгва надолу. Усецам, че понеже ми бе показан натискът на скалите – тежестта, вероятно е имало срутване на скали и той е бил затрупан.

Той все още държи ръката ми. Аз се мъча да разбера... Блек – това ли е презимето му? Той иска прегръдка – той е бил тук дълго време... от 1948...

Какво да правя? Да го заведа в Центъра? Но откъде да знам...? Концентрирам идеята за Центъра в съзнанието си, разширявам я. Той ще се чувства удобна там и ще се грижат за него – той разбира.

Сега той ме води. Знае къде да отиде. Казвам му, че го обичам и той е свободен да отиде... сега той се отдалечава...

Заведен съм на по-приятно място... Странно е – когато помолих да ме движат, след като Грегъри напусна, аз улових страха, който той бе изпитал, когато влезе в пещерата... когато е умрял. Сякаш неговият страх се бе просмукал в скалите и когато той напусна, страхът също си отиде. Усетих неговия полъх покрай мен, сякаш аз бях в неговото течение... Сега за мен е време да се връщам..." (Джил Ръсъл, Кеймбридж, Англия)

19. ТАИМ АУТ³⁵

Болестта на съпругата ми Нанси за момента изглеждаше под контрол. Това, разбира се, ни принуди да поемем в друга посока, началото на близкото разбиране на ефекта от вероятно най-голямата Променлива, с която всяко човешко разумно съзнание трябва да се справи – преходът от физически живот към друга енергийна система, наречена от нас смърт. Учудващо бе, че аз ц бях преодолял толкова, непреднамерено.

Чудех се за сигнала, който може би бях донесъл обратно със себе си от моето изследване. Ако той е там, не мога да почувствам никакъв резултат. Дали хилядите човешки обединения от Аз-Там, обвързани с нашия пласт, получават Сигнал? Сигурен съм, че някое от собствените ми „ТО“ ще знае. Най-малкото ще бъде приятно да играя ролята на ИНСПЕС.

Въпреки че всичко това отиде на заден план.

Неизята песен

Бе в края на часовете, определени за посещение в болницата. В стаята на Нанси аз коленичих и я целунах по челото.

– Спинка ли ти се?

– Ммммммммммм.

– Тази вечер изглеждаш по-добре.

– Ммммммммм. Добре съм.

³⁵ Термин от баскетбола, означаващ едноминутно прекъсване, взимано от треньора. В най-общ смисъл почивка. (Бел. прев.)

- Искаш ли по-късно да опиташ да се движиш? – Към, към 27 ли?
- За начинаещи.
- Мммммм. Да.
- Ще се видим по-късно. – Обичам те.
- Обичам те!

Някъде около осем часа вечерта ни позвъниха спешно от болницата, а при леглото ѝ бяхме към девет. Преди това за мен бе крайно опустошително да я посещавам в болницата. По няколко причини.

Сега бе различно. Ръцете и дланите ѝ бяха отпуснати и студени и тя дишаше на пресекулки. Дълбоко вдишване, последвано от дълга пауза. Но изразът на немигащите ѝ очи ми го каза. Нанси вече не беше там. В дванадесет и петнадесет след полунощ тя спря да диша.

По-късно екипът на Лайфлайн разказа, че са я завели на 27, някъде между седем и половина и осем часа, и че там тя е в безопасност и са я приели топло. Това приблизително бе времето, когато в болницата са отбелязали началото на затрудненото ѝ дишане (медиците го наричат с термина „Шен-Стоукс“). После си дадох сметка, че това дишане ми бе познато. То бе същото, което бях чул от стареца, когато умираше в приюта за бедни „Сейнт Луис“, в миналото ми на скитащ тийнейджър. Същото дишане чух, когато любимата ми домашна котка Фасби умря от левкемия, докато лежеше в прегръдките ми, три дни преди Нанси да ни напусне.

Шокиран бях колко неподготвен съм всъщност. Най-голямата Променлива в живота ми, виждах я, докато се приближаваше, множество предзнаменования, с всички този опит зад гърба ми, а сега...

Стотици, не, хиляди я познаваха/познават, защото тя бе/е една светла личност, пълна с топлина и щастие. Нанси Пен Монро.

Тя произхожда от семейство във Вирджиния, в годините преди Американската революция. Предците ѝ са живели в земи, подарени им от краля на Англия. Възпитанието ѝ я е карало да води живот на южняшка лейди в най-грациозните му форми: винаги да мисли първо за другите, винаги да поздравява усмихнато, винаги да отказва да нарани другия под каквато и да е форма, винаги да дава от себе си. У нея никога нямаше/няма омраза към никого.

В действителност тя наистина бе/е съоснователката на Института „Монро“. Ако не бе тя, вероятно нямаше да съществува такава организация. Тя участваше във всички по-важни или второстепенни обсъждания и решения, дейности и дори изследвания. Така нейните мисли са разпръснати из всяко нещо, което Институтът е постигнал и представлява – програмите, записите, рекламата и със сигурност многото приятели по целия свят.

Ние се познавахме от седем години, преди да се оженим и да живеем заедно двадесет и три. Дори и преди да се срещнем, Нанси бе имала широки интереси към паранормалното. Тя също е била учителка, преподавателка по пиано и музика, дизайнер по интериора, търговец на недвижимо имущество и отгледа четири деца. Тя бе започнала да пише два романа. Единият – съвременна версия за Скарлет О'Хара, а другият – история след физическата смърт „Градът, който не е дело на човешка ръка“. И двата останаха недовършени, въпреки че само трябваше да бъдат преписани на машина и редактирани. Тя нямаше време.

Не е възможно да си в Института и да не се сблъскаш с резултатите от нейните идеи. Още щом влезете, храстите и цветята около входната постройка за портиера са подбрани от нея. Самият интериор на сградата е нейна адаптация на проект, започнат от други. Щом се изкачите по хълма, високата редица от дървета вдясно е там, защото това е нейна идея. В самия Център всички дървета и алеи с храсти са подбрани и подредени от нея.

Вътре в трите сгради по-голямата част от онова, което виждате, е Нанси Пен Монро. Килимите, стените, покъщнината, масите и столовете, чиниите, сребърните прибори и чаши, дори и салфетките. В Източното крило на Центъра Столовата на Клуба бе/е изцяло последното от съзидателните ѝ усилия.

Затова сега главната сграда носи нейното име: Център „Нанси Пен”. Тя бе твърде скромна, за да го разреши преди това.

Къде е тя сега?

Нека разкажа накратко една дълга история. Когато разви рак на гърдата, Нанси възприе обикновения начин на лечение. Това означаваше операция за премахване на тумора и множество лимфни тумори, хемотерапия и облъчване. Всеки от тях забавяше процеса, но нищо повече.

Две нощи след като тя си тръгна, мислех, че достатъчно съм се успокоил, за да направя опит да я посетя. Коеето и направих. Резултатът бе емоционална експлозия, която включваше всеки съществуващ нюанс между двама души, които дълбоко се обичат. Всичко изведнъж и едновременно, без ограниченията на време и физическа материя. За мен бе голямо усилие да се върна обратно. За да се възстановя, ми бяха необходими цели дни.

Вторият опит след една седмица доведе до същия резултат. Просто бе твърде много, за да мога да се справя. Докато не научих повече. Трябваше да поставя екран, който прекъсва всякакъв вид нематериална дейност от моя страна. Никога повече Интернет връзки или контакти с приятели от тази област. Само моето Аз-Там. Започнах да се нося в посоката на Нанси, дори и в най-дълбок сън, затова бариерата трябваше да включва също и това състояние. По този начин почивката ми е твърде нарушена.

Сега вече имам ново предизвикателство, трябва да извърша огромно регулиране; Едно нещо не бях предвидил. Съвсем нова посока. Мога ли да живея в два свята по едно и също време? С Нанси на 27 и Тук е нашето самотно космат семейство – седем котки и две кучета – в самотен дом?

Не знам.

* * *

... Все пак друг глас от моето Аз-Там настоява:

След като се извърши преходът, само дълбоко пристрастените остават тясно свързани с физическия живот, от който току-що са си тръгнали, според твоите данни, а и на други. За повечето резонансът/интересът/обвързването започват да отшумяват почти веднага, при някои бавно, при други бързо. Но става. Всички твои данни показват това, освен за редките „духовни” приложения. Дори и с твоето голямо Л, толкова обвързващо, колкото е.

Колко дълго твоята Дама „Сребърна кралица” ще остане в или около фокус 27? Нито ти, нито ние знаем. Както всички останали тя е подложена на привлекателни свободи, за които единствено на теб от цялото човечество ти е известно. Но ти не можеш

да живееш тук. Не в този момент. Ти трябва да довършиш твърде много неща. Спомни си за майка си и нейното виолончело! Тя те научи на нещо, без дори да подозира, че го прави.

И не забравяй: най-малкото поне знаеш, че твоята „Сребърна кралица” ще бъде заедно с теб при твоето последно тръгване, когато ще премигнем за последен път, през тридесет и пет век.

Какво повече искаш?

ЗА ИНСТИТУТА „МОНРО”, ПРОГРАМИТЕ В НЕГО И НАУЧНИТЕ РАЗРАБОТКИ

Институтът „Монро” води началото си от отдела за „Проучване и Развитие” в семейно притежаваната корпорация, чиято специализация е била производството на радиопрограми. В средата на петдесетте бяхме започнали изследването на методи за ускорено изучаване по време на сън чрез използването на звукови модели. До 1968 година ние бяхме развили способности, чрез които звукът можеше да се използва не само за да поддържа съзнанието будно и концентрирано, но също и да предизвиква сън. И тогава едно откритие през същата година промени изцяло насоката на проучването: определени модели на звука индуцираха особени състояния на съзнанието, които не са обичайно валидни за човешкия разум.

През 1971 година Институтът „Монро” бе създаден от отдел „Проучване и Развитие”, като допълнение на изследователската дейност. През 1976 година Институтът бе поканен от организацията „Изейлън”, за да проведе демонстрации по своята методология в град Бит Сър, Калифорния. Последваха и други изяви и бе създаден отдел „Образователен” за развитието и администрирането на учебни програми. През 1979 година Институтът се премести в сегашните си помещения в подножието на планината Блу Ридж, Вирджиния. Тук бяха построени и оборудвани жилищен център (сега познат като Нанси Пен Център), изследователска лаборатория, зала за лекции, стаи за семинари. Те дават възможност за провеждането на уникалния учебен процес, който бе разработен. Всеки участник бива настанен в частен и личен „Чек юнит” (Камера за цялостен контрол на околната среда), където става съответният учебен процес.

До 1993 година седем хиляди души са преминали през програмата за развитие, позната като „Гейтуей Воаяж”. Програми и лаборатории са били организирани и на различни места из Съединените щати, както и в други страни по целия свят. На разположение са също и курсовете за обучение в домашни условия, като се използват учебни помагала и албуми от аудиокасети и компактдискове.

„ГЕИТУЕЙ ВОАЯЖ”

Тази шестдневна програма е постепенно възприемане на свързаните с човешкото съзнание методи за настройване във фаза. Целта първоначално е да се помогне на участника при освобождаването му от натрупаните страхи чрез самоизследването, както и изучаването на околната среда и превръщането на Непознатите в Познания. Щом това бъде постигнато, студентът е свободен сам да възбужда контролирани промени във фазата към други състояния на съзнанието и сред други нематериални енергийни системи.

С цел удобство и взаимно разбиране терминът „Фокус” със съответен номер се използва за отбелязване на различните етапи или състояния на съзнанието, през които участниците преминават по време на учебния процес. Тези етапи са определени както следва:

Фокус 10. Първата стъпка в отделянето на човешкия разум-съзнание от действителността на физическата материя. Най-опростена дефиниция е „Съзнание будно и нащрек, тяло спящо”. Съзнанието е леко извън фаза с нормалната физическа бодрост. Това е етап, когато всичките пет физически сетива изглеждат ненастроени или намалени по сила и е началото на обективното възприемане на енергията на М-полето.

Вероятно първото главно откритие на Фокус 10 е, че човешкият разум-съзнание може да действа, мисли, разсъждава, „чувства” без силните входящи сигнали от физическите сетива, считани за необходими преди това. Оттук нататък се ражда нов вид свобода. Най-важното, което се подразбира, е, че всеки е, разбира се, „повече” от физическото тяло, че всеки може да съществува с или без него.

Фокус 12. Той може свободно да бъде определен като състояние на разширено познание. Индуциран от допълнителни звукови модели, Фокус 12 е фазово състояние с още по-малко внимание към физическото тяло и повече движение към енергията на М-полето. С продължаващо снижаване на входящата информация от физическите сетива възприемането на моделите на М-полето прогресивно става по-ясно.

Това не е непозната територия. Във физически будно състояние на съзнанието зашеметяващото количество сетивна енергия, постъпваща от физическото тяло, покрива голяма част, ако не и цялото това възприятие, Единственото проникване обикновено става по време на сън или други състояния, когато човешкото физическо съзнание е било изоставено. Разликата на Фокус 12 се състои във факта, че материалното съзнание остава активно и нащрек под вашия собствен контрол.

По време на ранните ви опити е възможно да се появят цветове, форми, умствени картини, както неподвижни, така и движещи се. Това е материалът, от който се състоят и сънищата. Когато мозъкът се натовари и започне да „учи” езика на М-полето, се разкрива напълно нова гледка, която чака да бъде изживяна и оценена. Непознатото става Познато с голяма бързина в този нов контекст.

Фокус 15. Той бележи нова стъпка във фазата на отношенията, с по-малък процент на внимание към физическата материя и повече към полето М. Теорията или илюзията за време изпада от модела: по този начин Фокус 15 може да бъде определен като състояние на „безвреме”.

Фокус 21. Това състояние е еквивалентът на дълбокия (делта) сън в обичайната дейност от материалния живот. Въпреки това разумът е напълно буден и съзнателен, ръководейки действието. Фокус 21 изглежда е максималният обхват на адекватна фазова връзка между време-пространството и елементите на М-полето, „ръбът” или всъщност границата.

От Фокус 21 може би е възможно да се провери индивидуално, на личностно ниво съдържанието и идеите, включени в този том.

* * *

В Центъра на Института се организират специални програми за завършилите програмата „Гейтуей”. Те по принцип съдържат допълнително обучение за настройване по фаза на съзнанието, с цел по-дълбокото изследване както на индивидуалната личност, така и далечните пътувания до системите на други реалности.

„ГАЙДЛАЙН”

Едноседмичен интензивен курс, чиято главна задача е изследването на собствената личност. Това е обръщане навътре за докосване, познаване и разбиране на връзката между

съзнателното Аз и Личностната Същност („Вътрешният Автопомощник“) и множеството личности, съставляващи отделния индивид. Включени са учебни упражнения за контролирана опитност извън тялото и самолечение.

„ЛАИФЛАЙН“

Описана е по-горе.

„ЛАЙФ СПАН“

От Преди до Извън (Преди зачатие до След смъртта)

„Лайф Спан 2000“

ЛС 2000 е система за планирано саморазвитие, създадена да помогне на индивида за установяване на контрол над духовната, емоционалната и физическата си същност, чрез подобряване на всички фактори от ежедневието. Това е метод за преобръщане на ограничителните системи от убеждения в неограничени системи от Познания. На личностно ниво това е постигнато чрез предоставяне на способности „ноу хау“³⁶ за получаване на Познато.

Уравнението на ЛС е: Убеждение + „Ноу Хау“ = Познание.

Процесът на ЛС се изгражда върху три общоизвестни идеи:

1. Всяка човешка функция, която е била изпълнена повече от два пъти, е без изключение научима. Колкото повече функцията се изпълнява от отделните индивиди, толкова по-лесно става научаването, не само за участника, но и за другите. Така се илюстрира теорията на Рупърт Шелдрейк за „Морфологичния резонанс“.

2. Най-голямото съпротивление за съществена промяна е инерцията. Невъзможно е да се премести планина отведнъж, но целта може да бъде постигната, ако се използва методът „всеки път по една пълна лопата“.

3. Най-общо революцията довежда до хаос и изисква дълъг период за регулиране и адаптация. Еволюцията абсорбира промяната по един систематичен начин с минимален стрес. Планираната еволюция може да постави цялата последователност под личен контрол и ръководство с вградени възмездия по пътя.

ЛС осъществява еволюция на индивидуално ниво чрез подаване на способа „ноу хау“ директно в ръцете на участника. Това се извършва с широко разнообразие от „функции“ – техники, които ще предоставят самоконтрол над различните аспекти на човешката дейност и съществуване. Те са научени чрез повтаряема употреба на записани на магнетофонна лента упражнения, които използват техниките „Хеми-Синк“ на Института за създаване на онова, което е известно като „Леснодостъпен Канал“. Този канал отваря комуникациите с всички области на Цялостната Личност, вероятно чак до клетъчно ниво. Желаната инструкция за промяна, включително Функционална Команда, се вкарва в различните аспекти на човешкото съзнание, След като информацията и инструкцията са здраво закрепени, повече не се изисква учебната лента. За пускане в действие на функцията единственото, което участникът трябва да прави, е да мисли и да фокусира върху Функционалната Команда. Резултатът е автономен отговор, който изпълнява специфична необходимост.

Първата програма от серията „Лайф Спан 2000“ започна в края на 1992 година в Центъра на Института „Монро“ в щата Вирджиния.

---

³⁶ Начин за постигане. (Бел. прев.)

„ПРОЕКТЪТ „ТАИМАУТ”

„Таим аут” е значително разширяване на човешката цел в областта на жизнената дейност, която изразходва една трета от нашето съществуване; Твърде малко е известно за нея, поради което е извлечена малко полза, отделно от очевидната. Тази област е спането, периодите, когато си взимаме „таим аут” (почивка) от материалния свят.

Този Проект е първи опит да се справим със следните фактори:

– да разработим съзнателен контрол над състоянието на спане, така че всеки да може да „отиде” да спи когато и ако пожелае, и да се събуди или да стои буден, ако възникне необходимост;

– да създаде полезно и практическо приложение на състоянието на спане, не само като физическо и умствено възстановяване, но и като период на задълбочено и интензивно обучение;

– да събира знания и разбиране за състоянието на сън, използвайки различна основа от сегашната историческа перспектива.

Ударението на проекта е насочено към широкия пазар на необходимост от сън по целия свят. Първо и най-главно е да предостави ненаатрапчив метод, без употреба на Опиати и лекарства за изпадане в успокоителен сън. Понастоящем е известно, че грубо около 30 процента от световното население страда от нарушение на съня в една или друга форма. Само в САЩ е изчислено, че тридесет милиона души използват предписани им лекарства с цел да заспят и почти толкова използват от време на време купени на черно наркотици.

Проектът не се опитва да замести услугите, предлагани от специализираните клиники за борба с безсънието, и не се занимава с проблемите на съня, свързани с различни психологични увреждания. Въпреки това той е предназначен да помага в случаите, когато психологичните фактори нарушават процеса на спане. Това е повече система за обучение, отколкото метод за лечение.

Упражненията за заспиване „Таим аут”, записани на аудиокасети и компактдискове, не Само учат слушателите да заспиват лесно и бързо, но също и да използват периода на сън като период за обучение и терапия.

„ПРОГРЕСИВНО УСКОРЯВАЩО СЕ ОБУЧЕНИЕ”

Това е комплект от упражнения, записани на аудиокасети и компактдискове, които прилагат процеса „Хеми-Синк”, за да усъвършенстват паметта, концентрацията и данните от мисловния процес, да увеличават бодростта и да помагат на релаксацията.

„СЕРИЯ ЗА „БЪРЗА ПОМОЩ”

Този комплект от упражнения е предназначен за използване по време на операция, сериозни физически наранявания или болест. Касети и компактдискове се предоставят за използване от пациенти преди операция, в операционната и по време на възстановяване и оздравяване. Записаните резултати от повече от двеста пациенти показват забележително намаляване на страха и тревогата, намалено желание за анестезия, минимална болка по време на възстановяването и почти 50 процента по-къс възстановителен период.

„СЕРИЯ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ СЛЕД СЪРДЕЧЕН УДАР”

За домашна и болнична употреба тези аудиокасети и компактдискове тренират физическите центрове да се възстановят и да се върнат към нормалната си всъщност. Те

включват упражнения, предназначени да обновят центъра на речта, да реставрират двигателната дейност, да подобрят умственото и емоционално състояние.

ИНСТИТУТ „МОНРО” – БОРД НА СЪВЕТНИЦИТЕ

Джеймс Б. Биъл	Джоузеф Чилтън Пиърс
Уйлсън Вълард	Джил Ръсъл
Томас Кемпбел	Роналд Ръсъл
Грегъри Д. Каръл	Бил Д. Щул
Албърт Далбърг	Дейвид Г. Стелни
Артър Дж. Елисън	Чарлз Тарт
Елинър Фрийд	Констанс Таунзънд
Артър Гладмън	Стенли Дж. Таунзънд
Уйлиам Е. Хърман	Стюарт Туемлоу
ФаулърДжоунс	Реймънд О. Уолдкьотър
Пол Ф. Кинг	Дейвид Дж. Уолс
Мери Джейн Лидярд	Маркирайт К. Уорън
Джеймс МакМахон	Сюзън Ивънс Морис

ЧАСТ ОТ ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИТЕ СТАТИИ И ДОКЛАДИ В ИНСТИТУТА „МОНРО”

„ХЕМИ-СИНК ПРОЦЕС НА ИНСТИТУТА „МОНРО” – Ф. Холмс Атуотър

Теоретичните и психологически ефекти на Хеми-Синк върху хората.

„РЕЗУЛТАТИ ОТ ПОЧИВКАТА И СИНХРОНИЗИРАНЕТО НА МОЗЪЧНИТЕ ПОЛУКЪЛБА, СРАВНЕНИ С РЕЗУЛТАТИТЕ ОТ ПОЧИВКАТА И НАСОЧЕНАТА ОБРАЗНОСТ ВЪРХУ ПОВИШАВАНЕ СЪЗНАТЕЛНОСТТА ПРИ РЕШАВАНЕ НА ПРОБЛЕМИТЕ” – Дебора Ай Бейкър, доктор по психология

Хеми-Синк, свързан с флотацията за намиране на пътища за увеличаване съзидателността при решаване на проблемите.

„ИЗПОЛЗВАНЕ НА ЗАПИСИТЕ ЗА РЕЛАКСАЦИЯ ЧРЕЗ ХЕМИ-СИНК ЗА СНИЖАВАНЕ НА ТРУДНОАДАПТИВНОТО ПОВЕДЕНИЕ” – Роналд У. Брил, доктор по психология, и Г. Рекс Уокър, доктор по психология

Резултатите от Хеми-Синк при лечението на пациенти със самонараняващо се поведение.

„ХЕМИ-СИНК И ИДЕНТИФИЦИРАНЕТО НА МЕЛОДИЧНИЯ ИНТЕРВАЛ” – Грегъри Д. Керъл, доктор по психология

Ефективността от Хеми-Синк синхронизацията като учебно помагало при идентифицирането на мелодични интервали.

„УСПОКОЙТЕЛНО СРЕДСТВО ЗА БЛУЖДАЕЩОТО ВНИМАНИЕ” – Дивън Едрингтън

Хеми-Синк в класната стая, за поддържане вниманието на учениците.

„ТЕСТ ЗА ТЕХНИКА ЗА ПРЕДИЗВИКВАНЕ НА СЪН” – Артър Хаотингс, доктор по психология

Изследване на ефективността от Хеми-Синк за предизвикване на сън.

„УЧЕБНО ПОМАГАЛО” – Сюзън Ивънс Морис, доктор по психология

Дефектолог използва Хеми-Синк за улеснение на обучението на осакатени в развитието си деца.

„ЕФЕКТИ ОТ ДЕЙСТВИЕТО НА АУДИОСИГНАЛИ ВЪРХУ МОЗЪЧНИТЕ ВЪЛНИ” – Бил Д. Щул, доктор по психология

Изследване на ефектите от аудиосигналите върху честотата и амплитудата на мозъчните вълни.

„КОНЦЕПТУАЛНА ДИСКУСИЯ ЗА РАБОТНИТЕ ПЛАНОВЕ” – Бил Д. Щул, доктор по психология

Упражнение на мозъчната вълна и психофизиологични корелации.

„НЯКОИ СВЕДЕНИЯ ОТ УЧИТЕЛИ, ИЗПОЛЗВАЩИ ХЕМИ-СИНК”

Анекдотични сведения от учители за ефективността от Хеми-Синк в класната стая.

„РЕЗУЛТАТИТЕ ВЪРХУ МЛАДЕЖКОТО ПОВЕДЕНИЕ СЕ ЯВЯВАТ КАТО ФУНКЦИЯ ОТ РЪКОВОДЕНЕТО НА АУДИОЗАПИСИ, СЪДЪРЖАЩИ ЗВУКОВЕ С НИСКИ ЧЕСТОТИ” – Джеймс М. Томас, доктор по психология

Хеми-Синк като интервенция при сериозно увредени младежи за лечение при стационарни условия.

„МЕТАМУЗИКА С ХЕМИ-СИНК Е ДОПЪЛНЕНИЕ ПРИ ЛЕЧЕНИЕТО НА ДЕЦА СЪС ЗАБАВЕНО РАЗВИТИЕ” – Карън Варни

Дипломна работа, предоставена на университета на Британската Общност „Вирджиния”, за получаване на научна степен „Магистър по образованието” в областта на ранното детско обучение.

„ЛЕКУВАНЕ ОТВЪТРЕ: СПИН И ХЕМИ-СИНК” – Майкъл Дълинг, доктор по медицина, Лорънс Фок, доктор по право, и Ан Мартин

Преглед на осемседмичен семинар за серопозитивни индивиди с използването на магнетофонни записи от Хеми-Синк, включително функционални касети ХЮМАН-ПЛЮС”.

„ИЗВЪН 20/20” – Полин Джонсън, магистър на науките

Алтернативни терапии за подобряване на зрението.

„ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИ ПРОЕКТ” – Рита Уорън, доктор по психология и Дейв Уолъс, магистър на науките

Осъвременяване на изследователския проект на Института „Монро”, включително новата програма за „Надарени и талантиливи обекти”.

„ОБРАТНА БИОВРЪЗКА, МЕДИЦИНА И ХЕМИ-СИНК” – Артър Гладман, доктор по медицина

Доклад за персонално и професионално използване на Хеми-Синк.

„ПРИЛОЖЕНИЕТО НА СЕРИЯТА „БЪРЗА ПОМОЩ” ПРИ ТРИМА ПАЦИЕНТИ, ПОДЛОЖЕНИ НА ОПЕРАЦИЯ” – Сюзън Е. Йонас, доктор по образованието, и Хуан Пеньос, доктор по медицина

Психическа и емоционална полза за пациентите, използващи Хеми-Синк записите от серията „Бърза помощ”.

„ХЕМИ-СИНК: ОБЕЩАВАЩА НОВА ТЕХНОЛОГИЯ ЗА ПЕРСОНАЛНО РАЗВИТИЕ” – Ралф С. Уйганс, доктор по психология

Доклад за клиничната употреба на записите „Хеми-Синк” за лекуване на стрес, хронично главоболие, болки в гърба, безсъние и за разширяване на познанието.

„ХЕМИ-СИНК И ХЪРКАНЕТО” – Дж. Едуин Картър

Успешна стратегия за използването на Хеми-Синк при лекуването на навика за хъркане.

„ПСИХОЛОГИЧЕН МОНИТОРИНГ В ИНСТИТУТА „МОНРО” – Ф. Холмс Атуотър

Доклад за използването на ново компютъризирано оборудване за проследяване на различни видове електродермална дейност.

„ПОМОЩТА НА ХЕМИ-СИНК ПРИ ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ СЛЕД УДАР” – Франк Андерс Джуниър, доктор по медицина

Доклад за пациент с пълна дясна хемиплегия и ползотворните резултати от използването на серията „Възстановяване от удар с помощта на Хеми-Синк” за възобновяване едновременно на двигателните и говорни функции.

„ПОЛЗАТА ОТ ХЕМИ-СИНК ЗА КЛИЕНТИ С УВРЕДЕН ГРЪБНАЧЕН СТЬЛБ” – Уйлям Дж. Боро

Практически методи за откриване и лечение на хронични проблеми на дясното (лявото) мозъчно полукълбо е Хеми-Синк.

„ВЛИЯНИЕ НА ПСИХОТЕРАПИЯТА. ИСТОРИИТЕ НА ТРИ ХЕМИ-СИНК СЛУЧАЯ” – Дуайт Ийтън, доктор по теология, и Джеймс М Томас Джуниър, доктор по психология

Двама психолози клиницисти обсъждат ефикасността от Хеми-Синк като терапевтична помощ.

„ПОЛЗАТА ОТ ЗАПИСИТЕ ХЕМИ-СИНК ПРИ ЗЪБОЛЕЧЕНИЕТО: ЛИЧНО МНЕНИЕ” – Айлийн Карда

Подкупващо описание на личните преживявания под въздействието на записите Хеми-Синк по време на основно зъболечение.

„СЪВРЕМЕННО РАЗГРАФЯВАНЕ НА МОЗЪКА” – Ф. Холмс Атуотър

Равносметка от изследването на подробно анализирани топографски модели на мозъчни вълни и специфична честота на конфигурацията на мозъчната вълна, свързани с изследването на Хеми-Синк.

„ПРИЛОЖЕНИЕ НА ХЕМИ-СИНК В КЛИНИЧНАТА ПСИХОЛОГИЯ” – Джеймс М. Томас Джуниър, доктор по психология, и Чарлз Данли

Приложението на Хеми-Синк в частната практика и при стационарното лечение на проблемите на децата.

„ИЗСЛЕДВАНИЯ НА УЧИЛИЩНОТО ОБУЧЕНИЕ: ПРОТОКОЛИ, ПРОБЛЕМИ И ПЕРСПЕКТИВИ” – Грегъри Д. Керъл, доктор по психология.

Протоколи, отнасящи се до изследването на държавните училища, проблеми, с които се сблъсква предложението на изследователя, и перспективи за бъдещо проучване в тази област, използвайки технологията на Хеми-Синк.

„ХЕМИ-СИНК И ПЕРСОНАЛНИЯТ КОМПЮТЪР: ХАРДУЕЪР, СОФТУЕЪР И МЕТОДОЛОГИЯ ЗА ПСИХОЛОГИЧЕСКИ МОНИТОРИНГ И ПЕРСОНАЛНО УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ” – Дейл С. Фосгър, доктор по медицина

Възможности за комбиниране на компютърната технология и Хеми-Синк за постигане на управление и саморегулация на съзнанието.

„ЛАБОРАТОРНО УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ И ПРЕДСТАВЯНЕ НА ХЕМИ-СИНК” – Джил Ръсъл и Роналд Ръсъл, доктор по медицина

Използването на Хеми-Синк във възстановителната терапия и като основа при обучението на възрастните.

„УПРАВЛЕНИЕ НА ПРОЕКТА ПЛЮС: ОПРЕДЕЛЯНЕ, ПЛАНИРАНЕ И ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ НА УСПЕШЕН ХЕМИ-СИНК ПРОЕКТ” – Едуард Дж. Куин, доктор по медицина

Методи за развитие на разнообразни Хеми-Синк проекти за работната среда.

„ПРИЛОЖЕНИЕ НА ХЕМИ-СИНК В ПСИХОЛОГИЯТА И МУЗИКАЛНАТА ТЕРАПИЯ ВЪВ ВЪЗСТАНОВИТЕЛНА БОЛНИЦА” – Сюзън Е. Джочас, доктор по образованието

Комбинация от музика и Хеми-Синк като ефективни пособия при възстановяването от удар на пациенти.

„ОТНОШЕНИЯ НАБЛЮДАВАЩ – ОБЕКТ” – Гъстийна Л. Андерсън

Навътре в това как извършващият мониторинга улеснява обекта на Хеми-Синк преживяването в лабораторни условия.

„ХЕМИ-СИНК И АТЕРОСКЛЕРОЗАТА: ИНТЕРВЮ С Г-ЖА ТРИША БЛИЛИ” – Шърли Блили

Триша Блили разказва своя опит при използването на Хеми-Синк като източник за подобряване на здравето ѝ.

ХЕМИ-СИНК ВЪВ ВРЪЗКА С АЗОТНО-ОКИСНО-КИСЛОРОДНОТО УСПОКОЕНИЕ НА СЪЗНАНИЕТО ПРИ ЗЪБОЛЕЧИТЕЛНАТА ПРАКТИКА” – Робърт Дейвис, доктор на стоматологичните науки

Използването на Хеми-Синк за намаляване на страха и тревогата, свързани с болката при лечение на зъбите.

„ХЕМИ-СИНК И ПСИХОТЕРАПИЯТА” – Дуайт Ийтън, доктор по теология, доктор по психология

Приложение на Хеми-Синк в частната практика при три случая: физическо малтретиране, сексуално нарушение и стомашна язва.

„ЕЕГ И ОБЕКТИВНИТЕ КОРЕЛАЦИИ НА АЛФА-ЧЕСТОТНАТА БИНАУРАЛНО УДАРНА СТИМУЛАЦИЯ, КОМБИНИРАНА С АЛФА БИО-ОБРАТНАТА ВРЪЗКА” – Дейл С. Фосгър, доктор по психология

Абстрактна извадка от докторска дисертация за получаване на самата титла.

„ОТРАЖЕНИЯ ОТ ИЗПОЛЗВАНЕТО НА ХЕМИ-СИНК В ПСИХОТЕРАПИЯТА”
– Силвия Б. Перера, доктор по медицина

Навътре към ролята на Хеми-Синк в рамките на отношенията клиент – терапевт.

„ЪПСТЕЙН-БАР И СИМПТОМИ НА СИНДРОМА НА ПОСТ-ВИРУСНАТА УМОРА, ОБЛЕКЧЕНИ С ХЕМИ-СИНК” – Джил Ръсъл и Роналд Ръсъл, доктор по медицина

Представяне на техника за борба със симптомите от страна на клиентите, използващи Хеми-Синк.

„ХЕМИ-СИНК В ПРОГРАМАТА ЗА ОБУЧЕНИЕ НА МАЛКИ ДЕЦА” – Лийн Родс

Използване на записи с Хеми-Синк по време на сън при деца със забавено развитие.

„МНОГОКРАТНА УПОТРЕБА НА ХЕМИ-СИНК В КЛИНИЧНАТА МЕДИЦИНА” – Ралф Дж. Лусиани

Широко разнообразие от приложения на Хеми-Синк в клинични условия при хронична болка, отказване от тютюнопушене, нечувствителност към болки при зъболечение, хирургически пациенти.

„ЕФЕКТИ ОТ ХЕМИ-СИНК ВЪРХУ СТУДЕНТИ ПО ИЗКУСТВАТА В КЛАС” – Джаклин Пени

Изследване на отклика на студенти към Хеми-Синк по време на учебния процес.

„РЕЗУЛТАТИ ОТ ЗАПИСИТЕ И СИНТЕЗИРАНЕТО НА ХЕМИ-СИНК, КАТО ПОДКРЕПА НА ПЕРСОНАЛА ПРИ ПОСТАВЯНЕ НА ДИАГНОЗА И ТЕРАПИЯ” – Сюзън Корд

Преглед на технологията Хеми-Синк, използвана с техниките „Рейки” и „Зейхим”.

„ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА МОЗЪЧНИ ТРАВМИ ЧРЕЗ ХЕМИ-СИНК” – Джоана Хотърн

Обосновано използване на записи на Хеми-Синк при възстановяването от черепни травми.

„ХЕМИ-СИНК МОЗЪЧНАТА ВЪЛНА ИМА ВРЪЗКА С ПОЗНАТИ СЪСТОЯНИЯ НА СЪЗНАНИЕТО, ИЗМЕРЕНИ С ЕЕГ” – Ф. Холмс Атуотър

Обсъждане на някои модели на мозъчната активност, възбудени чрез Хеми-Синк процеса.

„ХЕМИ-СИНК И ПРОЦЕСЪТ НА ЗАБАВЛЕНИЕ НА МОЗЪКА: МИТ ИЛИ РЕАЛНОСТ?” – Мохамад Р. Сади, доктор по психология

Изследване на синхронизираните състояния на мозъка, способствани от Хеми-Синк, и вероятността той да насърчава способността за получаването на тези състояния по желание.

„КАКВО МОЖЕ ДА НИ КАЖЕ ТЕОРИЯТА „ХАОС” ЗА СЪЗНАНИЕТО И МОЗЪЧНАТА ФУНКЦИЯ?” – Глен Пиърс

Дискусия по теорията „хаос” и нейните възможни приложения при изследването на състоянието на мозъка, улеснени от Хеми-Синк.

„ХЕМИ-СИНК И НАСЪРЧАВАНЕТО НА СЕТИВНАТА ИНТЕГРАЦИЯ – Сюзън Евънс Морис Хеми-Синк и музиката за усилване терапията за организиране и интегриране на мултисетивна информация

„ХИПНОЗА, ХЕМИ-СИНК И КАК РАБОТИ МОЗЪКЪТ” – Робърт Розънтал

Обсъждане на подобията и разликите между Хеми-Синк и хипнозата и ползата от тях за подпомагане на духовното усъвършенстване и развитие на съзнанието.

„ИЗУЧАВАНЕ ЕФЕКТА ОТ ХЕМИ-СИНК ВЪРХУ ЖИВОТНИ” – Хелън Н. Тутман

Хеми-Синк като възможност за обогатяване на инструментариума на средата при животните.

„ПРЕДСТАВЯНЕ И ПРИЛАГАНЕ НА ХЕМИ-СИНК НА КЛИЕНТИ ПРИ ПСИХОТЕРАПИЯ” – Лора Бачлър.

СЕРИЯ „ВРЪЩАНЕ У ДОМА”

През цялата човешка история е съществувал един най-общ копнеж и носталгия по нещо дълбоко у нас самите – нашата истинска идентичност, нашият произход. Нашите заети, практични умове, съответно фокусирани върху извършването на неща в този живот, имат проблеми с копнежа. Той ни се струва неразумен и емоционален, толкова много от нас го тълкуват като стремеж да се посети отново мястото на нашия физически произход, родното ни място и детството. От тези, които го правят, мнозина са недоволни и неосъществени.

Те очакват повече, но не могат да определят какво искат да кажат с това „повече”. Някои започват да търсят отговор, без да си дават сметка, че те вече са го търсили, щом са станали астрономи, изследователи, пилоти на кос-1мическа сова, микробиолози, психолози, министри, терапевти, философи, да назовем очевидното. И после, ето ни ри нас, обикновените хора, които за миг спираме да размислим какво означава всичко това. Но само за миг. о Нарастващ брой от нас стават накрая достатъчно проникателни, за да разберат по някакъв начин, че всеки от нас вероятно ще си „отиде въкъщи”. Към първоначалното място на нашия произход, не Тук, а Там. Просто, е въпрос на време. По този начин ние започваме и продължаваме да идентифицираме с изследователско, търсещо отношение,

„Връщане У Дома” е серия от аудио учебни упражнения, записани на касета или компактдиск, предназначени за употреба по местоживееене, в болници, приюти и сиропиталища. Проектът е планирал специален вид помощ за онези, които страдат от болести, застрашаващи живота, или травми, и за техните семейства и хора, които ги обичат.

Този комплект от записани учебни упражнения предлага способ, при който индивидът може драматично да отстрани общия страх от смъртта. Резултатът може да бъде най-малкото по-голяма търпимост към ситуацията, включително усещането, че хората са, разбира се, нещо повече от техните физически тела, В най-добрия случай потребителят може да се научи да контролира по своя воля и спокойно последователността на физическата смърт.

Едновременно с това „Връщане У Дома” също помага на семейството и приятелите да разберат и приемат процеса на физическата смърт, така че да предоставят така жестоко необходимата специфична подкрепа в критичните моменти. Програмата също включва

методи, които могат да се използват за помощ на семейството и приятелите, докато те се приспособяват и възстановяват след загубата на любимия им човек.

„Връщане У Дома” заема следните становища: Главният е онзи, който се намира в последния и необратим етапна крайна болест или нараняване: Семейство и Приятели означават онези, които са свързани с обич и любовни връзки с Главния.

Най-важната Задача е да се предостави на Главния интересна перспектива или стойностно познание, постигнато най-вече чрез директно преживяване, вместо е глупаво и безвкусно събитие.

Свързани вторични цели:

А. Да освободи Главния от страха от физическата смърт. Това се постига чрез развиване на познанието, че всеки е повече от физическото си тяло и че наистина надживява физическата смърт...

Б. Да се помогне на Главния да се освободи от чувствата, греховете и задълженията, които повече не са нужни и само обвързват човека с настоящото преживяване на физическия живот.

В. Да се помогне на Главния да познае и помни някои от възможностите, произтичащи от настоящото преживяване на физическия живот.

Г. Да се предостави на Главния възможността да изпита спокойно и разумно правото на избор да си тръгне от физическото съществуване, когато той пожелае.

Д. Да се внедри у Главния познанието, че след прехода от физическата смърт ще бъде възможно да праща послания и сигнали на семейство и приятели, ако той пожелае.

Е. Семейството и Приятелите на Главния да бъдат подлагани достатъчно пъти на учебните упражнения „Връщане У Дома”, за да се подсири тяхното разбиране, окуражаване и подкрепа за Главния, който е ангажиран в процеса.

„Връщане У Дома” се основава на успеха на програмата „Лайфлайн”, която доказва практическата стойност на процеса. Разликата е в това, че „Връщане У Дома” е за индивидуална употреба навсякъде.

ЗАПИСКИ ОТ НОВАТА ЗЕМЯ

„Лъвът, дори и да можеше да говори, ние не бихме могли да го разберем”

Лудвиг Витгенщайн

През първата нощ ти взимат часовника. Човек от персонала обикаля из стаята с малка картонена кутия, спира до всеки участник – ние сме 24-ма – и чака, докато всеки от нас не разкопчае или свали своя часовник, като наблюдава приветливо и неохотно пуска „времето” в кутията. Когато треньорът ме доближава, отбелязвам вътрешния конфликт, импулса да заявя: „Не, аз не се отказвам от времето.” Гледам втренчено тиктакащата съкровищница, запълваща се с нашето „ВРЕМЕ”, и започвам да омеквам. „Какво? – мисля си, – „Нима наистина продължавам да упорствам?” Простичко устройство или сравнително скорошна идея, представляваща начин на живот за нас – идва, чужда за нашите най-ранни предци. Спомням си лъвовете от една песен, която групата „Чикаго” изпълняваше отдавна: „Дали все пак някой наистина знае какво представлява времето? Дали все пак на някой му пука?” Положих устройството в кутията.

Никакво време. Само серия от „сега”, които ще продължат седем дни, защото ние сме се записали за едноседмичен семинар в Института „Мокро”, разположен близо до

Львингстън – на около 20 км от Шарлътсвил в една от равнините в подножието на планината Вирджиния Бпу Ридж. Жителите наричат мястото „Нова Земя”, а земята е вълшебна.

Решителната схватка около моя часовник е нагледен пример за моето преживяване в Института, щом започнах да се блъскам в стените на собствените си ограничения.

„Представете си, че сте повече от физическото си тяло” – казва Робърт А. Монро, основателят на Института. Повече от материята, по-големи от вселената и по този начин не сме зависими от ограниченията на време-пространството: За една седмица възприех предложението на Монро. Така сториха и другите участници; Бяхме дошли от всички краища на света един психиатър, един лекар, двама пилоти, търговец на недвижими имоти, млад току-що напуснал брокер от „Уол Стрийт”, писател, психолечител, журналист. Ние представляваме религии, гледни точки, политически пристрастия – католицизъм, републиканизъм, агностицизъм, анархизъм.

Програмата се нарича „ГЕЙТУЕЙ ВОАЯЖ” и според Монро тя е предназначена внимателно да ви води към преживяването на това, което ние наричаме „нематериална енергия”. Може да я познавате под името „ши”, „Прана”, „душа”, „астрално тяло”, „висш разум”. Институтската догма е ограничена. Съзнанието е форма на енергия в действие и тя може да бъде насочвана, контролирана, използвана, защото мислите създават действителност. Ние сме това, за което се мислим, и се ограничаваме чрез онова, което мислим. Системите от убеждения модулират как ние преживяваме самите себе си и заобикалящия ни свят. Монро казва, че „Гейтуей” предоставя на участниците възможността за самоизследване, да зададем на себе си някои основни въпроси: „Кой съм аз?”, „Каква е целта на моето житейско всекидневие на Земята?”. Според Монро целта на Гейтуей „е само генериране и трансформация. Има части от Вас – казва той – които все още не са трансформирани.” И това е неговата мисия и неговият бизнес: да помага на хора, които искат да преобразят себе си. За постигането на тази цел Монро открива техники за индуциране на различни състояния на съзнанието и сега предоставя обширно място – Новата земя, за изследване на нематериалната енергия.

Пътуването на Монро започва и завършва в Кънтролд Холистик Инвайрънмънтал Чамбър – ЧЕК Юнит (Камера за цялостен контрол на околната среда) – или както аз я нарекох алтернативно, „маймунска клетка”, „ковчег”, „утроба”. Достатъчно голяма за единичен матрак, клетката е тъмна – изолиран съм от светлина и звук и а по-малка степен от електромагнитно излъчване. Ако искам светлина – тя е там – червена, синя и златна. Взимам цвета и регулирам интензивността. В камерата непрекъснато влиза пресен въздух. Прекарвам по-голямата част от седмицата в ЧЕК Юнит – денем и нощем. Тя бе и каютата, в която спях. Това е алхимическа тайна лаборатория, където в продължение на шест-седем часа дневно аз се опитвам да преобразувам обикновени материали в злато. Там задавам на космоса, или просто на тавана, детските въпроси „Защо?” и неуморно започвам да вплитам разнообразните нишки на моята житейска история в една одежда. Клетката става място на разпознаване, където с определена лекота аз си давам сметка, че не бих пренаписал историята, дори и да можех.

От централната контролна стая една аудио комуникационна мрежа захранва със звукови модели и специални упражнения, съставени от Монро, всяка кабина под ръководството на екип от треньори. Ние получаваме насоките и звуковите модели чрез слушалки. Всяка клетка съдържа също и индивидуален магнетофон. Когато упражнението е завършено и Монро те вика обратно оттам, където си бил, ти записваш своето преживяване – „словесен дневник”, както казва Монро.

Начало на дневника: „Експериментът започва. След прост подготвителен ритуал, по време на който хвърлям натрапчивите притеснения и грижи в „кутия за енергийно преобразуване”, хлопвам капака и прекарвам няколко минути, дишайки дълбоко, а после се отправям към фокус 10: будно съзнание, спящо тяло. Лежа дезориентиран в тъмното. Тялото ми е тежко, сякаш съм се сблъскал с компресор. Не мога да открия краката си. Ръцете ми са окачени над главата. Мисля, че главата ми е отделена. Студено ми е и придърпвам чаршафа, горещо ми е – отвивам го. Радикални температурни промени. „Щраквам” – не мисля за нищо и когато се събудям, хъркам. Лежа тихо в клетката и слушам собственото си хъркане. Този странен случай ме стряска: Аз едновременно съм „чуващо Аз” и „хъркащо Аз”. Чудя се къде ли живее „чуващото Аз”. Кой е този „Аз”, което чува хъркащото тяло? Дали съзнанието действа отделно и независимо от това, което бях приел за необходими физически или сетивни входящи сигнали? В края на лентата се чувствам отпуснат, дори блажен. Бях направил откритие на видове. Вероятно аз съм „повече” от физическото си тяло и съществувам независимо дали съм с физическо тяло или не.

Лежейки в клетката през втория ден, аз се замислих за Дон Кихот, за когото ми напомня Монро. Там, където Дон Кихот вижда великани, Санчо Панса вижда вятърни мелници. Взирайки се в обикновеното си бръснарско легенче, той си представя щита на Мамбрино, а Санчо се чуди. Как стават тези неща? Мисля че Монро е потомък на Дон Кихот, казвайки ми, че в действителност съществуват повече неща, отколкото ние виждаме или можем да пипнем.

Според нашите стандарти Дон Кихот е параноик, дърдорко на безсмислици. И подобно на него Монро ни призовава да пренастроим нашия фокус, за да видим онова, което дори и не можем да си помислим, че сме в състояние да виждаме – да видим щита на Мамбрино. „Къде – пита Монро – е загадката на нашата цивилизация и възраст?” Ние сме тук, за да възпламеним отново мистериозното: за това именно е „Гейтуей Воаяж”.

Начало на записа: Чувствам се напълно отрязан от външния свят. Ами ако навън има война? Има някаква преграда, дори и някъде по света да се случва някакво голямо нещастие. А аз седя в една долина във Вирджиния, без достъп до телевизионни новини. Всъщност дори вестник не съм виждал. Екипът е неуморен, събираме се само за храна. Мисля, че „разтоварваме” загриженост и безпокойство по време на единствения ни познат ритуал в този непознат за нас свят – актът на храненето. Ние се чудим дали наистина нещо ни се случва. Неизбежният въпрос: „Ти вече напусна ли тялото си?” е Свещеният Граал за усамотението. Окачен съм. Монро, безразличен към нашия стремеж, настройва фокуса ни, казвайки ни да усетим „финото нещо” – картини, гласове, модели светлина, физически усещания.

Днес Монро нарича процеса, чрез който се постигат други състояния, „Хеми-Синк” (синхронизиране на мозъчните полукълба). След като е работил с над 3000 обекта на тестване (при минимум 20 индивидуални теста на обект стават 60 000 положителни теста, които не са лоши като база), били изработени и подробностите. Монро, който е известен с чувството си за хумор, казва: „В най-лошия случай поне знаем, че сме успели да приспим хората 60 000 пъти и да ги събудим.” Но извършеното от него е много повече.

Хеми-Синк използва звукови модели, за да създаде мигновено идентична форма на вълната в двете мозъчни полукълба. Това означава, че когато ухото чуе определен тип звуков сигнал, да кажем 12 херца „Бета” (буден) сигнал, или дълбок сън „Делта” сигнал (0 – 4 херца), мозъкът се стреми да откликне или „резонира” с подобни електрически сигнали. „Ние започнахме да откриваме, че създаваме за участниците врата, прозорец,

отвор, през който той или тя биха могли да достигнат други състояния на съзнанието” – казва Монро. – Нарекохме го „Гейтуей”.”

Според Монро приложението на Хеми-Синк е неограничено. Изследователите тестват технологията в широко разнообразие от полета, включително медицината, умственото здраве, лекуването на стреса, образованието, също и във физическата област. Проучванията показват, че хората, употребяващи Хеми-Синк, могат да контролират болка, да усилят имунната система, да ускоряват възстановителния процес след операция, да понижават кръвно налягане, да ускоряват възстановяването на говорните и двигателни умения след сърдечен удар. Хеми-Синк се сражава с безсънието, усъвършенства концентрацията, намалява стреса, дори елиминира математическата фобия.

Записки: „Усещам, че се намирам на една линия, демаркационна линия между „тук” (познатото) и „там” (непознатото). Днес пътувахме до фокус 12, където според Монро физическите данни са „затворени” и съзнанието започва да усеща по начини, различни от петте сетива. „Действието наистина започва тук” – казва той. „Там” – на фокус 12, картините и сцените текат през главата ми, сякаш някой е оставил движещ се прожектор: Морски змии плуват през монашеска килия; висок бушмен от Калахари ме повдига върху дланите на ръцете си; гигантски морски костенурки ме преследват през проход сред евкалиптови дървета; индианец седи на върха на една планина и мърмори. Той гледа през мен и казва: „Ние се създаваме всеки ден от светлината на слънцето. Ние умираме всяка нощ при лунна светлина. Няма нищо друго. Сега тръгвай, остави ме.” На едно място започвам да се смея. Никога преди не съм се смял толкова без чужда помощ. А после се включих отново в жива драматизация на смъртта на брат ми през 1947 година. Чувам глас, който казва, че някога съм живял на звездата Алктурус и яздя делфин, който се представя като Флорис. „Какво значи това?” – питам. „От цветята е” – отвръща той. Миризма на ямин прониква в кабината: Чувам леещ се дъжд върху, покрива от вълнообразна ламарина. Пренесен съм в Лахор, Пакистан, когато помиривам ямина, и в Мианго, Нигерия, когато чувам поройния дъжд. А делфинът произвежда изрази като: „Покрий болката със смях” и „Вятърът, Никодимус, вятърът”. Днес съм разстроен. Как да прочета енигматичните послания, как да предам картините? Има огромна разлика между това да кажеш „Аз вярвам” и „Аз знам”. Аналитикът иска отговори, но аз съм увлечен от разговора с лъва на Витгенщайн. Имам нужда да науча нов език. Докато времето си тече, ставам подозрителен към стойностите на „истина” и „значение”, включително тези на Монро. Дали съм направляван? Не виждам смисъла на това, което искам да кажа, дори и като напиша това, което мисля, че означава. „Значение” е като ярка жълта светлина. Ту светва, ту загасва, когато присъства, и после, когато отсъства. Индианецът си мърмори: „Има само перспективи, извън нашите тълкувания не съществува действителност.

Фокус 15. „Светът на времето и пространството е само проекция.” – казва Монро. – Ние ще влезем в „безвремието”. „Влизане”, „безвремие” и минало стават момент на преживяване, докато бъдещето не се разгърне и стане действителност. Монро ни води, когато навлизаме в променяща се вселена. На границата на време-пространството детето, което бях някога, се появява, сякаш току-що е излязло от избеляла черно-бяла снимка, и поема лявата ми ръка. Вън от непознатото време един образ прониква и разкъсва булото, почуква с покритата със сребро абаносова пръчица и върви срещу мен. „Ти кой си?” – питам. Той се представя като „умрял човек с пръчица”. „Ти да не би да си това, което аз ще стана, когато умра?” – питам аз. Той взема дясната ми ръка и ние тримата сядаме и започваме да си говорим. Всъщност „мъртвецът” говори. Момчето и аз мълчим. Той говори за континууми, завършвания, обгръщания. Когато задавам въпроси на всеки един от тях, въпросът се анулира още в процеса на задаването. Въпросите са неуместни.”

Записки от дневника: „Старецът с пръчицата изглеждаше толкова истински, колкото и момчето, което аз някога бях. Макар своеобразни и отделни, с нещо като независима воля, ние и тримата сме една и съща личност. Старият човек ми казва, че идва от бъдещето, където току-що е построена испанска хасиенда, чиито стени са покрити с картини на Ел Греко, Уайът и Чимабуе. Той казва, че е дошъл, за да пропъди нещастieto. И аз съм признателен. В действителност сякаш току-що съм се препънал в значението на думата „признателност“ – и съм открил нещо в акта на идентифицирането. Но съм разтревожен. Не съм сигурен каква тежест трябва да придам на въображаемото царство. Усещам се, сякаш сам изработвам всичко – старецът е просто продукт на моето въображение. Да не би да прекарам цялата седмица в боксиране с въображаем противник – моя собствен физически материал? Вероятно. Какво ще бъде, ако след преживяването ми в Института на Монро аз само съм открил въображаемата страна – богато, сложно и видимо „познание“? Тази седмица, „погълнат“ от въображаемия, „нереален свят“, поглеждам „реалния свят“ и се чувствам незаинтересован. Чудя се дори дали светът е наистина „реален“. Разговор по време на закуска: извънсетивно възприятие, ясновидство, прокарване на път. Започва да ме тресе, фокус 21 е еквивалентът на дълбок „делта“ сън, но ти си напълно буден и в съзнание. Според Монро фокус 21 е мостът между материалната и нематериалната действителност. Катеря се нагоре през нивата – фокус 10, 12, 13, 15 и стъпвам на моста. „Поглеждам навън“ и „виждам“ огромна, безкрайна Другота. И тогава яздя делфина над извивките на Земята; и заедно ние профучаваме покрай Марс, Юпитер, Сатурн и навън, чак до Плутон.

Тялото ми буквално изпада в конвулсии – ставите пулсират, мускулите са в спазъм, сякаш съм под действието на електрошокова терапия. Вълни от енергия една след друга се движат през мен. Чувах гласове, виждах светлини и цветове, форми. На 21 ние хвърляхме въпроси в празното пространство и се ослушвахме за отговори: Кой съм аз? Кой и къде съм бил преди да вляза в материалното си тяло? Каква е целта на това мое съществуване в материалния свят? Какво действие трябва да предприема сега, за да послужи най-добре на целта? Какво е съдържанието на най-важното послание, което мога да получа и разбере в тази точка от моето съществуване? „Отговорите“ бяха чуваеми, но енигматични. Кой говореше? Как тълкувах отговорите? Не знам. По-късно хванах статия, написана от ф. Холмс Атуотър, директор на мозъчната лаборатория: „Мозъчните вълни са нещо повече от индикатори на отделни състоянията съзнанието. Те представляват електро-химическата среда, чрез която възприеманата реалност се проявява.”

Възприемана реалност. В продължение на седмица ние чукахме на врати, нашите собствени врати на възприемане, нашите системи от убеждения – това, което казваме, е реално или възможно, онова, което отхвърляме, е смешно и невъзможно. Някои от нас пътуваха извън тялото си на пътувания из познатата вселена – желаните ОИТ. Аз не. Другите се сблъскаха със „същества“ там, извън познатото. Аз вероятно също. Много от нас се включиха в битка с левите си новички полукълба. И аз го направих. Много от нас отвориха резервоарите с гореща пара и започнаха да се ровят из стари спомени. И всеки път, когато отварях резервоара, бях награждаван в тъмнината на монашеската килия. Задавах въпроси, които непрекъснато бях задавал, въпроси, които сякаш имах нужда да задавам. Какви са перспективите на света дали са политически, нравствени или религиозни, и как те действат за нас? Дали те са алюзии, на реалността, които трябва да бъдат разтълкувани, за да се разкрие действителността под алюзиите? Дали ние създаваме алюзии на реалността, защото трябва да кажем на себе си истории, за да осмислим собствения си живот – с цел да ставаме всяка сутрин от леглото? Отблъскваща, твърде мрачна гледка. Независимо от отговора, създаването на световната перспектива може да е вътрешно. От вавилонските и гръцки епопеи та чак до днешните биомедицински и

кибернетични фантазии, ние сме създавали и пресъздавали разкази, идеологии и световни миросгледни.

„Когато тръгнете на вашето пътешествие към Итака” – пише поетът от Александрия Кавафи, – тогава се молете пътят да е дълъг, изпълнен с приключения и с познания.” Итака: легендарният остров, родното място на пътешественика Одисеи, а за мен – митичното последно място, където ще напусна моето физическо тяло. Много от нас пристигат на острова, когато вече са стари; някои от нас ще хвърлят котва по-скоро от очакваното; най-голяма част от нас рядко спират и премислят какво има от другата страна, извън входната врата към Итака – освен ако не сме задължени от непостоянствата и неочакваното. „Винаги пазете Итака фиксирана в ума си – пише Кавафи. – Да пристигнете там е вашата крайна цел. И ако ви се стори бедна, Итака не ви е измамила. С огромната мъдрост, която сте събрали, с толкова много опитност, вие със сигурност сте разбрали тогава какво означава Итака.” Опитвам се да разбера какво означава Итака. Не защото е изящна идея, философско любопитство, а защото трябва Опитвам се, като си спомням преживяванията, за да събера заедно всякакви частички и парчета от мъдростта, която съм събрал по целия път. Искан да кажа, че не съм измамен, нито пък съм се измамил.

През месеците, последвали моето преживяване у Монро, аз си представях как плувам към пристанище, наречено Итака, и за първи път страховете, които се бяха вкопчили в мен, ме отпуснаха – дори и съвсем изчезнаха. И размислих върху посланието на делфина („Вятърът, Никодимус, вятърът”) от Евангелието на Йоан, глава 3: „Онзи, който е роден от плът, е плът, а онзи, който е роден от Духа, е дух. Вятърът духа, където си пожелае, а ти чуваш негови» звук, но не знаеш откъде идва и накъде отива: така е с всеки, който е роден от Духа.” Делфинът ми даде дар: Роден от плът, аз съм се затворил в плът, подозрителен към нещата, аз не мога „да виждам”. След краткия ми престой в Института все пак аз вече знам, че притежавам способността да „виждам” извън плътта или материалната действителност – просто бръснарско легенче – към желанията и капризите на вятъра, докато той си духа. Мога да „видя” Щита на Мамбрино. Парадоксално е, че се смях, както вече казах, на Никодимус. „Как е възможно тези неща да се случват?”

Програмите Ш Института включват „Гейтуей Воаяж”, „Лайфлайн” и „Хеми-Синк 2000”. За по-подробна информация пишете на Хелън Уоринг, „Монро” институт, „Рут” No 1, П.К. 175, Фейбър, Вирджиния 22938; (804) 361-1252.